

Thịt Thần Tiên

Contents

Thịt Thần Tiên	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	20
3. Chương 03	47
4. Chương 04	71
5. Chương 05	88
6. Chương 06	107
7. Chương 07	122
8. Chương 08	158
9. Chương 09	165
10. Chương 10	186
11. Chương 11	200
12. Chương 12	219
13. Chương 13	233
14. Chương 14	258
15. Chương 15	275
16. Chương 16 – Hoàn	301

Thịt Thần Tiên

Giới thiệu

Hắn – thánh sư đạo tông, nho nhã, khuôn phép, cả đời thanh tu. Nàng – đại yêu tham ăn lười biếng,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thit-than-tien>

1. Chương 01

Chương 1: Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ

Giữa hàng ngàn vạn người, gặp được người ta muốn gặp, giữa hàng ngàn vạn năm, trên con đường mênh mông hoang hoải bất tận của thời gian, không sớm một bước cũng không muộn một bước, tình cờ gặp nhau cũng chỉ có thể khê khằng nói một câu: “Ồ, chàng cũng ở đây ư?”.

Trong phòng ngủ của Tri Quan Dung Trần Tử tại Thanh Hư Quan có một mật thất, tại đó đặt một chiếc màn trướng màu đỏ, một chiếc giường bằng ngà voi, trước đầu giường còn đặt một chiếc tủ đứng nhiều ngăn [1], bên ngoài chiếc giường đặt một bức bình phong hình “Thiếu nữ bên hoa mẫu đơn”, cạnh tấm bình phong còn có một cái giá treo quần áo, một chậu nước, một đài gương. Trong góc nhà phía tây nam đặt một chiếc lư hương chạm lộng bằng vàng nguyên chất, khói hương lượn lờ vấn vít, thấp thoáng mang phong vị của một cô gái trang nghiêm chốn khuê các.

[1] âm Hán “đa bảo các” hay còn có tên gọi khác là “bách bảo các”, “bác cổ các”, là loại tủ được thiết kế theo kiểu thời Thanh.

Cơ quan mở mật thất được thiết kế đặt trên bức tranh núi cây tùng cạnh phòng ngủ, vào lúc đêm khuya không người, cứ cách ba bốn bận Dung Trần Tử lại xuống đây một chuyến.

Giờ vừa đúng canh ba [2], sau khi tắm rửa xong Dung Trần Tử một mình bước vào mật thất, dùng đồ châm lửa đặt sau bức tượng La Hán để thắp đèn. ánh sáng dần dần soi rõ mọi thứ xung quanh, sau tầng tầng lớp lớp màn trướng mềm mại đang rủ xuống kia thấp thoáng bóng hình một người đang nằm trên giường.

[2] Canh ba là khoảng từ 23h đến 1h sáng.

hắn tiến đến, thêm hai thìa hương trừ tà đuổi nạn vào lư hương, rửa tay sạch sẽ, rồi chậm chậm vén màn trướng lên. Phía trong tấm màn gấm màu đỏ là một cô gái đang nằm, váy áo bằng lụa trắng như tuyết, cùng với những đường cong lung linh mềm mại. Lúc này, hai tay nàng xếp lại đặt trên bụng, đôi mắt đẹp khép chặt, giống như đang ngủ rất say.

hắn phủ một chiếc khăn lụa lên cổ tay trắng nõn của nàng, rồi chuyên tâm bắt mạch, sau đó cẩn thận hóa ra một lá bùa, hòa vào trong chén nước đưa đến bên miệng nàng. cô gái không mở mắt, đôi môi cũng mím chặt nhất định không chịu uống. Dương Trần Tử khê lắc đầu, rồi pha thêm hai thìa đường cát vào trong chén nước. Đến lúc ấy nàng mới khê mở đôi môi anh đào ra, uống một cách ngoan ngoãn.

hắn đặt chiếc chén xuống, dù trong phòng không còn ai khác nữa, nhưng quần áo hắn vẫn rất chỉnh tề, cử chỉ đường hoàng, không hề có hành động nào vượt quá quy củ. Thấy người trên giường không có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại, hắn liền lục tìm mấy quyển kinh thư bày trong chiếc tủ đứng, rồi tiện tay rút quyển “Châm trung kinh”, đọc cho cô gái nghe độ nửa canh giờ, cô gái vẫn không nói không rằng như cũ. Đọc xong, hắn liền đặt cuốn kinh thư về chỗ cũ, rửa tay thêm một lần nữa, rồi mới hạ màn trướng xuống, rời khỏi mật thất.

Dung Trần Tử – cao đồ của Tử Tâm đạo trưởng – là một quân tử tuân thủ lễ nghĩa, xưa nay làm việc luôn quang minh lỗi lạc, cương trực đứng đắn. hắn đã đảm đương chức Tri quan của Thanh Hư quan suốt nhiều năm nay, môn hạ đệ tử rất đông, quanh năm luôn bận rộn trừ ma diệt quỷ, tiếng lành vang khắp bốn phương, trong lòng của muôn dân bách tính là người đức cao vọng trọng, bình thường toàn bộ Đạo tông khi nhắc đến con người này, cũng phải bật ngón tay cái tán thưởng phẩm cách cao khiết của hắn.

Nhưng phàm là quân tử, lại càng dễ bỎ người ta nghi ngờ chất vấn, nên đêm đó Thanh Hư Quan không được yên tĩnh cho lắm. Đến canh tư ngày hôm sau, có một nhóm người ăn vận quần áo trong Đạo tông tiếp cận núi Lăng Hà, rõ ràng là có ý muốn xông vào Thanh Hư Quan.

Nghe báo, lông mày Dung Trần Tử khê nhíu lại, cũng không nhiều lời, khoác thêm áo rồi bước thẳng ra sơn môn. Trời chưa sáng, sương đêm vẫn còn dày đặc. Vô số ngọn đuốc đang bập bùng cháy thành một hàng dài trước sơn môn.

Có người vận công pháp truyền âm thanh tới, giọng vang như chuông đồng:

“Dung Trần Tử, trước giờ ngươi ra vẻ chính trực che mắt mọi người, giờ lại lén lút bắt cóc Hải hoàng, vậy là có ý gì?”

Lúc này, Dung Trần Tử tay cầm phát trần, mũ áo chỉnh tề, vẻ mặt ung dung chậm rãi đi tới: “thì ra là Dục Dương chân nhân, Chưởng kiếm của Cửu Đỉnh cung. Đêm hôm khuya khoắt, tại sao đạo hữu lại cố ý xông

vào đây?”.

Dục Dương chân nhân tuy đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng vì sở trường của người tu đạo là luyện khí, nên thoát nhìn vẫn khí thế như xưa, lại thêm vóc dáng gầy nhỏ, nên trông lại càng trẻ hơn. Chỉ nghe thấy ông ta nói:

“Dung Trần Tử, ngươi bớt giả vờ giả vịt đi! Có người nhìn thấy trong phòng ngủ của ngươi lén thiết kế mật thất! Đầu năm khi tấn công cung Hải hoàng để trừ hại cho dân, ngươi là người đầu tiên bước vào trong cung, võ trai nơi Hải hoàng ẩn mình cũng là do ngươi mở. Thánh hải tộc vẫn còn ở trong nước, duy chỉ có Hải hoàng là không thấy đâu, nay ngươi lại đột nhiên cho xây mật thất, trừ phi là muốn cưỡng ép Hải hoàng, thống lĩnh Hải tộc?”.

Lời vừa dứt, đã khiến đám người càng thêm xôn xao náo động. Những người đến đều là đạo gia, vốn rất điềm tĩnh. Nhưng tung tích của Hải hoàng thật sự rất quan trọng, nên không thể trách mọi người hành sự khác thường được.

“Việc này...”

Hàng lông mày Dung Trần Tử nhíu chặt, trên mặt hiện lên vài phần lúng túng:

“Đạo hữu, bản đạo chỉ xử lý chuyện trong Thanh Hư Quan thôi đã quá đổi mệt mỏi rồi, sức đâu mà mưu đồ nhúng tay vào Hải tộc?”.

Nhưng rõ ràng là Dục Dương chân nhân đã chuẩn bị trước rồi mới tới, sao có thể tin vào mấy lời thoái thác của hắn? Ông ta bước ra, nhìn thẳng vào Dung Trần Tử, chất vấn:

“Hừ, vậy người bị giam trong mật thất mà Tri quan lén xây đó rốt cuộc là ai? Hay phòng ngủ của Tri Quan, vốn dĩ không có mật thất?”.

Nụ cười của ông ta mang đầy vẻ châm biếm, ánh mắt tóe lửa bắn ra tứ phía. Dung Trần Tử không chút né tránh nhìn thẳng vào mắt ông ta, trên mặt hiện lên chút gượng gạo:

“Mật thất...quả thực là có. Người giấu bên trong...cũng là thật sự.”

Lẽ nào hắn lại không hiểu tình hình trước mắt chứ – người của Cửu Đỉnh cung nhất định đã điều tra rõ ràng chân tướng việc này rồi, nếu không tuyệt đối sẽ không dám manh động, so với việc để ông ta tìm ra được, chi bằng thẳng thắn thừa nhận còn hơn. Quả nhiên, khuôn mặt Dục Dương chân nhân lộ ra vài phần hí hửng: “Dung Trần Tử, ngươi lại dám...”

Dung Trần Tử khẽ đưa tay lên, cắt ngang lời ông ta:

“Người tuy rằng có, nhưng tuyệt đối không phải là Hải hoàng. Chư vị đạo hữu, nếu vẫn có người nghi ngờ, thì xin mời cùng bản đạo vào trong xem thử.”

Hắn thẳng thắn như vậy, lại khiến người trong Đạo tông bán tín bán nghi. Mọi người theo hắn bước vào Thanh Hư Quan dùng trà, không lâu sau, hắn dẫn đường ột vài bậc trưởng bối có uy tín trong Đạo tông vào phòng ngủ của mình. Trong phòng bày biện đơn giản mà phóng khoáng, nhưng lúc này chẳng ai còn tâm trí để ngắm nghía nữa, trong lòng đều chỉ nghĩ đến chuyện của Hải hoàng.

Dung Trần Tử ẩn vào bức họa rừng cây tùng, xuyên qua một đoạn mật đạo rất ngắn, tất cả đều cẩn thận đề phòng, chỉ sợ xảy ra ám toán. Hắn thành thực thấp sáng ngọn đèn bên tường, lập tức gian mật thất hiện rõ trước mặt mọi người, chỉ nhìn thấy một tấm màn trướng mỏng tựa sương khói, đài gương sáng bóng, cả căn phòng tràn ngập hương thơm dịu nhẹ.

Giữa tầng tầng lớp lớp màn trướng, một cô gái đang ngủ rất say.

Người đến đều là những người tu đạo, đập vào mắt lại là cảnh tượng trướng rủ màn che, giai nhân say giấc nồng nên nhất thời đều có ý né tránh. Dung Trần Tử khẽ lắc đầu, vén tấm màn trướng lên, để mọi người nhìn cho kĩ. Bên trong quả thực có một cô gái, vẫn mặc bộ váy áo màu trắng, dáng vẻ tựa tiên nữ đắm chìm trong giấc ngủ say nồng.

“đã...đã xảy ra chuyện gì vậy?” Người vừa lên tiếng là Vu Diễm chân nhân của Chính nhất đạo.

Dung Trần Tử khẽ cup mi mắt xuống:

“Việc này...Vân bối thực sự không biết nên giải thích thế nào nữa.”

Dục Dương chân nhân hiểu ra mình đã bị lừa, Dung Trần Tử trang hoàng mặt thất thành thế này, e là đã nghĩ ra kế sách đối phó từ lâu rồi. Ông ta lập tức tiếp lời:

“Hừ, bao năm nay Hải hoàng ở trong thâm cung, không một ai biết hình dạng người đó ra sao. nói không chừng...”

Vu Diễm ngắt lời ông ta, nói thẳng:

“Dung Trần Tử, ngươi vốn không phải là người mưu cầu quyền thế, ham hố giàu sang, nhưng chuyện ngày hôm nay liên quan đến Hải hoàng, không phải là chuyện đùa. Ngươi phải giải thích mọi chuyện cho rõ ràng mới được.”

Dung Trần Tử hơi nghiêng mặt nói: “Chân nhân, thực không dám giấu.” hắn khẽ nghiêng rằng, dường như đã hạ quyết tâm:

“Nàng ấy là...đỉnh khí [3] của bản đạo”.

[3] Đỉnh khí là một loại dụng cụ dùng để luyện đơn

Lời vừa thốt ra, khiến tất cả mọi người phải kinh hãi, sau đó vài gương mặt già nua cũng đồng loạt đỏ bừng lên rồi lan dần xuống tận cổ.

Song tu chi pháp (Phép song tu), vốn là một trong những bí thuật phòng trung của các đạo gia luyện khí dưỡng sinh, nếu như xét về một mặt nào đó của loại pháp môn này, thì cũng không thể coi đây là tà công được.

Đương nhiên, cả đám người canh ba nửa đêm không ngủ, xúm lại xem đỉnh khí của người ta thì xấu hổ biết giấu mặt vào đâu được? Huống hồ toàn người có tuổi cả rồi, giả vờ mang bộ mặt chính nhân quân tử quá lâu, nên da mặt cũng càng ngày càng mỏng. một vài vị trưởng bối lúc ra khỏi mật thất, một ngụm trà cũng chẳng kịp uống đã xanh xám cả mặt mày bỏ đi, khi đi còn hận không thể dung cả tay áo mà che mặt lại.

Chuyện tốt còn chưa kịp truyền ra ngoài, thìnhhững chuyện đáng xấu hổ đã truyền xa đến ngàn dặm. Sáng hôm sau, có một người đến quỳn góp cho Thanh Hư Quan một túi tiền để lo hương nhang, dầu đèn, sau đó xin thỉnh giáo Dung Trần Tử tu luyện pháp môn bí thuật Phòng trung. Người này còn dẫn theo hai cô gái rất trong sáng, hi vọng Dung Trần Tử hướng dẫn cách làm. Dung Trần Tử vừa thẹn lại vừa giận, hận không thể đào một cái hố mà chui xuống. Cũng vì chuyện này mà trong nháy mắt cả Thanh Hư quan trở nên ồn ào huyền náo – thật không ngờ Tri quan nhà chúng ta cũng sử dụng đỉnh khí.

Đám tiểu đạo sĩ của Thanh Hư quan trong lúc trà dư tửu hậu cũng có nhiều chuyện để bàn tán hơn...

Đêm hôm ấy, Dung Trần Tử dẫn đám đệ tử đi đọc kinh tối xong, mới chìm vào trong giấc ngủ, chợt cảm thấy trước mặt có gì đó khác thường, hắn đột nhiên mở bừng hai mắt ra, tay phải bấm niệm khẩu quyết, đang muốn ần lên trán đối phương, tay bỗng dừng lại.

Ban đêm đi ngủ, hắn không để đèn, cả căn phòng tối đen như mực. Người trước mặt cách hắn rất gần, hơi thở nhẹ nhàng ầm áp phả lên mặt khiến hắn thấy ngứa ngứa. hắn vươn tay, chạm vào góc áo mềm mại tựa lông chim của một cô gái, hắn lập tức hiểu ra, người trong mật thất đã tỉnh rồi.

Dung Trần Tử là một quân tử trọng lễ nghĩa phép tắc, thực sự không quen ở chung với con gái, cũng không biết nên dùng giọng điệu như thế nào để nói chuyện với nàng, nên mới hỏi một câu rất vô nghĩa: “Người tỉnh rồi sao?”.

cô gái vui đầu vào gần cổ của hắn hít một hơi thật sâu, giống như một con mèo tham ăn nhìn thấy một con cá thơm ngon: “Người thật là thơm!”.

Toàn bộ cơ thể nàng nằm phủ phục trên người hắn, Dung Trần Tử lấy tay tách nàng ra rồi hỏi: “Đói chưa? Muốn ăn gì?”.

Nước miếng của nàng nhỏ cả lên nút cổ áo kín bưng của hắn, thẳng thắn trả lời, không chút do dự: “Người!”.

Dung Trần Tử đẩy nàng ra xa, đứng dậy xuống bếp, lúc sắp đi nghỉ ngơi một hồi, rồi lại trấn an nàng: “Ta sẽ quay lại ngay, người đừng đi lại lung tung”.

Trong bóng đêm tối đen, một bàn tay kéo lấy ống tay áo trung y của hắn: “Ta cùng đi với người”.

Dung Trần Tử từ chối: “đã muộn lắm rồi, cô nam quả nữ sẽ khiến người khác xì xào bàn tán”.

“Hả? Vậy người thấp đèn lên đi, ta sợ tối!”.

Chỉ một lát sau, ngọn đèn trong phòng ngủ Dung Trần Tử bừng sáng, hai tên đệ tử Thanh Huyền, Thanh Tổ đi sau lưng hắn đang bưng theo hai khay bánh ngọt và mấy đĩa hoa quả đơn giản bước vào phòng. Dung Trần Tử ngồi xuống chiếc bàn tròn phía trước, có ý muốn cùng nàng từ từ nói chuyện: “Bần đạo đạo hiệu là Dung Trần Tử, dám hỏi danh tính của Hải hoàng là gì?”.

Người ngồi trước bàn ăn ngấu ăn nghiêng, rất lâu sau mới trả lời được: “Người có thể gọi ta là bệ hạ. Là các người đưa bốn tọa từ hoàng cung Hải tộc đến đây hả?”.

Dung Trần Tử mặt mũi đầy vạch đen nói: “Bớt nói nhảm đi, tên?”.

cô nàng sau khi phun ra cái hạt cuối cùng mới đáp lại: “Hừ, dám trộm cắp các người, mạo phạm bốn tọa đáng bị trời phạt, vậy mà còn dám hỏi tên của bốn tọa sao?”.

Những lời nàng vừa nói ra uy phong凛冽 vô cùng, đương nhiên, nếu không phải mồm đang nhồi một đồng táo và bánh bao, hạt táo xếp thành núi trước mặt, thì khi kết hợp với thân phận Hải hoàng của nàng, nhất định sẽ vô cùng hiệu quả. Tiếc rằng lúc này hai má nàng phồng lên như hai cái bánh bao, hiệu quả uy phong thì chẳng thấy đâu, chữ hiệu quả gây cười thì rõ mồn một!

Thanh Tổ che miệng cười trộm, Thanh Huyền từng trải hơn, nhưng khóe miệng cũng phải cong lên. Hai người này đi theo Dung Trần Tử từ nhỏ, là tâm phúc của hắn, bình thường xảy ra chuyện gì đều không hề nề nà tránh né. Dung Trần Tử ho khan một tiếng, cô gái này quả thật là Hải hoàng do hắn bối ra từ trong vùng hải vực núi Lăng Hà. Những năm trước, Hải tộc vẫn luôn an phận, rất ít khi gây chuyện trên đất liền, với người trong Đạo tông cũng có thể coi là nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng hai năm gần đây, không biết Hải tộc đã xảy ra chuyện gì, mà không ngừng gây sóng tạo gió. Thuyền đánh cá tại vùng hải vực núi Lăng Hà đều bị đánh lật úp không biết bao nhiêu mà kể. Ngư dân không còn cách nào khác, đành góp tiền đến nhờ cậy Đạo tông trừ yêu.

Đạo tông cũng biết, đây nhất định không phải là chuyện nhỏ, nên đã cùng nhau hợp sức lại, dùng hạt trân châu tránh nước mở đường, thâm nhập xuống dưới đáy biển tìm hiểu tình hình. một Hải tộc rất cảnh giác lúc bình thường lại lộ ra khung cảnh hỗn loạn, khiến người của Đạo tông tấn công vào cung Hải hoàng dễ như trở bàn tay. Đồng ngọc ngà châu báu sành sứ dưới đáy biển nhiều vô số, người trong Đạo tông nhìn thấy vậy liền nảy sinh lòng tham ra tay vét. Nhưng xét đến cùng, chuyện quan trọng nhất vẫn cứ là Hải hoàng! Hải hoàng là thủ lĩnh tinh thần của cả vùng hải vực núi Lăng Hà, nếu như nắm được trong tay, nói không chừng còn có thể khống chế toàn bộ Hải tộc vùng hải vực này cũng nên. Đến lúc ấy kì trân bảo ngọc dưới biển sâu, lẽ nào không ở trong tầm tay sao?

Dung Trần Tử thật tâm không có ý khống chế Hải tộc, chỉ là người trong Đạo tông tính cách tốt xấu lẫn lộn, một khi Hải hoàng rơi vào tay bọn họ, nhất định xảy ra tranh giành, ắt lại rơi vào kiếp nạn chốn đạo môn. Lần đó, bất ngờ tấn công vào Hải tộc, vốn dĩ thương vong không lớn, nhưng lúc tranh đoạt bảo vật của Hải tộc thì lại nổ ra một cuộc nội chiến, khiến số người thương vong thậm chí còn nhiều hơn số người bị thương lúc đánh trận. Huống hồ, hành động bất thường của Hải tộc, nhất định là có nội tình, nếu như không tìm hiểu tường tận mọi chuyện, thì chỉ sợ biên giới biển cũng không được bình yên. Nên trong lúc cả đám người còn mãi tranh cướp đồng ngọc trai san hô, hắn đã nhanh chân hơn kẻ khác tìm thấy hầm cung Hải hoàng, đem nàng giấu đi thật kín, bí mật đưa về Thanh Hư quan.

Chỉ là... người này thực sự là Hải hoàng sao?

Dung Trần Tử thu dọn từng hạt táo trên bàn vào giỏ, nhìn cảnh “đánh một trận sạch không kình ngạc” trước bàn cô nàng, trong lòng vị Thánh sư Đạo tông này cũng tràn đầy nỗi niềm nghi hoặc. Nhưng thái độ nói chuyện của hắn vẫn rất nghiêm túc, trong lời nói và cử chỉ vẫn còn có chút khách khí: “Từ xưa đến nay,

Hải tộc và Đạo tông vốn không liên quan gì tới nhau, tại sao mấy năm gần đây lại xảy ra nhiều rắc rối như vậy?”.

Vụn bánh thừa rơi vãi khắp nơi, Dung Trần Tử hiểu rõ sự nghiêm trọng của sự việc, nên sắc mặt hần như đông lại, nhưng người trước mặt lại không có vẻ gì là nhận thức được điều này: “Thức ăn trên đất liền, nhiều năm rồi bồn tọa chưa được ném thử, mùi vị vẫn thơm ngon như thế. Ồ ồ, nhưng cái bánh này cho thêm nhiều đường chút nữa thì ngon hơn đây! Mấy loại hoa quả này rất ngon, à há, hái thêm hai ngày nữa có lẽ hương vị sẽ ngon ngọt hơn nhiều...”.

Xem ra không đợi nàng ăn no, thì không thể hỏi được gì hết. Dung Trần Tử nhìn thấy hai đĩa bánh ngọt trên bàn càng lúc càng héo mòn, cũng phát hận, ra hiệu cho hai tên đồ đệ: “Xuống nhà bếp xem thử còn thứ gì nữa, thì mang hết lên đây”.

Lát sau, Thanh Huyền, Thanh Tổ đem hết các loại bánh bao, bánh cuộn, ngay cả bánh nhân chay cũng mang cả lên. cô nàng ăn đến khi tròn xoe cả bụng, cuối cùng mới quệt miệng, tạm dừng tốc độ ăn uống lại. Dung Trần Tử lại ho một tiếng: “Hải tộc...”.

Vừa nói được chữ đầu, cô nàng đã không vui, một tay xỉa răng, một tay cầm một cái bánh cuộn: “Cái tên đầu gỗ khốn kiếp nhà ngươi! Bồn tọa đường đường là Hải hoàng nơi này, ngươi một không hỏi ta xem ăn có đủ no không, hai không hỏi xem ta mặc có đủ ấm không, chỉ nhằm nhe dò hỏi về Hải tộc! Hải tộc, Hải tộc, mở miệng ngậm mồm đều Hải tộc, rốt cuộc thì ngươi là người trong Hải tộc hay là ta là người trong Hải tộc?”.

Dung Trần Tử bị ghen đến phát cáu: “Người cũng biết mình là người trong Hải tộc hả? Thân là chủ đứng đầu, không lo nghĩ cho sự thịnh suy của cả tộc, lại còn dung túng cho lũ tiểu yêu gây sóng tạo gió! Mấy năm nay...”.

hắn liệt kê một loạt những điều không phải của Hải tộc trong suốt mấy năm gần đây, nhưng mãi một lúc lâu sau người đối diện vẫn không có phản ứng gì, nhìn kĩ lại, thì người ta đã dựa hẳn vào ghế, ngủ say nước miếng chảy ròng ròng từ lúc nào rồi.

Thanh Huyền, Thanh Tổ cũng phải trở mắt ngậy người ra nhìn, đây, đây, đây... có một vị Hải hoàng thế này, bách tính trong Hải tộc chắc sống cũng chẳng dễ dàng gì. Hải hoàng như thế không bị người ta lật sao...?

Ngày hôm sau, trời chưa sáng Dung Trần Tử đã khua đám đệ tử dậy đọc kinh buổi sớm, lúc quay về cô nàng vẫn còn đang ngủ. hắn khẽ lắc đầu, dặn dò đạo đồng không được tự ý bước vào phòng ngủ của mình, rồi lại lập tức trở lại đạo đường. Thanh Hư quan thu nhận mười cô nhi không nhà không cửa, những lúc rảnh rỗi Dung Trần Tử lại dạy bọn chúng đọc sách, viết chữ.

Sau hai bận ngược xuôi từ đạo đường về phòng, mà cô nàng vẫn đang dựa người vào ghế ngủ say sưa, Dung Trần Tử có ý muốn đánh thức, nhưng cuối cùng lại ngại, nên không làm phiền đến nàng nữa. không lâu sau trong Quan có hai vị khách hành hương tới, gặp Dung Trần Tử xin bùa bình an. Bận rộn suốt buổi, xong xuôi thì cũng đã đến giờ cơm trưa.

hắn lại quay về phòng mình, thấy cô nàng cuối cùng đã dậy.

“Người...”. Dung Trần Tử mở miệng định nói, nhưng cô nàng là người rất thiếu kiên nhẫn: “Lại đến nữa rồi, ngươi vẫn chưa nói xong sao? Được rồi, được rồi, mấy năm trước Hải tộc vẫn rất yên ổn. Sau đó lão Tư tế rửa biển già quá nên qua đời, một tên Tư tế khác tên là Thuần Vu Lâm lên thay. Bồn tọa đối với thằng nhãi này cũng có thể coi là vô cùng ân sủng, trọng đãi hết mực, nhưng hắn lại giam lỏng bồn tọa trong cung Hải hoàng, còn nói muốn tảo phản!”.

Cuối cùng, Dung Trần Tử cũng nghe được vào vấn đề chính, khẽ thở phào nhẹ nhõm: “thì ra Hải tộc vẫn còn có một vị Tư tế bình thường... À, xem ra mấy năm nay những hành động kì quái của Hải tộc đều do tên Tư tế đó tác oai tác quái?”.

“Lẽ nào không phải? Chẹp chẹp, dói bụng rồi. Đạo sĩ các ngươi đối đãi với khách khứa như vậy sao? Bữa trưa của bồn tọa đâu?”.

Dung Trần Tử cũng không muốn để nàng ra ngoài, đành sai hai tên đệ tử mang thức ăn tới, cũng là có ý cho người đứng ở đây, để tránh nảy sinh hiềm khích.

Mà Hà Bạng (Hải hoàng vốn là con trai) cũng rất khiêm tốn, nói: “Khách từ nơi khác đến, cơm trưa không phải cầu kì quá đâu. Chỉ cần làm vài món đơn giản như: hải sâm kho hành lá, thịt vàng [1] của nhím biển, cá vền cuộn măng tây, thịt ếch sống ở núi tuyết chưng đường phèn đu đủ... là được rồi”.

[1] Thịt vàng chính là bộ phận sinh dục của nhím biển, có tác dụng bổ âm, lợi tim, mạnh gân cốt, mùi vị rất thơm ngon và có giá trị dinh dưỡng cao.

Khóe miệng Dung Trần Tử co giật.

Lát sau, Thanh Huyền, Thanh Tổ mang một bàn toàn thức ăn chay từ thiện đường [2] tới, Dung Trần Tử cũng đi đến bên bàn ngồi xuống. đang định nhắc đĩa, thì nàng đã xử lí sạch sẽ hai cái đĩa trước mặt hẳn. Dung Trần Tử gấp một miếng đậu phụ, hẳn đương nhiên vẫn nhớ tới chuyện chính, hỏi: “Việc đã như vậy rồi, Hải hoàng có dự tính gì không?”.

[2] Thiện đường là nhà ăn/ nhà bếp.

Nàng lại vét sạch sẽ thêm hai cái đĩa nữa, trong lúc bận rộn vẫn không quên trả lời lại: “Ăn trước đã, ăn trước đã, bụng đói meo thì có thể có dự tính gì được chứ!”.

Tám cái đĩa trên bàn, rất nhanh đã được giải quyết gọn ghẽ. Dung Trần Tử dần đôi đũa xuống bàn đánh “cạch” một tiếng: “Hải hoàng bề hạ, hiện giờ con dân của người đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, người lại...”.

Lời giáo huấn còn chưa ra hết được đến miệng, cô nàng đã chỉ vào bát cơm trắng của hẳn rồi nói: “Người không đói phải không?”. Rồi bưng luôn bát cơm trước mặt Dung Trần Tử, úp thẳng lên bát cơm của mình, dính chặt lấy tô canh nóng trên bàn hùng hổ ăn tiếp.

Vét sạch bát cơm xong, cuối cùng trên mặt nàng thoáng hiện lên chút ưu tư: “Ài! thật ra những gì người nói cũng có lí, mấy năm gần đây nhân tài trong Hải tộc vốn đã như lá mùa thu, giờ giữa đường lại gặp kẻ gian. thật ra bốn tọa cũng thấy khó lòng nuốt trôi, chà, ngay cả lượng cơm canh cũng giảm đi đáng kể rồi này”.

“Ta...”. Dung Trần Tử giận đến nổi gân xanh nổi hết cả lên trán, bực mình đập cửa bước ra ngoài. Thanh Huyền và Thanh Tổ thu dọn đồng chén bát bữa bọn trên bàn. Còn Hải hoàng lại lẩn người lên chiếc giường La Hán của Dung Trần Tử, cuộn chặt chần quanh người, thở dài mấy tiếng như thể vô cùng lo cho nước sâu cho dân, rồi sau đó... ngoẹo đầu, ngủ thẳng cánh.

Thanh Huyền lau chùi sạch sẽ bàn ăn, lúc ra gần đến cửa còn quay đầu nhìn lại cái người đang hít thở đều đều trên giường, vẻ mặt hẳn đầy cảm khái: “Ta nghĩ, cuối cùng mình cũng hiểu tại sao tên Tư tế đó lại muốn tạo phản rồi...”.

Bị Hải hoàng chiếm hết chần đệm, tối đó, Dung Trần Tử ngủ không ngon giấc, chung quy lại cũng bần khoản về thân phận Hải hoàng của nàng, lại sợ tin tức lộ ra, nên cũng không dám ngủ ở bên ngoài. May thay chiếc giường trong phòng rất rộng, hẳn ngồi xếp bằng trên giường, cố gắng hết sức không chạm vào nàng dù chỉ là một góc áo.

Tướng ngủ của cô nàng vô cùng bất nhả, cuộn tròn lại thành một đồng trên giường, lát sau khẽ trở mình, để lộ ra đôi chân thon nhỏ. Chân của nàng bình sinh đã rất đẹp, móng chân nhỏ nhắn như được phủ một lớp sơn bóng, phát ra màu sắc rực rỡ ấm nhuận trơn mịn của ngọc trai. Làn da lại càng trắng mịn trong suốt như bạch ngọc, ở cổ chân phải có buộc một sợi dây màu đỏ được tết bằng dây thừng, trên sợi dây là một chuỗi những quả chuông rất đẹp và tinh xảo, trông giống hệt như một thiếu nữ nhân gian hoạt bát, vui tươi, hoàn toàn không có chút phong thái của một Hải hoàng.

Cảnh giới hạn chớ nhìn! Dung Trần Tử quay mặt đi, khẽ cầm một góc chần, phủ kín lên cả người nàng.

Bên ngoài, gió nhẹ thổi qua cửa sổ giấy. Dung Trần Tử đột nhiên mở bừng mắt, duỗi tay phải ra, ngón tay hơi cong lên, khêu một ít bột chu sa trên chiếc bàn dài cạnh giường. Lầm bầm niệm chú, tạo thành một viên đạn nhỏ trên đầu ngón trỏ. Chỉ thấy viên chu sa bắn ra, đỏ tươi như một đốm lửa nhỏ.

Ngoài cửa sổ, vài con hạc giấy đang lay động, viên chu sa bắn ra chạm vào chúng, làm bùng lên một ngọn lửa màu lam sẫm. Ngọn lửa ấy giống như một ngọn lửa băng, không hề cháy lan sang những thứ khác xung

quanh. Trong nháy mắt, mấy con hạc giấy nhìn trộm gần cửa sổ đều biến thành tro bụi.

Sắc mặt Dung Trần Tử rất nghiêm trọng, xem ra trong Đạo tông vẫn có người nghi ngờ.

Sáng sớm hôm sau, Dung Trần Tử vừa mới rửa mặt xong thì có một người dân trong thôn hoảng hốt tìm đến, nói rằng em trai và em gái nhà mình mắc tà bệnh, muốn mời Dung Trần Tử đích thân tới. Từ ngày Thanh Hư quan được xây dựng ở trên núi Lăng Hà cho đến nay, phần lớn đám tà ma yêu quái đều đã trốn chạy gần hết, nên khi nghe thấy chuyện này, hắn cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, liền vào phòng chuẩn bị thay quần áo, định bụng sẽ lên đường đi ngay.

Vị Hải hoàng kia vẫn đang say ngủ trên giường, nàng sợ tối, nên lúc ngủ cũng không chịu vào trong mật thất, mà cứ dính chặt lấy chiếc giường của Dung Trần Tử. Hắn là người nghiêm thủ lễ tiết, đương nhiên không thể thay quần áo ở trong phòng được, chỉ còn cách đi vào mật thất. Khi hắn đang buộc vạt áo, thì nàng tung tăng chạy vào, bộ vũ y trắng muốt nhẹ nhàng mà tinh tế, khiến nàng trông vô cùng thuần khiết. Đối với vị Thánh sư của đạo môn, nàng cũng không hề khách khí, gọi thẳng đạo hiệu của hắn: “Dung Trần Tử, người định đi đâu chơi vậy?”.

Dung Trần Tử không rảnh để quan tâm tới nàng, đáp: “Xuống núi”.

Nàng đi chân trần, âm thanh từ những chiếc chuông ở cổ chân vang lên vô cùng trong trẻo và vui tai: “Ta cũng muốn đi!”.

Dung Trần Tử nhìn vào gương, chỉnh trang lại quần áo, nếu như nói vài ngày trước hắn vẫn còn giữ một chút lịch sự với vị Hải hoàng này, thì giờ đây đã coi nàng như một thứ bỏ đi: “Bần đạo đi chữa bệnh trừ tà, người đi theo làm gì?”.

cô nàng liền tỏ vẻ không vui, giậm chân thành thịnh: “Mặc kệ! Ta muốn đi!”.

Dung Trần Tử mặc đạo bào trắng như tuyết, trên người tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, vừa giống vị thuốc lại phảng phất như hương hoa: “Đường xuống núi khó đi, người đi theo làm gì? Huống hồ, Thanh Hư quan là thánh địa của đạo môn, giờ người cứ đi ra đi vào như vậy, để người khác nhìn thấy còn ra thể thống gì nữa?”.

“Ta mặc kệ!”. Hải hoàng giữ chặt lấy ống tay áo rộng thùng thình của hắn, rõ ràng có ý nói “không cho ta đi thì ta cũng không cho người đi”. Dung Trần Tử là bậc chính nhân quân tử, không tiện giơ tay chạm vào người nàng, nên không cách nào giãy ra được. Cuối cùng hắn chịu thua, đưa ngón trở lên miệng cắn, nhanh chóng vẽ một câu thần chú Định thân lên lòng bàn tay, không nói hai lời ấn thẳng lên trán nàng. Cuối cùng thì cô nàng này cũng yên tĩnh, đứng ngẩn người bất động. Dung Trần Tử lấy chân quần chặt lấy người nàng, rồi mới ôm trở lại giường. Cho đến giờ, hắn vẫn chưa phát hiện ra vị Hải hoàng này có bất kì bản lĩnh nào, sợ nàng buồn, nên để đầu nàng lộ ra, xong đầu đẩy mới hạ màn trướng xuống.

hắn đi suốt cả ngày, lúc về, trời đã nhá nhem tối, thật không ngờ đã có chuyện không hay xảy ra.

Sau khi tắm rửa thay quần áo, vừa bước vào mật thất, thì Dung Trần Tử thấy nàng đang khóc rầm rức. Cẩm chú chưa được giải, nên nàng có khóc cũng không thể phát ra tiếng, nước mắt chảy ướt đầm nửa bên gối. Hắn nhất thời luống cuống tay chân.

hắn từ nhỏ đã xuất gia, nếu luận về đấu pháp, hắn không ngán, luận về giảng kinh càng dễ như trở bàn tay. Nên nếu nàng muốn động thủ, hắn hoàn toàn có thể ứng phó nhàn nhã; nếu nàng muốn nói lí, hắn cũng có hắn cả một mớ lí lẽ biện giải. Nhưng nếu nàng khóc thì hắn đành bó tay hết cách.

hắn lấy khăn ướt lau sạch vết cẩm chú trên trán nàng, xoa xoa hai tay, suy nghĩ rất lâu rồi mới nói: “Đừng khóc nữa!”.

Nàng vẫn nằm trên giường, không mấy may để ý tới hắn, nước mắt tuôn lã chã. Dung Trần Tử không biết nên cười hay mếu, ngấm lại đệ tử trong Quan đều là nam, bình thường thì có sư muội hắn nhưng giờ muội ấy lại đang ở rất xa, quả thật không tìm được ai để vỗ về nàng cả. Chân tay hắn trở nên lỏng lẻo vụng về: “Ta... Ta đi xem nhà bếp có gì ăn không, đừng khóc nữa”.

hắn đi rất vội, quay lại cũng rất nhanh, trên tay bưng mấy cái khay lớn, sợ Thanh Huyền và Thanh Tổ nhìn thấy cảnh tượng này, nên cũng không tiện sai bảo hai đệ tử ấy. Người trẻ tuổi tư tưởng bay cao bay xa,

nhìn thấy nàng khóc lóc thảm thiết thế này, không biết chừng còn tưởng hấn giở trò xấu xa gì ấy chứ.

hấn đặt mấy cái khay xuống giường, cố hết sức thấp giọng xuống, nói: “Nào, nào, ăn bánh đi, đừng khóc nữa nhé!”.

Nàng quay đầu sang hướng khác, vẫn cứ khóc, bánh cũng không thèm ăn. Dung Trần Tử sàu đến phình to đầu, năm đó, khi sư tôn truyền thụ lại bí pháp sư môn cho hấn, trong lúc một mình tìm tòi giác ngộ hấn cũng không thấy rối rắm đến thế. hấn đứng ngồi không yên, đi đi lại lại trong phòng, nhìn sắc trời bên ngoài đang dần dần tối lại, cuối cùng cắn răng, nói: “Được rồi, được rồi, dẫn người đi, dẫn người đi! Đứng dậy đi rồi chúng ta xuống núi, đi mua mấy quả. Nhanh, đừng khóc nữa!”.

Nghe thấy những lời này, cuối cùng nàng cũng có chút phản ứng, ngẩng phắt đầu lên, những giọt lệ long lanh vẫn còn vương trên khóe mắt, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ: “thật không?”.

Dung Trần Tử thở dài, nói: “Là thật, là thật, được chưa?”.

hấn trở lại phòng ngủ, tìm một chiếc áo choàng màu đen khoác lên người nàng, giấu nàng thật kín. Hải hoàng cúi đầu ngửi ngửi, chiếc áo này hấn đã từng mặc, nên trên áo còn mang theo mùi hương của hấn, mũi vị vô cùng. Hàng mi của nàng vẫn còn thấp thoáng hơi nước, nhưng đôi mắt vì cười mà cong lên như mảnh trăng lưỡi liềm lúc đầu tháng.

Núi Lăng Hà nói cao thì cũng có cao thật, người bình thường xuống núi ít nhất cũng phải mất độ một, hai canh giờ. Nhưng tốc độ của Dung Trần Tử đương nhiên không giống người khác. Phía sau là cô nàng sống lâu dưới biển, đối với đồng hoa lá cây cỏ dọc đường đi đều cảm thấy rất mới lạ. Dù là ban đêm nhưng đôi mắt nàng vẫn rất tốt, thường mãi mê nhìn những con bướm mà quên cả việc đi đường.

Lê gai [3] trên núi đang vào mùa chín, có màu vàng óng. Nàng vui vẻ hơn hỏi: “Dung Trần Tử, quả này có ăn được không?”.

[3] một loại quả mọc tự nhiên ở vùng núi Quý Châu, Ngạc Tây tỉnh Hồ Bắc.

Dung Trần Tử liếc nhìn một cái, đấy, xuống núi làm gì chứ, có lẽ cứ loanh quanh trên núi thôi cũng được. Nghĩ vậy, hấn liền thở phào nhẹ nhõm: “Được, chỉ sợ gai đâm vào tay thôi. Bắn đạo đi hái, người đợi ở dưới này, đừng chạy lung tung”.

cô nàng xoay một vòng, tiếng chuông vàng dưới cổ chân phát ra tiếng丁丁丁丁丁丁, “A a, ta muốn quả lớn nhất, vàng nhất!”.

Dung Trần Tử hái rất nhiều lê gai, ngó quanh thấy không có ai, liền cởi dải thắt lưng, trải rộng ra, đặt toàn bộ số lê gai vào trong đó, rồi nhún người nhảy xuống. cô nàng vội chạy đến, giành ném thử trước một quả. Lê gai chua chua ngọt ngọt, lại hơi chan chát, là kiểu quả đại ăn rất đã miệng.

Hấn sờ lên đám gai nhỏ chỉ chít bên ngoài vỏ lê, không lên tiếng. Nhưng thấy nàng mãi không động tĩnh gì, cuối cùng, đành mở miệng hỏi: “Thế nào?”.

Cô nàng chép miệng hồi lâu sau mới nói: “Cũng được, chỉ là bị gai đâm vào miệng rồi”.

Sau đó, Dung Trần Tử toàn dẫn Hải hoàng đi vào những nơi có quả đại, nước suối mát lạnh, bãi đá gập ghềnh, thấy nàng chơi đùa rất vui vẻ, cũng quên luôn chuyện xuống núi. Cảnh núi non sông suối hấp dẫn nàng, nàng cảm thấy rất vui, cởi hấn chiếc áo choàng ra, xoay người lún vào trong thác nước, biến thành một con trai lớn to đến bốn thước [4].

Dung Trần Tử suy đi nghĩ lại vẫn không thể lí giải nổi, một con trai, rốt cuộc đã làm thế nào để tu thành người của Hải tộc?! Rồi cuối cùng lại còn trở thành Hải hoàng nữa.

Điều này quả thật là một bí ẩn không thể giải đáp.

Dung Trần Tử còn đang thấy khó hiểu, thì đột nhiên xung quanh có một luồng yêu khí dày đặc bốc lên. hấn vội đi xem con trai tinh đang ở dưới thác nước kia, dường như nàng cũng cảnh giác thấy có điều gì đó không đúng, kinh ngạc lo lắng đảo mắt quanh.

Không phải nàng ấy.

Dung Trần Tử âm thầm bấm niệm thần chú, không lâu sau giữa cảnh trời đêm tối tăm, một đám sương mù trắng xóa dần dần ngưng kết lại thành hình người. Thoạt nhìn thấy giống một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, nhưng giọng nói thì không rõ nam hay nữ: “Sớm đã nghe nói Dung Trần Tử đạo trưởng nghiêm thủ đạo nghĩa, không gần nữ sắc, thì ra cũng chỉ là dối gạt người đời mà thôi”. Nó lướt đến trước mặt Dung Trần Tử, đổi giọng nữ nhẹ nhàng mềm mại: “Tướng mạo đạo trưởng như vậy, yêu quái thế nào không tìm, lại đi tìm một con trai tinh”.

Dung Trần Tử là người không thể chịu được phiền phức. hắn là Lộc Tồn Tinh Quân[5] chuyển thế, sinh ra đã mang trong người huyết mạch thần tiên, hương vị máu thịt đối với yêu quái mà nói có sức hấp dẫn vô cùng lớn, hơn nữa tương truyền kẻ nào ăn được thịt thần tiên sẽ trường sinh bất lão. Chính vì vậy, lâu nay yêu quái bao vây hắn đông không kể hết, cũng chỉ vì muốn nếm thử hương vị thịt thần tiên, những kẻ hư tình giả ý có, những kẻ ra tay cưỡng đoạt thì lại càng nhiều vô kể. Trước kia thì có sư phụ dùng trăm ngàn cách bảo vệ, ngày tháng sau này, hắn cũng tự rèn luyện trở thành một người đầy bản lĩnh. Hôm nay, chạm trán lũ yêu quái, bất luận bản thể đó có xinh tươi diễm lệ đến mức nào, cũng khó lòng khiến hắn nảy sinh chút ý niệm mờ ám.

Mắt thấy vụ yêu [6] đi đến càng lúc càng gần, hắn khẽ cong đầu ngón tay phải lại, thanh bảo kiếm đột nhiên được rút ra, con yêu quái vội lùi ra sau, thanh âm lại biến thành giọng nam thô khan: “Khen cho tên đạo trưởng vô tình, có thể dẫn trai tinh ra ngoài tắm chung, nhưng lại không chịu để người ta đến gần nửa bước. Người ta có chỗ nào không bằng con trai tinh đó chứ?”.

Trán Dung Trần Tử nổi hết cả da gà, đường kiếm bay đi tạo thành một luồng kim quang. Lúc này, Hà Bạng ở trong thác nước đã trèo lên một tảng đá lớn, dải thắt lưng của Dung Trần Tử vẫn đặt bên cạnh, số lê gai bên trong cũng chỉ còn có một nửa. Nàng đã biến lại thành người, chùi sạch đám gai ở vỏ lê lên thắt lưng, rồi bỏ vào miệng, lại còn cố tình gây rối: “Dung Trần Tử, nó muốn tắm chung với người, thì người phải kì cọ với nó trước đi đã”.

Dung Trần Tử phớt lờ nàng, lao vào đánh nhau với vụ yêu. hắn bủa vây tứ phía bằng những luồng ánh sáng vàng, nhưng vụ yêu vốn không phải thực thể, nó tan ra thành sương mù, rất nhanh đã trốn thoát. Lúc sắp đi còn lưu lại một giọng nam trầm khàn kinh điển thường thấy trên sân khấu kịch: “Dung Trần Tử, ta nhất định sẽ quay trở lại!”.

Hà Bạng ngồi trên tảng đá lớn, vừa ăn lê gai vừa xem trò vui.

Hôm sau, Thanh Hư quan có đệ tử tới hành giới lễ. Dung Trần Tử suốt mấy ngày liền đều không được ngủ ngon, nhưng vẫn cố gắng vực dậy tinh thần, chủ trì nghi thức trai giới [1]. Đây là lễ nhập đạo mà Thanh Hư quan trước giờ luôn coi trọng, khung cảnh cũng vô cùng náo nhiệt. Trước khi nghi thức bắt đầu, cần phải khuấy động không khí trước, toàn bộ người của Thanh Hư quan đều có mặt, chủ trì pháp sư lĩnh xuống kinh văn, nhưng chỉ hát thôi thì không đủ, còn phải đệm thêm nhạc cụ, ngoài các loại pháp khí như chuông đồng, đàn đá, chuông nhỏ còn có khèn, tiêu, sáo, đàn nhị và nhiều loại đàn cùng phối hợp.

[1] Trai giới là ngày Phật tử tại gia, ăn chay một số ngày nhất định trong tháng, thường là ngày mừng một và ngày rằm âm lịch.

Hà Bạng cảm thấy rất thú vị, nhào người ra khỏi đám cành lá rậm rạp bên cạnh đạo trưởng để xem trộm, khi nghe được thì mở cở trong bụng. Dung Trần Tử liếc nhìn nàng một cái, rồi vẫn nghiêm túc niệm kinh, dáng vẻ chuyên tâm không vương bận.

âm nhạc dùng bài “Tam quy y”, ngữ điệu của Dung Trần Tử uyển chuyển, lại không bó buộc theo khúc phổ, nên rất mềm mại, nghe vô cùng êm tai. Đến khi hát kinh văn xong, đệ tử thụ giới tiến lên phía trước nghe giáo huấn.

Giới luật của Đạo môn quá nhiều, cái gì mà “Thái Thượng Lão Quân giới kinh”, “Lão Quân âm tụng giới kinh”, “Tam động chúng giới văn” rồi vô số thứ khác nữa. Lúc đầu Hà Bạng còn cố nghe, nhưng sau thì giống hệt như đang nghe hát ru, đầu bắt đầu gật gù như gà mổ thóc. Đến khi Dung Trần Tử giảng đến Tam quy ngũ giới [2], thì nàng cũng say giấc trên cây.

[2] Tam quy là quy y Tam bảo: Phật, Pháp, Tăng. Ngũ giới là: không giết hại, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không say xỉn.

“Thứ nhất tu thân, thái thượng vô cực vô đạo, muốn vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, cổ nhân viết đạo bảo...”. Dung Trần Tử mũ áo trắng tựa tuyết, cử chỉ trang trọng nghiêm túc, còn trên cây Hà Bạng ngủ say đến mức không biết gì tới chuyện trên trời dưới đất.

“Thứ hai tu thân, có ba mươi sáu bộ tôn kinh, phải lắng nghe chính pháp, cổ nhân viết kinh bảo”. Giọng nói của Dung Trần Tử trầm thấp, những loại sách cổ của đạo gia này hắn đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, hiểu rõ như lòng bàn tay.

Khi ngẩng đầu nhìn lên cây, bất chợt khoe môi hắn khẽ cong lên. Với cô nàng này thì không được hát, càng hát nàng ta lại càng phấn khích! Vậy nên phải đem tất cả kinh ra tụng, hể tụng là nàng sẽ ngủ.

Lúc Hà Bạng tỉnh dậy, thì trời cũng đã tối. Nàng ôm lấy thân cây rồi trượt xuống, xoa xoa cái bụng đang kêu ừng ực, toan trở về phòng, thì nhìn thấy trên đạo trường, Dung Trần Tử đang khoanh chân ngồi xếp bằng. Trời đêm rất tối, đám đệ tử đã về cả rồi. Hai tay hắn bấm niệm khẩu quyết, ngồi im bất động, phát trần đặt bên tay phải, trông giống hệt bức tượng đá.

Nàng vội vàng tấp tểnh chạy lại gần, chiếc chuông dưới chân vang lên tiếng ding đang khiến Dung Trần Tử giật mình mở mắt. Hà Bạng ngủ say như chết, hắn lại không nỡ gọi nàng dậy, nên đành phải ở đây chờ nàng tỉnh. Vì thân thể của hắn rất đặc biệt, nên bên ngoài Thanh Hư quan có rất nhiều yêu quái rình rập quấy nhiễu, Hà Bạng này bất luận có bản lĩnh hay không, rốt cuộc vẫn cứ là con gái, hắn không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chỉ là không ngờ, người này đã ngủ suốt mấy canh giờ, giờ cũng sắp sang canh ba rồi.

Nhưng Hà Bạng lại cực kì không biết xấu hổ, cả người nghiêng về phía trước, cảm động rơi nước mắt: “Dung Trần Tử, tạ ơn trời đất cuối cùng người cũng niệm kinh xong rồi!”.

Dung Trần Tử lấy phát trần đẩy nàng ra xa, gió đêm nhẹ đưa mùi hương của hắn phiêu tán khắp nơi. Hà Bạng lại càng cảm thấy đói: “Oa, oa, tối nay ăn gì, ta đói rồi!”.

Dung Trần Tử lắc lắc đầu, vẫn nên trở về phòng thôi. Bên trong đã bày biện sẵn một bàn cơm chay, nghĩ đến sức ăn của Hà Bạng, Dung Trần Tử cẩn thận dọn đi dọn lại đám đệ tử làm nhiều thêm vài món nữa.

Có một tiểu đạo sĩ ở thiện đường tính cẩn thận tất nhiên cũng để ý thấy gần đây lượng cơm của Tri quan tăng lên nhiều quá, nhưng ngại hắn xưa nay tính tình nghiêm khắc, nên không dám hỏi.

trên bàn, trong khi Hà Bạng ăn ngấu ngiến, thì Dung Trần Tử cầm một chiếc bánh bao, nhai chậm rãi nuốt từ tốn, cử chỉ rất tao nhã. cô nàng rất nhanh đã giải quyết xong đồng thức ăn trên bàn, sau đó bắt đầu nhìn chăm chăm vào nửa cái bánh bao trên tay Dung Trần Tử. hắn cảm giác ánh mắt đó vô cùng quen thuộc – Giống như khi hắn ăn cơm ở bên ngoài, mấy con chó hoang ở bên đường cũng thường xuyên nhìn chăm chăm vào hắn như vậy!

hắn khẽ thở dài, đưa nửa cái bánh bao còn lại cho nàng. Hà Bạng cười tươi rói: “Biết người ăn không hết mà! Đừng lãng phí, lãng phí...”. Nàng đang bận nuốt bánh bao, nên nói không rõ.

Dung Trần Tử thở dài, đứng dậy đi vào thiện đường, tìm thêm được vài cái bánh nhân rau và bánh gạo nếp cho nàng. Lúc đi ra lại sợ không đủ, bèn lấy thêm vài quả dưa chuột, hai quả trứng gà cũng tiện thể cầm ra luôn.

Bất kể mang đến thứ gì nàng cũng không hề từ chối, còn uy dũng hơn so với thùng nước gạo!

Mấy ngày này, nàng bá chiếm phòng ngủ của Dung Trần Tử, khiến hắn ngay cả chải đầu cũng phải tránh mặt đi chỗ khác, lúc tắm rửa lại càng bất tiện. hắn lại là người ưa sạch sẽ, đành đến thác nước sau núi để tắm. May thay hắn là người tu đạo, thân thể xưa nay vốn trắng kiện, không sợ nước lạnh suốt sâu.

Trời đêm sâu thẳm tĩnh mịch, gió nhẹ vờn qua những tán cây khe núi, cây cỏ khẽ rì rào. Dung Trần Tử chậm rãi cởi bỏ đạo bào, đặt áo ngoài cùng áo trong lên một tảng đá bên bờ suối. Ánh trăng thẹn thùng chỉ dám lộ ra nửa mặt, rồi lại e ấp trốn sau mây. Nước suối trong núi thấm đầy từng lỗ chân lông, hắn hít một hơi thật sâu, hoàn toàn thả lỏng.

không ngờ sự yên tĩnh đó duy trì chỉ được chót lát, Hà Bạng đã tìm đến, vừa chạy vừa hét: “Dung Trần Tử, thì ra là người ở đây!”. Nàng lao tới, khiến hắn hoảng hốt không để ý gì tới trung y, vợ luôn lấy đạo bào

khoác lên người. Còn chưa kịp nói lời nào, Hà Bạng đã thở hổn hển mở miệng nói trước: “Dung Trần Tử, chết tiệt, người tắm giúp ta đi!”.

Dung Trần Tử nghe xong, cơn giận bốc lên tận não. hắn vốn dĩ là người không hiểu chuyện phong tình, bình sinh cực ghét đám yêu quái giả vờ ông ẹo, khoe khoang nhan sắc, nay nghe những lời này, không biết tại sao hắn lại nhớ đôi chân thon nhỏ với sợi dây đỏ buộc những chiếc chuông vàng, liền quay ngoắt lại, vô cùng hung dữ: “Người nói cái gì vậy...?”.

Những lời phẫn nộ quả trách còn chưa kịp thốt ra, Hà Bạng đã bỏ nhào xuống dòng suối kêu “ùm” một tiếng, sau đó xoay người, biến thành một con trai dài đến bốn thước, vỏ đen nhánh, cọ cọ vào người Dung Trần Tử, không hề có chút ngại ngùng: “Tri quan, cọ rửa vỏ trai giúp ta đi!”.

Cách tắm rửa này thuần khiết biết bao! Dung Trần Tử thấy mặt mũi mình đỏ bừng lên như phát sốt – Dung Trần Tử, rốt cuộc người đang nghĩ cái gì thế hả? hắn xé một đoạn xơ mướp phơi khô, rồi cọ rửa vỏ trai cho Hà Bạng.

Nhưng chuyện này nói gì đi nữa Hà Bạng cũng có một phần trách nhiệm, cọ thì cọ, nhưng còn tắm rửa thì...

Gần đến canh tư cũng là lúc Dung Trần Tử cọ rửa hai vỏ trai của Hà Bạng sáng bóng như mới, Hà Bạng lại lăn ra ngủ, thậm chí còn ở trong nước thối bong bóng. Dung Trần Tử ôm nàng về phòng, hắn đã ngồi thiền suốt mấy ngày liền rồi, ban ngày phải làm khoa nghi [3], đến tối lại không được ngủ ngon, cho dù người có làm bằng sắt cũng có vài phần rệu rã. Giờ nhìn Hà Bạng đang ngủ say đến mê mết, trong lòng khó tránh khỏi việc tìm một cái cớ – Nàng chẳng qua cũng chỉ là một con trai, có lẽ, không cần phải để ý nhiều như vậy làm gì.

[3] Khoa nghi là để chỉ các nghi thức, quy tắc mà đạo giáo dùng để thực hiện việc làm phép hành lễ ở đạo trường.

Nghĩ như vậy, nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại tinh thần, ôm Hà Bạng bước vào mật thất, suy nghĩ một lát rồi kéo chăn đắp lên cho nàng, lúc đó mới yên tâm quay về phòng ngủ.

hắn đã mệt mỏi suốt mấy ngày nay, đặt đầu xuống gối không tránh được việc ngủ li bì, đến việc Hà Bạng trèo lên giường mình từ lúc nào hắn cũng không hay. Đến lúc tỉnh lại hắn cũng bị dọa nhảy dựng lên, may là nàng vẫn đang ở lót con trai dài bốn thước. hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Từ đó, hắn và Hà Bạng thực hiện giao ước – Nếu như nàng muốn ngủ trên giường của hắn, thì nhất định phải biến về hình dạng con trai; nếu như biến thành hình dáng con người, thì phải quay về ngủ trên chiếc giường bằng gỗ voi ở mật thất!

Chiếc giường trong mật thất của Hà Bạng kì thật được trang trí rất cầu kì, nhưng rõ ràng là càng lúc nàng càng cảm thấy có hứng thú với Dung Trần Tử hơn, nên hôm nào cũng ngủ trên giường của hắn. thật sự muốn ngủ thì thôi cũng đành, nhưng hề biến thành trai thì không thể khép vỏ vào được, nên thường xuyên xảy ra cảnh nước dãi chảy ra dào dạt khi ngủ! Mà nàng vốn là sinh vật ở dưới nước, lượng nước trong người còn hơn cả thừa, một khi đã chảy thì phải đầy đến nửa chậu. Vậy nên, dạo gần đây mỗi lần tên đạo đồng phụ trách việc dọn giường trải chăn nhìn thấy dấu vết trắng như tuyết trên khăn trải giường... về mặt đều rất khó tả...

Hôm đó, Dung Trần Tử được mời tham dự một buổi pháp hội, phải đi ba bốn ngày. hắn quyết định dẫn nhị đệ tử Thanh Tổ đi cùng, lúc xuất hành, sợ Hà Bạng lại đòi đi theo, nên không nói cho nàng biết. Dẫn dò những chuyện quan trọng trong Quan xong xuôi, hắn lại nhắc nhở Thanh Huyền: “Người ở trong phòng ta... Hà Bạng, chắc là sẽ ngủ đến cuối giờ Mùi [4]. Nếu như nàng ta tỉnh lại, nhớ là phải mang cơm lên. Nàng ta thân là yêu, nhưng rất dễ bị tà khí vẫn đục ở trần gian xâm nhập, khi cho ăn trước tiên phải hòa bùa trừ tà vào nước, cũng không được ngưng đốt hương trừ tà đuổi nạn trong phòng”.

[4] Giờ Mùi là khoảng từ 13h đến 15h chiều.

Thanh Huyền không sợ chủ trì công việc trong Quan, nhưng vừa nhắc tới cô nàng tham ăn kia thì đầu của hắn như phình to gấp đôi: “Sư phụ, ngộ nhớ nàng ta tỉnh dậy không thấy người ở đây, làm loạn lên thì...”.

Dung Trần Tử thở dài: “Có một cách rất hay, nàng ta muốn gì thì người cứ dỗ bằng thứ đó là được, đừng có tranh luận gì hết. Trong bùa nước nhớ phải thêm đường cát vào, thật sự không được nữa thì cho ăn mật

hoa quả, nàng ấy thích ăn đồ ngọt”.

Thấy Thanh Huyền gật đầu ghi nhớ rồi, hần mới xuống núi.

Hà Bạng ngủ thẳng một mạch tới đầu giờ Thân, Thanh Huyền sợ nàng gây rối, vội vàng mang lên một bữa ăn giành cho bốn người. Nàng nhìn trái ngó phải, rất nhanh phát hiện ra có điều không bình thường: “Dung Trần Tử đâu?”.

Thanh Huyền cẩn thận gấp đồ ăn cho nàng rồi nói: “Sư phụ ra ngoài rồi, sẽ quay về sớm thôi”.

Nàng không hề làm ầm ĩ, chỉ hậm hực nhét đồ ăn vào miệng.

Trời nhá nhem tối, Thanh Huyền dẫn đám sư đệ đi dọc kinh, không ngờ vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ngay cô nàng đang tung tăng chạy tới. Mái tóc đen dài tới thắt lưng, vũ y trắng toát giống hệt bộ lông của một con thiên nga, bình thường tuy ăn uống nhiều, nhưng eo lưng lại rất thanh mảnh, càng không hay là đang đi chân trần, tiếng chuông vàng ngân nga ở cổ chân lúc đi như tiếng kim ngọc.

Đệ tử trong Quan đều là nam, chưa từng nhìn thấy cảnh phong tình thế này bao giờ, lập tức mắt đều tròn lên như mấy con gà đen – Đây, đây, đây, đây chẳng phải là đỉnh khí trong truyền thuyết của sư phụ sao? Chẹp chẹp, đừng thấy sư phụ bọn hần ngày thường thanh tâm quả dục, con mắt thưởng thức phụ nữ cũng là một tuyệt kĩ đấy...

Thanh Huyền không ngừng kêu khổ, cũng không quan tâm đến việc niệm kinh, vội vàng chạy tới đón đầu, thấp giọng hỏi: “Sao lại chạy ra đây? Trước khi đi sư phụ có dặn, bảo người không được đi lại lung tung”.

“Ai bảo hần ra ngoài chơi không dẫn ta đi theo!”. Hà Bạng hậm hừ, giọng nói cũng dần dần trở nên cao hơn: “Khốn kiếp, mấy hôm trước lúc đi ngủ đã nói rõ ràng hết rồi, ngủ chung giường thì không được lừa người! Ta sẽ không bao giờ tin hần nữa!”.

Đám người trong Quan không thể niệm kinh thêm được nữa, khổ nỗi đại sư huynh chưa lên tiếng, nên không dám nhắc người đứng dậy, nhưng lỗ tai thì đã dựng đứng hẳn lên. Ôi ôi, thì ra trước mặt chúng ta sư phụ luôn bình tĩnh tự kiểm chế, vậy mà ở trên giường cũng có lúc ba hoa tùy tiện đến thế...

Thanh Huyền như muốn ngắt xỉu tại chỗ: “nhỏ tiếng thôi! Người cứ quay về trước đi đã, lần này sư phụ đi tụng kinh, chẳng có gì vui cả. Lần sau khi ra ngoài nhất định sẽ dẫn người đi. Ngài ấy không dẫn người đi, tôi cũng sẽ van xin dẫn người đi cho bằng được mới thôi nhé?”.

Lông mày Hà Bạng dựng ngược lên, đôi mắt đẹp trừng lớn: “không thêm!”. Nàng bực mình thở hổn hển ngồi bệt xuống cái bồ đoàn [5] còn trống, chiếc váy mềm mại, nhẹ nhàng xòe ra thành từng lớp từng lớp, giống như một đóa bách hợp đang nở rộ. Thanh Huyền xua nàng đi không được, lại sợ nàng giận, đành để yên cho nàng ngồi đó.

[5] Là cái nệm kết bằng cỏ, hình tròn dùng để ngồi thiền, tụng kinh niệm phật, quỳ bái.

Ngày hôm ấy, đám đệ tử niệm kinh vô cùng nhập thần.

Buổi tối, nàng cùng mọi người dùng cơm trong thiện đường. Thiện đường ở đây có nhiều điểm giống với các thiện đường trong đạo quan sau này, một phòng bếp rất rộng, bên ngoài đặt một vại đá lớn trữ nước, phía trong là một bếp rất to đủ sức nấu ột trăm người ăn, có một chum gạo lớn làm bằng gốm, rồi có bột mì, đậu xanh, cần thứ gì thì có thứ ấy.

Bên ngoài nhà bếp là một vườn rau xanh, sáng nào đám đệ tử trong Quan cũng thay phiên nhau gánh nước, chế củi, và kiêm luôn cả việc coi sóc vườn rau.

Cách phòng bếp một bức tường là hơn mười chiếc bàn tròn cỡ lớn, ở hai bên chiếc bàn dài đặt hai chiếc thùng gỗ, bên trong toàn là gạo. Thức ăn trước giờ của nàng đều d đích thân nhà bếp làm rồi đưa đến tận phòng Dung Trần Tử. Hôm nay nàng lại ăn ngay ở đây, nên đạo nhân hỏa công [6] cũng không dám lơ là. Cho dù nàng ta có là đỉnh khí đi nữa, cũng là đồ dùng của sư phụ. Nếu thật sự luận về vai vế có khi lại là sư nương không chừng, mà nàng ta nhìn trông duyên dáng yêu kiều thế kia, sư phụ thường ngày nghiêm khắc cẩn trọng, nhưng trong lòng nhất định là yêu thương vô cùng sâu đậm. Nay sư phụ không có ở đây, thì ngàn vạn lần không thể để nàng ta đối.

[6] Đạo nhân hỏa công là người làm những công việc nấu nướng, dầu củi đèn hương trong Quan.

Vì cái suy nghĩ này, nên mấy tay đạo nhân hỏa công đầu bếp chính liền xuất chiêu trở hết tuyệt kỹ của bản thân, làm rất nhiều món ăn thơm ngon đặc sắc, hơn thế, còn bày biện cho nàng một bàn riêng, tất nhiên, cũng không có ai dám ngồi ăn cùng nàng cả. Đám đệ tử xung quanh chốc chốc lại dùng đủ mọi ánh mắt khác nhau nhìn về phía ấy. Thanh Huyền lắc đầu buồn bã: “Mọi người đừng nhìn nữa, sẽ vỡ mộng đấy...”.

Kết quả, dưới hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào mình, nàng lại chỉ ăn có nửa bát cơm, sau đó gác đũa: “Bọn họ cứ nhìn chăm chăm như vậy, ta nuốt không trôi!”.

Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm: “Vậy người quay về phòng của sư phụ trước đi, lát nữa tôi sẽ mang thức ăn đến cho”.

Hà Bạng gật đầu, ra ngoài lâu vậy, lại thấy buồn ngủ rồi, vậy là nàng tung tăng quay trở về phòng ngủ của Dung Trần Tử.

Nhưng đêm hôm đó, Dung Trần Tử vừa bước chân trước ra khỏi Thanh Hư quan, chân sau đã có lũ yêu quái tới gây rối. Hà Bạng đang ngủ rất say, thì nghe thấy bên ngoài vô cùng ầm ĩ. Nàng ngáp một cái rồi đứng dậy, nhìn thấy đèn đuốc trong Thanh Hư quan sáng trưng, tất cả các tiểu đạo sĩ đang dán bùa chú khắp nơi.

Nàng đi dạo vu vơ trong Quan một vòng, Thanh Huyền đang cùng hai đệ tử đắc lực đi kiểm tra xung quanh, những tên đệ tử khác thì không rảnh bắt chuyện với nàng, đành để nàng đi lại lung tung.

Những nơi như Tam thanh điện, Tứ nự điện, Ngọc hoàng điện, yêu quái tà ma không dám tùy tiện đến gần, nhưng nàng lại là người tu hành chính đạo, nên cũng không úy kỵ gì Chân thần [1].

[1] Chân thần thường dùng để chỉ Thiên đế, thần linh, những vị thần có quyền lực cao thống lĩnh trong tôn giáo.

Đi lung tung xung quanh rất lâu, nàng phát hiện thì ra trong Thanh Hư quan còn nuôi dưỡng rất nhiều chó con, mèo con bị người ta bỏ rơi. Nàng ngồi xổm chơi đùa cùng chúng một lúc, trời càng lúc càng tối. Trong Thanh Hư quan mọi việc đã yên bình trở lại, đèn đuốc trong điện cũng bắt đầu tắt.

Chợt nhìn thấy một tiểu đạo sĩ đang lúi thủi đi trong bóng tối, bước chân lảo đảo, nàng lập tức bước đến vỗ vỗ vai hắn: “Người đang mò thứ gì vậy?”.

Tiểu đạo sĩ bỗng nhiên quay người lại, phía trên hoàn toàn trống không, giọng nói của hắn âm u đáng sợ: “Đầu của ta... Người có nhìn thấy đầu của ta không...?”.

Hà Bạng thoáng sửng sốt, rồi khẽ lắc đầu: “Người đang tìm đầu à, vậy chúng ta chia nhau ra tìm đi. Ta đi tìm đồ ăn tiện thể sẽ tìm đầu giúp người, lúc người đi tìm đầu nhớ tiện đường nhìn thử xem có thứ gì ăn không nhé...?”.

Con ma không đầu dường như không vừa lòng với kết quả này, liền vươn tay ra bóp cổ nàng, có vẻ như nàng chẳng có chút pháp lực nào, nhưng còn may nhất thời trong thoáng chốc cũng chưa thể bóp chết được ngay. Nàng giãy giụa rất lâu, cuối cùng mới kêu được một tiếng, gào ra hai chữ “Thanh Huyền”.

Trước khi ngủ, Thanh Huyền định qua phòng xem nàng thế nào, nhưng không thấy nàng ở đó nên cũng đang đi tìm khắp nơi. Là đại đệ tử của Dung Trần Tử, đối phó với một con ma không đầu đối với hắn cũng chỉ chuyện rau dưa vớ vẩn, ngay lập tức hắn liền dùng một cái bình hút nó vào trong.

Hà Bạng vẫn đang kêu la, khiến Thanh Huyền cũng phải bồn chồn. Lá gan của vị Hải hoàng này cũng nhỏ quá đi! Tốt xấu gì cũng là yêu, lại bị một con ma nhãi nhép dọa cho thành ra như vậy!

Nhưng Hà Bạng thì không cho là thế, nàng ra sức lau cổ, khuôn mặt như không dám tin vào sự thật: “Thanh Huyền, nó bóp cổ ta! Ôi ôi, nó bóp cổ ta!”.

Thanh Huyền lấy một lá bùa vàng che kín miệng hũ lại, thuận miệng trấn an nàng: “Tôi đi đốt nó bây giờ đây!”.

Hà Bạng nắm chặt lấy ống tay áo của hắn, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ: “Nó bóp cổ ta! Khốn kiếp, sao nó có thể bóp cổ ta được, nó còn chưa rửa tay mà!”.

Thanh Huyền cười ngất.

Trời đã sắp sáng, trong khu rừng rậm của Thanh Hư quan có hai đạo nhân đang thu dọn pháp khí, bùa vàng và một con rú nhỏ, nhẹ nhàng kín đáo rời đi. Xem ra cô gái kia, thật sự không phải là Hải hoàng.

Hôm sau, trong Quan khách hành hương lục tục đến thăm viếng. Đương kim Thánh thượng theo đạo, nên trong nhân gian đạo quan rất được tôn sùng. Thanh Hư quan là một đạo quan có tiếng nhất trong phạm vi năm trăm dặm quanh núi Lăng Hà, nhiều năm qua luôn được mọi người tán thưởng. Vì vậy rất nhiều thiện nam tín nữ đến dâng hương, cầu phúc.

Bên ngoài cửa điện có kê một bàn giải thẻ, lấy tên là Giám Tâm Kính, trên bàn đặt một bức khắc Thái cực đồ, một tấm gương đồng có hình cá âm dương, trên tường dùng giấy bản màu vàng ghi thẻ, còn có một đạo sĩ hiệu là Thanh Trinh chuyên phụ trách việc giải thẻ.

Hôm nay, Hà Bạng dậy từ rất sớm, ngồi không chẳng có việc làm, liền lắc ống rút ra một cái thẻ mang đi giải đoán. Khách hành hương từ khắp mọi nơi đến đây có rất nhiều người là những trang công tử trẻ tuổi, tướng nường là tiểu thư khuê các nhà nào đẩy đến dâng hương, chốc chốc lại chỉ trở về phía nường. Phía trước bàn Giám Tâm Kính người bu quanh đầy chật, càng không ít những vị khách hành hương đến xin giải đoán một thẻ đến vài lần. Lặp đi lặp lại cũng chỉ vì một cái liếc nhìn của giai nhân.

Nhưng Hà Bạng lại không quan tâm đến nhiều thứ như vậy, nường chỉ cảm thấy cái ống thẻ kia chơi rất vui, lắc một hơi rút ra đến bốn năm cái. Thanh Trinh không dám để nường xếp hàng, lại càng lo lắng khách hành hương buông lời lỗ mãng, đụng chạm, nên đành kiên nhẫn giải đoán tất cả thẻ cho nường. Cuối cùng vẫn là Thanh Huyền không thể chịu đựng hơn được nữa, dùng một đĩa bánh đường trắng dỗ dành cô nường quay về phòng ngủ của Dung Trần Tử.

đang lúc náo nhiệt, thì ngoài cửa truyền tới những tiếng ồn ào nhốn nháo. Là Sài Phúc, anh chàng nông dân ở trong thôn dưới chân núi, bắt đầu từ hôm qua đã mắc phải một căn bệnh lạ, mắt phải chảy máu không ngớt. Hơn nữa từ sau khi anh ta mắc bệnh, trong thôn không ngừng có người đột tử, nguyên nhân chết thì bất ngờ cũng có, già lão thuận theo tự nhiên cũng có, nhưng nội trong vòng một ngày mà có đến năm sáu người chết, thì có nói gì đi nữa cũng là quá bất thường. Người trong thôn không còn cách nào khác, mới đem Sài Phúc đến Thanh Hư quan. Thanh Huyền nghe vậy, liền vội vàng bước ra cửa. Hà Bạng cầm món bánh đường trắng, cũng chạy theo.

Sài Phúc được mọi người khiêng lên núi, mắt phải quả nhiên có một hàng huyết lệ đang chảy ra ào ạt, cả bộ quần áo bằng vải bố cũng bị nhuộm thành màu đỏ. Thanh Huyền bước lên nhìn một lượt. Tuy từ nhỏ hẳn đã đi theo Dung Trần Tử học đạo, nhưng kinh nghiệm và sự từng trải vẫn còn rất ít, nhất thời không nhìn ra được gì, chỉ đành lệnh cho đám đệ tử khiêng người vào trong điện.

Đám đệ tử đang định đi lên, thì Hà Bạng huých vào người Thanh Huyền, nường còn biết hạ thấp giọng xuống nói: “Người có chữa được không?”.

Thanh Huyền hơi giật mình, sau đó lắc đầu nói: “Nhìn không ra là bệnh gì cả. Nhưng từ nhỏ sư phụ đã dạy chúng tôi, người theo đạo phải một lòng hướng thiện, giúp đỡ bách tính. Dù chữa được hay không, cũng phải thử một lần mới được”.

Nhưng Hà Bạng lại lắc đầu: “Cái thứ này không trị được đâu, người khiêng vào trong cũng chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn liên lụy đến Thanh Hư quan nữa”.

Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn nường, cuối cùng cũng nhớ ra người này là Hải hoàng, tuy trừ những lúc ăn uống ra, thì không nhìn ra có điểm nào ghê gớm, nhưng đã là người đứng đầu cả một tộc, thì thể nào cũng phải có vài bản lĩnh đặc biệt mới đứng. hẳn vội vàng thỉnh giáo: “Hải hoàng bề hạ biết cách chữa chứ?”.

Hà Bạng vẫn chỉ lắc đầu: “Chữa ư? Bốn tọa không biết. Nhưng làm thế nào, thì bốn tọa biết”.

Thanh Huyền nhất thời không hiểu ý của nường, nhưng mạng người quan trọng, hẳn đành cung kính xin thỉnh giáo: “Xin Hải hoàng dạy bảo”.

Hà Bạng chớp chớp một hồi, loáng cái đã ăn hết nửa cái bánh đường trắng, hai má phồng to như đang nhét bánh bao: “Đối diện Thanh Hư quan có phải có một đạo quan tên là Cửu Đỉnh cung? Mấy ngày trước đám người bọn họ kéo tới âm ỉ làm phiền đến bốn tọa!”.

Thanh Huyền gật đầu: “Đúng là có, có điều trước giờ người của Cửu Đỉnh cung và Thanh Hư quan bằng mắt mà không bằng lòng”. hần đột nhiên hiểu ra: “Ý của bộ hạ là... là định đem người này đưa sang bên Cửu Đỉnh cung?”.

Hà Bạng gật đầu, Thanh Huyền lòng tràn đầy hi vọng: “Cửu Đỉnh cung có thể chữa được cho anh ta?”.

Hà Bạng lắc đầu: “Chữa không khỏi đâu, chuyện này dù sự phụ của người có ở đây cũng rất phiền phức. Cách tốt nhất là lấy gỗ cây vải làm giàn củi, rồi lập tức đem hần ta đi thiêu”.

“...Nhưng anh ta vẫn chưa chết mà!”. Thanh Huyền là người hiền lành lương thiện, sao có thể đem một người còn sống sờ sờ ra đó đi hỏa thiêu được? Hà Bạng vỗ nhẹ vào vai hần: “Vậy nên mới phải kiêng tới Cửu Đỉnh cung. Chiêu này còn gọi là thổ lửa thiêu núi. Người nghĩ xem, người người kiêng vào cũng không thể chữa khỏi được, nhưng trong con mắt của người đời, chính là Thanh Huyền người để mất một mạng người! Thanh Hư quan của người chỉ có cái danh hảo thôi! Nếu như người kiêng hần ta đến Cửu Đỉnh cung, rồi quỳ trước cửa cung xin họ trị bệnh cứu người! Dù sao thì Dung Trần Tử cũng không có ở đây, người là hậu bối, cũng chẳng có gì là mất mặt cả. Người được chữa khỏi, thì người là người quỳ gối xin họ chữa trị, công đức vô biên. Người không được chữa khỏi, là do Cửu Đỉnh cung chữa không được nên mất mạng, liên quan quái gì đến người”.

Thanh Huyền nghe xong liền ngã ngồi trên đất: “Sự phụ quay về sẽ mắng tôi mất!”.

Hà Bạng xòe hai tay: “Là do người thực sự không thể chữa khỏi thôi mà!”.

Hai khắc [2] sau, Thanh Huyền thật sự nài xin dân chúng và đệ tử tới giúp, kiêng Sài Phúc lên, rầm rộ kéo đến Cửu Đỉnh cung. Trước khi đi Hà Bạng lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng bịt mắt phải của hần lại. Chiếc khăn đó cũng không biết làm bằng chất liệu gì, nhưng sau khi phủ lên mắt phải, trong nháy mắt máu liền ngừng chảy. Nàng nhẹ nhàng dặn dò: “Đừng nhìn vào mắt hần”.

[2] một khắc tương đương với 15 phút.

Cửu Đỉnh cung cũng là đại môn phái, Chưởng giáo đạo hiệu là Hành Chỉ, Chưởng kiếm chân nhân chính là người lần trước đã tới Thanh Hư quan tìm cơ gây sự, Dục Dương đạo nhân. Lúc ở ngoài cửa cung, có hai người vừa thấy Thanh Huyền thẳng lưng quỳ gối cầu cứu, lúc đầu còn ra vẻ đắc ý, sau khi bỏ chiếc khăn tay che mắt ra, cả hai đều tức đến nổ phổi. Đám người của Thanh Hư quan thật quá thiếu đạo đức!

Đây là thuật Huyết đồng, là một loại hắc Vu thuật [3] truyền tự của người Miêu Cương, con mắt phải của người trúng thuật này sẽ chảy máu không ngừng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi vật, ai bị con mắt phải của người đó nhìn thì chỉ còn cách chịu một cái chết oan uổng. nói một cách khác là: Nhìn ai thì người ấy xui xẻo!

[3] Vu thuật khởi nguồn từ thời nguyên thủy, giai đoạn con người vẫn còn sợ hãi trước thiên nhiên và nhìn những hiện tượng tự nhiên bằng con mắt thần bí, lúc đó con người cầu nguyện một thứ năng lực huyền nhiệm để chế ngự thiên nhiên và tự tạo niềm tin ỳn. Vu thuật là một loại hoạt động có tính chất xã hội, không vượt quá phạm vi lễ tế, khánh chúc...

Người mở khăn chính là Dục Dương chân nhân, Hành Chỉ chân nhân động tác lạnh lẽ, liền tránh ngay ra chỗ khác, Dục Dương đã nhìn vào con mắt đỏ như máu đó một cách triệt để nhất có thể. Ông ta hoảng loạn kêu: “Sư huynh, sư huynh cứu đệ!”.

Hành Chỉ chân nhân cũng là người thật sự có bản lĩnh, lập tức lấy chiếc khăn lụa che mắt phải của Sài Phúc lại, rất nhiều dân trong thôn đều đang đứng ở đây, hàng chục cặp mắt đang chăm chú nhìn vào, ông ta sai đám đệ tử trong môn kiêng Sài Phúc vào trong, lại nhìn đến vị sư đệ của mình, liền lập tức có cảm giác “Đóng cửa ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống”!

Trong lúc rảnh rỗi, trong thôn Lăng Hà dưới chân núi Lăng Hà lại phát hiện thêm một người có mắt phải chảy máu...

Thanh Huyền dẫn dò người phát hiện ra triệu chứng bệnh này ngay lập tức bịt mắt lại không được nhìn ai, nhưng biện pháp chữa trị thì hần thật sự không có. Hà Bạng biến trở về nguyên hình ngậm mình trong con suối sau núi, nửa ngày trời mới nói một câu: “Xem ra có một Vu sư đạo hạnh cao thâm đến nơi này rồi”.

Thanh Huyền cũng hiểu: “Người này làm hại đến những thôn dân vô tội, nhất định không phải là người lương thiện. Lẽ nào cũng chạy tới đây để ăn thịt sư phụ chẳng? Bệ hạ, Vu thuật này thật sự không có cách nào hóa giải được sao?”.

Hà Bạng lại nhả hai quả bong bóng: “Phương thuật của đạo gia các người thì bốn tọa không biết, có điều trước đây ta ở Nam Cương đã từng gặp một người, biết tự sáng tạo ra một cách phá vỡ bùa chú, ừ, cũng có thể coi như là chữa khỏi đi”.

Thanh Huyền mừng rỡ: “Xin bệ hạ vui lòng chỉ dạy!”.

Hà Bạng vui vẻ phất khởi nói: “Chọc mù mắt phải của người đó, để nó không thể nhìn những thứ xung quanh nữa, thuật Huyết đồng tự nhiên sẽ bị phá vỡ”.

Thanh Huyền bỗng nhiên kích động, muốn ôm một tảng đá ném thẳng vào người nàng...

Trong một ngày ngắn ngủi, trong thôn lại liên tiếp có người đột tử, Thanh Huyền đứng ngồi không yên, cuối cùng phải phái người gửi thư cho Dung Trần Tử. Hà Bạng ngâm mình dưới nước rất lâu, ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, tự cảm thán: “Núi xanh nước trong, lại có kẻ đến quấy rầy sự yên tĩnh, đúng là đáng ghét...”.

sự xuất hiện của thuật Huyết đồng, không chỉ khiến người trong thôn trang dưới chân núi Lăng Hà hoảng sợ, mà Cửu Đỉnh cung cũng bắt đầu nhúng tay vào chuyện này. Dục Dương chân nhân hiện giờ không bước chân ra khỏi cửa, trên người mặc áo giáp trụ có bùa trừ tà đuổi nạn của Chương giáo Hành Chỉ chân nhân, nhưng hắc Vu thuật Nam Cương xưa nay vốn kì dị, cả Hành Chỉ chân nhân cũng không biết những bùa chú ấy có thể có bao nhiêu công hiệu?

Cửu Đỉnh cung phái rất nhiều đệ tử đi tìm manh mối về vị Vu sư này, Thanh Hư quan sợ người này làm tổn hại đến người vô tội, nên cũng phái đệ tử xuống núi. Nhưng Thanh Hư quan không thể so sánh được với Cửu Đỉnh cung, bởi Thanh Hư quan lấy việc tu hành làm việc thiện là chính, còn Cửu Đỉnh cung lại lấy việc luyện võ tự cường là chủ yếu, do vậy nếu như luận về thực lực, đệ tử Cửu Đỉnh cung vẫn mạnh hơn vài phần.

Vị Vu sư đang ẩn thân ở một chỗ kín đáo có lẽ cũng không ngờ được rằng Cửu Đỉnh cung sẽ ra tay can thiệp, nên tạm thời dừng tay, không có bất cứ hành động nào khác nữa.

Thanh Hư quan cũng vì thế mà tạm thời đóng cửa sơn môn, thu nhận những người bị thương để chữa trị.

Có lẽ do sự việc xảy ra liên tiếp, nên gần đây Hà Bạng cũng ngủ ít đi nhiều. Cuối giờ Tị [4] đầu giờ Ngọ [5], nàng thức giấc, đã thấy Thanh Huyền dẫn theo đám đệ tử luyện võ ở đạo trường. Đệ tử Thanh Hư quan đa tài đa nghệ, môn học cũng phong phú, ngoại trừ kinh văn sách cổ ra, thì võ thuật, nhạc khí ít nhiều cũng đều học mỗi thứ một tí. Học võ ấy mà, một là để thân thể khỏe mạnh cường tráng, hai là lúc bắt ma diệt quỷ mà thể lực không tốt là không được. Học nhạc khí ấy hử, một là tôi luyện tâm trí thêm kiên định, hai là lúc làm pháp sự không cần phải mời ban nhạc.

[4] Giờ Tị là khoảng từ 9h đến 11h sáng.

[5] Giờ Ngọ là khoảng từ 11h đến 13h trưa.

Hà Bạng ngồi dưới mái hiên trước Giám Tâm Kính, đùa nghịch ống thổi mà buồn chán trăm phần. Mặt trời tháng Chín nhẹ nhàng êm đềm, khiến ống tay áo của nàng như được nhuộm nắng vàng. Đám đệ tử thường lén lút ngắm trộm nàng, ngay cả lúc nghỉ giữa các động tác cũng ra sức mà liếc cho bằng được.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ sau, thiện đường thông báo đã đến giờ cơm trưa. Thanh Huyền định để đám sư đệ luyện tập thêm một lần cuối, thì đột nhiên ở bên ngoài có một người dân trong thôn lao thẳng tới chỗ hần, hần đang định đón tiếp, thì bỗng nửa cái thở trúc xé gió lao đến, cắm thẳng vào mắt phải của người này, máu lập tức chảy ra lênh láng khắp nơi. Thanh Huyền hoảng sợ, vội vàng chạy lại, nhìn thấy người đó đang bưng chặt mắt phải, kêu gào rất thảm thiết. Thanh Huyền nhìn một nửa thể trúc vẫn đang cắm trong hốc mắt anh ta, rồi quay đầu nhìn thấy Hà Bạng đang ngồi trước đài rút thẻ: “Người...”.

Hà Bạng cũng tiến lại, nghiêng người nhìn gã đàn ông đang lăn lộn kêu gào trên mặt đất, còn chưa kịp nhìn thấy động tác, chiếc thẻ trúc đã bị rút luôn ra. một hàng huyết lệ từ từ chảy xuống, anh ta ngất luôn trên

nền đất.

Ở cạnh Dung Trần Tử đã lâu, cũng là một người hiền lành cương trực, Thanh Huyền nhất thời tức giận nói: “Sao người có thể tùy tiện làm người khác bị thương như vậy được? Đó là một đôi mắt đấy, người có biết đôi mắt quan trọng với con người đến mức nào không?”

Hà Bạng không có được sự kiên nhẫn đối với hắn như là với Dung Trần Tử: “Chết tiệt, nếu như không phải ta nhanh nhẹn, thì hiện giờ người cũng đã bị trúng chiêu rồi! Ta không có đạo thuật inh như Hành Chỉ chân nhân, không vẽ được ra bùa chú, sự phụ người lại không có ở đây. Đợi đến khi hắn chạy về được, sợ là chỉ kịp thấp cho người một nén hương mà thôi!”

Thanh Huyền không thốt nổi nên lời, nói cho cùng so với yêu quái đứng trước mặt, bất luận là về thân phận vai vế hay tuổi tác sự từng trải, hắn đều chỉ được coi là hàng tiểu bối của nàng. Hắn vội quay đầu ra lệnh cho đám đệ tử cầm máu cho người bị thương.

Hà Bạng vẫn vô cùng bất bình: “Có lòng tốt lại không được báo đáp!”. Nàng cúi đầu nhìn thẻ trúc còn đang dính máu, liền nhanh chóng vui vẻ trở lại, chỉ thấy trên thẻ trúc có ghi: một đi không trở lại. Nàng chép chép miệng, tán thưởng tự tận đáy lòng: “Cha mẹ ơi, cái quả này quá chuẩn!”

Mãi cho đến khi trời nhá nhem tối, Dung Trần Tử mới vội vàng quay trở về. Lão đạo sĩ Hành Chỉ của Cửu Đỉnh cung đúng là không có lòng khoan dung, còn không thêm chờ hắn bước vào cổng đã tới mách tội, nên giờ sắc mặt hắn tái mét, toàn bộ mọi người trong Thanh Hư quan đều tập trung nín thở, cúp đuôi rụt cổ, đi lại trên đường cũng phải e dè cẩn thận.

Trước tiên Dung Trần Tử đến Ngưng Huy đường xem xét tình hình những người bị thương, nghe xong việc xảy ra lúc chiều, càng giống như đổ thêm dầu vào lửa! Lập tức lệnh cho toàn bộ đệ tử trong Quan đến Tổ sư điện nghe giáo huấn!

Hà Bạng thấy hắn trở về nên vô cùng vui vẻ, cũng chạy theo đến Tổ sư điện.

Tổ sư điện của Thanh Hư quan thờ một bức tượng vàng Thiên sư [6] của Phổ An, trên đài dâng hương khói hương lượn lờ như làn sương buổi sớm, còn ở phía dưới đài khuôn mặt đám đệ tử bị thương như cha mẹ qua đời. Dung Trần Tử dẫn mạnh chiếc phát trần trong tay xuống, bầu trời đang trong xanh liền nổi cơn mưa gió mịt mù, Thanh Huyền vội quỳ sụp xuống dưới đất, không dám ngẩng đầu nhìn sư phụ.

[6] Thiên sư tên thật là Trương Lăng hay Trương Đạo Lăng tự là Phụ Hán, nghĩa là “giúp nhà Hán”, được cho là người sáng lập ra đạo giáo Ngũ Đấu Mễ Đạo trong Đạo giáo Trung Hoa.

Khuôn mặt Dung Trần Tử lộ vẻ giận dữ không thể che giấu được: “Ta thường dạy người, người tu đạo tiên phải biết quý trọng mạng sống của bách tính, như vậy mới có thể giác ngộ được nỗi khổ của vô vàn chúng sinh trong thiên hạ! Vậy mà giờ ta mới chỉ rời Quan có vài ngày, người đã làm ra những việc gì hả? Đưa người đến Cửu Đỉnh cung, tại sao người không nói trước với Hành Chỉ chân nhân triệu chứng của người bệnh, lại còn thẳng lưng quỳ gối cầu xin? Cái tốt thì không học, người lại học cái thói lừa người lấy danh, đùn đẩy cái bẫy rắn rết giả dối cho người khác!”

“Sư phụ anh minh, đệ tử biết sai rồi, đệ tử biết tại sao rồi!”. Thanh Huyền cũng không dám khai ra Hà Bạng chính là người chủ mưu, chỉ biết đập mạnh đầu nhận sai. Dung Trần Tử hừ lạnh: “Bần đạo không gánh nổi cái tiếng sư phụ này đâu! Người tuổi còn nhỏ mà đã biết tính toán sắp đặt âm mưu như vậy, bần đạo tài sơ học thiển, xem ra không thể dạy người thêm được điều gì nữa rồi!”

Thanh Huyền nghe xong vô cùng hoảng hốt, giữa trán đã bắt đầu chảy máu: “Sư phụ, đệ tử nhất thời bị ma xui quỷ khiến, đệ tử thật sự biết sai rồi! Sau này, đệ tử nhất định sẽ ghi nhớ lời sư phụ dạy bảo, làm bất cứ việc gì cũng coi trọng sinh mệnh người khác, không dám làm những chuyện đầu cơ trục lợi này nữa đâu...”

Thấy Thanh Huyền quỳ dưới đất sám hối, Hà Bạng liền tặc tặc lưỡi: “Chẹp, Dung Trần Tử người thật là lợi hại! Nếu như tên Thuần Vu Lâm nhà ta chịu quỳ trước mặt ta như thế này, thì ta sẽ không đánh hắn đâu!”

Dung Trần Tử đang trong cơn thịnh nộ, sao có thể dung tha cho kẻ ngất lời mình: “Im miệng! Còn cả người nữa!”. Hắn chỉ tay vào Hà Bạng, lập tức lửa giận không biết từ đâu bốc lên ngùn ngụt: “Tính cách

của Thanh Huyền nếu như không phải do người xúi bẩy, sao có thể làm ra những chuyện hoang đường như vậy được? không phải việc của mình, thì đừng có xen vào, cả ngày dài chỉ biết chơi bởi lêu lổng, tham ăn lười làm, đã từng làm được việc gì tử tế cho ra hồn chưa? Bình thường nuông chiều người cũng coi như thôi, nhưng hôm nay lại làm mất người ta bị thương...”.

hắn càng nói càng cáu, nhưng lẽ nào Hà Bạng lại là người dễ động vào đến thế? Nàng ngay lập tức đập bàn đứng dậy, quắc mắt nhìn trừng trừng: “Tên đầu gỗ kia! Lão tử tự nguyện đến cái nơi rách nát này của người à? Người dựa vào cái gì mà đòi dạy dỗ lão tử? Lão tử cũng không phải là đồ đệ của người, dựa vào đâu mà bắt lão tử phải nhìn sắc mặt người?”. Thanh âm của nàng còn to hơn cả của Dung Trần Tử, hơn thế còn không hề để ý đến hình tượng: “Lão tử sống ở đây một ngày dài tựa cả năm, ăn cũng không được no, ngủ cũng không được yên! Ở trong đạo quan mà còn gặp quỷ không đầu dọa chết lão tử! Cái tên đạo sĩ lỗ mũi trâu nhà người, bản thân không có bản lĩnh, chỉ biết mắng đệ tử, mắng đệ tử chán rồi vẫn còn mặt mũi quay sang dạy dỗ lão tử hả?”.

Cả trăm cặp mắt trong Tổ sư điện đều đang nhìn chăm chăm vào nàng, miệng há to đến mức có thể nhét vừa cả quả trứng ngỗng. Trong lòng nàng vẫn còn chứa đầy cảm phẫn, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy tủi thân: “Mấy ngày trước lúc ở trên giường người đã hứa với người ta nếu ra ngoài sẽ dẫn người ta đi chơi cùng! Vậy mà hôm trước, người lại lén lút đi một mình! Lẽ nào trong kinh thư của các người viết người tu hành nói lời nhưng không cần phải giữ lời ư?”. Nàng chớp chớp mắt, lệ bắt đầu rơi vòng quanh: “Ta bảo Thanh Huyền đưa người đến Cửu Đỉnh cung, là vì ai chứ? Người là người lương thiện chính trực, lẽ nào nhìn thấy bọn họ tự tìm đến chỗ chết người mới vui lòng hay sao?”.

Nàng nói mãi nói mãi rồi lại bắt đầu khóc: “Hơn nữa, ta cũng đâu có cố ý làm người đó bị thương, ta mà không ra tay, ngộ nhớ hẳn thật sự nhìn Thanh Huyền, người lại không biết giải Vu chú thì biết làm thế nào...? Hu hu, người đã đi nhiều ngày như vậy rồi, về đến nơi cũng không thêm quan tâm đến người ta, chỉ biết trừng mắt lên mắng mỗ người ta thôi...”.

Đối phó với kiểu người vô lại thế này, Dung Trần Tử cũng hết cách, thật sự hết cách. Thực lực giữa hai bên hoàn toàn không cân xứng.

“Được rồi, đừng khóc!”. Là giọng nam cao.

Nước mắt Hà Bạng vẫn không ngừng rơi.

“Đừng khóc nữa, pháp hội cũng chẳng có gì hay, đi theo rồi người lại thấy chán thôi”. Là giọng nam trung.

Những giọt lệ của Hà Bạng như mưa xuân vương trên cành hoa lê.

“Được rồi, được rồi, ta sai rồi, đừng khóc nữa nhé”. Dung Trần Tử đứng dậy đi đến trước mặt nàng, lần này đã đổi thành giọng nam trầm thấp: “Ta đã từng đi ngao du qua rất nhiều nơi, Vu thuật Nam Cương cũng biết sơ qua, hóa giải thuật Huyết đồng tuy rằng có đôi chút phiền phức, nhưng cũng không phải là không có cách. Được rồi, ta cũng không có ý trách cứ gì người, đừng khóc nữa”.

Hà Bạng vẫn thấy tủi thân: “Người lại còn lớn giọng quát nạt người ta!”.

“Ừ, ta sai rồi”.

Bầu không khí trong điện đột nhiên xoay chuyển, giống như giông tố qua đi, một vầng mặt trời bé nhỏ bỗng xuất hiện. Hà Bạng được voi lại đòi tiên, lấy luôn ống tay áo trắng như tuyết của hắn lau nước mắt trên mặt mình. Tuy rằng hắn đi đường xa mệt mỏi vội vã trở về trong Quan, nhưng quần áo vẫn rất sạch sẽ chỉnh tề, toàn thân không hề có mùi mồ hôi, mà còn phảng phất tỏa ra mùi thơm, khiến người ta như say.

Sợ sau khi đẩy ra nàng lại khóc, nên Dung Trần Tử không hề né tránh. Hà Bạng vẫn còn nức nở: “Vậy người không được mắng người nữa?”.

Dung Trần Tử gật đầu: “Ừ, người về phòng trước đi”.

Hà Bạng lần này lại rất thông minh, nhẹ nhàng gật đầu rồi đứng dậy. một góc vũ y lướt qua khuôn mặt Dung Trần Tử, cái chạm rất nhẹ nhưng lại vô cùng mềm mại, giống như mũi tửu xuống đến cổ họng rồi, vẫn để lại dư vị đến mãi sau.

Dung Trần Tử cũng đứng dậy, nàng bỗng nhiên quay lại, nói: “Người tu đạo như các người, tu thân tu khẩu tu đức, người không thể cứ khư khư giữ lấy cái tính khí nóng nảy đó được”.

Dung Trần Tử không dám chọc giận nàng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nói: “Ừ, ta biết rồi”.

Lúc ấy nàng mới vui vẻ, nhảy chân sáo đi ra ngoài, giống y hệt một con hươu sao.

Đám tiểu đạo sĩ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ có hai đầu vai là ra sức run rẩy, nhin cười đến mặt mũi biến dạng.

“Vô lượng thiên tôn, cuối cùng tiểu đạo đã biết tại sao đạo gia chúng ta phải chú ý tới âm dương điều hòa rồi”. một tên tiểu đạo sĩ che miệng cười trộm.

2. Chương 02

Chương 2: Người đẹp quay lưng giả vờ giận dỗi

Ta muốn chàng biết rằng, trên thế gian này luôn có một người đang chờ đợi chàng, bất kể là khi nào, ở đâu, dù thế nào đi nữa chàng cũng phải biết rằng, luôn luôn có một người như vậy.

Thanh Hư Quan thu nhận rất nhiều người bị bệnh, Dung Trần Tử lệnh cho tất cả phải bịt mắt lại, hòa bùa chú vào trong nước rồi cho bọn họ uống để tạm thời làm chậm tình trạng của bệnh. Sau khi uống bùa nước, mắt phải của người bệnh sẽ chảy ra chất dịch màu vàng dính dính, Dung Trần Tử sai các đệ tử thu thập hết những chất dịch dính dính đó lại, rồi phân tích cách sử dụng chất dẫn của Vu thuật. Hắc Vu thuật Nam Cương xưa nay vốn thần bí khó lường, chất dẫn lại không giống nhau, cách giải cũng vìmà rất khác nhau.

Cửu Đỉnh cung cũng vì chuyện của Dục Dương chân nhân nên cũng có ý tốt, lần này không những không hề gây sự, mà còn phái đệ tử tới giúp đỡ một tay. Dung Trần Tử đánh số tất cả chất dịch và người mắc bệnh lại, rồi dùng các loại bùa chú ngũ hành khác nhau để thử dẫn thuốc. Cuối cùng cũng tìm ra được một phương thuốc rất, rất dài, liền sai đám đệ tử lên núi hái thuốc.

Luyện chế giải được là một quá trình rườm rà, phức tạp, suốt mấy đêm liền Dung Trần Tử không chợp mắt, tất nhiên cũng không có thời gian quan tâm chăm sóc đến Hà Bạng được. Nhưng đám đệ tử trong Quan vẫn thực hiện tốt nhiệm vụ của mình, hàng ngày vẫn cơm nước chu đáo cho nàng.

Trong phòng thuốc có mấy cái bếp lò rất lớn, sắc thuốc bất kể ngày đêm. Dung Trần Tử ở ngay kế bên canh chừng, mồ hôi ướt đầm cả áo. Hà Bạng sợ nóng, nên không sao bước vào trong được, vì thế hằng ngày đều cùng Thanh Huyền đi hái thuốc. Dung Trần Tử dặn dò Thanh Huyền vài bận, rồi cũng không hỏi gì thêm nữa.

Buổi chiều, đột nhiên có một cô gái dị tộc đến Thanh Hư Quan, cả người vận đồ đỏ, mái tóc hơi cong khô vàng, tự nhận mình có thể giải được thuật Huyết đồng. Dung Trần Tử đương nhiên rất lịch sự tiếp đón, cô gái này cũng không nói đùa, rất nhanh đã điều chế ra được giải được, cách thức còn đơn giản tiện lợi hơn của Dung Trần Tử nhiều.

Cửu Đỉnh cung vô cùng vui mừng, cũng đã phái người sang mời mấy lần, nhưng cô gái này lại không hề có động tĩnh gì, chủ động đề nghị ở tại Thanh Hư Quan, nhân tiện tìm kiếm tên hắc Vu sư đã hại người bùa bài. Dung Trần Tử là người hiếu khách, hướng hồ, những kẻ khởi xướng ra thuật huyết đồng vẫn chưa tìm thấy, có một Vu sư Nam Cương ở đây dù sao vẫn cứ an toàn hơn, nên hắn lập tức ra lệnh cho đám đệ tử quét dọn sạch sẽ một gian phòng, rồi sắp xếp cho vị Vu sư ấy nghỉ tại đó.

cô gái đến tên là Phu Á, nàng ta nói tới đây để truy bắt tên Vu sư đã trót làm đường lạc lối. Dung Trần Tử đã từng tới Nam Cương, nên hai người nói chuyện với nhau rất ăn ý.

Hà Bạng và Thanh Huyền đi hái thuốc về, dĩ nhiên cũng nghe nói đến nữ Vu sư Phu Á này. Thanh Huyền đi thăm người bị bệnh, thấy huyết sắc trong con người của họ đã nhạt đi nhiều, không kim được cứ tẩm

tắc khen thần kì. Hà Bạng cũng cúi xuống kiểm tra thử, cũng không biết vô tình hay cố ý, mở miệng cười lạnh: “Quả nhiên muốn tháo chuông vẫn cần phải tìm người buộc chuông, hừ hừ.”

Cũng may nàng đi theo Thanh Huyền hái thuốc cả một ngày trời, mệt mỏi rã rời nên tạm thời không quan tâm đến những người khác, mà tự mình quay về phòng. Dung Trần Tử bận rộn suốt mấy đêm chưa được chợp mắt, nên tắm rửa thay y phục trong phòng Thanh Huyền xong, thật sự cảm thấy rất buồn ngủ, bèn dặn dò Thanh Huyền xử lý công việc tiếp đãi khách khứa, rồi ngủ luôn ở trong phòng Thanh Huyền.

Đến tối, hắn cùng Phu Á và đám đệ tử dùng cơm ở thiện đường, cả hai đàm đạo về sự thần kì của Vu thuật Nam Cương. Trong lúc hai người đang nói rất hăng say, thì bên ngoài vang lên âm thanh của những chiếc chuông vàng, Hà Bạng nhanh nhẹn chạy tới. Dung Trần Tử liền khẽ nhíu mày, lập tức quay đầu nhìn Thanh Huyền. Thanh Huyền đi theo hắn đã lâu, hiểu ý nói ngay: “Bữa tối đã đưa đến rồi ạ.”

Hà Bạng cũng không hề kiêng dè, đứng thẳng trước bàn Dung Trần Tử. Bầu không khí ở thiện đường nhất thời có chút không ổn. Đám tiểu đạo sĩ cúi đầu và cơm, ánh mắt dù muốn dù không đều liếc về phía ấy. Tiêu rồi, hậu viện của sư phụ sắp có cháy!

Quần áo Phu Á đỏ rực như lửa, cổ tay đeo hai chiếc vòng bạc của Tây Tạng, trên đó chạm khắc hình quái vật đầu người mình rắn. Lúc này nàng ta đang đánh giá Hà Bạng, cũng không đứng dậy, chỉ khẽ gật đầu, vẻ mặt mang theo nét ngạo mạn của Vu sư: “Vị này là...”

Dung Trần Tử ho khan vài tiếng, Hà Bạng cũng không hề hé răng, nàng thướt tha yêu kiều tiến đến bên cạnh Dung Trần Tử, rồi đột nhiên vươn tay phải ra với một tốc độ nhanh như chớp giạt khẽ bấm niệm khẩu quyết ẩn về phía Phu Á. Phu Á hoảng sợ vội đứng dậy, pháp trượng đã cầm sẵn ở trên tay, đang muốn niệm chú, thì không ngờ da mặt bỗng nhiên nóng ran. Trong lòng nàng ta đầy kinh ngạc, đưa tay trái lên sờ mặt mình, chỉ thấy trên mặt toàn là thứ nước dính dính... cùng một cọng cải xanh và hai miếng đậu phụ...

Hà Bạng đã úp thẳng bát canh rau cải đậu phụ lên đầu nàng ta rồi!

“Người!” Phu Á chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy, cơn giận bùng lên ghen hờn không thốt nổi lên lời. Trong tay Hà Bạng vẫn đang cầm chiếc bát không, khuôn mặt cũng rất ngạc nhiên, sau đó, quắc mắt nhìn trừng trừng, đầy vẻ oan ức: “Người ta tới bê canh, sao người lại bắt ngờ tấn công người ta?”

Thiện đường yên tĩnh đến độ nghe được cả tiếng kim rơi, đám tiểu đạo sĩ ngậy ra như phỗng, chỉ có cọng rau cải tươi non dính trên tóc Phu Á vẫn không ngừng vung vẩy, vung vẩy, vung vẩy...

Dung Trần Tử tức đến nổ phổi, quát: “Hà Bạng!”

Hà Bạng phỉ phỉ tay, dáng vẻ hiên lành, lời nói chân thành cảm xúc: “Người, tuy là man di Nam Cương, nhưng đến đây làm khách, dù sao cũng phải hiểu chút lễ nghi chứ. Ta và người không thù không oán, sao người lại có thể tùy tiện động thủ như thế? Ngộ nhỡ làm người ta bị thương thì sao? Mà cứ cho là không làm người ta bị thương, nhưng thương tổn đến một cành cây ngọn cỏ thôi cũng không được đâu. Chẹp, thôi bỏ đi, nề tình người là khách của Tri quan, ta không tính toán với người nữa!” Dứt lời, nàng xoay người tung tăng chạy đi luôn. Dung Trần Tử nhập đạo nhiều năm, quen biết vô số, người tốt kẻ xấu cũng đã từng gặp không ít, nhưng người không biết xấu hổ đến mức này thì bình sinh vô cùng hiếm thấy. Tuy tức đến sôi máu, nhưng hắn cũng không thể đuổi theo đánh cho nàng một trận được. chỉ đành liên mồm xin lỗi Phu Á.

Phu Á vốn dĩ là người ngang bướng không thích nói lí, giờ lại gặp phải một kẻ còn không thích nói lí hơn mình, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng rốt cuộc cũng đành quay về phòng thay quần áo. Đám tiểu đạo sĩ sợ cảnh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, tất cả đều cầm mặt ăn cơm, nhất loạt trưng ra ý: “Đừng nhìn tôi, đừng hỏi tôi, đừng mắng tôi, tôi chẳng nhìn thấy gì hết”.

Dung Trần Tử sải bước về phía phòng ngủ, Hà Bạng đi trước một bước, giờ đã cuộn tròn thành một đồng trong chăn rồi.

Dung Trần Tử dù có kiêng kị chuyện nam nữ thế nào đi nữa, thì vẫn xông thẳng tới xóc chăn của nàng lên, dáng vẻ giận dữ đến cực điểm. Hà Bạng đương nhiên cũng biết, hai tay nàng ôm lấy đầu gối, vũ y từng lớp từng lớp tán ra xung quanh, mái tóc dài đen nhánh, nửa xỏa lên áo nửa vương trên giường. Cơn giận của Dung Trần Tử bạo phát như núi lửa, chỉ thiếu điều phun thẳng ra miệng. một lúc sau, hắn đột nhiên về

một lá bùa Định thân, chẳng nói chẳng rằng ấn thẳng lên trán Hà Bạng, rồi bế nàng xuống thẳng mật thất. Cuối cùng, Hà Bạng cũng đã yên tĩnh, hẳn lại sai đệ tử đưa những đồ dùng cần thiết sang cho Phu Á, còn mình thì nghỉ ngơi ở trong phòng.

Lần này, Dung Trần Tử thật sự rất tức giận, cũng không thêm bước vào mật thất thăm nàng. Trai nước có thể tích trữ thức ăn, chỉ cần đừng phơi nắng dưới ánh nắng gay gắt là được, vài ngày không ăn uống. không nhúng nước cũng không chết, huống hồ nàng còn là một con trai tinh. Dung Trần Tử dứt khoát không quan tâm đến nàng nữa.

Sáng sớm hôm sau, Dung Trần Tử dạy đám đệ tử luyện chữ. Phu Á rất có hứng thú với văn hóa Trung Nguyên, cũng muốn được nghe giảng. Dung Trần Tử không tiện từ chối, đành để nàng ta đi cùng. Trong học đường, ánh mắt đám đệ tử sáng như trăng rằm. Hôm nay đỉnh khí của sư phụ đi đâu mất rồi? Vị Vu sư này...không phải là chim gáy chiêm tổ chim khách đây chứ?

Phu Á viết chữ Hán không tốt, Dung Trần Tử đứng ở bên cạnh nàng ta, vẻ mặt ôn hòa: “Cách cầm bút lỏng như vậy không đúng rồi.”

Phu Á thử vài lần, vẫn không đúng, cuối cùng không nhịn được nói: “Đạo trưởng dạy ta đi.”

Dung Trần Tử khẽ nhíu mày, cuối cùng rút ra một cái khăn dùng để lau mực, nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay của Phu Á, rồi nắm lấy tay nàng ta, cùng viết chữ. Phu Á lặng lẽ liếc trộm hắn, vẻ mặt hắn bình tĩnh tập trung, chỉ để tâm đến cây bút lông trên giấy, hoàn toàn không quan tâm đến việc khác.

“Con trai tinh kia vừa bốc đồng vừa xuẩn ngốc, không đáng phải bận tâm. Nhưng gã đàn ông này là Chính thần chuyển thế, đạo căn kiên cố, lại không hiểu chuyện phong tình, sẽ khó để xuống tay đây.” cô nàng trầm ngâm tự nhủ.

Buổi trưa, mọi người vẫn dùng cơm tại thiện đường, Dung Trần Tử cứ chần chừ mãi, rốt cuộc vẫn không ra lệnh cho đám đệ tử đi đưa cơm. Thanh Huyền mấy lần muốn hỏi, nhưng lại không dám, cuối cùng đành kìm nén lại không nhắc đến nữa. Lần này, Dung Trần Tử thật sự hạ quyết tâm sắt thép phải giáo huấn cho cô nàng kia một trận. không cho nàng ta chút sĩ diện nào nữa, càng lúc càng tùy ý làm bậy.

Buổi chiều Thanh Hư Quan siêu độ cho những thôn dân đã chết vì thuật huyết đồng. Pháp hội được đặt ở đạo trường lộ thiên, vẫn do Dung Trần Tử chủ trì. Giữa sân dựng một đàn thờ, bên trên đặt bình hoa, lư hương, ống hương, đài cắm nến, cùng ngũ cung bao gồm hương nhang, hoa tươi, nước sạch, trái cây, đèn nến. Lại bố trí thêm ngọc ấn, thẻ ngọc, thanh như ý, cờ lệnh và các loại pháp khí khác.

Trước khi pháp hội mở màn đã có đám đệ tử tấu lên “Bộ hư khúc”, chúng pháp sư hợp xướng “Bộ hư từ”, giai điệu mở đầu dùng “Tiểu cứu khổ”. Khi Dung Trần Tử lĩnh xướng kinh văn, bất chợt lại nhớ tới Hà Bạng kia, liền vội vàng tập trung tinh thần lại.

Lúc đầu, Phu Á còn ngồi ở một bên lắng nghe, nhân lúc không ai chú ý, nàng ta lén xoay người tìm một còn đường mòn dẫn đến thiên điện, phòng ngủ của Dung Trần Tử. Trước khi tới đây, nàng ta đã tìm hiểu kỹ càng con đường này, nên vô cùng quen thuộc, nhoáng cái đã vào được trong phòng.

Trong phòng không thắp đèn, bầu không khí yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe rõ cả tiếng nhịp đập của trái tim. Tay phải của nàng ta lật lên thanh cốt trượng, trên đầu trượng vẫn là một con quái vật đầu người mình rắn, có vẻ như đây là Chân thần trong tín thờ của nàng ta.

Nàng ta nhẹ nhàng niệm chú, đầu ngón tay liền bùng lên một ngọn lửa màu xanh thẫm, dường như không cần phải tìm kiếm gì nhiều, ấn ngay vào bức họa núi cây tùng ở trên tường. Trước khi vào mật đạo, Phu Á đã cẩn thận thăm dò vài lần. Nhưng cả đoạn đường đều không có chuyện gì xảy ra, thuận lợi đặt chân vào mật thất.

Ở trong Quan, nàng ta đã hỏi thăm bóng gió đám tiểu đạo sĩ, nghe nói con trai tinh kia chính là đỉnh khí của Dung Trần Tử. Nàng ta vô cùng kinh ngạc, nếu như không dọn dẹp sạch sẽ cái chướng ngại vật này, thì e là sẽ phải rất vất vả mới ăn được thịt thần tiên.

Phu Á rất tự tin, chỉ cần có được một sợi tóc của con trai tinh ấy, nàng ta có thể thiết kế đến 108 kiểu chết khác nhau cho Hà Bạng, mà hoàn toàn không lộ ra chút sơ hở nào.

Căn phòng tối đen như mực, chỉ có chiếc lư hương đặt ở góc nhà đang được đốt hương liệu, đồ đạc bày biện ở trong đây tinh xảo đẹp đẽ hơn nhiều so với phòng ngủ của Dung Trần Tử. Phu Á nương theo ánh sáng lạnh lẽo của ngọn lửa trên tay đánh giá xung quanh một lượt, nhìn thấy Hà Bạng xinh đẹp quyến rũ đang nằm trên giường, bất giác cũng tin tưởng thêm một chút vào câu chuyện đỉnh khí. Nàng ta thực hiện thuật hộ thể, suy cho cùng vẫn không dám coi thường con trai tình này. Lúc ở bàn ăn, Hà Bạng đã bắt bát canh vào mặt nàng ta, tuy rằng đó là do tranh thủ lúc nàng ta không đề phòng, nhưng động tác nhanh nhẹn như vậy khiến nàng ta nảy sinh lòng cảnh giác.

Nàng ta cẩn thận từ từ dùng pháp trượng vén màn trướng lên, trên chiếc giường bằng ngà voi, Hà Bạng đang lặng lẽ nằm đó, hai mắt nhắm nghiền, không nói không rằng, trên trán còn có một lá bùa định thân. Phu Á lập tức mừng rỡ, nhanh chóng nhổ của một sợi tóc của nàng, đang định quay người rời đi, thì đột nhiên đèn trên vách đá La Hán sáng lên, có một người đang đi vào mật thất, là Thanh Huyền.

Bốn mắt nhìn nhau, Phu Á khó tránh khỏi có chút hoang mang bối rối, nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh: “Nghe nói vì chuyện lần trước mà Dung Trần Tử đạo trưởng đã trách phạt nàng ấy, nên ta đặc biệt tới thăm.”

Thanh Huyền ngược lại giống như không nhìn thấy việc gì lạ, chỉ nói: “Sư phụ trước giờ không thích người lạ bước vào phòng đầu, xin Vu sư quay về cho.”

Phu Á đồng ý, rồi quay người bước ra khỏi mật thất, lúc sắp đi khóe mắt vẫn còn liếc trộm một cái, thấy Thanh Huyền ôm một bình nước bằng gốm, hòa thêm đường cát, đang đút từng thìa từng thìa cho con trai tình kia. Hắn còn thấp giọng, thở dài: “Sư phụ chỉ bảo tôi bốn nước, nên tôi không dám thả người ra. Ấy dà, đang yên đang lành sao người lại nghịch loạn lên vậy? Qua vài ngày nữa, đợi sư phụ nguôi giận rồi, tôi sẽ cầu xin giúp người, giờ thì uống chút nước trước đã...”

Hai ngày sau, trong Thanh Hư quan.

Phu Á bắt đầu thấp thỏm. Nàng ta đã nhổ một sợi tóc của con trai tình kia, trong suốt hai ngày qua, dù đã thử rất nhiều các loại pháp thuật bùa chú khác nhau, nhưng hoàn toàn vô hiệu. Cứ như là sợi tóc này trước nay chưa từng mọc ở trên bất cứ một sinh vật sống nào vậy!

Sáng sớm nay, Dung Trần Tử rửa mặt chải đầu xong, bỗng nhớ ra Hà Bạng vẫn đang ở trong mật thất. Hắn rũ rũ lại ống tay áo, bước chân vào mật thất. Hà Bạng vẫn đang nằm trên giường, ngay cả tư thế cũng không hề thay đổi. Dung Trần Tử đứng trước giường hồi lâu, trong lòng cũng có chút chần chừ. Lúc này mà thả nàng ấy ra chắc chắn sẽ lại khóc lóc ỉ ôi. Buổi tối tìm lúc nào thích hợp bảo Thanh Huyền tới thả nàng ấy vậy, như thế cũng khỏi phải dễ dàng.

Nghĩ vậy, Dung Trần Tử sải bước, lúc sắp đi liếc nhìn người đang nằm trong màn trướng một cái, đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, một tay vén màn trướng lên. Bên trong hai mắt nàng ta tuy nhắm chặt, nhưng hốc mắt lại đang chảy ra một hàng huyết lệ trên đôi má trắng nõn, trông rất đáng sợ.

Thuật huyết đồng!

Dung Trần Tử cuống quýt lấy một mảnh vải lụa lau sạch bùa chú trên mặt Hà Bạng, trong lòng thâm kêu khổ. Hồng rồi, hồng rồi, lần này không biết nàng ta sẽ còn khóc lóc đến mức nào nữa đây?

Hắn đứng ở bên giường đợi nàng gào khóc, nhưng Hà Bạng lại vô cùng an tĩnh, nàng còn biết dùng tay che mắt phải lại, không kêu ca lấy một lời. Dung Trần Tử đợi rất lâu, cuối cùng cẩn thận cúi người xuống, hắn hạ thấp giọng, cố gắng hết sức biến giọng nói uy nghiêm cố hữu của mình trở nên nhẹ nhàng ấm áp hơn: “không sao, không sao! bỏ tay ra đi, để ta xem thử nào.”

Hà Bạng ngoan ngoãn hạ tay ra, Dung Trần Tử cúi người xuống mở to mí mắt ra quan sát một lượt, cũng không sợ lời nguyên của thuật huyết đồng, rất lâu sau mới đứng thẳng người dậy. Hắn vốn dĩ là người cứng rắn, bình thường đã quen tuân thủ theo đủ mọi quy củ ngặt nghèo, giờ coi như cúi đầu làm thiếp, chỉ sợ Hà Bạng lại khóc lóc âm ỉ: “Ta sẽ bảo Thanh Huyền mang thức ăn vào, người ngoan ngoãn chờ, ta đi điều chế giải được, sẽ khỏi nhanh thôi, nhé?”

Hà Bạng nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lại không nhìn hắn. Dung Trần Tử vẫn cảm thấy không yên tâm, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng, bèn duỗi tay ra nhẹ vuốt tóc nàng giống như vẫn thường cưng nựng đám chó con,

mèo con trong Quan. Mái tóc dài đen mượt như tơ, cho đến lúc ra khỏi cửa, ngón tay hần vẫn lưu lại cảm giác mềm mại tựa suối nguồn ấy.

không lâu sau, Thanh Huyền tuân theo lệnh của sư phụ mang thức ăn vào, Hà Bạng cũng chẳng thèm nói năng gì, yên lặng cúi đầu ăn uống hùng hục, Thanh Huyền cũng có chút lo lắng: “Buổi chiều sư phụ sai tôi đi hái thuốc, bệ hạ có muốn đi cùng không?”

Lúc này Hà Bạng mới gật đầu: “Sư phụ của người quá xấu xa! Ta sẽ không bao giờ để ý tới hần nữa!”

Thanh Huyền khóc dở mếu dở nói: “Sư phụ nghi ngờ kẻ gây ra thuật huyết đồng chính là cô nàng Phu Á kia, nên muốn giữ cô ấy ở lại trong Quan, người cũng đã lệnh cho Thanh Tổ đi điều tra kỹ càng rồi. Nhốt bệ hạ trong mật thất, là vì sư phụ sợ năng ta làm bệ hạ bị thương mà thôi, bệ hạ đừng giận người nữa.”

Hà Bạng mắng thẳng không chút lưu tình: “Hừ, tên Dung Trần Tử khôn kiếp!”

Thanh Huyền hoảng sợ mặt cắt không còn giọt máu: “Đừng nói năng lung tung! Coi chừng sư phụ nghe thấy đấy!!”

Cơm nước xong xuôi, Hà Bạng đi theo Thanh Huyền đi hái thuốc. Mắt phải của nàng được băng kín lại bằng một chiếc khăn lụa vi cá, như vậy lại càng tôn lên sống mũi cao, cái miệng nhỏ nhắn tinh tế của nàng. Nàng đi sau Thanh Huyền, suốt cả đoạn đường cũng không hề gây rắc rối.

Buổi tối, Thanh Huyền dùng cơm tại thiện phòng, nàng cũng đi theo, ngồi cùng bàn với hần. Dung Trần Tử và Phu Á ngồi ở một bàn khác, Phu Á cũng quan sát Hà Bạng một lượt, nàng lấy khăn lụa vi cá cuốn quanh mắt, nên không ai nhìn ra điều gì khác lạ. Đám đệ tử lại hiểu là có điều không ổn. Đó, đó, đó, quả nhiên hậu viện nhà sư phụ cháy rồi!!

Hà Bạng chẳng quan tâm đến nhiều thứ như thế, nàng vẫn vui đùa ăn cơm như trước, dưới hàng trăm ánh mắt tò mò đang đổ dồn vào mình, lượng thức ăn lại vô cùng khiêm tốn, vả lại đồ ăn trên bàn Thanh Huyền rõ ràng không đủ tinh tế đẹp đẽ, nàng chỉ ăn lượng thức ăn giành cho hai người thôi.

Thanh Huyền quả thật không muốn làm bia đỡ đạn chút nào, đám sư đệ thường liếc mắt sang phía này thì cũng coi như thôi, nhưng ánh mắt của sư phụ đủ sức thiêu rụi hần! Ăn được lưng lửng dạ, hần liền tập tức đứng dậy: “Ta về phòng trước đây!”

Hà Bạng cũng đứng ngay dậy, tung tăng đi theo hần, lúc đi qua một cái bàn ăn, nàng còn tiện tay lấy luôn mấy cái bánh bao trên bàn của người ta.

Chân trước Thanh Huyền vừa đến phòng, thì chân sau Hà Bạng đã đi vào theo hần. Đồ đạc trong phòng sắp xếp có đôi chút bừa bộn, hần vẫn là một thiếu niên trẻ tuổi, sở thích cũng vì thế mà rất phong phú đa dạng. trên mấy chiếc bàn có vài lá bùa chú chưa vẽ xong, khúc khổ mới viết, phía trên cái giá treo bằng gỗ ở bên cạnh có để một cây sáo trúc mà Dung Trần Tử đã tặng cho hần, phía dưới đặt một cây đàn nhị, cùng một cây đàn tì bà. Bên phải là một tủ sách, bên trên xếp rất nhiều kinh thư đã được chép lại. Màn trúc cuốn được một nửa, tuy rằng không được gọn gàng bằng phòng của Dung Trần Tử, nhưng nó cũng có phong cách riêng.

Lần đầu tiên có khách nữ bước vào phòng, Thanh Huyền cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên, nhưng hần cũng không thể đuổi Hà Bạng ra được, chỉ đành nhắc khéo: “Leo núi cả ngày hôm nay bệ hạ không mệt sao? về phòng ngủ một giấc đi.”

Hà Bạng thoải mái nằm luôn lên giường của hần, vẫn còn tức giận hần hừ: “Sau này bốn tọa sẽ ngủ ở đây!”

Thanh Huyền nghe vậy, hai tai liền đỏ ửng lên: “Bệ hạ, tiểu đạo là người xuất gia, cô nam quả nữ, sao có thể ở chung một phòng được?”

Hà Bạng cũng chẳng thèm ấy lời đó vào tai, nhìn thấy trên tủ sách của hần có một chiếc chuông gió đeo bằng xương, cảm thấy rất hay, liền lấy xuống nghịch. Thanh Huyền ngồi cũng không được đứng cũng không xong, rất lâu sau cuối cùng Dung Trần Tử cũng tới.

Thanh Huyền thở dài nhẹ nhõm, lập tức ném củ khoai nóng bỏng tay này ném lại cho sư phụ, đứng nghiêm trang ở một bên cửa. Dung Trần Tử đứng trước giường, Hà Bạng thì ngồi trên giường nghịch chiếc chuông

gió, không ngẩng đầu lên cũng chẳng mở miệng đáp. Dung Trần Tử nhẹ nhàng ôn tồn nói: “Qua hai ngày nữa là sẽ có giải được rồi.”

Hà Bạng đã che kín mắt lại, chiếc khăn lụa vi cá giữ ầu không chảy ra nữa, lụa vi cá một nửa trong suốt, nên người khác nhìn vào chỉ thấy mờ mờ ảo ảo. Nàng không khóc không ồn ào, nhưng cũng không trả lời. Dung Trần Tử thật sự không thể để nàng ở trong phòng của Thanh Huyền được. hần đã mặt dày tuyên bố với người bên ngoài rằng nàng là đỉnh khí song tu của hần, giờ lại ở trong phòng của Thanh Huyền thì sẽ thành cái gì nữa đây? Tin này truyền ra ngoài không biết còn bị miệng lưỡi thiên hạ bẻ cong đến mức nào.

Vì thế hần nhẹ nhàng dựa gần vào Hà Bạng, khuôn mặt nghiêm khắc cứng rắn pha thêm chút tươi cười: “Quay về phòng thôi, mắt giờ bị đau nên đi nghỉ sớm một chút.”

Thanh Huyền cũng là người thông minh, nghĩ thầm, mình còn ở trong phòng, thì sư phụ khó mà xuống nước mở miệng được. hần khom người, nói: “Đệ tử đột nhiên nhớ ra một chuyện, tạm thời phải ra ngoài một lát.”

Dung Trần Tử dĩ nhiên là gật đầu, nhưng Hà Bạng lại nhảy dựng lên: “Ta cũng muốn đi!!”.

Thanh Huyền không có cách nào giải vây giúp sư phụ, lại cũng không thể đắc tội với Hà Bạng, trong lòng thầm kêu khổ: “Tôi...Tôi...Tiểu đạo đi nhà xí.”

Hà Bạng lại bắt đầu nói ngang: “Nhà xí ta cũng muốn đi!!”.

Thanh Huyền nhìn Dung Trần Tử, cầu cứu hần, Dung Trần Tử phát cáu, ngón trỏ của hần lướt qua dây chiếc đàn tì bà, dưới ngón tay đột nhiên chảy ra một hàng máu đỏ như châu ngọc. Hương thơm ngào ngạt tỏa ra khắp phòng, Hà Bạng lúc trước vẫn còn nắm lấy góc áo Thanh Huyền, lát sau đã quay đầu nhìn về phía hần, nuốt nước miếng ừng ực.

Dung Trần Tử hơi cúi đầu đứng ở trước giường, huyết châu trên ngón tay trỏ vẫn chưa kịp chảy xuống, thì hơi thở của Hà Bạng càng lúc càng nặng nề, tay vẫn đang kéo áo Thanh Huyền, chân lại không nghe theo sự sai khiến, liền chạy ngay đến chỗ ngón tay của Dung Trần Tử rồi ngậm luôn ngón tay vào miệng, liếm mút không ngừng. Đôi môi của nàng mềm mại ẩm áp, đầu lưỡi liếm khiến cho đầu ngón tay của hần cảm thấy hơi ngứa ngứa. Mặt Dung Trần Tử hơi nóng lên, hồi lâu mới vuốt nhẹ tóc nàng, nhẹ giọng hỏi: “Quay về phòng được không?”.

Hương vị máu thịt đó thơm, thật sự rất thơm! Hà Bạng tham lam liếm mút ngón tay của hần, càng mút lại càng thấy đói, nuốt nước miếng cũng đến nửa cân rồi, hận không thể nuốt trọn cả ngón tay, cả bàn tay, cả người hần, làm sao có thể mở miệng trả lời được? Chỉ đành liên tục gật đầu.

Nhưng đồng ý rồi nàng lại không đi: “Mắt đau lắm, với lại leo núi cả chiều nay, chân người ta cũng đau nữa.”

Giọng nói của nàng dịu dàng mềm mại, khiến trái tim Dung Trần Tử từ đầu đến cuối đều rất áy náy, liền khe khẽ thở dài: “Vậy người biến thành trai đi, bản đạo sẽ ôm người về phòng.”

“Hu hu, mắt ta đau lắm.” Hà Bạng dụi dụi mắt. Dung Trần Tử gỡ chiếc khăn lụa vi cá trên mắt nàng ra, nghiêng người chăm chú xem xét con ngươi, lại thở dài, cuối cùng, cúi xuống bế nàng lên, đi ra khỏi phòng Thanh Huyền.

Hà Bạng cực kỳ vui vẻ, hai tay ôm chặt lấy cổ hần, chôn mặt ở hõm cổ tham lam hít tới hít lui, đám đệ tử trong Quan từ rất xa đã nhìn thấy sư phụ ôm mỹ nhân đi tới, nào dám bước tiếp, vội vàng lẩn còn nhanh hơn trạch.

Lúc đi qua khách điện vừa hay đụng mặt Phu Á, khuôn mặt Dung Trần Tử liền ửng đỏ, chỉ khẽ gật đầu với nàng ta, rồi đi thẳng. Hà Bạng liếc nhìn nàng ta một cái, cánh môi nhợt nhạt. Cách một lớp lụa vi cá, Phu Á không nhìn rõ được mắt của nàng.

Trở về phòng ngủ, Dung Trần Tử nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường ngủ của mình, tìm ấm trà rót cho nàng một chén nước trắng, con suối ở trong núi chảy ra một con sông nhỏ, hiện giờ nàng có bệnh không thể vào đó tắm rửa, nhưng cũng không thể để thiếu nước được.

Hà Bạng uống hết một nửa chén nước, ngẩng đầu lên bướng bỉnh nhìn Dung Trần Tử, ánh mắt như chó con đang đói nhìn chăm chăm vào một khúc xương đầy thịt. hần bật cười, xoa xoa đầu nàng như xoa đầu một con cún con: “Được rồi, ngủ nào.”

Dung Trần Tử không cởi áo mà cứ thế nằm xuống, Hà Bạng ngửi ngửi xung quanh người hần, hần kệ nàng, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nàng ngửi ngửi, rồi nhẹ nhàng bắt đầu từ ngón tay cái của hần, từ từ liếm chơi. Đầu lưỡi quá dỗi mềm mại, còn linh hoạt hơn cả lưỡi của một con mèo, từng chút, từng chút một liếm lòng bàn tay, mu bàn tay, kẽ ngón tay của hần. Dung Trần Tử duỗi tay vỗ nhẹ lên mái tóc dài như rong biển của nàng: “Ngủ.”

Nàng thành linh leo phốc lên người hần, cả người đều nằm bò trên ngực hần, thè lưỡi ra, liếm lên cổ. hần thoáng giật mình, lập tức kéo nàng xuống, giọng nói nghiêm trang thêm một chút: “đi ngủ!”

Hà Bạng chẳng hề sợ hãi chút nào, nàng có một đòn sát thủ: “Mắt của người ta còn đau mà!”

Dung Trần Tử thở dài: “Chuyện này là do bản đạo suy nghĩ không chu đáo, cứ tưởng rằng ở trong phòng của ta rồi, thì nàng ta sẽ không dám tới.” hần chạm nhẹ lên đôi mắt vẫn đang cách một lớp lụa vì cá của nàng, rồi nói: “Sau này sẽ không như vậy nữa, ta hứa.”

Hà Bạng dụi dụi vào bên người Dung Trần Tử, dấn sát vào bả vai cường tráng của hần: “Tri Quan báo thù cho ta!”

Dung Trần Tử vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, rất lâu sau mới nói một tiếng: “Ừ.”

Ngày hôm sau, mọi việc trong Quan lại trở lại bình thường. Đám đệ tử thức dậy vào giờ Mão [1], rửa mặt chải đầu xong thì bắt đầu luyện công cũng không giống nhau, có người luyện thoái công [2], có người luyện trát mã [3], có người luyện kiếm, cũng có người luyện quyền pháp.

[1] giờ Mão là khoảng từ 5h đến 7h.

[2] Thoái công là những bài tập nhằm phát triển sự mềm dẻo, linh hoạt và sức mạnh của chân.

[3] Trát mã là bài tập chủ yếu là để điều tiết tinh, khí, thần, rèn luyện việc điều hòa khí huyết, tu dưỡng tinh thần, khống chế ý thức và ý tưởng.

Mãi đến cuối giờ Thìn mới dùng bữa sáng, sau đó tất cả bắt đầu đi đọc kinh, có người đọc xướng kinh, đọc lời chúc của Cao công [4], niệm công khóa kinh, tham gia luyện tập kinh văn mới.

[4] Cao công là tên riêng của các pháp sư trong Đạo giáo, dùng để gọi những người cử hành nghi thức trong Đạo giáo, ngồi ở vị trí trung tâm cao nhất, chấp sự đàn tế.

Đến giờ Tị, Thanh Hư Quan mở sơn môn, tiếp đón và hướng dẫn khách hành hương từ khắp nơi đổ về. Mỗi ngày, ngoại trừ các đạo nhân hỏa chuyên lo chuyện cơm nước ra, thì quét dọn, gánh nước, chẻ củi, giã giũ, tưới rau và những công việc vặt vãnh khác đều do những đệ tử có vị trí thấp luân phiên phụ trách, đại sư huynh Thanh Huyền sẽ toàn quyền sắp xếp. Thanh Tổ là người nhanh nhẹn, phụ trách việc mua bán thức ăn, thường xuyên đi theo Dung Trần Tử ra ngoài, thời gian ở trong Quan cũng không nhiều.

Lúc Dung Trần Tử thức giấc, Hà Bạng cũng tỉnh dậy theo. Dung Trần Tử không tiện rửa mặt chải đầu trước mặt nàng, đành phải đi vào mật thất. hần tiện tay vắt luôn quần áo để thay lên giường, vô tình phát hiện ra phía sau chiếc móc vàng treo màn trướng có một cái thẻ tre, nhặt lên xem thử, thì thấy trên thẻ có ghi: “một đi không trở lại”.

Thân thẻ đã bị gãy một nửa, Dung Trần Tử đoán chắc là do Hà Bạng nghịch ngợm, lắc lắc đầu rồi bỏ luôn thẻ tre vào tay áo.

Hà Bạng ngược lại không hề gây rối làm phiền, yên lặng ngồi lên chiếc giường La Hán chờ hần chỉnh trang quần áo xong xuôi. Dung Trần Tử mũ áo chỉnh tề bước ra, thấy nàng ngoan ngoãn ngồi trên giường, sắc mặt cũng vui vẻ hòa nhã hỏi nàng: “Đói chưa? Ta bảo người mang đồ ăn lên, giờ vẫn còn sớm, người ngủ tiếp đi.”

Hà Bạng lắc đầu: “Mắt còn đau, không muốn ăn.”

Dung Trần Tử lắc đầu: “Lại muốn gì nữa đây?”

Hà Bạng cười đến mức khóe miệng cong lên như sắp thành quả đậu : “Ta muốn đi xem các người luyện công!”

Sân luyện công nằm ở sau núi, Dung Trần Tử mũ áo gọn gàng, dung mạo trang nghiêm, cử chỉ đĩnh đạc, Hà Bạng thì chạy tung tăng phía sau. Đám đệ tử quỳ xuống hành lễ với hắn, Dung Trần Tử khẽ gật đầu, tỏ ý bảo Thanh Huyền sắp xếp bài luyện tập ngày hôm nay cho đám đệ tử.

Thanh Huyền hiểu rõ khả năng của từng người, nhanh chóng sắp xếp những bài luyện công cho riêng họ. Sân luyện công chỉ còn lại chín đệ tử chân truyền của Thanh Hư Quan. Dung Trần Tử sẽ đích thân chỉ dạy kiếm thuật cho bọn họ, chín tên đệ tử này đi theo hắn lâu nhất, tuy rằng công phu vẫn chưa đạt tới mức thượng thừa, nhưng nền tảng gốc rễ thì đã chắc chắn được đến mười phần.

Trước đây, sư phụ của Dung Trần Tử là Tử Tâm đạo trưởng không thích thu nhận đệ tử, dứt khoát chỉ nhận tổng cộng có ba người rồi đóng cửa, Dung Trần Tử lại rất có số làm thầy, sẽ làm cho Thanh Hư Quan ngày một phát dương quang đại.

Cạnh sân luyện công có rất nhiều chiếc cọc nối với nhau bằng xích sắt cao cỡ đầu người, đó chính là nơi lúc bình thường đám đệ tử luyện tập công phu hạ [5]. Lúc này, Hà Bạng đang ngồi lên sợi xích sắt giữa hai chiếc cọc. Nàng ngồi cũng không thật nghiêm chỉnh, đôi chân nhỏ khẽ đung đưa đá lên đá xuống, tiếng chuông dưới chân vang lên trong trẻo lạnh lạnh như giọng chim hót.

[5] Công phu hạ bàn là chỉ các bộ phận của cơ thể từ thắt lưng trở xuống, đặc biệt là chân, điểm chủ đạo của loại võ này là tăng tính ổn định và khả năng tấn công.

Lúc đó, trời chưa sáng hẳn, mọi vật vẫn còn lơ mơ, Dung Trần Tử luyện kiếm cùng Thanh Huyền, thỉnh thoảng ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy giữa sắc trời đêm nhàn nhạt, lớp lớp tà váy của nàng khẽ uốn lượn, mái tóc dài mềm mại, uyển chuyển tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ [6].

[6] Cửu Thiên Huyền Nữ là một vị nữ thần trong truyền thuyết thần thoại cổ của Trung Quốc, sau được Đạo giáo tin tưởng trở thành một vị tiên nổi danh trong hàng nữ tiên.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn của Dung Trần Tử, nàng liền quay đầu lại, Dung Trần Tử trấn tĩnh rời ánh mắt đi, thanh kiếm gỗ trong tay nhanh chóng biến chiều, mạnh mẽ hướng về phía cổ tay Thanh Huyền, thuận thế đâm một đường, Thanh Huyền chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, thanh trường kiếm trong tay liền tuột ra rơi xuống đất.

Toàn bộ chiêu thức trơn tru như nước chảy mây trôi, dường như không có một chút sơ hở nào. Chỉ có bản thân hắn biết, lẽ ra lực đạo không nên mạnh như vậy. Nếu là lúc bình thường, Thanh Huyền chỉ cảm thấy cổ tay bị tê, chứ không cảm thấy đau như thế.

Lát sau, Phu Á cũng chạy tới sân luyện công, nàng ta ngoài Vu thuật ra, còn có sở trường là dùng trượng. Hôm nay, nàng ta mặc một chiếc áo ngắn màu đỏ, trông rất tươi tắn, hoạt bát. Từ sau khi Hà Bạng trúng thuật huyết đồng, Dung Trần Tử đối xử với nàng ta không nóng cũng không lạnh, nhưng chưa có bằng chứng xác thực, nên chưa thể lật mặt. Hắn là người cẩn trọng, nhân chuyện này liền phái Thanh Tổ xuống núi điều tra tình hình, còn cô nàng Phu Á này đương nhiên vẫn giữ bên cạnh để dễ bề giám sát, tránh để xảy ra thêm tai họa.

Khi Dung Trần Tử đang so chiêu cùng đệ tử, thì Phu Á đi đến chỗ của Hà Bạng, Hà Bạng đang ngồi trên sợi dây xích sắt, nên cao hơn nàng ta rất nhiều, vì thế Phu Á phải ngửa cổ lên nhìn nàng: “Rốt cuộc thì người là ai?”.

Hà Bạng đung đưa đôi chân nhỏ phía trên đỉnh đầu nàng ta, nghe mà lại như không nghe. Phu Á có phần nóng nảy, nàng ta cũng coi như là cao thủ đệ nhất của Vu Môn, cũng ít nhiều có chút hiểu biết về mấy loại tà mà yêu quái này, nhưng tình huống trước mắt thì bình sinh đúng là lần đầu gặp phải: “Người đến đây cũng vì thịt thần tiên, đúng không?” Nàng ta hạ thấp giọng, trong lời nói có ý thương lượng: “đã là người cùng chung mục đích, chi bằng cùng nhau hợp tác?”

Hà Bạng cũng không biết là đang coi khinh hay lười mở miệng mà vẫn không hề lên tiếng trả lời, ngược lại Dung Trần Tử lại đang vội vàng bước về phía này.

“Phúc sinh vô lượng.” hần trước tiên cúi chào Phu Á, cũng coi như là lễ số chu toàn, sau đó khi nói chuyện với Hà Bạng thanh âm theo thói quen cũng hạ xuống hai tông: “Thiện đường làm bánh gạo chiên đầy, quay về phòng ăn đi.”

“Bánh gạo chiên! Trời đất quỷ thần ơi, ta muốn ăn bánh gạo chiên!” Hà Bạng đang ngồi trên sợi dây xích mừng rỡ reo lên, đôi mắt híp lại thành một sợi chỉ, nhảy từ trên xích xuống, mềm mại như một con bướm nhẹ nhàng đậu xuống mặt đất, vẫn dáng vẻ tung tăng như lúc trước, chạy thẳng vào trong Quan.

Dung Trần Tử khe khẽ lắc đầu, lúc này mới quay người sang trò chuyện với Phu Á. Phu Á vốn có ý dò hỏi về lai lịch của Hà Bạng, nhưng Dung Trần Tử lại khéo léo chuyển chủ đề, không đề cập tới nữa.

Đến buổi trưa, Hà Bạng đã tấn ột tiểu đạo sĩ tên là Thanh Vận một trận nhừ tử. Đám đệ tử không làm gì được nàng, đành phải chạy đi mách Dung Trần Tử. Lúc ấy, Dung Trần Tử đang xem bói ột vị khách hành hương, nghe tin vội vàng lao tới thiện đường, đứng chắn trước mặt Hà Bạng, cũng vẫn là gương mặt nghiêm túc ấy hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì nữa đây?!”

Hà Bạng vẫn đang bưng bưng tức giận, nắm lấy góc tay áo của hần nói: “Tri Quan! Khốn kiếp, tên tiểu đạo sĩ này thật không hiểu chuyện!! hần ta phát chanh dây, cho người khác hai quả, còn chỉ cho ta có một quả!”.

Thanh Vận ôm cặp mắt gấu trúc, vẻ mặt đau khổ nói: “Là bởi vì trong thiên can địa chi có nói số lẻ là dương, số chẵn là âm, nên mới phát cho nữ thiện tín số lẻ, đó chính là đạo lý âm dương tương hỗ điều hòa.”

Hà Bạng nào có quan tâm đến lắm thứ như thế, lập tức đập bàn nói: “Dù sao đi nữa thì phát thiếu cho ta cũng không thể chấp nhận được!!”.

Thanh Vận vẫn còn muốn tranh cãi, thì Dung Trần Tử vẫn trầm mặc cả rất lâu, cuối cùng mới hỏi: “Người đánh hần...là vì chuyện này hả?”

Hà Bạng nói một cách thấu tình đạt lý: “Đương nhiên rồi, cha mẹ ơi, ta là người không nói đạo lý mà đã tùy tiện ra tay đánh người sao?! Dung Trần Tử, người phân xử đi, hần ta có đáng đánh không?”

” Người!” Gân xanh giữa trán Dung Trần Tử như muốn nổ tung, đập mạnh xuống bàn một cái. Hà Bạng vội vàng đưa tay ra sờ sờ lên mắt mình.

Dung Trần Tử hít một hơi thật sâu, đứng trước bàn nửa ngày trời, Hà Bạng vẫn đang muốn náo loạn nữa, thì hần liền xoay người lấy hai quả chanh dây từ bàn của Thanh Huyền đưa cho nàng, lúc ấy Hà Bạng mới vừa lòng, ngoan ngoãn ngồi xuống gặm. Thanh Vận còn muốn nói tiếp, thì Dung Trần Tử đã giơ tay ngăn hần lại, trầm ngâm tiếp hồi lâu nữa rồi thở dài, nói: “Bỏ đi”. hần lắc lắc đầu, rồi lại nói tiếp: “Bỏ đi”.Lời giống như khuyên Thanh Vận, nhưng lại càng giống như thuyết phục bản thân mình hơn.

Đám đệ tử ăn cơm, mặt không hề có chút biểu cảm, Thanh Huyền coi như chưa từng có việc gì xảy ra, vươn tay gấp một miếng khoai lang bỏ vào bát, khẽ nói bằng giọng điệu liệu sự như thần: “Ta đã nói rồi sư phụ có đến cũng không ăn thua gì đâu, giờ thì thấy chưa?”.

Về sau, mọi người trong Thanh Hư Quan đều ngầm hiểu, sư phụ là người nghiêm khắc, nhưng một khi đứng trước mặt cái đỉnh khí kia, thì cho dù có nghiêm khắc như sư phụ, cũng sẽ chẳng còn chút tiết tháo nào hết...

Buổi chiều, giải được của Dung Trần Tử đã được điều chế xong xuôi, trước tiên là đắp lên mắt cho Hà Bạng. Năm ngón tay của Dung Trần Tử thon dài, móng tay cũng được cắt tỉa gọn gàng, thân hình hần cao lớn, bình thường chu đáo cẩn thận, cử chỉ thì đương nhiên là ngay thẳng chính trực. Chỉ là những công việc cần sự tỉ mỉ khéo léo này thì vẫn chưa đủ thông thạo.

Cuối cùng đến ngay cả Hà Bạng cũng bắt đầu có chút lo lắng, trách: “Tri Quan, người đừng vì âm mưu muốn giảm bớt gánh nặng cho bản thân mà chọc mù mắt ta đấy nhé!”

Dung Trần Tử ho khan hai tiếng, cũng có chút lúng túng, tiện tay đưa bình Dương chỉ bạch ngọc cho tên đại đồ đệ đứng bên cạnh. Thanh Huyền cũng chỉ còn cách tiếp nhận công việc lao dịch khổ sở này. Hà Bạng lặn đi lộn lại trên chiếc giường La Hán của Dung Trần Tử, không ngừng hỏi: “Tri Quan, bao giờ thì người giúp ta báo thù?”

Dung Trần Tử ngồi xếp bằng ở một bên giường, thuận tay lật xem một bộ “Hoàng đình nội cảnh kinh” rồi nói: “Dù sao cũng phải đợi Thanh Tổ điều tra xong xuôi mọi việc đã, có bằng chứng rõ ràng rồi sẽ tiến hành xử lý sau. Nếu như mọi chuyện thật sự do nàng ta làm, bản đạo tuyệt đối không nương tay là được chứ gì?”

Hà Bạng không vui: “Hừ! Việc người đã hứa rồi giờ lại không muốn làm! Chẳng lẽ đã say mê mỹ sắc của cô ả Phu Á kia...”

Nàng còn chưa nói xong, Dung Trần Tử đã đứng dậy muốn đi, kẻ quân tử gặp phải đàn bà con gái, dù cho là có lý cũng không thể nói rõ được. Khổng Tử dạy chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi dạy, mà cả hai loại người trên Hà Bạng đều có phần!

Đến tối, Dung Trần Tử giảng giải “Văn Xương đế quân âm đức văn” cho đám đệ tử. Hà Bạng thì ngâm mình trong ang nước ở thiền đường suốt cả một buổi chiều, rồi mới quay trở về phòng của hắn, thời tiết nóng bức, làm nàng không tài nào ngủ được, nên nằm bò trên giường của hắn, vừa uống trà của hắn, vừa lật giở kinh thư của hắn, cuối cùng vì tự ti, nàng xé sạch tất cả những quyển sách mà mình xem không hiểu. Nhưng cả ngày nàng vô công rồi nghề, nên số sách nàng có thể xem hiểu...thật sự vô cùng ít ỏi.

Đến đêm, không khí mát mẻ hơn, Hà Bạng không dễ dàng gì mới chìm được vào giấc ngủ, thì Dung Trần Tử giảng kinh xong trở về, nhưng chào đón hắn lại là đống giấy vụn tan nát khắp phòng. Dù cho là người có hàm dưỡng tốt cũng cảm thấy lửa giận đang cháy phừng phừng. Hắn xốc chăn, vung phát trần rồi nện thẳng xuống.

Hà Bạng không hề biết rằng mình đã xé nát những bản kinh chép tay của Tổ sư gia nhà người ta, thành linh bị một phát trần của Dung Trần Tử nện lên lưng, cảm giác như vỏ trai của mình sắp nứt ra đến nơi.

Tính yêu quái của Hải hoàng đệ hà bốc lên trời dậy, nàng phẫn nộ, hét lớn: “Tên lỗ mũi trâu xấu xa, lão tử nguyên rửa cả họ nhà ngươi. Người lại dám đánh lên vỏ trai của lão tử! Hôm nay lão tử phải đại khai sát giới! Ta phải giết mình, rồi giết ngươi, cuối cùng giết sạch đám đồ tử đồ tôn của ngươi!”

“...” Bàn tay đang kết thủ ấn [1] của Dung Trần Tử dừng lại giữa chừng, lửa giận trong lòng như bị dội một gáo nước lạnh. một lúc sau hắn khẽ lắc lắc đầu, thở dài thườn thượt, cúi xuống bắt đầu nhặt đống giấy lên, nhặt xong một lượt, hắn lại lắc lắc đầu, rồi lại thở dài thườn thượt.

[1] Kết thủ ấn hay còn có những tên gọi khác như ấn thể, ngày nay thường dùng để chỉ các tư thế kết lại giữa các ngón tay của hai tay khi tu luyện.

Dung Trần Tử tìm kim chỉ, hồ dán, dưới ánh nến xếp lại cẩn thận cho đúng thứ tự, rồi tỉ mỉ dán lại từng trang, từng trang. Hà Bạng cũng không nói gì, ngồi trên giường nhìn một cách lạnh lùng: “Bảo người dẫn ta ra ngoài chơi người không dẫn, bảo người báo thù cho ta người không làm, trở về lại còn dám đánh lên vỏ trai của lão tử, hừ!”

Dung Trần Tử mất liền mấy canh giờ dán lại hai quyển kinh thư, khó khăn lắm mới sửa sang lại xong xuôi, thì trời cũng đã tang tảng sáng. Đợi đến khi tắt đèn nằm xuống, vừa mới lơ mơ ngủ được một lát, thì Hà Bạng liền lặng lẽ chạm vào người hắn, rồi mở to hai phiến vỏ trai ra, sau đó bất ngờ cắn phập một tiếng cực mạnh lên cánh tay của hắn. Dung Trần Tử giật mình ngồi bật dậy, cánh tay phải đau đến tê tâm liệt phổi, cho dù tính tình có tốt đến mấy cũng phải bùng bùng lửa giận không cách gì nhịn được.

Hắn ôm lấy cánh tay đau đến gập cả lưng xuống, tức giận khiến cả người run lên, không còn giữ nổi chút uy nghi đạo gia nào nữa: “Lại còn dám cắn người! Người người người...”

Hà Bạng cắn rất mạnh, dường như cắn đến gãy xương của hắn rồi. Cuối cùng Dung Trần Tử hạ quyết tâm – không nuôi, không nuôi Hà Bạng này nữa!

Hắn xuyên vạt áo vào giữa hai phiến vỏ trai, cấu tiết xông thẳng ra ngoài. Cũng không biết đã thi triển pháp môn gì, mà Hà Bạng quay trái vẫn phải, cũng không biến trở về hình người được. Nàng cũng đang cơn tức, đương nhiên, lời thốt ra cũng không hề lọt tai: “Tên lỗ mũi trâu thói tha kia, mau thả lão tử ra! Người nói lời lại không giữ lời, Tri Quan cái quái gì chứ, hừ, nhìn thấy cô ả Phu Á kia thì mù mịt đến quên đường về! Ta thấy ngoài miệng thì thốt ra đầy những lời đạo đức nhân nghĩa, nhưng trong bụng lại là trai thì trộm cướp gái phong sương thì có!!”

Dung Trần Tử mm chặt môi, cực lực đè nén cơn kích động muốn giơ chân đạp cho nàng tan nát. Vốn dĩ muốn đem vút nàng về lại đáy biển, nhưng giờ phút này thì không quan tâm nhiều thứ như thế nữa, bèn đặt bừa nàng dưới chân núi Lăng Hà, quay người toan bỏ đi.

Nhưng không ngờ lại gặp được Hành Chỉ chân nhân và Dục Dương chân nhân của Cửu đỉnh cung đang từ đối diện đi tới. Hai người áo mũ chỉnh tề, có ý muốn đến Thanh Hư Quan gặp Phu Á, nhìn thấy vẻ mặt Dung Trần Tử vô cùng giận dữ, thì vô cùng ngạc nhiên – đạo gia coi trọng uy nghi, Dung Trần Tử lại là cao đạo, bình thường dù vui hay buồn đều không biểu hiện ra bên ngoài, có thể khiến cho hấn tức giận đến mức này, quả thật không dễ.

Hai người bước đến gần, những lời của Hà Bạng cũng lồm bồm nghe thấy, tóm được mấy từ như “Phu Á”, “traï trộm cướp gái phong sương”, khuôn mặt lập tức liền mang theo ý cười trộm. Hành Chỉ chân nhân cũng là người lương thiện, lập tức hóa giải bùa trối thân trên người Hà Bạng. Với khuôn mặt hiền lành, ông hỏi: “Vô lượng phạt, chuyện gì đây thế này?”

Dung Trần Tử còn chưa kịp mở miệng, Hà Bạng đã hóa thành hình người, nhớn nhác hồn hển mách: “hấn ta ngày ngày ở bên cô ả Phu Á kia, hôm nay canh ba mới trở về phòng, về phòng rồi lại còn đánh ta nữa!”

Dung Trần Tử lại vẫn chưa kịp mở miệng, thì Dục Dương chân nhân lại nói: “Đạo hữu, đây không phải là cái đỉnh khí của ngài à, sao lại để náo loạn thế này?”

Mặt mũi Dung Trần Tử liền nóng lên, hấn không muốn vạch áo cho người xem lưng, càng không muốn tiết lộ thân phận của Hà Bạng. Nàng tuy đáng ghét, nhưng dường như không có chút bản lĩnh nào, nếu như thân phận bị lộ ra ngoài, nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Trước mắt hấn cũng chỉ đành nhỏ giọng dỗ dành Hà Bạng lần nữa: “Ta đâu có ngày ngày ở bên Phu Á, ta có quay về phòng hay không, người không phải đều biết rõ hay sao? Hơn nữa đêm nay trở về muộn là vì phải giảng kinh, không liên quan gì đến Phu Á hết!”

Giọng nói của hấn tuy rằng được hạ xuống rất thấp, nhưng thính lực của Hành Chỉ và Dục Dương lẽ nào lại có thể không nghe thấy. Hai người quay sang nhìn nhau, khuôn mặt cứng nhắc cố gắng nhịn cười. Hà Bạng thì lại không định cho qua như vậy: “Khốn kiếp, ngươi còn định vút ta đi nữa kia!!”

Dung Trần Tử hơi bực: “Còn không phải là vì người kẹp cánh tay của bản đạo ư!”

Hà Bạng rất bực, nói: “Người không đánh ta thì ta sẽ kẹp tay người chắc? Ông đạo sĩ thối kia!” Nàng chỉ tay vào Hành Chỉ và Dục Dương đang cười trộm đằng sau, “Còn hai người các ông nữa, đám đạo sĩ thối tha các ông không có nổi một người tốt đẹp! Hừ! trên giường một kiểu xuống giường một kiểu, nói đi nói lại cũng là lừa người hết!!”

Hai người bị Hà Bạng giận cá chém thớt, chỉ biết gãi gãi mũi không dám hé răng. Dung Trần Tử đỏ bừng cả mặt, hấn tức đến cực điểm, nhưng vẫn phải nín nhịn. hấn hít một hơi thật sâu, cuối cùng thấp giọng dỗ: “Đừng quậy nữa, làm loạn như vậy trước mặt người khác khó coi lắm”.

Hà Bạng trừng mắt, lông mày dựng đứng, nói: “Bây giờ mới biết khó coi sao? Lúc người đánh ta sao không cảm thấy đàn ông đánh phụ nữ là khó coi đi? Hôm nay lão tử...”

Nàng càng lúc càng lớn tiếng trách móc, Dung Trần Tử cắn răng nói: “Buổi tối về cho người một miếng thịt, đi về mau.”

Hà Bạng nhất thời quên luôn cả việc đang tức giận, nước miếng thi nhau tuôn ra như suối: “thật không?”.

Dung Trần Tử ngoảnh mặt đi, không đáp. Còn nàng thì mặt mày rạng rỡ: “Vậy thì được!”

Nàng cũng không cần phải thúc giục, nhảy chân sáo đi lên núi. Hành Chỉ chân nhân và Dục Dương chân nhân cười đến thắt cả ruột. Dung Trần Tử khẽ thở dài, bi ai phát hiện ra rằng sau mình không tu đạo nữa thì có thể đổi sang nghề bán thịt.

Quay về trong Quan, Hành Chỉ và Dục Dương muốn đến tìm Phu Á, Dục Dương chân nhân tóm lại vẫn cứ lo lắng về thuật huyết đồng. Dung Trần Tử là chủ nhà, không thể không đi theo. Cánh tay phải của hấn vẫn còn rất đau, suốt đoạn đường cũng chỉ biết nhẩn nhẩn chịu đựng, thực ra hấn đã âm thầm dặn dò Thanh Huyền đi kiếm một miếng thịt bò.

Đến trưa, quay về phòng ngủ, Hà Bạng liền nằm bò lên ngực hần, mười ngón tay thon nhỏ như những cây hành: “Miếng thịt này mỡ này, miếng thịt này phải nhai kĩ này, á à, miếng thịt này cũng rất ngon...”

Dung Trần Tử thấy nếu không cho nàng một miếng thịt thì mình không thể nào yên tĩnh được, ban đêm hần hầu như không ngủ, nhưng thật sự bị vằn vò tra tấn thể này thì cũng chịu hết nổi, đành dặn nàng: “Người ra ngoài trước đi, rồi gọi Thanh Huyền vào đây.”

Nghĩ tới miếng thịt sắp được ăn, Hà Bạng liền rất nghe lời. không bao lâu sau Thanh Huyền bê một khay bạc bước vào, thấy nàng thực sự đi ra rồi, hần mới lấy miếng thịt bò đầm đìa máu từ chiếc đĩa đưa cho Dung Trần Tử.

Dung Trần Tử rất bình tĩnh rạch một đường trên cánh tay phải, lấy máu bôi lên. Sau đó hần giả vờ giả vệt bằng bó cánh tay lại, xua xua tay: “đi đi.”

Hà Bạng được ăn thịt như ý muốn, nhưng vẫn thấy rất nghi ngờ, thịt thần tiên lúc ở trong miệng không được thơm ngon như lúc ngủ, hơn thế ăn xong tu vi cũng chẳng thấy có chút biến hóa nào đáng kể. Cũng vì thế mà nàng đã đi tìm Dung Trần Tử rất nhiều lần, hần bị nàng quần lấy đến phát phiền, đành phân tích với nàng: “Hay là bầy miếng mới đủ một liệu trình?”

Dường như đang là hồi quang phản chiếu của mùa hè, tiết trời trung tuần tháng chín đột nhiên trở lên nóng bức. Dung Trần Tử cả một đêm không chợp mắt, lúc ấy dùng một miếng thịt giả mạo làm “thịt thần tiên” để đuổi Hà Bạng đi, giờ đang ngủ rất say.

Ngày hè nắng chói chang, ve sầu kêu không ngừng, ngay cả mấy chậu hoa lan trong Thanh Hư Quan cũng đều héo rũ, trong Quan không một bóng người.

Phu Á vẫn mặc bộ quần áo màu đỏ, rực rỡ xinh tươi nói với Thanh Vận đang thu dọn bát đĩa ở thiện đường: “không thấy chuông triệu hồn của ta đâu cả, người có thể tìm giúp ta không?”

Thanh Vận năm nay mới mười năm tuổi, cha mẹ đã qua đời từ khi còn nhỏ, hần đi theo Dung Trần Tử đến nay cũng được mười năm, chịu sự ảnh hưởng sâu sắc của sư phụ, nên hần rất nhiệt tình trọng nghĩa. Nghe Phu Á nói vậy, hần lập tức gạt đầu, nói: “ Xin hỏi Vu sư có nhớ chỗ đánh rơi không, tiểu đạo đi tìm sẽ tiện hơn”.

Phu Á nở nụ cười kiêu diễm: “Có thể là ở gần sân luyện công sau núi.”

Thanh Vận cũng chẳng ngại bên ngoài trời nắng nóng, đồng ý rồi đi thẳng đến sân luyện công. Phu Á đi theo sau lưng hần, pháp trượng trong tay lấp lánh tỏa ra tia sáng lạnh lẽo.

Từ thiện đường trong Thanh Hư Quan ra đến phía sau núi mất nửa canh giờ đi bộ, nhưng Thanh Vận là người tu đạo, chân rất khỏe, lại thông thuộc đường đi lối lại, nên chỉ hơn một khắc là đã đến nơi.

Tháng chín, hoa cỏ trong rừng rậm rạp tươi tốt, Thanh Vận gạt nhẹ mấy bụi cỏ ở gần ra, đạo bào màu xanh nhạt giữa chốn cây cối um tùm rất khó để khiến người ta chú ý tới. Phu Á nắm chặt pháp trượng trong tay, cố ý vượt lên trước: “Ta nhớ hình như đi bên này...”

Thanh Vận đi theo nàng ta. Phía trước không biết ai đã thiết kế một hàng cọc liễu, trôi lên khỏi mặt đất tầm ba tấc [1] , trên mặt đất có đặt một hình vẽ rất kì lạ. Thanh Vận cũng không nghĩ gì nhiều, tìm kiếm xung quanh các gốc cây, đoán rằng có thể trong lúc dừng chân nghỉ ngơi Phu Á đã đánh rơi ở chỗ nào đó.

[1] một tấc bằng khoảng 3,33 cm.

Phu Á đứng ở phía sau lưng hần, khẽ mấp máy môi, không nghe thấy chút âm thanh nào, chỉ thấy pháp trượng trong tay nàng ta tản ra từng làn từng làn, từng làn sương mù màu đen, nhưng sương mù chỉ mới tiếp xúc với Thanh Vận, lập tức tan ra như mây khói. Bùa hộ thân từ cây gỗ âm mộc trước ngực của Thanh Vận liền tỏa ra một làn khói nhẹ. hần hơi cảnh giác: “không hay rồi! Sau núi có thứ gì đó không sạch sẽ!”.

Phu Á mặt không biến sắc, chỉ chỉ vào tấm bùa gỗ trước ngực hần hỏi: “Đây là thứ gì vậy?”.

Thanh Vận cũng quên luôn việc tìm pháp chuông cho nàng ta: “Đây là bùa hộ thân do chính sư phụ ban cho, tiểu đạo bản lĩnh kém cỏi, nếu gặp phải yêu quái pháp lực lợi hại, sợ là sẽ gặp nguy hiểm. Hay chúng ta quay trở về trong Quan trước, nói cho đại sư huynh biết rồi sẽ tính tiếp!”.

Phu Á gật gật đầu: “Cũng được, nhưng người đi trước đi, ta hơi sợ. Thanh Hư Quan các người không phải là Đạo quan ư, tại sao gần đây lại xuất hiện yêu quái vậy?”

Thanh Vận quả nhiên đi lên phía trước, hẳn là người đơn giản, nghe vậy chỉ đáp: “Thân thể của gia sư rất đặc biệt, năm nào cũng có yêu quái chán sống tìm cơ đến gây sự.”

Phu Á khẽ cười, pháp tượng trong tay lặng lẽ bật ra một lưỡi dao bén nhọn sáng loáng dài ba tấc. Nàng ta đột nhiên đâm thẳng nó về phía lưng của Thanh Vận, mắt thấy rõ ràng mũi dao sắc nhọn lạnh lẽo sắp chạm được vào da thịt hẳn, thì Thanh Vận ở đằng trước đột nhiên hét lên “Oái” một tiếng rồi ngã nhào xuống đất, cú ngã chống vó này khiến cho nhất đám rơi vào khoảng không.

Phu Á giật mình kinh hãi, vội thu lưỡi dao sắc bén trên đầu pháp tượng lại, Thanh Vận xoa xoa bả vai đứng dậy, chỉ cảm thấy trước mắt mọc ra toàn là sao vàng, cúi đầu nhìn mới phát hiện thì ra có một con trai rất to, dài khoảng bốn thước, vỏ trai đen sáng bóng rơi từ trên cây xuống. Hẳn hoảng sợ đến tái mặt, nên không phát hiện ra sắc mặt Phu Á còn khó coi hơn nhiều: “Đây, đây, đây, sao lại có con trai trên cây thế này!”

Phu Á hậm hực, nhưng Thanh Vận lại không phát hiện ra: “Con trai này lớn quá, lẽ nào lại là yêu quái xuất hiện chẳng? tiểu đạo phải trở về trong Quan báo cho sư phụ biết mới được!”

Hắn vội vàng chạy thẳng về phía trước, nhưng sao Phu Á có thể cam tâm để con mồi chạy thoát như vậy được, nàng ta không nói lời nào liền đuổi theo sau. Phu Á chạy được vài bước, thì Hà Bạng liền lắc mình biến thân, khôi phục lại hình người, cũng không kịp nhìn thấy động tác thế nào đã thấy nàng đứng ngay bên cạnh Thanh Vận. Phu Á không cam chịu như vậy, pháp tượng trong tay muốn cắt đứt chỗ hiểm trên cổ Thanh Vận. Hà Bạng níu lấy tay áo hắn, không biết đã thực hiện phép thuật gì, mà Phu Á chỉ kịp thấy lưỡi dao của mình bị vỡ vụn ra thành từng đoạn từng đoạn, rồi hóa thành bụi rơi xuống dưới đất.

Sắc mặt nàng ta khẽ tái đi. Hà Bạng mặt dày, nói: “Tiểu đạo sĩ, cho ta hai quả chanh dây nữa đi!”

Thanh Vận tuy không thích nàng cho lắm, nhưng cũng không dám đắc tội, chỉ đành vâng lệnh, đưa nàng quay về thiện đường lấy chanh dây. Việc cung cấp thức ăn cho nàng thiện đường đều ghi lại vào các khoản chi dùng của Tri Quan, Dung Trần Tử đã không nói gì, thì mọi người cứ thế mà tuân theo ý nàng, thích ăn gì thì đưa cái đấy, muốn bao nhiêu thì cho bấy nhiêu.

Hai người vừa rời đi, Phu Á tức giận bắt một con mèo rừng, đốt một đồng lửa dưới tán cây hòe, rồi treo con mèo rừng lên, miệng lầm bầm vài câu. Con mèo rừng đau đớn quằn quại giãy dụa, miệng há ra nhưng không thể kêu thành tiếng, chỉ có đôi mắt mở to nhìn trừng trừng. Ước chừng khoảng hai khắc, con mèo rừng không còn giãy dụa nữa, Phu Á cũng niệm chú xong, mắt mở to, hai ngón tay cong lên thành hai chiếc vuốt, thành thực móc hai con người đang lồi ra khỏi hốc mắt của nó.

Sau đó lại lấy ra một chiếc bình nhỏ, đổ ra một loại bột tro xương màu xám, dùng thứ bột đó vẽ một hình mặt người trên nền đất dưới những cọc liễu, rồi đặt hai con người đó vào vị trí hai con mắt hình mặt người. Sau đó lại lấy ra thêm một chiếc bình nhỏ khác, bên trong chứa một chất lỏng đỏ tươi như máu, không ngừng nẩy lên thành thạch. Giống như trông thấy thứ mình vô cùng yêu quý, ánh mắt Phu Á cũng trở nên ám áp dịu dàng hơn hẳn, nàng ta nhìn chăm chú rất lâu rồi mới đổ thứ đang sùng sánh đó lên trên đôi mắt mèo.

Trong nháy mắt, dường như đôi con người đã khôi phục lại được thần thái, mang theo sự đau khổ cùng nỗi oán hận trước khi chết nhìn thẳng lên bầu trời.

Vốn dĩ, đôi mắt của con người phải chịu một cái chết thê thảm mới là tốt nhất... Phu Á phỉ phỉ tay, hậm hực nghĩ. Nàng ta biết Dung Trần Tử nghi ngờ mình, nhưng cũng chẳng sao cả, những gì cần sắp xếp đều đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, cũng chỉ nội trong đêm nay mà thôi.

Trong Thanh Hư Quan, Hà Bạng đang cầm ba quả chanh dây nhảy chân sáo quay về phòng Dung Trần Tử. Dung Trần Tử vẫn đang ngủ, tư thế ngủ của hắn cũng vô cùng cứng nhắc, nằm thẳng, hai tay đan lại đặt lên trên bụng, nếu như Hà Bạng không nghịch phá, thì hẳn giữ tư thế ngủ này cả đêm cũng không thay đổi dù chỉ một lần. Chỉ là khả năng não loạn của nàng thực sự quá ghê gớm, Dung Trần Tử không thể chịu nổi liền nghiêng người, quay lưng lại với nàng.

Hà Bạng ngồi ở trên giường, gặm ba quả chanh dây. Dung Trần Tử không thích nàng ăn uống trên giường, nhưng cũng chẳng làm gì được. Hắn đã nói rất nhiều lần nhưng đều không có tác dụng nên về sau không thêm nói nữa. Nàng đang gặm rất say sưa, thì Thanh Vận ở bên ngoài chạy tới báo, nói rằng sau núi xuất hiện một con trai rất to.

Dung Trần Tử xua hắn đi xong, liền bắt đầu rửa mặt chải đầu, thản nhiên hỏi Hà Bạng một câu: “Lại chạy ra sau núi làm gì vậy?”

Hà Bạng ăn xong, đang tìm xung quanh thứ gì đó để lau tay. Dung Trần Tử thật quá sợ nàng rồi, liền tiện tay vắt khô chiếc khăn mặt trong tay rồi đưa qua cho nàng. “Nóng quá, ta muốn ngâm nước.” Hà Bạng lau tay vào chiếc khăn của hắn, sau khi lau xong liền trả lại nguyên vẹn về chỗ cũ.

Lúc ấy, Dung Trần Tử mới bắt đầu rửa mặt: “Mặt của người vẫn chưa khỏi hẳn, đừng có ra con suối sau núi tắm rửa. Vu thuật Nam Cương rất tà dị, sẽ làm nước ăn của người dân nhiễm bệnh mất.”

Hà Bạng lẩn lộn trên giường: “Nhưng mà nóng, nóng, nóng quá cơ!!”

Dung Trần Tử khẽ thở dài, dặn dò tên đệ tử đứng hầu ngoài cửa khiêng đến một chiếc thùng gỗ to cao bằng đầu người, bên trong chứa đầy nước sạch: “Người ngâm mình trong đây trước đi vậy,” rồi tiện tay vẽ ra một đạo bùa hàn băng, nước suối vốn bị cái nắng như thiêu như đốt làm cho nóng rẫy ngay lập tức trở nên mát mẻ vô cùng, “Đội thuật Huyết đồng được giải, ta sẽ liên hệ với đạo hữu thanh trừ Hải tộc, đến lúc ấy người cũng không cần phải sống lưu vong ở bên ngoài nữa. Nhưng thân là người đứng đầu Hải tộc, khi xử lý chính sự người phải cẩn thận hơn, nếu không sự hỗn loạn trong Hải tộc nhất định sẽ chẳng bao giờ kết thúc được đâu.”

Hà Bạng thờ ơ không quan tâm, hỏi: “Dung Trần Tử, người thật sự muốn chờ Thanh Tố trở về rồi mới đối phó với ả Phu Á kia sao?”

Dung Trần Tử chỉnh trang lại quần áo, trả lời không chút do dự: “Điều đó là đương nhiên, nếu không có chứng cứ rõ ràng, thì sao có thể tùy ý đả thương người ta được? Hơn nữa, tu hành vốn chẳng phải việc dễ dàng gì, bản đạo sao lại có thể vì nhất thời nghi ngờ mà phá hủy căn cơ của nàng ta chứ?”

Hà Bạng ngâm mình trong chiếc thùng gỗ, vạt vẩy thấm ướt dính cả vào cơ thể, mái tóc đen dài phiêu du như hải tảo trong nước, làn da trơn bóng như ngọc. Dung Trần Tử chỉ hơi liếc mắt nhìn qua đã không dám nhìn thêm nữa. Hắn là một quân chân chính, những ý niệm tà dâm này, dù chỉ là nghĩ thôi cũng không được phép. Hà Bạng vừa nghịch nước vừa nói: “Người cũng không sợ cô ả chuẩn bị đối phó với mình à?”

Dung Trần Tử dung mạo đường hoàng, chuẩn bị bước chân ra cửa, nghe thấy lời này chỉ điềm nhiên đáp lại: “Nàng ta muốn làm thế nào là chuyện của nàng ta. Nếu như thật sự bị thương trong tay nàng ta, thì cũng do bản đạo học không tinh thông, bản lĩnh đã không bằng được với người ta, thì chẳng còn gì để nói. Nhưng nếu chưa tìm ra bằng chứng rõ ràng mà đã ra tay với đối phương trước, thì chắc chắn không thể được.”

Bất cứ khi nào ra ngoài hắn đều đóng cửa phòng lại, Hà Bạng liền lật người biến trở về hình dạng một con trai lớn, ngụp lên lặn xuống trong thùng nước.

“Người nuôi bốn tọa, chẳng lẽ cũng là đang đợi có bằng chứng rõ ràng sao?” Cái đầu hiếm khi được khởi động liền suy nghĩ một hồi, rồi bỗng nhiên vui vẻ phấn khởi hẳn lên, “À, tối nay sẽ có màn đặc sắc để xem đây, phải nhớ mang theo đồ ăn vặt mới được! Phu Á, người ngàn vạn lần đừng để bốn tọa phải thất vọng đấy....”

Không khí trong Thanh Hư Quan bắt đầu trở nên quái dị, rõ ràng là ánh mặt trời nóng bỏng rực rỡ trên cao, nhưng nhiệt độ lại thấp đến đáng sợ. Toàn bộ ngọn núi không có nổi dù chỉ là một cơn gió thoảng qua, ngay cả một chiếc lá cũng không hề lay động, dường như thời gian đã hoàn toàn đông cứng. Tà khí cơ hồ từ dưới đất phun lên, đến cả mặt trời chói chang cũng không thể áp chế được.

Thậm chí những tiểu đạo sĩ có đạo hạnh thấp kém nhất cũng bắt đầu cảm nhận được sự biến hóa quỷ dị này. Nhưng mọi người trong Quan đều rất bình tĩnh, Thanh Huyền tuân theo lời dặn dò của Dung Trần Tử, tập trung tất cả mọi người trong Quan vào trong Tam Thanh điện [1]. Núi Lăng Hà có đại trận hộ sơn, lại thêm những nơi thiết đặt cấm chế nằm ẩn mình ở những chỗ kín đáo trong Thanh Hư quan thì nhiều không kể xiết.

[1] Tam Thanh điện là đại điện thờ cúng chủ yếu của Đạo giáo. Bên trong thờ ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo bao gồm: Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn.

Để bảo vệ đám môn hạ đệ tử của mình, Dung Trần Tử cũng hao tổn rất nhiều tâm tư. Lúc này gặp chuyện, những trận pháp, cấm chế hữu ích đều đã hiện ra rất rõ ràng. Hắn chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ mở toàn bộ trận pháp bảo vệ cung quan ra, phong ấn núi Lăng Hà lại, có ý đề phòng người qua đường tự ý xâm nhập mà vô tình bị thương. Hà Bạng đi theo hắn, trong không khí phảng phất mùi gì đó rất tanh, nương theo ánh mặt trời đang khuất dần về phía tây, mùi tanh ấy càng lúc càng nồng.

Nhìn bằng mắt thường thôi cũng có thể thấy được luồng khí âm tà đang từ dưới đất bốc lên ngùn ngụt theo ánh chiều tà chạng vạng, chướng khí trong núi dâng cao, thấp thoáng giữa đám lá cây trong rừng có thể thấy hình dáng và chuyển động của những con rắn cát, rắn độc cùng vô số những loại trùng độc khác. Chim muông dã thú trong núi chớp mắt đã biến mất không một vết tích, cả khu rừng được bao phủ bởi một bầu không khí im lặng chết chóc.

Đám đạo sĩ tập trung lại ở Tam Thanh điện, Dung Trần Tử đã mở xong toàn bộ đại trận hộ sơn, cũng xua luôn Hà Bạng vào trong điện. Đối diện với các môn hạ đệ tử, thần sắc của hắn vẫn ung dung, nhất nhất giao lại rất nhiều khẩu quyết trận pháp như Tam Kỳ Bát môn, Lục Nghi Bát Thần [2] cho Thanh Huyền. Sau đó hắn dặn dò mọi người: “Khi nào vì sư còn chưa chưa trở lại, thì mọi việc đều phải nghe theo sự sắp xếp của sư huynh Thanh Huyền. Nơi này cực kỳ an toàn, trước khi trời sáng thì không được tự ý rời khỏi đây.”

Đám đệ tử nào dám có ý kiến khác, ngay lập tức đều nhất loạt vâng dạ. Dung Trần Tử khẽ gật đầu, tay xách theo chiếc túi bảo bối định đi, thì Thanh Huyền liền chạy theo: “Sư phụ, đồ nhi muốn đi cùng với người, lỡ như...”

[2] Trong mười Thiên can thì ba nhóm Thiên can: Ất, Bính, Đinh gọi là Tam kì. Bát môn tức là tám cửa, từ tám phương vị của Bát quái mà ra, gồm: Hư môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn, Khai môn. Lục nghi là sáu nhóm Thiên can: Mậu, Kỉ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Bát thân gồm: Trục phù, đàng xà, thái âm, lục hợp, bạch hổ, huyền vũ, cửu địa, cửu thiên.

Dung Trần Tử không đợi hắn nói xong đã ngăn lại: “Người ở lại chăm sóc cho các sư đệ.”

Chân trái hắn vừa bước ra khỏi cửa điện, thì Hà Bạng đã theo ngay sát. Dung Trần Tử quay đầu lại nhìn thấy mái tóc dài của nàng nhẹ nhàng tung bay, ống tay áo lay động như đang múa, trái tim chợt mềm đi, giọng nói bất giác cũng hạ thấp xuống: “Người cũng ở lại đây đi.”

Không ngờ Hà Bạng rất nghe lời, gật gật đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Tri Quan, cẩn thận nhé.”

Dung Trần Tử khẽ gật đầu, quay người rời bước. Thanh Huyền sợ Hà Bạng gây chuyện, đành trấn an nàng: “Sư phụ đạo pháp tinh thông, đối phó với mấy loại yêu quái tà ma này là chuyện không cần phải nói. Chúng ta ở đây đợi người quay về.”

“Ta tin những lời này” Hà Bạng xoay người tung tang quay trở lại Tam Thanh điện “Tính cách sư phụ người như thế, nếu thực sự không có chút bản lĩnh nào thì sao có thể sống lâu như vậy được...”

Chúng đệ tử hoàn toàn nín lặng.

Trời tối sầm lại, phía rừng núi thoát đầu phát ra những tiếng ồn ào khe khẽ, dần dần là tiếng cây cỏ bị chặt gãy, tiếng sỏi tru trong đêm trăng, tiếng nói chuyện của người lớn trẻ nhỏ, tiếng ca hát vang lên từ khắp bốn phương tám hướng, lại có cả tiếng cười diên đại của đàn ông, tiếng khóc ai oán của phụ nữ, hòa cùng với tiếng gào hú của các loại dã thú.

Mặt đất bắt đầu chấn động tựa thứ gì đó muốn phá vỡ mặt đất để nhoi lên, rồi sau đó lại muốn chui xuống.

Có tiếng chân lúc nặng nề như đang đánh trống, lúc nhẹ nhàng như lũ mèo lũ chuột, đám tiểu đạo sĩ trong Tam Thanh điện chứng kiến cảnh tượng ấy, trong lòng ít nhiều cũng hơi run. Nhưng vốn là những người tu đạo luyện công nên chẳng ai để lộ ra ngoài, mọi người ai niệm kinh thì cứ niệm, ai vẽ bùa chú thì cứ vẽ, không hề có chút hoang mang rối loạn.

Thanh Huyền xếp Hà Bạng ngồi giữa đám đệ tử, cũng là có ý bảo vệ nàng. Hà Bạng ở chiếc bồ đoàn chính giữa, trái xem phải ngắm, háo hức nhìn ngó khung cảnh mới mẻ. Cửa Tam Thanh điện vẫn chưa đóng kín, từ đây nhìn ra ngoài, có thể thấy một luồng âm khí màu xanh sẫm ở sâu bên trong ngọn núi Lăng Hà đang bốc lên tận trời. một danh sơn, nơi tụ hợp linh khí của trời đất, nuôi dưỡng ra biết bao những nhân tài ưu tú, vậy mà giờ đây âm u đáng sợ như chốn âm tào địa phủ.

Hà Bạng rất tò mò thích thú với Vu thuật Nam Cương, nhìn đến mãi miết say sưa. Bất chợt trong điện chấn động mạnh, Hà Bạng ngẩng đầu nhìn thấy ở phía sau điện có một cái xác đã thối rữa phân nửa đang chui từ dưới đất lên. Cái xác này không biết đã chết từ ngày tháng năm nào, hoàn toàn không nhìn ra được màu sắc bộ quần áo nữa, hốc mắt đen kịt như một cái động, nó chui từ dưới đất lên nhẹ nhàng không một tiếng động, hai cánh tay chỉ còn trơ xương, hơn nữa trên má vẫn còn bám lại chút thịt rữa nát. Gió tanh quấy nhiễu khứu giác, càng khiến người khác không ngửi ra mùi của nó.

Đám tiểu đạo sĩ phần lớn đều đang nhắm mắt niệm kinh, không chú ý đến việc này, Hà Bạng cũng xấu tính, nàng rõ ràng nhìn thấy nhưng lại không hề lên tiếng, để mặc cho cái xác thối rữa đó đi lại lung tung trong điện, đợi đến khi cái xác đó đi qua trước mặt mình, nàng mới lặng lẽ duỗi chân ra ngăn. Thứ đồ chơi gớm ghiếc đó ngã sòng xoài về phía trước, rồi ngay lập tức nhào thẳng vào lòng Thanh Huyền.

Thanh Huyền bất ngờ ôm trọn thứ gì đó vào lòng, liền mở mắt ra nhìn, lập tức sợ đến hồn bay phách tán! Trong điện náo loạn, Hà Bạng che miệng cười trộm, liền bị Thanh Huyền hung hăng trừng mắt lên lườm ột cái.

Cái xác di chuyển chậm chạp, nhưng lại cực kỳ khó giết. Bùa chú hoàn toàn vô hiệu, có vẻ nó không giống một linh hồn đang quấy phá. một đám đạo sĩ dùng đủ các loại pháp khí đánh đập nó rất lâu, rồi ngẩn ra không hiểu vì đánh sao nó cũng không chết. Thậm chí đã mất một chân, mà nó vẫn cố tập tễnh đi thương người khác.

Thanh Huyền cũng có chút hiểu biết, đành chặt cụt hai cái chân nó đi: “Ả yêu nữ này khơi dậy thể núi Lăng Hà, rồi mượn thể của sơn mạch kích động xác chết, nếu như không phá được trận pháp này, tà khí sẽ cuộn cuộn phun ra không ngừng, đến lúc đó e là không thể trấn áp được.”

Cái xác kia cụt chân, nhưng hai tay vẫn khua loạn xạ, Thanh Huyền sợ nó làm người xung quanh bị thương, liền chặt phẳng cả hai tay nó.

Chịu ảnh hưởng từ Dung Trần Tử, Thanh Huyền cũng là người thích sạch sẽ, trên quần áo dính đầy những mảnh thịt vụn, còn tâm trí đâu mà ngồi thiền, chỉ muốn đi thay quần áo ngay, nhưng Dung Trần Tử đã có lệnh không được rời khỏi đại điện, hẩn nhớ tới lệnh của sư phụ, nên không dám làm bừa.

Hà Bạng đương nhiên là đi guốc trong bụng hẩn. Quả thật mùi trên người hẩn không dễ ngửi chút nào, bèn đề nghị: “Hay là ta đi thay quần áo cùng với người nhé?”

Hà Bạng huých huých vào người Thanh Huyền, hẩn nghiêng răng nói: “Sư phụ lệnh cho tôi ở đây đợi không được tự ý ra ngoài, thay quần áo là chuyện nhỏ, nghe theo lệnh của sư phụ mới là chuyện lớn.”

Hà Bạng cười nói ddáng, nàng nhìn thẳng vào mắt Thanh Huyền, ngữ điệu dịu dàng: “Thanh Huyền, ta đi thay quần áo cùng với người nhé?”

Thanh Huyền thoáng ngây người, rồi bỗng cảm thấy mình nhất định phải đi thay quần áo, thần sắc của hẩn trông vẫn như bình thường, dù các sư đệ vẫn đang ở trong đại điện nhưng cũng không ai phát hiện ra điều gì khác lạ: “Ừ, thay quần áo, phải đi thay quần áo chứ.”

hẩn đứng dậy, dạn dò đám tiểu đạo sĩ ở lại trong điện, còn mình thì lại dẫn Hà Bạng ra ngoài. Thanh Vận hơi lo lắng hỏi: “Đại sư huynh, sư phụ đã có lệnh, thế này thì...không ổn đâu”.

Thanh Huyền bỗng cảm thấy như thế chẳng có gì là không ổn cả, thản nhiên trả lời: “không sao đâu, ta sẽ quay lại ngay.”

Hẩn sải bước ra khỏi Tam Thanh điện, Hà Bạng khẽ nâng tay lên, nhảy chân sáo đi theo sau. Những cái xác đang đi lại lung tung, nhưng có vẻ như bọn chúng không tìm thấy Tam Thanh điện, đành đi lại vật vờ trong Quan, vô tình chạm vào cấm chế, ngay lập tức bị thiêu cháy thành tro.

Thanh Huyền về phòng thay quần áo, đương nhiên Hà Bạng muốn đi xem trận đấu pháp của Dung Trần Tử và Phu Á. Thuật nhiếp hồn vốn là sở trường của nàng, mà tu vi của Thanh Huyền thì vẫn còn mỏng, hẳn lại không mấy may có chút đề phòng nào. Mà dù miệng hắn có niệm Tam Thanh chú, tay bấm Kim quang quyết đi nữa, thì muốn không chế hắn, với nàng, cũng là chỉ là trò trẻ con. Chỉ là, Dung Trần Tử rất nhạy cảm, nên không thể để lại vết tích trên người Thanh Huyền được, thành ra Hà Bạng đành mặc hắn đi thay quần áo trước. Thuận theo ý của hắn rồi, thì việc không chế cũng sẽ tự nhiên hơn, lại rất khó bị hắn phát hiện ra.

Hà Bạng đang đứng ở cửa đợi Thanh Huyền thay quần áo, thì bỗng nhiên có hai cái xác loạng choạng đi tới, nàng liền tiện tay bấm niệm một yếu quyết cổ xưa, khiến cho hai cái xác đó giống như va phải nồi canh nóng, vội lảng ra xa.

Thanh Huyền thay quần áo xong, Hà Bạng liền lao lên trước nói: “Thanh Huyền, trận pháp này xem ra rất lợi hại, chúng ta đi vào trong núi giúp sư phụ người một tay đi!”

Thanh Huyền cảm thấy có lí, con quỷ này phô trương thanh thế quá lớn, e rằng sư phụ sẽ gặp nguy hiểm. Hắn liền cầm theo túi bảo bối của mình, đeo kiếm sau lưng, nói: “Được, chúng ta đi!”

Mảnh trăng lưỡi liềm ẩn hiện trên bầu trời đêm, trong sơn đạo liên tục gặp phải những cái xác thối rữa, người có, động vật có. Còn có bộ xương miệng mở vệt, cổ dài, tứ chi ngắn, trên lưng đeo một thanh kiếm sắc nhọn, rữa nát đến độ chỉ còn trơ lại bộ xương, cũng không biết đã được bao nhiêu năm tuổi.

Thanh Huyền tiến về phía trước, chém đứt hết tất cả tứ chi của những cái xác đó, nếu đụng phải những thứ quá lợi hại, Hà Bạng chỉ cần nhẹ nhàng thi triển pháp thuật thì sẽ tránh được. Nàng luôn dẫn đo dùng cách thích hợp nhất, Linh thức của Thanh Huyền vẫn chưa bị không chế hoàn toàn, vẫn có thể suy nghĩ độc lập, hỏi: “Người là nội tu?”

Người trong Đạo tông chia việc tu luyện ra làm hai loại là Nội và Ngoại, Nội tu là để chỉ tu luyện pháp thuật, Ngoại tu là chỉ thân thể khỏe mạnh, rèn luyện võ đạo. Cũng có người tu cả hai loại, giống như Dung Trần Tử chẳng hạn, nhưng tu cả hai loại cũng có yếu điểm – ấy là, gặp người chuyên về võ, thì nhất định là đánh không lại. Gặp kẻ chuyên về pháp thuật, thì chắc chắn là kém vài phần. Ưu điểm là có thể so pháp thuật với kẻ võ đạo, và độ nắm đấm với kẻ Nội tu.... Cho nên đa số người trong Đạo tông đều tìm kiếm sự bảo hộ từ bên ngoài, cũng có nghĩa là người Nội tu sẽ tìm một người Ngoại tu để phối hợp, cùng giúp đỡ bảo vệ lẫn nhau. Lúc cần ra tay Ngoại tu sẽ đánh giáp lá cà, còn Nội tu sẽ tránh ra xa, cách này thật sự là kín kẽ không chê vào đâu được.

Hà Bạng thẳng thắn gạt đầu: “Ta không thích luyện võ.”

Thanh Huyền liền đứng xa nàng thêm một chút, Nội tu thân thể yếu ớt, một khi bị tà ma yêu quái lại gần, sẽ vô cùng nguy hiểm. Nhưng bất luận là Ngoại tu hay tu luyện cả hai, nếu có theo một Nội tu bên mình, thì việc trừ tà diệt yêu chắc chắn là việc làm chơi mà ăn thật. Hà Bạng thấy vậy chỉ cười nói: “Cũng không cần khoa trương vậy chứ, mau đi xem thử xem sư phụ người đang ở đâu đi!”

Càng đi sâu vào chân núi, tà khí càng mạnh, những cái xác lại càng bạo gan hơn. Hà Bạng suy cho cùng cũng là yêu, nên không sợ lắm, nàng chỉ ghét cái xác này vừa bắn lại vừa hôi thối. Mới đi qua một thân cây tùng, thì đột nhiên bên cạnh mọc ra đầu một con lợn rừng, cũng không biết đã chết được bao lâu, mà trên thân của nó giòi bọ đùn cả ra! Thanh Huyền thu kiếm bảo vệ cả hai, một đường kiếm sáng loáng lóe lên, giòi bọ văng tán loạn khắp nơi, Hà Bạng thấy có chút buồn nôn, vội vàng né ra xa.

Đang trong lúc náo loạn ầm ĩ, thì phía trước vang lên một tiếng thét chói tai, một người đàn ông với bộ dạng như một Vu sư, đầu đội một chiếc mũ chop nhọn, thắt lưng dắt chiếc chuông tang hồn, tay cầm một chiếc chày cương thi, hai mắt toát ra tử khí trắng ớn cùng khuôn mặt vô cảm xuất hiện.

Thanh Huyền không quan tâm đến con lợn rừng nữa, lập tức vung kiếm xông lên. Tên Vu sư này di chuyển cực nhanh, tuy chết rồi nhưng hắn vẫn còn linh thức, nên có thể lập ra chiến thuật, triệu hồi xác chết. Hàng chục xác chết nhất loạt lao tới, còn có cả vài cái xác của bọn mèo rừng, với sói hoang.

Thanh Huyền cũng là người tu theo cả hai loại Nội và Ngoại, căn cơ tuy trầm ổn, nhưng đạo hạnh lại chưa đến nơi đến chốn, cứ hề bị mấy cái xác vây lấy là tay chân luống cuống cả lên. Hà Bạng đặt một viên trân

châu đỏ rực lên tay, trông không giống nội đan, mà giống pháp khí hơn. Nàng khẽ lẩm bẩm niệm chú, đám thi thể đó trong nháy mắt đã bị đóng băng.

Thanh Huyền lúc này mới nhớ ra là nàng sống dưới nước, xem ra loại thuật pháp này cũng là thuộc mệnh thủy trong ngũ hành. Rất nhanh tên Vu sư đó đã ý thức được sự uy hiếp mạnh mẽ của Hà Bạng đối với mình, hắn bèn buông tha cho Thanh Huyền để lao tới đối phó với Hà Bạng. Đường kiếm của Thanh Huyền vờn quanh như muốn quần lấy hắn, nhưng hắn rõ ràng không hề bị mắc bẫy, liên tiếp phá được mấy chiêu kiếm của Thanh Huyền.

Hà Bạng vừa mới nhấc tay lên, tên Vu sư đó đã ngã nhào xuống đất, đầu trên cổ cũng chẳng thấy đâu. Thanh Huyền lập tức chém đứt luôn tứ chi của hắn.

Đám thi thể thối rữa từ khắp bốn phương tám hướng xông ra, sơn mạch ngàn năm, cũng không biết đã chôn vùi bao nhiêu linh hồn quý dữ, để giờ tất cả đều bình tĩnh. Hà Bạng chốc chốc lại tiếp thêm pháp lực vào cơ thể Thanh Huyền, vận hành hai mươi tư chu thiên [3], giúp hắn giảm bớt mệt mỏi.

[3] Chu thiên là một trong những pháp môn của Đạo giáo.

Đây là lần đầu tiên Thanh Huyền bắt tay hợp sức với một Nội tu, cũng nhận thấy được sự huyền diệu của thuật pháp, cảm thấy sở học của bản thân thật sơ sài nông cạn. Hà Bạng lại nhìn ngó xung quanh, thừa dịp Thanh Huyền đối phó với địch, nàng dùng một loại bí thuật nói chuyện với người nào đó trong rừng: “Thuần Vu Lâm?”

Trong bóng cây, có một trang nam tử như ẩn như hiện, áo đỏ tóc đen, cử chỉ tao nhã: “Thuộc hạ thật sự vô cùng lo lắng cho người, bệ hạ của thần ạ.”

Hà Bạng vừa giúp Thanh Huyền giải quyết đám xác chết đang càng ngày càng đông, vừa nói: “Lập tức rời khỏi đây.”

Vị nam tử áo đỏ ấy khẽ cười, hơi hành lễ, rồi biến vào bóng đêm trong rừng.

Dường như phát hiện ra sự xâm nhập của người lạ, đám xác thối rữa ùn ùn kéo tới. Hà Bạng cũng biết cứ thế này mãi thì không ổn bởi tu vi của Thanh Huyền chưa đủ, không thể chống đỡ được lâu, nếu có Dung Trần Tử ở đây, có lẽ sẽ chém giết được mấy ngày mấy đêm cũng không chừng.

Nàng ngưng tụ niệm lực [1], thi triển thuật Ngưng băng trong một phạm vi lớn, rồi đóng băng toàn bộ một mảng rộng những cái xác xung quanh đây, lần đầu tiên Thanh Huyền trong thấy một loại tiên thuật khác ngoài đạo pháp, bất giác cũng được mở rộng tầm mắt. Đáng tiếc Hà Bạng lại không có sự kiên nhẫn tỉ mỉ giống như Dung Trần Tử: “Mẹ kiếp, còn nhìn gì chứ? Chạy nhanh, chúng ta còn phải đi tìm sư phụ người nữa”.

[1] Niệm lực là một loại pháp thuật tập trung cùng lúc cả ba thứ: Cơ thể, ngôn ngữ, ý thức, ám chỉ sức mạnh của tư tưởng.

Hai người chạy sâu vào trong núi, nhưng sơn mạch núi Lăng Hà trải dài hàng trăm dặm, trời lại tối không nhìn rõ đường, yêu quái tà ma hoành hành, muốn tìm người đâu có dễ. đi được một lúc, họ tìm được một đạo sĩ, nhưng lại không phải là Dung Trần Tử. Người này mặc đạo bào xanh bạc, bên hông buộc một bình rượu hồ lô, lại gần mới phát hiện ra ông ta cũng chỉ là cái xác. Con người bên mắt trái đã lột hẳn ra khỏi hốc mắt, có vẻ như đã chết từ rất lâu rồi.

Thanh Huyền niệm vô lượng phạt, định vượt lên chặt đứt tứ chi của ông ta, không ngờ tên này đột nhiên vung tay lên, thanh kiếm liền bay vọt tới! Nếu không phải Hà Bạng nhanh tay nhanh mắt, dùng một viên trân châu bắn văng thanh kiếm ra, thì e một nửa đầu của Thanh Huyền đã sớm phải dọn nhà!

Thanh Huyền toát mồ hôi lạnh, mà tên đạo sĩ đó lại còn bắt đầu bấm ngón tay rửa nát để niệm khẩu quyết nữa chứ! Trước tình cảnh ấy không chỉ Thanh Huyền, mà ngay cả Hà Bạng cũng không biết nên cười hay mếu: “Tên đạo sĩ này cũng hay thật!”

Ngón trở của nàng vạch ra những đường mơ hồ, miệng lẩm bẩm vài tiếng. Thanh Huyền vốn đang giao chiến với cái xác ấy, thì chỉ một lát sau thấy cái xác ngậy người đi đến trước mặt Hà Bạng, nàng ngăn Thanh

Huyền đang định chém đứt cả cánh tay tên đạo sĩ lại, rồi nói: “ Bây giờ, ông ta là người của mình rồi, đi thôi”.

Thanh Huyền trợn tròn mắt, quả nhiên thấy ông đạo sĩ đó lặng lẽ đi trước Hà Bạng, gắp xác chết muốn sắp lại gần, ông ta còn vẽ ra bùa Trấn thi! Nhân sinh quan của Thanh Huyền hoàn toàn sụp đổ: “ Thế này, thế này, thế này...”

Hà Bạng đi theo sau ông đạo sĩ, cảm thấy an toàn hơn, mới nói: “ Chỉ là thuật Mê hồn thôi. Ông ta có linh thức thì có thể thu nạp thành con rối, chỉ là thuật này quá hao tổn tâm trí, bình thường thì không cần”.

Có một đạo sĩ đi trước mở đường, Thanh Huyền cũng cảm thấy bớt áp lực hẳn, Hà Bạng không có hứng thú với việc giết quái, chỉ chăm chăm nhìn ngó xung quanh tìm Dung Trần Tử. Nhưng hiện giờ sơn thể quá mạnh, không thể dùng linh thức để thăm dò được. Sơn mạch song hồ vốn có linh thức, thật ra đó chính là đặc tính riêng của chúng, giống như hỉ nộ ái ố của con người vậy. Bình thường sẽ không thể hiện ra, nhưng một khi đã kích phát rồi, thì thanh thể thật khiến người ta phải run sợ. Vọng động đến nguyên thần khi sơn thể đang bùng bùng phần nộ rất có thể sẽ lại chọc giận nó thêm nữa, vậy thì vô cùng tổn hại đến bản thân.

Bộ ba, người-yêu-xác đang đi, đột nhiên ở đằng trước có một chiếc lá khô bay lên, rồi một con sóng bạc cực lớn cuộn cuộn lao tới. Hà Bạng vội kéo Thanh Huyền lui lại vài trượng, nhặt một cành cây khô vẽ một vòng tròn để Thanh Huyền và cả cái xác bù nhìn cùng đứng vào giữa. Khi con sóng bạc lao tới gần, Thanh Huyền mới phát hiện ra đó không phải là một con sóng, mà là vô số bạch xà cuộn vào nhau, mỗi con to khoảng chừng hai ngón tay, thè lưỡi ra kêu phì phì.

Thanh Huyền bắt đầu lo lắng: “ Cấm chế trong Quan không biết có thể ngăn chặn được trùng độc không?”

Con sóng bạc xà điên cuồng lao tới, bọn chúng đều chỉ có một mắt ở ngay chính giữa, vô cùng kinh sợ. Khuôn mặt Hà Bạng lập tức biến sắc: “Á Phu Á ngu xuẩn tuy cũng được coi là một Vu sư đệ nhất, nhưng dựa vào Vu lực của cô ta, không thể phát huy uy lực ghê gớm như vậy được!” Nàng bóp nát viên trân châu đỏ như máu đang nắm trong tay, nhẹ nhàng thổi một hơi, luồng ánh sáng đỏ khê tản ra xung quanh, chỉ một lát sau giống như một dạng thực thể, nương theo gió lần tìm dấu vết.

Hà Bạng nhanh chóng kéo Thanh Huyền lên, tay phải bấm niệm thần chú, xung quanh xuất hiện một làn sóng nước dập dờn. Thanh Huyền chỉ thấy mặt mày sa sầm, cả người ê ẩm. hấn đánh giá xung quanh một lượt, rồi há hốc mồm đầy kinh ngạc: “Thuật độn thủy!”

Hà Bạng đuổi theo luồng sáng màu đỏ, không bao sau đã tới đỉnh Thê Hà trên dãy núi Lăng Hà.

Cuối cùng, xung quanh cũng hiện ra dấu vết của một trận giao đấu, nhưng nhìn dấu tích thì tuyệt nhiên không giống trận chiến đơn độc giữa Dung Trần Tử và Phu Á. Sắc mặt Hà Bạng nặng nề, lúc đi ngang qua một khe núi, thấy toàn bộ nước trong suối đều đã biến thành màu đen. Lại nhìn đằng trước, thấy Thanh Huyền vẫn đang đuổi luồng sáng đỏ, đột nhiên nàng nghiêng người chìm vào đồng đá nằm la liệt bên cạnh khe núi.

không gian bên trong ngọn núi tạm được coi là bằng phẳng, những tảng đá cao cỡ nửa người nằm ngang dọc ngổn ngang khắp nơi, cơ hồ như muốn xây dựng một cung quan nào đó, nhưng vẫn chưa có vẻ gì là đã khởi công. Hà Bạng lần tìm theo mùi máu tươi, rất nhanh đã tìm đến được phía sau một tảng đá hoa cương.

Có người, là một cô gái, đang dựa lưng vào tảng đá thổ dốc, váy áo trên người nàng ta toàn là máu, ngực trái bị một cành cây khô đâm xuyên qua, trên mặt là một lớp mạng nhện đỏ tươi dày đặc đan xen vào nhau, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Cảm thấy có người lạ, nàng ta liều mạng nắm chặt chuông triệu hồn trong tay, khi nhìn rõ người tới là ai thì lại thở dài đầy tuyệt vọng: “Là người...?” rồi ho ra một ngụm máu đen. Là Phu Á.

Hà Bạng phỉu phỉu góc áo, không hề có ý định giết chết Phu Á, nhưng lại càng không có suy nghĩ cứu mạng nàng ta: “Phải, là ta ...” Nàng nghiêng người, góc váy khê rủ xuống, giọng nói lạnh lạnh yêu kiều: “Đáng thương thay”.

Bên trong thân thể Phu Á bắt đầu phát ra những âm thanh kỳ quái, giống như tằm ăn rỗi, tiếng lạo xạo vang lên không dứt. Hai mắt nàng ta trợn trừng, tay phải không ngừng vẽ huyết chú lên ngực, Hà Bạng

cũng không vội, dựa vào một tảng đá, nói một cách chậm rãi nhàn tản: “Ai cũng biết thịt thần tiên là của quý, nhưng thật sự nên ăn như thế nào, thì lại không có mấy người rành.”

Lòng ngực Phu Á pháp phòng dữ dội, nhưng biểu hiện lại giống như sắp nghẹt thở. Hà Bạng điềm nhiên ngồi xuống một tảng đá, nhàn nhã đưa đôi chân nhỏ nhắn như được khắc bằng ngọc bích: “Tất cả những Chính thần đều nhận được sự bảo vệ của Đạo trời, cho dù là lâm vào tình thế ép buộc phải ra tay giết chết bọn họ đi nữa, thì cũng không một ai gánh nổi cái tội danh giết hại thần tiên này đâu”. Nàng nở nụ cười tươi tắn như hoa nở, chậm rãi nói tiếp: “Nhưng nếu như phẩm chất và tính cách của chính bản thân Chính thần có tì vết, trở thành một vị thần sa đọa, đến lúc ấy nếu vẫn muốn ăn thứ thịt này, thì cũng có thể coi là hành động thay trời hành đạo.”

Tơ đỏ trên khuôn mặt Phu Á càng lúc càng hiện rõ, da thịt nàng ta dường như sắp nứt ra. Hà Bạng chậm rãi đứng dậy rồi từ từ tiến lại gần, đứng cách nàng ta năm bước chân thì dừng lại, tay phải chậm rãi thi triển pháp thuật, một dòng nước màu lam dần dần thấm vào người Phu Á. Nàng ta thấy đỡ hơn rất nhiều, nhưng rất nhanh đã cảm thấy có gì đó không đúng, dòng nước này ngấm vào người, lập tức gây ra sự đối nghịch với bản mệnh trùng độc và mệnh hỏa của bản thân!

Lúc này, trên đỉnh Thê Hà, Dung Trần Tử đang dùng Bảo nguyên thủ thứ nhất [2], tập trung tinh lực đối phó với kẻ địch. hần vô cùng quen thuộc với trận pháp này, mấy ngày nay cẩn thận tỉ mỉ quan sát, cơ bản cũng hiểu rõ được thực lực của Phu Á. hần vừa mới thâm nhập được vào núi thì đã tìm thấy trận nhãn của nàng ta, nhưng sau khi trận pháp bị phá vỡ, thì lại càng kích phát thể núi Lăng Hà. Lúc ấy, hần biết Vu sư Nam Cương đó muốn dốc toàn lực ra để đánh trận này.

[2] Bảo nguyên thủ nhất là một phương thức tu luyện của Đạo gia, chủ yếu là tu dưỡng tinh thần nội tâm, loại bỏ tạp niệm, bảo vệ tinh, thần, khí của con người, sống hài hòa với thiên nhiên và có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Lửa ma trên đỉnh Thê Hà đan xen cùng các loại bùa chú, đúng vào lúc cát bay đá chạy, thì đột nhiên bên ngoài có tiếng: “Sư phụ?”

Dung Trần Tử trong lòng kinh ngạc, nhất thời lộ ra sơ hở, đối phương một mặt lập tức ngăn trở hần, một mặt đi bắt tên đệ tử Thanh Huyền vẫn đang lẩn quẩn ở lưng chừng đỉnh Thê Hà. Dung Trần Tử bất đắc dĩ, đành phải sửa thủ thành công, xông ra khỏi lớp lớp vòng vây đi cứu đại đệ tử của mình.

Tám lão Vu sư vây đánh hần, người nào người nấy đều là cao thủ, lẽ nào có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế, vô số trùng độc như thủy triều dâng bay về phía Dung Trần Tử, dũng mãnh liều chết như muốn phá tan cấm chế của hần, hần nóng lòng muốn đi cứu Thanh Huyền, hơi thở vẫn luôn được điều hòa bình ổn nhất thời có chút hỗn loạn.

Trong rừng trúc tím bên cạnh một cây tùng cổ, sắc mặt Phu Á trắng bệch như ma, nhưng thần trí thì vẫn còn: “Người dẫn đồ đệ hần tới đây, chỉ là để quấy nhiễu tâm trí hần thôi sao? Rốt cuộc người muốn giúp hần hay là giúp bọn ta?”

Hà Bạng đứng dựa người vào cây trúc, tà váy trắng như ẩn như hiện thấp thoáng trong đêm khuya: “Giúp ai ư? Bốn tọa trước giờ không giúp ai hết.” Nhìn Dung Trần Tử ở trong trận pháp đang dần dần không thể ứng phó một cách ung dung được nữa, vẻ mặt nàng lưỡi biếng thản nhiên, “Nếu như đám Vu sư đó giết chết hần, thì phải cảm trời tạ đất, bốn tọa vừa hay có thể mang cái xác đó đi. Còn nếu đám Vu sư ấy mà bị hần giết...thì bốn tọa đành chịu thiệt ở lại trong Thanh Hư Quan thêm vài ngày nữa vậy.”

Đột nhiên trong lòng Phu Á nảy sinh một tia hi vọng: “Nếu như tên đạo sĩ đó chết rồi, người có thể đừng giết ta không?”.

Hà Bạng thậm chí không buồn liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nói: “muộn rồi, người bị Thiên Cương phục ma chú của Dung Trần Tử làm bị thương đến tận tim phổi, hiện giờ thực sự đã chết rồi. Ta không hiểu đạo thuật, nhiều nhất cũng chỉ giữ được bản mạng trùng độc của người, để ý thức của người được sống thêm một lúc nữa mà thôi. Chỉ là thân thể người tuy đã chết, nhưng vẫn có thể giúp ta làm một việc. Mấy cái tên thuộc sư môn của người xem ra thanh thể cũng dọa người lắm, nhưng ta lại cảm thấy chúng quá sỗ nổi. Nếu như Dung Trần Tử giành được phần thắng, ta sẽ bảo hần siêu độ cho người, ừ phải, người đâu thai lại lần nữa vào một gia đình thiện lương, nhất định sẽ tốt đẹp hơn bây giờ nhiều.”

Phu Á sờ tay lên ngực mình, nơi ấy quả nhiên đã không còn thấy nhịp tim đập nữa. Tơ đỏ trên khuôn mặt nàng đã phai mờ không còn thấy chút dấu vết nào, làn da như được tưới nước mát, trắng nõn mềm mại vô cùng, ai có thể nghĩ một thân thể như vậy, lại là thân thể của một người đã chết chứ.

Hà Bạng cũng sờ bụng mình – Nàng đói rồi!

Hai người đang nói chuyện, thì tình hình Dung Trần Tử ở bên kia có chút không ổn. Vô số trùng độc lao về phía Thanh Huyền, hần liền mạng chịu một trượng của một tên Vu sư, xông ra khỏi vòng vây, dùng huyền thuật đạo môn đẩy lui đám trùng độc Vu Cương, nhưng một trượng đánh lên người dường như có mang theo kịch độc, hần hóa ra rất nhiều bùa chú trấn áp lên vết thương.

Hà Bạng không có đồ ăn vặt, bụng càng ngày càng đói: “Khốn kiếp! Đừng có đánh hồng thịt của lão tử đây!”

Trong lúc tình thế cấp bách, mấy lão Vu sư đang vây lấy hai sư đồ Dung Trần Tử liền ngồi xuống, lắc lắc chuông triệu hồn, chày tang hồn làm bằng xương người cũng phát ra tiếng vù vù. Dung Trần Tử sắc mặt khê nghiêm lại, lôi từ trong túi bảo bối ra một lá bùa màu tím.

Trong huyền thuật đạo môn, bùa chú cũng chia làm năm loại, phân làm năm màu vàng kim, bạc, tím, lam, vàng, từ vàng đến tím vàng kim uy lực cũng sẽ tăng dần lên theo từng màu, nhưng ứng với nó là phép thuật cũng sẽ tiêu hao rất nhiều.

Hà Bạng tuy không rành đạo pháp, nhưng những thứ mang tính hiểu biết thông thường đó thì rõ. Sở dĩ trước đây nàng luôn cảm thấy Dung Trần Tử xử lý mọi việc đơn giản dễ dàng, cũng là vì toàn thấy hần sử dụng bùa vàng.

Lời bùa chú cổ quái vang lên, Thanh Huyền ghé sát vào người Dung Trần Tử không biết đã nói những gì, mà lông mày Dung Trần Tử nhíu cả lại, giống như muốn giáo huấn hần vài lời, rồi đột nhiên xuống tay không chút nề mặt lu tình.

Cát đá phía trước che mất tầm nhìn, hai bên đấu nhau đến người chết kẻ sống, Hà Bạng đứng lên một cây trúc cong, bụng sôi ùng ục, nàng hơi mất kiên nhẫn: “Mau đánh đám cho xong đi, xem người ta mệt sắp chết rồi đây.” Nàng lại lẩm bẩm, “Cũng đói sắp chết luôn rồi, nhanh quay về Quan, bảo đám tiểu đạo sĩ làm đồ ăn đêm thôi.”

Phu Á cũng đứng nguyên chỗ cũ, nhiệt độ cơ thể của nàng ta vẫn còn ấm, nhưng mạch đập, hô hấp, nhịp tim đã hoàn toàn ngừng lại, chỉ còn lại thần thức là vẫn chưa có dấu hiệu rối loạn. Nàng ta tiếp xúc với tử thi đã nhiều năm, trong lòng có phảng phất nỗi niềm sợ hãi, cũng có chút hưng phấn với cái chết.

Hà Bạng từ trong người lấy một con ốc biển, thổi nhẹ một hơi, núi rừng đột nhiên nổi gió, âm thanh xen chút kì dị, giống như tiếng chuông trên cổ lạc đà. Những người có pháp lực có thể cảm nhận được tốc độ âm thanh truyền đi, đám Vu sư tưởng rằng Dung Trần Tử đạo gia thần thông, Dung Trần Tử lại cho đó là Vu thuật Nam Cương.

Chỉ ba khắc sau, cả hai bên quần áo ướt đầm mồ hôi, Phu Á nhìn về phía trước, thấy các sư thúc của mình đều thất thần, dường như quên luôn cả việc niệm chú. Dung Trần Tử thì cắn vào lưỡi mình, mượn cơn đau để tập trung tinh thần. Bỗng một tiếng hét đồng loạt vang lên, lá bùa màu vàng kim tung ra, khiến sáu lão Vu sư bị thương nặng.

Hà Bạng khê lắc đầu, cất con ốc biển đi: “Quả nhiên, chênh lệch thực lực quá lớn, không thể trông mong gì được.” Nàng quay đầu lại nhìn Phu Á nở một nụ cười tươi sáng rực rỡ, nhẹ nhàng nói: “Tới lượt ngươi rồi, đi thôi.”

Phu Á chỉ cảm thấy đôi mắt ấy xanh thẳm như nước biển, thần trí sa vào trong con người, dường như sợ hãi cơn sóng lớn, nàng ta mở mắt đi về phía trước, thể lực của Dung Trần Tử tiêu hao quá nhiều, vừa rồi thứ thuật pháp kì lạ khó hiểu đó bay tới khiến cơ thể hần không thể chống đỡ nổi, Thanh Huyền sớm đã nằm vật trên mặt đất.

Thấy Phu Á đến gần, Dung Trần Tử khê mím môi, tiện tay thi triển thuật Thiên tâm phê cổ, muốn hủy đi bản mạng trùng độc của Phu Á. Phu Á có phần mê man, thậm chí không hề né tránh đổ rạp xuống dưới chân.

Dung Trần Tử biết Vu sư nào cũng nuôi một bản mạng trùng độc, sau khi thân thể đã chết, bản mạng trùng độc này sẽ không chết ngay lập tức, mà sẽ tuân theo ý thức linh hồn còn sót lại của chủ nhân, hoàn thành chấp niệm của chủ nhân, nên lúc này cũng không để ý tới nữa.

Hắn lại rút ra thêm một lá bùa màu lam, đúng lúc đang bấm tay niệm chú, thì đột nhiên cô nàng Phu Á đã tắt thở dưới chân bông hồ hấp mạnh mẽ trở lại, thân hình tựa ma quỷ, một chưởng đánh thẳng xuống huyết phệ du, khiến phổi của hắn bị tổn thương. Dung Trần Tử không kịp tránh, loạng choạng bước đi, phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy Phu Á đã chết, nhưng cơ thể bỗng nhiên lại tản ra một thứ ánh sáng rực rỡ quỷ dị, nàng ta cưỡi bỏ từng thứ trên người mình xuống, chốn rừng núi tối tăm, bùa lửa đang bập bùng phát sáng. trên mặt nàng ta mang theo nét mơ màng ngây thơ không chút tà ác, thân thể trong làn ánh sáng mờ ảo sáng bóng như bạch ngọc.

Dung Trần Tử vừa mới chịu chưởng, hơi thở rối loạn, giờ nhìn thấy cảnh này vội vàng niệm Tập thần chú, thu lại thần trí, trấn tĩnh tập trung. Trong khi đó hai lão Vu sư còn sống lại bị phân tâm, Dung Trần Tử nắm lấy cơ hội ra tay, không chừa lại đường lui. hắn sử dụng ngay một lá bùa màu bạc, rồi lại phun tiếp ra một ngụm máu nữa. Uy lực của lá bùa màu bạc rất lớn, pháp lực của hai Vu sư kia đã cạn kiệt, sớm đã không thể chống đỡ được thêm nữa, lập tức phơi thây trong núi.

Phu Á vẫn từ từ lại gần, trên người đã không còn một mảnh vải che thân, Dung Trần Tử xưa nay vốn chán ghét yêu ma tà thuật, khẽ nhíu mày, thuận tay lấy mảnh vải cuộn ở cổ tay lên che mắt, mở thiên nhãn, bảo kiếm trong tay bỏ từ trên xuống, một đường sắc bén, Phu Á trong nháy mắt đầu lia khỏi xác.

Hà Bạng không đề phòng hắn phá được thuật mị hoặc, vội vàng thủ tiêu thuật con rối.

Cường địch đã bị đẩy lui, nhưng Dung Trần Tử vẫn chưa thể nghỉ ngơi, hắn còn phải an định thổ địa trên đỉnh Thê Hà, trấn áp thể núi Lăng Hà, xử lý đám thi thể, trùng độc. hắn ôm lấy ngực húng hắng ho, chưởng Phu Á ra quá hiểm, đã làm thương tổn đến tim phổi của hắn. hắn đá đá vào người Thanh Huyền, hỗn hển hỏi: “Nàng ấy lạc người ở chỗ nào?”

Thanh Huyền đã mất hết khí lực, Dung Trần Tử đành phải nắm chặt lấy cánh tay của hắn, ra lệnh: “Dẫn đường!”.

Hà Bạng suy nghĩ rất lâu mới hiểu ra hắn đang hỏi về mình.

Nàng nhảy từ trên cây trúc tím xuống, Dung Trần Tử vừa đi vừa trấn giữ lũ trùng độc, đám xác người trên đường, Sợ hắn phát hiện, Hà Bạng không dám thi triển pháp thuật bùa bài. Ông đạo sĩ bù nhìn vẫn đang lang thang trong khu rừng, nàng khẽ thúc nhẹ, ông ta liền đi đến chỗ Dung Trần Tử. Thanh Huyền chỉ chỉ, còn chưa kịp thốt ra lời, Dung Trần Tử đã ở trước mặt ông ta.

Ông đạo sĩ này vốn là một vị Đạo tông nào đó, đã tìm một hang sâu trong núi Lăng Hà để quy tiên, bị thể núi kích động, bản năng vẫn còn. Dung Trần Tử chưa kịp bước đến, thì đã bị ông ta thưởng ngay ột câu Ngũ lôi chú.

Dung Trần Tử bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ đành khổ sở hứng trọn. hắn không nỡ hủy đi di thể của người đi trước, nói cho cùng biến cố của núi Lăng Hà lần này cũng là do hắn, nên chỉ hóa một lá bùa trấn thi, trấn giữ thi thể vị đạo nhân này lại.

Ngũ lôi chú là thuật thần chú rất phổ biến, nếu như là trước đây thì sẽ không ảnh hưởng gì dù chỉ là một sợi tóc của hắn, nhưng hiện giờ thi triển trên người thì quả đúng là họa vô đơn chí. hắn còn phải lo lắng cho cô nàng Hà Bạng kia nữa.

Đại chiến kết thúc, bỏ lại đồng bàn, ghé ngã đổ ngổn ngang. Hà Bạng cũng chẳng thêm quan tâm, về đến Thanh Hư Quan, liền vào ngay thiện đường lấy thức ăn, sau đó mới ung dung quay về phòng ngủ của Dung Trần Tử.

Mấy ngày trước, Dung Trần Tử có dùng thuật Trấn trạch, đốt hương trừ tà đuổi nạn, nên căn phòng cũng không có gì khác thường. Nàng bê đồng thức ăn treo lên giường, rồi như nhớ ra điều gì đó, lấy từ bên hông ra một viên thuốc màu trắng, mở nắp lọ hương ra, tiện tay bỏ luôn vào trong.

Lúc Dung Trần Tử về đến Quan thì trời cũng đã sáng hẳn, hắn tìm Hà Bạng đến tận nửa đêm, thậm chí trước khi sơn thể vẫn còn chưa trấn áp xong đã không tiếc sức lực sử dụng linh thức để tìm kiếm, qua thăm dò mới biết nàng đã quay về Quan rồi. Khắp Thanh Hư quan đâu đâu cũng có trùng độc và những xác đã mất hết tà khí chống đỡ, không thể nhúc nhích gì nữa.

Thanh Huyền dẫn theo chúng đệ tử đi dọn dẹp, Dung Trần Tử thể lực cạn kiệt, nhưng hắn không thể chịu được cả người mình bốc mùi như vậy, nên gắng gượng đi tắm. Đúng lúc đó, Thanh Tổ cũng vội vã trở về, nhìn thấy tình cảnh trước mắt cũng vô cùng kinh hãi, vừa hay có thể giúp Thanh Huyền thu dọn tàn cục.

Bên ngoài bận rộn luôn chân luôn tay, bên trong phòng ngủ của Tri quan lại vô cùng yên tĩnh. Sợ làm phiền đến sự nghỉ ngơi của sư phụ, Thanh Huyền điều tất cả đám tiểu đạo sĩ đi quét dọn cu quan.

Dung Trần Tử vừa chạm vào gối là nhắm mắt ngủ ngay. Hà Bạng nằm bò cạnh hắn, chốc chốc liếm liếm tay, sờ sờ mặt. Dung Trần Tử mệt mỏi không chịu nổi, mắt cũng không muốn mở: “Đừng nghịch”.

Trên người hắn chịu một trượng, ẩn bên trong cú đánh này có chứa bùa chú khải quyết, xem ra cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức rồi sau đó mới có thể xử lý mọi việc được. Hà Bạng thì cầm lên ngực Dung Trần Tử, ngón trỏ vẽ vòng vòng lên cổ hắn. Nơi mạch máu đang đập kia, mùi vị máu tươi vẫn cứ quẩn quanh giữa môi răng nàng.

Dung Trần Tử thật sự quá mệt, không còn sức đâu để trách mắng hành động thất lễ này của nàng nữa. Tư thế ngủ của hắn rất ngay ngắn, không hề bị ảnh hưởng bởi nàng chút nào.

Hà Bạng nhíu mày suy nghĩ rất lung, mượn cơ xuống giường uống nước, rồi bỏ thêm một viên thuốc nhỏ có hình dáng như một viên trân châu màu trắng vào bên trong lư hương, mùi của hương trừ tà đuổi nạn không hề thay đổi, vẫn vương không tan trong cả căn phòng.

Uống nước xong, nàng lại quay về nằm bò lên ngực Dung Trần Tử. Hắn ngủ không được yên, những hình ảnh trong mơ hiện lên lộn xộn, có hình ảnh của những năm tháng thơ ấu lúc theo sư phụ học nghệ, có quãng thời gian huy hoàng rực rỡ khi trừ yêu diệt quái, cuối cùng, thậm chí có cả hình ảnh hỏa thể của Phu Á.

Hắn đột nhiên mở bừng mắt ra, cảm thấy trong lòng mình có chút dao động, tà khí xâm nhập, liền dùng Tập thần quyết để ngưng thần tĩnh tâm, thanh lọc hơi thở đang hỗn loạn. Hà Bạng dường như bị Dung Trần Tử dọa cho giật mình, trợn tròn mắt lên nhìn hắn. Hắn nhẹ nhàng dịch chuyển nàng đang từ trên ngực mình xuống dưới giường: “Đừng nghịch linh tinh nữa, bản đạo nghỉ một lát, buổi chiều sẽ đắp mắt cho người, sau đó sẽ dẫn người đi ngâm nước”.

Hà Bạng gật gật đầu, yên lặng nằm cạnh hắn. Ngoài mặt thì không biểu lộ chút cảm xúc nào, nhưng trong lòng thì mắng mỗ hắn tới bảy – Lão đạo sĩ này rốt cuộc có phải là người không vậy!

Thứ nàng cho thêm vào lư hương chính là mạn đà la trắng [1], loại hoa này chuyên dùng để khơi gợi tà niệm của con người, những ác niệm ẩn sâu trong tâm hồn sẽ được phóng đại đến vô hạn, chỉ trong chốc lát sẽ làm chủ toàn bộ ý thức. Người bình thường chỉ cần sử dụng một chút bột phấn thôi, thì sẽ khiến tính tình của họ có sự thay đổi rất lớn rồi. Liều lượng dùng trong phòng Dung Trần Tử đã tăng lên gấp mấy lần, mà dường như hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Nếu là lúc bình thường thì có lẽ còn kết luận rằng định lực của hắn quá hoàn hảo, nhưng hiện giờ với thương thế lúc này của hắn thì thật sự rất khó để lý giải.

[1] Mạn đà la trắng còn có tên khác là hoa bỉ ngạn, là một loại dược thảo có công dụng làm thuốc, nhưng bản thân lại có chất độc nên khi dùng phải rất thận trọng.

Đương nhiên, Hà Bạng không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, nàng nghiêng răng, lật người xuống giường, bỏ thêm một viên mạn đà la trắng nữa. Liều lượng như vậy, dù thuật pháp chuyên Nội tu như nàng cũng sẽ không thể chịu nổi. Nàng nhìn Dung Trần Tử nước miếng tuôn ra dào dạt, Dung Trần Tử thơm, thật quá sức thơm.

Nàng vừa thu lại những suy nghĩ trong đầu mình vừa hít ngửi người hắn, hận không thể há miệng cắn ấu tước tuôn trào. Càng nghĩ lại càng cảm thấy tham lam, cơ thể dính chặt lên người Dung Trần Tử.

Dung Trần Tử mở choàng mắt, không thể khôi phục lại vẻ tỉnh táo lúc trước. Hắn ngẩng người nhìn Hà Bạng bên cạnh mình, mái tóc nàng đen dài bóng mượt, vì thuật pháp thuộc mệnh thủy, nên da thịt nàng mềm mại trắng sáng đến ị thường, cánh môi màu hồng nhạt tươi tắn, cái mũi cao thẳng, đôi mắt như đại dương

trong veo xanh thắm. hần chợt nhớ tới đôi chân tinh tế trắng nõn của nàng, ý niệm tà ác mạnh nha, sau đó như một loại dây leo mạnh mẽ sinh sôi nảy nở, hơi thở của hần gấp gáp dần, nhưng vẫn cố niệm Thanh tâm chú như muốn kháng cự.

Nàng khẽ nhú mào, rồi bất ngờ cúi xuống liếm lên cổ hần. Bởi có nàng, nên ở trên giường quần áo của Dung Trần Tử vẫn rất nghiêm chỉnh, dù ngày hè nắng nóng oi bức thì cúc cổ áo vẫn được cài rất kín. Hà Bạng liếm đến vành tai hần, rồi nhẹ nhàng thì thầm: “Dung Trần Tử, để ta cắn ngươi một miếng đi, ta chỉ cắn vào tai...”.

Âm thanh ấy tựa giọt mật ong ngọt ngào hòa vào dòng suối trong xanh mát lạnh trên núi, Dung Trần Tử không có cách nào để tự khí, lại không thể cưỡng lại sự mê hoặc ấy, hần đột nhiên nắm chặt lấy vai Hà Bạng, mạnh mẽ ôm chặt nàng.

Cơ thể hần cường tráng, lồng ngực dày vạm vỡ, một tay Hà Bạng chống lên cơ bắp rắn chắc của hần, trong mắt lóe lên một tia sáng xanh – Oa oa oa oa, cường tráng thế, có thể ăn được rất lâu, rất lâu, rất lâu đấy!

Còn trong mắt Dung Trần Tử lại là sự đấu tranh giằng xé, nhưng vết thương quá nặng khiến hần không chống đỡ nổi hương mạn đà la trắng đang lượn lơ vẩn vít xung quanh. hần xoay người đè lên Hà Bạng. Đầu óc hần không còn tỉnh táo, ngay cả hốc mắt cũng đã đỏ rực, hơi thở càng lúc càng dồn dập. Hà Bạng định vươn tay chạm vào hần, thì cổ họng của Dung Trần Tử mơ hồ như thốt ra một tiếng: “đi đi!”.

Hà Bạng thán phục, quả không hổ danh Chính thần chuyển thế! Nàng đương nhiên không đi, nhưng cũng không dám làm bừa, sợ Dung Trần Tử nhận ra sự khác thường. Hai người trong tư thế nam trên nữ dưới dính sát vào nhau, cổ Dung Trần Tử trướng lên đỏ rực, hơi thở dồn dập hoàn toàn mất kiểm soát.

Hà Bạng nghiêng đầu đánh giá hần, bàn tay thô ráp, nóng bỏng của hần sờ lên đôi chân nhỏ nhắn của nàng như một kẻ điên. Hà Bạng ngược khuôn mặt phấn hồng lên nhìn hần, trong mắt hần hỏa dục bùng bùng, nhưng mãi vẫn không thấy hành động tiếp. Năm ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt ve ngón chân, mắt cá chân tinh xảo của nàng, Hà Bạng cũng bắt đầu trở nên nóng nảy – Khốn kiếp, tên lỗ mũi trâu thói tha, người biến thái à, nguyện vọng lớn nhất lại là sờ chân của lão tử thôi ư!

Đúng lúc ấy, Thanh Huyền bưng khay thuốc trị độc dưỡng thương đẩy cửa bước vào. Thường khi Dung Trần Tử hành sự đều có hần và Thanh Tổ hầu việc, tưởng Dung Trần Tử đang ngủ say, nên hần mới không gõ cửa. Nào ngờ nhìn thấy một cảnh khiến mạch máu sôi trào như vậy!

Trên chiếc giường La Hán to rộng, mái tóc dài của Hà Bạng phủ kín gối, vị sư phụ xưa nay đứng đắn, nghiêm khắc của hần đang đè chặt lên người Hà Bạng, thở dốc như trâu, một tay còn đang ra sức xoa nắn đôi chân ngọc ngà của nàng ta. Tay Thanh Huyền run lên, thiếu chút nữa là đánh rơi chiếc khay xuống đất. Cuối cùng nhẹ tay nhẹ chân đặt chiếc khay lên bàn, lập tức quay người đi ra, còn tốt bụng khép cửa phòng lại!

Cảnh tượng trước mắt bị cánh cửa gỗ che khuất, tim hần đập thình thịch, thật không ngờ lúc ở trên giường sư phụ cũng... Khụ khụ, cũng nhiệt tình phóng khoáng đến thế... Quả không hổ danh Hải hoàng, thật có bản lĩnh! Tốt rồi, đúng là đỉnh khí có khác, sau này phải cẩn thận chú ý hơn, ngàn vạn lần không được đắc tội với nàng ta. Thanh Huyền vừa đi vừa cố gắng điều hòa lại nhịp tim đang đập kịch liệt trong lồng ngực...

Chân Hà Bạng bị xoa nắn đến phát đau, nàng vốn là Nội tu, thứ yếu ớt nhất chính là cơ thể, loại tu vi giống như của Dung Trần Tử, nếu như muốn tiếp cận để giết nàng, thì không khác gì việc bóp nát một quả trứng gà. Lực tay như vậy khiến nàng đau đến mức nước mắt rơi lã chã: “Dung Trần Tử, tên biến thái chết tiệt kia, khốn kiếp, người muốn ngủ thì cứ ngủ, mẹ nó đừng có mà giày vò chân lão tử như thế nữa, hu hu, đau quá...”.

Thần trí của Dung Trần Tử vẫn chưa mất hần, hần cắn mạnh vào lưỡi mình một cái, sau đó, liền phun ra một bùm máu, kéo Hà Bạng xuống dưới giường, mơ hồ nói: “đi đi!”.

Khoảnh khắc đó, Hà Bạng lại thấy do dự – Rốt cuộc là nên đi hay không đây? đi ư, chân lão tử cũng đã để cho hần nắn rồi, có thành công được tạo nào đâu, lỗ quá! Thế thì không đi, nhưng thật sự cứ để hần đi ngủ như vậy à? Lão tử tới đây là để ăn thịt, thịt còn chưa đưa được vào miệng thì đã bị hần ăn trước rồi cũng nên! Tính toán sao cũng thấy bị lỗ!

Xuất quân không giành được thắng lợi đã phải đi ngủ trước! Hà Bạng thấy vô cùng rối rắm.

Mạn đà la trắng cùng hương trù tà đuổi nạn vẫn vít không tan, nguyên khí của Dung Trần Tử bị tổn thương nặng nề, vốn dĩ không thể cường lại được. hần xưa nay thanh tâm quả dục, nếu luận về tà niệm nội tâm, thì đương nhiên cũng không nhiều nhận gì.

Hà Bạng nghĩ ngợi rất lâu, vẫn cảm thấy không nên bỏ qua cơ hội trời cho này, không nỡ hi sinh thân mình, nhưng cũng lại càng không muốn vượt mất miếng thịt! Nàng trèo lên giường, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ rực của Dung Trần Tử, giọng nói rất nhẹ, rất khẽ: “Đạo sĩ thôi, người muốn bắt lịch sự với lão tử ư?”

Thần trí Dung Trần Tử chưa mất hẳn, Hà Bạng lại rất cẩn trọng, chỉ dùng một chút xú thuật Nhiếp hồn thôi, nhưng Dung Trần Tử hiện giờ giống như nổ mạnh hết đà, sức đâu để cường lại sự mê hoặc này của nàng. hần giống như một con dã thú bỏ nhào về phía trước, năm ngón tay vén lớp vũ y trắng như tuyết của nàng lên. Bàn tay hần vừa chạm đến làn da mềm mại áp áp, thì lí trí tựa như con dê bị thủy triều xô vỡ, cuốn trôi đến ngàn dặm.

Hà Bạng tuy rằng tuổi đời không ít, luận về ăn uống, nàng nhất định là một chuyên gia, những năm qua, nàng đã lần lượt ăn hết những thứ của ngon vật lạ trong đại dương, từ Đông Hải, Nam Hải, Hoàng Hải, Bột Hải đến Gia Lạc Tử Hải [2], chưa có thứ gì mà nàng chưa từng được ăn! Thậm chí Đông Hải Long Vương có bất kì hoạt động gì, cũng tuyệt đối không mời nàng – Vì mời rồi sẽ không đỡ nổi.

[2] Gia Lạc Tử là tên phiên âm tiếng anh của biển Caribbean.

Sau này, khi lên đất liền, đám đạo sĩ toàn ăn chay, điều kiện lại rất kém. Những thứ nàng từng ăn tuy rằng không nhiều, nhưng toàn bộ những món Thanh Hư quan có thể đưa lên đều được ăn sạch sẽ.

Bởi vì nàng dùng quá nhiều, quá nhiều thời gian vào việc ăn, nên có thể nói đó là thể mạnh sở trường cũng được, nhưng đối với những chuyện khác, nàng hoàn toàn không có chút hiểu biết nào hết, ví dụ như chuyện cá nước thân mật này chẳng hạn. “Dung Trần Tử! Người làm gì vậy?”

Hà Bạng nghiêng đầu qua, dáng vẻ thích thú mà học hỏi. Dung Trần Tử đến bản thân còn khó kiểm soát thì lấy đâu ra thời gian giải thích cho nàng những chuyện này. hần tóm lấy mắt cá chân như ngọc của nàng, áp nàng trở lại dưới thân mình. Hà Bạng rất nhanh đã phát hiện tình huống không ổn – “hung khí” của địch nhân quá lớn! Nàng vội vàng niệm chú định thân – Thứ đồ chơi hung tợn khủng khiếp đáng ghét như vậy làm sao có thể nhét vừa chỗ đó chứ, mẹ kiếp, vậy mà lũ người trần mắt thịt cũng có thể nghĩ ra được!

Nhưng Dung Trần Tử không quan tâm, với khoảng cách gần gũi thân mật thế này, thì nàng ta muốn niệm bất cứ bùa chú gì cũng cần phải có thời gian. Hai mắt hần đỏ như đầu sư tử, nhanh chóng giữ lại cánh tay đang cố thi triển pháp thuật của Hà Bạng. Hà Bạng dù sao cũng là Hải hoàng, cũng từng trải qua không ít sóng to gió lớn, biết lúc này chẳng thể lấy đá chọi đá, liền đổi thành bộ dạng tươi cười, nhẹ giọng thương lượng với hần: “Chúng ta đổi chỗ khác được không? không thì dùng miệng đi! Ta thấy miệng mình còn lớn hơn chỗ kia đó...”

Đương nhiên, Dung Trần Tử không chịu thỏa hiệp. Những phút giây sau đó Hà Bạng luôn ở trong trạng thái vô cùng thảm thiết, nước mắt tuôn trào như mưa, vừa khóc nàng vừa luôn miệng chửi mắng Dung Trần Tử. Dung Trần Tử cũng hết cách, hần không thể nào khống chế được cái cảm giác tâm sa địa ngục thân tọa thiên đường này.

Vết xước trên lưng Dung Trần Tử toàn do Hà Bạng cào, nổi đau đớn khiến hần có thể tự chủ được một chút, hần cắn cổ tay, ấn miệng vết thương lên môi Hà Bạng. Hà Bạng đương nhiên không chút khách khí, lập tức há to miệng ra nuốt. Có đồ ngon để ăn, cô nàng tham ăn này bắt đầu bình tĩnh lại, thân thể thì vẫn đau đớn như trước, nhưng mùi vị của thịt thì cũng không thể chê vào đâu được!

Hà Bạng vừa muốn khóc, lại vừa không nỡ mở miệng ra. Cuối cùng quyết định, được, ăn xong rồi khóc sau.

Mồ hôi của hần rơi xuống khuôn mặt nàng, mỗi động tác đều dùng toàn bộ sức lực. Hà Bạng chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng như bị hoán đổi vị trí. Nàng nuốt máu từ vết thương trên cổ tay Dung Trần Tử trong làn nước mắt tuôn rơi, vừa dấm dứt khóc vừa nghĩ: “Bất luận cái thứ đó dài thế nào đi nữa, sau này khi ăn thịt, lão tử nhất định sẽ không bao giờ ăn nó!”

Dung Trần Tử ngủ suốt bốn canh giờ, khi tỉnh dậy cảm thấy từng thớ cơ bắp trên người đều vô cùng đau nhức. Ý thức của hần vẫn rất tỉnh táo, đương nhiên, biết rõ đã xảy ra chuyện gì. Sau khi chỉnh trang lại

mũ áo, việc đầu tiên dĩ nhiên là nhìn khắp nơi để tìm Hà Bạng.

Nàng không ở trong phòng, hần ra khỏi cửa liền gặp ngay Thanh Tổ, Thanh Tổ vừa mới cất tiếng gọi sư phụ đã bị hần chặn ngang: “Có nhìn thấy Hà Bạng không?”.

Thanh Tổ gật đầu: “Buổi chiều nàng ấy vừa ra ngoài, đang ngâm mình trong ang nước, đại sư huynh đã dặn dò, nên mọi người không ai dám đuổi nàng ấy đi”. Dung Trần Tử bước nhanh tới thiện đường, quả nhiên nhìn thấy nàng đã biến thành một con trai to, đang ngâm mình trong ang nước làm bằng đá. trên mặt nước trong vắt nổi bập bênh những dị vật màu trắng sữa, Dung Trần Tử đương nhiên biết đó là thứ gì, khi ý thức vượt khỏi tầm kiểm soát, hần không thể tự chủ được, nguyên tinh [3] hóa thành trọc tinh [4] thêm vào đó nguyên dương [5] suốt bao nhiêu năm tu đạo chưa hề bị phá vỡ, hôm qua lại là lần đầu tiên mang “bảo kiếm” ra dùng thử, khó tránh khỏi việc tích trữ hơi nhiều.

[3] Nguyên tinh là để chỉ tinh khí có sẵn bẩm sinh.

[4] Trọc tinh còn được gọi là âm tinh, để chỉ tinh trùng và tinh dịch hợp thành, chỉ tồn tại trong bộ phận sinh dục.

[5] Nguyên dương là gốc rễ của dương khí trong cơ thể con người.

Cổ hần đỏ bừng, nhẹ nhàng cúi xuống ôm Hà Bạng lên, đám đệ tử cũng phát hiện ra hôm nay Tri quan có điểm gì đó bất thường, nhưng bất thường ở đâu, thì lại không nói rõ được...

Dung Trần Tử ôm Hà Bạng về phòng ngủ, Thanh Huyền rất tự giác, lập tức mang thức ăn qua đó, lần này, không dám tự ý đẩy cửa bước vào nữa, mà từ rất xa đã ho khan, ho mãi đến tận trước cửa phòng rồi mới dám gõ cửa.

Dung Trần Tử ho nhẹ một tiếng, bảo hần bước vào. hần đẩy cửa vào thì nhìn thấy Hà Bạng đã khôi phục lại hình dáng con người, gác một chân ngọc lên đùi sư phụ, còn sư phụ ngồi ở mép giường, đang nhẹ nhàng bôi thuốc lên mắt cá chân trơn mịn ấy.

Thanh Huyền cũng không dám nhìn dù chỉ là một cái liếc mắt, lập tức đặt thức ăn lên bàn, rồi nói: “Sư phụ, mời dùng cơm”.

Dung Trần Tử khẽ gật đầu, Thanh Huyền chạy mà như trốn, đương nhiên, không quên tiện tay đóng cửa phòng lại.

Mùi thức ăn lan tỏa khắp phòng, Dung Trần Tử đốt một lá bùa trừ tà, hòa thêm đường cát vào trong chén nước, bưng tới cho Hà Bạng, nhưng nàng không uống, cơn đau khiến nàng không thể nuốt trôi bất cứ thứ gì. Từ lúc vào phòng Dung Trần Tử không hề nói một câu nào, phương pháp giảm đau thì đương nhiên là hần có, nhưng bị đau ở đó thì...

Sắc mặt hần đỏ hồng lên một cách kì lạ, một lúc lâu sau, mới mở miệng nói: “Ăn cơm trước đã”. Trong giọng nói ấm áp có chút gượng gạo.

Hà Bạng quay đầu đi chỗ khác, vẫn không chịu uống nước bùa chú, thân thể nàng quá mỏng manh, một vết xước nhỏ, một chút xiu đau đớn cũng phải rất rất lâu sau mới lành, huống hồ, đêm qua Dung Trần Tử lại cuồng phong bão táp như vậy. Dung Trần Tử đương nhiên biết mình đuối lí, nghiêng răng cắn vào cổ tay, nhỏ máu vào trong chén nước bùa chú. Lúc ấy, Hà Bạng mới quay đầu lại nhìn hần. hần bưng chén nước đến bên miệng nàng, nhẹ nhàng nói: “Nào”.

Hà Bạng vẫn còn đau, lượng cơm cũng ăn ít đi nhiều. Lúc nàng phàm ăn thì Dung Trần Tử kì thị, lúc nàng ăn ít thì hần lại sợ nàng sinh bệnh, thời tiết bên ngoài nắng nóng, không có lợi cho nàng.

Cuối cùng hần vẫn cắn răng, ngồi xổm xuống trước mặt nàng: “Rất đau sao?”. Khuôn hần nóng tưởng chừng có thể đem đi nhóm lửa được: “Ta xem thử chỗ đó nhé...?”.

Hà Bạng không hề cự tuyệt, hần vén vù y của nàng lên, bên dưới là đôi chân trần dài thon thả. Dung Trần Tử nhìn lướt qua một cái thật nhanh, quả thật là hơi sưng đỏ, kim lòng không đáng liền đưa cho nàng một lọ thuốc mỡ hoạt huyết tan bầm. Hà Bạng không nhận, hần lại khẽ thở dài, nghiêng nghiêng mặt, bôi thuốc thay cho nàng, xúc cảm mềm mại khiến trái tim hần thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hôm sau, tinh thần Hà Bạng đã khá hơn rất nhiều, vô cùng thích thú trước đồng mứt táo và bánh Trung thu mà Thanh Hư quan làm, Dung Trần Tử bèn lệnh cho thiện đường làm nhiều hơn cho nàng, rồi sau đó tuyên bố bế quan.

Nguyên khí của hắn chưa hồi phục, lại thêm việc trên người có kì độc, đương nhiên cần một khoảng thời gian để an dưỡng. Quan trọng hơn là, hiện giờ hắn không biết phải đối mặt với Hà Bạng thế nào? Hắn tập trung tất cả đám đệ tử tại Tổ sư điện, vẫn là những lời giáo huấn như mọi khi, rồi sau đó lệnh cho Thanh Huyền chủ trì mọi việc trong Quan, Thanh Tổ ở bên phụ giúp, lại truyền xuống dưới hai quyển sách về bùa chú, để chúng đệ tử tham khảo.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, hắn bỗng lại dặn dò Thanh Huyền: “Về phần Hà Bạng... trong thời gian ta bế quan, ngươi nhất định phải chăm sóc nàng ấy chu đáo”. Hắn chăm chú nhìn Thanh Huyền, phong thái trang nghiêm: “Nhìn thấy nàng ấy như nhìn thấy ta, không được đụng đến”.

Thanh Huyền gật đầu như gà mổ thóc, trong lòng thầm nghĩ, con nào dám đụng đến nàng ta, hễ sư phụ người bế quan là con mang đặt nàng ta lên bàn thờ luôn! Trên đỉnh cao nhất của dãy núi Lăng Hà có một hang động, sư phụ của Dung Trần Tử là Tử Tâm đạo trưởng đã tự tay đề cái tên hang Vô Lượng lên đó, bình thường Dung Trần Tử cũng hay ở bên trong bế quan. Nơi này rất yên tĩnh, trong động có bàn đá, giường đá, hắn ngồi đối diện với bức tường, khuôn mặt trầm tĩnh như nước, nhưng trong lòng lại trăn trở bất an. Nói cho cùng, Hà Bạng cũng là Hải hoàng, bản thân giữ nàng ấy lại vốn dĩ cũng là vì thiện ý, không ngờ nhất thời sơ ý, lỡ trúng phải tà thuật Nam Cương, nên đã làm ra chuyện hoang đường này.

Hắn là người chính trực đứng đắn, từ lúc bắt đầu cho đến tận khi kết thúc không có nửa phần chối bỏ trách nhiệm, nhưng xử lí thế nào cho thỏa đáng lại là một vấn đề rất nan giải.

Hà Bạng thì lại không thể bình tĩnh nổi: “Bế quan! Hắn ta có ý gì đây? Khốn kiếp thật!”. Nàng bưng bưng lửa giận, Thanh Huyền cuống quýt đỡ dành: “Gia sư bế quan là vì trọng thương, cần phải tĩnh dưỡng...”.

Hà Bạng trừng mắt lên, bỏ ngoài tai: “Ý ngươi là có ta ở đây thì hắn không yên tĩnh được hả?”.

Thanh Huyền lắc đầu như trống bỏi: “không liên quan gì đến người hết, bệ hạ, người xem người mặt hoa da phấn, yếu điệu thướt tha, sư phụ đâu thể cưỡng lại sức quyến rũ của người được, sao lại cảm thấy có người ở đây thì không yên tĩnh chứ? Chỉ là thân thể đang mang thương tích, khí huyết suy nhược, có lẽ sư phụ sợ bệnh tình của mình ảnh hưởng tới bệ hạ, nên mới bế quan tu dưỡng một thời gian”. Thanh Huyền nhớ ra, lúc bình thường sư phụ thường dạy người xuất gia không được nói dối, liền cảm thấy vô cùng cay đắng – Sư phụ ơi, người gây họa với ai không gây lại đi gây họa với nàng ta làm gì...?

“Hừ, theo ta thấy là hắn muốn chạy làng thì có!”. Hà Bạng tuy tham ăn, nhưng cũng không phải người khờ khạo: “Cũng chẳng sao, dù hắn có chạy làng thì rốt cuộc đạo sĩ cũng không thể chạy thoát khỏi đạo quan, bổn tọa không tin hắn vĩnh viễn không xuất quan!”.

Sau khi Dung Trần Tử bế quan, Thanh Huyền tạm giữ chức chủ trì. Trong lòng hắn biết rõ đầu đuôi ngọn ngành, nên liệt những việc ăn, mặc, ở của Hà Bạng vào hàng đại sự đứng đầu trong Quan. Đầu bếp chính trong thiện đường ngày ngày đều đổi mới đa dạng các món ngọt, Hà Bạng ăn căng da bụng thì sẽ tròn da mắt, nên phần lớn thời gian đều ngủ ở trong phòng của Dung Trần Tử, không sao chạy ra ngoài được.

Dần dần, đám tiểu đạo sĩ đều tìm được cách ứng phó với nàng – cô nàng này coi chuyện ăn uống như tính mạng, lại thích nhất là đồ ngọt, chỉ cần ăn no bụng là đồng nghĩa với việc sẽ đi ngủ, chẳng còn sức đâu mà làm náo loạn. Mỗi khi gặp chuyện, cứ nâng nàng lên, tán tụng đến tận mây xanh, thì nàng sẽ không so đo tính toán gì với mọi người nữa.

Điều quan trọng nhất chính là, không được làm trái ý nàng, tất cả mọi việc chỉ cần là nàng nói, thì nhất định phải thừa nhận nàng nói rất đúng, nói rất chuẩn. Đây đúng thật là đệ nhất điều kể từ xưa đến nay!

Như vậy, nàng có muốn sinh sự cũng không được.

3. Chương 03

Chương 3: Cổ nhân bỗng dưng thay lòng

“Sống chết hay cách xa, nguyện cùng chàng thề ước, nắm tay chàng thân thuộc, gắn bó tới bạc đầu” là một trong những bài thơ bi ai nhất. Sinh li tử biệt đều là chuyện lớn, vốn chẳng phải việc chúng ta có thể quyết định được”.

Hai ngày nay Thanh Hư quan lại có người theo dõi, vụ Vu thuật Nam Cương lần trước quá đối náo loạn, nhiều môn phái trong Đạo tông đều rất cảnh giác, thêm việc Dung Trần Tử không chịu xuất đầu lộ diện càng khiến tin đồn Tri quan của Thanh Hư quan đã về châu trời được mọi người lén rỉ tai nhau.

Những lời đồn đại ấy, đương nhiên đã kinh tới hai người – nhị sư đệ Trang Thiếu Khâm và tiểu sư muội Diệp Diễm của Dung Trần Tử.

Lúc ấy Trang Thiếu Khâm đang giữ chức Quốc sư, sống trong hoàng cung, ra vào không tiện. Diệp Diễm đi theo hẩn luyện đan tu pháp, giờ nghe nói Dung Trần Tử xảy ra chuyện, nàng không thể nào bình tĩnh nổi, chỉ chào tạm biệt qua loa Trang Thiếu Khâm, rồi vội vàng đi đến núi Lăng Hà.

Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong Thanh Hư quan cùng với Tử Tâm đạo trưởng, rất thân thiết gắn bó với Dung Trần Tử, sau khi Trang Thiếu Khâm giữ chức Quốc sư mới cho nàng đi theo để có thêm kinh nghiệm. Vì vậy, đám tiểu đạo sĩ trong Thanh Hư quan vô cùng quen thân với vị sư cô này. Người còn chưa về tới núi Lăng Hà, mà Thanh Huyền và Thanh Tổ đã ra sườn núi để nghênh đón rồi.

Diệp Diễm nhìn thấy Thanh Huyền, Thanh Tổ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm – trên mặt họ đâu có vẻ lo lắng buồn bã, nên nghĩ Dung Trần Tử chắc cũng chẳng xảy ra chuyện gì lớn. Hít một hơi thật sâu, nghỉ ngơi một lát, vào trong Quan rồi, lúc ấy nàng mới hỏi: “Sư phụ của các người đâu? Đợt trước ta cùng sư thúc quan sát thiên tượng vào ban đêm, thấy tà khí trong núi Lăng Hà bốc lên tận trời, lẽ nào thật sự có kình địch to gan dám tới xâm phạm?”.

Đợi một tên tiểu đạo sĩ cung kính dâng trà xong xuôi, lúc ấy Thanh Huyền mới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lễ phép trả lời: “Sư cô yên tâm, lúc trước có yêu nhân Nam Cương tới quấy nhiễu, sư phụ có bị thương nhẹ, hiện đang bế quan tĩnh dưỡng. Nhưng theo văn bối thấy, các loại thuốc mà sư phụ dùng đều là để điều hòa thân thể, nên thương thế chắc cũng không có gì đáng ngại đâu ạ”.

Diệp Diễm bưng chén trà lên uống một ngụm, khẽ gật đầu. Mái tóc dài của nàng được vấn cao, buộc bằng một sợi dây màu lam nhạt, mây kiếm nghiêng về phía tóc mai, vầng trán cao rộng, ánh mắt sắc sảo, hành động và lời nói luôn mang theo vẻ anh thư khí khái, “Sư ca bế quan, vốn không nên quấy rầy, nhưng huynh ấy bị thương, ta có thể dùng công pháp đồng môn giúp huynh ấy sớm hồi phục hơn. Tạm thời ta sẽ nghỉ ngơi ở đây một ngày, mai sẽ đi tìm huynh ấy. Người bảo tên đệ tử thường đưa cơm báo trước cho huynh ấy một tiếng, tránh tùy tiện xông vào, phiền huynh ấy dưỡng thương”.

Thanh Huyền cúi đầu đáp vâng, rồi vội sai người mang bảo kiếm và tay nải của Diệp Diễm về phòng của nàng, sau đó lại sai người chuẩn bị nước nóng để nàng tắm rửa, mọi vấn đề nhỏ nhặt trong sinh hoạt đều sắp xếp rất cẩn thận chu đáo.

Diệp Diễm cũng rất thích hai tên sư đệ này, nàng nói: “Gần đây sư phụ các người bế quan, vậy để sư cô truyền dạy ột ít công pháp nhé.” Thanh Huyền vui mừng khôn xiết, hẩn quản thúc đám sư đệ giải quyết mọi việc trong Quan còn tạm, chứ luyện công thì thực tình không thể bằng sư phụ đích thân chỉ bảo được, nay có sư cô đứng ra truyền dạy thì đương nhiên là cầu còn không được nữa là.

Diệp Diễm lâu mới về, nên muốn đi dạo trong Quan một vòng. Thanh Huyền không thể nói không nên đành đi theo. Bên trong thiên điện, nơi Dung Trần Tử ở trồng toàn lan tứ quý, những cây lan này là do khi xưa nàng cùng Tử Tâm đạo trưởng mang ở ngoài về, rồi trồng ở đây. Loại lan tứ quý này sinh trưởng rất tốt, từng bông màu trắng, màu vàng, màu tím đua nhau khoe sắc, đẹp tinh tế vô cùng. Diệp Diễm sai Thanh Vận lấy một ít nước đến rồi tự tay tưới cho chúng, một lúc lâu sau đột nhiên nghiêng nghiêng tai lắng nghe rất chăm chú: “Ai đang ở trong phòng của sư ca vậy?”

Thanh Huyền vừa nghe hỏi, nhất thời kêu trời.

Hà Bạng vốn dĩ đang say giấc. Bị tiếng động bên ngoài đánh thức, nàng cũng có chút hiếu kì bởi trước giờ Thanh Huyền chưa từng kinh động làm phiền đến giấc ngủ của nàng. Hà Bạng liền trở mình rồi rời giường, vừa mở cửa, thì thấy Diệp Diễm đang tưới nước cho lan.

Lúc ấy mái tóc đen dày buông dài đến tận thắt lưng của Hà Bạng chưa được vấn lên. Nàng choàng một chiếc áo khoác không tay. Đôi mắt sáng sánh mơ màng do vừa ngủ dậy, đôi môi đỏ như thoa son, khuôn mặt vốn mềm mịn trắng nõn giờ đỏ ửng lên tựa như được điểm một lớp phấn hồng. Lớp vũ y tuyết trắng để lộ ra đôi chân ngọc ngà lung linh, ngũ quan tỏa ra ánh sáng trên châu mềm mại.

Đứng trước sắc đẹp mê hồn như thế thì cho dù là thánh nhân cũng phải mặt đỏ tim run, lại thêm đáng đứng dựa cả vào cánh cửa gỗ, hơi nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc đánh giá Diệp Diễm của nàng cũng đâu được tử tế cho lắm càng khiến người ta cúi đầu thẹn.

Diệp Diễm vốn là một cô gái đoan trang bảo thủ, vẻ quyến rũ mị hoặc đến thế nào đã được nhìn qua, nhất thời máu nóng vọt lên tận đỉnh đầu, phần nộ chỉ tay vào Hà Bạng, hỏi Thanh Huyền: “Nàng ta là ai? tại sao lại ở trong phòng của sư ca?”

Thanh Huyền chỉ cảm thấy nổi niềm khổ sở dâng đầy một bụng: “Nàng ta...Nàng ta...Sư cô, chuyện của nàng ta....ngày mai người tự mình hỏi sư ca của người đi...”

Nhưng Hà Bạng lại thản nhiên, nàng uốn éo vòng eo mềm mại rồi từ từ bước tới, thanh âm của chiếc chuông vàng ở mắt cá chân vang lên không ngừng, xinh đẹp yêu kiều hỏi: “Thanh Huyền, nữ đạo sĩ này là ai vậy?”

Thanh Huyền cẩn thận dè dặt, chưa kịp mở lời, Diệp Diễm đã làm một tràng: “Phúc sinh vô lượng, ta là sư muội của Dung Trần Tử Tri Quan trong Thanh Hư Quan. cô là ai? Tại sao lại ở trong phòng của sư ca? Giữa thanh thiên bạch nhật, trước bao nhiêu con mắt đang nhìn vào, cô thân là con gái mà váy áo lại không chỉnh tề ở trong phòng của đàn ông, có biết xấu hổ không hả?!”

Hà Bạng cũng chẳng hứng thú gì: ‘ấu hổ hay không là chuyện của ta, liên quan gì tới cô?’

Diệp Diễm tử nhỏ đã được Tử Tâm đạo trưởng hết mực yêu thương, hai sư ca cưng chiều, lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, có gì bất bình chỉ cần Dung Trần Tử hoặc Trang Thiếu Khâm ra mặt là mọi thứ êm xuôi. đi đâu cũng được tán dương ca tụng, chưa từng bị người ta đố kỵ như vậy bao giờ.

Thêm nữa, nàng quả thực cũng chẳng có chút thiện cảm nào đối với phong thái mị hoặc, đáng vẻ yêu kiều quyến rũ của Hà Bạng, nên hỏa khí bùng bùng: “Là yêu nghiệt nơi nào tới đây, dám mê hoặc sư ca ta! Hôm nay bốn chân nhân phải trừ ma diệt quái, thay trời hành đạo!”

Diệp Diễm liền rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, Thanh Huyền phát khóc, nhưng hai người này hấn khuyên ai được chứ?.

Hà Bạng vốn cũng chỉ quen nghe những lời ninh nọt của kẻ dưới, sao có thể nuốt trôi cục tức này được: “Loại trộm cắp rình mò như ngươi lại dám hỗn xược trước mặt bốn tọa! Bốn tọa sẽ cho ngươi biết thế nào là sự lợi hại của ta!”.

Hai bên liền bày thế, Thanh Huyền rơi lệ, sư phụ ơi, người được ôm ấp yêu thương trong lòng, nhưng lần nào kẻ chịu giày vò cũng là đồ nhi. Lẽ nào con chính là tên đệ tử mỗi khi xảy ra việc liền phải lao thân ra gánh vác trong truyền thuyết hay sao...

Đạo pháp của Diệp Diễm tuy không thể bá đạo bằng Trang Thiếu Khâm, không tinh thông như Dung Trần Tử, nhưng trong Đạo tông cũng được coi là người rất có tiền đồ. Nàng rút kiếm bấm niệm khẩu quyết, Thanh Huyền ở bên này vội vã chạy lên chắn giữa hai người. Lời dặn dò của sư phụ hấn không dám quên, ngộ nhỡ sư cô ra tay biến Hải hoàng thành ba đoạn hai khúc, thì hậu quả hấn thật không dám tưởng tượng tiếp.

Hấn ngăn được Diệp Diễm ở đầu này, nhưng lại không đề phòng được Hà Bạng ở đầu kia! Hà Bạng vốn xấu tính, nhân đà Diệp Diễm bị ngăn lại, liền hí hửng, lập tức niệm chú thi triển pháp thuật.

Thanh Huyền lúc trước còn đang mãi ngăn cản sư cô, vừa quay người lại thì thấy mình đang chắn trước một khối băng. Diệp Diễm đã bị đóng băng rồi!

Thấy ánh mắt Diệp Diễm muốn tóe lửa, cõi lòng Thanh Huyền cũng muốn thăng thiên.

Diệp Diễm bị đóng băng, đứng bất động bên ngoài phòng Dung Trần Tử. Thanh Huyền khóc không ra nước mắt, chỉ đành nhỏ giọng cầu xin Hà Bạng: “Hải hoàng Bệ hạ, người đại nhân đại lượng, thả sư cô của tôi ra đi!”. hần và Thanh Tố đã thử đủ mọi thuật pháp, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù biết cách hóa giải cũng không phá nổi.

Bên này Hà Bạng tâm trạng vô cùng vui vẻ, giương mắt lên nhìn, bên kia Diệp Diễm tức đến mức con người trơn trườn sắp lộn khỏi tròng! Lúc Thanh Huyền cầu xin, Hà Bạng quay một vòng tha thướt yêu kiều, mái tóc dài xoay tròn lả lướt, tà váy khê tung bay, “Thả nàng ta ra thì có thể, nhưng phải bảo cô ta để bốn tọa gõ đầu ba cái, rồi dâng trà nhận sai thì mới xong!”.

Thanh Huyền nào dám nói, tính tình sư cô cũng nóng nảy, nếu được thả, xảy ra một trận hỗn chiến là cái chắc!

Thấy hần do dự, Hà Bạng phát tay áo trở về phòng: “Chuyển nàng ta vào trong này đi!”

Thanh Huyền cả mừng: “Bệ hạ, người đồng ý thả sư cô rồi hả?”.

Hà Bạng lấy chiếc lệnh bài của Dung Trần Tử làm quạt, phe phẩy át: “Phù! Trời nóng quá, chuyển nàng ta vào bên trong để bốn tọa giải nhiệt!”.

.....

Buổi chiều, trong phòng ngủ của Dung Trần Tử, Hà Bạng thản nhiên đắc ý ăn bánh ngọt. Diệp Diễm vẫn bị đóng băng, trời đến là nóng, mà khối băng lại tan đến là chậm. Toàn bộ đệ tử trong Thanh Hư Quan nghe theo lời hiệu triệu của Thanh Huyền đều tập trung hết cả lại, đồng loạt quỳ ngoài phòng, xin nàng hóa giải khối băng kia ra.

Cô nàng tham ăn tay trái cầm bánh gạo chiên, tay phải cầm bánh trung thu mút táo, má phồng lên như hai cái bánh bao: “Cầu xin gì cũng vô dụng thôi, hừ, tên Dung Trần Tử thói đó nói cái gì mà bế quan. Dựa vào đâu mà cô ta muốn gặp thì được gặp, còn ta muốn gặp thì lại không được phép? không thả, ta không thả đấy!”.

Thanh Huyền ngẫm, sư phụ bế quan tránh nạn không phải vì tránh người đấy ư? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hần đâu dám nói, chỉ biết thấp giọng khấp nép van xin: “Bệ hạ, sư cô có chỗ mạo phạm, tiểu đạo thay mặt sư cô nhận lỗi, lát nữa Thanh Vận sư đệ sẽ làm món đậu phụ chân gấu cho người, người là đại nhân đừng so đo tính toán... Hãy thả sư cô của tiểu đạo ra nhé?”.

Hà Bạng gặm một miếng bánh gạo chiên đáp: “không thả! Có mang đến bao nhiêu đồ ăn cũng không thả!”. Nhìn Thanh Huyền mặt mày khổ sở bí bách, cuối cùng Hà Bạng cũng bắt đầu nói lí: “Người đừng tưởng bốn tọa không hiểu gì nhé. Bốn tọa mà thả nàng ta ra, nàng ta nhất định sẽ không bắt tay giảng hòa. Mà bốn tọa cũng không dám đánh cùng với nàng ta nữa.”

Thanh Tố quyết định sử dụng kế khích tướng: “Phải chăng Bệ hạ không phải đối thủ của Diệp Diễm sư cô?”.

“Nàng ta chỉ có chút tài mọn thôi”. Hà Bạng cắn bánh gạo răng rắc, khinh thường không thèm quan tâm: “Ngộ nhớ bốn tọa lỡ tay đánh chết nàng ta...”.

Lời này tuy rằng tự phụ, nhưng cũng có vài phần có lí, Thanh Huyền trong lòng suy nghĩ mấy bận, cuối cùng hạ quyết tâm: “Thanh Tố, đệ đệ ý chăm sóc sư cô, ta đi bẩm báo sư phụ!”.

Thanh Tố ngăn hần lại: “Sư phụ đang bế quan, không được đâu?”.

Bước chân Thanh Huyền vẫn không hề dừng lại, sư phụ, không phải là đồ nhi cố ý làm phiền sự tĩnh tu của người, nhưng đồ nhi thật sự đã hết cách rồi...

Lúc Dung Trần Tử xuất quan, mũ áo vẫn chỉnh tề như xưa. Thanh Huyền quỳ trên đất, vạ phần bất lực: “Sư phụ, người đang bế quan quả thực đồ nhi không cố ý làm phiền, nhưng...”.

Dung Trần Tử khoát tay, sắc mặt nặng nề: “Tai bay vạ gió, sao có thể trách người được. Đứng lên đi.”

Khi Thanh Huyền theo hần bước đến thiên điện, Diệp Diễm vẫn như tảng băng điêu khắc đứng yên vị trước cửa, Hà Bạng thì vẫn đang phồng mồm trơn má ăn thùng uống vại ở trong phòng. Nhìn thấy Dung Trần

Tử, nàng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. Thế mà sắc mặt Dung Trần Tử đã lại thoáng đỏ bừng, hấn khẽ húng hắng ho rồi lệnh cho đám đệ tử mang giấy bản màu vàng và bút mực chu sa đến.

Xưa nay người trong Đạo giáo khi vẽ bùa có rất nhiều quy củ, đại khái là cần phải tắm rửa thay y phục, tế thần cầu khấn, nhưng tu vi của Dung Trần Tử không phải loại thường, thể thức cũng được giản lược đi đáng kể.

hấn khẽ vẩy tay liền có ngay một lá bùa Hỏa viêm, lại dẫn tam hỏa [1] trên cơ thể người quy về một chỗ, phá vỡ thuật Ngưng băng trên người Diệp Diễm. Tốc độ giã băng trên người Diệp Diễm rất nhanh, nhưng Dung Trần Tử lại không dám lơ là một giây phút nào. hấn sợ Diệp Diễm và Hà Bạng động thủ.

[1] Tam hỏa bao gồm ở trên đầu và hai bên vai.

Đợi đến khi băng trên người Diệp Diễm hoàn toàn tan hết, hấn lập tức diu nàng về phòng. Diệp Diễm không muốn, nhưng nàng bị đóng băng lâu, sức lực như bị rút sạch, đành mở miệng ra uy: “Sư ca! Á yêu nữ đó rốt cuộc là ai vậy? Đến Thanh Hư Quan bao lâu rồi? Tại sao lại ở trong phòng của huynh?! Lẽ nào huynh đã quên lời răn dạy của sư phụ rồi sao?”

Dung Trần Tử khẽ thở dài: “Nhiều câu hỏi như vậy, muốn sư ca trả lời câu nào trước đây? Muội về nghỉ ngơi trước đi đã, lát nữa sư ca sẽ giải thích với muội sau”.

hấn diu Diệp Diễm về phòng, xoay người định đi ra, thì đột nhiên Diệp Diễm nắm lấy góc tay áo của hấn: “Sư ca, bên ngoài có người đồn...rằng huynh sử dụng...” nàng là con gái, bản thân lại là người tu đạo chính phái, những lời này quả thật không có cách nào thốt ra được, hỏi đến đây mà mặt đã đỏ bừng lên rồi, “Sử dụng thuật Song tu...”

Dung Trần Tử hiện chẳng khác nào mèo con ăn vụng bánh dày, không cách nào thoát khỏi móng vuốt, dù hấn có trăm cái miệng cũng không nói rõ được, trước mắt đành ậm ừ, nhặt nhèo đáp: “Cứ cho là vậy đi.”

Diệp Diễm trừng to mắt: “Muội không tin! Nếu bảo là nhị sư huynh thì muội còn tin, còn huynh, thì muội nhất định không tin đâu!”

Dung Trần Tử đưa cho nàng một chiếc khăn tay lau vết nước trên mặt: “Tiểu Diệp, đừng tính toán với nàng ấy nữa, coi như là nể mặt sư ca đi”.

Trong đôi mắt Diệp Diễm phảng phất nét đau đớn: “Sư ca, huynh hấn vẫn còn nhớ, lúc trước huynh nói một lòng muốn hướng đạo, cắt đứt tư tình nhi nữ...”

Dung Trần Tử cắt ngang lời nàng: “Thế sự nhiều điều đổi thay, không sao lường hết được. Muội đi đường vội vã chắc cũng đã mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi, lát nữa sư ca sẽ qua thăm muội.”

Diệp Diễm lao thẳng đến trước mặt hấn, nhưng nàng tử nhỏ đã tiếp nhận lễ giáo sâu sắc, quả thật không dám quá đà, chỉ đứng chắn trước mặt nói: “Sư ca! Á yêu nữ đó vừa nhìn là đã biết không phải hạng người lương thiện rồi, thể chất của huynh vốn dĩ rất dễ hấp dẫn yêu ma tà khí, huynh không sợ nàng ta có ý đồ...”

“Nghỉ ngơi sớm đi.” Giọng nói Dung Trần Tử ôn hòa, nhưng rõ ràng không muốn tiếp tục dây dưa về đề tài này thêm nữa.hấn bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng dặn dò.

Khi Dung Trần Tử quay trở lại phòng ngủ, Hà Bạng đã ăn no. Vốn dĩ các bữa ăn chính Thanh Huyền đưa tới cho nàng rất nhiều, ngày nào cũng ăn thỏa sức no nê, do vậy bữa điểm tâm nàng cũng chỉ ăn có một nửa. Dung Trần Tử thu vụn bánh trên bàn vào hộp thức ăn, tự khắc sẽ có đệ tử tới dọn đi, quét tước phòng ốc sạch sẽ.

Đợi tên đệ tử thu dọn lui ra, Dung Trần Tử mới ngồi xuống giường. Mĩ nhân Hà Bạng nằm nghiêng về một bên, không thèm liếc mắt đến hấn dù chỉ một cái.

Dung Trần Tử cũng không để tâm lắm, mấy ngày rồi hấn bế quan, nguyên thần tán loạn lúc đầu đã gom lại nguyên vẹn cả rồi: “Chuyện lần trước...là bản đạo không đúng. Bản đạo bế quan, cũng là hi vọng có thể tĩnh tâm cẩn thận suy nghĩ kẻ sách vụn toàn cho cả hai. Người dù gì cũng là Hải hoàng của vùng núi Lăng Hà này, nếu như người muốn quay trở lại biển khơi, Dung Trần Tử ta dù có phải liều cả mạng sống của mình, cũng nhất định thay người loại bỏ tên tư tế phản loạn kia.”

Lúc này Hà Bạng mới bắt đầu có chút hứng thú: “hắn ở dưới biển, thuật pháp thuộc mệnh thủy, Đạo tông các người cũng chỉ có thể dựa vào hạt trân châu tránh nước để lặn xuống, một mình người làm sao có thể đối phó được với hắn và đồng đảng của hắn chứ?”.

Dung Trần Tử rất kiên quyết: “Bần đạo dù thịt nát xương tan, cũng nhất định nói được làm được!”.

Hà Bạng nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói: “Cuộc sống dưới biển cũng chẳng có gì thú vị, nếu như bốn tọa không muốn quay về nữa thì sao?”.

Dung Trần Tử khẽ hạ mi mắt xuống, mặt đỏ bừng, giọng nói bé như muỗi kêu, nhưng lại rất kiên định: “Nếu người không muốn quay về Hải cung nữa, bần đạo nguyện ý...chăm nuôi suốt đời.”

Hà Bạng khẽ vươn vai, mái tóc đen dài xõa xuống như nước chảy: “Chăm nuôi suốt đời là sao?”.

Dung Trần Tử dời ánh mắt đi hướng khác: “thì là chăm nuôi suốt đời vậy thôi.”

Hà Bạng gồi đầu lên đùi hắn, hắn thoáng ngẩn người, nhưng không hề né tránh. Mái tóc dài của nàng mềm mại, mượt mà như tơ lụa vải gấm, buông dài xõa ra xung quanh, Dung Trần Tử không nhìn thẳng vào nàng, nhưng vẫn chăm chú lắng nghe những lời nàng nói.

Bên ngoài Hà Bạng thể hiện vẻ không sợ sóng lớn, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc. Lần trước chung chăn với hắn, tuy có chút giận nhưng cũng coi như không phí công vô ích. Lúc ấy nàng cảm giác có thể thâm nhập vào tạp chất bên trong nguyên thần của hắn, lộ ra một lỗ hổng từ trong chính linh hồn trong sạch, bất khả xâm phạm ấy. Giờ chẳng qua hắn chỉ bế quan có vài ngày, vậy mà lỗ hổng đó đã được khôi phục lại hoàn toàn.

Đạo kinh “Khâu tổ ngữ lục” đã từng nói: Tâm có thể tạo hình, tâm có thể lưu hình, nhất niệm nhất động là một kiếp, mê muội trong khoảnh khắc sẽ thành vạn kiếp, ngộ ra rồi vạn kiếp lại thành khoảnh khắc, trong lòng vốn dĩ sẽ không có ngày tháng. [2]

[2] Câu này có thể hiểu rằng: một khi trong lòng đã nghĩ thông thì mọi việc đều trở nên dễ dàng trong khoảnh khắc, trong lòng còn day dứt không thông thì mọi việc sẽ trở thành phiền não cả đời.

Lại có quyển kinh viết quân tử quả dục sẽ không bị vật ngoài thân chi phối, càng không bị người khác khống chế. Nhưng chỉ cần trong lòng hắn có một lỗ hổng, thì cũng giống như con dê có một vết nứt, sớm muộn gì cũng sụt toang vỡ mà thôi. Nhưng hiện giờ dường như hắn đã lấp cái lỗ hổng siêu nhỏ đó lại rồi.

Đây là công pháp gì vậy? Khốn kiếp, đừng có nói rằng phải chung chăn đến mức lỗ vốn mới được đấy!

Hà Bạng uể oải ngáp dài một cái, nói: “Vậy thì chăm nuôi suốt đời đi, biển khơi chán chết, ngày ngày còn bị đám hải yêu quấy nhiễu, ở trong Thanh Hư Quan vẫn yên bình hơn.”

Dung Trần Tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim: “Chắc chắn chưa?”.

Hà Bạng xoay người, tư thế lười nhác: “Ừ!”.

Buổi tối, Dung Trần Tử sợ nàng lại gây sự tranh chấp với Diệp Diễm, nên lệnh cho đệ tử mang thức ăn vào trong phòng. Hà Bạng vừa ăn bữa phụ, nên giờ cũng không đói lắm, chỉ ăn có bảy bát thôi. Tranh thủ lúc nàng dùng bữa, Dung Trần Tử đi thăm Diệp Diễm. Diệp Diễm vốn không tổn thương gì nhiều, nghỉ ngơi nửa buổi chiều, thể lực cũng đã được hồi phục, vừa nhìn thấy hắn, liền nói đến chuyện về ả yêu nữ kia.

Dung Trần Tử né tránh: “Chuyện của nàng ấy...sư ca tự có quyết định. Sư muội không cần phải lo lắng nữa.”

Hắn kê cho Diệp Diễm một phương thuốc an thần, sai Thanh Vận đi sắc, sau đó quay người bước ra. Diệp Diễm đứng trước cửa, nhìn theo bóng lưng hắn, tà áo dài bay phấp phật trong gió, vẫn là thân ảnh quang minh chính đại, thẳng thắn chính trực như xưa, chỉ là giờ đây hắn lại mê luyến một ả yêu nữ.

Nàng đứng ở cửa suốt hai tuần trà đến thất thần. Dung Trần Tử cũng sớm đã đi khuất bóng, đúng lúc ấy Thanh Vận bê bát thuốc vừa sắc bước vào. Diệp Diễm bưng thuốc lên uống, Dung Trần Tử rất cẩn thận, còn bỏ thêm cam thảo vào bát thuốc, làm cho thuốc không hề bị đắng, nhưng nỗi niềm cay đắng trong lòng nàng lại lan ra cả bát thuốc.

Lúc Dung Trần Tử quay lại phòng, thì Hà Bạng đã dùng xong bữa tối, đám đệ tử cũng đã thu dọn phòng ốc sạch sẽ. Cái nóng nực của mùa hè vẫn chưa hoàn toàn dịu đi, nàng chỉ đắp một lớp chăn mỏng. Đường như Dung Trần Tử không mấy chú ý đến dáng người lung linh dưới tấm chăn, hần ngồi xếp bằng trên giường, hai tay bấm niệm chú, hít vào thở ra đều đặn rất lâu, cuối cùng mới thối tất nệm đi nghỉ.

Đêm ấy trăng thanh gió mát, trong sân phẳng phất tiếng côn trùng kêu rả rích. Hà Bạng không quen ở trong bóng tối, từ khi nàng đến đây ở, đêm nào Dung Trần Tử cũng thắp một ngọn nến, nên hỏi: “Sao người lại tắt nến đi?”

Dung Trần Tử không trả lời, nhẹ nhàng giữ lấy tay nàng, từ từ kéo chiếc chăn đơn trên người nàng ra. Hà Bạng nghiêng đầu nhìn hần rất lâu, cho đến khi hần nằm đè lên người mình, nàng mới hiểu— Khốn kiếp thật, vẫn còn muốn nữa sao?!

Nàng có chút không vui, khéo léo nhắc nhở: “Dung Trần Tử, loài trai ở chỗ chúng ta một năm chỉ sinh sản một lần thôi.”

Dung Trần Tử đã cởi áo tháo thắt lưng xong, hần chỉ còn lại mỗi trung y, nhìn qua thì thấy phong thái rất đường hoàng, không có chút gì dung tục cả: “Ừ.”

Hà Bạng vịn vẹo thân mình, nàng mềm, thật sự rất mềm, như thể món tối ngâm dấm có thể trực tiếp ăn ngay được, nhưng Dung Trần Tử lại chỉ cởi áo váy của nàng ra đặt sang một bên. Lần này hần vô cùng cẩn thận, nhưng Hà Bạng vẫn có chút khấn trương: “Dung Trần Tử, đổi chỗ khác đi, chỗ đó đau lắm!”

Hơi thở của Dung Trần Tử không hề hỗn loạn, thần trí bình tĩnh: “không sao đâu, ta sẽ rất nhẹ nhàng.”

Hà Bạng bán tín bán nghi, nàng tóm chặt lấy bả vai rắn chắc của Dung Trần Tử, cảm thấy mình thật sự lỗ nặng rồi, vì vậy nàng lại muốn giả vờ lừa đảo để được ăn thịt: “Dung Trần Tử, vẫn rất đau!”

Vào những lúc thế này, Dung Trần Tử luôn phá lệ rất hào phóng, hần cắn cổ tay, rồi ấn miệng vết thương lên môi nàng. Nàng liếm những giọt máu như những viên trân châu trên miệng vết thương, hần chậm chậm an ủi nàng, đúng là vô cùng dịu dàng.

Ban đêm yên tĩnh, hơi thở của hần hòa hoãn, không mấy may có chút dục vọng nào. Hà Bạng thấy không hiểu: “Lão đạo sĩ, người đang làm gì vậy?”

Dung Trần Tử chống hai khuỷu tay lên, giọng nói ôn hòa: “Suýt, đừng lên tiếng.”

Hà Bạng lẽ nào lại nhảy cảm như vậy, hai chân của nàng vòng quanh thắt lưng hần, cảm giác miệng vết thương ở cổ tay của hần đã hơi ngưng chảy máu, nàng bèn lặng lẽ cắn một tí. Dung Trần Tử đau, bèn hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì.

Ban đêm tiết trời cuối hạ đầu thu tĩnh mịch không một tiếng động, Dung Trần Tử cử động nhịp nhàng, hơi thở vẫn luôn bình ổn, dịu dàng, khiến Hà Bạng không cảm thấy có gì khác thường. Nhưng thời gian qua lâu, Hà Bạng lại thấy hơi vô vị: “Lão đạo sĩ, tại sao người lại không nói gì?”

Thần trí của Dung Trần Tử vẫn rất tỉnh táo, bèn chậm rãi giảng giải: “Người tu hành coi tĩnh, thần, khí là tam bảo, trong đó tĩnh là chỉ nguyên tĩnh. Sau này tĩnh lại chỉ trọc tĩnh. Nguyên tĩnh sinh ra từ thanh và tĩnh, một khi dục niệm nổi lên sẽ hóa thành trọc tĩnh. Xưa nay rất nhiều người tu luyện thuật Thái Chiến [3] lại không hiểu được đạo lý này, cho nên thu nhập quá độ sẽ trở thành trọc tĩnh. Thậm chí đại đa số những người tu luyện thuật pháp này đều mang theo lòng khí dâm tà trên người. Chỉ có hư không đạt tới cực độ, giữ được sự thanh tĩnh kiên định, mới có thể xoay chuyển nguyên tĩnh trở thành có ích mà vô hại”.

[3] Thuật Thái chiến còn có tên khác là thuật Thái bổ – Thái âm bổ dương nghĩa là lấy âm bổ dương, gạt hái thu lượm âm khí để bồi bổ dương khí.

Mỗi chữ hần nói ra đều rất bình tĩnh, Hà Bạng nghe đến lú cả lưỡi: “Lão đạo sĩ, làm cùng người đúng là tăng thêm vốn hiểu biết đấy!”

Dung Trần Tử không biết nên cười hay mếu, thật lâu sau mới ho khan một tiếng, hơi khiêm tốn nói: “Cũng tầm tạm.”

Dung Trần Tử là người thích sạch sẽ, sau khi làm xong việc đương nhiên sẽ có một màn tắm rửa, hao tổn nguyên tinh bao nhiêu sẽ suy nhược cơ thể bấy nhiêu, nhưng hấn ý vào nội công và bản lĩnh thâm hậu, nên cũng không để ý lắm. hấn đã hạ quyết tâm sẽ một lòng chăm nuôi Hà Bạng đến cuối cùng, hành động này cũng mang ý hoàn toàn bịt kín đường lui của bản thân.

Nhưng Hà Bạng lại không hề quan tâm, nàng ngồi trên giường nghịch ngợm con dấu của Dung Trần Tử, cọp chỉ chút dầu lên đạo bào trắng như tuyết của hấn, bộ dạng không hề mệt mỏi ủ rũ sau chuyện phòng the. Dung Trần Tử đi lấy thêm nước sạch về, nhìn cảnh ấy cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, thuận tay ném luôn chiếc áo bào vào trong giỏ trúc, cũng không biết đã thực hiện pháp thuật gì, biến Hà Bạng trở về chân thân. không quan tâm xem nàng có đồng ý hay không, ấn vào trong chậu ra sức cọ rửa.

Hấn chà rửa vỏ trai rất có trình tự, đầu tiên dùng nước sạch tráng qua một lượt, sau đó khép chặt vỏ trai lại, tiện thể cẩn thận loại bỏ hết bụi bặm bám trên vân vỏ, sau đó cọ ba vòng theo chiều kim đồng hồ, rồi lại cọ ba vòng ngược chiều kim đồng hồ. Mặt A cọ xong lật sang mặt B cọ tiếp, đến khi cả hai mặt đều sạ bóng rồi, lại lau chùi bụi bặm chỗ giao nhau giữa hai mảnh vỏ. Lau xong thì thay nước, tráng thêm một lượt nữa, lọc sạch hết tạp chất ở bên trong vỏ, đóng chặt vỏ, rồi lại chà xát tiếp.

Cọ rửa xong xuôi rồi liền dùng khăn mềm để lau, khăn trước hết phải được làm cho ướt rồi vắt khô, tránh vắt kiệt nước khô quá, sẽ khiến Hà Bạng khó chịu. Lau xong hấn liền ôm nàng về lại giường, rồi ra ngoài cửa đổ nước, tiện thể hóa một lá bùa, hòa thêm đường cát vào cho nàng uống. Tranh thủ lúc nàng đang uống nước bùa chú liền xóa hết vết tích ở trong phòng đi, sau đó mới lên giường.

Hà Bạng lúc này đã biến lại hình người, cơ thể như con cá trạch chui vào trong lòng hấn. hấn vẫn nằm ngửa, hai tay đan vào nhau đặt trước bụng, không nói không rằng, để mặc Hà Bạng vờn vờ.

Hà Bạng sao có thể cam tâm như vậy được, nàng dụi tới dụi lui lên người Dung Trần Tử, thi triển hết tất cả mọi chiêu thức, cũng không thể khơi gợi được chút tạp niệm nào của hấn.

Hà Bạng âu sầu nói: “Lão đạo sĩ.”

Dung Trần Tử tâm tĩnh như nước: “Ừ?”

“Người xuất gia các người không phải là Tứ đại [1] giai không sao?”.

[1] Tứ đại là bốn vật chất lớn đất, nước, gió, lửa, thành thành nên thế giới vật chất, từ cái nhỏ nhất đến cái cực đại trong vũ trụ không cùng tận nhưng chính bốn vật chất này lại là hư vô, vậy nên con người vạn vật cũng là hư vô.

Dung Trần Tử kéo nàng xuống nằm bên cạnh, hấn là người cương trực đứng đắn, chỉ cần đã quyết ở cùng nhau, thì sẽ không đổi xử hai lòng với Hà Bạng, lúc nàng không quấy phá gây chuyện, hấn rất vui vẻ giải thích để nàng hiểu: “Tứ đại giai không là giáo lý của phật giáo, không giống với giáo lý của Đạo giáo, tu luyện công pháp cũng có năm bảy loại. Trong Tích công quy căn ngũ giới của Thái Thượng Lão Quân có một giới gọi là Bất khả tà dâm, ừ phải, nhưng cũng chỉ là không được dâm loạn cùng vợ người khác, sa chân vào chốn tà đạo, chứ không hề có cái gọi là Tứ đại giai không kia.”

“Hả?!” Hà Bạng ngơ ngẩn, “không...không phải là giáo lý của các người à?”.

Thôi xong, bị chung chặn một cách uống phí rồi!

Dung Trần Tử xoa xoa đầu nàng, lại bồi thêm một câu: “Đương nhiên rồi, người tu đạo phải chú ý tránh xa chuyện trai gái phòng túng, bỏ qua những ham muốn dục vọng, nếu như trong lòng có tà dâm, ít nhiều sẽ cản trở việc tu hành.”

Hà Bạng vẫn chưa hết hi vọng, nàng nghiêng đầu dựa vào bờ vai dày rộng của Dung Trần Tử, tai của cả hai người kề sát vào nhau, khiến đáy lòng hấn thấy nao nao, lặng lẽ đón nhận hành động thân mật này của nàng.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời âm u, mưa rơi rả rích. Thời tiết thế này cũng không thể ngăn cản được sự nghiệp thanh tu của các đạo sĩ, Dung Trần Tử vẫn dẫn đám đệ tử đi đọc kinh buổi sớm, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Diệp Diễm trùng khớp với thời gian của Thanh Hư Quan, giờ này nàng cũng đang ở sân luyện võ sau núi so chiêu cùng Dung Trần Tử.

Hai người xuất thân là đồng môn, công pháp đại khái tương đương nhau, thêm nữa cả hai từ nhỏ đã thân thiết gắn bó, nên đương nhiên là vô cùng ăn ý, sự phối hợp giữa mỗi chiêu thức, mỗi động tác đều rất độc đáo. Đám đệ tử nghiêm túc quan sát, rồi tự mình nghiên ngẫm luyện theo, rất nhiều việc rêu rĩa tiểu tiết lúc bình thường khó mà hiểu hết được cũng từ từ được khai sáng.

Đồ đệ của Tử Tâm đạo trưởng đều là Nội Ngoại tu kết hợp, đương nhiên Diệp Diễm cũng không phải ngoại lệ. Dung Trần Tử vừa cùng nàng luyện kiếm, vừa giảng giải những yếu lĩnh trong chiêu thức. Giữa cảnh mưa bụi gió lay, khuôn mặt Diệp Diễm tuy nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại vô cùng ấm áp. Chỉ khi nhìn lướt qua một nơi nào đó, trong ánh mắt nàng mới nổi lên toàn mây đen.

Từng đóa, từng đóa môt phù dung khoe sắc ngập tràn giữa tiết trời đầu thu, có những bông hình dáng như những chiếc chuông, lớp lớp cánh hoa ôm lấy nhau e ấp như muốn nở bung ra, đẹp đẽ rực rỡ vô cùng. Mưa bụi nhẹ phất như tơ, tiết trời cuối hạ cũng vì thế mà trở lên mát mẻ hơn. Hà Bạng vô cùng vui vẻ, tay phải bấm niệm Phiến vân chú. Chỉ một lát sau, cơn mưa bụi ngưng tụ lại thành những bông hoa tuyết, từng bông từng bông rơi xuống vương trên những cánh hoa, tạo nên một hình ảnh kỳ lạ giữa chốn rừng núi Lăng Hà.

Dung Trần Tử vốn luôn lo lắng nàng chạy nhảy lung tung, lúc luyện kiếm cũng để một phần tâm trí đến nàng. Lúc này quay người lại nhìn, chỉ thấy giữa cảnh gió tuyết hoa bay, trong bộ vũ y đẹp đẽ như ánh cầu vồng là một mỹ nhân xinh đẹp, trong khoảnh khắc trái tim hắn liền đập dồn dập.

Hà Bạng như cảm nhận được ánh mắt của hắn, nàng ngẩng khuôn mặt mịn màng lên, hai tay khum lại tựa chiếc loa đặt trước miệng, gọi to: “Tri Quan, hoa ở đây rất đẹp, ta có thể hái chúng được không?”

Đám tiểu đạo sĩ đang luyện công đều nhìn về hướng ấy, giọng nói của nàng trong trẻo như băng như ngọc, lông mày khéo mắt cong lên tựa ánh trăng non. không hiểu sao trong lòng Dung Trần Tử bỗng dậy lên cảm giác mềm mại. Nhưng trước mặt sư muội và đám đệ tử, hắn không nỡ cự tuyệt, nên sắc mặt vẫn nghiêm túc như trước, ngữ điệu cũng rất thờ ơ: “Chỉ được phép hái một bông thôi.”

Hà Bạng có phần mất hứng, bĩu môi chọn lựa, phân vân do dự giữa một bông màu trắng và một bông màu hồng phấn. Lúc sau, nàng liền ngắt một bông phù dung màu hồng phấn đang nở đẹp nhất, tiện tay cài tóc. Dưới ánh nắng bình minh ngày mới, giữa cảnh tuyết rơi mưa bụi, cùng bông hoa đang cài trên tóc, lại thêm thân hình duyên dáng thướt tha, cả người nàng toát lên vẻ lung linh tỏa sáng, tựa như tiên giáng trần.

Trong một thoáng Dung Trần Tử nhìn đến thất thần. Lát sau, cảm thấy hắn không còn chú ý nữa, Hà Bạng liền phi nhanh tới hái luôn hai đóa môt phù dung màu trắng nữa, sau đó xoay lưng lại, nhảy chân sáo trở về trong Quan...

Diệp Diễm cũng nhìn theo bóng Hà Bạng, hàm răng trắng khê cắn chặt vào môi, siết chặt Tử Kim bảo kiếm trong tay, thì ra sư ca thích kiểu con gái như vậy. Nàng không thể hiểu nổi, Dung Trần Tử chịu ảnh hưởng sâu sắc của sư phụ Tử Tâm đạo trưởng, từ nhỏ luôn giữ thân trong sạch, biết tự kiềm chế, tại sao giờ lại lưu luyến hạng yêu nữ này?

“Sư ca”. Nàng vẫn đang cùng Dung Trần Tử luyện kiếm, nhưng rõ ràng tâm tư đặt tận đâu tận đâu, “Rốt cuộc ả yêu nữ này có lai lịch thế nào? Tác phong, hành xử của nàng ta lẳng lơ giả vờ giả vịt, sao huynh lại có thể bị nàng ta mê hoặc...”

Dung Trần Tử ngừng tay, nói: “Tiểu Diệp!” Giọng điệu của hắn điềm nhiên an tĩnh: “Đừng nói về nàng ấy thế.”

Diệp Diễm vẫn muốn tiếp lời, nhưng Dung Trần Tử đã gơ tay ngăn lại: “Hôm nay tâm trí muội không đặt ở việc luyện kiếm, đừng ở đây thôi.”

Dung Trần Tử tra kiếm vào vỏ, Diệp Diễm nhìn hắn đăm đăm: “Sư ca, huynh thay đổi rồi!”

Dung Trần Tử thở dài, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Diệp, ta với nàng ấy...dù sao đi nữa, từ đầu đến cuối đều là ta có lỗi trước. Chuyện này quả thật quá hoang đường, sư ca cũng không biết nên nói sao, nhưng trách nhiệm của một người đàn ông, thì sư ca vẫn hiểu rất rõ. Đừng nói gì thêm nữa.”

Hắn xoay người định bước, Diệp Diễm với tay theo bản năng, nhưng lại ngại ngần không nắm lấy góc áo hắn. Năm ngón tay dần dần siết chặt, cuối cùng chậm chậm thu về. Nàng là đệ tử do Tử Tâm đạo trưởng

dạy dỗ, từ nhỏ giữ gìn phẩm hạnh, biết kiềm chế, nghiêm thủ quan niệm nam nữ thụ thụ bất thân, chưa bao giờ có chuyện thất lễ. Vì thế, dù thân thiết gắn bó cùng Dung Trần Tử suốt bao nhiêu năm, nhưng trước giờ chưa từng vượt qua quy củ.

Nàng giữ lễ, nhưng Hà Bạng thì không hề!

Hà Bạng từ trong Quan chạy ào tới, hai bông hoa mộc phù dung không biết đã giấu ở chỗ nào rồi. Nhìn thấy Dung Trần Tử từ xa đã gọi to: “Tri Quan!”.

Dung Trần Tử khẽ lắc đầu, vừa chạy lại gần nàng đã ôm lấy cánh tay, ép sát vào hân. Dung Trần Tử ngửi thấy mùi hương hoa thanh mát vương trên tóc nàng, sắc mặt hân ứng đỏ. hân tách nàng ra khỏi người mình: “Từ từ nói”. Giọng nói phảng phất chút trách cứ nhàn nhạt.

Hà Bạng làm vẻ không biết xấu hổ dựa vào người Dung Trần Tử ngay trước mặt Diệp Diễm: “Thanh Tố nói hôm nay người sẽ xuống núi!!”.

Dung Trần Tử lại thở dài, hân phát hiện từ lúc gặp phải Hà Bạng, hân thường xuyên thở dài: “Nếu phải dẫn người theo, thì cũng được. Nhưng, khi xuống núi, tất cả mọi việc đều phải nghe theo lời của ta, không được chạy nhảy lung tung, không được càn quấy lôi thôi. Thêm nữa, lời nói cử chỉ hành động phải đoan trang, lúc đi đường không ngó ngược ngó xuôi, lúc nói chuyện thì suy nghĩ cẩn thận rồi hãy nói....” hân vừa đi vừa dạy, Hà Bạng nắm lấy tay áo hân rồi đi theo, nghe đến việc có thể xuống núi, nàng cũng chẳng thêm quan tâm xem Dung Trần Tử dặn gì, lời vào tai phải lại ra tai trái.

Dung Trần Tử vẫn nói tiếp: “Người ăn mặc như thế này cũng không được, bần đạo xuống núi làm pháp sự, ăn mặc như vậy sẽ khiến người ta bàn tán....”

Lời còn chưa nói hết, thì Hà Bạng cũng chịu hết nổi: “Chết tiệt, vẫn chưa hết sao? Dám bỏ lão tử ở lại lần nữa xem, chỉ một bó đuốc thôi ta sẽ cho cung Quan của người thành tro!”.

Dung Trần Tử câm lặng.

Niệm kinh buổi sáng xong, đương nhiên là phải dùng bữa sáng. Diệp Diễm không muốn ngồi chung bàn ăn với Hà Bạng, mà Hà Bạng cũng chẳng thích ngồi ăn chung với nàng. Vậy là mỗi người ngồi một bàn, Diệp Diễm nhìn Dung Trần Tử, trong ánh mắt không dấu được sự chờ mong.

Kì thực, nàng và Dung Trần Tử cũng mấy tháng rồi chưa gặp nhau, Dung Trần Tử cũng cảm thấy nên ngồi cùng nàng. hân đi đến bàn của Diệp Diễm, kéo vạt áo ngồi xuống, hỏi han Diệp Diễm những điều thường ngày mất thấy tai nghe trong cung. Thậm chí, trong ánh mắt của Diệp Diễm cũng mang ý cười, trong cách đánh giá của mọi người nàng vốn là một cô nương kiêu ngạo, vẻ mặt tươi cười duyên dáng như thế chỉ có ở trước mặt Dung Trần Tử và Trang Thiếu Khâm mới có.

Dung Trần Tử chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng thêm vào vài câu, hai người nói chuyện rất hòa hợp.

Đám tiểu đạo sĩ lại liếc trộm sang chỗ khác – Sư phụ ơi, có đôi lúc người....thật sự rất....khờ...

Trong thiện đường rất yên tĩnh, đám tiểu đạo sĩ cúi đầu ăn cơm.Sáng nay Thanh Vận vừa nghiên cứu ra bột củ sen nân hồ đào, nhân hạt thông, tơ hồng lục [1], mít táo, quất vàng, hoa quế, cách làm rất phức tạp. Món ăn mới này lại rất hợp khẩu vị Hà Bạng, vì thế lúc này cô nàng đang ra sức lấy lòng hân: “Oa oa, ngon quá đi mất, Thanh Vận, người thật là lợi hại!”.

[1] Tơ hồng lục là nguyên liệu thường dùng trong món bánh trôi nước, bánh trung thu, bánh ngọt của người Trung Quốc; được làm từ vỏ cam, củ cải trắng.

Thanh Vận vô cùng bất đắc dĩ, lấy dưa chung gắp hết số củ sen viên ở đĩa của mình sang cho Hà Bạng, coi như giúp sư phụ ngăn cản khối bom đạn lửa. Hà Bạng mặt mày hớn hở, loáng cái đã ăn hết sạch. Sau đó, nàng bắt đầu liếc về phía Dung Trần Tử và Diệp Diễm vẫn chuyện trò say sưa, Dung Trần Tử đang chăm chú lắng nghe, vô cùng kiên nhẫn.

Hà Bạng liền chạy ngay qua đó, bài học Phu Á vẫn còn, Dung Trần Tử chỉ sợ nàng lại úp bát canh nóng lên đầu Diệp Diễm, toan mở lời, thì nàng đã tươi cười vui vẻ nói: “ Các người đều không đói đúng không?”.

Diệp Diễm vốn có ý bá chiếm Dung Trần Tử, nên hiện tại chỉ hờ lạnh, nói: “cô đi mà ăn”.

Hà Bạng sung sướng, vét luôn đồng bột củ sen viên ở trên bàn vào tay, “đang định thế!”.

Dung Trần Tử không còn gì để nói.

Hai phần củ sen viên của Dung Trần Tử và Diệp Diễm cũng đã vào bụng rồi, nhưng Hà Bạng càng ăn lại càng thấy đói, nàng lại quay ra lấy lòng Thanh Vận: “Thanh Vận, cách làm món này thế nào vậy? người làm cho ta xem thử được không?”.

Lần này, vẻ tham ăn của nàng đã bị lật tẩy. Thanh Vận ngược mắt nhìn Thanh Huyền, Thanh Huyền khẽ gật đầu, hần liền gác đĩa: “Tiểu đạo sẽ đi làm thêm chút nữa”.

Hà Bạng tung tăng cùng hần xuống bếp, Dung Trần Tử vẫn đang cùng Diệp Diễm cười nói, nhưng trong lòng lại thấy có gì đó tắc nghẹn không nói rõ được – Hà Bạng này thật sự không có chút tiết tháo nào hết!

Hần xoay lại nói với Hà Bạng: “Nếu muốn xuống núi thì mau đi thay quần áo đi!”.

Nàng do dự: “Phải đi luôn bây giờ sao?”.

Hần không cho nàng cơ hội thương lượng, đáp luôn: “Ừ”.

Hà Bạng dùng ánh mắt nhìn bột củ sen viên để nhìn Thanh Vận, rồi lại liếc sang phía Dung Trần Tử. Dung Trần Tử nhất thời có chút hờn giận: “đi hay không đi đây?”.

Hà Bạng nhớ lại hương vị bột củ sen, cuối cùng cảm thấy bột củ sen viên là thứ lập tức có ăn ngay, còn những món ngon dưới núi thì lại cần phải đi rất lâu mới có! Huống hồ, Dung Trần Tử keo kiệt như vậy, có thể mua được bao nhiêu phần còn chưa biết.

Nghĩ một lượt như thế, nàng bèn đưa ra lựa chọn: “Vậy, lần tới ra sẽ xuống núi cùng người vậy”. Nàng cười hì hì kéo tay áo Thanh Vận, hai mắt như đang phát sáng: “Bột củ sen viên, oa oa, bột củ sen viên”.

Diệp Diễm vẫn luôn chú ý đến biểu hiện của Dung Trần Tử, lời nói của hần, tuy không có vẻ gì là sóng to gió lớn, nhưng nàng thật sự quá hiểu vị huynh trưởng đồng môn này – hần dường như... có vẻ... đại khái... có lẽ... hình như... có khả năng... giống như... đang ghen!

Bản thân Dung Trần Tử cũng không lí giải nổi, kì thực Hà Bạng không đi hần có thể tránh được rất nhiều phiền phức, hần phải thấy như trút được gánh nặng mới đúng chứ. hần ném đĩa đứng dậy, sắc mặt trầm tĩnh như nước: “Vậy thì ta đi, người ở trong Quan đừng nghịch phá lung tung!”.

Ngay cả lời hần nói còn chưa nghe cho hết, Hà Bạng đã trả lời xong, rồi chạy theo Thanh Vận vào bếp.

Dung Trần Tử ngoài mặt như không, nhưng Diệp Diễm nói gì, hần cũng không lọt tai. Lúc đã thu xếp mọi việc ổn thỏa, chuẩn bị xuống núi, Dung Trần Tử lại sợ Diệp Diễm xảy ra xung đột với Hà Bạng, bèn dẫn nàng cùng đi.

Hần áo mũ chỉnh tề, mấy thứ như thẻ ngọc, bùa ngọc cũng mang theo đầy đủ cả. Hà Bạng đang ngồi trên giường vừa ăn củ sen viên, vừa lật giở hai cuốn tiểu thuyết “Truyện thuyết yêu nghiệt” và “Người yêu ơi! đi nào!” mà cầu huyết Thanh Tổ đưa cho.

Dung Trần Tử vốn không đồng ý để nàng đọc mấy cuốn tiểu thuyết rác rưởi linh tinh vớ vẩn chẳng có tí “dinh dưỡng” nào này, nhưng nàng là yêu quái, cũng chỉ đọc những thứ viết về yêu quái! Viết về yêu quái vẫn chưa được, mà còn phải viết về yêu quái rất trâu bò hung hổ nữa!

Bất luận thế nào đi nữa thì nữ chính không xinh đến độ bàng hoàng tê tái thì không xem! Nam chính không đẹp trai đến mức kinh thiên động địa thì không đọc! Nữ chính không có hàng đồng người lân la tới ngỏ lời cầu hôn thì không liếc tới! Nhân vật chính không thể dùng một chiêu trong nháy mắt giết sạch được ngàn vạn hòa thượng, đạo sĩ thì không thêm ngó ngang! Nên, nếu không phải là thể loại trò vui thiên lôi cầu huyết, thì thật sự không thể thỏa mãn được khẩu vị của nàng.

Dung Trần Tử bước ra đến cửa, nhặt nhèo nói: “Ta đi đây”.

Hà Bạng cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, đáp luôn: “Ừ!”.

Dung Trần Tử đột nhiên có một cảm giác rất kì lạ giống như có chút tức giận, lại phảng phất đôi phần mất mát, cảm xúc vô cùng phức tạp, không sao nói rõ được. hần bỗng bước nhanh đến trước giường, nâng cầm Hà Bạng lên hỏi: “Lẽ nào ta còn không bằng hai viên bột củ sen sao?”.

Hai mà Hà Bạng phồng lên như hai cái bánh bao, phải mất một lúc mới vắt và nuốt trôi xuống được, sau đó nàng chau mày nghĩ: “Đương nhiên là người quan trọng hơn hai viên bột củ sen rồi!”. Dung Trần Tử đang muốn nói tiếp, thì nàng bỗng nhiên lại khua chân múa tay: “Nhưng Thanh Vận nấu hai nồi liền...”.

Dung Trần Tử rất ảo não, thật sự rất ảo não.

Lúc sắp đi, đám đệ tử tới tiễn hần, Hà Bạng đang bận ăn củ sen viên nên đương nhiên không có mặt, Dung Trần Tử dẫn theo Thanh Tổ và Diệp Diễm cũng đi, bỗng nhiên bước tới trước mặt Thanh Vận hỏi: “một nồi bột củ sen thì có bao nhiêu viên?”.

Thanh Tổ không ngờ sư phụ lại hỏi một vấn đề hết sức tầm thường như vậy, sau một thoáng liền kiên định trả lời: “Hồi bẩm sư phụ, có bốn mươi chín viên ạ”.

Dung Trần Tử ngẫm tính, phát hiện tầm quan trọng của bản thân chỉ lớn hơn hai và nhỏ hơn chín mươi tám viên bột củ sen mà thôi...

Hần còn đang trầm ngâm, thì vẫn là Thanh Huyền thấu hiểu tâm tư sư phụ nhất – Quan trọng là, hần cũng không muốn cô nàng tham ăn này ở lại. hiện, giá trị thân phận của nàng ta càng lúc càng trở nên quý giá, ngộ nhờ thật sự xảy ra chuyện gì thì hần không gánh nổi trách nhiệm, nên hần lập tức hành lễ với Dung Trần Tử rồi nói: “Sư phụ, đồ nhi đột nhiên nhớ ra một chuyện, xin sư phụ chờ đồ nhi một lát”.

Dung Trần Tử còn chưa kịp trả lời, hần đã vội vàng chạy tới thiên điện. Hà Bạng vẫn đang vật lộn với mấy viên củ sen viên, Thanh Huyền đi đến bên cạnh nàng, hỏi: “Bệ hạ, người thật sự không xuống núi cùng sư phụ sao?”.

Hà Bạng cúi đầu lật sách, miệng nhai chóp chép: “không đi. Ta còn phải ăn củ sen viên”.

Thanh Huyền làm ra vẻ đầy nuối tiếc: “Tiếc quá! Người có biết lần này sư phụ đi đâu không?”. Thấy Hà Bạng chẳng có chút hứng thú nào, hần cũng không thèm chơi trò úp mở nữa. “Là đến nhà của Lưu Các Lão đấy. Lưu Các Lão là thầy giáo của đương kim thánh thượng, gia sản giàu có ra sao thì khỏi cần phải nói, còn đầu bếp trong nhà ông ta đã từng là đại đầu bếp đệ nhất vùng Giang Nam!”.

Hà Bạng ngừng lật sách, vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn hần. Khuôn mặt Thanh Huyền đắm chìm trong hồi tưởng: “Món bánh trôi trần châu phỉ thúy, đường chưng sữa đặc, nước hoa hồng... ông ta làm, ái chà, thơm ngon đến mức khiến lưỡi người ra cũng bị nuốt luôn xuống bụng!”.

Hà Bạng có chút lung lay, nhưng vẫn còn nghi nghi: “Lưỡi của người không phải giờ vẫn còn ở trong mồm người sao?”.

Thanh Huyền trừng mắt: “Tôi chỉ đang lấy ví dụ thôi!”.

Hà Bạng nhìn số củ sen viên trong tay, chần chừ do dự, cuối cùng hỏi: “Có ngon hơn bột củ sen viên không?”.

Về mặt Thanh Huyền đầy chính nghĩa: “Đương nhiên, món bột củ sen viên này, căn bản mà nói không thể xếp trên cùng một bàn ăn!”.

Hà Bạng rớt cuộc cũng thả hết đồng bột củ sen viên xuống: “Oa oa oa oa, ta muốn xuống núi cùng Dung Trần Tử! Dung Trần Tử đâu...?”. Nàng tung tăng chạy ào ra cửa, Thanh Huyền vừa dọn dẹp phòng ngủ cho Dung Trần Tử, vừa thở phào nhẹ nhõm: “Tạ ơn trời đất, có sư phụ phù hộ, có tổ sư gia phù hộ, rốt cuộc cũng đi rồi...”.

Dung Trần Tử đợi rất lâu không thấy Thanh Huyền đâu, nhưng lại thấy Hà Bạng tà váy bay bay chạy tới, nàng ôm lấy tay hần, cánh môi dán cả vào má hần: “Dung Trần Tử, ta muốn xuống núi cùng với người!”.

Trong lòng Diệp Diễm tràn đầy sự chán ghét, đối với cô ả Hà Bạng này, nhìn sao cũng thấy nàng ta không thuận mắt! Sắc mặt Dung Trần Tử khê ửng đỏ, nàng siết quá chặt, cánh tay chỉ cách một lớp quần áo mỏng

tưởng chừng có thể cảm nhận được phần ngực mềm mại kiều diễm kia. hấn rút cánh tay ra khỏi cái ôm của nàng, ho khan một tiếng: “ không phải là không đi nữa sao?”.

Hà Bạng làm nũng: “Nhưng, người đi rồi, người ta một mình ở lại trong Quan chơi, chẳng vui chút nào hết.”

Dung Trần Tử khẽ hừ lạnh, cục tức ban nãy bỗng tan tành mây khói: “Vậy thì đi thay quần áo đi, vóc dáng người và Thanh Trinh tương đương nhau, bảo hấn cho người mượn một bộ quần áo, cả giày nữa.”

Hà Bạng không vui: “Ta không thích đi giày.”

Dung Trần Tử kiên quyết: “không đi thì không xuống núi.”

Bên này hai người nói chuyện, bên kia lông mày Diệp Diễm nhăn tít cả lại: “Sư ca!”.

Dung Trần Tử đứng nguyên tại chỗ chờ Hà Bạng thay quần áo, chỉ quay đầu lại khẽ cười với nàng: “Nàng ấy chỉ bướng bỉnh nghịch ngợm chút thôi, đừng tính toán với nàng ấy.”

Lần này Hà Bạng rất nhanh, nhoáng cái đã mượn được một bộ quần áo của Thanh Trinh rồi quay lại. Nàng mặc bộ quần áo đạo gia màu thiên thanh, mái tóc đen dài được buộc gọn lại bằng sợi dây màu xanh lam, hai mắt sáng long lanh, hàm răng trắng đều. Dung Trần Tử bỗng cảm thấy để nàng ăn vận giống như một đạo đồng thể này, nói không chừng là một quyết định sai lầm đến mức đáng sợ!

Nếu dẫn theo một cô gái, cùng lắm người ta cũng chỉ cho rằng hấn đang sử dụng đỉnh khí, nhưng nếu dẫn theo một cậu nhóc thể này, e rằng người ta lại tưởng hấn có sở thích khác người nữa....

Dung Trần Tử dẫn theo Diệp Diễm, Hà Bạng và Thanh Tố cùng xuống núi. Nhưng nghĩ tới việc sư muội và Hà Bạng cùng đi, nên đành bảo thêm Thanh Linh, một tên đệ tử chuyên lo hầu hạ phục vụ, coi như là dẫn hấn xuống núi để rèn luyện thêm kinh nghiệm.

Hà Bạng lúc khởi hành thì đi rất hí hửng phấn chấn, nhưng đến lưng chừng núi thì lông mày cau lại, nét tươi cười trên mặt cũng bay mất. Nàng ôm lấy cánh tay Dung Trần Tử, đôi mắt đẹp lấp lánh đầy lệ: “Dung Trần Tử, ta đau chân.”

Lúc đầu Dung Trần Tử nghĩ, nàng lại giở trò làm nũng, nên không để ý đến. Sau, thấy nàng đi càng lúc càng chậm, mặt mày nhăn nhó, hấn mới thấy đúng là thật: “Chưa đi được bao xa, sao đã đau chân rồi?”.

Hấn bảo mọi người tạm dừng chân nghỉ ngơi ở một nơi địa thế bằng phẳng, Diệp Diễm rất không bằng lòng, nhưng trước mặt đám tiểu bối, nàng vẫn còn nghĩ đến hình tượng, nên chưa bùng nổ.

Trước mặt đám đệ tử, Dung Trần Tử cũng không tiện xem chân cho Hà Bạng, đành dìu nàng đến một thảm cỏ rậm rạp tươi tốt, nhẹ nhàng tháo giày ra. Giày vừa được tháo, lông mày của hấn liền cau lại – Bàn chân nhỏ nhắn tinh tế như được chạm khắc của nàng cọ vào giày nên bị xước, máu chảy ra thấm đỏ cả đôi tất lụa.

Nhân lúc máu còn chưa đông lại, Dung Trần Tử tháo đôi tất của nàng ra, trong giọng nói còn có vẻ tức giận khó kiềm: “Giày không vừa chân, tại sao không nói!”

Hà Bạng vốn sợ đau, lúc này nước mắt đã lưng tròng, đáp: “Giày vừa chân mà.”

Dung Trần Tử hiểu ra, bộ vũ y màu trắng kia của nàng nhất định là pháp khí, có tác dụng bảo vệ thân thể. Lúc nàng hóa về nguyên hình thì thường thu lại trong vỏ trai, những khi hóa thành người mới dùng đến nó, nên da thịt mới mềm mại dị thường, căn bản không chịu được sự ma sát với loại giày vải thô này.

Hà Bạng vẫn thút thít kêu đau, Dung Trần Tử thở dài, rồi nghiêng người xuống ngậm lấy ngón chân cái như ôn ngọc của nàng. Hà Bạng thoáng sửng người, chỉ cảm thấy đầu ngón chân được bao bọc bởi sự ấm nhuận. hấn cúi đầu xuống hút hết máu vương trên đôi chân nhỏ, da thịt ở chân nàng thật sự quá đối mềm mịn, chỉ mới dùng chút sức đã hút được nước ở trong đó ra. Ngón tay hấn nhẹ nhàng xoa lên vùng da sưng tấy xung quanh miệng vết thương, lấy thuốc trị thương từ trong thắt lưng ra rồi đắp lên chỗ bị xước.

Hà Bạng khẽ cụp mi mắt xuống, nhìn thấy hấn ngồi xổm trên đất, cả người mặc đạo bào, vẫn trang nghiêm chỉnh tề, khuôn mặt tuấn lãng vì giữ mình nhiều năm mà có phần thâm trầm già dặn.

Dung Trần Tử bôi thuốc xong, liền bế Hà Bạng lên, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường lệ: “Lập tức xuống núi, xuống núi rồi chúng ta sẽ đi xe ngựa”.

Hà Bạng thông minh, dán má vào bờ ngực dày của hắn, khe khẽ gật đầu: “Ừ.”

Cách đó một tán lá, Diệp Diễm từ xa chăm chú nhìn hai người bọn họ, tim quần đau như bị thiêu đốt.

Dưới chân núi Lăng Hà là một trấn nhỏ, trấn này tuy không phồn hoa như kinh thành, nhưng lại là nơi có tuyến đường giao thông vô cùng quan trọng. Thêm nữa, với lợi thế tựa núi gần nước, phong cảnh hữu tình tú lệ, là nơi thích hợp cho không ít những bậc trí giả an dưỡng tuổi già. Ví như thầy giáo của đương kim Hoàng thượng Lưu Các Lão, sau khi cáo quan liền đem theo gia quyến đến đây. Ở cái trấn Lăng Hà này, núi thì cao, hoàng đế lại ở xa, nên ông ta hiển nhiên là vua xứ này, cả ngày nuôi chim trồng hoa, nạp thêm mười năm mười sáu người thiếp, không màng đến thế sự, hưởng cuộc sống quá thần tiên.

Dung Trần Tử và Lưu Các Lão cũng coi nư có giao thiệp. Trước khi Lưu Các Lão về dưỡng già đã từng mắc bệnh lao, tất cả ngự y đều bó tay không chữa được, nhưng với y thuật huyền diệu Dung Trần Tử đã trị khỏi. Từ đó về sau, trong lời nói và hành động, ông ta tôn sùng Dung Trần Tử không khác gì thánh sống.

Dung Trần Tử vốn không màng tới đường công danh, nhưng ông ta thậm chí còn tiến cử sư đệ của Dung Trần Tử là Trang Thiệu Khâm với Thánh thượng, đương nhiên đây là chuyện ngoài lẽ, tạm thời không bàn tới.

Lần này, phủ họ Lưu vốn có ý tốt muốn phái người tới đón, nhưng Dung Trần Tử muốn dẫn Diệp Diễm và Hà Bạng lang thang dạo phố, nên khéo léo từ chối. Giờ chân Hà Bạng đau không thể đi được, Dung Trần Tử cũng chỉ còn cách thuê một chiếc xe ngựa, đưa mọi người tới Lưu phủ mà thôi. Như vậy thành ra lại đến Lưu phủ sớm hơn hai ngày. Lưu Các Lão cùng mấy vị phu nhân đi ngắm cảnh tiết trời thu vẫn chưa về. Lại thêm, tổng quản cũng không có ở trong phủ, nên chủ sự là một tên chấp sự họ Hải. Lão chấp sự này không quen thân với Dung Trần Tử, nhìn thấy cả đoàn người của hắn chẳng có vẻ gì là phô trương, nên không khỏi nảy sinh suy nghĩ lãnh đạm bề trên.

Hải chấp sự tuổi ngoài năm mươi, trông vẫn rất có tinh thần, chỉ là đôi mắt li alia láu láu lộ rõ sự khôn khéo quá mức. Ông ta cũng không thêm bố trí ngủ nghỉ cho bọn Dung Trần Tử, mà ngay lập tức dẫn muốn dẫn hắn đến nơi mà Lưu Các Lão định cho dựng nhà.

Dung Trần Tử còn chưa nói lời nào, Hà Bạng đã bĩu môi mở miệng trước: “Tri Quan, chân ta đau, không muốn đi.”

Đến lúc ấy, Hải chấp sự mới phát hiện phía sau vị đạo sĩ này còn có một đạo đồng xinh xắn đáng yêu, thái độ nhất thời càng tồi tệ hơn. Diệp Diễm vô cùng bức mình, đang muốn cùng lão ta tranh cãi một phen, thì Dung Trần Tử đã ngăn nài lại: “Bỏ đi.” hắn xoay người nói với lão chấp sự: “Đội Các Lão nhà các ông trở về, nói với ông ấy ta nghỉ tại Thu Vân Uyển”.

Hải chấp sự bên ngoài thì gật đầu, nhưng trong lòng lại có vài phần bất mãn – người là ai chứ, khẩu khí cũng lớn quá đấy! Nên, câu trả lời của ông ta cũng không sao cung kính cho được: “Cũng được, đội Các Lão nhà chúng tôi về thì các người lại tới vậy.”

Diệp Diễm khí nóng bốc lên não, lập tức giận dữ mắng: “Khen cho tên nô tài chỉ biết dùng mắt chó nhìn người! Sư ca của ta là...” Dung Trần Tử cản nài lại, thần sắc ôn hòa: “Được rồi, chúng ta đến Thu Vân Uyển nghỉ ngơi trước đã. Các Lão không ở đây, tạm thời cũng không có việc gì, ta sẽ dẫn mọi người đi dạo xung quanh một vòng.”

Cả đoàn người tới đó quả nhiên nghỉ tại Thu Vân Uyển. Thu Vân Uyển là một nơi rất yên tĩnh, nghỉ tại đây đa phần đều là giới văn nhân nhã sĩ, khung cảnh xung quanh đẹp đẽ tĩnh mịch, đương nhiên giá cả cũng không hề rẻ chút nào. Bình thường Dung Trần Tử không phải người chú ý đến những chuyện ngủ nghỉ đi lại, nhưng hiện giờ hắn lại dẫn theo nữ quyến, có nhiều chỗ không tiện, nên đã quyết định bao cả đình viện này.

Thanh Tổ và Thanh Linh sắp xếp hành lý xong xuôi đâu đấy, rồi cũng quay về phòng mình. Còn lại Hà Bạng và Diệp Diễm, Diệp Diễm khí thế mạnh mẽ: “Sư ca, ở trong quan nài ta là...đỉnh khí của huynh, chung phòng với huynh thì không nói làm gì, nhưng nay đang ở ngoài, nếu vẫn chung phòng thì không hay đâu?”.

Dung Trần Tử khẽ nhíu mày: “Nàng ấy trước giờ vẫn luôn bướng bỉnh, nếu nàng ấy mình một phòng, quả thật sư ca không thể yên tâm được.”

Diệp Diễm giống như một con cua chần ngang giữa hai người: “Vậy muội và nàng ta ở chung phòng, sư ca tất sẽ an tâm khỏi phải lo nghĩ!”.

Nàng vừa dứt lời, Hà Bạng đã lên tiếng: “Ta không muốn ngủ cùng với cô!”.

Dung Trần Tử đang rất khó xử, thì Diệp Diễm đã xoay người kéo luôn Hà Bạng vào phòng, Hà Bạng vô cùng tủi thân nói: “Tri Quan!”.

Dung Trần Tử vẫn còn đang do dự, thì Diệp Diễm lần đầu tiên nặng lời với hắn: “Huynh cam tâm tình nguyện chìm đắm trong chuyện tư tình nhi nữ, muội không quản! Nhưng huynh không thể không quan tâm đến thanh danh của Thanh Hư Quan được. Nếu có người truyền ra ngoài việc Tri Quan của Thanh Hư Quan nhận lời mời đi làm pháp sự còn dẫn theo phụ nữ vào ở cùng phòng, huynh nói xem người ta sẽ nghĩ thế nào?”.

Vẻ mặt Hà Bạng vô cùng đáng thương: “Tri Quan, ta không muốn ngủ chung với nàng ta!”.

Dung Trần Tử liền cau mày: “Để nàng ấy ngủ mình một phòng, ta bày trận pháp không để nàng ấy tùy ý ra vào là được.”

Hai mắt Diệp Diễm trừng lớn, bừng bừng tức giận: “Huynh không tin muội! Huynh sợ muội làm nàng ta bị thương!”. Trong mắt nàng đong đầy nỗi niềm tủi thân và tức giận, Dung Trần Tử khẽ thở dài nói: “Tiểu Diệp, sao sư ca có thể không tin muội được. Chỉ là tính cách nàng ấy rất ương ngạnh, lại không chịu ai quản thúc, bình thường lại không thích ở cùng người lạ, cứ để nàng ấy mình một phòng thì sẽ tốt hơn.”

Diệp Diễm giận sôi cả người, bao nhiêu năm nay nàng và Dung Trần Tử cũng được coi là có tình cảm sâu sắc, chẳng hề giấu nhau điều gì. Thế mà cô nàng kia chỉ dựa vào khuôn mặt xinh tươi, lại khiến hắn phải dỗi dành đến ngay cả chính nàng, hắn cũng không thể yên tâm! Nàng xoay người bước về phòng, nặng nề đóng cửa phòng lại: “Huynh thích làm thế nào thì làm!”.

Dung Trần Tử lại thở dài, biến Hà Bạng về lại nguyên hình rồi bế nàng vào căn phòng sát vách với căn phòng của hắn, lấy nước lau rửa cẩn thận cho nàng một lượt. Lúc hắn lo dọn dẹp lại căn phòng thì Hà Bạng biến về hình người ngồi trên giường chơi. Dung Trần Tử bưng chậu nước ra ngoài, vô tình lại nhìn thấy vết thương trên chân nàng. Thuốc hắn đắp lên chân nàng đều là linh dược, vô cùng quý, hiện giờ vết thương trên chân nàng đã không còn chảy máu, chỉ hơi sưng đỏ, giống như vết xước trên khuôn mặt mỹ nhân, trên đôi chân ngọc ngà như thủy tinh trong suốt hiện rõ một vẻ đẹp mỹ lệ đến tàn nhẫn.

Dung Trần Tử giữ chặt lấy đôi chân nàng, Hà Bạng cảm thấy hơi thở của hắn có chút khác thường. Hắn đang cực lực không chế, nhưng ngón tay lại nhẹ nhàng mơn trớn những ngón chân nàng.

Nàng ngả người qua đó, cất giọng yêu kiều: “Tri Quan.”

Lòng bàn tay có vài vết chai của Dung Trần Tử vẫn nhẹ nhàng xoa nắn hai chân cho nàng, hồi lâu mới đáp: “Ừ?”.

Cả người Hà Bạng vừa từ trên giường nhào vào lòng hắn, thì phát hiện hắn đã động tình. Phản ứng này khiến Hà Bạng cũng rất nghi ngờ – Cha mẹ ơi, lẽ nào hắn thật sự muốn cắn chân lão tử sao?.

Nàng ngẩng đầu nhìn Dung Trần Tử đang khẽ nuốt nước bọt. Hắn vì bản thân nảy sinh chút dâm niệm mà xấu hổ không thôi, nhưng lại bất ngờ bị nàng châm ngòi. Hắn khẽ đẩy nàng ra xa, ngữ điệu dịu dàng theo thói quen: “Được rồi, ngủ đi.”

Hà Bạng nép mình vào lòng hắn làm nũng: “Ta sợ tối.”

Dung Trần Tử ngồi xuống mép giường, vuốt ve mái tóc đen dài của nàng: “Ngủ đi, ta đợi người ngủ say rồi mới đi.”

Hà Bạng đâu phải người biết ngoan ngoãn nghe lời, nàng gồng đầu lên đui Dung Trần Tử, hai tay vuốt ve mơn trớn da thịt hắn đầy vẻ hiếu kì. Dung Trần Tử trách móc không có tác dụng, nhất thời đỏ mặt tía tai.

Diệp Diễm bừng bừng tức giận quay về phòng không lâu, lại cảm thấy vô cùng hối hận vì đã nổi nóng với Dung Trần Tử. Từ nhỏ nàng đã vô cùng yêu mến kính trọng vị sư ca này, trước giờ chưa từng nặng lời như vậy. Nghĩ một lúc, nàng liền đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, định tìm Dung Trần Tử nói lời xin lỗi.

Dung Trần Tử không có ở trong phòng, nàng khẽ cau mày, đương nhiên muốn đến chỗ khác để tìm. Vừa bước ngang qua cửa phòng Hà Bạng, nàng đột nhiên tái mặt. Người ở bên trong, dù đã cố ý hạ thấp âm thanh xuống, nhưng vẫn không thể giấu được thánh lực của nàng.

Giọng nói yêu kiều nũng nịu như trách như giận của Hà Bạng vang lên: “Lão đạo sĩ, đừng cứ đẩy mãi vào trong như thế, người ta khó chịu chết đi được!”.

Giọng của Dung Trần Tử thô sần, nhưng lại chứa đựng sự quyến rũ đầy nam tính khiến tim người khác đập thình thịch: “Đừng cử động lung tung, sẽ ổn ngay thôi, ừ...sẽ ổn ngay thôi...”

Hà Bạng vặn vẹo cơ thể không chịu: “Tri Quan, ột miếng thịt đi.”

Dung Trần Tử không cho, bởi cô nàng này hễ dính đến ăn uống thì sẽ không còn lòng dạ để tâm vào chuyện khác nữa: “Tập trung vào nào.”

Diệp Diễm cắn môi đến bật máu, đã từng là vị sư ca hành xử đứng đắn nghiêm trang, vậy mà giờ đây lại... Ái yêu nữ này rốt cuộc đã dùng yêu ma tà thuật gì mà khiến sư ca mê muội đến mức ấy!

Nàng gồng mình nén chặt không để nước mắt tuôn rơi. Dung Trần Tử ở trong phòng giống trống thu bình, hần cố không để lại bất cứ dấu vết nào trong người Hà Bạng. Hà Bạng không được ném thử tư vị bên trong, lại bị lừa không được ăn thịt, nên vô cùng bất mãn.

Dung Trần Tử ngồi xuống bên giường: “Ngoan ngoan ngủ nào, ta sẽ đợi người ngủ say rồi mới đi.”

Hà Bạng vốn tưởng Dung Trần Tử sẽ ở lại ngủ cùng – không ăn được thì hít ngủi thôi cũng tạm: “Hừ, ai cần người ở cùng, người muốn thì đi ngay đi!”.

Dung Trần Tử cài lại trâm lên mũ áo, ăn mặc chỉnh tề: “Vậy ta về phòng trước, người ngủ ngoan đừng chạy nhảy lung tung.”

hắn dém lại góc chăn cho nàng, còn chu đáo thấp lại cây đèn trên tường, sau đó mới bước ra khỏi phòng. Hà Bạng giận lắm, giận đến mức nổ phổi – Cái lão đạo sĩ này thật sự chẳng hiểu chút phong tình nào hết!

Diệp Diễm đứng ở trong sân, đêm nay vầng lưỡi liềm giống như được treo lơ lửng phía chân trời. Trong Thu Vân uyển, cây cỏ hoa lá, cúc và hải đường tứ quý đua nhau khoe sắc rực rỡ.

Dung Trần Tử đẩy cửa bước ra ngoài thì nhìn thấy nàng đang đứng đó, trên người khoác đạo bào màu thiên thanh, mái tóc dài búi cao, tuy là đêm, nhưng quần áo của nàng vẫn chỉnh tề, ngay cả tóc cũng không rối lấy một sợi.

Dung Trần Tử mặt mũi đỏ bừng, hòa nhã nói: “Tiểu Diệp? Sao vẫn còn chưa ngủ?”.

Nỗi niềm tủi thân đang đầy trong người Diệp Diễm liền vỡ òa, hận không thể bỏ nhào vào lòng Dung Trần Tử. Nàng là người tu hành, nửa đời người luôn câu nệ chuyện lễ nghĩa, nhưng hành động giống như Hà Bạng, nàng không làm được nên đành đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt chan chứa bi ai: “Sư ca.”

Dung Trần Tử đương nhiên phát hiện ra sự khác lạ của nàng, nghĩ có thể vừa nãy nàng đã nghe được âm thanh trong phòng, liền cảm thấy vô cùng xấu hổ: “Tiểu Diệp, xin lỗi muội, sư ca không biết muội ở bên ngoài.”

Khuôn mặt hắn tuy ửng đỏ, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa, ý cười trên mặt cũng không mấy may thay đổi. Diệp Diễm dường như sắp rơi lệ, nàng dừng chân cách hắn vài bước, bỗng nhiên nói: “Muội về ngủ đây, sư ca, huynh cũng đi nghỉ sớm đi.”

Dứt lời, không đợi Dung Trần Tử đáp lại, nàng đã xoay người bước về phòng, bóng lưng cao gầy mà tiêu điều. Thâm tâm Dung Trần Tử muốn gọi nàng lại, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng chỉ đành buông tiếng thở dài.

Hắn quay người về phòng mình, khoan chân ngồi xếp bằng, niệm một hồi “Thanh tĩnh kinh”, nhưng chỉ thấy đầu óc vô cùng rối loạn. Hắn khẽ nhếch khóe miệng cười khổ, suốt bao nhiêu năm nay hắn một lòng hướng đạo, không ngờ giờ chẳng khác nào một thiếu niên lần đầu nếm vị tình ái, cảnh tượng mỹ lệ dịu ngọt lúc nào cũng chiếm trọn tâm trí hắn. Lần xuất môn này vốn chỉ định dẫn nàng theo, đầu thế ngờ chỉ vừa mới nghỉ ngơi được một lát mà bản thân đã không ngừng nổi lên tà niệm. Nhớ lại những lời Diệp Diễm nói với mình, trong lòng hắn lại càng xấu hổ. Hắn nhủ thầm: Dung Trần Tử, nàng ấy không hiểu chuyện đã đành, sao ngay cả người cũng hồ đồ đến thế? Suy nghĩ chán chê, hắn định thần lại, vứt bỏ mọi tạp niệm, chuyên tâm thiền định.

Sáng sớm hôm sau, tiểu nhị mang bữa sáng tới. Dung Trần Tử chọn Thu Vân Uyển không phải không có lý do, ở đây làm điểm tâm rất thơm ngon, trong vòng tám thôn mười dặm quanh đây cũng không thể tìm ra được nơi làm ngon hơn.

Nghĩ đến sức ăn của Hà Bạng, hắn liền bảo tiểu nhị mang lên hơn hai mươi món. Đối diện với một bàn đầy điểm tâm, nước miếng Hà Bạng chảy dào dạt. Dung Trần Tử rửa mặt chải đầu xong xuôi, vắt khô chiếc khăn rồi tiện tay lau mặt và tay cho nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Sao không ăn đi?”

Cô nàng vô cùng buồn rầu đáp: “Oa oa, ta đang nghĩ xem nên ăn món nào trước!”

Dung Trần Tử phá lên cười, lúc sau hắn rửa tay sạch sẽ, hóa ra một lá bùa trừ nạn, thêm vào một ít đường cát rồi cho nàng uống. Đợi Hà Bạng uống xong, hắn lấy một miếng bánh mút vàng bón cho nàng ăn. Bánh mút vàng của Thu Vân Uyển hoàn toàn không giống với những nơi khác, bên trong món mút này có thêm các loại quả như anh đào, dâu tây, dâu tằm, chanh dây. Nếm một miếng, cảm thấy vị thơm ngát cả khoang miệng, ngọt mà lại không ngấy, nàng lập tức vùng dậy, bưng đĩa bánh mút vàng lên ăn lấy ăn để.

Dung Trần Tử vốn muốn dẫn nàng ra ngoài dạo chơi, nhưng giờ đỡ thế nào nàng cũng không chịu đi, hắn khẽ thở dài: “Vậy người ở trong phòng ăn bánh, ta cùng tiểu Diệp ra ngoài chọn hai bộ quần áo chất liệu mềm mại hơn cho người nhé.”

Hà Bạng miệng đầy mút cùng vụn thức ăn, nhìn như một con mèo con, không thèm trả lời, chỉ liên tục gật đầu. Dung Trần Tử thấy vậy mới đứng dậy, bảo Thanh Tổ ở lại để mất tới nàng, còn mình cùng Diệp Diễm và Thanh Linh đến cửa hiệu bán lụa.

Diệp Diễm đã lâu không được đi dạo phố xá, giờ có thể đi cùng Dung Trần Tử ra ngoài, lại không dẫn theo Hà Bạng nên tâm tình nàng nhẹ nhàng phơi phơi như một chú chim non.

Trần Lăng Hà vẫn tập nập kể đến người đi như xưa, vô cùng náo nhiệt. Ở một bên đường có một người bán kẹo đường thổi [1], tay nghề rất điêu luyện, nước đường màu hồng, trắng, vàng, đỏ sặc sỡ tươi sáng vô cùng. Ánh mắt Dung Trần Tử phá lệ nấn ná lâu hơn ở những chỗ bày bán những món đồ đó, không biết tại sao lại có chút lơ đãng – Nếu như Hà Bạng nhìn thấy những thứ này, nhất định sẽ rất vui.

[1] Kẹo đường thổi là dùng đường thổi thành nhiều hình dáng kẹo khác nhau, loại kẹo này không chỉ ngon mà còn đẹp và vui mắt, thậm chí còn được coi là một loại hình nghệ thuật. Chúng đã có từ 400 – 500 năm trước, bắt nguồn từ Dương Châu sau đó truyền đến Bắc Kinh. Nguyên liệu gồm gạo vàng và mật ong, tạo thành một loại nước mật đường loãng, thêm bột mì vào, cho lên bếp đun nhỏ lửa, để chúng luôn giữ được sự mềm dẻo, sau đó nghệ nhân thổi chúng thành những hình thù khác nhau.

Diệp Diễm mua một con trâu đường vàng ruộm, có sừng cong veo, đuôi và tứ chi đều rất rõ ràng. Nàng giờ con trâu đường ra, cười vô cùng sung sướng: “Sư ca! Huynh thấy nó có giống huynh không?”

Dung Trần Tử vốn cảm tình con trâu, hắn khẽ mỉm cười, Diệp Diễm liền đưa con trâu đường lên miệng, chóp chép một miếng cắn đứt đuôi nó. Tưởng ăn uống chóp chép này, nàng học từ Hà Bạng, nhưng suy cho cùng nàng vẫn là một cô nương đoan trang cẩn trọng, hành động giả vờ hồn nhiên thế này thật sự có phần khiên cưỡng. Dung Trần Tử ho khan một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Lúc đến cửa hiệu bán lụa, chuông quây tuy ít khi tiếp đón người xuất gia tới tiệm, nhưng vẫn coi Diệp Diễm như khách quý. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhiều váy áo bằng tơ lụa đẹp đến vậy. Bao nhiêu năm nay nàng chỉ mặc đạo bào, nên giờ không khỏi có phần hoa mắt, lại liếc nhìn về phía Dung Trần Tử, nàng bèn hạ quyết tâm, chọn ngay một bộ váy dài có phần bó ở ngực màu trắng.

Chường quầy béo tròn mập mạp, cũng là người rất biết buôn bán, lập tức khuyến khích: “cô nương có con mắt thật tinh tường!”. Để bán hàng, ông ta phớt lờ luôn chuyện Diệp Diễm là một nữ đạo sĩ, “Đây là loại lụa tơ tằm mới nhất của tề quán, cô nương sờ thử chất vải mà xem, sờ tay đến đâu thì mềm mượt tới đó...”.

Diệp Diễm không đợi ông ta nói hết câu, lập tức nhìn về phía Dung Trần Tử tỏ ý mình thích bộ váy áo này. Đương nhiên, Dung Trần Tử không có ý kiến, vả lại hần vốn không phải là người rành rẽ chuyện mua bán quần áo, nên chỉ gật gật đầu mua hai bộ, sau đó dựa theo cỡ chân Hà Bạng chọn mua một đôi hài bằng lụa vô cùng mềm mại. hần chẳng may có chút cảm giác không ổn gì về chuyện hai cô gái cùng mặc quần áo giống nhau hết.

Diệp Diễm quần lầy hần đi dạo thêm vài vòng nữa, mua rất nhiều thứ mà bình thường nàng chẳng bao giờ dùng tới như phấn má, son môi, cùng rất nhiều vàng bạc trang sức màu sắc rực rỡ. Dung Trần Tử đường đường là một Tri Quan, không thiếu tiền bạc, nhưng hần mặc đạo bào, cứ đi qua đi lại những nơi thế này nên có chút bối rối. Chỉ là không muốn làm nàng mất hứng, nên hần không tiện từ chối.

Hai người đi lang thang đến lúc nhá nhem tối, Diệp Diễm mới cảm thấy vừa lòng thỏa ý quay về Thu Vân uyển. Hà Bạng vẫn còn đang ăn, tiểu nhị đã đưa tới ba lượt cơm rồi, may mà Thanh Tổ đủ thông minh, không để cho hần bước vào phòng, tránh bị hình ảnh tham ăn của nàng dọa cho chết khiếp.

Dung Trần Tử lang thang cả ngày trời, tuy thể lực tốt, nhưng chung quy lại vẫn có chút miễn cưỡng đơn điệu khô khan, quay về nhìn thấy Hà Bạng, trong lòng lại chợt thấy ấm áp – thật ra gặp được cô nàng tham ăn này cũng hay, chỉ cần cho nàng ăn uống đầy đủ, thì nàng có thể ngồi từ sáng đến tối trong phòng không di chuyển, tuyệt đối không nghịch phá gây chuyện.

Hần đưa quần áo mới và đôi hài lụa cho Hà Bạng, không quên dặn dò: “Ngày mai mặc bộ quần áo này, nếu như chân vẫn còn đau thì phải nói ngay với ta.”

Hà Bạng không có hứng thú với quần áo mới, nàng nuốt miếng bánh điểm tâm, rồi tiện tay bỏ luôn đồng quần áo đó lên giường: “Hình như cái ông Lưu Các Lão trở về rồi, chiều nay họ phái người tới hỏi có phải người nghỉ lại đây không?”.

Dung Trần Tử gật gật đầu, cũng không để ý tới lắm, nghiêng ằm rót cho nàng một chén nước: “Ta về phòng tắm rửa, người ngoan ngoãn ăn đi, nếu chưa no thì bảo Thanh Tổ gọi thêm.”

Đây chính là câu Hà Bạng thích nghe nhất. cô nàng với quan điểm, ai có sữa thì người đó là mẹ, vung vẩy miếng bánh nứt táo tơ vàng trong tay, gật đầu như gà mổ thóc: “Ôi ôi, Tri Quan, ta yêu người nhất!!”.

Hiếm khi thấy Dung Trần Tử nở nụ cười tươi tắn như lúc ấy, sau đó hần trở về phòng.

Đến tối, Diệp Diễm rủ Dung Trần Tử đi ngắm cảnh thả đèn hoa đăng trên sông. Nàng mặc bộ váy có phần bó ở ngực màu trắng mua lúc sáng, búi kiểu tóc triều vân cận hương [2], giữa trán còn có hai dải tóc dài buông lơ lửng nhẹ nhàng, nếu chỉ bàn luận về kiểu tóc và cách ăn mặc, thì đây đúng là kiểu ăn vận của một thực nữ đích thực. Do tu đạo luyện võ từ nhỏ, đầu quen mặc thứ váy áo tầng tầng lớp lớp thế này, nên suốt quãng đường không biết nàng đã giẫm vấp vào tà váy bao nhiêu lần.

[2]Triều vân cận hương là một kiểu búi tóc của con gái thời xưa. Tương tự như một chiếc ốc vít, các lớp tóc được chia ra cuốn chồng lên nhau, rất sống động mà vẫn chắc chắn, mang một phong cách đặc biệt.

Khóe miệng Dung Trần Tử giật giật: “Tiểu Diệp, muội...”. Lời đã đến trên tận đầu lưỡi, nhưng hần lại cảm thấy con người ai cũng yêu cái đẹp, huống hồ vị tiểu sư muội này của hần cũng đã lớn, nên lại đổi ý: “... Ăn mặc trang điểm thế này, quả nhiên cũng là một đại cô nương xinh đẹp.”

Diệp Diễm cười vô cùng ngọt ngào, vốn định vươn tay ra bắm lấy cánh tay hần, nhưng rốt cuộc vẫn có phần ngưng ngừng: “Sư ca, chúng ta đi thôi.”

Dung Trần Tử đang đợi Hà Bạng, Hà Bạng vốn không muốn đi, nhưng Dung Trần Tử đã miêu tả rất nhiều món ăn ngon ở hội hoa đăng trên phố sống động như thật, khiến tâm tư của nàng bị lung lay. Nàng cũng thay bộ váy trắng, nhưng lại không thích mặc áo khoác ngoài, nên chỉ mặc chiếc váy chiết ngực ở bên trong.

Lúc bước ra khỏi cửa thì nhìn thấy trong Thu Vân Uyển có một cây tử đằng mọc hoang đang nở hoa rất đẹp, nàng tiện tay hái một cành non mềm, tết lại thành một chiếc vòng lá xanh nụ trắng, đeo lên cổ tay

phải. Nàng vốn dĩ là Nội tu thuộc mệnh thủy trong ngũ hành, nuôi dưỡng cây cỏ là chuyện đương nhiên không phải bàn, nên hoa tử đằng vừa chạm vào người, thì nụ hoa liền bất ngờ nở rộ, đóa hoa sau khi nở chỉ to cỡ nắm tay em bé, lớp lớp cánh hoa bao lấy đầu nhụy vàng, hương hoa nhẹ nhàng phảng phất, tinh tế yêu kiều. Da thịt nàng bình sinh đã trắng trẻo nõn nà, giờ lại được đóa hoa đẹp đẽ tươi tắn như bạch ngọc tôn lên, càng thêm đoan trang thoát tục.

“Tri Quan!” Nàng vui vẻ hào hứng chạy ra khỏi cửa, đến dụi dụi lên người Dung Trần Tử. Dung Trần Tử nhìn thấy bộ váy áo của nàng, mặt mũi tái mét, vẻ đẹp “tươi mát” như thế này, quả thật hấn không dám tán thưởng. Đang muốn giáo huấn nàng một trận, thì lại ngửi thấy mùi hương phảng phất trên cổ tay nàng, ngũ diệu nghiêm túc không kháng cự lại được liền hạ xuống hai tông: “Sao lại ăn mặc thế này ra ngoài? Còn nữa, trước mặt mọi người đừng có lúi lúi kéo kéo như vậy, nhất định phải đi cách ta một bước”.

Hà Bạng tức giận, lông mày dựng lên, hừ lạnh một tiếng bước lên trước, lần này thì quả thật là cách hấn một bước chân.

Thanh Tổ và Thanh Linh đi phía sau, Dung Trần Tử, Diệp Diễm sánh vai cùng đi, chốc chốc lại thì thầm nói chuyện. lát sau, Dung Trần Tử ngẩng đầu nhìn lên, Hà Bạng lúc trước còn hào hứng hớn hở đi xem chó nhảy qua vòng lửa trong chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa!

Dung Trần Tử tìm khắp phố chợ, Hà Bạng thân là yêu, theo lí mà nói sẽ rất dễ dàng phát hiện ra, nhưng kể từ lúc đến ở Thanh Hư quan, hấn vẫn luôn cho nàng uống nước có bùa trừ tà, lại đốt hương trừ tà đuổi nạn trong một thời gian dài, có thể nói là chăm nuôi rất đúng cách, nên mùi yêu tà trên người nàng càng ngày càng nhạt đi, hiện giờ cho dù có sử dụng la bàn, nhưng nếu không phải ở khoảng cách gần thì cũng khó mà phát hiện ra được. Hôm nay phố chợ đèn hoa đông đúc, biết đi đâu để tìm nàng đây?

Dung Trần Tử lòng nóng như lửa đốt, Diệp Diễm cũng chỉ biết trấn an hấn: “Sư ca đừng quá lo lắng như vậy, nàng ta dù sao cũng là yêu, người bình thường không làm gì được nàng ta đâu”.

Nhưng Dung Trần Tử làm sao có thể yên tâm được? Hà Bạng ngây thơ đơn thuần, thể chất lại mảnh mai yếu đuối, lúc bình thường chỉ một vài vết sây sát hay chút bệnh vặt thôi cũng sẽ khóc lóc kêu la, nếu thật sự gặp phải kẻ xấu thì... Sớm biết thế thì đã nắm tay nàng dắt đi rồi, sao có thể vì ánh mắt của thể nhân mà để nàng đi một mình như vậy chứ?

Trong lòng Dung Trần Tử lo lắng, hối hận, không dám nghĩ tiếp nữa. Đoán chừng thời gian qua chưa lâu, Hà Bạng không thể đi xa được, hấn vội vàng bước tách ra khỏi đám đông, đứng dưới một gốc cây hòe, định dùng thuật Tiên hạc tầm tung. Diệp Diễm cuống quýt ngăn hấn lại: “Sư ca, mỗi lần thuật Tiên hạc tầm tung nhận biết một hơi thở thì sức lực sẽ tiêu hao đi một phần, đây là phố chợ đèn hoa rực rỡ, sợ rằng không dưới một ngàn người, cứ cho đạo pháp của huynh có cao cường đi nữa, thì sao có thể chịu đựng được sự hao tổn lớn ngần ấy?”.

Dung Trần Tử lấy từ chiếc túi bảo bối trên người Thanh Tổ ra một lá bùa vàng, chu sa, cầm bút vẽ lên lá bùa: “Việc đã đến nước này, để tâm làm gì đến nhiều thứ thế”.

Diệp Diễm rút cuộc vẫn thương hấn, lá bùa vàng trong tay được gấp thành con hạc giấy, hấn lẩm bẩm niệm chú, con hạc giấy vỗ cánh vài cái, vươn chiếc cổ dài khê kêu lên một tiếng, rồi bay về phía đông.

Ánh đèn chói mắt, đám đông như kiến.

Hà Bạng tay bưng một bát táo phớ, vừa ăn vừa đi dạo. Lúc ấy, con gái một thân một mình đi dạo phố đêm là chuyện vô cùng hiếm thấy, hướng hồ nàng lại ăn vận đẹp đẽ xinh tươi. đi trước được một đoạn, nàng đang định quay đầu lại đòi Dung Trần Tử mua ột chiếc đèn lồng hình cá chép, thì bị một bàn tay to lớn bịt chặt chiếc khăn đã tẩm thuốc mê vào miệng, mấy tên đàn ông theo sau vây lấy nàng, giống như đang bảo vệ tiểu thư nhà mình rồi vội vàng rời khỏi phố chợ.

Thực lòng mà nói, mấy tên này không phải là đối thủ của Hà Bạng, nàng là Nội tu, lớn mạnh nhất là thần thức, lẽ nào lại bị mấy thức thuốc mê vớ vẩn đánh ngất. Nhưng nàng vẫn không kêu cứu – Dung Trần Tử, người bảo lão tử cách xa người một bước chân, giờ thì đã lạc mất lão tử chưa?

Đường càng đi càng lạ, cứ thế dần dần đã đến một con dốc rất hoang vu, phía dưới sườn dốc có một hang động. Đám đàn ông đưa nàng vào trong, tiếng cười hung tợn, nhốn nháo tiến lại gần. Hà Bạng ngồi trên

nền đất, đôi mắt mở to ầng ậc nước, vô cùng khó hiểu: “ Các người dẫn ta đến chỗ này làm gì?”.

Da thịt nàng quá dỗi mềm mịn, dường như chỉ dùng một chút sức thôi cũng sẽ vỡ vụn. Ngay cả tên đàn ông lực lưỡng đi bắt nàng lúc chạm vào hồn vía cũng bay hết cả, không dám dùng sức quá mạnh, giờ thấy trên cơ thể nàng không hề có vết gì là đau đớn, hẳn lại nảy sinh lòng hiếu kì.

Lúc này, nàng đang quỳ trên đất, làn váy trắng tinh khiết, mái tóc đen dài mượt như tơ, tựa như một đóa hoa thủy tiên đang e ấp nở. Đám đàn ông đều không thể nhìn thêm được nữa, nhao nhao cúi áo. một tên cao to với bộ ngực đầy lông lá chửi thề một tiếng, ánh mắt tham lam:”Mẹ nó, món hàng lần này quả thật quá ngon!”.

Một tên khác chân hơi tập tễnh đứng đằng sau hẳn cười nham hiểm: “Lão đại, con mái này thật sự rất hiếm có, để huynh đệ ném thử tí tươi đi, phần của huynh đệ không cần chia nữa đâu.”

Ánh mắt của tên được gọi là lão đại đảo khắp trên người Hà Bạng, hạ quyết tâm nói:”Mặc kệ đi, trước tiên mấy huynh đệ ta mở bữa tiệc mặn cái đã”.

Mấy chữ “ném thử tí tươi”, “tiệc mặn” lọt vào tai, Hà Bạng liền hiểu ra – Mấy tên này rõ ràng muốn ăn thịt lão tử! Nàng vô cùng tức giận, cứ cho là thân thể lão tử có hơi béo một chút đi, thì cũng đâu đủ cho cả sáu tên các người cùng ăn chứ? Huống hồ, cũng không thêm thêm vào mấy loại gia vị ăn kèm như ớt xanh, hay tỏi phi gì gì đó nữa. thật là quá thiếu chuyên nghiệp!

Nàng khê đảo con mắt, mấy tên đàn ông lập tức im bất không một tiếng động. Đôi mắt đẹp kia như biển khơi xanh thăm thẳm, cùng từng đợt thủy triều vỗ về vuốt ve từng tác da thịt bọn hắn, thần thức dường như cũng dập dềnh theo từng lớp sóng vỗ, nhất thời cả đám liền trở nên ngây dại.

Hà Bạng vươn tay ra, tên cầm đầu khuôn mặt đang chờ đợi, cẩn thận nhẹ nhàng đỡ nàng dậy. Nàng nhanh chóng ban hành mệnh lệnh đầu tiên: “ đi tìm tất cả các món ăn ngon về đây cho bốn tọa”.

Thế là sáu gã đàn ông bắt đầu ra ngoài tìm đồ ăn, không lâu sau, tào phớ, bánh đậu vàng, bánh rán hoa quả đang thịnh hành ở vùng lân cận đều được bày la liệt trong hang, cô nàng ngồi trên một tảng đá, bắt đầu thưởng thức.

Khuôn mặt mệt mỏi của sáu gã đàn ông đều thay đổi, sắc mặt lại chờ đợi ra như trước, động tác vô cùng chu đáo cẩn thận. Nếu như Hà Bạng không lên tiếng, mấy gã đó có thể lao lực quá mà chết. Cũng may, Hà Bạng cũng không có ý để bọn chúng chết nhanh như vậy, nàng ngồi trên lưng của một gã to khỏe nhất, đôi chân nhỏ còn giẫm lên lưng của một tên khác, ăn uống rất thoải mái nhàn nhã. Nhưng chưa ăn được bao lâu, thì có một người bước vào, áo đồ uốn lượn dài chấm đất, mái tóc đen buông đến thắt lưng. Người này từ từ đi đến trước mặt Hà Bạng, nhìn nàng rất lâu rồi mới nói: “ Bệ hạ”.

Hà Bạng rất bất ngờ, khó khăn lắm mới nuốt trôi chỗ thức ăn xuống, sau đó hỏi: “Thuần Vu Lâm, sao người lại tìm được bốn tọa?”.

Vị Đại tư tế của Hải tộc đang đứng trước mặt im lặng rất lâu mới phun ra mấy chữ: “đi theo bánh đậu vàng đến đây”.

Hà Bạng nở nụ cười tươi tắn, đôi chân mềm mại tinh tế trong đôi giày lụa giẫm lên lưng của một gã đàn ông phát ra tiếng leng keng. Sáu tên này hiện lành hết như sáu chú cừu non kêu be be.

Thuần Vu Lâm dường như đã quá quen với sở thích của vị Hải hoàng này, hẳn lấy một miếng bánh đậu vàng tự tay đúc cho nàng, Hà Bạng chớp chớp cắn hết nửa miếng bánh trên tay hắn, sau đó hắn mới khẽ hỏi nàng: “ Bao giờ bệ hạ trở về Hải tộc?”.

Hai má Hà Bạng phồng lên, vui quên trời đất:”không vội, không vội.”

Thuần Vu Lâm và Hà Bạng cũng có thể coi là gắn bó như môi với răng, nên giữa hai người cũng không có quá nhiều điều cấm kỵ. Hà Bạng là nội tu, lúc bơi dọc sông từ đất liền ra biển, có ý muốn mang theo một vật gì đó làm kỉ niệm, thế là tiện đường dùng vỏ trai kẹp luôn một con cá chép to lớn, cũng chẳng thèm quan tâm xem người ra có đồng ý hay không mà đưa luôn ra biển. Hơn thế, cũng chẳng hỏi han cho rõ ràng đã để Thuần Vu Lâm tu Võ đạo. Nhiều năm nay, Thuần Vu Lâm dựa thế nàng, thậm chí còn xử lí tất cả mọi việc trong Hải tộc cả vùng hải vực Lăng Hà. trên danh thì Hà Bạng là Hải hoàng, nhưng vị Hải hoàng

này không khác gì Tổng Giang lãnh đạo một trăm linh tám vị hảo hán Lương Sơn Bạc, chiếm núi xưng vua, nên tính cách thô lỗ của con người này vẫn không được sửa đổi.

Sau này, Đông Hải quả thật lực bất tòng tâm, liền phong nàng làm Hải hoàng, cũng coi như là một hình thức chiêu an. cô nàng này một không thượng công, hai không lạy châu, cũng may dưới sự quản lý của Thuần Vu Lâm, cả vùng hải vực núi Lăng Hà cũng có thể coi như thái bình, Đông Hải Long Vương cũng vì thế mà mắt nhắm mắt mở cho qua.

Về sau, Hải Quy lão Tư tế của Hải tộc qua đời, Hà Bạng không chút đắn đo phong Thuần Vu Lâm lên làm Đại Tư Tế, còn mình thì khép vỏ chăm chăm lo mỗi việc ăn uống, tất cả quyền lực thực sự của Hải tộc đều nằm trong tay Thuần Vu Lâm.

Cô nàng này rất tham ăn, mà một khi đã thích thứ gì, thì sẽ đuổi theo người ta ăn cho đến sức cùng lực kiệt, thậm chí có một thời gian nàng mê muối hải sâm, thiếu chút nữa thì ăn đến mức tuyệt chủng cả một vùng hải sâm, báo hại Thuần Vu Lâm phải thu mua từ nơi khác đem về bổ sung.

Hà Bạng dựa lưng vào người hắc, lát sau như chợt nhớ ra điều gì đó, ngẩng khuôn mặt mịn màng lên nói: “ngươi đi tìm một chiếc nồi sắt, cho thêm cả ớt xanh, tẩm phi gì gì đó vào nữa nhé”.

Thuần Vu Lâm dường như đã quá quen với những ý tưởng kỳ lạ bất chợt của nàng, liền cầm miếng bánh đậu vàng cuối cùng lên dứt cho nàng rồi nói: “Ừ”.

không lâu sau, một chiếc nồi sắt lớn được đặt trong hang đá, sau khi nhóm lửa, phía dưới phát ra tiếng nổ tách tách của củi cháy, Hà Bạng ăn nốt chiếc bánh rán hoa quả, rồi bỗng nhiên biến về hình hài một con trai nước, sau đó oam oap vài tiếng lặn một vòng vào đồng tảo phi.

Thuần Vu Lâm khoanh tay đứng nhìn, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không tìm được, bèn thỉnh giáo: “ Dám hỏi bệ hạ, người đây là đang...”

Hà Bạng vẫn đang lặn qua lặn lại trong đồng tảo phi, chỗ tảo này quá cay, khiến nàng bị sặc chảy cả nước ra khỏi vó: “ Diễn kịch thì phải diễn cho đủ vở. Sáu tên này không phải muốn ăn thịt bốn tọa sao, bốn tọa chỉ đơn giản thêm vào một phân cảnh thôi mà. Hừ, để xem đạo sĩ thối ấy còn dám không dặt lão tử đi dạo phố nữa không?”. Cho dù bị sặc đến như vậy rồi, nàng còn tặc lưỡi: “Chà chà, nghe nói thịt trai phi tảo cũng rất thơm ngon...”

Nụ cười trên khuôn mặt tao nhã của Thuần Vu Lâm vỡ vụn thành từng mảnh: “ ... Thần nói thế này, bệ hạ, người thật sự cho rằng sáu tên đàn ông đó lãng phí công sức bắt người về đây.... Chỉ để làm món thịt trai phi tảo thôi ư?”.

Hà Bạng cuối cùng cũng mở hé hai mảnh vỏ ra, hỏi: “ Là sao?”

Thuần Vu Lâm ôm nàng ra khỏi đồng tảo phi, đặt vào trong chiếc nồi lớn cọ rửa, nhưng vị tảo quả thực quá nồng, cọ rửa mãi mà vẫn không hết.

Thuần Vu Lâm cau mày, mãi sau mới nói:” Bệ hạ, thần nhất định phải nghiêm túc nói cho người biết, nếu cứ tiếp tục cái đà ăn uống như thế này, vỏ trai của người sẽ bị chặt đứt...”.

Hang đá vào ban đêm yên tĩnh vô cùng, mấy gã đàn ông kia như bị đóng cọc đứng nguyên trên mặt đất. Hà Bạng dựa vào người Thuần Vu Lâm, lưỡi biếng duỗi lưng. Nàng khẽ ăn no là buồn ngủ, liền ngáp một cái.

Nắm ngón tay thon dài sạch sẽ của Thuần Vu Lâm nhẹ nhàng xoa ấn lên bờ vai Hà Bạng, bờ môi lướt qua thùy tai tinh tế, nụ cười khuyếch thành:”Bệ hạ,... Lê nào người không hiểu kỳ rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì sao?”.

Hà Bạng ngồi trên lưng một tên đàn ông nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu, không suy nghĩ nhiều liền biến về hình dạng con trai nằm gọn trong lòng Thuần Vu Lâm, cả người nàng tỏa ra toàn mùi thịt trai phi tảo, hỏi:”Chúng muốn làm gì?”.

“Không làm gì cả!”. Thuần Vu Lâm trả lời vừa nhanh vừa dứt khoát!

Tướng ngủ của Hà Bạng rất xấu, lại thường xuyên chảy nước miếng, Thuần Vu Lâm thật tình chẳng muốn chung hưởng cái hình thức hoạn nạn này cũng với nàng chút nào, đành rút ra một chiếc khăn lụa vì cá che

khe hở giữa hai vỏ trai lại. ước chừng khoảng hai khắc sau, Hà Bạng vốn đang ngủ nước miếng nhỏ tong tong, lại bất ngờ lên tiếng: "Dung Trần Tử đến rồi, người đi đi".

Thuần Vu Lâm tuân lệnh, rồi nhẹ nhàng đặt nàng lên lưng tên đàn ông lúc trước, toan bước ra ngoài, thì bỗng nhiên nàng liền hóa lại thành hình người, bàn tay trắng trẻo giơ lên, một dải nước màu lam sẫm dập dềnh lan ra khắp bốn phía, trước mắt Thuần Vu Lâm tối sầm, phút chốc đã thấy mình ở cách xa đến hơn mười dặm.

Độn thủy!

Thuật Độn thủy là một pháp thuật thuộc mệnh thủy, ở vùng có đủ nước thì có thể đi xa đến ngàn dặm, nhưng khi thực hiện ở trên đất liền thì uy lực sẽ giảm đi đáng kể. Người thực hiện thuật này thường phải tự tạo ra một vùng nước, như vậy mới có thể đi qua mà không bị cản trở. Nhưng nội tu thuộc mệnh thủy có thể ở trên đất liền bất ngờ tùy hứng độn được hơn mười dặm, e rằng ở Đông Hải cũng không có được mấy người.

Thuần Vu Lâm nhanh nhẹn bước đi, trong lòng đương nhiên hiểu rõ – Chẳng trách Đông Hải Long Vương đồng ý phong nàng ấy làm Hải hoàng, mắt không thấy thì tâm khỏi phiền.

Hắn cũng không rõ về lai lịch của Hà Bạng lắm. hắn vốn là một con cá chép vàng có linh khí sống ở sông Gia Lăng, một ngày nọ tai họa từ trên trời rơi xuống, bị mắc vào lưới của dân chài rồi bị kéo lên thuyền. May thay trong lưới còn có một con trai là nàng lúc ấy đang ngủ rất say, nước miếng chảy đầm đìa khắp nơi. Sau khi tỉnh giấc nàng bảo ông lão đánh cá quay về hỏi thử bà vợ xem có phải muốn một cái chậu gỗ chắc chắn hơn không. Kết quả nàng vừa mở miệng ra nói thì ông lão đánh cá liền hét toáng lên rồi nhảy tùm xuống sông bỏ chạy.

Cô nàng này buồn chán vô vị, liền kẹp ngay con cá chép vàng rất có linh khí vào giữa hai vỏ trai, rồi dong thẳng ra biển. Tuy nàng luôn khẳng khái nói rằng lúc đó chỉ muốn mang theo một món quà làm kỉ niệm của đất liền, nhưng Thuần Vu Lâm vẫn luôn tin chắc rằng cô nàng tham ăn này mang hắn theo chỉ để làm thanh lương khô dự trữ mà thôi. Bởi một lần, hắn tình cờ phát hiện, cô nàng đang nghiền cứu món cá chép kho tộ...

Biết không thể nói chuyện đạo lý với cô nàng tham ăn này được, hắn liền sửa nhà trước khi trời còn chưa mưa, suốt một thời gian dài không ăn không uống, kiên trì với chế độ giảm béo tới độ chỉ còn da bọc xương. Cuối cùng, một tối, cô nàng sờ vào chân thân của hắn, khuôn mặt tràn trề thất vọng – Chỉ toàn là vẩy cá, chẳng có gì ăn được cả... Từ đó liền đặt cho hắn một cái tên – Thuần Ngư Lân.... [1]

[1] Thuần Ngư Lân nghĩa là toàn vẩy cá.

Sau đó, Đông Hải chiêu an nàng để làm Hải hoàng, phải trình danh sách các quan viên, cô nàng này hóa ra cũng biết cái tên mình đặt cho viên quan Đại tư tế quả thật quá mất mặt, liền vung bút lên, sửa thành một cái tên đồng âm – Thuần Vu Lâm.

Thuần Vu Lâm từ từ bước ra biển, còn Hà Bạng thì lại biến về hình dáng con người. Sáu gã đàn ông bỗng nhiên lấy lại được thần trí, thấy mỹ nữ ngây thơ xinh đẹp tựa nụ hoa trắng đang ngồi trên phiến đá, trong bụng mấy gã vai u thịt bắp lại nảy sinh cảm giác sợ hãi mơ hồ.

"Lão đại, ả này có vẻ gì đó rất kì dị". Mấy gã bắt đầu chụm đầu ghé tai to nhỏ. Bọn chúng hoàn toàn không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra lúc trước, giống như một giấc mơ không có nội dung. Nhưng trong hang có một chiếc nồi đang bốc khói nghi ngút, còn có ớt xanh, tỏi phi, cả vụn bánh ngọt vương vãi khắp nơi nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tên lão đại cầm đầu dường như đang suy nghĩ: "Con mẹ nhà nó chứ, để xem ả này kì dị đến mức nào! Các huynh đệ, lên!".

Hà Bạng cũng có phần hiếu kì – Đám người các người rốt cuộc bắt lão tử tới đây làm gì...?

Mấy tên đàn ông dè dặt cẩn thận bước đến gần nàng, chung quy lại cũng là bị sắc đẹp nữ nhân làm ở mắt. Tên cầm đầu vươn tay sờ sờ vào đôi má mềm mịn đến độ khe hở là tan của Hà Bạng, thấy không có gì kì lạ, lập tức bạo gan hơn hẳn, thè cái đầu lưỡi đen thui ra liếm lấy thủy tai mềm mịn ẩm áp của nàng.

Lông mày Hà Bạng lập tức dựng đứng cả lên – Thuần Vu Lâm thối, còn nói bọn chúng không muốn ăn thịt bốn tọa! Lưỡi vươn dài thế kia cơ mà! Để xem lúc trở về bốn tọa có nhỏ sạch đồng vấy trên người người không!

Nàng loay hoay né tránh, sáu tên đó đời nào chịu thua, lập tức vây lại. Đúng lúc đó, Dung Trần Tử theo dấu hạc giấy bước vào trong hang, lập tức nhìn thấy cảnh ấy. Thanh Tổ đi theo sau lưng hắn, từ xa cũng cảm nhận được cơn tức giận của hắn. Hắn lấy phát trần, đánh ấy tên này một trận đến mức kêu cha gọi mẹ, liên mồm kêu đạo gia tha mạng.

Hà Bạng giống như một chú bướm bỏ nhào vào lòng hắn: “Dung Trần Tử, sao bây giờ ngươi mới tới! Bọn chúng muốn ăn thịt ta!”. Nàng đưa tay chỉ vào đồng bằng chứng thuyết phục nhất là nỗi sắt cùng đồng ỏi phi và ớt xanh bên trong: “Ngươi nhìn, ngươi nhìn đi. Bọn chúng còn chuẩn bị cả nguyên liệu sẵn rồi đây này!”. Sau đó nàng chỉ tay vào tên cầm đầu nói tiếp: “Tên đó còn định cắn tai ta nữa!”.

Nhuễn ngọc ôn hương, băng cơ ngọc cốt trong lòng tản ra mùi vị tối phi nồng nàn không bay đi được, khiến cơn giận và sự mệt mỏi của Dung Trần Tử tan biến. Hắn nhìn chăm chú vào khuôn mặt bừng bừng phần nộ của Hà Bạng, rồi đột nhiên cốc mạnh lên đầu nàng một cái – không phải ai cũng chỉ biết đến mỗi ăn như nàng đâu.

Ra khỏi hang đá, bầu trời đầy áp những vì sao lung linh tỏa sáng.

Dung Trần Tử lệnh cho Thanh Tổ và Thanh Linh áp giải sáu tên này lên quan nha, hi vọng có thể tìm được những cô gái khác đã bị bọn chúng bắt cóc. Hắn ôm Hà Bạng bước đi trên con đường đất vùng ngoại ô, gió đêm mát mẻ thổi bay mái tóc mây đen mượt như tơ của nàng, trong không khí thoang thoảng hương thơm của hoa quế vàng, còn cả mùi tối phi đậm đà trên người nàng nữa.

Dung Trần Tử thở dài, hắn dùng Tiên hạc tầm tung để tìm nàng cả nửa ngày trời, quả thật vô cùng mệt mỏi, giờ ôm được người trong tay, hắn đã an tâm.

“Lão đạo sĩ...”. Hai tay Hà Bạng vòng qua ôm lấy cổ hắn, thanh âm vừa yêu kiều vừa lạnh lớt.

Dung Trần Tử khẽ trả lời: “Ừ?”.

“trên người người có mùi gì kì vậy, khó ngửi chết đi được!”.

Dung Trần Tử lại thở dài, đặt nàng xuống, rút phát trần ở trên lưng ra, rồi vẽ một vòng tròn trên mặt đất, đường kính hơn một trượng, miệng không ngừng lầm rầm khẩu quyết. Trong nháy mắt, từ vòng tròn tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh, rồi biến thành một vùng nước xanh trong! Dung Trần Tử biến Hà Bạng về chân thân rồi thả vào đó, tiện tay nhón một ít đất bùn, rồi lại bấm tay niệm chú, dùng thứ đất mềm đó chà rửa hai vỏ trai cho nàng, lát sau mùi hương kì dị trên người Hà Bạng đã hoàn toàn biến mất, giờ phẳng phát vị bạc hà mát dịu.

Hà Bạng rất hiếm khi nhìn thấy đạo thuật chính tông, mắt lóng lánh vui vẻ: “Oa oa, lão đạo sĩ, ngươi thật lợi hại!”. Nàng sán lại Dung Trần Tử, cọ cọ vỏ trai vào người hắn tỏ ý lấy lòng: “Lão đạo sĩ, ngươi có thể hóa ra hải sâm kho hành lá [1] không....?”.

[1] Hải sâm kho hành lá là món ăn nổi tiếng của phương Bắc, có nguồn gốc từ vùng Sơn Đông, nguyên liệu chính là hải sâm tươi ngon, mềm và hành lá thơm, là một trong Cổ kim bát trân – một trong tám loại thức ăn trân quý từ xưa đến nay.

Dung Trần Tử không biết nên cười hay mỉa, cũng hết cách với nàng, đành nói: “đi thôi, dẫn người đi ăn món gì đó”.

Nơi này cách trấn Lăng Hà khá xa, mỗi người đều có cách đi đường riêng, nếu sở trường của Hà Bạng là Độn thủy, thì cách của đạo gia cũng vô cùng đa dạng phong phú, ngự kiếm, đạp mây, ngồi, xa ngàn dặm hay gần trong gang tấc, đều vô cùng tiện lợi. Nhưng để tránh quấy nhiễu đến nhân gian thế tục, và cũng để Hà Bạng được ngắm nhìn phố chợ náo nhiệt, Dung Trần Tử liền gấp một con ngựa bằng giấy, gấp xong, hắn khê niệm chú, nháy mắt một con bạch mã tung vó hí vang, oai phong lẫm liệt đã xuất hiện. Hà Bạng vui mừng hí hửng: “Oa oa, lão đạo sĩ, ngươi có thể gấp được lừa không?”.

Dung Trần Tử không thèm để ý, liền kéo nàng lên ngựa, tuấn mã phi như bay, lúc sau đã đến một nhà trọ trong tiểu trấn. một tên tiểu nhị ra đón khách, nhìn thấy một người xuất gia mũ áo trầm cài chỉnh tề đang nắm tay một cô gái dung mạo xinh đẹp, không khỏi nhìn thêm một chút. Dung Trần Tử có phần lúng túng, nhưng vẫn nắm chặt tay Hà Bạng bước thẳng vào một căn phòng yên tĩnh.

Lúc trước Hà Bạng đã ăn không ít thức ăn, giờ sao có thể thấy đói được nữa, nhưng nàng vẫn nhớ đến con lừa: “Oa oa, lão đạo sĩ, người gấp một con lừa đi...”

Dung Trần Tử không thể giải thích cho nàng cách gấp con lừa, vòng vo mãi, cuối cùng cô nàng cũng nói thật: “À ...Ta nghe nói ở đây có món thịt lừa nướng [2]....”

[2] Thịt lừa nướng là món ăn vặt nổi tiếng thịnh hành ở khu vực phía Bắc, bắt nguồn từ tỉnh Hà Bắc thành phố Bảo Định, thịt lừa béo nhưng không hề ngấy, vị rất thơm ngon.

Dung Trần Tử cảm thấy vô cùng bị ai....

Hắn nhấp ngón tay vào nước, rồi dùng giấy bản hóa một lá bùa rồi nói: “Tự mình gấp đi.”

Hà Bạng cảm thấy rất mới lạ, thậm chí ngay cả khi tiểu nhị mang vào tới mười loại bánh ngọt cũng không thể thu hút được toàn bộ sự chú ý của nàng. Nàng cầm lá bùa ngắm nghía dưới ánh sáng cây nến, cuối cùng vui vẻ phần khích ra tay gấp một con lừa.

Hồi lâu sau, một cái con lừa giấy mới tinh ra lò. Dung Trần Tử khê thổi một hơi, con lừa giấy quả nhiên biến thành một con...tai nhọn, mõm chuột, bụng phệ, đuôi dài, Dung Trần Tử ngó nghiêng xem kĩ một lượt, trầm mặc hồi lâu rồi hỏi: “Đây...là con lừa?”

Hà Bạng đắc ý hể nào? Giống không? Lúc ở trên sông Gia Lăng ta đã từng gặp rồi, ha ha ha! Mang xuống bếp làm món thịt lừa nướng thôi, oa oa oa....”

Nàng tung tăng chạy xuống lầu, Dung Trần Tử lấy tay day day trán: “Trí nhớ của người cũng thật là tốt... Đừng có ăn coi chừng trúng độc đấy...”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ một lát sau nghe thấy tiếng hét chói tai của tên tiểu nhị: “Oái! Ma thú ở đâu đến thế này....”

Khi Diệp Diễm tìm đến, thì Hà Bạng đang bận ăn món thịt ma thú nướng của nàng, Diệp Diễm ngồi xuống cạnh Dung Trần Tử, rút ra một chiếc khăn lụa định lau mồ hôi cho hắn, nhưng lại ngại ngừng xấu hổ, đành đưa chiếc khăn tay ra, rồi nói: “Sư ca, tìm nàng ta cả đêm, huynh cũng mệt rồi, quay về nghỉ ngơi thôi.”

Dung Trần Tử nhận chiếc khăn, khê gật đầu rồi nói: “Đợi nàng ấy ăn xong đã.”

Diệp Diễm liền bĩu môi: “Vấn đề là nàng ta mà bắt đầu ăn thì đến bao giờ mới xong?”

Cuối cùng thì Dung Trần Tử cũng suy nghĩ đến vấn đề này, hắn xoa xoa đầu Hà Bạng: “Bảo tiểu nhị gói món thịt ma thú nướng, mang về ăn tiếp được không?”

Thật ra Hà Bạng cũng không đói lắm, nàng chỉ tham ăn thôi, nên trả lời: “Cũng được!” Tiểu nhị đang gói chỗ thịt ma thú nướng, thì Hà Bạng lại có chuyện: “Tri Quan, ta khát.”

Dung Trần Tử còn chưa trả lời, tên tiểu nhị đã mở miệng. Liếc thấy Dung Trần Tử là người chi tiêu rất ào phóng, không đắn đo chuyện đắt rẻ, hắn bèn nói: “Chỗ chúng tôi có loại rượu Ngọc Du chính tông nhất ở đây, rất thích hợp với phụ nữ, tiểu nương tử có muốn uống thử không?”

Dung Trần Tử khê cau mày: “không được uống rượu.”

Hà Bạng đâu dễ nghe lời như vậy, lập tức hỏi tiểu nhị: “có ngon không?”

Tiểu nhị lẽ nào lại trả lời theo ý khác, lập tức hưởng ứng: “Đương nhiên rồi. Ngọc Du được ủ theo cách bí truyền của hậu triều Lưu Tống, rượu vào đến miệng mùi vị thơm ngon tinh khiết, là loại mĩ tửu nổi tiếng ở chỗ chúng tôi đấy!”

Hai mắt Hà Bạng sáng lấp lánh nhìn về phía Dung Trần Tử: “Tri Quan”.

Âm cuối xoắn xuýt thành ba khúc, Dung Trần Tử đành lắc đầu thở dài: “một bình rượu Ngọc Du.”

Tiểu nhị vui vẻ đáp: “Có ngay, xin khách quan chờ một lát!”.

Diệp Diễm trông thấy cảnh đấy, đáy mắt như bốc hỏa: “Sư ca, huynh không thể cứ chiều theo ý nàng ta mãi như vậy được!”.

Nhưng Hà Bạng lại mặt mày tươi tắn, nhào thẳng vào lòng Dung Trần Tử, không để cho hắn kịp thanh minh giải thích liền nâng cằm hắn lên cứng nựng liền mấy cái. Dung Trần Tử né không kịp, nhất thời sắc mặt đỏ bừng: “Đừng nghịch!”.

Chỉ là, trong giọng nói có ba phần nghiêm túc, bảy phần dung túng, làm gì còn chỗ cho nửa phần rắn đe?

Diệp Diễm chỉ biết giậm chân thỉnh thịch.

Lát sau, rượu được mang lên. Hà Bạng cảm thấy rất phấn khích – cô nàng này ở dưới sông dưới biển quá lâu, chưa được uống rượu bao giờ. Nàng cầm lấy bình rượu làm bằng sứ vỏ trứng [3] màu trắng trong suốt trên khay của tiểu nhị. Uống ực ừng ực uống hết nửa bình như uống nước lã.

[3] Sứ vỏ trứng được xem như đỉnh cao nghệ thuật của ngành gốm sứ vì khả năng thành công khi tạo ra được sản phẩm là vô cùng thấp. Đặc điểm của loại sứ này là mỏng tựa vỏ trứng, khả năng truyền dẫn ánh sáng cực tốt, màu sắc hoa văn vô cùng tinh tế.

Dung Trần Tử vội vàng giảng lại: “Uống chậm thôi.”

Ngược lại khuôn mặt tiểu nhị đầy vẻ mong chờ: “Tiểu nương tử cảm thấy hương vị thế nào?”.

Hà Bạng chép miệng mấy cái, khuôn mặt bạch ngọc ửng hồng lên giống như đóa hoa đào nở vào tháng ba, ánh mắt sáng sủa tựa hồ nước tiết xuân: “À ...chẳng nếm ra mùi vị gì cả.” Nàng dựa vào người Dung Trần Tử, giọng nói như đang thì thầm, “Tri Quan, chúng ta quay về thôi, ta buồn ngủ.”

Dung Trần Tử thấp giọng đồng ý, đang muốn đứng dậy, thì cả người nàng ngã vào lòng hắn – Nàng đã xỉu.

Hắn nhất thời khóc dở mếu dở: “Giờ thì hay rồi, thành trai say.”

Khuôn mặt nóng bừng của Hà Bạng dụi dụi vào ngực hắn, nàng vốn dĩ đã say đến mơ màng, nhưng vẫn nghe được từ then chốt, còn hỏi: “Trai....Trai say ăn ngon không....?”.

Dung Trần Tử vỗ vỗ đầu nàng, nhìn nàng, khi say nàng xinh đẹp tựa như một đóa hải đường thắm đậm sương mai, bậc quân tử ngay thẳng chính trực cuối cùng cũng thoáng nảy sinh vài phần nhi nữ tình trường.

Trước giờ, Diệp Diễm chưa bao giờ nhìn thấy kiểu ánh mắt giống vậy, hoàn toàn không hề giống với sự ấm áp của hắn đối với mình khi xưa. Dung Trần Tử ôm lấy Hà Bạng đi về trước, Diệp Diễm siết chặt hai nắm tay, khiến móng tay đâm cả vào lòng bàn tay.

Thanh Tổ và Thanh Linh đã quay về Thu Vân Uyển từ trước, thấy vậy vội nấu một ít nước tắm bỏ thêm hương liệu, còn chuẩn bị cả thuốc đã rượu nữa. Nhưng Dung Trần Tử xua cả hai đi ngủ, Hà Bạng đã say bí tỉ, hắn thực sự không yên tâm để nàng ngủ một mình một phòng, liền bắt chấp sự ngăn cản của Diệp Diễm, bế thẳng nàng về phòng mình.

Bận rộn đến quá nửa đêm, Dung Trần Tử thật sự có phần mệt mỏi rồi, nhưng vẫn cạo rửa sạch sẽ cho Hà Bạng. Sợ nàng ở bên trong vỏ bọc bối khó chịu, nên hắn biến nàng về hình dạng con người rồi ôm lên giường ngủ. Bản thân hắn đã chạy đi chạy lại suốt cả ngày, bụi bặm đầy người, nên cũng tắm rửa kì cạo kỹ càng luôn thể.

Đến khi mọi việc xong xuôi, thì cũng đã gần canh tư.

Hắn nằm xuống cạnh Hà Bạng. Nàng giống như con rắn nước cuốn quanh, cả người bổ nhào lên người hắn, nói năng mơ mơ màng màng: “Tri Quan, ta muốn ngủ cùng với người!”.

Tay trái Dung Trần Tử giữ chặt lấy tay phải của nàng, khiến cả người nàng nằm hẳn trên ngực hắn: “Ừ.”

Hai tay Hà Bạng cọ cọ, mũi chạm mũi nhìn Dung Trần Tử chăm chú. Dung Trần Tử vốn có một cái mũi cao và đôi mắt sâu, khuôn mặt có phần xương gầy, nàng nhìn rất lâu, rồi đột nhiên cúi xuống nhẹ nhàng liếm hắn. Từ chóp mũi đến sống mũi, sau đó lại đến trán. Dung Trần Tử khẽ nhắm mắt lại, cái lưỡi nhỏ linh hoạt như lưỡi mèo, khiến trái tim bình yên phẳng lặng của hắn đột nhiên gợn sóng lăn tăn.

Nhưng chỉ thoáng chốc hần đã bình tĩnh tập trung, giữ vững tâm trí được ngay. Nàng đã uống quá nhiều rồi, lúc này làm thì sẽ không tốt cho nàng chút nào.

Hà Bạng mơ mơ màng màng, chỉ có một ý nghĩ duy nhất – thơm quá, muốn cắn một miếng nước miếng của nàng lại chảy ra dào dạt rồi: “Tri Quan, người thật sự rất thơm. Còn thơm ngon hơn cả hải sâm kho hành lá nữa....”

Dung Trần Tử không biết nên cười hay mỉa: “Bột củ sen viên ngon hay hải sâm kho hành lá ngon?”.

Hà Bạng không hề do dự lấy một giây: “Hải sâm!”.

Dung Trần Tử xoa xoa đầu nàng: “Vô lượng Phật, rốt cuộc bần đạo có chiến thắng được bột củ sen viên không?”.

Nghĩ đến đây, hần lại thở dài, nếu như món hải sâm kho hành lá gặp chín mươi tám viên bột củ sen, thì có khi vẫn thua.....

4. Chương 04

Chương 4: Ủ mối tình sâu giữa gió sương

Đối với nhiều người, tám năm, mười năm chẳng qua chỉ là việc trôi qua giữa những kẽ ngón tay; nhưng đối với một số người, ba năm, năm năm có thể là một đời một kiếp.

Ngày hôm sau, quả nhiên Lưu Các Lão đã đích thân tới. Ông ta đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng tinh thần vẫn còn rất nhanh nhẹn minh mẫn, chòm râu màu hoa râm làm toát lên phong thái chỉ có ở những bậc trí giả. Con người khi đã đến cái tuổi này thì ai cũng sợ chết cả, Lưu Các Lão cũng không phải ngoại lệ. Ông ta một lòng muốn học tiên thuật, rất nhiều lần muốn bái Dung Trần Tử làm thầy, nhưng đều bị Dung Trần Tử khéo léo từ chối. Cũng may, Lưu Các Lão đã nghĩ ra một cách vô cùng thâm hiểm.

Nhìn thấy Dung Trần Tử ở Thu Vân uyển, Lưu Các Lão nở nụ cười hần hai vết chân chim nơi khóe mắt, nói: “Lão già này đúng là không biết cách dạy dỗ kẻ dưới, lần này đã phạm lỗi lớn rồi!”.

Dung Trần Tử mặc đạo bào trắng theo thói quen từ trước đến nay, mũ áo chỉnh tề, vẻ mặt điềm nhiên: “Phúc sinh vô lượng, Các Lão nặng lời rồi”.

Lưu Các Lão nở nụ cười nồng nhiệt: “Tôn sư khoan dung độ lượng, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với hạng cẩu nô tài thấp kém trong nhà”. Ông ta vừa đi vừa nắm lấy cánh tay của Dung Trần Tử, tuy luôn miệng xin lỗi, nhưng cứ chỉ lại thân thiết vô cùng. Dung Trần Tử đương nhiên không tính toán với tên gia nô ấy, mà cũng chẳng thèm để tâm.

Cả đoàn người bước chân vào Lưu phủ, Diệp Diễm cùng nhị sư huynh Trang Thiếu Khâm đã ở trong hoàng cung một thời gian, nên giờ tuy cảm thấy lầu gác đình viện này đẹp thì đẹp thật, nhưng lại thiếu đi vẻ trang trọng uy nghiêm, chẳng qua cũng chỉ xếp vào loại thường thường bậc trung thôi. Nhưng Hà Bạng lại là người không có chút kiến thức nào về kiến trúc của đất liền, suốt cả đoạn đường nhìn trái ngó phải, thấy gì cũng lạ mắt.

Lưu Các Lão dĩ nhiên đã có tính toán riêng, đầu tiên là dẫn Dung Trần Tử gặp nội quyền nhà mình. Lưu lão phu nhân vừa nhìn thấy hần tư chất cao sang, tướng mạo堂堂 hoàng, lời nói cử chỉ khiêm tốn cương trực, trong lòng đã có vài phần yêu mến, nhưng vẫn âm thầm bàn bạc với Lưu Các Lão: “Con trai, người này có bản lĩnh, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, già này vẫn chưa yên tâm, nhất định phải mục sở thị mới được, đừng để cháu gái nhà mình phải lỡ dở cả đời”.

Tất nhiên Lưu Các Lão muốn mẹ già yên tâm, bèn nói: “Chuyện này cũng không có gì khó, mấy ngày trước Giả Nghiệp đại sư vân du đến đây, nghỉ tại Hàm Huyền tự. Ngày mai, con sẽ sai người đến mời ông ta tới, cùng Dung Trần Tử đấu pháp, xem thử bản lĩnh của ngài ấy, và cũng để mẫu thân yên lòng”.

Lưu lão phu nhân lập tức cười tủm tỉm: “Con trai, con suy nghĩ rất chu đáo, được vậy thì tốt rồi”.

Cả đoàn Dung Trần Tử được sắp xếp nghỉ tại Trầm Hương viện, đây là nơi rất yên tĩnh và thoải mái. Dung Trần Tử ở trong sân chính, Diệp Diễm cùng Hà Bạng ở trong mấy căn phòng thông liền nhau, vốn cũng là có dụng ý tốt, để hai người chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng, Lưu Các Lão thực sự là người rất tinh nhanh, hai cô gái ấy có quan hệ đặc biệt với Dung Trần Tử, lẽ nào ông ta lại không nhìn ra? Đây chính là lấy mèo kiềm chế chó, hai người phụ nữ giám sát lẫn nhau, đừng hòng có ai trộm được Dung Trần Tử. Hà Bạng lúc đầu không muốn, nhưng chỉ là khách, Dung Trần Tử tuôn ra một sọt lời dễ nghe, mãi cũng dễ được nàng.

Đến tối, mọi người dùng bữa xong, lần lượt đi nghỉ. Diệp Diễm ở gian phía ngoài, có ý trông chừng Hà Bạng. Cũng tránh việc để lạc mất nàng ta lần nữa, khiến Dung Trần Tử lại phải đi khắp nơi tìm kiếm.

Đêm tháng Mười rất yên tĩnh, mảnh trăng sáng treo cao trên ngọn cây, bốn bề xanh biếc. Dung Trần Tử chỉ mặc trung y màu trắng, đắp chăn nằm nghiêng. Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng bước chân uyển chuyển, thính lực của Dung Trần Tử rất nhạy, hần lập tức xoay người ngồi dậy, cổ tay phải lật lên, nắm chắc bảo kiếm dưới gối.

Về lí, trong Lưu phủ phải vô cùng an toàn mới đúng. Là ai? Hà Bạng bướng bỉnh và Diệp Diễm sư muội không sao chứ?

Hần nhú chặt hàng mày rậm, lật người giả vờ ngủ.

Then cửa bật ra, người đó lặng lẽ nhìn ngó thăm dò căn phòng một lượt, rồi đắc ý cười thầm. Cơ bắp đang căng cứng của Dung Trần Tử được thả lỏng, tay phải nắm bảo kiếm đặt dưới gối cũng từ từ buông ra, giọng quở trách của hần pha chút bất lực không biết phải làm sao: “Lại không nghe lời rồi, ngày mai để chủ nhà nhìn thấy thì không hay đâu”.

Hà Bạng chui tọt vào chăn của hần. Đêm tháng Mười đã bắt đầu se lạnh, nàng đi chân trần, lại chỉ mặc một chiếc áo mỏng, thân thể như sợi tóc trơn bóng mát lạnh.

Dung Trần Tử hơi khựng lại, rồi nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng: “Ra ngoài phải mặc thêm áo biết không?”. hần lại sờ xuống chân nàng: “Lại không đi giày rồi!”.

Hà Bạng ở trong lòng hần giả vờ vô lại: “Ta muốn ngủ cùng người!”.

Dung Trần Tử muốn kéo nàng ra, nàng sống chết không chịu, đã thế còn lưu manh vô đối cởi sạch quần áo trên người mình: “Khốn kiếp, người mà đẩy ta ra thì ta sẽ kêu toáng lên cho cả nhà họ Lưu tới xem!”.

Dung Trần Tử khóc dở mếu dở, lúc chạm vào da nàng chỉ thấy ẩm áp mềm mại tựa dòng nước giữa tiết xuân dưới ngón tay. Cổ họng hần giật giật, hồi lâu mới nói: “Mặc quần áo vào đi”.

Hà Bạng vẫn lặn qua lộn lại: “Ta muốn ngủ ở đây!”.

Ánh trăng như bạc vỡ, da thịt nàng như tuyết đông, mái tóc như được gội mực. Dung Trần Tử nhặt chiếc áo mỏng manh nàng vừa quăng sang một bên lên, nói: “Hãy cứ mặc vào đi”.

Hà Bạng thấy hần muốn đuổi mình đi thật, liền thương lượng: “Hay là... ta cho người sờ chân ta, người để ta ngủ ở đây được không?”.

Dung Trần Tử đang không biết nên khóc hay cười, thì nàng đã duỗi thẳng đôi chân nhỏ nhắn tinh tế của mình ra: “Người sờ đi, ta ngủ đây!”.

Dung Trần Tử còn chưa kịp nói gì, Hà Bạng đã quả quyết nằm thẳng xuống giường, ôm lấy nửa cái chăn đi ngủ, đôi chân nhỏ gác lên đùi hần. hần khẽ thở dài, rất lâu sau mới thò tay chạm lên vết thương bữa trước. Miệng vết thương lành lại rất nhanh, giờ nhìn đã không thấy có gì khác lạ nữa.

Ngón tay của hần bắt đầu mơn trớn từng tắc, từng tắc da thịt mềm mịn, chỉ lát sau, trong lòng liền nảy sinh một cảm giác ngứa ngáy kì dị không thể chịu nổi. hần vội rút tay lại, nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng, đành kéo Hà Bạng vào lòng đợi nàng ngủ say, còn mình thì cố gắng bình tĩnh lại, đầu óc không nghĩ tới những tà niệm nữa.

Đêm đã khuya, Hà Bạng dần chìm vào giấc ngủ. Tranh thủ lúc không có ai, Dung Trần Tử liền ôm nàng trở về phòng. Diệp Diễm vẫn đang ngon giấc. Dung Trần Tử sợ Hà Bạng giở trò nghịch ngợm, nên kiểm tra lại, thấy không có gì khác lạ, lúc ấy mới yên tâm.

Hà Bạng dựa vào lòng hân, ngủ say như chết. Dung Trần Tử nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giữa giường, nắm ngón tay trắng trẻo mềm mại dù đang ở trong mộng đẹp vẫn nắm chặt vật áo hân. Hân nhẹ gỡ tay nàng ra, kéo chăn đắp cho nàng. Lúc sắp đi, nhìn thấy dung nhan nàng khi say ngủ, đột nhiên cúi người xuống, khẽ hôn lên trán nàng một cái. Thấy nàng không tỉnh giấc, hân mới lặng lẽ bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa, phất ống tay áo, then cài cửa ở bên trong liền được chốt lại.

Tiếng bước chân xa dần, Hà Bạng mở mắt, ánh trăng sắc lạnh xuyên qua lớp giấy cửa sổ, tạo thành những bóng đen lay động. Nàng uể oải xoay người, ngáp một cái, lại chep chep miệng – Vừa nãy nên tranh thủ cơ hội hỏi xin hân một miếng thịt mới phải, hai ngày nay hân nói chuyện vô cùng dễ nghe, xin một miếng thịt chắc là sẽ cho thôi...

Sáng hôm sau, Diệp Diễm dậy từ rất sớm. Có khách quý trong nhà, Lưu Các Lão tất nhiên cũng dậy sớm để tiện bề đón tiếp. Mới bánh mắt, trên dưới Lưu phủ đã vô cùng bận rộn. Duy chỉ có mình Hà Bạng là không hề có tính tự giác, ngủ liền một mạch đến lúc mặt trời lên tận ba ngọn sào, thậm chí đến tận giờ Tí cũng vẫn chưa chịu dậy!

Cuối cùng vẫn là Dung Trần Tử lo nàng đói, nên bảo Diệp Diễm tới đánh thức nàng.

Lưu Các Lão đã chuẩn bị từ trước, hôm nay sẽ thiết yến ở hậu viện. Đang là đầu thu, cúc vàng nở khắp đình. Trong hồ nước ở hậu viện, sắc sen đã sắp tàn. Lưu Các Lão tổ chức tiệc Ở trong đình, đặc biệt mời Giả Nghiệp đại sư và Dung Trần Tử cùng đối ẩm.

Trong các bữa tiệc, thứ tự chỗ ngồi thường được coi trọng, người đức cao ngồi trên, Giả Nghiệp pháp sư ngồi ở vị trí đầu tiên, Lưu Các Lão cũng không nhiều lời, xếp Dung Trần Tử ngồi ở vị trí thứ hai. Nữ quyền thực ra phải tránh đi, nhưng vốn có dụng tâm khác, nên Lưu Các Lão đã bố trí thêm chỗ ngồi ở hai bên, rồi tập trung tất cả mười mấy người gồm các phu nhân, sáu người con trai, ba cô con gái cùng những thân quyến khác lại.

Diệp Diễm và Thanh Tố, Thanh Linh đều là khách, địa vị đương nhiên cũng được nâng cao hơn. Thanh Linh, Thanh Tố được xếp ngồi chung bàn với các con trai của Lưu Các Lão, Diệp Diễm ngồi cùng với Lưu lão phu nhân và Lưu phu nhân. Mọi người đều đã yên vị thì Hà Bạng mới khoan thai đi tới.

Lưu Các Lão đã chuẩn bị ọi người vài bộ quần áo để thay giặt tắm rửa. Hôm nay, Hà Bạng mặc một bộ váy dài màu lá sen, cổ áo hình chữ V rất rộng, gần như phơi trọn nửa bờ vai trần. Nàng lại không choàng thêm khăn, chỉ đeo một chuỗi vòng cổ trân châu màu trắng. Từng viên trân châu tròn đầy trơn bóng tôn lên làn da tuyết đông, nên càng thêm rực rỡ tỏa sáng.

Nàng bước lên khu vườn thu đầy hoa lá, tuy không diễm lệ cao sang, nhưng lại toát lên vẻ tươi tắn tinh tế rất riêng, giống như sen trong đầm lặng lẽ nở hoa giữa tiết thu vàng tháng Mười. Trong thoáng chốc, ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng lại, ngay cả Lưu Các Lão – một người sành sỏi về hoa thơm gái đẹp – trong lòng cũng bất giác run lên. Nhưng đang trong bữa tiệc, nên không ai dám mặt dày nhìn nàng thêm.

Hà Bạng như chú nai con tung tăng chạy lại, dựa vào Dung Trần Tử, định ngồi xuống. Dung Trần Tử vốn là người cứng nhắc, những cô gái mà hân từng tiếp xúc, hoặc là tu đạo giống như Diệp Diễm, hoặc là tiểu thư khuê các con nhà quyền quý, tất cả bọn họ đều e dè bảo thủ, đâu có ai ăn mặc giống nàng. Hai bờ vai trắng nõn như ngọc, khe rãnh thấp thoáng ẩn hiện giữa cổ áo chữ V khiến máu trong người hân vọt thẳng lên đỉnh đầu. Nhất thời bực bội, thấp giọng nói: “Người người người... còn ra thể thống gì nữa! Mau đi thay bộ quần áo khác đi!”

Hà Bạng không thèm để ý đến hân, ngồi ngay xuống bên cạnh, rồi đột nhiên trợn trừng cả hai mắt lên, nhìn chằm chằm về phía Giả Nghiệp đại sư. Vừa thấy thế, Dung Trần Tử đã biết ngay là không ổn, còn chưa kịp ngăn lại, nàng đã mở miệng, nói: “Đại hòa thượng ở đâu đến đây không hiểu chuyện chút nào! Có Tri quan của chúng ta ở đây, dựa vào đâu mà ông dám ngồi ghé đâu? Mau mau đứng dậy đi!”

Tuy nàng to tiếng quát, nhưng vẻ mặt lại buồn bĩnh giống như một con thú nhỏ không chút ác ý. Giả Nghiệp đại sư nhất thời không nổi giận tranh chấp với đàn bà con gái, bởi làm thế sẽ khiến hình tượng trang

nghiêm của ông ta sẽ bị tổn hại. Ông ta còn đang lúng túng, thì Dung Trần Tử đã khẽ nạt một câu: “không được vô lễ”.

Lúc này, Giả Nghiệp đại sư mới chấp tay lại, miệng a di đà phật, nói: “Bần tăng và Dung Tri quan đều là người xuất gia, hà tất phải phân biệt ghế đầu, ghế thứ?”.

Người ta biết chừng mực bao nhiêu, thì Hà Bạng lại thích so bì bấy nhiêu. Nàng trừng mắt lên, đáp trả ngay lập tức: “đã thế thì ông đứng lên đi, để Tri quan của chúng ta ngồi chỗ đó!”.

Giả Nghiệp đại sư dở khóc dở cười, Dung Trần Tử liền gấp một miếng hạch đào giòn xộp vào đĩa của Hà Bạng, trọng tâm chú ý của nàng lập tức thay đổi. Lúc ấy, Dung Trần Tử mới đáp lễ: “Vô lượng thiên tôn, phật tổ rộng lượng, có thể bao dung cho vạn vật. Giả Nghiệp đại sư là cao tăng đại đức, sao lại không xứng ngồi ở vị trí ghế đầu nhỏ nhoi này? Xin đại sư đừng so đo tính toán với nàng ấy”.

Giả Nghiệp đại sư cũng nói mấy câu khách sáo, bữa cơm chay này có phần thâm trầm khó nắm bắt.

Hà Bạng lại chỉ lo nhét đầy thức ăn vào miệng, Lưu Các Lão thấy quan hệ giữa nàng và Dung Trần Tử quá đổi thân mật, đương nhiên cũng để ý nhiều hơn vài phần: “không biết cô nương đây thích ăn gì nhất, lão phu sẽ bảo nhà bếp làm vài món đưa tới...”.

Hà Bạng ngó quanh một hồi, ngón tay trắng nõn chỉ vào Dung Trần Tử, đáp không chút do dự: “hắn!”.

Tất cả mọi người đều bối rối, còn Dung Trần Tử nuốt chút nữa thì phun sạch ngụm trà trong miệng ra ngoài, thấp giọng quát: “Đừng nói năng lung tung”.

Lưu Các Lão vốn có dụng tâm khác, lập tức hỏi thêm câu nữa: “Diệp chân nhân là sư muội của Tri quan, lão phu cũng có chút quen biết, nhưng không biết nên xưng hô với vị cô nương này thế nào, là gì của Tri quan...?”.

Dung Trần Tử đang định trả lời, thì Hà Bạng đã nói tiếp. Nàng vừa mở miệng, ngay cả Thanh Tổ cũng phải bịt cả hai mắt lại. Nàng thẳng thắn lưu loát, nói: “Ta là đỉnh khí của hắn”.

Mọi người đều ngưỡng chừng không biết phải làm sao, ngay đến Giả Nghiệp đại sư cũng phải dùng ống tay áo che mặt, mượn cớ uống trà để che miệng cười. Dung Trần Tử tiến thoái lưỡng nan, đành ho khan một tiếng, rồi gãi cổ lại da mặt. Hà Bạng nuốt một miếng điểm tâm, rồi quay đầu hỏi Thanh Tổ: “Đúng rồi, đỉnh khí là cái gì vậy?”.

Thanh Tổ không ngừng ho khan: “Đỉnh khí ấy hử... À...”. Hắn suy nghĩ nhanh, cũng học theo cách nói nhảm của đại sư huynh, lời lẽ rất nghiêm chỉnh đúng đắn: “Nhà Hạ chia thiên hạ thành chín châu, lại đúc đỉnh bằng đồng thau, một đỉnh là một châu, cửu đỉnh tượng trưng cho thiên hạ. Đỉnh khí... là thứ cực kì, cực kì có giá trị...”.

Giải thích một thôi một hồi, Hà Bạng vô cùng hài lòng: “Bốn tọa đương nhiên là cực kì có giá trị rồi, đâu chỉ là một con trai nước tầm thường chứ...”.

Quen thói như ở trong Quan nuôi, Thanh Tổ gật đầu như gà mổ thóc, nịnh nọt không chút tiết tháo: “Đúng vậy, đúng vậy, sao người có thể là một con trai nước tầm thường được chứ, mà cứ cho là một con trai nước, thì cũng sẽ là con trai nước gấu nhất trong các loại trai nước...”.

Bên này, hai người nói qua đáp lại, bên kia, Lưu Các Lão lại có chút tâm tư nhe nhỏ – thì ra Dung Tri quan quả thực có sử dụng đỉnh khí, lời đồn đại quả không sai. Trong lòng ông ta vừa vui vừa sầu. Vui là, có thể chọn đỉnh khí như vậy, chứng tỏ Dung Tri quan cũng là người hiểu chuyện phong tình, xem ra, để ngài ấy chấp nhận con gái mình cũng không phải là việc gì khó. Sầu là, nhan sắc của cô nàng đỉnh khí kia quá sức diễm lệ, ngay cả nhúm xương già như ông ta nhìn thấy mà tim gan cũng không kiềm chế được nhảy múa loạn nhịp nữa là, nếu gả con gái cho hắn, thì sao qua được chương ngại vật này chứ...

Đương nhiên, lúc đó Dung Trần Tử không nhìn ra tâm tư của ông ta. Nếu biết, chắc chắn hắn sẽ thay ông ta bổ sung thêm một câu – Lưu Các Lão, ông nghĩ quá nhiều rồi...!

Tiệc chưa được nữa, Lưu Các Lão đã bắt đầu xích gần tới mục tiêu của mình: “Phật tổ phổ độ chúng sinh, tiên đạo lấy việc độ mình độ người làm trọng, không biết pháp môn của hai vị đây, ai thông hiểu huyền cơ hơn?”.

Giả Nghiệp hơi sợ Hà Bạng, nên không dám tiếp lời. Dung Trần Tử không nóng không lạnh, thản nhiên đáp: “Phật không phân đông tây, đạo không chia nam bắc, từ cổ chí kim mọi thứ đều bình đẳng, sao phải nói đến việc phân chia cao thấp?”.

Lưu Các Lão vuốt râu gật đầu: “Tôn sư nói rất phải, chẳng mấy khi gặp được hai vị, chi bằng hai vị thực hiện một vài pháp thuật nhỏ để lão già này được mở rộng tầm mắt, hiểu thêm về sự huyền bí của Phật và đạo. Ý hai vị thế nào?”.

Dung Trần Tử nghe ra được ý đồ muốn giật dây đầu pháp ông ta, nhất thời có chút không vui, nên không nói tiếp nữa. Nhưng Giả Nghiệp chân nhân khó có cơ hội gặp được cao thủ, nên tinh thần rất phấn chấn, nói: “Vậy thì, xin gia chủ dựng một pháp đài cao ba trượng ba cho hai người ngồi, ta sẽ thi triển chút thuật mọn, góp vui cho buổi tiệc. không biết Tri quan thấy thế nào?”.

Dung Trần Tử còn chưa kịp trả lời, Hà Bạng đã sán lại: “Pháp đài cao ba trượng ba à, chẳng thấy được gì thì có gì mà vui?”.

Dung Trần Tử lại gấp tiếp thức ăn cho nàng, giọng điệu bình thản: “Giả Nghiệp đại sư đã có lời, bản đạo nào dám không theo? Chỉ là đã dùng chút thuật mọn để góp vui, vậy thì pháp đài xin miễn cho, cũng không cần phải huy động nhiều người”.

Giả Nghiệp chân nhân vãn vè tràng hạt trên cổ áo, nở nụ cười ôn hòa: “Vậy thì cứ theo ý của Tri quan đi”.

Hai người rời khỏi chỗ ngồi, ai cũng hướng mắt nhìn theo.

Hà Bạng tay trái cầm một miếng bánh hạt để chưng đường hoa quế, tay phải bưng một li nước hoa hồng, mắt sáng long lanh: “Tri quan cố lên, không được để thua lão đại hòa thượng đó đâu đấy!”.

Dung Trần Tử không nói gì, chuyển bánh ngọt, hoa quả ở trước mặt mình đến trước mặt nàng. Diệp Diễm hơi lo lắng, liền rời bàn ăn bước đến gần hỏi: “Sư ca, Giả Nghiệp chân nhân là một cao tăng đại đức có tiếng, phải đối phó hết sức cẩn thận mới được”.

Dung Trần Tử khẽ gật đầu, giơ một tay lên hành lễ rồi nói: “đã vậy thì, đại sư, mời!”.

Giả Nghiệp đi hài cỏ mặc áo cà sa, tay cầm thiền trượng, cũng chấp hai tay lại trả lễ: “Tri quan, mời!”.

Dì Chín khẽ khàng bắt chuyện Hà Bạng: “cô thật sự là... đỉnh khí của Dung chân nhân sao?”.

Hà Bạng bỏ tọt miếng bánh ngọt hoa hạnh vào miệng: “Cái này cũng có thể giả được sao?”.

Dì Chín mím môi khẽ mỉm cười, sắc mặt ửng hồng: “Ta nghe nói những người tu đạo... cái đó của bọn họ vô cùng lợi hại, có thật không vậy?”.

Mười ba tuổi dì Chín đã được gả cho Lưu Các Lão, lúc ấy Lưu Các Lão cũng đã gần năm mươi, đương nhiên luôn tò mò hiếu kỳ về những trang nam tử khỏe mạnh tráng kiện. Hà Bạng không hiểu lắm, nàng nghiêng đầu nói: “Cái đó là cái gì? hần có nhiều cái lợi hại lắm!”.

Dì Chín rất muốn thảo luận về thuật Song tu huyền bí, nàng ta càng lúc càng thêm tuổi, hai năm nay không bằng được với những người mới đắc sủng. Nhìn thấy Hà Bạng da mịn thịt mềm, tươi non mơn mớn, cảm thấy thuật Song tu này quả thật rất kì diệu, hi vọng sẽ học lõm được đôi chút, nên cố ý nói vài câu khách sáo: “cô... năm nay bao nhiêu tuổi? Nhìn đáng vẻ thì chắc còn rất trẻ”.

Vấn đề này quá thâm sâu ảo diệu, Hà Bạng suy nghĩ cẩn thận một hồi rồi trả lời: “Quên mất rồi, nhưng ta cũng không còn trẻ nữa đâu”.

Nghe vậy, dì Chín càng thêm phấn khích, hai mắt phát sáng như hai đèn pin – Tuổi trẻ chính là vốn liếng đáng kiêu ngạo nhất của phái nữ, nếu Hà Bạng đang thì con gái, chẳng có lí nào lại không nói ra? Nếu không nói, nhất định là đã nhiều tuổi rồi.

Dì Chín đột nhiên lén lút tháo chiếc vòng bích tử trên tay ra ném đá dò đường: “cô có thể...”.

Nàng ta xoa xoa tay, còn đang do dự không biết nên hỏi sao cho khéo một tí, thì những bà vợ bé khác đâu có thể cam chịu được cảnh lạc hậu? Lòng yêu cái đẹp, ai mà chẳng có. Huống hồ, nếu dì Chín thật sự có được phương pháp thần diệu này, chẳng phải quãng đời tiếp theo, bọn họ chỉ biết cúp đuôi mà sống thôi

sao? Vậy là, cả đám vợ bé nhất loạt xông lên, chen chúc kéo Hà Bạng về bàn của mình, kính nàng ngồi lên ghế đầu. Dì Mười Sáu là người gần đây được sủng ái nhất, nàng ta vút bỏ dáng vẻ ngông nghênh, cười xun xoe lấy lòng Hà Bạng: “Tiểu tử tử, trên giường Dung Tri quan... có phải... làm được rất lâu không?”.

Hà Bạng trả lời không chút do dự: “Là về sức khỏe và độ dẻo dai của hân có tốt không ấy hả? Tối nào hân cũng ngồi [1] trên giường, làm xong việc cũng phải mất một hai canh giờ! Vừa ngồi lại vừa bầm niệm khẩu quyết nữa, rất phiền phức”.

[1] Trong tiếng Trung chữ “làm” và chữ “ngồi” phát âm giống nhau, còn một canh giờ tương đương với hai tiếng.

Lời vừa nói ra, khiến cả đám vợ bé nước miếng chảy tong tong, một, một, một hai canh giờ... Nhất thời ánh mắt các nàng nhìn về phía Dung Trần Tử biến dị hẳn đi! Ngay cả Nhị phu nhân là người đoan trang nhất cũng không kìm lòng được dùng tay che nửa mặt, nói xen vào: “Vậy một mình cô... có ứng phó nổi không?”.

Hà Bạng đánh giá Nhị phu nhân một lượt từ trên xuống dưới, trên mặt rõ ràng thể hiện ra năm chữ “Người đúng là đồ ngốc”: “Có cái gì mà không ứng phó được, hân ngồi thì cứ việc ngồi, ta ngủ thì việc cứ việc ngủ thôi!”.

Biểu hiện trên mặt đám vợ bé là “cô đúng là có phúc mà không biết hưởng”. Tam phu nhân không nhịn được hỏi: “Thứ đó của ngài ấy... chắc là rất lớn nhỉ...”.

Nói xong, nàng ta gơ ống tay áo lên bưng kín mặt lại. Hà Bạng nhét thẳng chiếc bánh hương hoa mai vào miệng, hỏi: “Thứ nào cơ?”. Rồi cô nàng tự mình là thông minh, phán: “À, các người nói cái thứ vừa dài dài, lại vừa có lông đấy ấy hả!”. Nàng chỉ về phía Dung Trần Tử (với cái phát trần đang ở trên tay), rồi vô cùng bất bình nói: “nói lớn thì cũng không lớn lắm, nhưng lại rất cứng! Lần trước, ta chẳng qua chỉ xé một cuốn sách của hân, hân liền dùng thứ đó đánh ta!”. Nàng khoa trương so tới đo lui: “Vỏ của lão tử dày như vậy, mà thiếu chút nữa cũng bị hân đánh đến nứt toác ra kìa!”.

Ánh mắt của đám phu nhân nhà họ Lưu một lần nữa lại hướng đến hình dáng cao ráo thẳng tắp của Dung Trần Tử đang đứng dưới tán tam túy phù dung [2]. hân mũ áo chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị, lời nói cử chỉ đoan chính ôn lương. Tròng mắt đám phụ nữ nhìn về phía hân như muốn rớt luôn ra ngoài, nước miếng chảy nhỏ giọt xuống bãi cỏ. Ngay cả vỏ còn bị đánh gần nứt, vậy, vậy, vậy, vậy thì cái thứ đó cũng cứng quá đi ý chứ...

[2] Tam túy phù dung là một chi của loại Mộc phù dung sống trên cạn (khác với thủy phù dung là hoa sen sống dưới nước), một ngày thay đổi màu sắc ba lần, sáng trắng, trưa phớt hồng, chiều hồng đậm. Vì hoa dần dần ứng hồng giống người con gái say rượu nên được gọi là Tam túy phù dung.

Kể từ đó, nữ quyến trong Lưu phủ không ai gọi hân là Tri quan nữa, cũng không gọi là chân nhân luôn, mà lên gọi sau lưng hân là “Hai canh giờ”. Chưa đến nửa ngày, sự tích về cái tên “Hai canh giờ” đã được nội quyến của Lưu phủ “phổ cập rộng rãi”, khiến Dung Trần Tử mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của đám đàn bà con gái trong phủ, thì không hiểu sao lại thấy sợ nổi cả da gà...

Trở lại cuộc đấu pháp giữa Giả Nghiệp và Dung Trần Tử, chỉ nhìn thấy ở giữa sân một luồng Phật quang long lanh như nước, mười hai vị Giả Nghiệp giống như mười hai đức Phật tôn kính. Dung Trần Tử lẩm bẩm một tiếng vô lượng Phật, cũng không tiến đến phân biệt thật giả, mà gơ tay ngắt một đóa mộc phù dung màu hồng đào, nở nụ cười: “Giả Nghiệp đại sư Phật pháp vô biên, bản đạo đúng là đã được mở rộng tâm mắt”.

Sau đó, Dung Trần Tử cầm theo bông hoa về chỗ ngồi, mọi người đều không hiểu đầu đuôi ra sao, đang nghi hoặc, thì thấy bông phù dung trong tay hân đột nhiên phát ra tiếng nói: “Tri quan pháp nhãn thông thiên, bản tăng kém cỏi rồi”.

Dung Trần Tử tủm tỉm cười nhạt, thả bông phù dung trong tay xuống mặt bàn. lát sau, quả nhiên nhìn thấy có một làn khói nhẹ bốc lên, bông hoa biến thành hình người, đúng là vị Giả Nghiệp. Đại hòa thượng lộ tẩy chiêu thức, tuy bị Dung Trần Tử nhìn thấu, nhưng cả nhà Lưu Các Lão đều là người trần mắt thịt, nào đã được nhìn thấy những phép thuật huyền bí kì diệu như thế bao giờ, nên vẫn rất hào hứng cổ vũ nhiệt liệt.

Vị Giả Nghiệp đặt chân xuống đất, thái độ với Dung Trần Tử cũng trở nên cung kính hơn nhiều: “Lần này đến phiên Tri quan ra đề”.

Dung Trần Tử đáp lễ: “Đại sư đã tu được thuật biến hóa huyền diệu như vậy, thì vài món thuật pháp mọn như Cách không thủ vật [1], Ngũ quỷ vận tài [2] đoán chừng chỉ là trò vật mà thôi”. hần từ từ bước đến giữa bàn tiệc, lấy chén trà xanh trước mặt Hà Bạng hất lên trời, cũng không nhìn thấy đã thực hiện pháp thuật thế nào. Nhưng, lát sau, một trận mưa trà rơi xuống cả khu vườn, mùi hương thanh nhã, thấm cả vào ruột gan. Mọi người còn đang cảm nhận sự huyền diệu, thì lại nhìn thấy một bông hoa sen đỏ rực như lửa mọc lên trong hồ, lớp lớp cánh sen e ấp, tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng kim lấp lánh lưu chuyển, khiến mọi người lóa mắt.

[1] Cách không thủ vật là lấy một vật ở cách xa mình bằng ý nghĩ.

[2] Ngũ quỷ vận tài là lợi dụng sự bài bố của Cửu tinh để đem lại tài vận một cách nhanh chóng.

Giả Nghiệp khê cười, pháp thuật đạo gia đúng là chóng mắt, có gì mới mẻ đáng ngạc nhiên chứ. đang định mở miệng ra nói, chợt cúi nhìn xuống, nhất thời biến sắc – Chiếc áo cà sa màu đỏ cùng những sợi vân màu vàng kim trên người ông ta đã không cánh mà bay, trên người còn độc bộ tăng bào màu vàng mà thôi!

“Tri quan...”. Ông ta mở miệng gọi một tiếng, chợt quay đầu nhìn về phía hồ nước – Bông sen màu đỏ ấy, chẳng phải được biến ra từ áo cà sa của ông ta sao?

Dung Trần Tử thu lại thuật pháp, cơn mưa trà cũng tạnh hẳn, bông hoa sen đỏ như một ngọn lửa trong đầm từ từ vút lên cao, rồi quay trở về trong tay Giả Nghiệp. Từ đó, Giả Nghiệp không dám kiêu căng tự phụ nữa, còn rót trà kính Dung Trần Tử. Dung Trần Tử sắc mặt không đổi, tư thái không kiêu ngạo cũng chẳng siểm nịnh, hai người tương kính, cũng coi như hòa hợp êm thấm.

Lưu Các Lão đưa mắt ra hiệu với Lưu Lão thái thái, Lưu Lão thái thái lúc này thấy được bản lĩnh thật sự của Dung Trần Tử, không còn chút hoài nghi gì nữa, ngay lập tức cười mãn nguyện gật đầu.

Bữa tiệc kết thúc, Dung Trần Tử và Giả Nghiệp tuy theo đuổi hai đạo pháp khác nhau, nhưng nói chuyện cũng rất vui vẻ. Dung Trần Tử học nhiều hiểu rộng, Giả Nghiệp cũng được coi là bậc cao tăng đặc đạo, hai người có dịp gặp gỡ, có lí nào lại không tâm đầu ý hợp?

Nhưng, Giả Nghiệp vẫn không có chút thiện cảm nào với Hà Bạng, cô nàng lúc nào cũng kè kè bám lấy Dung Trần Tử kia. Lúc tàn tiệc, Giả Nghiệp cũng nói vài lời đầy ẩn ý: “Bất luận là tin Phật hay thờ đạo, chung quy lại đều chú trọng việc lòng không sinh tà tâm, giữ cho ý niệm được thanh tịnh. Tri quan phẩm hạnh cao khiết, bản tăng đã nghe nói từ lâu, chỉ là một chữ ‘sắc’, rất dễ khiến lòng nảy sinh tạp niệm. Tuy pháp môn nhiều chỗ có ích, nhưng chung quy lại cũng không nên quá mức. Tri quan cũng nên suy xét kĩ càng, cẩn thận một chút vẫn hơn”.

Dung Trần Tử còn chưa kịp tiếp lời, Hà Bạng đã cất giọng lạnh lạnh: “Đại hòa thượng nói thật chẳng có lí gì cả, sao lại xúi bẩy Tri quan nhà ta như thế chứ?”.

Dung Trần Tử lên tiếng can ngăn, Giả Nghiệp cũng không thể nói rành mạch chuyện này với đàn bà con gái như nàng được, đành thôi. Nhưng, Hà Bạng vốn lòng dạ hẹp hòi, nàng vẫn ghi hận trong lòng mãi!

Buổi chiều, Lưu Các Lão cùng Dung Trần Tử bàn về phong thủy của cái móng nhà mà ông ta mới xây. Thuật phong thủy vốn là thế mạnh của Dung Trần Tử. Giả Nghiệp miễn không tham gia, đứng bên hồ ngắm những đóa sen đang sắp tàn, cũng không biết đang suy tư điều gì.

Diệp Diễm cũng có thể giúp được chút chuyện, nên đương nhiên đi theo phía sau Dung Trần Tử. Đám vợ bé của Lưu Các Lão chưa lấy được phương thức Song tu kì diệu kia, nên cũng âm thầm tính toán không chịu giải tán.

Hà Bạng tung tăng nhảy chân sáo tới bên hồ, cười với Giả Nghiệp hòa thượng: “Đại sư!”.

Giả Nghiệp lùi về sau một bước, chắp hai tay trước ngực: “A di đà Phật. Nữ thí chủ có gì chỉ giáo?”.

Hà Bạng cười nói duyên dáng, đôi mắt đẹp tựa ngàn con sóng biển xanh biếc, dập dềnh: “Thời tiết nóng thật, đại sư nhỉ?”.

Giả Nghiệp ngẩn người, cũng cảm thấy thời tiết tháng Mười thật sự quá nóng. Khuôn mặt Hà Bạng không giấu được nụ cười: “Nước hồ mát thật, nếu có thể nhảy xuống tắm một cái thì tốt biết mấy!”.

“Đúng vậy!”. Giả Nghiệp nhẹ nhàng lặp đi lặp lại: “Nước hồ mát thật!”.

Tiếng cười của Hà Bạng tựa chiếc chuông bạc: “Ánh trăng sáng thật, hoa sen cũng nở rất đẹp nữa!”.

Trong mắt Giả Nghiệp trời bỗng tối đi, bóng đêm dần dày hơn, vầng trăng sáng bạc treo lơ lửng trên trời cao, trong đầm hoa sen hồng phớt nở rộ như đang trong tiết trời tháng Sáu. “Đầm sen đẹp quá!”, ông ta khẽ tán thưởng theo.

Hà Bạng từ từ lùi về phía sau, giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại, yêu kiều, ngọt ngào: “Xung quanh không có ai, nhảy xuống tắm một cái đi?”.

Giả Nghiệp chỉ nghe thấy tiếng côn trùng râm ran trời hè, gió lướt qua những chiếc lá sen, hương thơm vương vấn ống tay áo. Ông ta đặt thiền tr xuống, từ từ cởi bộ tăng bào màu vàng ra, cởi đến trung y bên trong, rồi cởi tiếp cả chiếc quần thụng và đôi hài mũi nhọn.

Hà Bạng phi như bay đến cạnh Dung Trần Tử, nắm lấy ống tay áo hẩn nghe hẩn nói chuyện phong thủy. Giả Nghiệp đại sư toan cởi khó, thì vang lên tiếng thét chói tai của một vị phu nhân trong vườn. Dung Trần Tử và Lưu Các Lão đang nói chuyện nhất loạt đều ngược mắt về phía đó. Chỉ nhìn thấy bên hồ với những đóa hoa sen đang tàn úa, Giả Nghiệp đại sư đã cởi gần hết quần áo, có vẻ như định “nhảy xuống tắm một cái”.

Dung Trần Tử giật mình hoảng hốt, vội bước lên trước, ngón trở tay phải từ trong không khí hóa ra một lá bùa, miệng lầm bầm niệm khẩu quyết, lúc sau một tiếng hét to, rõ ràng vang lên: “Phá!”.

Giả Nghiệp chợt thấy cảnh đêm trước mắt đột nhiên lay động, tựa như mực đen đang dần dần chảy hết đi, thay vào đó là ánh mặt trời tháng Mười rực rỡ. Thấy mình gần trần như nhộng, tâm trí của vị cao tăng đại đức liền rúng động. Ông ta vốn rất kiêu ngạo về nguyên thần của mình, nhiều năm qua chưa gặp được đối thủ xứng tầm. Bữa nay gặp Dung Trần Tử, cũng đã ngộ ra được nhiều điều, nhưng sao ngờ được, lại có người dùng thứ thuật pháp huyền hoặc vật vĩnh này mê mị mình chứ?

Ông ta ngược mắt nhìn Hà Bạng, vẻ mặt khiếp sợ. Hà Bạng lại kéo áo Dung Trần Tử, cười nói: “Giả Nghiệp đại sư, thân đặt ở cõi thoát tục, đáng tiếc lòng vẫn lưu lại chốn hồng trần. Dù cốt cách có thanh cao kì diệu thế nào, gặp được sư phụ tốt ra sao, tóm lại vẫn khó tránh khỏi tạo hóa”.

Dung Trần Tử giận nằng nghịch ngợm, vung phất trần đập vào lưng nằng một cái, khiến nằng kêu “ai da”, cú đập này quả thật thiếu chút nữa là khiến vỏ lưng nứt toác rồi.

Buổi tối, Lưu Các Lão sắp xếp cho đoàn của Dung Trần Tử nghỉ tại Ngưng Huy đường. Sau bữa tối, ánh trăng sáng như chiếc mâm bạc, Lưu Các Lão cùng Dung Trần Tử ngồi trong lương đình ở hoa viên thưởng trà ngắm trăng, nói chuyện phiếm. Diệp Diễm tuy là con gái, nhưng cũng rất am hiểu thuật phong thủy địa lí, lại là đồ đệ yêu của Tử Tâm đạo trưởng, địa vị không hề thấp, đương nhiên cũng ngồi cùng bên cạnh.

Thứ Hà Bạng không thích nhất chính là những nơi như thế này, thêm việc vẫn bực mình vì ban sáng bị Dung Trần Tử đánh ột cái, nên cơm tối chẳng ăn được mấy miếng đã chạy tới bên hồ ở hậu viên nghịch nước.

Giờ này, trăng thanh gió mát, bốn bề thỉnh thoảng lại vang lên tiếng côn trùng rả rích. Hà Bạng ngồi cạnh một tảng đá xám nhạt bên hồ, đôi chân nhỏ nhắn khỏa nghịch dưới làn nước trong xanh mát lạnh. Bỗng sau lưng có một cái bóng mờ nhạt chợt lóe lên, nằng không quay đầu lại, nhưng giọng nói lại trầm lạnh như sắc trời đêm: “Có chuyện gì vậy?”.

Cái bóng phía sau nghiêng người ngồi xuống cạnh nằng, bàn tay mịn nhắn như một chiếc bình sứ đang bưng một chiếc đĩa bằng bạch ngọc, tay phải nhấc đũa, gắp một chút món ngon bón cho Hà Bạng. Là hải sâm kho hành lá. Suốt mấy ngày nay Hà Bạng toàn phải ăn chay, nên giờ có thể đánh một bữa thịnh soạn thế này, nằng đương nhiên không có ý kiến gì.

Ăn xong, nằng mới mở miệng: “Tránh xa ra một chút, đừng làm hỏng việc chính của ta”.

Cái bóng vâng lệnh, cúi đầu lặng im hồi lâu, rồi nói: “Thuộc hạ sợ đám đạo sĩ đó... không chăm sóc bệ hạ chu đáo”.

Sắc mặt Hà Bạng không có vẻ gì là không vui, chỉ lười biếng nói: “Thuần Vu Lâm, từ khi nào ngươi trở nên nhiều lời như vậy hả?”.

Cái bóng không dám lên tiếng nữa, nằng lền đứng dậy, chạy tung tăng về phía hoa viên.

Bóng Hà Bạng bị đám hoa lá chẳng chịt che khuất. Dưới ánh trăng, Thuần Vu Lâm từ từ hiện về hình dáng con người. hần mặc y phục đỏ rực của viên quan Đại tư tế chốn Hải tộc, tỏa ra luồng ánh sáng lấp lánh, mái tóc đen tẩm dưới ánh trăng, dung mạo ưu nhã thoát tục. Trong lúc hần đang ngẩn người, thì sau lưng vang lên một giọng nói non nớt: “Cha ơi...”.

Vụt cái, Thuần Vu Lâm lao thẳng xuống hồ, hóa thành con cá chép đuôi vàng. một cô bé khoảng mười hai, mười ba tuổi đang tiến lại bên hồ, theo sau cô bé là Lưu Các Lão. cô bé đang có vẻ vô cùng căng thẳng, hai tay nắm chặt lấy tà váy dài: “Con...”.

Lưu Các Lão đang tiếp khách, bị cô bé gọi ra, tất nhiên có chút không nhẫn nại: “nói đi”.

Cô bé cắn chặt môi, hồi lâu mới hạ quyết tâm mở miệng, nói: “Con không muốn bị tặng cho ông đạo sĩ đó làm đỉnh khí đâu! Cha, dù sao đi nữa con cũng là con gái của người, dù có gả làm lễ ột gia đình đoan trang đứng đắn, cũng về vang hơn là đi theo một ông đạo sĩ không danh không phận! Cha...”.

Cô bé sục sục bước đến, túm lấy góc áo của Lưu Các Lão. Lưu Các Lão hẩy tay nàng ra: “Đúng là suy nghĩ của đám bà con gái! Con phải biết Dung Tri quan là đồ đệ đầu tiên của Tử Tâm đạo trưởng, khắp Đạo tông đều truyền tụng rằng ngài ấy là Chính thần chuyển thế, hơn nữa đạo pháp lại tinh thâm. Nếu con đi theo ngài ấy, sau này một khi cơ duyên đến, nói không chừng lại có cơ hội lấy được bí quyết để trở nên trường sinh bất tử”.

Cô bé vẫn còn nhỏ, thấy ý cha đã quyết, lập tức tóm chặt lấy góc áo, khóc không thành tiếng: “Nhưng con không cần bí quyết trường sinh gì đó đâu. nói gì thì con cũng là máu mủ ruột già của người, người nữ nhẩn tâm đem con tặng ột kẻ xuất gia như tặng một con chó con mèo ư? Nếu ngài ấy quả tốt như vậy, sao người không tặng tí tí cho ngài ấy? Sao nhất định phải là con?”.

Lưu Các Lão nhất thời không biết nói gì. cô bé này là con gái út của ông ta, tên là Lưu Tầm Phương, con của tiểu thiếp Huệ nương, năm nay mới mười ba tuổi. Ông ta vừa thở dài, thì sau lưng lại vang lên một giọng nói của một vị phu nhân: “Lão gia, khách khứa vẫn còn đang chờ ông trong vườn, sao ông lại ở đây?”.

Lưu Các Lão rút tay áo ra, chậm rãi nói: “Con nhìn cô gái bên cạnh Dung Tri quan đi, nói về váy áo, trang sức, có chỗ nào thua kém người khác chứ? Đừng suy nghĩ lung tung nữa”. Ông ta ngẩng đầu nhìn vị phu nhân quý phái đang tiến lại gần, nói: “Người làm mẹ như bà cũng nên khéo léo khuyên bảo con đi, ta đi tiếp chuyện với khách trước đây”.

Vị phu nhân nở nụ cười dịu dàng: “Là thiếp không phải. Lão gia bận việc cứ đi trước đi, để thiếp từ từ khuyên nhủ con bé”.

Lưu Các Lão khẽ gật đầu, dù gì ông cũng là thầy giáo của Hoàng đế đương triều, sao lại có thể không biết nhục khi đem con gái mình tặng ột người xuất gia làm đỉnh khí? Lưu Tầm Phương đúng là có một tí tí năm nay mười bảy tuổi chưa lấy chồng, nhưng con bé đó lại do vợ cả sinh ra. Xưa nay con cái của chính thất và các thê thiếp vốn có sự khác biệt. Sao ông ta có thể tặng con gái của chính thất ột kẻ xuất gia được, làm vậy chẳng phải sẽ khiến người ta chế nhạo hay sao?

Ông ta xoay người trở lại bàn trà. Ánh mắt của Lưu phu nhân ở phía sau càng lúc càng sắc nhọn: “Ngươi vừa nói những gì với lão gia?”.

Đầu Lưu Tầm Phương càng cúi thấp, hai cánh môi mím chặt, không dám thở mạnh. Lưu phu nhân hừ lạnh nói: “Đừng quên xuất thân của mình! Mẹ đẻ ngươi chẳng qua chỉ là một ả giặt vải, người nghĩ mình là ai mà dám bằng vai phải lứa với Tầm Dung của ta? Bảo ngươi đi theo Dung Tri quan, đó là sự nhân từ của lão gia. Đừng có tự ình là thiên kim tiểu thư, nếu không phải trong người ngươi có dòng máu của lão gia, thì ngươi đã là đứa lang thang nơi đầu đường xó chợ từ lâu rồi, ngay cả việc ăn xin cũng không biết. Nuôi không ngươi suốt mười mấy năm nay, đâu thể để vô ích như vậy được”.

Lưu Tầm Phương gục đầu xuống. Thuần Vu Lâm đang ở dưới nước, có thể nhìn thấy rất rõ vẻ mặt của nàng. Nàng nói bằng giọng rất nhỏ, rất nhỏ: “Xin lỗi mẫu thân, con biết lỗi rồi”.

Giọng Lưu phu nhân lạnh như băng: “Biết lỗi rồi thì mau đi chuẩn bị đi. Tốt nhất ngươi nên hi vọng Dung Tri quan thích ngươi. Nếu không, hừ!”.

Bà ta phát tay áo bỏ đi, để lại Lưu Tầm Phương một mình cô đơn đứng bên hồ. Mặt hồ ánh lên bóng hình bé nhỏ gầy yếu vô cùng đáng thương của nàng.

Thuần Vu Lâm cũng không biết mình đã trôi lên khỏi mặt nước từ bao giờ. Mảnh trăng tròn soi xuống mặt hồ như bạc vỡ, nàng cúi người ngồi xuống, khuôn mặt phản chiếu trên mặt nước, bất lực và hoảng sợ. Thuần Vu Lâm tiến đến quá gần, vô tình chạm vào đầu ngón tay nàng. Nàng cũng phát hiện ra con cá chép vàng tỏa ra ánh sáng trong veo, nhưng chỉ thì thầm hỏi: “Ta nên làm thế nào đây?”.

Ánh trăng tròn vành vạnh nơi đình viện xa hoa trắng lẹ. Dung Trần Tử đang cùng Lưu Các Lão và Giả Nghiệp đại sư bàn luận về những giai thoại phong thủy, nhưng rõ ràng là hẩn không tập trung. Cơm tối Hà Bạng ăn không nhiều, giờ cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, trước mặt mọi người hẩn cũng không tiện dõ dành...

Khi ánh trăng lên cao, Hà Bạng mới chạy tung tăng tới, nhưng lại không để ý gì tới hẩn, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Diệp Diễm, nhặt mấy loại hoa quả trên bàn bỏ vào chiếc đĩa trước mặt. Dung Trần Tử thở dài, cầm một chùm nho thả vào trong đĩa của nàng, hẩn vốn là người kín đáo, hành động này cũng coi như đã thể hiện sự dịu dàng rồi.

Nhưng, Hà Bạng lại không chút cảm kích, cũng chẳng thèm liếc nhìn hẩn lấy một cái.

“Nghe đồn Đạo tông có Tuyệt tâm định, không biết Tri quan có biết loại pháp thuật này kì diệu ở chỗ nào không?”. Lưu Các Lão cất tiếng hỏi, nhưng mãi không thấy hẩn trả lời, đành liên tục gọi: “Tri quan, Tri quan?”.

Đến lúc ấy, Dung Trần Tử mới bừng tỉnh, có Hà Bạng ngồi bên cạnh, trái tim hẩn trấn tĩnh, tinh thần cũng tập trung hơn: “Chỉ là chút tài mọn thôi. Thời xưa, các thuật sĩ giang hồ dùng thuật này để khiến nước trong bình sứ, gạch men, không thể đun sôi được...”.

Hẩn vừa nói vừa liếc nhìn Hà Bạng, nhưng cô nàng đã nhắc người lên chuẩn bị về phòng, đi được nửa chừng, như nhớ ra điều gì, liền quay người lại vuốt tất cả số hoa quả và điểm tâm vào đầy một chiếc đĩa rồi cầm theo.

Đến giờ Tí, buổi thường trăng mới kết thúc. Cuối cùng, Dung Trần Tử cũng thấy nhớ Hà Bạng, nhưng không tiện nói ra, đành mượn cớ nói chuyện với Diệp Diễm để đến chỗ nàng. Hà Bạng ở trong phòng, đã ngủ say từ lâu. Dung Trần Tử đứng ở cửa, chần chừ không biết nên mặt dày bước vào hay quay người về phòng luôn.

Diệp Diễm sao lại không hiểu tâm tư của hẩn chứ. Nàng đẩy cửa bước vào, còn cố ý để cửa ngỏ. Khuôn mặt Dung Trần Tử thoáng ửng hồng, cuối cùng vẫn sải bước vào trong. Chăn đệm trên giường mềm mại, Hà Bạng đã thay một chiếc áo ngủ khác rộng rãi hơn, nằm sấp trên giường, mái tóc dài mượt đen huyền để lộ ra một khoảng cổ tuyệt đẹp.

Dung Trần Tử khẽ thở dài, nhắc chân lên nhẹ nhàng đắp cho nàng, nàng liền lật người, rồi kêu lên một tiếng, cái miệng nhỏ lớn tiếng lầu bầu: “Lưng đau”.

Hàng lông mày của Dung Trần Tử nhíu chặt lại, hồi lâu mới cởi chiếc áo choàng của nàng ra, quả nhiên trên làn da mịn màng trơn nhẵn có một vết bầm xanh tím. Ánh mắt hẩn khẽ run lên, lúc sau liền lấy ra một lọ thuốc, cẩn thận bôi lên cho nàng, trong lòng cũng tự trách mình. rõ ràng biết nàng chỉ nhất thời ham vui, bản thân mình xuống tay cũng có chừng mực, nào ngờ da thịt nàng lại mềm mịn đến vậy, khiến vết thương trở nên nghiêm trọng đến thế. Ngón tay hẩn xoa lên vết thương, Hà Bạng liền hấp háy mở đôi mắt đen lay lay ra, nhưng cuối cùng cũng không tỉnh, chỉ nhìn hẩn một loáng rồi lại nhắm mắt vào ngủ tiếp.

Dung Trần Tử bôi thuốc xong, rồi cho nàng ăn một viên đan dược. Bên phòng ngoài, Diệp Diễm vẫn trầm mặc, nàng không thể không chế nổi bản thân mình đừng để ý đến Dung Trần Tử. Động tác của hẩn cẩn thận tỉ mỉ. Nàng quen biết hẩn đã mười mấy năm trời, hai người luôn nghiêm thủ lễ nghĩa chuẩn mực, chưa

bao giờ có nửa điểm vượt quá giới hạn. Thế nhưng, hẳn chẳng qua cũng chỉ quen Hà Bạng kia có mười mấy ngày, mà đã nhẹ nhàng dịu dàng hết mực như vậy rồi. Diệp Điềm cố gắng không nghĩ tới nữa, nhưng lại không thể khiến trái tim mình ngừng xót xa.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Các Lão dẫn Dung Trần Tử đi thăm mảnh đất ông ta dựng nhà, ý định ban đầu đương nhiên là dẫn theo Lưu Tầm Phương đi cùng, để Diệp Điềm và Hà Bạng ở lại trong Lưu phủ. Nhưng Diệp Điềm cũng hiểu đôi phần về thuật phong thủy địa lí, hướng hồ, nàng cứ kè kè bên Dung Trần Tử, nên hiện giờ đương nhiên cũng muốn đi theo.

Hà Bạng bị Dung Trần Tử đánh, đang hăm hứ bức mình, hơn nữa xem phong thủy cũng chẳng có món ngon mà ăn, nên nàng không muốn đi. Nếu Dung Trần Tử ngọt ngào thêm tí nữa, dùng lời hay ý đẹp dỗ dành, nói không chừng nàng sẽ chuyển ý; nhưng hẳn là người xuất gia, lại là đại đệ tử của Tử Tâm đạo trưởng, từ nhỏ ở đâu cũng được tôn trọng, nên đã hình thành phong thái trầm ổn chín chắn như hiện giờ. Nhiều năm qua, địa vị dần được nâng lên, môn đồ nhiều thêm, hiện giờ hẳn tự mình là một vị Tôn sư, lời lẽ cử chỉ tuân theo quy củ ngặt nghèo, sao có chuyện dỗ dành người khác? Hướng hồ, hẳn lại là chính nhân quân tử, trọng đức hạnh, tránh thị phi. Giả Nghiệp đại sư là người trong phật môn, tuy kiêu ngạo, nhưng đâu có ác ý, sao có thể tùy tiện sỉ nhục người ta? Nên, hẳn không những không dỗ dành, mà còn giáo huấn Hà Bạng nửa ngày trời. Nàng tức phát điên, đương nhiên không chịu ra ngoài cùng hẳn.

Dung Trần Tử cũng hết cách, đành dặn Lưu Các Lão một hồi, ông ta đương nhiên hứa hẹn đủ kiểu, lệnh cho nhà bếp đưa thức ăn lên phòng cho Hà Bạng liên tục, đều như nước chảy. Dung Trần Tử cũng tạm yên lòng – Chỉ cần thức ăn không ngừng được đưa lên, nhất định nàng ấy sẽ không tự ý ra ngoài.

Lưu Các Lão vừa dẫn Dung Trần Tử đi, thì Hà Bạng đã bị một đám người vây lấy. Đám người ấy đương nhiên là mấy bà vợ bé của Lưu Các Lão. Lưu Các Lão từng là thầy giáo của Hoàng đế, nên quần áo trang sức của mấy bà vợ bé này món nào món đấy đều rất quý giá, thậm chí không thiếu những thứ là do thiên tử ngự ban.

Hôm nay dì Mười Sáu mang tới cho Hà Bạng một cặp ngọc như ý, vừa nhìn đã biết chỉ ở trong cung mới có: “Tiểu tử tử... nếu có cách chăm sóc khiến dung nhan thêm xinh đẹp, liệu có thể truyền thụ lại đôi chút không?”.

Hà Bạng đang bận ăn, không rảnh để ý đến nàng ta. Cạnh Hà Bạng, ngọc ngà châu báu xếp chồng thành đống. đang lúc ồn ào huyên náo, thì Lưu phu nhân bước vào. Năm nay, bà ta đã ngoài năm mươi tuổi, phong vận ngày một già đi, nếp nhăn trên trán cũng rất sâu, nhưng trong lời lẽ cử chỉ, vẫn toát lên khí thế uy nghiêm của bậc nữ chủ nhân. Quả nhiên, bà ta vừa xuất hiện, đám thê thiếp tuy ngàn vạn lần không cam lòng, nhưng đành phải hành lễ rồi lui xuống.

Lưu Các Lão đã nhiều năm lẫn lộn trên chốn quan trường, Lưu phu nhân cũng đã gặp đủ loại người, chứng kiến đủ mọi chuyện. Sắc mặt bà ta rất hiền lành hòa nhã, nhưng giọng nói lại toát ra vẻ cả vú lấp miệng em: “cô nương còn trẻ, dung mạo lại xinh đẹp như hoa, đi theo một người xuất gia một cách không minh không bạch thế này, thiết nghĩ chắc cũng vất vả khổ sở lắm nhỉ?”.

Hà Bạng đang ăn bánh hoa quế, mơ hồ hỏi lại: “Vậy là có ý gì?”.

Cánh tay phải hơi mập của Lưu phu nhân hơi duỗi ra, trên cổ tay đeo đầy vòng vàng, vòng ngọc tinh xảo đắt tiền: “Lão gia nhà chúng ta tuy chỉ ở nhà, nhưng vẫn còn có rất nhiều môn sinh bạn bè cũ trong triều, giao du với không ít công tử tuổi trẻ tài cao diện mạo anh tuấn. Với nhan sắc này của cô nương, dù... không còn toàn vẹn, nhưng nếu lão gia nhà chúng ta nói một câu thôi, thì việc muốn kết thân với tân khoa trạng nguyên gì đi nữa thì cũng không phải là chuyện khó”. Bà ta kín đáo quan sát thần sắc Hà Bạng, rồi chậm rãi nói nốt về sau: “Dung Tri quan có tốt đến mấy, chung quy lại vẫn là người xuất gia, đâu cho cô nương một danh phận được. Sao có thể so với mỗi lương duyên tốt này chứ?”.

Lúc này, Hà Bạng mới vỡ ra nhiều điều: “Ý bà là chỉ cần ta rời khỏi Dung Trần Tử, thì Lưu Các Lão có thể chọn một vị quan làm hôn phu cho ta đúng không?”.

Khóe mắt đầu mày Lưu phu nhân tươi vui hẳn lên: “Đúng vậy! Mà vị quan này, chức tước chắc chắn là không hề bé, nhân phẩm tướng mạo cũng rất tốt, quan trọng là, lão gia nhà chúng ta có thể đảm bảo rằng cô nương sẽ là chính thất. một khi già qua đó rồi, cô sẽ trở thành quan bà!”.

“Dùng một lão đạo sĩ đổi lấy một tên quan ư?”. Hà Bạng ngậm một miếng bánh hoa lê, nói: “không đổi”.

Sắc mặt Lưu phu nhân khê tái đi: “Hay là chúng ta sẽ cho cô nương hoàng kim vạn lượng, chỉ cần cô nương rời xa Dung Trần Tử, Lưu gia có thể đảm bảo cho cô nương phú quý một đời”.

Hà Bạng lắc đầu không chút do dự: “không đổi”.

Nàng cắn thêm một miếng bánh hoa lê nữa, thầm nghĩ, hoàng kim cần không nổi, đổi làm gì? một tên đàn ông làm quan trong triều tuy có thể cần được, nhưng chắc chắn là không ngon bằng Dung Trần Tử...

Về hiền lành hòa nhã trong mắt Lưu phu nhân từ từ tan biến: “đã vậy thì, thân già này xin cáo từ”.

Sau này của sau này, Lưu Các Lão đã khen với Dung Trần Tử rằng Hà Bạng là người nhìn thấy tiền vàng như nhìn thấy phân, Tri quan quả là người có phúc – May mà lúc đó Lưu phu nhân không mang đầu bếp nhà bà ta ra đối với nàng...

Sau khi Lưu phu nhân đi khỏi, Hà Bạng tiếp tục ăn uống nhiệt tình trong phòng, thì lại có người gõ cửa. Nàng cũng lười chẳng buồn ra mở, người đó gõ một lúc lâu, rồi không thể nhịn được nữa, đành đẩy cửa bước vào: “A di đà phật”. Người đến chấp hai tay hành lễ bất ngờ thay lại là Giả Nghiệp đại sư. Ông ta nói thẳng: “Nữ thí chủ tuy là thân yêu, nhưng cuối cùng lại tu hành chính đạo. Hà tất gì phải vất vả khổ sở dây dưa tới Dung Tri quan vậy?”.

Ông ta thốt ra những lời này, là muốn bóc trần lai lịch thân thế của Hà Bạng. Nhưng nàng lại chẳng mảy may để ý tới: “Đại hòa thượng, vào thẳng ý chính đi”.

Giả Nghiệp tay lần tràng hạt, vẻ mặt nghiêm trọng: “Thịt thần tiên vốn kì diệu, nhưng tu vi trên người nữ thí chủ, e cũng không dưới ngàn năm, hà tất vì chút lòng tham ăn mà hủy đi căn cơ tu hành của bản thân?”.

Hà Bạng neho mắt, nói: “Khốn kiếp, bảo ông nó thẳng mục đích đến đây, ông lại cứ lải nhải những chuyện linh tinh vớ vẩn mãi. Ông tới diệt yêu trừ ma à?”. Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, rồi lại trưng ra khuôn mặt thương xót: “Đại hòa thượng, không phải ta công kích ông đâu, nhưng dựa vào bản lĩnh của ông hiện giờ, muốn diệt yêu trừ ma, sợ là phải bơi khóa thân trong hồ sen nhà Lưu Các Lão thêm lần nữa đấy”.

Giả Nghiệp khê thở dài: “Bần tăng tự biết tu vi của mình không đủ, chỉ có một chuyện muốn hỏi, Dung Tri vốn là đệ tử của Tử Tâm đạo trưởng từ hang Vô Lượng, lại là bậc quân tử nghiêm thủ lễ nghĩa. Bần tăng quan sát thần sắc ngài ấy, thấy có chân linh kì diệu ngụ trong người, đã đạt tới cảnh giới hợp nhất cùng thiên địa. Dù nữ thí chủ có dung mạo tuyệt sắc, ngài ấy cũng tuyệt nhiên không thể nảy sinh những vọng tưởng về những thứ không thuộc về mình”. Uy thế trong ánh mắt ông ta dần rõ hơn: “Chỉ có thể là do ngài ấy trúng thuật mị hoặc của nữ thí chủ thôi, đúng không?”.

Hà Bạng vừa cúi đầu ngoạm hết nửa chiếc bánh hương hoa mai, thì bị nghẹn không nói được câu nào. Giả Nghiệp từ từ bước từng bước truy hỏi: “Thuật mị hoặc bản đạo cũng đã từng được nhìn thấy, nhưng dựa vào tu vi của Dung Tri quan, để khiến cho ngài ấy rơi vào thuật này mà bản thân lại không hề hay biết, thì nhất định không phải là loại thuật pháp thông thường. Chân thân của nữ thí chủ là một con trai nước, giọng nói lại mang khẩu âm của vùng Xuyên Thục... Liệu có phải có quen biết với Giang Hạo Nhiên Tôn chủ của sông Gia Lăng không? Nghe nói Giang Tôn chủ đã từng...”.

Cuối cùng Hà Bạng cũng nuốt trôi được nửa miếng bánh hoa mai, nàng uống thêm nửa chén nước hoa hồng cho xuôi hẵn, phỉ phỉ hết vụn bánh, rồi nói: “Khốn kiếp, ông vẫn còn chưa xong sao? không thềm nói với ông nữa. Tri quan nhà ta đâu?”.

Giả Nghiệp lại niệm phật hiệu nói: “Nữ thí chủ, Dung Tri quan đi cùng Lưu Các Lão tới núi Trường Cương rồi, thí chủ...”.

Hà Bạng hừ một tiếng, đột nhiên ánh mắt khê tối đi: “Núi Trường Cương?”. Nàng khựng lại trong giây lát, sau đó nhảy chân sáo ra khỏi cửa phòng, bất ngờ quay lại mỉm cười, thần nhiên nói: “Đại sư, ông nhiều lời quá, sau này chết xuống âm ti sẽ bị rút lưỡi đấy”.

Nàng nở nụ cười đẹp mê hồn, Giả Nghiệp bị luồng ánh sáng tươi rói trong đôi mắt ấy dọa cho chết khiếp, mãi lâu sau cũng không nói lên lời. Đến khi đầu óc bình tĩnh trở lại, thì bóng dáng nàng nào còn ở đó nữa.

Về phần Lưu Các Lão, miệng nói mời Dung Trần Tử đi xem phong thủy dương trạch [1], nhưng đến nơi, Dung Trần Tử mới vỡ lẽ ông ta có ý phá núi xây âm lăng. Ngọn núi này tên là núi Trường Cương, thoát nghe tên thì cũng không thấy có gì nổi bật cho lắm. Nhưng, chẳng biết Lưu Các Lão nghe theo ông thầy phong thủy nào, nói ngọn núi này là nơi cất giữ huyệt mộ rất tốt. Ông ta là người cẩn trọng, đương nhiên phải mời thêm một vị cao đạo như Dung Trần Tử tới xác định lại lần nữa mới yên tâm.

[1] Dương trạch là phần đất dùng để làm nhà cửa, đình chùa miếu mạo, làng mạc, thị trấn, thành phố,... Dương trạch phải hài hòa với thiên nhiên, có không gian tốt, khiến con người thấy vui tươi, mạnh khỏe, hạnh phúc. Dương trạch tốt tức là môi trường tốt.

Núi Trường Cương cây cối um tùm tươi tốt, thế núi không quá dốc, nhưng khúc khuỷu khó đi. Lưu Các Lão dẫn theo Lưu Tầm Phương cùng đi. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng Lưu Tầm Phương răng trắng môi đỏ, dáng vẻ vô cùng thanh tú mỹ lệ.

Dung Trần Tử tuy không lí giải được sao phải dẫn cô bé cùng đi, nhưng e ngại nên không tiện hỏi nhiều. Chỉ là, giờ đường núi xe ngựa khó đi, nếu đi bộ, thì cô nương được nuông chiều từ bé với đôi chân nhỏ nhắn đang bị bó chặt này sao có thể leo nổi. Nên Dung Trần Tử mới mở miệng nói: “Thủy lưu nơi này chảy thẳng vào huyệt, giống như Triều thủy cục [2]. Chỉ là địa khí [3] luân chuyển xoay vòng trong núi, cần phải lên núi để xem kĩ hơn”. hần ra hiệu về phía chiếc túi bảo bối mà Thanh Tổ đang đeo phía sau: “Chi bằng Lưu Các Lão hãy đợi ở đây đi”.

[2] Triều thủy cục, còn gọi là Nghịch thủy cục – một trong bốn đại thủy cục trong phong thủy, bao gồm Hoàn thủy cục, Nghịch thủy cục, Tụ thủy cục, Thuận thủy cục. Nghịch thủy cục là dòng nước chảy hướng thẳng về phía mặt.

[3] Địa khí là những dòng năng lượng xấu hoặc tốt trong lòng đất bốc lên mặt đất. Địa khí chiếm giá trị khoảng 70 – 80% trong phong thủy, còn lại là Thiên khí và Nhân khí.

Lưu Các Lão vốn đang có mưu tính, đương nhiên không chịu, khăng khăng đòi cùng lên núi.

Đám người leo mất khoảng hai canh giờ, cuối cùng cũng đến được sườn núi, nhưng lúc này trời đã tối. Lưu Các Lão cho phát quang một chỗ, rồi nhóm lửa nghỉ qua đêm. Ông ta đã toan tính trước, nên thức ăn nước uống, đồ dùng dụng cụ cũng đều mang đủ cả.

Khói bếp lượn lơ bay lên, Dung Trần Tử cầm la bàn đi một vòng xung quanh. hần đang tập trung, Lưu Các Lão liền nháy mắt với con gái mình. Suy cho cùng, Lưu Tầm Phương cũng còn quá nhỏ, nên chưa hiểu chuyện. Lưu Các Lão đành phải vừa kéo Diệp Diễm lại nói chuyện, vừa ra hiệu cho con gái đến gần chỗ Dung Trần Tử.

Lưu Tầm Phương tuy không muốn, nhưng lại không dám làm trái ý cha, đành tiến gần đến cạnh Dung Trần Tử, hỏi: “Tri quan, ngài đang xem gì vậy?”.

Tuổi tác nàng còn nhỏ, nên Dung Trần Tử không hề có chút suy nghĩ xiên xẹo nào, chỉ chú tâm vào cây kim trên la bàn: “Xem phong thủy địa hình quan trọng nhất là không được qua loa đại khái, thuật Tầm long điểm huyệt [4] bản đạo chỉ biết sơ qua thôi, thật sự không phải là sở trường. Đành phải thật cẩn thận hơn nữa, nếu không sẽ phụ sự giao phó”.

[4] Tầm long điểm huyệt là một thuật ngữ trong phong thủy, dùng để tìm kiếm thế đất đắc địa, đòi hỏi thầy phong thủy phải có kiến thức uyên thâm mới có thể chọn được chính xác.

Lưu Tầm Phương cũng không biết làm thế nào để tiếp cận hần, đành cố gắng hết sức sáp lại gần hần: “Tri quan đây là la bàn hả?”.

Lưu Tầm Phương sáp lại quá gần, khiến Dung Trần Tử có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc của nàng ta. hần lập tức nghiêng người bước tránh ra xa, giọng nói không vui: “Đường núi khó đi, Lưu tiểu thư cũng đã mệt mỏi rồi, nên đi nghỉ đi”.

Dứt lời, hần liền thu la bàn lại, bước lên trước mười mấy bước, vốc một nắm đất lên tỉ mỉ quan sát.

Nhìn Lưu Tầm Phương tốn công vô ích, lại còn khiến Dung Trần Tử thấy phản cảm, Lưu Các Lão lén trừng mắt lên với nàng một cái, đang muốn ra chiêu khác thâm hơn, thì đột nhiên dưới núi có tiếng gọi vô cùng

yêu kiều: “Tri quan!”.

Thanh âm trong veo như tiếng kim ngọc rơi, vang lên khắp nơi. Dung Trần Tử nhíu chặt lông mày, lần theo tiếng gọi. Sắc mặt Diệp Diễm và Lưu Các Lão đều vô cùng khó coi. Chỉ riêng tiểu thư của Lưu gia là bình thản như không. Dù sao nàng ta cũng vẫn còn nhỏ, Dung Trần Tử lại hơn nàng quá nhiều tuổi, hơn nữa cũng đã nói chuyện riêng với nhau bao giờ đâu, giờ đi theo tới đây chẳng qua cũng vì nghe lời của phụ thân mà thôi.

Nơi này cách Lưu phủ khá xa, Hà Bạng phải thi triển thuật Độn thủy đến hai lần mới tới được, nên cũng có chút mệt mỏi, dứt khoát ngồi lên một phiến đá hoa cương không đi tiếp nữa, đợi Dung Trần Tử tới bệ. Dung Trần Tử khẽ thở dài: “Sao lại tự mình chạy đến đây thế này? Chân còn đau không?”.

Nàng bĩu môi làm nũng: “Đương nhiên là đau rồi, người cũng đâu có thêm quan tâm gì đến người ta!”.

Dung Trần Tử cũng bó tay hết cách với nàng, nàng không phải là người biết nói lí lẽ, hấn đành bế nàng lên núi. Hà Bạng hay tay ôm chặt lấy cổ hấn, vẫn chưa chịu yên: “Tri quan, lưng người ta cũng đau nữa”.

Hơi thở của nàng quán quýt quanh cổ hấn, Dung Trần Tử khẽ nghiêng mặt tránh sang một bên, rồi tìm một chỗ khuất tầm mắt những người xung quanh, nhìn nhanh phía sau lưng nàng, váy áo vừa cởi ra, quả nhiên thấy trên tấm lưng trắng nõn như tuyết có một vết bầm tím màu xanh nhạt. Đầu mày của hấn nhăn tít lại, nhưng miệng vẫn hừ lạnh: “Ai bảo người gây rối”.

Tuy nói vậy, nhưng ngón tay lại không kìm được nhẹ nhàng xoa lên vết bầm. Hà Bạng yên lặng nằm trong lòng hấn, khuôn mặt dính sát vào lồng ngực hấn: “Tri quan”.

Dung Trần Tử ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, giọng điệu cũng vì thế mà nhẹ nhàng hơn: “Sao?”.

Đầu ngón tay trắng xanh vẽ vòng tròn lên ngực hấn: “Người có thích ta không?”.

Dung Trần Tử khẽ quay mặt đi hướng khác: “... Đừng nghịch nữa”.

Dung Trần Tử ôm Hà Bạng trở lại sườn núi, gió núi hơi lạnh, sắc mặt Diệp Diễm âm u nặng nề, Lưu Các Lão cũng ý thức được chương ngại vật lại tăng thêm một cái. đã thế, hai tay Hà Bạng kia ôm siết lấy cổ Dung Trần Tử, lại còn ngâm nga một bài dân ca Tứ Xuyên vớ vẩn – Bài hát con cua.

“Con cua ấy à con cua anh, có tám là tám cái cẳng, có hai là hai mắt tròn, với một cái mai cứng ơi là cứng”. Đám người ngồi đây ai cũng có địa vị, chưa từng nghe qua những thứ thô thiển tầm thường như thế bao giờ, nên lông mày người nào người nấy nhăn tít lại. Dung Trần Tử không biết nên cười hay mếu, nhưng cũng kệ nàng.

Vì ra khỏi nhà, nên bữa tối cũng đơn giản đi rất nhiều. Hà Bạng không thích vết thức ăn trong cùng một nồi với cả đám người, nên chỉ ăn vài miếng rồi ra chỗ khác chơi. Trước mặt mọi người, Dung Trần Tử không tiện dõ dành, nên mặc nàng tự do nghịch ngợm.

Lưu Các Lão xoắn xuýt lấy Dung Trần Tử, đàm đạo về những giai thoại phong thủy. Dung Trần Tử cố gắng ứng đối, nhưng rốt cuộc một phần tâm trí vẫn đặt chỗ Hà Bạng. Thấy nàng đang thích thú nghịch chiếc la bàn của mình, Dung Trần Tử liền bước tới gần. Chiếc la bàn của hấn đã lâu đời, là vật được truyền từ đời sư tổ, sau đó Tử Tâm đạo trưởng truyền lại cho hấn. La bàn được làm bằng gỗ sơn hạch đào rất chắc chắn, ngoài vuông, trong tròn, vì lâu đời, nên thậm chí nó còn bóng đến mức soi gương được.

Bữa nay Hà Bạng không ngủ được, nên cầm la bàn xoay đi xoay lại trên sườn núi rộng rãi. Dung Trần Tử đi tới, rồi nắm chặt lấy hai tay nàng từ phía sau: “Cầm thế này này!”. hấn đỡ lấy chiếc la bàn đặt chắc chắn trong tay, giọng nói rất nhẹ: “La bàn dùng để xác định phong thủy chú trọng đến Kỳ châm bát pháp, kim la bàn dao động không cố định là Đường châm; đầu kim góc lên là Phù châm; đầu kim hạ xuống là Trầm châm; kim xoay chuyển không dừng là Chuyển châm, chìm nổi bất định là Đầu châm; kim quy trung tuyến nhưng không thuận là Nghịch châm; nếu kim tránh trung tuyến là Trắc châm; Chính châm là kim ở chính giữa, bình ổn”.

Gió trên sườn núi thổi qua tai, Lưu Các Lão và cả đoàn người đang nhắm mắt nghỉ ngơi, âm sắc của Dung Trần Tử trầm thấp mê hoặc: “Nếu thường xuyên chọn nhà, bảy biện pháp trấn giữ an toàn có thể bỏ qua hết, chỉ cần lấy Chính châm thôi”.

Hà Bạng nghiêng đầu: “Thế nếu lấy Đường châm thì sẽ thế nào?”.

“Vấn đề này nói ra rất dài”. Dung Trần Tử ngồi dựa lưng dưới tán một cây dâu, tiện tay nhặt một cành cây ngắn vẽ lên mặt đất: “Đường châm biểu thị dưới đất có tà dị, ở lại đó sẽ chuốc lấy tai họa. Phù châm biểu thị dưới đất có âm thần đón cửa, nhất định phải cẩn thận cung kính. Trầm châm là nơi ấy có âm khí tích tụ, không có lợi cho người ở đó...”. hần vô cùng kiên nhẫn giảng giải kĩ càng, tỉ mỉ cho Hà Bạng nghe.

Dung Trần Tử ngồi rất ngay ngắn, nhưng Hà Bạng lại như người không xương, ngồi chán ngồi chê rồi ngồi luôn vào lòng hần, say sưa mê mải nghe. Dung Trần Tử không tiện thân mật quá mức, nên lấy tay tách người nàng ra, rồi để nàng dựa lưng vào thân cây dâu. Hà Bạng chạm vào chiếc la bàn, vô cùng hiếu kì hỏi: “Có linh không? Tại sao cây kim này cứ dao động không ngừng suốt vậy?”.

“Có thể vì người là thân yêu”. Dung Trần Tử lấy chiếc la bàn ra khỏi tay nàng, đặt ngay ngắn: “Kinh nghiệm đúc kết từ người đi trước, tất nhiên là linh nghiệm rồi”.

Thanh âm của Hà Bạng vừa yêu kiều vừa lạnh lót mà lại nhẹ nhàng: “Các người đúc kết nhiều kinh nghiệm như vậy, nhưng bấy nhiêu đó chỉ toàn dùng để bắt yêu, đúng là đáng ghét”.

Bàn tay nàng trắng trẻo mềm mại, giọng Dung Trần Tử ảm áp: “Đạo tông cũng có rất nhiều cao đạo là thân yêu tu thành tiên, Đạo tông đối với yêu hay người đều bình đẳng như nhau. yêu làm việc ác mới bị bắt, nếu không thì bắt làm gì?”.

Hà Bạng hừ hừ mấy tiếng, sóng vai ngồi với hần dưới tán cây dâu, lúc mới bắt đầu vẫn còn ngửa cổ ngắm sao, nhưng chỉ lát sau đã ngáp dài, dựa vào thân cây dâu thô ráp ngủ thiếp đi. Dung Trần Tử không ngủ, thời điểm xem khí tốt nhất là giờ Dần [1], giờ Dậu [2] và giờ Sửu [3], đến giờ Sửu hần phải lên đỉnh núi một chuyến.

[1] giờ Dần là khoảng từ 3h đến 5h sáng

[2] giờ Dậu là khoảng từ 5h đến 7h chiều

[3] giờ Sửu là khoảng từ 1h đến 3h sáng

Lưu Các Lão vốn dĩ muốn con gái mình qua đó nghĩ cách tiếp cận, nhưng Hà Bạng kia lại cứ dính lấy Dung Trần Tử như keo, ngay cả cơ hội nói riêng vài câu với hần cũng không có. Nghĩ đến đây, ông ta liền trừng mắt nhìn về phía đứa con gái út của mình. Lưu Tầm Phương chẳng qua cũng chỉ là cô bé mới lớn, không hiểu chuyện đời, lúc này đang nằm ngủ cạnh bà vú già, nhìn thấy ánh mắt của cha mình mà vẫn còn mờ mịt.

Hà Bạng ngủ được một giấc lại tỉnh, theo thói quen nàng dựa vào Dung Trần Tử, Dung Trần Tử lại để nàng dựa lưng vào gốc cây dâu, nói: “Ngồi hần hoi vào nào”.

Hà Bạng hơi bực mình, dùng sức đẩy hần một cái, Dung Trần Tử cũng không muốn so đo tính toán với nàng. Nhưng chỉ lát sau nàng liền bắt đầu gãi gãi lên cánh tay mình, càng lúc càng gãi nhiều, thấy thế Dung Trần Tử hỏi: “Sao vậy?”.

Hần khê vén ống tay áo của nàng lên, trên cánh tay mềm mại của nàng đầy những vết lằn đỏ, nàng còn lẩm bẩm: “Vừa ngứa lại vừa đau”. Dung Trần Tử cau mày ôm nàng lại gần, thấy phần da dựa vào thân dâu của nàng bị cộm lên không khác gì một cái bánh nướng áp chảo, hần vừa buồn cười vừa có phần xót xa, đưa tay ra nhẹ nhàng xoa cho nàng.

Giữa lúc cả hai đang tình nồng, thì Diệp Điềm bước nhanh tới, không nói không rằng, ném cho Dung Trần Tử một tấm chăn mỏng, rồi quay người về nằm cạnh đồng lửa. Mặt Dung Trần Tử ửng đỏ, hần ho khan một tiếng, rồi lấy chăn quấn quanh người Hà Bạng, sau đó lại để nàng dựa vào ngực mình: “Ngủ một lát đi, đến giờ Sửu ta sẽ lên đỉnh núi một chuyến, quan sát địa khí nơi này, nhé?”.

Hà Bạng bất mãn, nói: “Đâu phải chuyện của người, sao cứ phải tận tâm tận lực như vậy làm gì?”.

Dung Trần Tử vỗ nhẹ lên đầu nàng: “Nhận sự ủy thác của người ta thì phải làm đến nơi đến chốn”. hần bỗng nhớ bữa tối nàng chẳng ăn gì nhiều, liền thấp giọng hỏi: “Có đói không? Ta lên núi xem có quả gì ăn không nhé?”.

Hà Bạng chần chừ giây lát, rồi dính chặt lấy hần, phá lệ nói: “Giờ chẳng muốn ăn quả gì hết”.

Chôn thâm sơn cùng cốc gió đêm thổi qua không ngừng, thỉnh thoảng đâu đó lại truyền tới tiếng kêu của những con thú hoang. Đồng lửa giữa khoảng đất cháy rất to, Dung Trần Tử thay đổi tư thế để Hà Bạng dựa vào thoải mái hơn. Hai tay nàng ôm chặt lấy phần thắt lưng rắn chắc của Dung Trần Tử, vùi đầu hít sâu mùi hương của hần, hương vị thịt thân tiên trên người hần phảng phất tản ra xung quanh, khiến nước miếng Hà Bạng tuôn ra như lũ về.

“Tri quan?”.

“Ừ?”.

“Cho ta một miếng thịt đi!”. Nàng chảy hết cả nước miếng, lộ ra bộ dạng tham ăn: “Nhá nhá, cho ta một miếng đi!”.

Đầu mày Dung Trần Tử nhú chặt: “Buổi tối còn có việc”. hần vỗ vỗ lên lưng nàng: “Đợi khi nào về Quan đã”.

Hà Bạng vắn vẹo không yên: “Tri quan... cho ta một miếng đi, chỉ một miếng bé xíu thôi cũng được”.

Thân thể mềm mại của nàng cứ cọ tới cọ lui khiến tâm tư Dung Trần Tử có phần xao động, hần đè chặt vai Hà Bạng: “Đừng ngộ nguậy lung tung”.

Tới giờ Sửu, hần đứng dậy định đi, thì Hà Bạng cũng nhảy dựng lên nói: “Ta cũng muốn đi”.

Hần cũng bó tay với nàng chỉ còn cách, đơn giản nhất là kéo nàng cùng đi, Thanh Tổ cũng dợm bước đi theo, thì hần xua tay: “Người không cần đi, ở lại chăm sóc cho sư cô và Lưu đại nhân. trên núi có suối nước ngầm, ta đưa nàng ấy đi ngâm nước”.

Thanh Tổ vừa đưa túi càn khôn cho Dung Trần Tử, vừa ngầm đánh giá Hà Bạng – Quả nhiên vẫn là sư nương có cách, chẹp chẹp...

Tốc độ di chuyển của Dung Trần Tử đương nhiên Lưu Các Lão không thể bì được, ánh trăng trên trời đêm bạc mỏng, hần tay dắt Hà Bạng, rất nhanh đã lên được đỉnh núi, như thể đi trên mặt đất bằng phẳng. Hà Bạng được hần dắt đi, ngay cả một nhánh cây nhỏ cũng không đụng được đến nàng. Ước chừng nửa canh giờ sau, suối nước ngầm đã hiện ra ngay trước mắt, Dung Trần Tử thả Hà Bạng xuống, nước suối trong lành thấm ướt áo váy của nàng, dưới lớp váy là những đường cong rõ nét. Dung Trần Tử vốc nước làm ướt toàn bộ người nàng rồi nói: “Người đợi ở đây, ta đi lên đỉnh cao nhất xem thử”.

Hà Bạng nắm lấy tay hần, lúc sau đột nhiên nói: “Tri quan, người bảo với cái lão Lưu gì gì đó đừng chôn cất ở đây, ta cảm thấy chỗ này có điều không ổn”.

Sơn thủy nơi này đều không có vấn đề gì, nhưng Hà Bạng là Nội tu, cảm giác trước giờ rất nhanh nhạy. không biết tại sao nàng cứ thấy sồn hết cả tóc gáy. Dung Trần Tử xoa xoa đầu nàng: “Ừ, ta đi xem thử, người ngoan ngoãn ở đây đợi, ta sẽ quay lại ngay”.

Hà Bạng gật gật đầu, Dung Trần Tử vẫn chưa yên tâm, liền lấy chiếc bùa Hộ thân làm bằng gỗ đàn hương từ trên cổ mình đeo lên cổ nàng: “Cảnh giác một chút, đừng ngủ nữa. Ta đi rồi sẽ về”.

Hà Bạng nghịch nghịch chiếc bùa Hộ thân, khẽ ừ một tiếng. Dung Trần Tử bèn khoác túi càn khôn lên, quay người nhắm thẳng đỉnh cao nhất, bước đi như bay.

Hần đảo một vòng quanh đỉnh cao nhất, nhưng không phát hiện ra điều gì khác lạ. Từ trên nhìn xuống, toàn bộ huyết khí kết lại rực rỡ đẹp mắt, thanh nhã mà kì lạ, là một huyết tốt phúc quý. Vậy có chỗ nào không ổn nhỉ?

Hần mở thiên mục [4], đứng trên đỉnh núi quan sát tỉ mỉ hồi lâu, rồi mới xoay người quay về. Hà Bạng vẫn còn đang ngâm nước, xung quanh tĩnh mịch, chỉ có tiếng nghịch nước ùm ùm của nàng vang lên. hần nhìn khắp lượt trái phải, vẫn không thấy có điều gì kì lạ, quay lại nhìn thấy váy áo trên người Hà Bạng đã trút xuống được một nửa, nàng đang dùng chiếc khăn lụa vi cá thấm nước chà lên chỗ vừa nãy đã dựa vào thân cây dâu. Trắng lười liềm lạnh như băng, tỏa ra thứ ánh sáng bàng bạc, khiến làn da để trần của nàng ánh lên sáng bóng như ngọc.

[4]Thiên mục còn được gọi là con mắt thứ ba, theo giả thuyết thì con mắt thứ ba là cơ quan giúp một số người có được những khả năng hết sức đặc biệt như tiên tri hay thần giao cách cảm... và bất cứ ai trong chúng ta cũng con mắt đó, vấn đề là có biết mở ra hay không.

Dung Trần Tử chậm rãi bước lên trước, lấy chiếc khăn lụa vi cá lau giúp nàng, có lẽ nàng rất thích nước, dựa vào chân hần thoải mái rên lên khe khẽ. Dung Trần Tử ngồi xuống, hình ảnh đập vào mắt, cảm giác trên tay, đầu đầu cũng là da thịt trơn bóng mềm mại trắng nõn. Tâm trí của hần vừa bị kéo đi, liền lập tức tỉnh táo lại ngay. Hà Bạng cũng có chút nghi ngờ bất an, xoay chiếc đầu nhỏ nhẩn nhìn tứ phía.

Trên núi thoáng chấn động, thoáng trong gió như có tiếng rì rào khe khẽ. Dung Trần Tử vội kéo váy áo của Hà Bạng lên, bảo vệ phía sau lưng nàng, ngón trỏ tay phải giơ lên vạch vào không trung, lúc sau kết thành một thể trận bảo vệ. Luồng tà khí màu đen dày đặc từ sâu dưới chân núi vọt lên không trung, trông giống như một thực thể. Sắc mặt Dung Trần Tử đại biến, hần lập tức sử dụng một lá bùa màu vàng. Lá bùa tự bốc cháy, nhưng trọc khí xung quanh càng lúc lại càng dày. Dung Trần Tử ôm chặt Hà Bạng vào lòng, một tay bấm niệm khẩu quyết, gạt bỏ màn sương mù chắn tầm mắt. hần chợt nhớ ra Diệp Điềm và mọi người vẫn đang ở sườn núi, nên không chần chừ, vội vàng xuống núi.

Phong thủy trong ngọn núi này rõ ràng là rất tốt, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Màn sương dày đặc màu đen bắt đầu trở nên kì dị, tiếng gió cũng thay đổi. Hà Bạng là Nội tu, vốn rất nhạy cảm, giờ ngay cả lông tơ cũng dựng đứng cả lên. Dung Trần Tử cảm nhận được nỗi sợ hãi của nàng, lập tức ôm siết lấy người nàng: “không sao đâu, đừng sợ”.

Màn sương càng lúc càng dày đặc tiến đến gần. Bàn tay trắng trẻo của Hà Bạng bấm niệm khẩu quyết, Dung Trần Tử chỉ cảm thấy dưới chân vang lên âm thanh kì lạ, cúi đầu nhìn, thì cây cỏ đã được phủ một lớp sương, mặt đất thì đóng băng. Màn sương đen cũng không tiến lại thêm nữa, giống như bị nhốt trong luồng khí lạnh. Dung Trần Tử nhíu mày: “đi mau”.

Hà Bạng cẩn thận nhắc nhở hần: “Dưới ngọn núi này hình như có phong ấn thứ gì đó”. Nàng vẫn đang run rẩy: “Nó màu đen, có một đôi cánh rất rất lớn. Ta chỉ nhìn thấy bóng dáng của nó thôi”.

“Ừ, từ thuở hồng hoang đến nay, hung thú trong đất trời vốn không ít, có rất nhiều thần tướng thời cổ có liên quan đến căn mạch, lại có cả những mãnh thú bị nhiễm tà khí đều bị phong ấn lại. Trong ngọn núi này nếu có phong ấn thứ gì đó thì cũng không có gì là lạ cả”. hần ôm Hà Bạng nhanh chóng xuống núi, hần vốn là người hành sự thận trọng, không bao giờ mạo hiểm liều lĩnh. “Hôm nay chúng ta kinh động đến nó, nhưng lại chưa kịp chuẩn bị chu đáo, trước hết cứ rời khỏi nơi này đã”.

Đôi con người đen lay láy của Hà Bạng đảo tròn mấy vòng, cánh môi hồng xinh xắn bĩu ra làm nũng: “Tri quan, người ta vừa bị dọa, người cho người ta ít thịt ăn cho bớt sợ đi”.

Câu trả lời của Dung Trần Tử là nện thẳng một chưởng lên đầu nàng.

Dung Trần Tử đưa Hà Bạng xuống đến sườn núi, kể sơ qua tình hình trong núi với Lưu Các Lão, nhưng không nhắc gì đến chuyện quái thú có đôi cánh dài màu đen, mà chỉ nói tà khí trên núi rất nặng, dùng làm âm trạch thì cực kì bất lợi.

Tuy Lưu Các Lão rất thất vọng, nhưng tóm lại chuyện ông ta thật sự quan tâm cũng không phải là chuyện này, nên khuôn mặt cũng không có biểu hiện gì khác. Dung Trần Tử thúc giục mọi người khởi hành, rời khỏi đây là chuyện cấp thiết nhất.

Trước mắt ngọn núi này đang phong ấn thứ gì còn chưa rõ, đối với thân xác của thần hay ma nếu chỉ dùng phong ấn bình thường thì rất khó để tiêu diệt, thiết nghĩ thực lực của thứ này không hề thấp chút nào. Nếu như thực sự phải động tay động chân, Dung Trần Tử, Diệp Điềm, thậm chí là Hà Bạng có lẽ còn có sức để đấu một trận, nhưng Lưu Các Lão và những người khác thì không thể đem ra so với những người tu đạo được, chỉ sợ khó mà bảo toàn được tính mệnh. Huống hồ ban nãy Hà Bạng thi triển thuật Ngưng băng, nên hiện giờ nhiệt độ trên núi cực kì thấp, không xuống núi cũng không được.

Tất cả mọi người bảo nhau xuống núi, tiểu thư Lưu gia vốn là nữ nhi chốn khuê các thể trạng yếu ớt, để tới được đây đã phải trải qua một lượt thuyền xe mệt nhọc, buổi tối ở trên núi lại không được ngủ nghỉ tử tế, giờ cũng mới chỉ chớp mắt được có một lúc đã phải vội vã lên đường, sức đâu mà chịu cho thấu.

Đường lên núi không tiện ngồi kiệu, Lưu Các Lão đành lệnh ột bà vú già khỏe mạnh công nàng ta đi. Dung Trần Tử nắm tay Hà Bạng đi đằng trước, Diệp Diễm, Thanh Tổ và Thanh Linh bọc hậu. Lúc đi qua một khe núi hẹp, ánh mắt Lưu Các Lão chợt lóe sáng, ông ta khựng hẳn người lại, chắn trước mặt bà vú già đang công Lưu Tầm Phương trên lưng. Đường núi vốn khó đi, giờ đất lạnh dưới chân đóng thành băng, lại thêm việc trên lưng có người, bà vú già trượt chân, ngã về phía trước. Lưu Các Lão giơ tay ra về đỡ lấy, nhưng lại không cẩn thận sẩy chân, vừa hay xô luôn Lưu Tầm Phương vào trong khe núi hẹp đó. Cũng không biết khe núi sâu bao nhiêu, Lưu Tầm Phương hét lên chói tai, tiếng hét còn chứa đựng vẻ non nớt của con trẻ.

Nghe thấy tiếng hét, Dung Trần Tử xoay người lại, không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, liền phi thân lao xuống khe núi, bắt kịp tiểu thư Lưu gia vẫn đang trên đà rơi. Lưu Tầm Phương chỉ là đứa trẻ mười hai mười ba tuổi, Dung Trần Tử liền dang tay ôm cô bé vào lòng. Khe núi rất hẹp, không tiện phi kiếm, nên hắn cầm mạnh thanh kiếm trong tay vào vách đá, làm giảm tốc độ rơi xuống của cả hai.

Lưu Tầm Phương vô cùng hoảng sợ, ôm chặt lấy cổ hắn, nói thế nào cũng không chịu rời lỏng tay ra. Dung Trần Tử cũng chẳng có hơi sức đâu mà đi so đo với một đứa trẻ con, hướng hồ lúc này cô bé ôm chặt cũng có cái tốt, nếu như ngã xuống đây thật, nói không chừng tan xương nát thịt chứ chẳng chơi.

Dung Trần Tử hít mạnh, đang định nhảy lên, thì bất ngờ phía dưới tỏa ra một lực hút, như thể có hàng trăm cánh tay lôi hai người lại. Hắn khẽ cau mày, tay trái nhanh chóng lấy vạt áo buộc chặt Lưu Tầm Phương vào người mình, rồi vọt mình nhảy lên chỗ thanh kiếm đang cắm ở vách đá, tay phải niệm khẩu quyết và một màn biến hóa xảy ra.

Đoàn người trên núi chỉ kịp nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, đã thấy Dung Trần Tử ôm Lưu Tầm Phương nhảy lên. Lưu Tầm Phương thì bình an vô sự, còn hồ khẩu [5] của Dung Trần Tử đã bị rách toạc, tay phải toàn máu là máu. Hắn không kịp đặt Lưu Tầm Phương xuống, nhanh chóng hô hào mọi người: “Xuống núi ngay.”

[5] Hồ khẩu là kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ.

Hà Bạng lại không có ý tốt cứ nhìn chằm chằm vào tay phải của hắn, Dung Trần Tử thở dài, kéo Hà Bạng lướt đi rất nhanh. Khi cả đoàn xuống đến chân núi rồi, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt Diệp Diễm nặng nề: “Sư ca, rốt cuộc trong núi này ẩn giấu thứ gì mà ngay cả huynh cũng...”

Dung Trần Tử đặt Lưu Tầm Phương xuống, nhìn vết thương trên tay phải mình, rồi tiện tay đưa tới trước mặt Hà Bạng, nàng sững sờ, liền liếm mạnh lên tay hắn. Sắc mặt Dung Trần Tử trầm lặng như nước: “Nhìn không rõ lắm, nhưng pháp lực rất mạnh. May mà nó chỉ nhất thời nổi hứng, chưa dốc hết sức, nên đã bị ta dùng Huyền thiên cửu lôi quyết làm tổn thương nguyên thần rồi, nếu không hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được”.

Diệp Diễm cũng giật mình: “không ngờ ngọn núi này lại phong ẩn một con quái vật như vậy, có cần thông báo cho Đạo tông biết không, tiện ra tay tiêu diệt nó luôn, tránh để lại tai họa cho thế nhân”.

Dung Trần Tử lắc đầu: “Chuyện này không vội, ít nhất cũng phải điều tra đồng sở sách của huyện trấn, để biết được đó là quái vật gì, tại sao lại bị phong ẩn ở đây, là ai đã làm vậy? Hiểu rõ ràng rồi quyết định cũng chưa muộn”.

5. Chương 05

Chương 5: Nước mắt tình yêu khi li biệt

Thất vọng, đôi khi là một loại hạnh phúc dù hạnh phúc này có chút buồn đau, bởi có đợi chờ mới có thất vọng, bởi có yêu, nên mới đợi chờ.

Hôm sau, về tới Lưu phủ, mọi người đều bận rộn tắm rửa giặt giũ. Sau đó, Lưu Các Lão đến tìm Dung Trần Tử, ông ta hoảng sợ, mặt mày biến sắc: “Tri quan, con gái ta, Tầm Phương, đêm qua đã treo cổ tự vẫn!”.

Sắc mặt Dung Trần Tử khê biến: “Tại sao vậy?”.

Lưu Các Lão thở dài: “May mà nha hoàn phát hiện sớm, đã cứu được rồi! Tri quan, việc này tuy có chút mạo muội, nhưng lão đây cũng đành liều mặt dày dù không muốn cũng phải nhắc đến. Đêm qua, lúc ở trong khe núi, Tri quan vì tình người mà ra tay cứu mạng, nhưng Tầm Phương con gái lão là tiểu thư khuê các chưa chồng, bị Tri quan ôm ôm ấp ấp như vậy, sau này còn gả cho ai được nữa?”.

Dung Trần Tử bất ngờ, nhất thời sắc mặt ửng đỏ: “Hoang đường! Tình hình lúc đó, không phải Lưu đại nhân không biết, chuyện xảy ra quá đột ngột, bản đạo không thể trơ mắt nhìn cô bé bị rơi xuống đó, tan xương nát thịt được?”.

Lưu Các Lão thấy cương không được, liền đổi sang nhu: “Lời Tri quan nói, lão già này đương nhiên hiểu cả. Chuyện này hoàn toàn không phải lỗi của Tri quan. Chỉ tại tiểu nữ phúc mỏng mệnh bạc, không xứng với người cao quý như Tri quan. Trình tiết của đàn bà con gái quan trọng đến mức nào chứ, giờ sự trong sạch của nó bị tổn hại, Tri quan lại không thể... Con bé giờ cũng chỉ có mỗi một cách là chết thôi”.

Dung Trần Tử không ngờ Lưu Các Lão lại dùng chiêu này uy hiếp mình, đành nói lí với ông ta: “Lưu Các Lão, lúc đó, những người có mặt ở hiện trường không nhiều, hơn nữa, đều là tâm phúc của Lưu phủ, nếu bọn họ không đem đặt truyền ra ngoài, thì người khác sao biết được chứ?”.

Lưu Các Lão liền lập tức nghiêm mặt: “Chuyện đã xảy ra rồi, lẽ nào không truyền ra ngoài thì coi như chưa từng xảy ra sao?”.

“Lưu đại nhân, ông...”. Dung Trần Tử giơ ngón tay chỉ vào ông ta, rồi lại bất đắc dĩ bỏ tay xuống: “Bản đạo kính trọng ông là thầy giáo của Thánh thượng, đức hạnh cao quý, nên mới coi ông như bằng hữu, nhưng những lời vừa nãy, có phần ức hiếp người ta quá đáng quá rồi”.

Tính tình Dung Trần Tử thế nào, Lưu Các Lão không phải không biết, thấy bất kể ra chiêu nào cũng không có tác dụng, ông ta liền vãi một cái dài sát đất, cũng coi như cho chuyện vừa nói một lối thoát: “Ài, lão già này đành về khuyên nhủ con gái của mình vậy, nói gì thì nó vẫn còn nhỏ, khó tránh khỏi việc không nhìn thấu được mọi việc”.

Dung Trần Tử quay lưng lại với ông ta, nói vọng lại: “không tiễn”.

Đến tối, Lưu Các Lão vẫn tiếp đãi ân cần, Dung Trần Tử cũng không phải người hẹp hòi, nên cũng không tính toán gì nữa. Cả khách và chủ đều coi như những chuyện không vui lúc sáng chưa từng xảy ra.

Tuy rằng, cả đoạn đường Hà Bạng cũng chẳng hoạt động gì nhiều, nhưng nàng là kiểu người chỉ nhìn người khác đi đường thôi cũng thấy mệt, nên giờ chẳng thiết tha gì việc ngồi góp vui trong bàn tiệc. Nàng cũng chẳng thèm chào hỏi ai, đứng dậy trở về phòng luôn. Lưu Các Lão biết cô nàng này không phải là người lễ phép gì, huống hồ, hiện giờ ông ta đang nhắm vào Dung Trần Tử, nên cũng không so đo chấp nhặt với nàng.

Hà Bạng nhảy chân sáo về hướng phòng mình, lúc đi qua hành lang trồng đầy hoa tươi, nàng chợt rẽ vào đó, rồi chạy thẳng tới bên hồ. Nàng rất nhạy cảm với mùi vị của thức ăn ngon, lập tức lần tìm theo hương thơm, thì thấy cái bóng của Thuần Vu Lâm đang ngồi dưới giàn hoa tử đằng bên hồ, bên cạnh đặt một hộp thức ăn.

Thấy nàng chạy tới, trong đáy mắt Thuần Vu Lâm ngập tràn vẻ ảm áp, hắn cũng không nhiều lời, gấp một miếng cá ngừ đút cho nàng. Hà Bạng ngậm trong miệng, nàng tuy tham ăn, nhưng việc chính vẫn rất rõ ràng: “Sau này đừng tới đây nữa, ngộ nhỡ bị lão đạo sĩ đó phát hiện ra, với tu vi của ngươi không đấu lại được mấy chiêu của hắn đâu”.

Thuần Vu Lâm thấp giọng tuân lệnh, lại gấp một miếng tôm nõn mềm mềm beo béo bón tiếp cho nàng. Hà Bạng ăn như gió cuốn mây tan, chén sạch đồ ăn xong mới hỏi một câu mang tính tượng trưng: “Dưới biển có việc gì không?”.

Thuần Vu Lâm lau miệng cho nàng, nghe vậy khê cười, nói: “Yên bình!”.

Hà Bạng yên tâm: “Nếu tên cá mập trắng bên Lý Gia Tập lại tới làm phiền ngươi, thì cứ nói với ta, để xem lão tử có đánh cho nó đến mức bới đất tìm răng không. Ta đi đây, ngươi cũng mau đi đi”.

Dứt lời, nàng bỏ đi thật. Thuần Vu Lâm vẫn ngồi dưới giàn hoa tử đằng. Sau khi có thể tự biến hình được hẳn liền đi theo hầu hạ Hà Bạng, trước giờ hẳn chưa từng rời xa nàng, thời gian này, Hà Bạng không ở bên, hẳn lại có chút không quen.

Hắn đang một mình ngầy người suy nghĩ, bỗng nhiên, từ đằng xa có tiếng bước chân tiến lại gần. Thuần Vu Lâm cảnh giác, lập tức lao mình xuống nước. Hẳn vốn dĩ là sinh vật dưới nước, lại tu chính đạo, giờ trằm mình phía dưới, người tới dù có tu đạo cũng khó lòng phát hiện ra. Nhưng hẳn vừa chìm xuống nước, mới biết mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Đêm khuya, thò tay ra còn không nhìn rõ năm ngón, bên hồ vắng vắng tiếng khóc. Thuần Vu Lâm chợt nhớ ra. Là Lưu Tầm Phương, con gái út của Lưu Các Lão, hẳn đã từng nhìn thấy cô bé rồi.

Lưu Tầm Phương khóc lóc rất thương tâm, Thuần Vu Lâm thấy không nỡ. Hà Bạng cũng rất hay khóc, không làm món gì ngon cho nàng ăn nàng khóc, không cho nàng chạy ra ngoài chơi nàng khóc, không mua đồ chơi cho nàng cũng khóc, mà mười lần như một đều là giả vờ khóc, nhưng Thuần Vu Lâm lúc nào cũng chiều theo, đâu nỡ để nàng khóc thảm thiết như vậy?

Nhưng, Lưu Tầm Phương lại không được tốt số như thế.

Đêm khuya tháng Mười, nước lạnh buốt. Lưu Tầm Phương khóc một chập rất lâu, rồi nàng ta lau sạch nước mắt, nhẹ nhàng khóa đôi chân nhỏ ba tấc xuống nước, rồi bắt ngờ rút lại, cứ như vậy ba lần liền. Cuối cùng, nàng ta đột nhiên cắn răng, nhún mình, nhảy luôn xuống hồ.

Thuần Vu Lâm đang ở dưới nước ngược nhìn lên, thiếu chút nữa bị nàng ta va phải, hoảng sợ lạng người sang bên cạnh, từ từ trốn đi. Lưu Tầm Phương không biết bơi, ở dưới nước chỉ đập đập được vài cái là đã chìm ngấm. Thuần Vu Lâm bơi đi bơi lại quanh người nàng ta. Hẳn hơi chần chừ – Hà Bạng không muốn hẳn nhiều chuyện, nếu mạo muội ra tay cứu Lưu Tầm Phương, chỉ sợ khiến nàng không vui.

Nhưng, không cứu thì... Tóm lại, cũng là một mạng người đấy...

Những năm gần đây, hẳn giải quyết công việc của Hải tộc, đã học được được cách biến báo, nên rất nhanh hẳn đã nghĩ ra cách – Cứu người, nhưng không nói cho Hà Bạng biết.

Lúc Thuần Vu Lâm kéo được Lưu Tầm Phương vào bờ, nàng ta đã hôn mê bất tỉnh. Thuần Vu Lâm quanh năm sống dưới nước, nên hẳn biết rất rõ cách sơ cứu người chết đuối như thế nào, lập tức làm sạch khoang miệng, khoang mũi cho nàng ta, rồi làm động tác ấn xuống đẩy nước ra ngoài.

Lưu Tầm Phương vừa mở mắt liền nhìn thấy Thuần Vu Lâm. Dưới mảnh trăng lưỡi liềm, mái tóc dài của hẳn đang nhỏ nước, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi khiến một bên mặt của hẳn tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo như hạt trân châu. Lưu Tầm Phương trong thoáng chốc mơ màng: “Ta... Ta đã chết rồi sao?”

Nàng ta duỗi tay chạm vào khuôn mặt đang ở rất gần trước mắt mình, Thuần Vu Lâm coi nàng như một cô bé, nên cũng không tránh: “cô vẫn còn sống, sống vốn không dễ, đừng tùy tiện tìm đến cái chết như vậy”.

Giọng hẳn rất dịu dàng, nhưng nghe xong, Lưu Tầm Phương lại rơi lệ: “Thực ra, người không cần phải cứu ta, ta thật sự sống không nổi nữa”.

Thuần Vu Lâm định lên tiếng hỏi, thì bất chợt có người đến. Hẳn vội trốn đi, một người đàn bà tóc tai xõ tung đang bước nhanh tới, nhìn thấy Lưu Tầm Phương ướt sũng bên hồ, bà ta liền nức nở gào to: “Phương nhi, con ngàn vạn lần không được làm những chuyện dại dột như vậy, nếu con có mệnh hệ gì, thì mẹ biết sống sao đây!”.

Thuần Vu Lâm nhú mày, chợt nhớ tới Hà Bạng – Nàng khóc là khóc, nhưng vừa khóc cũng sẽ vừa nghĩ cách. Còn chỉ khóc mà không quan tâm gì đến xung quanh như thế này, thì hẳn cũng ít thấy. Lưu Tầm Phương ôm chặt lấy người đàn bà ấy, rồi cả hai cùng khóc. Người đàn bà đó là Huệ nương, mẹ đẻ của Lưu Tầm Phương.

“Di nương, mẫu thân đẻ con... đẻ con...”. Lưu phủ là một gia đình giàu có, tất cả con trai, con gái của đám vợ bé đều do vợ cả nuôi dưỡng dạy dỗ, nên dù là mẹ đẻ, cũng chỉ có thể gọi là di nương.

Lưu Tầm Phương nói chưa hết câu thì đã nức nở nghẹn ngào. Huệ nương chỉ là một tiểu thiếp, địa vị trong phủ cũng chỉ cao hơn đám nô bộc có một chút, bà có thể có cách gì đây? Bà chỉ đành khẽ khàng khuyên

con: “Phương nhi, mẹ nghe người ta bàn tán, vị Tri quan này cũng rất giỏi. Nếu con có thể đi theo ngài ấy, thì tốt hơn ở trong phủ chịu khổ cùng mẹ”. Bà chỉ có một đứa con gái, là cục thịt mang nặng đẻ đau mới có được, sao nỡ để con bé làm cái việc hèn mọn như thế, nhưng việc đã đến nước này, đâu thể quan tâm được nhiều thứ đến vậy, “Con nhất định không được nghĩ quẩn, hãy nghe lời mẹ, được không?”.

Lưu Tẩm Phương theo Huệ nương về phòng thay quần áo, lúc ấy nàng ta mới nhớ đến Thuần Vu Lâm, người vừa cứu mình ra khỏi hồ nước. hần không phải người trong phủ, tại sao nửa đêm canh ba lại xuất hiện ở bên hồ trong hậu viên chứ? Nàng mờ mịt nhìn xung quanh, lẽ nào người ấy là thần tiên, hay đó chỉ là ảo giác sau khi mình chết đuối?

Đêm đã rất khuya, âm thanh từ chiếc đồng hồ nước [1] không ngừng vang lên. Dung Trần Tử đang đọc sách ở trong phòng giành cho khách, mãi canh ba mới đi ngủ. Nhưng chưa ngủ được bao lâu, thì nghe thấy có tiếng động rất khẽ vang lên – Có người đang gạt then cửa.

[1] Ngày xưa, người Trung Quốc dùng cái gáo dùi thùng một lỗ nhỏ, đổ nước vào, nhỏ giọt, mực nước dâng cao, cái thẻ khắc giờ nổi lên, xem phân số nhiều ít thì biết được thì giờ sớm hay muộn.

Hần thăm thở dài, cảm thấy cánh cửa được mở ra, một bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều như một chú cá con trượt vào. hần nằm nghiêng mình trên giường, cũng không để tâm đến, vờ như đang ngủ rất say. Bóng người nhỏ bé đứng trước giường của hần cởi áo khoác, rồi dè dặt cẩn thận chui vào trong chăn. Dung Trần Tử vươn tay, vừa chạm vào, lập tức kinh hãi ngồi bật dậy: “Người là ai?”.

Hần không quát thì còn đỡ, tiếng quát vừa vang lên, khiến mọi người trong Lưu phủ đều hoảng hồn.

Lưu Các Lão lệnh cho đám nô bộc cầm đèn chạy sang, nhìn thấy con gái mình váy áo xộc xệch, cuộn tròn trên giường của Dung Trần Tử, thì đương nhiên trong lòng thầm kêu một tiếng “tốt”, nhưng về mặt lại giả bộ tức giận: “Dung Tri quan! Lão phu kính trọng ngài là cao đạo, phẩm hạnh tôn quý, bình thường càng coi ngài như bậc tiên sư chí thân. Kể từ khi ngài đặt chân vào phủ tới giờ, lão phu không dám có chút mảy may bê trễ. Ngài, ngài, ngài, ngài... ngài lại bắt nạt đứa con gái non nớt không hiểu chuyện của ta, làm ra những chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục, khiến tấm biển thanh danh của Lưu phủ ta bị ô uế!”.

Lúc này, Lưu Tẩm Phương chỉ biết ôm mặt khóc nức nở, áo choàng vứt bừa bộn trên giường, đáng vẻ yếu đuối đáng thương.

“Ông!”. Dung Trần Tử như tú tài gặp phải quan binh. hần vốn tưởng đó là Hà Bạng nghịch ngợm nên mới lặng lẽ lần sờ, ai ngờ lại là tiểu thư của Lưu gia! Vốn là người cương trực đứng đắn, nên giờ hần đỏ mặt tía tai, tức đến mức không nói nổi lên lời.

Lưu Các Lão thăm dắc ý, nhưng trên mặt lại ra vẻ cay đắng khổ sở: “Bỏ đi, bỏ đi, giờ sự trinh bạch của con gái ta đã bị hủy hoại, nếu có thể đi theo hầu hạ Tri quan, thì cũng coi như đó là duyên kiếp của nó. Còn nếu Tri quan vô tình, lão phu cũng chỉ có thể để nó tự mình kết liễu, tránh để Lưu gia ta phải xấu hổ”.

Dung Trần Tử nhìn Lưu Tẩm Phương, tức giận nói: “cô dù sao cũng là khuê nữ chốn danh gia vọng tộc, tại sao lại làm những chuyện bỉ ổi đó với ta?”.

“Những lời Tri quan vừa nói, lẽ nào muốn rũ bỏ sạch trách nhiệm của mình sao? Con gái ta chỉ mới mười ba tuổi, chẳng phải nếu Tri quan không có chỗ không phải, thì sao có thể xảy ra chuyện không đứng đắn như thế này?”. Thốt ra những lời độc địa này, kì thực Lưu Các Lão cũng sợ dồn ép Dung Trần Tử quá đà, nên lập tức cho đám đầy tớ lui xuống, rồi dùng ngữ điệu mềm dẻo nói: “Tri quan, con gái ta là tiểu thư khuê các, dù có chút không phải, nhưng chung quy cũng vì quá ái mộ Tri quan. Lẽ nào chỉ vì còn quá trẻ, thì thật sự không thể có được sự quan tâm của bậc quân tử hay sao?”.

Dung Trần Tử dở khóc dở cười, xem ra Lưu gia đang muốn ăn vạ hần rồi: “Bần đạo là người xuất gia, sao có thể gánh được trách nhiệm này đây?”.

Lưu Các Lão đã có sẵn lí lẽ thuyết phục từ lâu, thái độ của ông ta vừa cung kính khiêm nhường lại vừa ân cần tha thiết: “Tri quan là cao đạo, lão cũng không có ý trèo cao. Đứa con gái này của lão nếu có thể đi theo hầu hạ Tri quan, danh phận gì đó lão cũng không dám vọng tưởng”. Ông ta vẫn sợ Dung Trần Tử thoái thác, không kìm được lại nói thêm một câu nữa: “Chỉ cần giống như vị cô nương vẫn theo Tri quan làm đình khí cũng được, lão thấy cũng chẳng có gì là không tốt. Tri quan thấy sao?”.

Dung Trần Tử day trán, một Hà Bạng thôi đã khiến hắn đau muốn nổ đầu rồi, nếu thêm một người nữa, hắn nghĩ tu luôn, cả ngày từ sáng đến tối lo mà xử lý tranh chấp nội bộ gia đình!

“Lưu đại nhân! Quả thật không dám giấu...”. Dung Trần Tử bị ép đến bất lực, đành lôi Hà Bạng ra làm bia đỡ đạn: “Vị cô nương bên cạnh bản đạo... không phải là mẫu phụ nữ cao thượng rộng lượng gì đâu, nếu biết được chuyện này, e là...”.

Hắn trước giờ chưa từng mở miệng nhắc đến Hà Bạng dung mạo xinh đẹp quyến rũ, giờ hiển nhiên là đã cùng đường hết cách rồi, nhưng Lưu Các Lão vẫn không chịu từ bỏ, nghe Dung Trần Tử nói thế, ông ta thậm chí còn vui mừng hơn hở: “Như vậy càng hay, Tri quan không biết đó thôi, đứa con gái này của Lưu mỗ lại là người rất cao thượng rộng lượng, từ nhỏ đã là đứa trẻ hiểu chuyện, cư xử khéo léo, đảm bảo dù vị cô nương kia có khó ở cùng đến mức nào đi nữa cũng sẽ hòa hợp thân thiết được thôi!”.

Thấy Dung Trần Tử không còn gì để nói, vẻ hí hửng của Lưu Các Lão thể hiện rõ trên khuôn mặt: “Như vậy coi như Tri quan đồng ý rồi nhé, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, đây là Tri quan đang cứu mạng con gái lão đấy! Điều này chứng tỏ con bé thật sự có rất có duyên với Tri quan”. Ông ta không đợi Dung Trần Tử nhiều lời, xoay người đi thẳng: “Lão sẽ lệnh cho người chuẩn bị của hồi môn, đây là chuyện vui, quá vui ấy chứ!”.

Ông ta mở cửa ra ngoài, vừa hay đụng ngay Hà Bạng. Hà Bạng đang mặc một chiếc áo choàng ngủ dài rộng thùng thình màu đỏ hải đường, đáng sợ hơn là bên trong nàng không mặc gì hết. Thân hình cô nàng đúng y như trong tưởng tượng, những nơi cần lời tuyệt đối “tay không khó nắm hết”, những nơi cần cong quả nhiên là uốn lượn uyển chuyển vô cùng.

Lưu Các Lão chỉ liếc mắt mà suýt chút nữa thì chảy máu mũi. Ông ta thầm tiếc hận – Nếu mình mà sinh được một đứa con gái như thế này, thì giờ đã ngồi lên chức quốc trưởng [2] từ lâu rồi!

[2]Quốc trưởng là danh từ dùng để gọi cha vợ của Hoàng đế.

Dung Trần Tử cũng thiếu chút nữa là tràn máu não, hắn kéo Hà Bạng vào trong phòng, nhón nhác hỗn hển nói: “Sao lại ăn mặc thế này ra ngoài? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không được...”.

Hà Bạng cũng chẳng thèm quan tâm xem hắn đang nói gì, nàng yêu kiều nũng nịu vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, giọng nói mềm mại như có thể chảy ra nước: “Tri quan, canh ba nửa đêm ông ta đã qua đây lải nhải, ồn ào đủ thứ, đánh thức người ta dậy!”.

Mái tóc mượt mà như tơ lụa phủ lên vai hắn, Dung Trần Tử bất giác bỏ qua trọng điểm: “Trời vẫn còn chưa sáng, ngủ thêm một lát nữa đi”.

Hà Bạng liền ngáp một cái: “Tri quan ngủ cùng ta”.

Dung Trần Tử kéo cái người đang quấn chặt lấy mình ra, giọng nói rõ ràng đã nhẹ nhàng đi rất nhiều: “Có đứng hẳn hơi tử tế lên không nào... Muốn ngủ thì quay về phòng ngủ, đợi trời sáng rồi chúng ta sẽ về Thanh Hư quan, được không?”.

Hà Bạng ngẩng đầu lên, thấy lông mày hắn nhăn tít cả lại, liền duỗi tay ra vuốt phẳng: “Tri quan đừng lấy con gái ông ta nhé?”. Nàng dụi dụi vào người Dung Trần Tử lấy lòng, giọng điệu ra vẻ nũng nịu: “Ta không thích nàng ta”.

Dung Trần Tử gật đầu: “không lấy”.

Nghe vậy, nàng liền nở nụ cười như cánh tuyết rơi hoa nở: “thật nhé. Khốn kiếp! Cái gì mà thầy giáo của Hoàng thượng chứ, cần năng lực thì thiếu năng lực, cần đức hạnh thì thiếu đức hạnh. Hừ, ông ta lại dám làm ra cái chuyện thâm hiểm đáng xấu hổ này, ta sẽ tìm một con chuột tinh cắn cho ông ta một phát!”. Nàng đẩy Dung Trần Tử ngồi xuống ghế, rồi cả người bổ nhào vào lòng hắn. Trong thâm tâm, Dung Trần Tử cũng không mấy để tâm đến hành động thân mật này, chỉ vuốt ve mái tóc đen dài của nàng, rồi nói: “Đừng nghịch ngợm linh tinh. Lưu Các Lão bình thường cũng có thể coi là người thận trọng, không ngờ giờ lại nghĩ ra cái ý tưởng hoang đường đến thế”.

Hà Bạng cọ cọ mặt vào mặt hắn, nói: “Tri quan ngủ cùng với người ta đi, người ta mệt chết đi được”.

Dung Trần Tử thở dài, bế nàng tới bên giường. Hà Bạng ôm chặt lấy cổ hân, đợi hân nằm xuống rồi mới nói: “Tri quan ngủ đi, nói không chừng sáng sớm mai tỉnh dậy ông ta sẽ thay đổi ý kiến đấy”.

Dung Trần Tử khẽ nhắm mắt lại, hân không sợ Lưu Các Lão, chỉ là chuyện này quả thật rất phiền phức. Hà Bạng nằm ở bên cạnh hân một lúc, chưa được bao lâu lại bật dậy, xuống giường đi giày. Dung Trần Tử dĩ nhiên là biết, hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

Hà Bạng không quay đầu lại nói: “Vào nhà xí”.

Dứt lời, nàng đã nhảy chân sáo ra khỏi cửa, Dung Trần Tử nhìn theo bóng dáng thướt tha quyến rũ của nàng tan vào màn đêm, lúc sau mới đuổi theo ra cửa, lửa giận phùng phùng: “Người quay về đây ngay cho ta, thay quần áo mau!”.

Lúc này, Lưu Các Lão vẫn chưa ngủ, khuôn mặt khó giấu nổi vẻ đắc ý. Ông ta hiếm khi đến chỗ ở của mẹ Lưu Tầm Phương. Lúc bước chân vào phủ, mẹ của Lưu Tầm Phương cũng là cô gái xinh đẹp trẻ trung, chỉ là mấy năm nay già đi nhanh quá, hiện chỉ còn lại chút ít nhan sắc thôi. Nên dĩ nhiên đã rất lâu rồi Lưu Các Lão không đặt chân đến đây. Hôm nay, tâm tình đang rất tốt, nên Lưu Các Lão mới tạt qua đó một chuyến. Lúc hai người đang cởi áo tháo thắt lưng, thì dưới ánh nến mờ ảo trong phòng, đột nhiên một giai nhân uyển chuyển bước tới. Lưu Các Lão vừa ngẩng đầu lên nhìn thì mặt liền biến sắc: “Là cô!”.

Người đến không phải ai khác chính là Hà Bạng, cửa phòng đã đóng chặt, nên nàng xuyên cửa đi vào, cả người mặc chiếc áo đỏ màu hoa hải đường, mái tóc dài rủ xuống tới eo, hai con ngươi đẹp sâu thẳm không nhìn thấy đáy, yêu kiều mà lại tà mị, giống như xé lớp da mĩ nhân kia xuống thì phía dưới sẽ xuất hiện chân tướng khiến người ta kinh hoàng đến tột độ. Trong khung cảnh này, dưới ánh nến, trông nàng cực giống một linh hồn ma quỷ diêm lệ phiêu diêu lướt đến lúc nửa đêm. Huệ nương nào đã thấy cảnh tượng thế này bao giờ, lập tức sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu. Lưu Các Lão cũng phải lui lại một bước: “Sao cô lại tới đây?”.

Hà Bạng không để tâm, đôi chân dài của nàng bước tới ngồi bên giường của Huệ nương, nói: “Con gái của ông canh ba nửa đêm có thể trèo lên giường Tri quan nhà ta, thì tại sao ta lại không thể ở đây được?”.

“Cò!”. Cặp chân ngọc ngà thon dài trắng bóc đung đưa trên giường, Lưu Các Lão không biết mục đích nàng khi đến đây, cuối cùng chột dạ hỏi: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”.

Hà Bạng nở nụ cười tươi tắn. Thần trí Lưu Các Lão khựng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên mờ mịt, rồi không biết tại sao liền phịch một tiếng quỵ xuống trước mặt nàng. Lúc ấy, nàng mới thu lại nụ cười, nhắc đôi chân ngọc nâng cằm của ông ta lên, nụ cười khiến khóe mắt cong cong, dáng vẻ thiên chân không chút tà niệm: “Lưu Các Lão, quả thật chẳng dám giấu, thứ mà bốn tọa thích, từ trước tới nay không bao giờ muốn giành giật với kẻ khác. Bốn tọa là một con trai nho nhã mà. Nhưng nếu như có người ảo tưởng muốn có, thì e là bốn tọa không dám khẳng định sẽ không động tay động chân đâu, đến lúc ấy mà làm tổn hại đến tình cảm thì...”.

Hai chân Lưu Các Lão tê cứng rất lâu, mà ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích được. Hơi thở của Hà Bạng vờn quanh tai ông ta, nàng còn thè chiếc lưỡi nhỏ nhắn ra liếm liếm lên cánh môi hồng hào ẩm ướt. Lưu Các Lão chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh. Rồi bỗng nhiên, ông ta chợt nhớ tới cảm giác lúc gió nổi lên ở núi Trường Cương, không phải cũng khiến người ta dựng hết cả tóc gáy như vậy hay sao?

Thân hình Hà Bạng uyển chuyển bước ra khỏi cửa. Nàng nhảy chân sáo quay trở về phòng ngủ của Dung Trần Tử, vừa đi vừa lắc đầu: “Những việc thế này cũng phải để bốn tọa đích thân ra tay, thiết nghĩ thật là... mất hết cả hình tượng...”.

Khi về đến Thanh Hư quan đã là trưa ngày hôm sau, Thanh Huyền dẫn theo đám tiểu đạo sĩ xuống tận chân núi nghênh đón. Có ba người ăn mặc theo lối thương nhân ở trong Quan đã chờ Dung Trần Tử được hai ngày nay, giờ nghe nói hân quay về, cũng theo xuống núi đón hân. Dung Trần Tử vừa đi lên núi vừa cùng bọn họ nói chuyện, sau đó hỏi han tình hình trong Quan gần đây ra sao, biết mọi thứ vẫn bình an vô sự hân mới yên lòng.

Diệp Điềm đi theo phía sau Dung Trần Tử, Hà Bạng thì lại đi phía sau Diệp Điềm, nàng cũng chẳng muốn đi cùng, chưa đi được bao lâu mà chân đã đau rồi. Tất cả các đệ tử đều ở cả đây, lại trước mặt khách khứa,

Dung Trần Tử thân là sư phụ, đảm trách chức vụ Tri quan, nên không tiện bế ẵm nàng, chỉ đi xa xa phía trước, cũng không màng gì tới nàng.

Cô nàng cực kì không vui, miệng cong lên đến mức treo được cả một bình dầu. Dung Trần Tử quay đầu nhìn lại mấy bận, không hề để lộ ra rằng bước chân mình đang chậm lại chờ nàng, nhưng giờ chân cô nàng đang đau nên thành ra sai thời điểm, quả thực nàng không thể theo được nữa. Dung Trần Tử tuy vẫn hỏi lí do mấy vị khách đến đây, nhưng hai tay thì lại thọc vào trong ống tay áo rộng rãi, âm thầm gấp một lá bùa màu vàng, gấp xong cũng không nhiều lời, tự mình thả xuống dưới đất. Lá bùa sau khi được thả xuống cũng không thấy có gì kì lạ, chỉ là lúc Hà Bạng đi qua thì đột nhiên có một làn khói nhẹ bốc lên, rồi biến thành một con lửa nhỏ toàn thân màu mận chín. Con lửa giấy được gấp vô cùng sinh động, Hà Bạng liền cảm thấy vui vẻ ngay, vuốt ve nó một cách thích thú không ngơi tay.

Con lửa nhỏ xinh lại rất linh hoạt, đường núi gập ghềnh mà nó đi không hề khó khăn chút nào. Nhìn kĩ lại thì còn phát hiện ra bốn chân của nó cách mặt đất vài tấc, nhưng đi lại vẫn rất vững chắc.

Vào trong Quan, Thanh Huyền lấy nước về hầu Dung Trần Tử rửa mặt chải đầu. Lúc hẩn rửa mặt vẫn theo thói quen cũ, vắt khăn thật khô rồi lau mặt và tay cho Hà Bạng. Hà Bạng nhìn xuống dưới chân mình, cũng may đôi hài bằng tơ tằm kia rất mềm mịn, nên chân nàng không bị xước, chỉ hơi hơi sưng đỏ thôi.

Dung Trần Tử lau sơ qua cho nàng xong, liền đi vào mặt thất thay quần áo. Hà Bạng nằm bò ra lên giường hẩn, đung đưa đôi chân nhỏ đọc cuốn “Sư thần kí”.

Dung Trần Tử thay quần áo xong đi ra, nàng kéo tay áo hẩn, ngẩng đầu lên nhìn, giọng nói ngọt ngào mềm mại: “Tri quan, người nhớ về sớm nhé”.

Dung Trần Tử thấp giọng ừ một tiếng, nhìn thấy khuôn mặt nàng đỏ hây hây, mịn màng như một trái táo chín, lại thấy xung quanh không có ai, mới cúi xuống nhẹ nhàng thơm lên má nàng một cái, rồi vuốt ve mái tóc dài của nàng, sau đó mới xoay người bước ra khỏi cửa.

Dung Trần Tử vừa đi, Thanh Huyền liền bê thức ăn vào, Hà Bạng kéo hẩn lại, làm nũng: “Thanh Huyền, ta muốn ăn canh chim cu gáy hầm nấm!”.

Về mặt Thanh Huyền vô cùng khó xử: “Bệ hạ, nơi này là đạo quan, chỉ có thể ăn chay. Thiện đường vốn chỉ làm ba bữa một ngày, giờ vì bệ hạ mà đã đặc biệt rút ra hẩn một nhóm luân phiên phụ trách việc ăn uống hàng ngày cho người rồi. Với lại, chim cu gáy là động vật, tiểu đạo không dám phá hỏng thanh quy đâu, sư phụ mà biết nhất định sẽ mắng!”.

Hà Bạng không nghe: “Vậy người không thể đi mua một con mổ sẵn rồi à? Mặc kệ, bổn tọa muốn ăn canh chim cu gáy hầm nấm!”.

Thanh Huyền sợ nàng, vội vàng gật đầu: “Được, được, được, tiểu đạo đi bắt chim cu gáy!”.

Lúc ấy, Hà Bạng mới vui vẻ trở lại, gơ bàn tay trắng trẻo lên: “Thanh Huyền, người là tốt nhất, đi mau, đi mau!”.

Thanh Huyền vừa đi vừa khổ sở nghĩ ngợi. Lúc đến thiện đường hẩn gọi Thanh Vận lại, do dự hỏi: “Đệ có thể... khụ khụ, nặn bột mì có hương vị của chim cu gáy không?”.

Bên trong Hà Bạng nhấp nhồm không yên, thì bên ngoài cũng chẳng thái bình gì.

Dung Trần Tử cùng ba người thiện tín đang đàm luận chuyện chó điên ăn thịt người ở Lý Gia Tập, thì đột nhiên, Thanh Tổ bước vào bẩm báo với hẩn: “Sư phụ, bên ngoài có người muốn gặp người”.

Dung Trần Tử nhìn vẻ mặt kì lạ của hẩn, liền hiểu chuyện đó không tiện nói ra ở đây, còn tưởng Hà Bạng lại náo loạn gây chuyện gì đó, nên không khỏi thấp giọng hỏi: “Nàng ấy muốn gì thì cho nàng ấy cái đó, đừng tranh cãi với nàng ấy”.

Thanh Tổ khẽ lắc đầu: “không phải nàng ấy”.

Dung Trần Tử liền đứng dậy, nói vài câu với ba vị khách đang ngồi, rồi đi ra cửa. Lúc bước vào thiên điện nơi vị khách đang chờ, Dung Trần Tử không khỏi ngạc nhiên. một cô gái đang đứng trong phòng khách,

tuổi tầm mười hai, mười ba, đôi chân nhỏ được bó gọn gàng trong đôi hài Kim Liên [1], khuôn mặt còn mang theo nét ngây thơ của một nụ hoa e ấp chưa nở.

[1] Hài Kim Liên, còn được gọi là Kim Liên tam thốn – gót sen ba tấc, là đôi giày trong tập tục bó chân thời phong kiến của Trung Quốc. Đây là một hủ tục dã man, hành xác, vì người phụ nữ phải bó chân khi mới chỉ là một bé gái từ 2 đến 5 tuổi, phải trải qua những cơn đau đớn, thậm chí dẫn đến hoại tử và tử vong. Việc bó chân được xem là một giải pháp để kiểm soát và củng cố đức hạnh của nữ giới.

Dung Trần Tử ngay lập tức nhận ra cô gái mới đến, hỏi: “Lưu tiểu thư? Sao cô lại đến đây?”.

Sắc mặt nàng ta phờ phạc, u sầu: “Dung Tri quan”. Giọng nói của nàng ta không giống với vẻ ngoài non nớt của mình, không biết có phải là do đi đường suốt cả đêm không, mà thanh âm khàn khàn: “Sau khi Tri quan đi rồi, gia phụ ngày đêm đánh mắng, tiểu nữ không chịu nổi, đành phải bỏ trốn. Nhưng tiểu nữ rất ít ra khỏi nhà, giờ lại không có chỗ nào để đi...”.

Nàng bước từng bước tiến lại gần Dung Trần Tử, vẻ mặt buồn bã. Dung Trần Tử lùi lại một bước, vẫn bình tĩnh như thường: “đã vậy thì tiểu thư cứ tạm thời ở lại đây, bản đạo dẫn dò đệ tử quét dọn một gian phòng yên tĩnh, sau đó sẽ đến mời tiểu thư”.

Hắn cùng Thanh Tổ bước ra khỏi thiên điện, Thanh Tổ cũng thấy bối rối không hiểu: “Về lí mà nói, Lưu Các Lão là người từng trải, hiểu sự đời, đâu đến mức vì chút chuyện vặt vãnh này mà ra tay tàn độc đánh đập con gái đến mức như vậy chứ?”.

Sắc mặt Dung Trần Tử nặng nề: “Lúc chúng ta rời đi, tiểu thư của Lưu gia vẫn còn ở trong Lưu phủ đúng không?”.

Thanh Tổ gật đầu. Dung Trần Tử tập trung cẩn thận suy nghĩ: “Chúng ta vừa về tới trong Quan, một tiểu thư yếu đuối chốn khuê các, chưa từng ra khỏi thâm đình trạch viện, dù có lên đường ngay sau chúng ta thì sao mà đã lập tức có mặt ngay tại đây được? Thêm nữa, nàng ta còn nói rằng Lưu Các Lão ngày đêm đánh mắng, nhưng lúc này, người có nhìn thấy vết thương nào trên người nàng ta không?”.

Thanh Tổ cũng không lí giải được: “Tại sao nàng ta phải nói dối chứ?”.

Hắn tự nhủ trong lòng: Lẽ nào lại ngấm trúng sự phụ rồi? Nghĩ là nghĩ vậy nhưng cũng không dám nói ra.

Dung Trần Tử lệnh cho Thanh Linh xuống núi tìm hiểu tình hình gần đây của Lưu gia, rồi trở lại phòng có ba vị khách đang chờ, ba vị thiện tín vừa nãy trên mặt không dám có một mảy may mất kiên nhẫn: “Tri quan, chuyện này quả thật vô cùng quái dị”.

Trong ba người, người mặc chiếc áo lụa màu lam sống ở Lý Gia Tập nằm sát cạnh trần Lăng Hà, tên là Lý Cư Kỳ, trong nhà làm nghề buôn bán thóc gạo, bình thường tuy không được liệt vào hạng thiện lương gì, nhưng trừ việc trộn thêm gạo tung đẳng vào gạo thượng đẳng, trộn thêm gạo tẻ vào gạo nếp, bỏ thêm gạo cũ vào gạo mới ra, thì cũng chưa từng làm những việc đại gian đại ác nào cả.

Lúc này, vẻ mặt Lý Cư Kỳ vô cùng hoảng loạn, ngay cả chòm râu dê cũng đang run lên: “Tri quan, con chó này của tiểu nhân vốn là giống chó Cáp Ba [2] của Tây dương, mõm nó bé như thế này này...”. Ông ta giơ hai ngón tay ra ước lượng độ dài tầm khoảng một tấc, “Bình thường đều do vợ tiểu nhân cho nó ăn, đừng nói là ăn thịt người, chỉ nhìn thấy một con chuột thôi nó cũng đã chạy biến đi như bay rồi!”.

[2]Chó Cáp Ba chính là giống chó Pug ngày nay, với khuôn mặt nhẵn, mõm ngắn và đuôi xoắn. Cơ thể nhỏ gọn hình vuông với các cơ bắp phát triển tốt.

Ông ta luôn miệng kể khổ: “Giờ bỗng nhiên nó lại cắn chết thằng bé con trai nhà Lý Thạch ở phía tây thôn, lần trước vì việc mua gạo, giữa Lý Thạch và tiểu nhân đã xảy ra chút chuyện đôi co, nhưng tiểu nhân dù có thất đức đến thế nào đi chăng nữa, cũng không đến mức sai con Cáp Ba của mình đi cắn chết con trai nhà hắn! Đạo trưởng, tiểu nhân có đến mấy cái miệng cũng không thể nói rõ được...”.

Trong lòng Dung Trần Tử vẫn đang canh cánh chuyện của Lưu Tầm Phương, nghe mấy lời này cũng chỉ khẽ gật đầu: “hiện thi thể đang ở đâu?”.

Lý Cư Kỳ uống liền mấy hớp nước. Mấy hôm nay ông ta luôn sống trong trạng thái lo lắng hoảng loạn, đến đạo quan mới bình tĩnh lại được một chút. Giờ nhắc đến hai chữ “thi thể”, trong lòng ông ta lại thấy sợ:

“Tiểu nhân vốn đã định khiêng thi thể thằng bé đến đây, nhưng lão tặc Lý Thạch đó lại không cho tiểu nhân mang đi, còn lỗ mãng nói tiểu nhân định chạy làng, muốn lôi tiểu nhân đi báo quan! Đạo trưởng, người biết rồi đây, tiểu nhân và hắn đã có hiềm khích từ trước, giờ nếu hắn đi báo quan, còn không phán tiểu nhân tội thả chó hành hung, ôm hận mà giết người sao? Nhưng tiểu nhân thật sự còn oan uổng hơn cả nàng Đậu Nga [3] kia. Con trai của Lý Thạch to khỏe, còn con chó của tiểu nhân thì... nó, nó, nó, cho dù tiểu nhân có thả nó ra thì nó sao có thể hành động dã man như vậy được chứ?”

[3] “Oan Đậu Nga” là một vở kịch tiêu biểu và xuất sắc do nhà soạn kịch nổi tiếng đời Nguyên là Quan Hán Khanh sáng tác. Vở kịch kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị một tên vô lại quấy rầy, vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rồi cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Dung Trần Tử nhíu mày: “Vậy là thi thể vẫn còn ở trong nhà khổ chủ sao? Còn con chó?”

Lý Cư Kỳ hơi do dự: “Lúc tiểu nhân đi, thi thể vẫn còn đặt ở trong gian nhà chính của bọn họ. Còn con chó, khi mọi người phát hiện ra thì nó đang cắn vào cổ con trai nhà Lý Thạch, khắp đầu cổ mặt mũi đều là máu, nghe nói khi ấy thằng bé Lý Bàn con trai Lý Thạch vẫn chưa tắt thở, cổ họng còn ú ớ được vài tiếng, trên người chỗ nào cũng chảy máu, ngay cả thằng cu của nó cũng bị găm. Ôi chao, đạo trưởng, người không biết đâu, cảnh tượng lúc đó khiến tiểu nhân dễ có đến chục năm sau sợ rằng cũng không dám ăn một miếng thịt nào nữa!”

Mặt ông ta mang thể hiện vẻ buồn nôn, ông ta uống thêm một hớp nước nữa rồi nói: “Sau đó, dân trong thôn dùng đòn gánh đánh nó một nhát, nó kêu ăng ẳng một tiếng rồi chạy mất hút, từ đó, chẳng ai trông thấy nó nữa cả”.

Lông mày Dung Trần Tử nhíu chặt lại: “Người của Lý gia đã mời vị thuật sĩ nào khác tới siêu độ cho thằng bé chưa?”

Lý Cư Kỳ chần chờ một lúc, hồi lâu mới nói: “Có... Lúc trước Lý Thạch đó đã từng mời một vị thuật sĩ, ông ta nói rằng con chó đó là oan nghiệt kiếp trước với con trai của Lý gia, còn làm một buổi pháp sự nữa”.

Dung Trần Tử gật đầu, hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

Sắc mặt Lý Cư Kỳ trở nên vô cùng kì quái: “Kết quả là, sang ngày thứ hai không thấy tăm hơi ông ta và đồ đạc đâu cả. Ông ta cũng chẳng thèm chào hỏi chủ nhà lấy một tiếng. Dân trong thôn cũng hỏi han mấy bận, nhưng không ai trông thấy ông ta đâu. Điều kì lạ nhất là, gian phòng ông ta ở vốn là là gian tốt nhất trong nhà Lý Thạch, suốt hai ngày liền đều không thấy ông ta mở cửa ra ngoài. Lúc đầu mọi người chỉ đoán ông ta đang làm phép, không dám quấy rầy. Sau đó rất lâu, mở cửa ra thì mới phát hiện không thấy người. Mà lúc ấy, cửa được cài then rất chắc chắn, thanh cài cửa cũng vẫn còn, Lý Nhị Ngưu trong thôn tiểu nhân còn dẫn theo vài người phá cửa xông vào nữa cơ”.

Dung Trần Tử trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Lý Gia Tập cách trấn Lăng Hà một ngọn núi tên là Trường Cương đúng không?”

Lúc Dung Trần Tử quay về phòng ngủ, Hà Bạng vẫn đang nằm chơi trên giường, hắn lệnh cho đệ tử mang nước sạch vào cọ rửa vỏ trai cho nàng. Hà Bạng ngoan ngoãn nằm yên trong thùng gỗ, Dung Trần Tử dùng xơ mướp, cọ rửa rất thành thạo, nàng thoải mái rên lên khe khẽ. Dung Trần Tử giữ chặt vỏ trai của nàng, nói: “Đừng mở vỏ, cẩn thận nước bắn chảy ngược vào trong đấy”.

Hà Bạng vẫn không hài lòng, cọ lên người Dung Trần Tử khiến nước nhỏ giọt lên đạo bào của hắn: “Ôi mẹ ơi, ta nào có bắn như thế chứ!”

Dung Trần Tử như đang có tâm sự, nên cũng không đùa giỡn với nàng: “Người có thể phân biệt được kẻ đứng trước mặt là yêu quái hay là con người không?”

Hà Bạng lăn tròn trong thùng gỗ, nói: “Đạo hạnh thấp hơn ta thì có thể”.

Dung Trần Tử vắt cho khăn ráo nước rồi lau cho nàng: “Lát nữa giúp ta nhìn thử vài người”.

Hà Bạng ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, cứ có cảm giác mình đã quên thứ gì đó. Nàng cọ rửa vỏ trai xong, ở trên giường thay quần áo, Dung Trần Tử quay mặt đi, không liếc nhìn dù chỉ là một cái.

Nàng hào hứng bừng bừng mặc bộ vũ y màu trắng theo lệ thường, khi đi đến cửa, chợt nhớ ra mình đã quên cái gì: “À, nhớ ra rồi! Thanh Huyền, canh chim cu gáy hầm nấm của ta đâu?”.

Buổi chiều, Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng đi thăm Lưu Tẩm Phương trước. Thanh Huyền đã sắp xếp một căn phòng yên tĩnh cho nàng ta nghỉ lại. Dung Trần Tử không tiện bước vào, Diệp Diễm đi đường dài, hiện giờ đang nghỉ ngơi. Còn Hà Bạng dù có đi đường cũng chẳng biết đã đi như thế nào, giờ lại không ngủ được.

Hà Bạng nghênh ngang bước vào phòng Lưu Tẩm Phương, Dung Trần Tử sợ nàng thất lễ, vội vàng nói gót vào theo. Nhìn thấy nàng, nhưng Lưu Tẩm Phương lại không có biểu hiện gì khác thường. Về mặt nàng ta yêu kiều nhút nhát, là đáng vẽ của một cô nương ngày thường ít nói.

Hà Bạng ngắm soi nàng ta một lượt từ trên xuống dưới, nhìn đến độ nàng ta thiếu chút nữa co vào trong góc tường, đến lúc ấy mới quay đầu lại nói với Dung Trần Tử: “không thấy có gì khác thường hết”.

Dung Trần Tử nhíu mày, lúc trước hắn cũng đã dùng la bàn để xem thử rồi, nhưng không thấy có gì lạ cả. Ngẫm nghĩ một lát, hắn cũng cảm thấy yên tâm hơn, liền tỏ vẻ bề trên đối với Lưu Tẩm Phương: “Bần đạo đã cho người đi thông báo với Lưu Các Lão rồi, chuyện của tiểu thư, ta sẽ nói rõ ràng với ông ấy. Yên tâm đi, ông ấy sẽ không đánh tiểu thư nữa đâu”.

Lưu Tẩm Phương cúi đầu xuống không nhìn hắn, đáng vẽ sợ sệt. Lúc nghe hắn nói, nàng cũng chỉ yên lặng, thỉnh thoảng gật đầu.

Dung Trần Tử dặn dò Thanh Huyền chuẩn bị đồ dùng hàng ngày cho nàng ta, nhưng trong lòng vẫn thấy rất khó hiểu, nhưng nhất thời cũng chẳng có cách nào tốt hơn, chỉ có thể đợi Lưu Các Lão tới đây rồi nói tiếp. Việc khẩn cấp trước mắt, vẫn là chuyện xảy ra ở Lý Gia Tập.

Hắn đưa Hà Bạng về phòng, sau đó đi tìm Diệp Diễm. Thời gian cũng không còn nhiều, hai người gói ghém đồ đạc, rồi cùng Lý Cư Kỳ vội vàng lên đường tới Lý Gia Tập.

Trước khi đi, Dung Trần Tử tự nhiên lại muốn báo với Hà Bạng một tiếng. Nàng nằm bò trên giường, ăn kẹo lạc lớt dạ, Thanh Vận vẫn đang nghiên cứu cách làm ra mùi vị canh chim cu gáy hầm nấm từ bột mì, cho nên món canh chim cu gáy này vẫn chưa được đưa lên.

Dung Trần Tử sợ nàng ăn kẹo cứng đau miệng, nên cho nàng uống mấy hớp nước, rồi mới nói: “Ta và tiểu Diệp đến Lý Gia Tập, người có đi không?”.

Hà Bạng nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Lý Gia Tập... có đồ ăn ngon không?”.

Dung Trần Tử vừa đi, Thanh Huyền liền bê thức ăn vào, Hà Bạng kéo hắn lại, làm nũng: “Thanh Huyền, ta muốn ăn canh chim cu gáy hầm nấm!”.

Về mặt Thanh Huyền vô cùng khó xử: “Bệ hạ, nơi này là đạo quan, chỉ có thể ăn chay. Thiện đường vốn chỉ làm ba bữa một ngày, giờ vì bệ hạ mà đã đặc biệt rút ra hắc một nhóm luân phiên phụ trách việc ăn uống hàng ngày cho người rồi. Với lại, chim cu gáy là động vật, tiểu đạo không dám phá hỏng thanh quy đâu, sư phụ mà biết nhất định sẽ mắng!”.

Hà Bạng không nghe: “Vậy người không thể đi mua một con mổ sẵn rồi à? Mặc kệ, bổn tọa muốn ăn canh chim cu gáy hầm nấm!”.

Thanh Huyền sợ nàng, vội vàng gật đầu: “Được, được, được, tiểu đạo đi bắt chim cu gáy!”.

Lúc ấy, Hà Bạng mới vui vẻ trở lại, gơ bàn tay trắng trẻo lên: “Thanh Huyền, người là tốt nhất, đi mau, đi mau!”.

Thanh Huyền vừa đi vừa khổ sở nghĩ ngợi. Lúc đến thiện đường hắn gọi Thanh Vận lại, do dự hỏi: “Đệ có thể... khụ khụ, nặn bột mì có hương vị của chim cu gáy không?”.

Bên trong Hà Bạng nhấp nhồm không yên, thì bên ngoài cũng chẳng thái bình gì.

Dung Trần Tử cùng ba người thiện tín đang đàm luận chuyện chó diên ăn thịt người ở Lý Gia Tập, thì đột nhiên, Thanh Tổ bước vào bấm báo với hắn: “Sư phụ, bên ngoài có người muốn gặp người”.

Dung Trần Tử nhìn vẻ mặt kì lạ của hắn, liền hiểu chuyện đó không tiện nói ra ở đây, còn tưởng Hà Bạng lại náo loạn gây chuyện gì đó, nên không khỏi thấp giọng hỏi: “Nàng ấy muốn gì thì cho nàng ấy cái đó, đừng tranh cãi với nàng ấy”.

Thanh Tổ khẽ lắc đầu: “không phải nàng ấy”.

Dung Trần Tử liền đứng dậy, nói vài câu với ba vị khách đang ngồi, rồi đi ra cửa. Lúc bước vào thiên điện nơi vị khách đang chờ, Dung Trần Tử không khỏi ngạc nhiên. một cô gái đang đứng trong phòng khách, tuổi tầm mười hai, mười ba, đôi chân nhỏ được bó gọn gàng trong đôi hài Kim Liên [1], khuôn mặt còn mang theo nét ngây thơ của một nụ hoa e ấp chưa nở.

[1] Hài Kim Liên, còn được gọi là Kim Liên tam thốn – gót sen ba tấc, là đôi giày trong tập tục bó chân thời phong kiến của Trung Quốc. Đây là một hủ tục dã man, hành xác, vì người phụ nữ phải bó chân khi mới chỉ là một bé gái từ 2 đến 5 tuổi, phải trải qua những cơn đau đớn, thậm chí dẫn đến hoại tử và tử vong. Việc bó chân được xem là một giải pháp để kiểm soát và củng cố đức hạnh của nữ giới.

Dung Trần Tử ngay lập tức nhận ra cô gái mới đến, hỏi: “Lưu tiểu thư? Sao cô lại đến đây?”.

Sắc mặt nàng ta phờ phạc, u sầu: “Dung Tri quan”. Giọng nói của nàng ta không giống với vẻ ngoài non nớt của mình, không biết có phải là do đi đường suốt cả đêm không, mà thanh âm khàn khàn: “Sau khi Tri quan đi rồi, gia phụ ngày đêm đánh mắng, tiểu nữ không chịu nổi, đành phải bỏ trốn. Nhưng tiểu nữ rất ít ra khỏi nhà, giờ lại không có chỗ nào để đi...”.

Nàng bước từng bước tiến lại gần Dung Trần Tử, vẻ mặt buồn bã. Dung Trần Tử lùi lại một bước, vẫn bình tĩnh như thường: “đã vậy thì tiểu thư cứ tạm thời ở lại đây, bản đạo dẫn dò đệ tử quét dọn một gian phòng yên tĩnh, sau đó sẽ đến mời tiểu thư”.

Hắn cùng Thanh Tổ bước ra khỏi thiên điện, Thanh Tổ cũng thấy bối rối không hiểu: “Về lí mà nói, Lưu Các Lão là người từng trải, hiểu sự đời, đâu đến mức vì chút chuyện vặt vãnh mà ra tay tàn độc đánh đập con gái đến mức như vậy chứ?”.

Sắc mặt Dung Trần Tử nặng nề: “Lúc chúng ta rời đi, tiểu thư của Lưu gia vẫn còn ở trong Lưu phủ đúng không?”.

Thanh Tổ gật đầu. Dung Trần Tử tập trung cẩn thận suy nghĩ: “Chúng ta vừa về tới trong Quan, một tiểu thư yếu đuối chốn khuê các, chưa từng ra khỏi thâm đình trạch viện, dù có lên đường ngay sau chúng ta thì sao mà đã lập tức có mặt ngay tại đây được? Thêm nữa, nàng ta còn nói rằng Lưu Các Lão ngày đêm đánh mắng, nhưng lúc này, người có nhìn thấy vết thương nào trên người nàng ta không?”.

Thanh Tổ cũng không lí giải được: “Tại sao nàng ta phải nói dối chứ?”.

Hắn tự nhủ trong lòng: Lẽ nào lại ngấm trúng sư phụ rồi? Nghĩ là nghĩ vậy nhưng cũng không dám nói ra.

Dung Trần Tử lệnh cho Thanh Linh xuống núi tìm hiểu tình hình gần đây của Lưu gia, rồi trở lại phòng có ba vị khách đang chờ, ba vị thiện tín vừa nãy trên mặt không dám có một mảy may mất kiên nhẫn: “Tri quan, chuyện này quả thật vô cùng quái dị”.

Trong ba người, người mặc chiếc áo lụa màu lam sống ở Lý Gia Tập nằm sát cạnh trần Lăng Hà, tên là Lý Cư Kỳ, trong nhà làm nghề buôn bán thóc gạo, bình thường tuy không được liệt vào hạng thiện lương gì, nhưng trừ việc trộn thêm gạo trung đẳng vào gạo thượng đẳng, trộn thêm gạo tẻ vào gạo nếp, bỏ thêm gạo cũ vào gạo mới ra, thì cũng chưa từng làm những việc đại gian đại ác nào cả.

Lúc này, vẻ mặt Lý Cư Kỳ vô cùng hoảng loạn, ngay cả chòm râu dê cũng đang run lên: “Tri quan, con chó này của tiểu nhân vốn là giống chó Cáp Ba [2] của Tây dương, mồm nó bé như thế này này...”. Ông ta giơ hai ngón tay ra ước lượng độ dài tầm khoảng một tấc, “Bình thường đều do vợ tiểu nhân cho nó ăn, đừng nói là ăn thịt người, chỉ nhìn thấy một con chuột thôi nó cũng đã chạy biến đi như bay rồi!”.

[2]Chó Cáp Ba chính là giống chó Pug ngày nay, với khuôn mặt nhẵn, mồm ngắn và đuôi xoắn. Cơ thể nhỏ gọn hình vuông với các cơ bắp phát triển tốt.

Ông ta luôn miệng kể khổ: “Giờ bỗng nhiên nó lại cắn chết thằng bé con trai nhà Lý Thạch ở phía tây thôn, lần trước vì việc mua gạo, giữa Lý Thạch và tiểu nhân đã xảy ra chút chuyện đôi co, nhưng tiểu nhân dù có thất đức đến thế nào đi chăng nữa, cũng không đến mức sai con Cáp Ba của mình đi cắn chết con trai nhà hân! Đạo trưởng, tiểu nhân có đến mấy cái miệng cũng không thể nói rõ được...”

Trong lòng Dung Trần Tử vẫn đang canh cánh chuyện của Lưu Tầm Phương, nghe mấy lời này cũng chỉ khẽ gật đầu: “hiện thi thể đang ở đâu?”

Lý Cư Kỳ uống liền mấy hớp nước. Mấy hôm nay ông ta luôn sống trong trạng thái lo lắng hoảng loạn, đến đạo quan mới bình tĩnh lại được một chút. Giờ nhắc đến hai chữ “thi thể”, trong lòng ông ta lại thấy sợ: “Tiểu nhân vốn đã định khiêng thi thể thằng bé đến đây, nhưng lão tặc Lý Thạch đó lại không cho tiểu nhân mang đi, còn lỗ mãng nói tiểu nhân định chạy làng, muốn lôi tiểu nhân đi báo quan! Đạo trưởng, người biết rồi đây, tiểu nhân và hân đã có hiềm khích từ trước, giờ nếu hân đi báo quan, còn không phán tiểu nhân tội thả chó hành hung, ôm hận mà giết người sao? Nhưng tiểu nhân thật sự còn oan uống hơn cả nàng Đậu Nga [3] kia. Con trai của Lý Thạch to khỏe, còn con chó của tiểu nhân thì... nó, nó, nó, cho dù tiểu nhân có thả nó ra thì nó sao có thể hành động dã man như vậy được chứ?”

[3] “Oan Đậu Nga” là một vở kịch tiêu biểu và xuất sắc do nhà soạn kịch nổi tiếng đời Nguyên là Quan Hán Khanh sáng tác. Vở kịch kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị một tên vô lại quấy rầy, vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rồi cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Dung Trần Tử nhíu mày: “Vậy là thi thể vẫn còn ở trong nhà khổ chủ sao? Còn con chó?”

Lý Cư Kỳ hơi do dự: “Lúc tiểu nhân đi, thi thể vẫn còn đặt ở trong gian nhà chính của bọn họ. Còn con chó, khi mọi người phát hiện ra thì nó đang cắn vào cổ con trai nhà Lý Thạch, khắp đầu cổ mặt mũi đều là máu, nghe nói khi ấy thằng bé Lý Bàn con trai Lý Thạch vẫn chưa tắt thở, cổ họng còn ú ớ được vài tiếng, trên người chỗ nào cũng chảy máu, ngay cả thằng cu của nó cũng bị găm. Ôi chao, đạo trưởng, người không biết đâu, cảnh tượng lúc đó khiến tiểu nhân dễ có đến chục năm sau sợ rằng cũng không dám ăn một miếng thịt nào nữa!”

Mặt ông ta mang thể hiện vẻ buồn nôn, ông ta uống thêm một hớp nước nữa rồi nói: “Sau đó, dân trong thôn dùng đòn gánh đánh nó một nhát, nó kêu ăng ẳng một tiếng rồi chạy mất hút, từ đó, chẳng ai trông thấy nó nữa cả”.

Lông mày Dung Trần Tử nhíu chặt lại: “Người của Lý gia đã mời vị thuật sĩ nào khác tới siêu độ cho thằng bé chưa?”

Lý Cư Kỳ chần chờ một lúc, hồi lâu mới nói: “Có... Lúc trước Lý Thạch đó đã từng mời một vị thuật sĩ, ông ta nói rằng con chó đó là oan nghiệt kiếp trước với con trai của Lý gia, còn làm một buổi pháp sự nữa”.

Dung Trần Tử gật đầu, hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

Sắc mặt Lý Cư Kỳ trở nên vô cùng kì quái: “Kết quả là, sang ngày thứ hai không thấy tăm hơi ông ta và đồ đạc đâu cả. Ông ta cũng chẳng thèm chào hỏi chủ nhà lấy một tiếng. Dân trong thôn cũng hỏi han mấy bận, nhưng không ai trông thấy ông ta đâu. Điều kì lạ nhất là, gian phòng ông ta ở vốn là là gian tốt nhất trong nhà Lý Thạch, suốt hai ngày liền đều không thấy ông ta mở cửa ra ngoài. Lúc đầu mọi người chỉ đoán ông ta đang làm phép, không dám quấy rầy. Sau đó rất lâu, mở cửa ra thì mới phát hiện không thấy người. Mà lúc ấy, cửa được cài then rất chắc chắn, thanh cài cửa cũng vẫn còn, Lý Nhị Ngưu trong thôn tiểu nhân còn dẫn theo vài người phá cửa xông vào nữa cơ”.

Dung Trần Tử trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Lý Gia Tập cách trấn Lăng Hà một ngọn núi tên là Trường Cương đúng không?”

Lúc Dung Trần Tử quay về phòng ngủ, Hà Bạng vẫn đang nằm chơi trên giường, hân lệnh cho đệ tử mang nước sạch vào cọ rửa võ trai cho nàng. Hà Bạng ngoan ngoãn nằm yên trong thùng gỗ, Dung Trần Tử dùng

xơ mướp, cọ rửa rất thành thạo, nàng thoải mái rên lên khe khẽ. Dung Trần Tử giữ chặt vỏ trai của nàng, nói: “Đừng mở vỏ, cẩn thận nước bắn chảy ngược vào trong đấy”.

Hà Bạng vẫn không hài lòng, cọ lên người Dung Trần Tử khiến nước nhỏ giọt lên đạo bào của hắn: “Ôi mẹ ơi, ta nào có bắn như thế chứ!”.

Dung Trần Tử như đang có tâm sự, nên cũng không đùa giỡn với nàng: “Người có thể phân biệt được kẻ đứng trước mặt là yêu quái hay là con người không?”.

Hà Bạng lặn tròn trong thùng gỗ, nói: “Đạo hạnh thấp hơn ta thì có thể”.

Dung Trần Tử vắt cho khăn ráo nước rồi lau cho nàng: “Lát nữa giúp ta nhìn thử vài người”.

Hà Bạng ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, cứ có cảm giác mình đã quên thứ gì đó. Nàng cọ rửa vỏ trai xong, ở trên giường thay quần áo, Dung Trần Tử quay mặt đi, không liếc nhìn dù chỉ là một cái.

Nàng hào hứng bưng bưng mặc bộ vũ y màu trắng theo lệ thường, khi đi đến cửa, chợt nhớ ra mình đã quên cái gì: “À, nhớ ra rồi! Thanh Huyền, canh chim cu gáy hầm nấm của ta đâu?”.

Buổi chiều, Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng đi thăm Lưu Tẩm Phương trước. Thanh Huyền đã sắp xếp một căn phòng yên tĩnh cho nàng ta nghỉ lại. Dung Trần Tử không tiện bước vào, Diệp Diễm đi đường dài, hiện giờ đang nghỉ ngơi. Còn Hà Bạng dù có đi đường cũng chẳng biết đã đi như thế nào, giờ lại không ngủ được.

Hà Bạng nghênh ngang bước vào phòng Lưu Tẩm Phương, Dung Trần Tử sợ nàng thất lễ, vội vàng nói gót vào theo. Nhìn thấy nàng, nhưng Lưu Tẩm Phương lại không có biểu hiện gì khác thường. Về mặt nàng ta yêu kiều nhút nhát, là đáng vẽ của một cô nương ngày thường ít nói.

Hà Bạng ngắm soi nàng ta một lượt từ trên xuống dưới, nhìn đến độ nàng ta thiếu chút nữa co vào trong góc tường, đến lúc ấy mới quay đầu lại nói với Dung Trần Tử: “không thấy có gì khác thường hết”.

Dung Trần Tử nhíu mày, lúc trước hắn cũng đã dùng la bàn để xem thử rồi, nhưng không thấy có gì lạ cả. Ngẫm nghĩ một lát, hắn cũng cảm thấy yên tâm hơn, liền tỏ vẻ bề trên đối với Lưu Tẩm Phương: “Bản đạo đã cho người đi thông báo với Lưu Các Lão rồi, chuyện của tiểu thư, ta sẽ nói rõ ràng với ông ấy. Yên tâm đi, ông ấy sẽ không đánh tiểu thư nữa đâu”.

Lưu Tẩm Phương cúi đầu xuống không nhìn hắn, đáng vẽ sợ sệt. Lúc nghe hắn nói, nàng cũng chỉ yên lặng, thỉnh thoảng gật đầu.

Dung Trần Tử dặn dò Thanh Huyền chuẩn bị đồ dùng hàng ngày cho nàng ta, nhưng trong lòng vẫn thấy rất khó hiểu, nhưng nhất thời cũng chẳng có cách nào tốt hơn, chỉ có thể đợi Lưu Các Lão tới đây rồi nói tiếp. Việc khẩn cấp trước mắt, vẫn là chuyện xảy ra ở Lý Gia Tập.

Hắn đưa Hà Bạng về phòng, sau đó đi tìm Diệp Diễm. Thời gian cũng không còn nhiều, hai người gói ghém đồ đạc, rồi cùng Lý Cư Kỳ vội vàng lên đường tới Lý Gia Tập.

Trước khi đi, Dung Trần Tử tự nhiên lại muốn báo với Hà Bạng một tiếng. Nàng nằm bò trên giường, ăn kẹo lạc lớt dạ, Thanh Vận vẫn đang nghiên cứu cách làm ra mùi vị canh chim cu gáy hầm nấm từ bột mì, cho nên món canh chim cu gáy này vẫn chưa được đưa lên.

Dung Trần Tử sợ nàng ăn kẹo cứng đau miệng, nên cho nàng uống mấy hớp nước, rồi mới nói: “Ta và tiểu Diệp đến Lý Gia Tập, người có đi không?”.

Hà Bạng nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Lý Gia Tập... có đồ ăn ngon không?”.

“Nơi đó rất nghèo, lấy đâu ra thứ gì ngon. Như vậy đi, người ngoan ngoãn ở lại trong Quan, khi nào về ta sẽ mang đồ ăn về cho người, được không?”. Dung Trần Tử không muốn dẫn nàng đi, Lý Gia Tập tuy rằng chỉ cách trấn Lăng Hà có một ngọn núi, nhưng còn xa mới bằng được trấn Lăng Hà phồn hoa nhộn nhịp. Về địa thế, hai nơi này có hình dáng một con sư tử, miệng nằm ở Lý Gia Tập, đuôi nằm ở trấn Lăng Hà. Theo thuật phong thủy mà nói, con sư tử này ăn hết tài khí của Lý Gia Tập, nhưng lại thải ra trấn Lăng Hà, nên trấn Lăng Hà mới luôn phồn hoa, còn Lý Gia Tập dân cư lại thưa thớt. hiện giờ tính cả vùng từ trên xuống dưới còn chưa đến một trăm hộ, quả thật không thể tìm ra được thứ gì ngon ở đây. Lại thêm

chuyện đường đi không được tu sửa cẩn thận, bùn đất lấm lem vô cùng khó đi, nàng mà đi thì chi bằng cứ ngồi đợi trong Quan còn tốt hơn, chí ít trong Quan còn có thể làm đủ loại đồ ăn cho nàng.

Hà Bạng vừa nghe thấy không có thức ăn ngon liền tụt hứng, đồng ý ở lại luôn, cũng không có ý quần lấy hấn nữa. Dung Trần Tử đi vào mật thất thay quần áo, đang thay thì Hà Bạng lĩnh vào. Dung Trần Tử hơi giật mình, nhưng cũng không tránh. Nàng tựa như con cún nhỏ cứ quanh quần bên người Dung Trần Tử hít đi hít lại, rồi đột nhiên ôm lấy thắt lưng hấn từ đằng sau: “Tri quan, lần trước ngươi nói về trong Quan sẽ cho ta ăn thịt mà!”.

Dung Trần Tử đang buộc lại vạt áo, tình hình ở Lý Gia Tập còn chưa đầu ra đầu, hấn hạ quyết tâm muốn quỵt nợ: “Ta nói lúc nào?”.

Hà Bạng vươn nắm tay trắng nõn ra đâm vào người hấn: “rõ ràng ngươi đã nói vậy mà! Ngươi xuất gia không được nói dối!”.

“Ừ là nói dối”. Dung Trần Tử tóm lấy cổ tay trắng mịn của nàng, không dám dùng sức, nhỏ giọng dỗ dành: “Ta ra ngoài vài ngày, quay về sẽ cho”.

Hà Bạng bĩu môi: “Ngày nào cũng ra ngoài, ngươi chẳng có tí thời gian nào ở cùng người ta hết”.

Dung Trần Tử buộc vạt áo lại cẩn thận, nói: “Nếu không có gì, thì tối nay chắc chắn ta sẽ về, được không?”.

Hà Bạng rất không vui, giẫy ra khỏi tay hấn, xoay người nằm bò trên chiếc giường nệm ngà không nói lời nào. Mái tóc dài thủy mặc của nàng xõa ra xung quanh, bộ váy áo bằng lông chim mềm mại vô cùng, sợi dây đỏ buộc những quả chuông vàng đeo ở mắt cá chân tôn nên làn da trắng ngọc ngà, hấp dẫn mê hồn. Dung Trần Tử tập trung tinh thần, giọng nói nhẹ nhàng: “Ta đi trước đây, buổi tối sẽ mang đồ ăn về cho người”.

Lúc này, Hà Bạng mới bĩu môi trả lời: “Vậy ngươi nhớ về sớm nhé”.

Dung Trần Tử ừ một tiếng, xoa xoa đầu nàng: “Ngoan ngoan nghe lời, cuối năm ở phủ Động Thiên có hội hoa đăng, đến lúc đó ta dẫn người đi chơi”.

Hà Bạng nín lấy cổ hấn, giọng nói mềm mại lại sắc bén tựa măng tre lúc đầu xuân: “Tri quan, hôn một cái rồi hẵng đi”.

Dung Trần Tử thoáng do dự, nhưng nhìn thấy hàng mày dài xanh mượt, ánh mắt tựa khói sương của nàng, nhất thời lạc mất tâm trí. hấn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm tựa đóa hoa tươi một cái, động tác rất nhanh như chuồn chuồn lướt nước.

Hấn không khỏi hơi đỏ mặt, cũng không nhìn thẳng vào Hà Bạng, nói: “Ta đi rồi, đôi thì tìm Thanh Huyền lấy đồ ăn. Nếu tối nay ta không về, phải nhớ tự mình đi ngâm nước đấy”.

Hà Bạng gật gật đầu, buông tay khỏi cổ hấn.

Dung Trần Tử dặn dò những việc cần chú ý khi chăm sóc Hà Bạng lại cho Thanh Huyền, hấn cảm thấy mình có thể viết được một cuốn sổ tay về cách chăm nuôi Hải hoàng.

Dung Trần Tử đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Hà Bạng, Thanh Huyền đương nhiên để tránh bị nghi ngờ, sau khi đặt chiếc khay xuống, thấy nàng vô sự cũng đi ra luôn. Hà Bạng đóng cửa cài then, nằm bò trên giường Dung Trần Tử, nhẹ nhàng bấm niệm thần chú, ngay lập tức hồn phách di chuyển. Sau khi hồn phách thoát ra khỏi thể xác liền bay thẳng tới con suối sau núi, nàng mượn nước ở đây để độ, chỉ lát sau, đã ở dưới biển khơi.

Mặt biển màu lam nhàn nhạt, những đám mây trôi như nụ hoa phiêu du giữa thiên không, bồng bềnh giữa biển xanh. Hà Bạng cũng chẳng gấp gáp gì, khoan thai chậm rãi trở về cung Hải hoàng, nhân tiện nhìn ngắm những thứ thú vị trên đường.

Tập tính, cuộc sống ở Hải tộc và trên đất liền có hơi khác nhau, ở dưới nước, không dựa vào sáng tối để phân ngày đêm, thời gian của Hải tộc dựa vào mức thủy triều dâng. Hơn nữa, đa phần sinh vật dưới biển đều có thể nhìn rõ mọi thứ trong nước, nên quanh năm dưới biển luôn náo loạn từng bừng tràn trề sinh khí.

Hà Bạng đứng giữa một đám san hô vui chơi một lúc lâu, bất giác phát hiện ra một vấn đề – Nàng lạc đường rồi.

“Sớm biết thế này thì nên trộm luôn cái la bàn của lão đạo sĩ đó theo mới đúng...”. Nàng vừa lẩm bẩm vừa bơi về phía trước, may thay gặp được một cá bò biển có chút đạo hạnh, nàng cũng chẳng thèm để ý xem người ta có đồng ý hay không, thi triển thuật Nhiếp hồn rồi cười lên lưng người ta thẳng tiến tới cung Hải hoàng. không ngờ con bò biển này cũng ham ăn, một ngày gì chứ mười cân bèo rong là diệt gọn ghê, lại thêm cái tính không thích vận động. Ngay cả khi Hà Bạng chỉ là một linh hồn, không phải là một thực thể, không có trọng lượng, vậy mà tốc độ bơi của nó cũng không quá sáu bảy dặm một canh giờ. Hà Bạng tức đến bốc khói, cũng còn may là vùng biển này không rộng, con bò biển lắc lư một hồi, cuối cùng cũng đến nơi.

Hà Bạng trôi vào cung Hải hoàng, nàng là Nội tu, linh thức chính là thứ mạnh nhất, thủ vệ trong cung cũng không hề phát hiện ra nàng. Nàng đảo quanh một vòng trong cung, không thấy Thuần Vu Lâm đâu, linh hồn lại chẳng ăn được thứ gì, nên vô cùng buồn chán.

Ước chừng đợi khoảng hai khắc, bên ngoài có thủ vệ hành lễ, Thuần Vu Lâm từ từ bước vào, lông mày nhíu lại, dường như đang có tâm sự gì đó. Hà Bạng mở rộng vòng tay, lao lên tựa như chú chim non: “Thuần Vu Lâm! Óa óa, Thuần Vu Lâm! Bồn tọa muốn ăn món hải sâm kho hành lá do người làm!”.

Thuần Vu Lâm không ngờ nàng lại ở đây, sắc mặt khê biến, nhưng sau đó lại ôn hòa như thường: “Bệ hạ quay về rồi sao? Thuộc hạ làm bánh xốp hoa đào muối tiêu cho người, có được không?”.

Hà Bạng tham ăn nước bọt ứa ra khắp miệng: “Ừ, suốt ngày ở trong Thanh Hư quan ăn chay, chay đến mức bồn tọa sắp biến thành hột mận cơm rồi đây. Hơn nữa lão đạo sĩ đó phải đi đánh quái thú, ta thêm vào mà đi đánh quái thú với hắn!”.

Thuần Vu Lâm vuốt ve mái tóc dài của nàng: “Ừ, thật ra thịt thần tiên cũng chẳng có gì tốt, nguy hiểm lại lớn, thêm nữa, Dung Trần Tử là người có địa vị rất cao trong Đạo tông, còn có sư đệ đang giữ chức Quốc sư, một khi sơ sẩy, nói không chừng sẽ kéo cả Đạo tông tới bao vây tấn công. Bệ hạ muốn ăn thứ gì ngon, mỗi ngày thần ở đây sẽ làm thật nhiều, không phải đơn giản hơn sao?”.

Hà Bạng hiềm khi nào nghiêm sắc mặt như lúc này: “không, thịt thần tiên nhất định phải nắm chắc trong tay”. Nàng nhìn thẳng vào Thuần Vu Lâm: “Hơn nữa, ta đã có cách rồi, người nghe cho kĩ đây...”. Nàng cúi xuống ghé sát vào tai Thuần Vu Lâm nói thầm. Thuần Vu Lâm càng nghe sắc mặt lại càng nặng nề: “Bệ hạ, thuộc hạ chỉ lo...”.

Hà Bạng rất kiên quyết: “Lo cũng chẳng có tác dụng gì, cứ theo lời ta mà làm”.

một khi nàng nghiêm mặt thì cũng rất có khí thế của một bậc Hải hoàng, Thuần Vu Lâm càng khó để nói xen vào. Nhưng Hà Bạng nói xong lại có chút nghi hoặc: “Thuần Vu Lâm, trên người người có mùi hương liệu gì vậy? Người dùng trộm của con gái à?”.

Thuần Vu Lâm rù mi mắt xuống, nhấc ống tay áo lên ngửi thử: “Đừng nói linh tinh”.

“Hừ, ta đâu có nói linh tinh, rõ ràng là mùi của con gái...”. Hà Bạng nhăn mũi còn cố hít lấy hít để. Đột nhiên một tên thủ vệ đi vào bẩm báo: “Đại tư tế, hải vực bên Lý Gia Tập lại vượt qua ranh giới cướp trộm cá của chúng ta!”.

Hà Bạng vẫn đang hít ngửi mùi trên người Thuần Vu Lâm, hắn kéo nàng lên nói: “Hơn một tháng người không có ở đây, Hải tộc bên phía hải vực Lý Gia Tập ngày nào cũng sang vơ vét hết cá ở chỗ chúng ta”.

Hà Bạng hoàn toàn thờ ơ: “Thích thì cứ vơ!”.

Tên thủ vệ không nhận được giảng giải toán học cho nàng: “Cá ở biển của chúng ta được mua từ chỗ của Đông Hải Long Vương, một con giá hai lượng bạc, loại đẹp là năm lượng, loại to là mười lượng, các loại có khả năng tấn công và khả năng phòng thủ như cá voi, cá mập còn phải dựa vào cân nặng mà tính giá, đó thật sự là một khoản chi rất rất lớn đấy ạ!”.

Hà Bạng vẫn mãi mê hít ngửi mùi bánh ngọt, không chút quan tâm: “đi đi, ít mang mấy chuyện thế này tới làm phiền ta thôi”.

Tên thủ vệ lo lắng, cuối cùng vẫn là Thuần Vu Lâm nhẹ giọng, nói: “Số tiền mỗi năm chúng ta bỏ ra mua cá, có thể đủ cho bộ hạ ăn bánh xốp hoa đào muối tiêu trong mười năm đấy”.

Vừa nghe xong, Hà Bạng lập tức nổi giận bừng bừng: “Cái gì? Tên khốn kiếp đó đang ở đâu?”.

Thuần Vu Lâm dẫn nàng tới chỗ ranh giới giao nhau giữa hai vùng biển Lăng Hà và Lý Gia Tập, trên đường đi, Hà Bạng mãi mê nhìn theo một đàn cá đèn [1], thích thú vô cùng. Thuần Vu Lâm thở dài, dành mở lời nhắc nhở nàng: “Bọn người ở Lý Gia Tập đang bắt cá trên vùng biển của bộ hạ đấy”.

[1] Cá đèn hay còn gọi là cá đèn pin sống ở vùng biển ôn đới, bộ phận phát quang của nó nằm ở dưới mắt nên có thể phát sáng mãi mãi. Cá đèn pin không có mi mắt thật, chỉ có lớp màng da màu đen trông giống như mi mắt. Lớp màng này khép lên sẽ che kín bộ phận phát sáng, “đèn” sẽ tắt. Khi lớp màng này hạ xuống, bộ phận phát sáng sẽ lộ ra, “đèn” lại bật lên, giống như công tắc đèn pin.

Hà Bạng phồng to hai má nhất quyết không chịu đi, Thuần Vu Lâm chỉ còn nước dỗ dành: “đi thôi bộ hạ, nhìn bằng mắt thường thôi cũng có thể thấy món bánh xốp hoa đào muối tiêu của người đang bị kẻ khác lấy mất rồi kìa”.

Lúc ấy, Hà Bạng mới vội vàng đi theo hần đến ranh giới giữa hai vùng biển.

Đứng đầu hải vực của Lý Gia Tập là một con cá mập trắng rất to, nó ý thể mình là cá mập bản địa, chuyên bắt nạt Hải tộc từ nơi khác đến. Lúc Hà Bạng bơi ra biển, bọn chúng vẫn đang vờ vét cá ở hải vực Lăng Hà. Ánh mắt Hà Bạng đã tự động chuyển hóa những con cá biển này thành món bánh xốp hoa đào muối tiêu.

Nàng ra khỏi mặt nước, kết nước lại thành quần áo, váy áo màu xanh nhạt phiêu lãng tung bay, phía sau là một dải lụa rất dài kéo tận xuống dưới biển sâu. Lúc này hoàn toàn không còn nhận ra dáng vẻ tham ăn thường thấy của nàng nữa, ánh mắt nàng lạnh lùng như băng Bắc cực: “Bọn trộm cắp phương nào dám xâm phạm vùng biển của ta?”.

Giọng nói của nàng khuếch tán trên biển, truyền đi theo sóng nước, khiến cho gần như toàn bộ Hải tộc đều bị giật mình hoảng sợ. Con cá mập trắng của Lý Gia Tập cũng hơi run khi nhìn thấy nàng. Nó chuyên tu Võ đạo, luận về thực lực, Thuần Vu Lâm không phải là đối thủ của nó. Nhưng Nội tu của nó thì còn kém rất xa mới bì được với Hà Bạng. Nếu hai người liên thủ, Nội tu của nó chết chắc, một khi Nội tu chết rồi, thì nó còn sống được nữa ư?

Nó còn đang tần ngần, thì Hà Bạng lại không hề do dự. Nàng khê duỗi tay trái ra, Thuần Vu Lâm lập tức dâng pháp trượng của nàng lên. Cây trượng của nàng chế tác từ xương của Đẳng xà [2], đầu trượng khảm hai viên huyết trân châu, là Hà Bạng tự dùng huyết tinh của mình để nuôi. Nàng sợ đau mà còn nhất định nuôi hai viên huyết trân châu này, là đủ biết trân quý đến mức nào.

[2] Đẳng xà, theo truyền thuyết của Trung Quốc là một loại rắn có thể bay được, mặc dù không có chân, nhưng lại có thể cưỡi mây đạp gió.

Cây trượng vừa xuất hiện, những Hải tộc có chút linh khí đều bỏ chạy nháo nhào. Nước biển bắt đầu cuộn lên, tay trái Hà Bạng giơ cao pháp trượng – Nàng thuận tay trái – nói: “Khốn kiếp, trai ta không thể hiện uy phong thì người lại coi ta là bò biển. Để xem lão tử ta có đánh cho người đến mức miệng tuôn như thác không!”.

Thuần Vu Lâm vốn dĩ đang đứng chắn trước mặt nàng, chuẩn bị sẵn sàng ngăn chặn sự tấn công của con cá mập trắng, lúc này cũng không thể nhịn nổi nữa, thấp giọng nói: “Đừng dùng thành ngữ lung tung như thế. ‘Miệng tuôn như thác’ là chỉ việc ăn nói trôi chảy giống như thác nước tuôn ra không ngừng ấy”.

Lần này đến lượt Hà Bạng giật mình: “À, thế không phải nôn tuôn như thác là thao thao bất tuyệt sao?”.

Thuần Vu Lâm cực kì kiên nhẫn: “không phải”.

Hà Bạng bấm ngón tay trắng trẻo, miệng niệm khẩu quyết, vẫn còn mặt dày nói: “Ồ ồ, không sao đâu. Con cá mập ấy chưa từng đọc sách, nên chắc không biết chữ. So ra lão tử cũng được coi là Tôn Tử [3]”.

[3] Tôn Tử là một quân sư nổi tiếng trong thế kỉ thứ VI trước công nguyên, tác phẩm “ Binh pháp Tôn Tử” do của ông là một tác phẩm lí luận quân sự vĩ đại nhất trong thời cổ đại Trung Quốc.

Khóe miệng Thuần Vu Lâm giật giật: “Là Khổng Tử [4]...”.

[4] Khổng Tử (551 TCN – 47 TCN) là một nhà tư tưởng, nhà triết học nổi tiếng người Trung Hoa, các bài giảng và triết lý của ông có ảnh hưởng rộng lớn đối với đời sống và tư tưởng của các nền văn hóa Đông Á. Người Trung Hoa đời sau đã tôn xưng ông là “Vạn thế Sư biểu” nghĩa là Bạc thầy của muôn đời.

Con cá mập trắng của Lý Gia Tập xuất thân du côn, nói một cách thông tục thì là một con cá mập lưu manh hạng nhất. Bình thường thì nịnh nọt người trên bắt nạt kẻ dưới, những chuyện kiểu như tốc váy ngư dân nữ, tụt quần ngư dân nam là quá đỗi bình thường.

Nếu thật sự phải kể, thì Hà Bạng là Hải hoàng do đích thân Đông Hải Long Vương phong, so ra thì cấp bậc còn cao hơn hẳn nhiều. Nhưng tên này lại nghèo, cái gọi là thăng chân đất không sợ thăng chân giày chính là đây, nên hẳn trước giờ luôn ý thể mình một người nghèo hai dốt, giữ trò lưu manh khắp nơi.

Đối với chuyện này, mọi người xung quanh quả thật đã hết cách – Ủ thì đánh, nhưng ở cái nơi nghèo rớt này, lãng phí thời gian sức lực thì thôi không nói, đánh rồi còn phải chi thêm tiền bồi dưỡng. Vậy thì không đánh, nhưng nếu thế tên đó sẽ lại đi khắp nơi gây loạn, không ai được yên ổn.

Hà Bạng có ý định sẽ dọa cho tên này một trận cả kinh, tránh để sau này hẳn tranh thủ mình không có ở đây lại đến bắt nạt Thuần Vu Lâm. Hạ quyết tâm rồi, nàng liền bấm niệm khẩu quyết, viên huyết trân châu trên cây trượng của nàng sáng bừng lên giữa biển xanh, mặt nước bị nhuộm một màu đỏ rực như máu. Con cá mập rất lo lắng, Lý Gia Tập nghèo, trấn Lăng Hà lại giàu có, nó nghe nói Hà Bạng xuất cung rất lâu rồi vẫn chưa về, nên mới to gan lớn mật đến cướp cá biển trong vùng lãnh thổ Lăng Hà, đã ra tay rất nhiều lần rồi, không ngờ đến lần này thì nàng lại trở về.

“Hà Phán!”. Con cá mập kêu to: “Đông Hải có lệnh, ở hải vực không được phép dùng vũ lực! Nếu như người làm loạn, Long Vương sẽ không bỏ qua cho người!”.

Sau lưng Hà Bạng, ảo ảnh của con Đẳng xà vụt bay lên không trung, lượn vòng gào thét trên mặt nước. Mặt biển đang mây nhẹ gió mát bỗng chuyển sang sóng cuộn gió giạt, bóng của vô số những con rắn đỏ tươi như máu trời lên, lao thẳng về phía con cá mập.

Hà Bạng hừ lạnh: “Vậy thì sao?”.

Nàng vừa hạ pháp trượng xuống, thì một âm thanh cực lớn vang lên, nước biển nghịch lưu như những cột trụ dâng lên cao đến mấy trượng, ngay cả núi Lăng Hà cũng bị chấn động dữ dội. Con cá mập bị mấy cột nước vọt cao đến mấy trượng kia dọa cho sợ đến hồn bay phách tán.

Thuần Vu Lâm cũng có phần kinh hãi trước cảnh tượng ấy: “Nếu làm lớn chuyện sợ rằng Long Vương sẽ truy cứu mất!”.

Hà Bạng nói nhỏ: “hiện giờ ta chỉ là một nguyên thần, không tổn hại gì đâu, dọa cho nó sợ bỏ chạy rồi thôi”.

Nội tu của con cá mập vừa thấy tình hình ấy, liền kinh hãi đến quên luôn cả cách cầm pháp trượng. Sóng gió quá mạnh khiến ngay cả Hải tộc cũng không cách nào đứng vững. Sau khi bị một cơn sóng đổ ập xuống đầu thì một chiếc vây của con cá mập trắng đã bị lệch hẳn sang một bên, trên đầu cũng toàn là những cục u. Nó chẳng nói chẳng rằng, kéo theo Nội tu của mình biến thẳng. Biển khơi giống như vừa bị một cơn lốc xoáy quét qua, khuấy đảo vùng hải vực Lý Gia Tập thành một đồng hồ hỗn loạn. Nhưng con cá mập trắng không sợ – Lý Gia Tập nghèo đến nỗi khổ còn chả thừa được mấy cái, thì biển khơi lấy đâu ra công trình kiến trúc vĩ đại chứ.

Hà Bạng không vợ vết được thứ gì, thấy không bỏ, bèn quay người hỏi viên quan Tư tế của mình: “Hai tên đó đã sợ vậy rồi, hay là chúng ta tranh thủ thu nhận luôn Lý Gia Tập về làm của mình?”.

Thuần Vu Lâm vừa nghe xong đầu liền to ra gấp đôi: “Lý Gia Tập quá nghèo, thu nhận về rồi sẽ mất thêm tiền cấp dưỡng, phí thời gian tổn công sức. Hơn nữa vừa rồi động thái quá lớn, nhất định là đã kinh động đến Đông Hải. Nếu thần đoán không nhầm, sứ giả của Đông Hải đang trên đường chạy đến đây”.

Điều Hà Bạng không thích nhất chính là đối phó với mấy vị sứ giả gì gì đó của Đông Hải, nàng lập tức không đùa nữa: “Người đi đối phó với hắn. Hôm nay con cá mập lưu manh kia đã bị bốn tọa dọa ột trận

rồi, tuyệt đối sẽ không dám ho he sự thật với sứ giả đâu. Ta quay về Thanh Hư quan, nhớ rõ những điều ta đã nói đấy”.

Dứt lời, nàng quay người cười lên một con cá kiếm, trong chớp mắt gần như đã biến mất, ngay cả bóng người cũng chẳng thấy đâu.

Thuần Vu Lâm khẽ thở dài. Mấy năm nay hắn đã quá quen với việc thu dọn xử lý đồng lộn xộn mà nàng gây ra rồi, hắn lập tức xoay người phân công con cá voi phòng thủ: “Chuẩn bị đi, nghênh đón sứ giả Đông Hải”.

Lúc Hà Bạng quay về Thanh Hư quan, thân thể của nàng vẫn yên vị trên giường, hơi thở đều đều, tựa đang ngủ say. Nhưng Lưu Tầm Phương lại đang đứng trước mặt nàng, thỉnh thoảng lại thò tay ra, nhưng rất nhanh đã lại rút lại.

Hà Bạng nhập vào thân thể, mở trừng mắt ra hỏi: “Người làm gì ở đây vậy hả?”.

Dường như không ngờ nàng sẽ đột nhiên tỉnh lại như vậy, Lưu Tầm Phương khiếp sợ lùi về phía sau vài bước mới đứng vững lại được: “Ta... Ta ở một mình thấy sợ, nên tới nhìn cô một lát”.

Hà Bạng hừ lạnh: “Nhìn thấy ta lẽ nào người sẽ thấy hết sợ hãi? Tới từ đâu thì quay về đó đi!”.

Lưu Tầm Phương cũng không dám nhiều lời với nàng, xoay người từ từ di chuyển về phía cánh cửa. Hà Bạng nhìn theo nàng ta, đột nhiên nhớ ra – Lúc mình đi, hình như cửa vẫn cài then thì phải? Nàng nhìn chằm chằm vào cái then cửa, nghi ngờ bất an.

Buổi tối, Thanh Vận lại học được cách làm món củ cải viên. Hà Bạng là người thích những món mới lạ, ăn đến no tròn cả bụng, lúc này có phần mệt mỏi, nằm ngủ gật trên giường. Bên ngoài khẽ vang lên tiếng động, một bóng người bước vào, mũ và đạo bào, cùng quần áo đều rất chỉnh tề, không phải Dung Trần Tử thì còn là ai vào đây nữa?

Hà Bạng giả vờ ngủ, Dung Trần Tử cũng tự mình cởi áo ngoài rồi vắt lên giá, giờ ở trước mặt Hà Bạng hắn đã không còn giống như lúc đầu, nếu như chỉ là thay áo ngoài, cũng không cần phải hết lần này đến lần khác tránh mặt nàng nữa.

Thanh Huyền đưa nước vào cho hắn rửa mặt chải đầu, hắn vắt khô chiếc khăn ướt trước, rồi nhẹ nhàng lau mặt và tay cho nàng. Thanh Huyền cúi đầu đứng một bên, đợi đến khi hắn lau rửa sạch sẽ xong mới bưng nước ra ngoài.

Dung Trần Tử đóng cửa lên giường, vẫn ngồi xếp bằng niệm khẩu quyết, nhắm mắt luyện công. Người tu đạo chú trọng việc tập công phu, tức là tu luyện nguyên thần của bản thân, thời gian đầu phải nhắm mắt tĩnh tâm niệm khẩu quyết trước đủ thứ bệ như bệ bếp, bệ thờ, hai tay đặt chồng lên nhau để ở trước rốn. Khi niệm khẩu quyết, linh thức và thân thể phải tách rời, như vậy mới có thể trao đổi nhiều hơn với các sứ giả, cũng như khiến cho nguyên thần của mình càng thêm mạnh mẽ.

Dung Trần Tử ngồi trên giường suốt một canh giờ, rồi mới từ từ kết thúc, sau đó hắn khẽ nằm xuống cạnh Hà Bạng, thấy nàng dường như đang ngủ rất say, nên cũng không dám động chạm gì mà dứt khoát đi nghỉ.

Khi hắn sắp chìm vào giấc ngủ, thì Hà Bạng lật người nhào lên trên người hắn, giọng nói mềm mại ngọt ngào: “Tri quan”.

Dung Trần Tử không tức không giận, nói: “Sao?”.

Hà Bạng áp một bên má phải lên lồng ngực Dung Trần Tử, mái tóc dài trơn bóng mát lạnh phủ lên bờ vai hắn: “Lý Gia Tập không có chuyện gì chứ?”.

Giọng nói của Dung Trần Tử nặng nề: “Thi thể không nhìn thấy, chó cũng không tìm ra. Bầu không khí ở đó rất kì quái, nhưng lại không giống như do yêu quái gây ra. La bàn cũng không thấy có động tĩnh gì”.

Hà Bạng duỗi tay ra chạm vào hàng lông mày của hắn, quả nhiên đầu mày hắn đang nhíu lại. Nàng chậm rãi vuốt nó: “Vậy sao Tri quan còn quay về?”.

Dung Trần Tử khẽ vỗ nhẹ lên lưng nàng: “Lo lắng ọi người, ngủ thôi”.

Hà Bạng khẽ dịch chuyển thân thể, môi chạm môi, nàng nhẹ nhàng liếm hân. Cơ thể của Dung Trần Tử dần dần căng cứng, hân dùng hai tay khẽ đẩy nàng ra, ngón tay khẽ vuốt ve chiếc cảm mịn màng trơn nhẵn của nàng. Nàng giống một quả đào mật chín mọng nước, dường như chỉ cần một miếng thổi thì nước đào sẽ ứa ra dào dạt. Giọng của Dung Trần Tử rất nhỏ: “Ngủ đi”.

Hà Bạng lắc đầu: “không ngủ được, không biết tại sao cảm thấy rất sợ. Tri quan, người nói xem cô nàng Lưu Tầm Phương ấy có phải là ma không?”.

Giống như chuồn chuồn lướt nước, Dung Trần Tử hôn lên cánh môi đầy đặn của nàng, bỗng lại cảm nhận được tư vị má áp môi kề giữa hai người, hân nắm lấy bàn tay mềm mại như không xương, giọng nói ầm ập dịu dàng: “Có ta ở đây, không phải sợ”.

Hà Bạng lẩn qua lộn lại: “Nhưng ngày mai người vẫn phải đi nữa!”.

Dung Trần Tử dở khóc dở cười: “Người là yêu cơ mà, lá gan có thể lớn thêm chút nữa được không?”.

Hà Bạng bất mãn nói: “yêu thì sao chứ, yêu là kim cương không vỡ, trường sinh bất tử chắc?”. Nàng lại bắt đầu nhắc ý: “Những kẻ cùng tu luyện với ta, có lá gan to đều chết sạch cả rồi! Chỉ còn lại mỗi cái lá gan nhỏ này là còn sống thôi!”.

Khóe miệng Dung Trần Tử khẽ cong lên, hân vuốt ve mái tóc của nàng: “Ừ, cẩn thận thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm [5]”.

[5] Nguyên văn: “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền”. Đây là một câu nói của Trang Tử, nghĩa là thận trọng thì sẽ bất tử ngàn tuổi, cẩn thận thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm. Hàm ý rằng khi làm việc phải cẩn trọng suy xét kĩ càng thì mới có được kết quả lâu dài

Hà Bạng ngây thơ, ngờ nghệch đáp: “Bọn ta không ngồi thuyền, chỉ toàn bơi dưới nước thôi”.

Dung Trần Tử cười khê: “Ừ. Vậy thì là cẩn thận thì có thể bơi vạn năm nhỉ?”.

Hà Bạng vùng hân dậy, dùng đôi chân nhỏ đá vào người hân: “Người đang cười nhạo ta?”.

Dung Trần Tử rất đứng đắn: “Đâu có?”.

Hà Bạng dùng sức đá hân thật mạnh: “rõ ràng là người đang cười nhạo ta!”.

Dung Trần Tử nắm lấy chân nàng, sợ nàng ngã, nên không dám kéo, cánh tay trái đỡ lấy eo lưng nàng, để nàng ngồi xuống, lòng bàn tay phải thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân nhỏ xinh trơn bóng lung linh như thủy tinh của nàng.

Hà Bạng ngả mình nằm lên giường, tiện chân gác bên hông hân. Ước chừng chỉ một lát sau, Dung Trần Tử khẽ nuốt nước bọt, duỗi tay về phía Hà Bạng: “Nào”.

Cả người Hà Bạng nhào tới, như một chú cún con liếm lung tung khắp nơi. Dung Trần Tử mạnh mẽ lật người đè nàng xuống, sau đó lại khẽ hôn lên trán nàng, lòng thầm nghĩ có lẽ nào hành vi cổ quái của Lưu Tầm Phương đã dọa đến nàng. Gần gũi trong tâm trạng lo lắng sợ hãi thế này, sẽ không tốt cho nàng.

hân cố gắng khống chế bản thân mình, chậm rãi dỗ dành: “Được rồi, ngủ đi. Ngày mai ta sẽ đưa tiểu thư Lưu gia trở về Lưu phủ”.

Hà Bạng vui mặt vào hân cổ hân, khẽ gật đầu: “Tri quan nhớ mang hạt hướng dương ngũ vị về cho ta nhé”.

Dung Trần Tử để mặc cho nàng ôm mình, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Ừ, người ở trong Quan phải ngoan ngoãn, phải uống nhiều nước, muốn thứ gì thì nói với Thanh Huyền, đừng nghịch ngợm lung tung”.

Hà Bạng mơ hồ đáp lại một tiếng, tựa hồ đã mơ màng đi vào mộng đẹp.

6. Chương 06

Chương 6: Sao nàng nữ lòng bội bạc

Ái tình vốn chẳng có gì phức tạp, quanh đi quẩn lại chẳng qua chỉ có ba chữ, nếu không phải là “Ta yêu chàng”, “Ta hận chàng”, thì là “Thôi bỏ đi”, “Chàng ổn không”, “Ta xin lỗi”.

Canh năm vừa qua, Dung Trần Tử rời giường, không đánh thức Hà Bạng. Rửa mặt chải đầu xong xuôi, hần tự mình đi tìm Lưu Tầm Phương, nói sẽ đưa nàng ta trở về nhà. Lưu Tầm Phương thu dọn quần áo và đồ dùng, rồi đi theo hần thật.

Cuối tháng Mười nên trời lâu sáng, sắp qua giờ Dần mà trời vẫn còn tối đen. Tiếng mở cửa khiến Hà Bạng tỉnh giấc, nàng dụi dụi mắt ngồi dậy, thì thấy Dung Trần Tử từ bên ngoài bước vào, nàng sờ sờ bên cạnh, quả nhiên không thấy Dung Trần Tử đâu, liền hỏi ngốc: “Tri quan, mấy giờ người đi vậy?”.

Giọng Dung Trần Tử vẫn như bình thường: “Vừa mới đi, ngủ tiếp thôi”.

nói xong, hần tháo giày cởi tất, rồi nằm lên giường, ôm chặt Hà Bạng vào lòng. Hà Bạng nhắm mắt lại, nhưng lại mở bừng mắt ra, nhìn lại một lượt “Dung Trần Tử” trước mặt, nhất thời tóc gáy dựng đứng!

Lúc lâu sau, Hà Bạng khê lách người ra khỏi cái ôm của “Dung Trần Tử”, cười lúng túng: “Tri quan, giờ này người cũng nên dậy được rồi đấy. Đồ tử đồ tôn của người nhất định là đang niệm kinh buổi sáng”.

“Dung Trần Tử” giữ chặt lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, hai tay tựa như một con rắn từ từ siết chặt, giọng nói của hần trầm ổn mạnh mẽ, không còn nghi ngờ gì nữa đây vẫn là âm sắc của Dung Trần Tử: “Hôm nay không đi cũng không sao cả”.

Vừa dứt lời, Thanh Huyền ở bên ngoài liền mang nước đến cho hần rửa mặt chải đầu, có vẻ như lúc đi Dung Trần Tử cũng không nói cho bọn hần biết. Nghe thấy giọng Thanh Huyền, nước mắt Hà Bạng rơi đầy mặt – Thanh Huyền người thật tuyệt vời, ta thích người nhất nhất nhất luôn!

“Dung Trần Tử” đành phải xuống giường rửa mặt chải đầu, Thanh Huyền vẫn yên lặng đứng hầu bên cạnh. Hà Bạng cuộn người trong chăn rồi lui hần vào phía trong, ngăn trên cửa chiếc tủ thấp ở đầu giường đặt những cuốn kinh thư mà Dung Trần Tử hay xem, ngăn dưới thì cất một số pháp khí của hần. Hà Bạng lặng lẽ sờ một chiếc gương bát quái cổ xưa.

Lấy chiếc chăn ra che lại, nàng liếc trộm “Dung Trần Tử” đang rửa mặt chải đầu. Qua gương, nàng chỉ thấy một khuôn mặt thoỉ rửa, bọc trong một lớp chất nhầy dày đặc, vẻ đau khổ trước lúc chết vẫn ngồn ngồn hiện lên. Hai con mắt vốn trợn trừng rất to, nhưng nay bị chất nhầy ăn mòn, chỉ còn sót lại một nửa tròng mắt trắng dã.

Hà Bạng cứ nhìn trộm mãi, nhưng nàng cũng rất hiểu kì – Sao lại xuất hiện một “Dung Trần Tử” với khuôn mặt như thế kia chứ? Lạ hơn là, những chỗ khác của tên “Dung Trần Tử” này lúc hiện lên trong gương thì lại không có chút kì quái nào cả.

Hà Bạng lặng lẽ siết chặt chiếc gương bát quái, bên kia Thanh Huyền lại càng đáng yêu hơn: “Các sư đệ đã tập hợp xong rồi, đang ở sân luyện công cung kính chờ sư phụ”.

Hà Bạng cảm thấy Thanh Huyền nhất định là người dễ thương nhất trên đời này, tuyệt đối không có người thứ hai.

“Dung Trần Tử” dọn dẹp xong xuôi, đi theo Thanh Huyền tới sân luyện công sau núi. Hà Bạng từ trên giường ngồi dậy, không nói lời nào chạy thẳng xuống núi. Chung quy lại nàng vẫn là người cẩn thận, chỉ sợ sử dụng thuật Độn thủy sẽ bị thứ đó phát hiện ra, nhưng chạy được một nửa, nàng lại hơi chần chừ – không biết lúc nào Dung Trần Tử mới về, e rằng đám tiểu đạo sĩ trong Quan sẽ làm mỗi nhắm cho con quái vật đó mất.

Nàng đang do dự giữa chạy thoát thân và cảnh báo, nhưng căn bản nguyên nhân khiến nàng do dự ấy là – Đám tiểu đạo sĩ đó nấu ăn thật sự quá ngon...

Suy nghĩ một hồi, nàng lại nhớ ra một chuyện còn quan trọng hơn nhiều, Thanh Vận nói bữa sáng nay vẫn sẽ là món củ cải viên, người ta không ăn sáng thì không thể chạy nhanh được, chỉ bằng quay về ăn xong

bữa sáng rồi hẵng đi? Nếu đến lúc đó vẫn còn nhớ ra được chuyện này, ừ, thế thì sẽ tiện thể nhắc nhở cảnh tỉnh bọn hần vài câu.

Vậy là Hà Bạng lại quay người chạy về thiện đường, nàng không quen vận động, nên đã sớm mệt phờ, thở hồng hộc: “Á á Thanh Vận, hôm nay có món gì ngon vậy?”.

Nàng vừa bước tới thiện đường là lớn tiếng gọi, Thanh Vận là đầu bếp chính – hần nấu nướng rất giỏi, lại rất chịu khó đổi món mới, thức ăn của Hà Bạng trước giờ đều do hần tự tay làm.

Hần đáp: “Củ cải viên, ngồi xuống đi, nồi đầu tiên xong rồi đây”.

Hà Bạng rất vui, nhanh chóng ngồi xuống bàn. Hai tên đạo nhân hỏa công không dám chậm trễ, vội lau dọn sạch sẽ đồ dùng và bàn ghế. Thanh Huyền bưng lên ba đĩa. Có rất nhiều cách khác nhau để chế biến món củ cải viên này, đầu tiên hần xắt củ cải non mềm thành những miếng nhỏ vừa ăn đều chần chần, sau đó tĩa thành hình cầu, cuối cùng nạo bên trong đi, nhồi vào đó những thứ như măng tươi, nấm hương, ngó sen đã được muối kĩ, nhồi xong dùng bột mì bọc ngoài, chiên bằng dầu thực vật, đợi vàng ruộm thì vớt lên, rồi lại cho tất cả vào chảo chiên thêm một lần nữa, sau khi chiên xong, bỏ thêm hương liệu bí truyền là hồi hương vào. Còn có loại ngọt, vị ngọt này chủ yếu là từ những thứ như nhân đậu đỏ, mứt táo, hạch đào, long nhãn; còn vị hoa quả thì nguyên liệu chủ yếu tùy theo mùa, táo, cam, lê, mùa nào quả ấy, có thứ gì thì nhồi thứ đó.

Nồi thứ nhất có ba đĩa, chia ra làm ba vị mặn, ngọt và trái cây, Hà Bạng tham ăn nước miếng chưa chi đã ứa ra đầy miệng, lập tức ăn thùng uống vại như thường ngày. Lúc Thanh Vận chiên đến nồi thứ bảy, thì cô nàng mới chỉ cảm thấy lưng lửng dạ, và buổi đọc kinh lúc sáng sớm của chúng đệ tử trong Quan cũng vừa xong.

Thấy “Dung Trần Tử” chậm rãi đi về phía thiện đường, Hà Bạng liền bị nghẹt thở bởi một viên củ cải vị hoa quả. Xong rồi, hình như nàng quên bém mất việc chính rồi.

“Dung Trần Tử” đi tới bàn của nàng, nàng dùng sức cố nuốt viên củ cải xuống, sau đó lại vội vàng nuốt n viên củ cải duy nhất còn sót lại trên đĩa vào bụng – không thể để con quái vật này hưởng lợi được!

“Dung Trần Tử” ngồi xuống gần nàng, Hà Bạng vừa cười gượng vừa chào hỏi hần: “Tri quan, ha ha ha ha, Tri quan”.

Ngó thấy nàng ghen không nhẹ, Thanh Vận liền vội vàng đưa một bát canh tới. Nhớ tới khuôn mặt hiện lên trong gương bát quái, cơn thèm ăn của nàng cũng bay biến, nhưng bát canh này hầm bằng củ cải viên bên trong lại còn có cả nhân nữa, thơm nức mũi, uống vào thanh mát rất đã miệng. Nàng thầm nghĩ không nên lãng phí, liền uống một hơi cạn sạch bát canh.

Thanh Huyền và Thanh Tố bưng thức ăn lên cho “Dung Trần Tử”. Thanh Vận cũng bưng nồi củ cải viên thứ tám tới, chu đáo cẩn thận hỏi nàng: “Còn muốn ăn nữa không?”.

Hà Bạng tắc tắc lưỡi, nghĩ dù sao tên “Dung Trần Tử” này cũng đang ở ngay cạnh, không việc gì phải gấp gáp cả. Nàng xua tay, phong thái hiên ngang nói: “Ta ăn đã được bao nhiêu đâu, người mang tiếp ba, bốn nồi nữa lên cũng được”.

Đám tiểu đạo sĩ che miệng, cười đến mức toàn thân phát run.

Nàng ăn đến nồi thứ chín thì cơm canh của “Dung Trần Tử” đã được bưng lên, bữa ăn thường nhật của hần chỉ có ba, món một trong ba món là cháo. Thức ăn tuy đạm bạc, nhưng Hà Bạng vẫn rất bất bình – Tên yêu quái này không mời tự nhiên vác xác đến thì cũng coi như thôi, nhưng có lí nào lại còn phải mời nó ăn cơm nữa?

Trên nguyên tắc không được lãng phí, nàng cướp luôn bát cháo trắng đạm bạc ở trước mặt “Dung Trần Tử” trước khi hần kịp động đũa, rồi ngửa cổ, ừng ực, ừng ực nuốt cạn. Bất gặp ánh mắt đầy sợ hãi của đám tiểu đạo sĩ, nàng quệt miệng nói: “Tri quan, cháo ngon, hà hà, thật sự rất ngon”.

Thanh Huyền không thốt nổi nên lời, vội bưng một bát đầy khác đến cho “Dung Trần Tử”, Hà Bạng thấy cái bụng của mình chắc không thể bằng được cái nồi chứa, nên nàng nhanh chóng nhận ra, so với các món ăn khác, cháo chả có chút giá trị dinh dưỡng nào cả. Vì thế, nàng quyết định hành động dứt khoát, nhanh

chóng bưng ba đĩa thức ăn nhỏ đặt ở trước mặt – “Dung Trần Tử” không ăn ngũ tân [1], ba đĩa thức ăn này kì thực cũng chỉ là dưa chuột xào giá đỗ, măng xào xì dầu bột mì và nấm hương xào chay. Hà Bạng đổ thẳng mấy món đó vào miệng một cách vô cùng thần tốc, trước khi “Dung Trần Tử” kịp hạ đĩa, thì nàng đã xử lí sạch.

[1] Ngũ tân là năm món gia vị có mùi cay nồng, gồm: hành, họ, tỏi, kiệu, hưng cừ – loại gia vị có hình dáng và mùi vị tương tự củ nén không có ở Việt Nam.

Lúc này, nàng thực sự đã thấy no rồi, nhưng trước mặt vẫn còn để hai nồi củ cải viên – thật ra đem so mấy món rau dưa cháo trắng thanh đạm của Dung Trần Tử với món củ cải viên này thì đúng là cách nhau một trời một vực. Vì vậy, Hà Bạng bất chấp, nghiêng rằng, nàng phải bảo vệ cả hai nồi củ cải viên...

Anh dừng thần tốc đến mức này, đừng nói là đám tiểu đạo sĩ, ngay đến cả “Dung Trần Tử” ở trước mặt cũng phải trợn tròn mắt, há hốc mồm ra vì choáng váng. Cuối cùng, vẫn là Thanh Huyền đi tới, nhỏ giọng dặn dò Thanh Vận: “Sư đệ, vất vả thêm chút nữa, tiếp tục... tiếp tục chiên vài nồi nữa đi...”.

Thính lực của Hà Bạng vốn hơn người, nghe vậy lập tức lệ rơi đầy mặt, một tay nàng ôm cái bụng tròn xoe, một tay kéo tay Thanh Huyền, vẻ mặt đau khổ: “Đừng, đừng, đừng vội mà, bảo vệ tôn nghiêm là chuyện rất khổ sở, để bổn tọa nghỉ một lát rồi sẽ bảo vệ tiếp nhé”.

Thanh Huyền toát mồ hôi hột: “Người, người, người, rốt cuộc là người đã ăn no chưa...?”

Đúng lúc đó, Hà Bạng đột nhiên giữ chặt lấy tay hắc viết vào lòng bàn tay hắc hai chữ – “Sắp no”...

Thanh Huyền giãy ra khỏi tay nàng, lại dặn dò Thanh Vận: “Nàng ấy nói sắp no rồi, nấu thêm một nồi nữa đi”.

Hà Bạng bực mình, trừng mắt lên nhìn Thanh Huyền, vô cùng khinh thường – Thanh Huyền, lão tử thật tình không thể nào có được tiếng nói chung với người, ngay cả đọc hai chữ “mau chạy” [2] cũng không hiểu.

[2] Trong tiếng Trung “mau chạy” viết là “ 跑 ”, còn “sắp no” thì viết là “ 饱 ”, hai chữ này chỉ khác nhau bộ chữ đầu của chữ thứ hai.

Ăn no rồi, nàng liền kéo Thanh Huyền đi tới phòng của Dung Trần Tử, khẳng khái nói rằng bên trong có chuột. Thanh Huyền vừa bước vào phòng, Hà Bạng liền lấy ngay chiếc gương bát quái của Dung Trần Tử nhét vào tay hắc, cũng không nói gì thêm.

Về mặt Thanh Huyền mờ mịt chẳng hiểu gì, hỏi lại: “Đưa tôi cái này làm gì?”.

Đúng lúc đó thì “Dung Trần Tử” đi vào, ánh mặt trời cuối tháng Mười vẫn còn mang theo vẻ tươi sáng của mùa thu, cái bóng của hắc trên nền đất không có gì kì lạ cả. Hà Bạng cười khan mấy tiếng, rồi lao lên phía trước: “Tri quan”.

“Dung Trần Tử” cũng duỗi tay ra đỡ lấy nàng, Hà Bạng xoay hắc quay một vòng, khiến hắc quay lưng về phía Thanh Huyền. Thanh Huyền lắc lắc đầu, đang định đặt chiếc gương bát quái về chỗ cũ, thì đột nhiên sắc mặt tái mét, sau đó môi trắng bệch, toàn thân lão đảo. Hà Bạng nhìn chăm chăm vào hắc mãi không thôi, rốt cuộc Thanh Huyền cũng bình tâm lại, cúi người bước ra khỏi phòng.

“Dung Trần Tử” ngồi trên giường, khoanh chân nhìn Hà Bạng. Hà Bạng cười rất thật thà, hỏi: “Tri quan, hôm nay người không niệm kinh à?”.

“Người hi vọng ta đi niệm kinh sao?”. Giọng nói của hắc giống hệt với Dung Trần Tử. Đột nhiên hắc dựa sát người lại, tựa hồ như toàn thân không có xương: “thật không giống với người lúc trước”.

Hà Bạng đang muốn né ra chỗ khác, thì đột nhiên Thanh Huyền dẫn theo đám tiểu đạo sĩ từ bên ngoài xông vào, trên tay còn lăm lăm pháp khí trừ yêu. Hà Bạng thẳm chữ thê một tiếng, rồi đột nhiên nhìn chăm chú vào đôi mắt của “Dung Trần Tử” trước mặt mình, nụ cười của nàng ngọt ngào như li rượu mật ong, “Tri quan”.

Ánh sáng trong mắt của “Dung Trần Tử” như bị hút vào trong đôi mắt nàng, vẻ mặt của hắc trở nên mờ dần, dường như nhất cử nhất động đều vô cùng khó khăn. Đôi mắt xanh thăm thẳm tản ra luồng ánh sáng

long lạnh, tựa biển khơi bao la rộng lớn. Hà Bạng nhìn đắm đắm vào hắc, duỗi tay phải ra sau lưng, ra dấu với đám tiểu đạo sĩ đang đứng ở cửa – đi mau!

Đám tiểu đạo sĩ lại chỉ giương mắt lên nhìn Thanh Huyền, Thanh Huyền cũng cảm thấy bầu không khí kì dị trong phòng, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật, nơi đạo quan thanh tu, dựa vào đâu mà phải sợ mấy con yêu quái thể này? Huống hồ, nếu như bọn hắc bỏ chạy, thì một thân đàn bà con gái như Hà Bạng biết làm thế nào?

Nghĩ vậy, hắc lập tức lấy từ trong túi càn khôn ra một lá bùa trừ ma, xuyên thanh kiếm gỗ đào [1] qua lá bùa, rồi đâm thẳng một đường vào tim con yêu quái. Con yêu quái mang hình dáng của Dung Trần Tử, nên phát thứ nhất hắc vẫn còn có chút nương tay, chưa dùng toàn lực.

[1] Kiếm gỗ đào là một pháp khí của đạo giáo, tập tục truyền thống của Trung Quốc cho rằng, nó dùng để trấn trạch, hưởng phúc, trừ tà... Thường được chế tác bằng cách điêu khắc lên những thanh gỗ đào từ tự nhiên.

Nhưng nhát kiếm này vừa đâm ra, giống như xuyên vào bùn. Thanh Huyền dốc tất cả sức lực ra đâm lần nữa, nhưng lại thấy thanh kiếm từ từ chìm vào trong người “Dung Trần Tử”, vết thương nhanh chóng khép miệng, không để lại dấu vết gì khác thường. đã vậy, nhát kiếm này còn khiến con yêu quái tỉnh lại trước sự chế ngự của thuật Nhiếp hồn mà Hà Bạng vừa thi triển. hắc tức giận trợn mắt, dường như không dám tin rằng mình lại bị thần thức của một Nội tu khống chế.

Hà Bạng đương nhiên cảm giác được sự phản kháng của hắc, nhận ra hắc không giống yêu quái, nhưng cũng không phải là con người. Khun mặt nàng từ từ giãn ra, đám tiểu đạo sĩ không nhìn được thẳng khuôn mặt nàng nên thần sắc đều rất hoang mang. trên tà áo trắng kia dường như đang nở hoa, bóng hoa trùng điệp, tung bay trong cơn mưa tuyết, vẻ mặt mê hoặc hồn phách người khác.

Thứ đó yên tĩnh một hồi, dường như muốn cùng tiêu hao linh lực với Hà Bạng. Nhưng một lúc lâu sau lại nó bắt đầu giãy giụa – Linh thức của Hà Bạng giống như vô tận, trong lúc đối mặt nhìn nhau, rất lâu cũng không thấy có hiệu quả. Hà Bạng ngoắc ngoắc đầu ngón tay, Thanh Huyền đột nhiên hiểu ra, hét to rõ ràng: “Tiếp nước, mau đi tiếp thêm nước!”.

Lại qua thêm một lúc nữa, Hà Bạng từ kết thủ ấn, động tác của nàng rất chậm, nhưng con quái vật lại giống như không thể kiểm soát được bản thân. Sóng nước ở quanh người nàng ngưng lại thành một cột băng nhon. Nàng chậm rãi xòe lòng bàn tay ra, một viên trân châu màu hồng sáng chói xuyên qua đỉnh nhon tiến vào sâu trong cột băng.

Nàng cắn chặt hàm răng trắng, trên môi đã có vết máu, nhưng đều là vết thương vặt, không đáng phải bận tâm. Nàng cố gắng tụ khí, cột băng nhon như một mũi tên, gào thét rồi trực tiếp đâm xuyên qua thân thể con quái vật. Dưới cơn đau đớn cùng cực, thuật Nhiếp hồn mà nó trúng phải cũng đột nhiên được hóa giải.

Nàng khẽ nhấc bàn tay trắng trẻo lên, nhanh nhẹn lùi lại về phía sau, ngay cả đám tiểu đạo sĩ cũng bị cuốn ra khỏi phòng ngủ của Dung Trần Tử.

Ánh mặt trời cuối thu nhàn nhạt tựa không màu, đàn chim nhận bay lượn về phía chân trời xa xăm, trời âm nhạt.

Con quái vật bỗng nhiên như phát điên, từ hai cánh tay dài mọc ra những móng vuốt đen kịt, nó dùng sức lột hết da trên người mình ra, không lâu sau toàn thân từ trên xuống dưới đều bị cào rách, máu tươi tuôn ra đầm đìa. Da bị xé nát, lộ ra bên trong là một cái đầu nhon nhon, hình dáng bên ngoài trông giống một con rắn, nhưng kích thước thì lại lớn hơn những con rắn bình thường khác rất nhiều, thêm vào đó, trong miệng nó có tới ba chiếc răng độc. Hà Bạng đột nhiên hiểu ra tất cả – Thứ nhìn thấy trong gương bát quái, sợ rằng chính là đồ ăn nó vừa nuốt xong. Rắn có một thói quen xấu là chỉ nuốt chứ không nhai, thứ đó vừa chết không được bao lâu, hồn phách vẫn chưa rời đi, nên gương bát quái mới nhìn ra được.

Con quái vật mình người đầu rắn gào lên một tiếng thảm thiết, giống như âm thanh chói tai lúc những dụng cụ bằng sắt cọ sát vào nhau, khiến lớp sóng nước vây quanh Hà Bạng bắn ra khắp nơi. Hà Bạng từ từ lùi lại, thứ này xem ra quá mức đáng sợ, thân thể nàng mỏng manh như trứng gà, thật sự không thể chọi bừa với nó được.

Trải qua một phen độ sức khi này, thứ đó dường như cũng nhận ra độ khó xơi không dễ nuốt chút nào của Hà Bạng, bèn đổi hướng đi về phía đám tiểu đạo sĩ. Thanh Huyền chọn bảy sư đệ tạm thời tạo thành trận pháp tứ tượng [2]. Nhưng bất kể pháp khí nào đánh vào người con yêu quái này cũng đều không có hiệu quả. Da của nó có thể hút sạch sẽ mọi bùa chú, pháp khí. Bất kể là bùa phép khổng chế yêu quái hay diệt trừ ma quỷ, tất cả đối với nó đều vô dụng. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Thanh Linh liền bị nó ngoác miệng ngậm vào trong. Thanh Linh liều mạng giãy giụa như sa chân vào chốn đầm lầy cát lún, chỉ thoáng chốc đã không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

[2] Tứ tượng là bốn thánh thú trong các chòm sao Trung Hoa cổ đại: Thanh Long của phương đông, Bạch Hổ của phương tây, Chu Tước của phương nam và Huyền Vũ của phương bắc.

Trong nháy mắt, lồng ngực con quái vật tựa như có một quả khí cầu bị thổi phồng căng, làm lộ ra thân rắn to khỏe, bọc ngoài thân là lớp dịch nhầy màu máu. Hà Bạng chậm rãi lùi về đằng sau. Thấy sư đệ mình bị nuốt chửng, khoe mắt đám tiểu đạo sĩ như muốn nứt ra. Sau khi thân thể con rắn đã vỡ toạc ra, con mắt ở ngay chính giữa trán nó đột nhiên mở ra, trong mùi tanh nồng của máu tươi lộ ra luồng khí âm tà khó nói.

Con mắt đó vừa mở, ánh mặt trời vốn còn đang nhàn nhạt trong thoáng chốc liền biến mất, ngay cả gió cũng mang theo mùi hôi tanh nồng nặc. Đám tiểu đạo sĩ run rẩy không thốt lên lời, nhưng con rắn lại nhìn về phía Hà Bạng, nó thè cái lưỡi đỏ tươi màu máu ra, dường như đang rất bất mãn vì tình trạng thảm bại do sự khổng chế của nàng lúc này.

Hà Bạng tuổi đã nhiều, từng gặp đủ loại yêu quái, nhưng cái thứ có hình dạng giống quả trứng thể này thì quả thật nàng chẳng có chút ấn tượng nào. Thấy trong bụng nó hình như có thứ gì đó đang chuyển động, nàng nắm lấy tay Thanh Trinh, hỏi: “Có muốn cứu Thanh Linh không?”.

Thanh Trinh gật đầu liên hồi: “Muốn!”.

Hà Bạng né luồng âm nhãn ở giữa trán của con rắn, nói: “Vậy ngươi đi qua đó để cho nó nuốt, đi đi!”.

Đám đồ đệ do Dung Trần Tử dạy dỗ quả nhiên đều là những người chính trực, vừa nghe thấy những lời này, Thanh Trinh đạo nghĩa không chùn bước liền tiến về phía trước. Tận mắt nhìn thấy con rắn ba mắt đang muốn bổ nhào lên người hấn, Thanh Huyền liền túm lấy Thanh Vận: “Khoan!”. hấn quát lên một tiếng rõ ràng, khiến cả con rắn cũng phải khựng lại.

Thanh Huyền nhìn Hà Bạng: “Bệ hạ, trong Thanh Hư quan chỉ có Thanh Vận là nấu nướng ngon nhất, nếu như đệ ấy chết rồi, người sẽ không có củ sen viên để ăn nữa!”.

Thanh Vận cũng hiểu được ý của Thanh Huyền – rõ ràng là Hà Bạng đang muốn tìm ra nhược điểm của con xà yêu này, nàng không coi trọng tính mạng của kẻ khác, nếu người bị con rắn đó nuốt không có gì quan trọng, thì căn bản nàng sẽ chẳng màng đến.

Hà Bạng bị nói trúng tim đen, nhưng vẫn muốn thương lượng thêm: “Nếu không ngươi đi trước, sau khi ngươi đi rồi thì đến lượt Thanh Vận?”.

Lần này, lập trường của Thanh Huyền rất kiên định: “Thanh Vận”.

Thanh Vận liền đẩy Thanh Trinh ra, đứng chắn trước mặt con rắn ba mắt. Con rắn đương nhiên không khách khí, ngoác cái mồm to như một chậu máu, ngậm lấy một nửa người hấn vào trong. Nó cũng đề phòng Hà Bạng ra tay, nên con mắt thứ ba nhìn chăm chăm vào nàng không tha.

Hà Bạng chậm rãi duỗi tay ra, rồi đột nhiên nắm ngón tay siết chặt lại, bên trong cơ thể con rắn ba mắt vang lên một tiếng động trầm thấp, hạt trân châu vỡ từ trong cơ thể nó bắn tung tóe ra ngoài, tản ra thứ ánh sáng rực rỡ. Nó gào lên thảm thiết, thanh âm vô cùng chói tai, thứ gì đó trong bụng lại càn giãy giụa mạnh mẽ hơn.

Dù sao nó vẫn cứ là động vật, đầu thông minh được như con người chứ. Nó chỉ biết Hà Bạng khó đối phó, nhưng lại không biết tại sao lúc trước Hà Bạng lại đặt viên trân châu ấy vào trong cột băng. Lúc chịu một cú xuyên như tên bắn của cột băng, nó cũng đã đề phòng các kiểu, nhưng sau đó sự chú ý lại dồn cả lên người Hà Bạng.

Nó ra sức lặn lội trên nền đất, nôn ra Thanh Vận, Hà Bạng thở phào nhẹ nhõm. Nó lại vùng vẫy cái thân hình suýt soát bảy thước của mình, cố sống cố chết trườn về phía nàng. Cả người nó bắt đầu chảy ra thứ chất dịch dính dính màu vàng nhạt, tỏa ra trong không khí một thứ mùi rất hăng.

Hà Bạng thấy cái chết cận kề trước mắt, nàng chỉ còn một cách duy nhất – Chạy!

Nàng xoay người chạy thẳng. Con rắn vừa truy đuổi vừa gầm gào giận dữ. Hà Bạng không dùng được thuật Độn thủy, nhưng lại dùng được thuật Phong truyền, nên cước bộ nhẹ và nhanh vô cùng, ấy vậy mà vẫn không thoát được tầm nhìn của con rắn ba mắt. Nó bồng bồng tức giận, sau khi truy đuổi rất lâu cuối cùng dường như cũng hiểu ra nó không thể đuổi kịp được Hà Bạng. Con rắn này tuy là súc vật, nhưng cũng không hoàn toàn là loại không có não, nó lập tức xoay người chuẩn bị tấn công đám tiểu đạo sĩ trong Quan.

Hà Bạng đứng ở sườn núi, cũng đang do dự – Chạy hay là không chạy đây?

thật ra, đâu cần phải vì mấy tên tiểu đạo sĩ đó mà liều mạng với con rắn này. Nếu có một tên Võ tu thì còn có thể tiện tay giải quyết giúp. Huống hồ mình và mấy tên tiểu đạo sĩ đó lại cũng không thân thiết lắm...

Nàng tìm đủ lí do để biện bạch cho bản thân, cuối cùng lại nhận ra – Mình và mấy thứ như bột củ sen viên, củ cải viên rất thân quen.

Nghĩ vậy, tâm trí nàng lại rối hết cả lên.

trên núi vọng tới một loạt tiếng gào thét, Hà Bạng vẫn chưa nghĩ thông, cuối cùng quyết định – Ừ, ít nhất là cứu Thanh Vận ra đã!

Nàng vừa leo lên núi, thì thấy con rắn ba mắt đã dài ra gấp đôi lúc trước, trong bụng nó đã chứa đến ba tên tiểu đạo sĩ rồi, may mắn là da nó thủng lỗ chỗ vì bị trăn châu xuyên qua, nên ba tên đó đều còn sống.

Vừa nhìn thấy Hà Bạng, con rắn ba mắt lập tức nhả cánh tay của một tiểu đạo sĩ ra, tức giận gào lên một tiếng rồi lao đến. Hà Bạng lo sợ, bấm niệm khẩu quyết muốn thi triển thuật Ngưng băng, nhưng động tác của con quái vật này quá nhanh, chỉ nháy mắt đã tiến sát đến trước người nàng.

Nàng chỉ có thể chạy tiếp, đang muốn quay người, đột nhiên một luồng sáng màu đỏ lóe lên, có một người đã tách con rắn ba mắt ra xa. Hà Bạng vừa ngẩng đầu lên đã thấy mình đứng an toàn yên ổn trong lòng ngực người đó.

Nàng mừng rỡ khôn xiết, nhưng lại hạ giọng xuống cực thấp: “Thuần Vu Lâm!”.

Thuần Vu Lâm cũng không thả lỏng tay, nhỏ giọng nói: “đi thôi”.

Hà Bạng lại thoáng chần chừ, cuối cùng đáp: “Giết nó rồi hãy đi”.

Thuần Vu Lâm rất ít khi làm trái lại mệnh lệnh của Hà Bạng, chỉ thoáng chốc đã lắc mình đến gần con rắn ba mắt. Bình khí của hắn là vòng nhật nguyệt; một cái có hình tròn, chính là mặt trời, bên ngoài chiếc vòng có lưỡi dao sắc nhọn, ai không may đụng phải không bị tróc da thì cũng gãy xương; cái còn lại hình bán nguyệt, trên đó có khắc những câu bùa chú bằng tiếng Phạn, chủ yếu dùng để đối phó với yêu ma.

âm nhân của con rắn ba mắt mở to, cái đuôi của nó vung lên quấn chặt lấy eo lưng Thuần Vu Lâm. Tay trái của Thuần Vu Lâm vừa sử dụng vòng nhật nguyệt, lớp vảy của con rắn từng miếng từng miếng bị lật mạnh lên, ngay lập tức máu thịt bắn tung tóe. Con rắn đau đớn, quấy mạnh đuôi một cái, nhưng Thuần Vu Lâm đã lạng mình tránh được.

Chỉ một khoảng trống này thôi, cũng là quá đủ. Hà Bạng bấm niệm khẩu quyết, một cột băng bèn nhọn chứa đến ba viên trăn châu tựa mũi tên, xuyên thẳng vào vị trí trái tim nó. không đợi lệnh, Thuần Vu Lâm liền lách mình đến trước mặt Hà Bạng, giơ tay áo che khỏi bụi cho nàng.

Con rắn ba mắt rít lên một tiếng ghê rợn, vị trí quả tim của nó vỡ toác khiến máu thịt bắn tung vãi khắp nơi. Đột nhiên, ở trong bụng nó thò ra một mũi kiếm nhọn, là của đám tiểu đạo sĩ ở bên trong ổ bụng chui ra.

Thuần Vu Lâm dắt tay Hà Bạng: “đi thôi”.

Hà Bạng vừa đi vừa tiếc rẻ: “Ôi ôi, con rắn to như vậy, không biết mùi vị thịt nó thế nào...? Óa óa, nghe nói mật rắn bổ lắm đấy...”.

Thuần Vu Lâm cười ngất.

Dung Trần Tử đưa Lưu Tầm Phương quay trở về Lưu phủ. Cả nhà Lưu phủ từ trên xuống dưới không có gì khác thường, chỉ có đứa cháu trai vừa sinh được mười ngày của Lưu Các Lão là không thấy đâu. Lưu phủ không quan tâm tới sự mất tích của tiểu thư, vì người trong phủ đang mải lật tung khắp nơi để tìm kiếm thằng bé, nhưng cuối cùng đành tuyệt vọng đi báo quan. Do thân phận của Lưu Các Lão, nên dĩ nhiên quan phủ không dám chậm trễ, nhưng mặc cho quan sai điều tra xét hỏi thế nào, mãi vẫn chưa phát hiện ra manh mối.

Dung Trần Tử dựa vào ngày giờ sinh của đứa bé bói một quẻ, kết quả là số yếu mệnh. Nhưng đời người có ba phần nằm ở quy luật, bảy phần là từ những biến cố khác nhau. Đối với đứa bé này, quẻ bói dựa vào ngày giờ sinh cũng chưa chắc đã chính xác hoàn toàn. Là người suy nghĩ thận trọng, Dung Trần Tử quyết định để tới ban đêm mới làm phép, nếu có thể tiếp cận được với linh hồn của đứa bé, thì sẽ hỏi rõ mọi việc.

không ngờ đến chiều, Thanh Hư quan đưa tin tới – Hà Bạng mất tích! Lúc ấy, mọi người đều bận rộn cứu mấy tiểu đạo sĩ trong bụng con rắn ba mắt, nên không ai chú ý xem nàng đã đi đâu.

Dung Trần Tử lo lắng, cũng không quan tâm đến những chuyện kì lạ xảy ra trong Lưu gia nữa, mà vội vã trở về Thanh Hư quan. Điệp Điềm sau khi biết chuyện, cũng nhanh chóng cưỡi kiếm trở về từ Lý Gia Tập. Thanh Huyền, Thanh Vận và mọi người chỉ kịp nhìn thấy Thuần Vu Lâm toàn thân mặc bộ quần áo đỏ, nhưng ở hiện trường chẳng có mấy người nhận ra được mặt hắn.

Dung Trần Tử đứng rất lâu sau núi nơi Hà Bạng giao đấu với con rắn ba mắt, cuối cùng đưa ra kết luận: “Nàng ấy bị Hải tộc đưa đi rồi”.

Điệp Điềm mặt mày biến sắc: “Tu vi của nàng ta cao như vậy, sao lại bị Hải tộc đưa đi được?”.

Dung Trần Tử trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm: “Thanh Huyền, Thanh Tố, các người thông báo chuyện ở Lý Gia Tập cho Đạo tông biết. Thêm nữa mời Hành Chỉ chân nhân của Cửu Đỉnh cung điều tra chuyện ở Lưu phủ. Ta vẫn luôn nghi ngờ tiểu thư của Lưu phủ có gì đó cổ quái”.

Thanh Huyền và Thanh Tố dĩ nhiên vâng lệnh, sắc mặt Điệp Điềm tái xanh: “Sư ca, huynh muốn làm gì?”.

Giọng Dung Trần Tử tuy nhẹ nhàng, nhưng thái độ lại rất kiên quyết: “Ta phải đến Hải tộc một chuyến”.

hắn vừa nói xong, Điệp Điềm liền níu chặt lấy tay áo hắn: “Sư ca, huynh điên rồi ư? Nếu Hải tộc thật sự bắt cóc Hà Bạng, thì một mình huynh đi sẽ ra sao? Thêm nữa, từ trước tới nay Hà Bạng nhan sắc yêu mị, tác phong kì quái, ai mà biết được nàng ta có cùng Hải tộc âm mưu đoạt lấy máu thịt của huynh hay không?”.

Dung Trần Tử gỡ tay nàng ra: “Bất kể là vì lí do gì, ta cũng nhất định phải đi”.

Dứt lời, hắn không chần chừ thêm nữa, quay về phòng tìm mấy thứ như viên trân châu tránh nước, kiếm rẽ nước, rồi một mình đến Hải tộc. Điệp Điềm cuống quýt đến độ giậm chân thành thịch: “Nếu huynh khẳng khẳng muốn đi, vậy muội sẽ đi cùng với huynh!”.

Dung Trần Tử cúi đầu nhìn nàng, đột nhiên mỉm cười: “Sư muội, dù sao đây cũng là việc riêng của sư ca, sao có thể để liên lụy đến người khác được?”.

Mắt Điệp Điềm đã ngân ngấn lệ: “Sư ca, chúng ta lớn lên cùng nhau, luyện võ cùng nhau, tu đạo cùng nhau, giờ với huynh muội chỉ là một người khác thôi ư?”.

Dung Trần Tử nhìn thẳng vào mắt nàng, vẻ mặt trịnh trọng: “Tiểu Điệp, đây là việc của riêng sư ca, nghe lời đi”. Rồi hắn xoay người rời đi. Điệp Điềm đứng nguyên một chỗ rất lâu, nàng chợt nghĩ ra một cách.

Hoàng cung Hải tộc.

Hà Bạng biến lại nguyên hình, nhốt mình trong lớp vỏ trai ăn uống no say. Thuần Vu Lâm làm cho nàng rất nhiều món ăn mặn rất ngon – Suốt quãng thời gian ở trong Thanh Hư quan ngày nào cũng ăn chay, ăn đến sắp hỏng dạ dày luôn rồi.

“Dung Trần Tử thật sự sẽ tới chứ?”. Thuần Vu Lâm dứt hải sâm cho nàng ăn, trong lời nói cũng chẳng có mấy phần chắc chắn. Nhưng Hà Bạng thì tin tưởng đủ cả mười phần: “sẽ tới, không chỉ tới, mà còn đơn thương độc mã tới”.

Thuần Vu Lâm không hiểu, hỏi lại: “Nhưng Dung Trần Tử đạo pháp cao cường, thần vẫn thấy hơi lo...”.

Hà Bạng há vồ thật to ngậm một miếng hải sâm kho hành lá: “Đạo pháp của hần ta cao cường thật, nhưng ở dưới nước, công lực của người sẽ tăng lên hai phần, còn hần khi ở dưới nước, thực lực sẽ giảm đi hai phần. Cứ làm như những gì ta đã nói, nhất định có thể làm tổn hại thêm ba phần nữa của hần. Lúc này hần đang muốn tìm người nên lòng dạ rối bời, có thể phát huy được được bốn năm phần thực lực thường ngày đã là giỏi lắm rồi”. Nàng khép vồ lại, giọng nói nặng nề: “Lại thêm việc bí mật tập kích, trăm phần trăm sẽ thành công”.

Thuần Vu Lâm vẫn muốn khuyên nhủ tiếp: “Dung Trần Tử là bậc cao nhân đức cao vọng trọng, vì hần mà đắc tội với toàn thể Đạo tông, sợ là sau này sẽ lỗi thời phiền phức không dứt cho Hải tộc mất”.

Hà Bạng lặng lẽ hồi lâu, đột nhiên nói một câu vô cùng kì lạ: “Nhưng đã không còn thời gian nữa rồi”.

Lát sau, bên ngoài có một thủ vệ vào bẩm báo: “Khởi bẩm Hải hoàng bệ hạ, Đại tư tế, bên ngoài có một đạo sĩ tự xưng là Dung Trần Tử, muốn cầu kiến Hải hoàng bệ hạ”.

Hà Bạng biến trở về hình người, váy áo kết từ nước biển bỗng bỗng lay động, mái tóc đen dài tung bay, tựa linh hồn mị hoặc dưới biển sâu. Nàng cúi người tháo sợi dây đỏ có những chiếc chuông vàng ở cổ chân của mình ra đưa cho Thuần Vu Lâm: “đi đi”.

Thuần Vu Lâm bước thẳng ra khỏi cung điện thủy tinh, bên cạnh hành lang là một mảng tảo đỏ hình dáng như những ngôi sao, Dung Trần Tử đứng ở tận cuối đám hải tảo màu đỏ rực như hoa hồng ấy, viên trân châu tránh nước tách hần ra khỏi nước biển, đạo bào trắng như tuyết tựa hồ sắp tan vào trong nước. Nhìn thấy Thuần Vu Lâm, hần khẽ cau mày: “Nàng ấy đang ở đâu?”.

Chống lại Dung Trần Tử, cho dù có là ở dưới nước đi nữa, Thuần Vu Lâm cũng chẳng có mấy phần thắng. hần đứng đối mặt với Dung Trần Tử cách một lớp hải tảo đỏ rực, khuôn mặt đã trút bỏ vẻ kính cẩn quy thuận mỗi khi đứng trước Hà Bạng, mà thay vào đó là thấp thoáng vẻ yêu tà: “Nàng? Nàng nào kia?”.

Ánh mắt Dung Trần Tử giận dữ: “Người chính là tên Tư tế của Hải tộc, Thuần Vu Lâm? Đừng biết rõ mà còn cố ý giả vờ hỏi. Bản đạo có mấy câu muốn đích thân hỏi nàng ấy, nếu nàng ấy cam tâm tình nguyện theo người trở về Hải tộc thì mọi chuyện coi như xong, nhưng nếu Hải tộc có gan dám làm khó nàng ấy, thì người nhất định sẽ phải trả giá cho hành động đó”.

Thuần Vu Lâm hoàn toàn không chú ý tới cơn tức giận trong mắt Dung Trần Tử, hần từ từ tiến thêm hai bước, quần áo đỏ tươi tản ra giữa màu xanh lam của biển cả, giống ngọn lửa đang bùng cháy: “thì ra là vì mị nhân”. Giọng nói của hần ung dung nhàn tản, trong ba phần chế giễu có thêm bảy phần tà mị phóng túng, “Cũng khó trách được, người đẹp như thế, da thịt trắng trẻo nõn nà như thế, vòng eo nhỏ nhắn như thế, đôi chân lại dài như thế, chẳng trách tại sao đạo trưởng đây cũng phải động lòng phàm”.

Dung Trần Tử sao có thể chịu ngồi yên khi nghe những lời như vậy, cơn giận của hần liền bốc lên: “Thân là thống lĩnh hải vực Lăng Hà, sao lại có loại người dâm tà như người!”.

“Ha ha...”. Thuần Vu Lâm cười như kim châu ngọc thúy, áo đỏ tóc đen, long lanh rực rỡ tựa thần tiên: “Nếu như ta là kẻ dâm tà, vậy đạo trưởng, người lại đuổi theo người đẹp đến tận đây thế này, lúc ở trên giường, không biết sẽ còn cao khiết đến mức nào nữa đây?”.

nói xong, không đợi Dung Trần Tử trả lời, hần khẽ uốn nửa thân trên, vẻ mặt như si như say, tựa như đang đắm chìm trong hồi ức: “Đạo trưởng hỏi hần tìm kiếm ngược xuôi, cái thân thể trắng trẻo mềm mại ấy, thiết nghĩ cũng chỉ dùng được vài lần mà thôi. Ta đây chẳng qua cũng vì muốn gánh nổi vất vả cực nhọc này thay cho đạo trưởng, đạo trưởng không cảm tạ thì thôi, lại đến đây bày ra cái tư thế như đang dẫn binh hỏi tội thế này, thật khiến người ta không tài nào hiểu nổi”.

Sắc mặt Dung Trần Tử tái mét, hai tay lạnh như băng. Dù đạo hạnh của Hà Bạng có cao hơn nữa, chung quy lại cũng chỉ là một Nội tu, nếu như rơi vào trong tay hần thì...

Cảm xúc của Dung Trần Tử phập phồng, giọng nói của Thuần Vu Lâm hạ thấp, vẻ mặt yêu tà: “Đạo trưởng là người đứng đắn nghiêm nghị, nhất định lúc ở trên giường cũng chẳng dùng được mấy tư thế, việc phục vụ Hải hoàng bệ hạ, vẫn nên để những người có kinh nghiệm phong phú như bọn ta đây là hơn. Đạo trưởng có biết nàng ấy thích tư thế nào nhất không?”. Vì tức giận mạch máu Dung Trần Tử gồ lên. Ngón trỏ của Thuần Vu Lâm tựa như băng khắc ngọc mài khê quay quay một vật gì đó, những kẻ khác liền cười đến mức gập cả người lại không đứng thẳng lên được, “Đạo trưởng nhất định chưa từng được thử, ngài phải làm cho nàng ấy nằm sấp dưới đất...”.

Khi nhìn thấy thứ hắc đang quay trên ngón tay trỏ, Dung Trần Tử chỉ thấy có một luồng khí nóng, cay nồng, hung hãn bốc lên trong cổ họng, trường kiếm phía sau lưng hắc như cảm nhận được cơn giận dữ của chủ nhân, kêu lên leng keng.

Đường kiếm thứ nhất lao tới mang theo âm thanh của bão tố, cùng lửa giận lôi đình, Thuần Vu Lâm lạnh người né tránh, tiện tay vứt luôn món đồ chơi nho nhỏ mà hắc vẫn không ngừng xoay xoay trên ngón trỏ vào đám tảo đỏ. Dung Trần Tử vươn tay ra nhặt lấy, đó đúng là sợi dây đỏ gắn chuông vàng mà Hà Bạng vẫn đeo ở cổ chân, phía trên nó còn thấp thoáng có vết máu.

Sắc mặt Thuần Vu Lâm nghiêm trọng – Người này cho dù chỉ có thể phát huy nửa phần thực lực, nhưng vẫn khiến người ta khiếp sợ. Nghĩ vậy, nhưng nụ cười trên mặt hắc vẫn vô cùng tươi tắn, lấp lánh như rạn san hô mĩ lệ dưới biển khơi: “Đạo trưởng không cần phải nóng ruột, Hải tộc Lăng Hà tổng cộng có đến sáu vị Tư tế, cả sáu người cùng lúc phục vụ, Hải hoàng bệ hạ của bọn ta nhất thời không rảnh rỗi để tiếp kiến đạo trưởng đâu”.

Khóe mắt Dung Trần Tử như muốn rách toạc, trong lúc gấp gáp xông lên phía trước, vẻ chừng mực thường ngày cũng dần biến mất. Thuần Vu Lâm hừ lạnh một tiếng, chiếc vòng nhật nguyệt trong tay liền hiện ra: “Xưa nay Đạo tông thường truyền tụng Dung Trần Tử đạo trưởng là bậc chính nhân quân tử, hôm nay gặp mặt mới biết hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi. Vừa nghe nói sáu vị Tư tế Hải tộc đang thay nhau hầu hạ Hải hoàng bệ hạ, liền vội vàng muốn được chia một thìa canh”.

Dung Trần Tử nghiêng chặt răng, không lên tiếng đáp trả, dốc toàn lực thi triển các đường kiếm, như muốn trực tiếp đòi mạng kẻ khác. Đám tảo biển trong nước bị kiếm quang băm nát, khiến tầm nhìn trở nên mờ ảo. Thuần Vu Lâm vội vàng ứng phó, chẳng dám khinh thường, nên cũng không mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Bù xanh lá trong nước mất đi hiệu lực, Dung Trần Tử chỉ có thể so chiêu thức, thân pháp với Thuần Vu Lâm, lại thêm cả việc tâm trí bị hỗn loạn, khiến cho trận đấu này tuyệt đối không thể lơ là.

Hà Bạng ngồi dựa lưng vào một cây cột thủy tinh, âm thanh của cuộc giao đấu diễn ra ngay trước cửa cung nên nàng nghe rõ mồn một, ước chừng khoảng hai khắc sau, nàng từ từ đứng dậy, bấm niệm khẩu quyết, một cột băng nhọn hoắt từ từ ngưng kết lại, nàng nhón một viên trân châu, rồi lại thả về chỗ cũ, chần chừ một lúc rồi lại đặt nó vào cột băng.

Cứ như vậy mấy lần liền, ở bên ngoài Thuần Vu Lâm đã bắt đầu không chống đỡ nổi, cuối cùng nàng cũng thả viên trân châu màu hồng phấn vào trong cột băng nhọn, không do dự thêm nữa. Cột băng nhọn giống như một mũi tên vô cùng sắc bén, vững vàng mạnh mẽ nhưng lại âm thầm không tiếng động. Nó lướt đi trong nước, nước biển lại giúp nó che đi dấu vết, xuyên thẳng vào chính giữa trái tim Dung Trần Tử. Trường kiếm của Dung Trần Tử bị vòng nhật vây khốn, tay phải bị vòng nguyệt khống chế, sau lưng bị tên băng đâm xuyên qua tim, trong nháy mắt bên môi hắc tràn ra một tia máu đỏ tươi.

Thuần Vu Lâm tình cờ nhìn thấy ánh mắt hắc, ánh mắt ấy thoáng mang theo vẻ đau đớn, nhưng hắc vẫn không quay đầu lại, căn bản không hề quan tâm xem kẻ lén tấn công sau lưng mình là ai.

Thuần Vu Lâm hơi chần chừ, vòng nguyệt trong tay thoát khỏi sự khống chế, cửa xẹt một đường lên cổ hắc. Tay trái của Dung Trần Tử nắm chặt lấy lưỡi dao của chiếc vòng nguyệt, giọng nói của hắc xuyên thủng nơi biển khơi sâu thẳm tối tăm: “Hà Bạng!”.

Hà Bạng xoay cột thủy tinh lại, đứng dựa vào cây cột nói: “Ừ?”.

Sức lực của hắc đã cạn kiệt, thanh bảo kiếm cũng mất đi kiếm khí, lại bị chiếc vòng nhật của Thuần Vu Lâm bắt ngờ vịn cho gãy vụn. Hà Bạng lúc từ từ tiến lại gần hắc, máu nơi khóe miệng hắc nhanh chóng

hòa vào nước biển như một sợi chỉ đỏ mỏng manh tựa sương khói: “Ngay từ đầu, người đến cũng chỉ vì điều này thôi ư?”.

Kết giới của viên trân châu tránh nước bị tên băng phá vỡ, chìm vào trong nước biển, hơi thở của hắn bắt đầu trở nên khó khăn. Hà Bạng quỳ xuống trước mặt hắn, vẩy áo mang màu xanh biếc của nước biển, đôi mắt như ánh trăng lúc trời thu, vẻ mặt không vương chút tà niệm: “Phải”.

Dung Trần Tử dốc toàn bộ sức lực nắm lấy cổ tay trắng mịn của nàng, Thuần Vu Lâm vội vươn tay ra muốn ngăn lại, nhưng lại bị Hà Bạng lảng lạng gỡ ra. Dung Trần Tử siết chặt cổ tay nàng, vẻ mặt bình tĩnh: “Tuy người đã có âm mưu từ trước, nhưng...”. Hắn ho ra một ngụm máu: “Nhưng lúc đầu làm vậy hẳn sự trong sạch của người là điều ta không hề mong muốn. Hôm nay, bản đạo lấy thân thể này đền trả lại cho đức niệm của ngày ấy. Từ nay về sau, ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt, không ai nợ ai nữa”.

Hải tộc gần cung Hải hoàng đều bị Thuần Vu Lâm đuổi ra xa, biển sâu lúc này vô cùng yên tĩnh. Dung Trần Tử từ từ buông cổ tay của Hà Bạng ra, nàng mím môi, bàn tay trắng nõn dùng sức nhổ cột băng nhọn hoắt đang cắm ở ngực hắn. Dung Trần Tử rên lên đau đớn, máu tươi trong lồng ngực hắn tuôn ra xối xả.

Hương vị của máu thịt thần tiên tản ra xung quanh, toàn bộ Hải tộc đều ngửi thấy thứ mùi thơm khiến người ta phát điên vừa giống vị thuốc lại phảng phất như hương hoa ấy.

Hà Bạng đóng đầy máu vào trong một chiếc bát làm bằng băng. Lưỡi dao sắc nhọn trên chiếc vòng nhật trong tay Thuần Vu Lâm kề lên cổ họng của Dung Trần Tử, sắc mặt của hắn vô cùng u ám: “hắn ta nói làm vậy hẳn đi sự trong sạch của người, vậy là có ý gì?”.

Hà Bạng giả ngốc: “Có ý gì là có ý gì? Máu này thơm quá, uống thử một ngụm đi”.

Thuần Vu Lâm không chấp nhận việc nàng đánh trống lảng, đẩy chiếc bát ra: “Người đã ngủ với hắn?”. Hà Bạng không trả lời, thấy máu ở vết thương của Dung Trần Tử vẫn chảy không ngừng, liền cúi đầu xuống liếm miệng vết thương của hắn. Thấy chiếc lưỡi hồng hào nhỏ nhắn của nàng liếm lên đó, Dung Trần Tử liền vươn tay muốn đẩy nàng ra, nhưng do vết thương quá nặng, nên không thể làm gì được.

Khuôn mặt Thuần Vu Lâm vô cùng tức giận: “Người thật đã ngủ với hắn?”. Hắn kéo Hà Bạng lại, giọng nói lạnh như băng: “Chỉ vì thịt thần tiên, người có thể ngủ cùng với một người đàn ông khác! Người có biết cái gì gọi là hạ...”.

Lời còn chưa nói xong, một cột băng liền kề vào cổ hắn, đầu nhọn của cột băng đã cứa rạch một phần da thịt ở cổ họng. Ngữ điệu của Hà Bạng rất bình thản, nhưng vô hình trung lại mang theo sự xa cách: “Đại tư tể của ta, người bắt đầu biết lão xược trước mặt bốn tọa như thế từ bao giờ vậy?”.

Thuần Vu Lâm từ từ đứng dậy, trong đôi mắt hắn dường như có thứ gì đó đang vỡ vụn: “Hừ, phải rồi, thần thì có là gì chứ, cùng lắm cũng chỉ là thứ thức ăn dự trữ bộ hạ đem theo từ sông Gia Lăng đến thôi, có tư cách gì để can thiệp vào chuyện của bộ hạ”.

hắn quay đầu đi, không để ý tới Hà Bạng nữa. Hà Bạng thẹn quá hóa giận, bèn tiến lên vài bước bóp miệng hắn, dốc hết số máu tươi trong chiếc bát băng xuống. Thuần Vu Lâm bị ghen, ho khan không ngớt, máu thấm ướt lên chiếc áo màu đỏ, từng vệt từng vệt tinh tế kiêu diễm vô cùng.

Dung Trần Tử nằm trên đám cỏ biển đỏ rực chỉ còn thoi thóp thở, Hà Bạng đứng bên cạnh hồi lâu, cuối cùng mới nói: “Có thể giữ lại ăn dần, đáng tiếc ăn hết rồi thì không còn nữa...”. Nàng đột nhiên thở dài một tiếng, khẽ dặn: “Chế biến hắn thành thịt muối đi”.

Nhưng trong giọng nói của nàng lại không còn vẻ hưng phấn khi nhắc tới những món ăn ngon như ngày xưa, nói xong, không biết tại sao nàng lại thở dài.

Thuần Vu Lâm cũng không nói thêm lời nào với nàng nữa, chiếc vòng nguyệt xuất hiện, đang định cắt đứt cổ họng Dung Trần Tử, thì đột nhiên một luồng sáng hiện lên giữa đáy biển sâu, có một người cầm kiếm chặn lưỡi dao sắc bén trên chiếc vòng nguyệt của Thuần Vu Lâm lại. Hà Bạng nhanh chóng tạo một kết giới phòng hộ, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng người nói ồn ào nhốn nháo: “Ồ trong này, mau tới đây!”.

Thuần Vu Lâm cau mày, Hà Bạng cũng có chút kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ: “Người của Đạo tông đến ư?”.

Tiếng người ngày một gần, giọng nói hỗn tạp, hình như không dưới một trăm người. một đạo sĩ mặc áo bào màu lam kiếm đeo lệch vai đi tới, tấn công Thuần Vu Lâm khiến hắn phải lui lại sau mấy bước. Công lực của người này so với Dung Trần Tử cũng phải một chín một mười, Hà Bạng không chút chần chừ, kéo Thuần Vu Lâm quay người tiến thẳng vào cung Hải hoàng, rồi đóng cửa cung lại.

Nhưng chỉ lát sau, nàng lại cảm thấy có điều gì đó không đúng: “Bọn chúng không thể liên lạc với mọi người trong Đạo tông chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy được, chúng ta bị lừa rồi!”.

Hai người lại mở cửa cung dợm đuổi theo, thì vừa hay thấy bóng của vài đạo nhân đang chạy trốn ở phía trước. Thuần Vu Lâm thấy vậy định truy bắt, Hà Bạng bước đến bên cạnh đám tảo đồ, nhìn thấy mảnh vụn của thứ gì đó nằm rải rác trên lối đi, nàng nhặt lên, đó chính là hạt hướng dương ngũ vị, ngoài vỏ còn mang theo mùi thơm thoang thoang của thịt thần tiên.

không biết mọi người có còn nhớ chương trước, trước khi xuống núi, Hà Bạng dặn Dung Trần tử quay về thì mua hạt hướng dương ngũ vị ỉnh hay không? Đọc đoạn này, đau lòng thật đấy?

Nàng ngậm một mảnh trong miệng, rồi đột nhiên xua xua tay: “Bỏ đi”.

Thuần Vu Lâm đầy lo lắng: “Nếu thả Dung Trần Tử về, Đạo tông sẽ biết trong chuyện này có nguyên do, nhất định sẽ tới Hải tộc trả thù! Đến lúc ấy...”.

Hà Bạng kiên định nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta nói bỏ đi”.

Thuần Vu Lâm liền không dám nhiều lời thêm nữa.

Đạo tông mãi chẳng thấy có động tĩnh gì, Hà Bạng nằm trong cung Hải hoàng, biển sâu yên tĩnh đến độ thậm chí không nghe thấy tiếng thủy triều lên xuống, lúc nàng tỉnh dậy, sờ sờ bên cạnh theo thói quen, chỉ thấy một lớp thủy tinh lạnh lẽo như băng tuyết và bốn chiếc cột giường làm bằng đá cảo anh [1]. không có bữa ăn đêm, cũng chẳng có Dung Trần Tử ấm áp ôn hòa.

[1] Đá cảo anh (Tên tiếng anh là Zircon) là một khoáng vật, màu sắc tự nhiên của nó đa dạng từ không màu, vàng kim, đỏ, nâu, xanh và xanh lá. Có thể dùng làm trang sức giả kim cương.

Nàng choàng áo đứng dậy, men theo con đường rải đầy vỏ sò đến phòng ngủ của Thuần Vu Lâm, cơn giận dữ của Thuần Vu Lâm vẫn chưa tiêu tan, cả ngày hôm nay hắn không nói với nàng một câu nào.

Nàng chọc chọc vào eo lưng hắn, nói: “Thuần Vu Lâm, ta đói rồi”.

Thuần Vu Lâm nhắm nghiền mắt không hề động đậy. Nàng đứng đó hồi lâu, cuối cùng mặt dày rúc vào bên cạnh, không nói lời nào dựa sát vào người hắn chìm vào giấc ngủ. Lúc đầu, Thuần Vu Lâm không quan tâm gì tới nàng, đợi nàng từ từ ngủ thật say rồi mới nhẹ nhàng ôm chặt lấy eo lưng Hà Bạng, da thịt ở eo nàng mềm mại vô cùng, đột nhiên hắn chẳng thấy buồn ngủ nữa.

Lúc Dung Trần Tử tỉnh dậy đã thấy mình đang nằm ở Thanh Hư quan, Diệp Diễm đang đứng bên giường, thấy hắn tỉnh lại, cũng không kêu gọi nào loạn, chỉ có đôi mắt nàng toát ra vẻ vui mừng ấm áp: “Sư ca, cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi”.

Dung Trần Tử muốn nói gì đó, vừa mới hơi mở miệng, thì thấy đau nhói ở ngực, cổ họng khô như rang. Diệp Diễm vội vàng bưng nước lại, lấy thìa bón cho hắn.

“Trước tiên đừng nói gì hết cả, vết thương của huynh không nhẹ đâu. trên dưới trong Quan đều ổn cả, chỉ lo cho thương thế của huynh thôi. Mất Thanh Huyền, Thanh Tổ đỏ lên như sắp bị hãm chín kia kia. Nhị sư huynh đã lấy viên trân châu trong người huynh ra rồi, nói rằng nếu viên trân châu đó mà nổ, thì không thể tưởng tượng được mọi chuyện sẽ thành thế nào nữa”. Nàng thấm đấm từng chút nước vào cánh môi khô nẻ của Dung Trần Tử, giọng dịu dàng: “Muội cũng không hỏi gì huynh hết, đợi vết thương của huynh khỏi rồi nói sau”.

Dung Trần Tử khẽ gật đầu. Diệp Diễm áp mu bàn tay lên trán hắn để kiểm tra nhiệt độ, rồi dếm lại góc chăn: “Được rồi, huynh nghỉ ngơi trước đi, muội đi báo với nhị sư huynh”.

Nàng vừa bước ra ngoài, Dung Trần Tử liền nhắm mắt lại.

Thanh Tổ cùng vài người nữa đang sắc thuốc, một đạo sĩ áo bào lam ngồi ở cửa, không ngừng gia giảm số lượng các loại dược thảo, còn Thanh Huyền đang viết đơn thuốc. Diệp Diễm sải bước chạy tới, bước chân nhanh nhẹ như một chú chim non: “Nhị sư huynh, đại sư ca tỉnh rồi”.

Đạo sĩ mặc áo bào lam chính là sư đệ của Dung Trần Tử, Quốc sư đương triều Trang Thiếu Khâm. Nghe vậy hắn cũng chỉ gật đầu, lại dặn dò Thanh Huyền thêm vào đơn thuốc vị huyết kiệt [2].

[2] Huyết kiệt là một vị thuốc đông y dùng để chữa các vết thương chảy máu.

Mấy ngày nay, mọi thứ trong Quan vẫn như trước, vắng Hà Bạng, bớt đi được rất nhiều việc, nhưng cũng bớt náo nhiệt đi nhiều. Lại thêm chuyện Dung Trần Tử đang bị thương nặng khiến bầu không khí trong Quan càng thêm lạnh lẽo.

Trang Thiếu Khâm không đi thăm Dung Trần Tử ngay. Hắn đã dùng rất nhiều cớ hộ môn, loại cớ khi gặp người thì sẽ kêu to lên, giống như tiếng của hàng trăm người, quả nhiên đã làm Hà Bạng hoảng sợ bỏ chạy, cứu được Dung Trần Tử về. Sau đó, hắn còn muốn mời Đạo tông tới thương nghị về việc này. Hiện giờ hắn là Quốc sư, người trong Đạo tông bất luận thế nào cũng phải nể mặt hắn. Nhưng Diệp Diễm lại bắn khoăn: “Nhị sư huynh, chuyện giữa Hải hoàng và sư ca... huynh có biết không?”.

Trang Thiếu Khâm nhướn mày: “Chuyện gì cơ?”.

Mặt Diệp Diễm khê ửng đỏ, nhưng vẫn muốn nói cho hết nhẽ: “Lần trước Hải tộc gây loạn, Đạo tông đã xâm nhập vào cung Hải hoàng điều tra đầu đuôi sự việc, sư ca lo lắng lại xảy ra tranh chấp vì người này, nên đã lén mang nàng ta về Thanh Hư quan. Vị Hải hoàng này... là con gái”.

Trang Thiếu Khâm gật đầu: “Đương nhiên là ta đã nghe rồi”, hắn cười khê: “Nhưng con người của sư ca... ha ha, huynh ấy là kiểu người không hiểu chuyện phong tình, lẽ nào giữa hai người họ thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi ư?”.

Về mặt Diệp Diễm nặng nề: “Phải”.

Tiếng cười của Trang Thiếu Khâm tắt lịm: “... Vị Hải hoàng này thật sự là có bản lĩnh, huynh bắt đầu thấy trông đợi ở nàng ta rồi đấy”. Trong ánh mắt của hắn còn chứa đựng vẻ khao khát, Diệp Diễm giậm: “Nhị sư huynh!”.

Thần trí Trang Thiếu Khâm lúc này mới quay trở lại: “nói tiếp đi”.

“Sau đó Dục Dương chân nhân nghi ngờ đại sư ca lén che giấu Hải hoàng, đại sư ca không còn cách nào khác đành phải tuyên bố trước mặt mọi người rằng... nàng ta là đỉnh khí của mình, lúc ấy đám người đó mới chịu rút lui. Giờ nếu như truyền ra ngoài, thừa nhận nàng ta là Hải hoàng, sợ là sẽ khiến người trong Đạo tông nảy sinh nghi ngờ, thậm chí còn làm tổn hại đến danh tiếng của đại sư ca nữa”.

Trang Thiếu Khâm hơi hơi gật đầu, khê búng ngón tay: “Vậy thì càng dễ, chỉ cần nói rằng Hải hoàng thêm thường máu thịt thần tiên của sư huynh, bày ra âm mưu này là được. Nếu sư huynh vốn không biết gì, thì người trong Đạo tông có thể làm gì được huynh ấy? Chỉ là, nếu giữa hai người thật sự có thân mật xác thịt, thì dựa vào tính cách của con người sư ca, huynh ấy sẽ dứt khoát không đồng ý trả thù đâu”. Hắn hơi trầm ngâm: “Hừ, chỉ là một Hải tộc Lãng Hà nhỏ bé lại dám có ý nghĩ đánh thẳng vào tận bên trong Thanh Hư quan, cho dù nàng ta có là ai cũng tuyệt đối không thể bỏ qua được!”.

Diệp Diễm bưng một bát cháo trắng, lúc gần đi còn dặn dò: “Nhị sư huynh không được lơ là đâu, muối tuy chưa giao đấu với Hà Bạng này, nhưng bản lĩnh của nàng ta chắc chắn hơn hẳn con cá mập trắng ở Lý Gia Tập”.

Trang Thiếu Khâm không để tâm lắm: “Cho dù có lợi hại đến thế nào đi nữa cũng chỉ là một Nội tu”, rồi hắn đột ngột chuyển sang chủ đề khác: “Ngay cả một người gỗ đá như đại sư huynh cũng phải động phạm tâm, có phải Hà Bạng này rất xinh đẹp không?”.

Diệp Diễm ngần ngừ hồi lâu, chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi bưng bát cháo đi thẳng. Trang Thiếu Khâm lại bắt đầu tưởng tượng hảo huyền: “Có thể đẹp đến mức nào nhỉ...”.

Lát sau, hai đệ tử của hắn là Trang Hạo Thiên và Trang Hạo Vũ bước vào: “Sư phụ, giấy mời Đạo tông đã viết xong cả rồi, giờ gửi đi được chưa ạ?”.

Trang Thiếu Khâm giơ tay ngăn lại: “Bỏ đi, khoan hãy kinh động tới Đạo tông”. Mọi người ai cũng mờ mịt, nhưng đầu óc hẳn vẫn rất tỉnh táo, hẳn biết không thể đầu lại Hà Bạng nếu như nàng ta ở dưới đáy biển: “Phải có cách nào đó dụ nàng ta ra khỏi nước mới được”.

Lời vừa thốt ra, Thanh Vận đứng cạnh bên liền đáp: “Sư thúc, nếu muốn dụ nàng ta ra khỏi nước, cũng không phải là không có cách...”.

Ngày hôm sau, Dung Trần Tử vẫn nằm liệt trên giường, Trang Thiếu Khâm dẫn theo Thanh Vận và hai tên đệ tử của mình xuống núi. Thanh Vận bắc một cái nồi rất to bên bờ biển, Trang Hạo Thiên và Trang Hạo Vũ công một cái giá đỡ bằng củi khô xuống núi, bên trên giá là một tấm phản. Thanh Vận biểu diễn món bánh rán nhồi rau hẹ.

Gần đây, kĩ nghệ nấu nướng của hắn đột nhiên tiến bộ vượt bậc, hương rau hẹ xào trứng tỏa ra bập bênh trên mặt biển mãi không tan. Hà Bạng đang rất buồn chán – Thuần Vu Lâm vẫn còn đang giận, không chịu nấu nướng gì cho nàng ăn. Hơn thế, suốt hai ngày nay không biết hắn làm gì, mà ngày nào cũng đi sớm về muộn. Giờ nàng đói đến mức da bụng sắp dính vào lưng tới nơi rồi, mà vẫn không thấy bóng dáng của hắn đâu.

Đúng lúc ấy, hương rau hẹ tỏa ra càng hấp dẫn, nàng bơi lên khỏi mặt nước, vươn cổ ra nhìn, không lượn ngang rẽ dọc mà bơi thẳng theo hướng hương thơm đang tỏa ra.

Đứng bên cạnh Thanh Vận, cả Trang Hạo Thiên và Trang Hạo Vũ đều đang nuốt nước miếng, duy chỉ có Trang Thiếu Khâm là mặt mũi đầy vẻ khiếp sợ: “Cái này... thật sự sẽ dụ được Hải hoàng chứ?”. Về mặt Thanh Vận đột nhiên nghiêm lại: “Đến rồi kìa”.

Hà Bạng trốn ở dưới nước nhìn hồi lâu, nàng dường như nhận ra Thanh Vận, hương thơm của món bánh rán nhồi rau hẹ xào bay dập dềnh khoan thẳng vào mũi. Nàng nuốt nuốt nước miếng, chần chừ không chịu lại gần hơn. Trang Thiếu Khâm dẫn hai tên đệ tử triển thuật ẩn thân, giấu mình sau một tảng đá ngầm.

Hà Bạng bơi đi bơi lại dưới nước, nếu như chỉ có một mình Thanh Vận, nàng nhất định có thể cướp được món bánh rán nhồi rau hẹ rồi bỏ chạy. Nhưng Dung Trần Tử đang bị thương, giờ sống chết ra sao còn chưa rõ, tại sao tên tiểu đạo sĩ đó lại tới đây làm món bánh rán nhồi rau hẹ chứ?

Nàng ở dưới nước chần chừ do dự. Thanh Vận cũng chẳng gấp gáp gì. Hắn xếp từng chiếc từng chiếc bánh vào một cái hộp đựng thức ăn. Bụng Hà Bạng sôi lên ục ục, mấy lần đã tiến đến gần nhưng rồi lại nhanh chóng bơi dạt ra xa. Sau khi ngó quanh thật sự không có ai, nàng mới nhảy vọt tới, cướp chiếc giỏ đựng thức ăn rồi chạy thẳng. Thanh Vận cũng không đuổi theo. Hôm nay Hà Bạng vẫn mặc bộ váy áo màu xanh nhạt, váy váy trước chỉ che được một phần ba đùi, tà váy phía sau lại kéo dài trên mặt biển, chiếc váy gần như trong suốt bay theo gió, mặt biển tựa như có từng đóa từng đóa hoa lớn tranh nhau nở bung khoe sắc, xinh đẹp rực rỡ vô cùng. Eo lưng vừa mềm mại vừa nhỏ nhắn của nàng dường như không chịu nổi dù chỉ một cái ôm siết, đôi chân thon dài cân đối.

Trang Thiếu Khâm nấp sau tảng đá ngầm nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn và tấm lưng ong của nàng, hít một ngụm khí lạnh, cảm thán: “Quả nhiên là tuyệt sắc, chẳng trách ngay cả đại sư huynh cũng không thể kháng cự lại được. Tạ ơn trời đất, thì ra con mắt thẩm mỹ của đại sư huynh cũng giống như người bình thường”. Hắn chép chép miệng, tự nói với mình: “Chỉ là tướng quá bất nhã, phải từ từ dạy dỗ lại mới được. Các người đừng động thủ, chân tay lỏng ngóng, không được phép làm thương tổn đến mỹ nhân”. Hắn lại thuận miệng căn dặn.

Vốn dĩ yêu và người cũng có rất nhiều điểm giống nhau, yêu quái bề ngoài càng đẹp thì thực lực càng không có mấy, vì bọn họ đại đa số đều không cần tới việc khổ sở tu luyện, chỉ dựa vào khuôn mặt đó thôi, cũng đã có vô số người – quý – thần tình nguyện chăm nuôi bao dưỡng rồi, không phải bận tâm chuyện cơm áo, cứ vui vẻ ung dung mà sống là được.

Mỹ nhân trước mặt phong tình như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như chỉ véo một cái thì sẽ chảy ra nước, nên Trang Thiếu Khâm cho rằng nàng cũng chẳng có bản lĩnh gì ghê gớm.

Hà Bạng ngồi trên một tảng đá ngầm ăn bánh rán nhồi rau hẹ, tà váy dài tầng tầng lớp lớp tản ra xung quanh, gió biển khẽ thổi vi vu, trông nàng càng giống như một đóa hoa được ngưng kết bằng nước biển xanh thăm thẳm.

Nàng là Nội tu, nên cực kì nhạy cảm với thuật pháp, Trang Thiếu Khâm đã bố trí sẵn một chiếc lưới đánh cá ở dưới tán lá của một cây cọ bên bờ biển, muốn tóm gọn nàng. Nàng chạy qua chạy lại bốn lần, đến lúc lấy được giỏ thức ăn thứ năm thì chiếc lưới đánh cá bất ngờ ụp xuống, Hà Bạng cả kinh, liền lặn một vòng, nhưng lại lặn không đúng hướng, khiến bản thân rơi gọn vào trong lưới.

Trang Hạo Thiên và Trang Hạo Vũ liền xuất hiện thu lưới, Hà Bạng nhìn chăm chăm vào Trang Thiếu Khâm, giọng nói yêu kiều lại giòn tan: “Ta nhận ra người. Người chính là tên đạo sĩ đã tới cứu Dung Trần Tử hôm đó!”.

Trang Thiếu Khâm nghe xong xương cốt như nhũn hẫ ra, hẫ đứng trước mặt Hà Bạng, đánh giá nàng một lượt, lẩm bẩm nói: “Báu vật, quả là báu vật vô song”.

Hà Bạng không hiểu gì, nàng vội vàng ăn cho xong chiếc bánh rán trong chiếc hộp đang cầm trên tay, làm hai má phồng tướng lên, đầu lưới mãi cũng không chuyển động được, nhưng vẫn hừ lạnh, nói: “Nể tình người là bằng hữu của Dung Trần Tử, nên bốn tọa sẽ không giết người”.

Trang Thiếu Khâm rất muốn cười – cô nàng trai tinh này quả thật rất thú vị. Nhưng Hà Bạng chỉ phải phui tay, rồi nhanh chóng tan ra thành nước, chảy qua các mắt lưới thoát ra ngoài.

Tận mắt thấy dòng nước sắp thấm thấu xuống bãi cát, Trang Thiếu Khâm liền bấm niệm khẩu quyết, không ngờ chiếc bình thu yêu lại hút được một lớp cát bùn ẩm ướt, hẫ vội vàng cho tay vào thì sờ thấy một lớp phấn bột màu xanh lục nhạt, lấy ngón tay khều ra một chút xem thử, rồi lại thổi lại vào trong bình.

Thấy vậy Thanh Vận vô cùng hiếu kì hỏi: “Sư thúc, đây là thứ gì vậy?”.

Trang Thiếu Khâm lắc nhẹ chiếc bình thu yêu, giọng thông thả: “Là bột phấn xay từ đá đập ca. Đá đập ca có tác dụng mê hoặc yêu vật, khiến yêu đi vào giấc mộng, trong một thời gian ngắn thì sẽ khó tỉnh lại được”.

đang nói, mặt hẫ liền biến sắc, chiếc bình thu yêu trong tay đột nhiên lặn ra xa, còn chưa kịp rơi xuống đất, thì bất ngờ nổ tung, mảnh vỡ văng ra tung tóe. Hà Bạng từ từ ngưng kết về lại nguyên hình. Ánh mắt Trang Thiếu Khâm bén nhọn: “Thần thức của nàng ta rất mạnh”.

Ngược lại Thanh Vận chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên: “Nàng ấy là Nội tu”.

Trang Thiếu Khâm vội vàng nhấc tay phải lên, rút bảo kiếm sau lưng ra khỏi vỏ, thân hình như khảm ngọc lập tức lao về phía Hà Bạng. Hà Bạng nhìn thẳng vào hẫ, âm thanh tựa rượu mật, dịu dàng mềm mại gọi: “Đạo trưởng”.

Tâm trí Trang Thiếu Khâm chấn động mạnh mẽ, đang muốn thu lại thần thức, thì Hà Bạng đã khê nở nụ cười, giống như đông qua xuân tới, hàng ngàn hàng vạn bông hoa lê đang nở tung, Trang Thiếu Khâm chỉ nhìn thấy trước mắt mình là một mảng trắng xóa mờ mịt, gân xanh trên trán đột nhiên đập mạnh, huyết Bách hội [1] bỗng đau nhói, giống như linh hồn sắp thoát ra khỏi một lỗ thủng nào đó.

[1] Huyết Bách hội là huyết vị nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu con người, trong dương sinh, người ta ví huyết này như điểm giao nhau của trăm vạn “con sông” kinh mạch trong cơ thể. Trong võ thuật phương Đông, thì đây là một trong các đại huyết quan trọng, bị điểm vào đây có thể gây tử vong.

Hà Bạng từ từ bước lại gần hẫ, sau lưng nàng là biển xanh thăm thẳm lẫm lẫm như một bài thơ, mặt trời đỏ tươi rực rỡ như một bức họa, mỗi bước đi của nàng nhẹ nhàng uyển chuyển, phong tư mê hoặc quyến rũ. Trang Thiếu Khâm đứng ngây người mãi một chỗ, thần trí trong đôi mắt như bị hút cạn, ngay cả bảo kiếm trong tay hẫ cũng rơi thẳng xuống đất.

Hà Bạng không chút chần chừ, nàng xoay người nhảy xuống mặt biển, chỉ trong nháy mắt đã tan biến vào làn nước xanh biếc.

Ba tên hậu bối đều trợn mắt há hốc mồm ra nhìn. một lúc lâu sau Trang Hạo Thiên vội đi đến trước mặt Trang Thiếu Khâm, sợ hãi hỏi: “yêu tà lợi hại quá, sư phụ, đây là công pháp của phái nào vậy?”.

Cả người Trang Thiếu Khâm mồ hôi vã ra như tắm, sự kinh ngạc trong lòng hẫ không lời nào có thể diễn tả hết được, không còn nghi ngờ gì nữa, hẫ đã quá xem nhẹ con yêu tinh này rồi. Vừa mới tìm được đường

sống trong chỗ chết, nhưng trong lòng vẫn cứ ngứa ngáy không yên: “Là thuật Nhiếp hồn. Rất thú vị... ha ha, rất thú vị. Phải biến nàng ta thành món đồ chơi trong tay thì mới cam tâm”.

Khi Hà Bạng chạy về tới cung Hải hoàng, thì Thuần Vu Lâm cũng đã quay lại. hần đi tuần tra biển giới biển xong, giờ mới làm được vài món ăn đơn giản đưa lên cho Hà Bạng. Hà Bạng lúc trước đã ăn được lưng lửng dạ, giờ nhìn thấy hần, đôi mắt phát sáng như hai viên ngọc, nói: “Thuần Vu Lâm”.

Nàng bỏ nhào đến, nhưng cơn giận của Thuần Vu Lâm vẫn chưa tiêu tan, ngay lập tức hần nghiêng người né sang một bên, đặt mấy món ăn lên mặt bàn thủy tinh, rồi xoay người định đi. Hà Bạng ngấp ngừng gọi hần lại: “Thuần Vu Lâm...”.

Thái độ của Thuần Vu Lâm rất lạnh nhạt: “Bệ hạ có chuyện gì không?”.

Hà Bạng vừa nãy bỏ nhào tới một khoảng trống, nên giờ rất rụt rè: “Ta... Hôm nay, ta có thể ăn thêm một đĩa tôm xiên được không?”.

Thuần Vu Lâm không trả lời, quay người đi luôn. Đến khi Hà Bạng ăn được nửa canh giờ, thì thủ vệ dâng lên cho nàng một phần tôm xiên, Ăn một mình, Hà Bạng bỗng lại hoài niệm về thiện đường trong Thanh Hư quan – Nơi đó có rất nhiều tiểu đạo sĩ, rất vui vẻ náo nhiệt.

Ngày thứ tư sau khi bị thương, Dung Trần Tử vẫn chưa thể xuống giường, cũng may thương thế đã được khống chế, mấy ngày nay hần không có cách nào để nói chuyện. Diệp Diễm và Trang Thiếu Khâm lo ngại cho vết thương của hần, nên cũng không hỏi han gì nhiều. Ngay cả việc đọc kinh hai buổi sáng, tối cũng đều do Trang Thiếu Khâm đảm trách.

Nhưng có một hôm, sau khi tỉnh lại, Dung Trần Tử liền gọi hai người Trang, Diệp đến bên giường, nói: “Thiếu Khâm, mấy ngày trước bên Lý Gia Tập xảy ra vụ án mạng chó điên cắn chết người giờ vẫn chưa có manh mối gì, đệ đã ở đây rồi, thì đến đó điều tra xem thế nào. Thêm nữa kiểm tra trong đồng giấy tờ của Lý Gia Tập và trấn Lăng Hà, xem xét lai lịch của ngọn núi Trường Cương này đi. Ta nghi ngờ phía dưới ngọn núi này đã từng phong ấn thứ gì đó. Nếu như ta đoán không sai, thì thứ đó có liên quan đến vụ án mạng ở Lý Gia Tập”.

hần nói một mạch, nên lại bắt đầu ho khan. Diệp Diễm sợ vết thương của hần vỡ ra, đành giúp hần thuận khí để hít thở dễ dàng hơn: “Sư ca, huynh đã bị thương thế này rồi mà vẫn còn quan tâm đến chuyện người khác làm gì! Huynh không thể quan tâm đến sức khỏe của bản thân một chút được sao?”.

Trang Thiếu Khâm bê một bát trà sâm tới. Người ta thường nói huynh trưởng như cha, lời của Dung Trần Tử hần đương nhiên sẽ nghe theo: “Hai ngày nữa đệ sẽ tới đó xem thử. Sư huynh cứ yên tâm”.

Dung Trần Tử uống được nửa bát trà sâm, cuối cùng hơi thở cũng chậm lại: “Tiểu Diệp, muội cũng đến nhà Lưu Các Lão một chuyến nữa đi. Lần trước yêu quái giả mạo ta bước vào Thanh Hư quan, khó đảm bảo rằng lần sau sẽ không giả mạo thành người khác. Muội nên chú ý đến tiểu thư của Lưu gia nhiều hơn. Ta chỉ lo vụ án đứa bé sơ sinh của Lưu gia bị mất tích có dính dáng đến nàng ta. Hi vọng nàng ta không liên quan gì đến con rắn ba mắt kia”.

Diệp Diễm thở dài: “Muội đi, muội đi là được chứ gì? Huynh cứ an tâm dưỡng thương đi, đừng canh cánh về những chuyện này nữa”.

Sắc mặt Dung Trần Tử trắng xanh nhợt nhạt, cột băng nhon của Hà Bạng khiến phổi của hần bị thương, Trang Thiếu Khâm lại xé miệng vết thương để lấy hạt trân châu ra, nên giờ miệng vết thương của hần rất lớn, trong một thời gian ngắn thì khó mà hồi phục lại được. hần nói: “Ừ, đây đều là những chuyện quan trọng cả, hai người không cần phải để mắt trông chừng ta nữa, ta chưa chết được đâu”.

Trang Thiếu Khâm và Diệp Diễm đều quá hiểu tính cách của hần, Diệp Diễm vội vàng che miệng hần lại rồi đỡ hần nằm xuống: “Bọn muội sẽ đi mà, đừng nói gì thêm nữa, an tâm tĩnh dưỡng đi”.

Dung Trần Tử gật gật đầu, rồi nhắm mắt lại. Diệp Diễm và Trang Thiếu Khâm liền bước ra ngoài, Trang Thiếu Khâm bước đến cửa, rồi lại đột nhiên nói: “Đại sư huynh, thật ra nàng trai tinh kia vẫn luôn tu luyện thuật Nhiếp hồn, thêm nữa tu vi lại cao thâm khó lường. Lúc trước, huynh hành xử thất thố nhất định là do nhất thời bị trúng pháp thuật của nàng ta mà thôi, đừng quá để ý đến chuyện này”.

Diệp Điềm kéo tay áo hắn, có ý muốn bảo hắn đừng nói gì nữa. Hắn khẽ gật đầu, bước nhanh ra khỏi phòng. Cửa phòng đã đóng lại, bên trong trở nên yên tĩnh hẳn. Lần đầu tiên, Dung Trần Tử cảm thấy căn phòng này trống trải vô cùng, phía trên chiếc tủ thấp kê ở đầu giường đặt một viên đá vũ hoa [2] mà Hà Bạng tìm thấy trong sơn tuyến, con lừa nhỏ dễ thương do Dung Trần Tử tự tay gấp, nàng không nỡ ăn nó, để đến giờ pháp thuật đã hết, nó trở về làm lá bùa vuông vức bạc thếp nằm ở phía trên tủ, trên bàn bày rất nhiều đồ ăn vặt mà nàng thích, chén nước, bên cạnh còn có bộ váy áo mùa lúc xuống núi, góc tường có một vòng hoa cài đầu được nàng bện bằng cây mây, cùng sơ mướp và thùng gỗ dùng để chà rửa vỏ trai.

[2] Đá vũ hoa là một loại mã não thiên nhiên, còn được gọi là văn thạch, hay đá may mắn. Đây là một loại đá quý được hình thành trong quá trình thay đổi địa chất, có hoa văn rất đẹp, phong phú đa dạng. Được coi là hoàng hậu của các loại đá, là quốc bảo trời ban.

Thì ra... chỉ là do trùng pháp thuật của nàng ấy mà thôi... Dung Trần Tử gơ tay nắm chặt lấy viên đá nhỏ với những đường vân rất tinh tế, một lúc lâu sau gọi Thanh Huyền vào: “Bỏ hết tất cả những đồ đạc không cần dùng tới nữa trong phòng của ta đi”.

Thanh Huyền thoáng ngẩn ngơ, nhưng lập tức gật đầu: “Đồ nhi tuân mệnh”.

Hắn thu dọn hết đồng quần áo, thức ăn vặt, rồi nhặt nhạnh tất cả mấy món đồ chơi nho nhỏ không biết lấy từ đâu ra của người nào đó trong khắp căn phòng lại, bỏ đầy trong một chiếc giỏ trúc rồi mang ra ngoài.

Căn phòng của Dung Trần Tử chỉ còn lại mấy quyển kinh thư và vài món pháp khí của hắn. Hắn lẩm nhẩm đọc “Thanh tĩnh kinh”, trong đầu không còn suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác nữa.

7. Chương 07

Chương 7: Mưa đêm chuông vắng chết không oán

Lửa tình không nên để bùng cháy. Bùng cháy rồi, những hồi ức đẹp đẽ nhất cũng sẽ hóa thành hư vô. Nếu chúng ta không thể trùng phùng, thì có lẽ ta còn có thể mang đi mọi nhớ nhung, cố chấp của chàng, cho đến ngày thân xác này trở nên già cỗi.

Khi Trang Thiếu Khâm đến Lý Gia Tập thì nơi đây đã liên tục xảy ra những vụ người mất tích, hơn nữa, số lượng càng lúc càng tăng lên. Là kẻ tài cao lá gan lớn, hắn liền đi thẳng đến núi Trường Cương. Ngọn núi vẫn vô cùng yên tĩnh, tiếng gió thổi qua tai, gọi lên cảm giác tê lương buồn thảm.

Trang Thiếu Khâm mở thiên mục, nhưng lại chỉ nhìn thấy một quang sáng màu vàng nhạt. Hắn lấy ra một sợi dây thừng rất dài rồi buộc vào một gốc cây tùng to bằng cẳng chân người lớn, dặn hai tên đệ tử: “Ta xuống dưới xem thử, các ngươi phải cẩn thận đấy”.

Trang Hạo Thiên có chút lo lắng: “Sư phụ, tình hình bên dưới thế nào không rõ, mạo hiểm đi xuống dưới đó, chỉ sợ...”.

Trang Thiếu Khâm không nghe hắn nói hết, đã định thử thăm dò vực sâu phía bên phải vách núi rồi. Trang Hạo Vũ cũng nóng lòng muốn thử: “Sư phụ, đệ tử sẽ đi cùng người!”.

Trang Thiếu Khâm lắc đầu: “Hai người chờ ở đây, cứ nửa canh giờ ta sẽ dùng minh đích [1] thông báo là vẫn an toàn. Còn nếu không... Khụ, hai người các ngươi cứ quay về Thanh Hư quan trước, thông báo cho Đạo tông biết”. Hai tên đệ tử còn muốn nói gì đó, nhưng Trang Thiếu Khâm đã bám vào sợi dây thừng rồi leo xuống: “Đừng phí lời thêm nữa”.

[1] Minh đích tương truyền do Mặc Đốn thiên vu chế tạo ra, “minh” nghĩa là tiếng kêu, “đích” là mũi tên, “minh đích” nghĩa là tiếng tên bắn, là một dụng cụ dùng để tấn công và báo động cho đồng loại, thường được làm bằng xương động vật hoặc đồng.

Cây cỏ trên vách đá dốc đứng mọc um tùm rậm rạp, hắn men theo dọc vách đá trèo xuống, cảnh giác với mọi động tĩnh xung quanh, nhưng ngoài tiếng gió thì dường như không có gì khác thường. Cứ sau nửa canh

giờ, lại hần thối mình đích một lần, rồi lại tiếp tục men theo vách đá trèo xuống vực sâu không thấy đáy. hần vốn là người tinh thông đạo thuật, ngay lập tức nhận ra phía dưới vách đá này có kết giới, ngăn cản người ngoài xâm nhập.

Lẽ nào ở đây thật sự có phong ấn thần thú? hần vô cùng hưng phấn. Từ thuở hồng hoang cho đến giờ, thần thú năm nào hoành hành khắp mọi nơi, giờ chỉ còn sống trong truyền thuyết. Nếu có duyên được gặp thì cũng có thể coi đó là một may mắn trong đời.

hần men theo vách đá trèo xuống được một nửa, cuối cùng do độ dài của sợi dây thừng không đủ, cũng không thể dùng mắt thường để do thám được, lại không nhìn ra kết giới mỏng hay dày, nên quả thật hần cũng không dám trèo xuống tiếp. Trận pháp cổ này có rất nhiều điểm quái dị, có nhiều trận pháp thậm chí còn trực tiếp thông đến Quy Khư [2], dù gan hần có lớn đến đâu, cũng không dám coi thường loại trận pháp có lai lịch không rõ ràng này.

[2] Quy Khư, theo truyền thuyết nằm ở phía Đông của Bột Hải, không rõ là xa bao nhiêu dặm, có một vùng nước lớn. Thực tế đó là một thung lũng không có đáy. Bởi không có đáy nên thung lũng này được gọi là Quy Khư.

Nhưng hần cũng lại không cam tâm cứ thế mà trèo lên. Đảo khắp vách đá, phát hiện có một chỗ ở góc phía tây bắc hình như đã bắt đầu yếu đi, trong lớp sương mù dày đặc thấp thoáng lộ ra một mảng màu trắng nhàn nhạt, hần liền lấy chiếc móc câu thăm dò vật thể trong vạt dậm ở eo lưng ra, thả chiếc móc câu xuống rất nhiều lần, sau đó nhấc lên xem thử, thấy phía trên móc câu có dính một chất nhầy màu vàng trong, giống như... giống như trứng gà. hần thấy vô cùng khó hiểu, bèn đưa thứ đó lên mũi ngửi thử, rồi lại nhìn xuống phía dưới, rốt cuộc cũng chỉ công cốc.

Lần trước, vì chuyện Lưu Các Lão muốn gả con gái mình cho Dung Trần Tử mà Diệp Diễm đã rất không vui. Lần này đến Lưu phủ, thái độ của nàng với mọi người nhà Lưu Các Lão cũng rất lạnh nhạt. Lưu Các Lão tiến đến nở nụ cười làm lành, Diệp Diễm cũng không muốn dồng dài, liền nhanh chóng đi tìm Lưu Tẩm Phương.

Thần sắc của Lưu Tẩm Phương vẫn như bình thường, chỉ có điều da thịt trở nên mềm mại trơn láng, hai gò má hồng hào mịn màng, như một quả táo chín đỏ trên cây. Trước đây, nàng ta chẳng qua chỉ là một cô bé chưa dậy thì, nhưng giờ thì lại giống như vừa bắt gặp trải qua một đêm gió xuân, trở nên quyến rũ động lòng người vô cùng.

Diệp Diễm khẽ nhíu mày, lệnh cho tên tiểu đạo sĩ đi theo là Thanh Linh đến những nơi gần đó điều tra xem có tin tức gì về đứa bé bị mất tích không. Trong khi cuộc điều tra còn chưa đâu vào đâu, thì trong thời gian bốn năm ngày ngắn ngủi, lại có thêm bốn hộ nữa có trẻ sơ sinh bị mất tích.

Lá gan của Diệp Diễm cũng rất lớn, nàng lập tức chuyển sang ở cùng phòng với Lưu Tẩm Phương, còn dặn dò Lưu Tẩm Phương về sau cùng đi cùng về với nàng, một tắc không rời.

Lưu Tẩm Phương thoáng ngần ra, nhưng vì đang ở trước mặt tất cả mọi người trong Lưu phủ, nên nàng ta cũng chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

Nhưng sang đến ngày thứ hai, Lưu phủ báo tin, Diệp Diễm mất tích! Lúc đó, Lưu Tẩm Phương đang nói chuyện cùng mẫu thân mình, Diệp Diễm thì bận rộn rải bột đá đập ca xung quanh Lưu phủ, sau đó sai người chuẩn bị nước nóng để tắm rửa.

Nửa canh giờ sau vẫn chưa thấy nàng ra ngoài, Lưu Các Lão sai người vào giục mấy lần nhưng cũng không thấy có động tĩnh gì. Lại thêm một canh giờ nữa, Lưu Các Lão hoảng hốt, vội sai người phá cửa xông vào, thì thấy bên trong mọi thứ vẫn xếp đặt gọn gàng, váy áo Diệp Diễm dùng để thay vẫn treo trên mắc, nước trong thùng thì đã nguội lạnh từ lâu, nhưng xung quanh sàn nhà lại không có vết nước, toàn bộ căn phòng không mấy may một dấu tích nào chứng tỏ đã có một cuộc giằng co.

Lai lịch của Diệp Diễm cũng không phải loại thường, lại thêm việc nàng có vị sư huynh làm Quốc sư chống lưng, Lưu Các Lão càng không muốn gây thêm rắc rối, ngay lập tức sai người đi thông báo cho Dung Trần Tử và Trang Thiếu Khâm.

Ba người Dung Trần Tử là huynh muội đồng môn từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, trước giờ tình cảm gắn bó

thân thiết như chân tay, giơnghe tin Diệp Diễm mất tích, đừng nói là Dung Trần Tử, ngay cả Trang Thiếu Khâm mặt mày cũng biến sắc.

Chỉ trong vòng hai canh giờ sau khi nhận được tin, Trang Thiếu Khâm đã vội vàng chạy đến Lưu phủ, tuy rằng thương thể của Dung Trần Tử rất nặng, nhưng việc sư muội mất tích, khiến hấn nóng lòng như lửa đốt, làm sao có thể yên tâm tĩnh dưỡng cho được? hấn gắng gượng ngồi dậy, nhưng đúng là thương thể quá nặng, nên bắt đầu ho cả ra máu.

Bên trong Thanh Hư quan vô cùng rối loạn, sau khi biết Lưu Các Lão gửi tin cho Dung Trần Tử, sắc mặt Trang Thiếu Khâm ngay lập tức tái xanh, vội vàng báo tin lại cho Thanh Hư quan, nói rằng Diệp Diễm chỉ rời đi một lát, hiện giờ đã tìm thấy rồi, cốt để trấn an Dung Trần Tử.

Lưu phủ nhốn nháo như gà bay chó sủa, Trang Thiếu Khâm biết tình hình rất nghiêm trọng, không thể chậm trễ được nữa, nên lập tức thông báo cho Hành Chỉ chân nhân của Cửu Đỉnh cung, kể hết ngọn ngành đầu đuôi mọi chuyện. Hành Chỉ chân nhân vốn không định chú ý đến, nhưng tình hình Trang Thiếu Khâm không được ôn nhã như Dung Trần Tử, giờ hấn lại còn giữ chức Quốc sư, suy đi nghĩ lại đành chọn ra một nhóm môn đồ đắc lực nhất, rồi nhanh chóng lên đường.

Lưu Các Lão thấy các nhân vật cỡ bự của đạo môn đều đến, nên cũng an tâm phần nào. Cũng may, đất đai Lưu phủ rộng rãi dư dả, ông ta sắp xếp cho tất cả đạo sĩ nghỉ tại Xuân Huy viện.

Lời nói và cử chỉ của Lưu Tẩm Phương vẫn như bình thường, chỉ là da thịt nàng ta càng thêm phần mềm mại mỡ màng, cả người như đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lọi. Trang Thiếu Khâm bắt mạch cho nàng ta, nhưng cũng không thấy gì khác thường. So với Hành Chỉ chân nhân, Trang Thiếu Khâm cảm thấy càng lo lắng hơn – Dung Trần Tử tâm tư tinh tế tỉ mỉ, sớm muộn gì cũng biết chuyện Diệp Diễm mất tích. trên người hấn lại đang bị thương nặng, nếu lại thêm việc ưu tư quá độ, e rằng sẽ càng tổn hại đến thân thể hơn.

Tối hôm đó, Hành Chỉ chân nhân bí mật phái môn đồ đến mai phục ở những nhà có trẻ sơ sinh, còn phái thêm một toán nữa đi dò hỏi những hộ có con bị mất tích, xem có tìm được chút manh mối nào không.

Chuyện trẻ sơ sinh bị mất tích xảy ra liên tiếp khiến cả trấn Lăng Hà trời còn chưa tối mà nhà nhà đã cửa đóng then cài kín mít. Tin tức dần truyền đi khắp nơi, nào thì có yêu quái ăn thịt người, người chết sống lại, phiên bản các câu chuyện ngày một nhiều. Vì thế, trên các đường phố lớn cũng tuyệt không thấy một bóng người. Toàn bộ trấn Lăng Hà, lòng người hoảng sợ vô cùng bất an.

Trên dưới trong Lưu phủ cũng yên tĩnh dị thường, điều khiến Lưu Các Lão lo lắng không yên chính là... nàng thiếp của thằng con trai thứ hai của ông ta đã gần kề ngày sinh nở.

Đầu tháng Mười một, trời về đêm đã hơi se se lạnh, hậu viện của Xuân Huy đường có một chiếc giếng cổ, cạnh đấy có một cây mơ già. Trang Thiếu Khâm đang đứng ở dưới gốc cây mơ ấy, áo xanh lam tóc đen nhánh, dáng đứng cao lớn và thẳng tắp. Cơn gió thu cuốn những chiếc lá xoay tròn phía sau lưng hấn, khiến cho khắp đình viện lộ ra vài phần đìu hiu ảm đạm. Lưu Tẩm Phương chạy đến, vẻ mặt thấp thỏm không yên, rất lâu sau mới lắp bắp hỏi: “Quốc sư... Ngài hẹn tiểu nữ ra đây, có chuyện gì không?”.

Thần sắc Trang Thiếu Khâm lạnh nhạt, nói: “Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi, những chuyện liên tiếp xảy ra gần đây rốt cuộc có liên quan gì tới cô không?”.

Khuôn mặt Lưu Tẩm Phương kinh ngạc: “không ngờ Quốc sư cũng nghĩ như vậy, nhưng thân gái như tiểu nữ, bắt trộm những đứa trẻ sơ sinh còn chưa đầy tháng để làm gì cơ chứ?”.

Trang Thiếu Khâm rút từ trong chiếc ủng của mình một thanh đoản đao, hấn ung dung bình thản nhẹ nhàng lau lưỡi đao, vẻ mặt thờ ơ: “thật ra muốn chứng minh cô trong sạch cũng rất dễ. Thanh Hư quan đã từng có một con rắn ba mắt tới giả mạo làm sư huynh, theo sư diệt của bản đạo nói, thì dưới thân hình con người lại là xác rắn”. hấn nhìn về phía Lưu Tẩm Phương, ánh mắt sắc nhọn: “Ta chỉ cần xé toạc thân thể của cô ra, thì sẽ biết ngay cô là người hay rắn thôi!”.

Khuôn mặt Lưu Tẩm Phương biến sắc: “Nhưng xé thân thể tiểu nữ ra rồi, sao tiểu nữ còn sống được nữa?”.

Trang Thiếu Khâm cười lạnh: “Đó không phải là chuyện ta cần quan tâm”.

Ánh mắt của hắn thâm trầm, Lưu Tẩm Phương từng bước, từng bước lùi về phía sau: “Các ngài là người xuất gia vốn dĩ phải cứu khổ cứu nạn, sao lại có thể lạm sát người vô tội như vậy được?”.

Trang Thiếu Khâm lại nở nụ cười lạnh lùng: “Giết một trăm có thể cứu được một vạn, thế không phải là cứu khổ cứu nạn sao?”.

Lưu Tẩm Phương không ngờ hắn lại nói vậy, trong mắt chứa đầy vẻ thấp thỏm bất an. Trang Thiếu Khâm không nhiều lời, liền vung đao tới như muốn xé toạc nàng ta ra. Lưu Tẩm Phương phi thân nhảy lùi lại, động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không giống động tác của con người. Trang Thiếu Khâm hừ lạnh: “Còn dám nói không phải là người!”.

Trang Thiếu Khâm xuống tay không hề lưu tình, nhưng dường như Lưu Tẩm Phương chỉ lùi về sau mong thoát thân. Hắn đâm một đao xuyên qua lưng nàng ta, máu thấm ướt nửa người. Nàng ta gắng gượng chạy về phía Xuân Huy đường, vừa chạy vừa kêu cứu.

Trang Thiếu Khâm rướn lên, nắm chặt lấy mắt cá chân nàng ta, thanh đao trong tay sáng loáng lập tức chém xuống. Lưu Tẩm Phương hét lên đau đớn. Bỗng nàng ta linh hoạt xoay người, giống như giữa eo lưng hoàn toàn không có chút xương cốt nào. Sự phản nộ của nàng ta hùng hực như lửa cháy thiêu đốt mọi thứ xung quanh. Con giận bốc lên, nàng ta bỗng há hốc miệng, da thịt mềm mịn bị xé rách.

Đám người Lưu Các Lão nghe thấy tiếng nàng ta kêu cứu vội vã chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng ấy liền nhũn hết cả chân, ngồi phệt xuống đất rất lâu mà không thể cử động được. Trang Thiếu Khâm không hề chần chừ, đoán đao trong tay chém một đường ngang thắt lưng, chỉ nhìn thấy thân người nằm ngang dọc khắp mặt đất, máu thịt vương vãi tứ phía.

Từ trong đồng máu thịt bầy nhầy ấy từ từ trồi lên một con rắn ba mắt to bằng cổ tay người lớn, toàn thân màu xanh lá vằn đen, trên đầu nó còn mọc một chiếc sừng màu trắng dài cỡ hai tấc, tuy hình dáng không lớn lắm, nhưng so về độ thông minh thì rõ ràng là hơn hẳn con rắn ba mắt xông vào Thanh Hư quan giả dạng làm Dung Trần Tử.

âm nhân ở chính giữa trán nó từ từ mở ra, Trang Thiếu Khâm kêu lên: “Mọi người đừng nhìn vào con mắt của nó!”.

Nhưng phản ứng của người bình thường thì sao có thể nhanh bằng dị vật được, xung quanh có một nô bộc vừa khẽ hự một tiếng, thì đã bị nó hút mất hồn phách rồi. Đám người Lưu Các Lão liền hiểu ra, vội vàng che mắt lại không dám nhìn nó nữa, hai chân run lên lẩy bẩy, ai mà nhát gan thì đã sớm sồn ra quần rồi.

Xung quanh rõ ràng là có đến mười mấy người, nhưng bầu không khí lại im lặng chết chóc.

Lòng bàn tay Trang Thiếu Khâm ướt đầm mồ hôi, hắn vẽ ra một loạt bùa chú trừ yêu, đuổi quỷ, xua ma, nhưng hoàn toàn vô hiệu. Trong nháy mắt, thứ đó đã trườn đến phía dưới bức tường trong đình viện. Trang Thiếu Khâm rơi vào đường cùng, nện thẳng một loạt những lá bùa lên người con rắn. Con mắt âm ở giữa trán nó đột nhiên trợn trừng lên nhìn hắn, khiến tâm trí của hắn rùng mình ớn lạnh, rồi nó lủi nhanh ra khỏi bức tường của đình viện.

Trang Thiếu Khâm cắn lên đầu lưỡi, hưng phấn đuổi theo, sau đó một nhát đao của hắn đâm trúng vào đuôi nó. Lưỡi thanh đao này của hắn được rèn bằng thép nguôi, có thể cắt được vàng, gọt được ngọc, nhưng đường đao chém xuống với một lực mạnh như vậy, mà thân rắn lại chỉ bong vài cái vẩy. Trong lòng Trang Thiếu Khâm còn đang cả kinh, thì đuôi của con rắn ấy đã cuốn chặt lấy thắt lưng hắn.

Đuôi rắn càng lúc càng siết chặt, mặc dù chỉ to bằng cổ tay, nhưng chỉ thiếu chút nữa thôi là siết đứt đôi eo lưng Trang Thiếu Khâm. Trang Thiếu Khâm vung kiếm lên chém liên tiếp, cuối cùng thân rắn cũng rách một vết nhỏ, từ vết rách đó máu bắt đầu chảy. Trong lòng Trang Thiếu Khâm hoảng sợ không thốt nổi lời – Từ ngày hắn xuất đạo cho đến nay chưa từng có đối thủ. Bình thường chỉ nói đến tu vi thôi đã rất tinh thâm rồi, không ngờ thế gian rộng lớn, thứ kì lạ gì cũng có.

Giữa giữa mãi hắn cũng không thoát được, may thay đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hét lớn, một thanh kiếm từ trên cao bay vút tới, cắm thẳng vào đầu con rắn, con rắn ba mắt hãi, vội vàng nhả Trang Thiếu Khâm ra, nhảy vọt lên hơn hai trượng, rồi nhanh chóng biến mất sau bụi cỏ.

Bên ngoài đình viện, Hành Chỉ chân nhân cũng vội vàng chạy vào, ngày thường cao nhân trong Đạo tông đều coi trọng uy nghi, nhưng giờ ai nấy cũng hoảng loạn kinh hồn: “thật sự là do yêu xà dùng thân người làm ổ sao?”.

Trang Thiếu Khâm lau mồ hôi trên trán: “Phải, hơn nữa nó còn mạnh hơn nhiều so với con trước. Nó không cần nuốt thức ăn, nhưng lại có thể hút hồn phách”.

Hai chân Lưu Các Lão vẫn đang mềm nhũn, ông ta ngồi phệt dưới đất mãi không dđược. Hành Chỉ chân nhân xem xét mấy gia nô đang ngất, phát hiện trên da thịt họ quả nhiên không có vết thương nào, nhưng hồn phách đã mất, hiện giờ hồn đã lìa khỏi xác.

Ánh mắt ông ta âm u khó đoán, hồi lâu sau, ông ta ngẩng đầu nhìn Trang Thiếu Khâm, cả hai người đều hiểu, tai họa lớn đã đến rất gần rồi.

“Da của nó đàn hồi rất tốt, đến thanh đao Tàng Tinh của ta còn không làm rách được, thì nói gì đến những binh khí thông thường khác”. Trang Thiếu Khâm thở dốc: “hiện, chúng ta gần như không biết chút gì về mấy thứ này, không biết nó sinh sản thế nào, càng không biết cách phân biệt bọn chúng là người hay là rắn? Thứ này, một khi được nhân rộng, hậu quả thật không thể tượng tưởng nổi”.

Lông mày của Hành Chỉ chân nhân nhăn tít lại như nếp gấp trên bánh bao: “Quốc sư, bản đạo biết ngài không muốn làm phiền đến Dung Trần Tử đạo hữu, nhưng việc cấp bách nghiêm trọng thế này, ta và ngài không còn sự lựa chọn nào khác”.

Trang Thiếu Khâm trầm ngâm: “Chỉ sợ dù có nói với sư huynh ta, cũng vô ích mà thôi”.

Trang Hạo Thiên – đại đồ đệ của hắn – nói xen vào: “Sư phụ, lần trước lúc các sư huynh sư đệ đụng độ với con rắn ba mắt kia, có nói rằng con trai tinh ấy chỉ dùng hai mũi tên là giải quyết gọn ghẽ. Đồ nhi nghĩ, có lẽ không phải con rắn nào cũng lợi hại như con rắn chúng ta đã gặp hôm nay chăng?”.

Mắt Trang Thiếu Khâm như lóe sáng, hắn tự nói với mình: “Đúng rồi, sao ta lại có thể quên mất mũi tên Hà Bạng nhỉ...?”. Hắn liếm liếm môi: “Chỉ là với tình hình hiện giờ, làm thế nào để khiến nàng ta chịu ra tay đây?”.

“Sư phụ, đồ nhi cảm thấy chuyện này kì thực nói đơn giản thì cũng đơn giản thôi. Hà Bạng tiếp cận sư bá chẳng qua là vì thịt thần tiên. Nếu chúng ta mang thịt thần tiên ra làm mồi nhử, sau khi sự việc thành công rồi tiến hành trừ khử luôn, coi như là một mũi tên trúng hai đích...”.

Khóe miệng Trang Thiếu Khâm khẽ nhếch lên, vươn tay ra vỗ vỗ lên vai tên đồ nhi của mình: “nói hay lắm”.

Hôm sau, có một bức thư với năm ngàn từ vô cùng rõ ràng trôi chảy được gửi tới cung Hải hoàng. Trang Thiếu Khâm viết rất cảm xúc lay động lòng người, lời lẽ bay bổng dạt dào. Đáng tiếc thư đã gửi, nhưng lại chẳng có hồi âm. Điều này cũng nằm trong dự liệu của Trang Thiếu Khâm. Hắn nghĩ nhất định là do Hà Bạng không tin tưởng vào Đạo tông, nên đành phải cười kiếm vội vã trở về Thanh Hư quan, thương lượng với Dung Trần Tử.

Dung Trần Tử nghe thấy sự việc liên quan đến Hà Bạng, rất lâu cũng không lên tiếng. Trang Thiếu Khâm hồi tưởng lại nội dung trong thư, cảm thấy không có chỗ nào không thỏa đáng cả, bèn hỏi lại: “Sư huynh, huynh xem sao mãi không có hồi âm... Là do con rắn ba mắt đó thật sự rất lợi hại, hay do nàng ta vẫn không yên tâm về Đạo tông?”.

Dung Trần Tử chỉ liếc sơ qua bản thảo gốc của hắn, trầm mặc không nói gì, vẫn là Thanh Huyền một lời vạch trần mọi huyền cơ. Hắn cẩn thận dè dặt nói: “Sư thúc... sư diệt thấy... có thể là vì... bức thư của người toàn dùng văn tự cổ, nên nàng ta xem không hiểu...”.

Hà Bạng rất tức giận, không biết tên khốn nào biết nàng không nhận được nhiều mặt chữ, lại chơi xỏ đi viết cái lá thư lung tung vớ vẩn này rồi gửi tới đây sỉ nhục nàng! Lúc đầu, nàng còn nghi ngờ là do con cá mập trắng làm, nhưng sau lại phủ định – Con cá mập ấy còn mù chữ hơn cả nàng, không thể nào viết được bức thư như vậy.

Bức thư rõ ràng trôi chảy lướt là vậy, mà khiến nàng chỉ nhìn thôi cũng đau hết cả đầu, nên liếc mắt nhìn một cái xong, nàng liền tiện tay vứt đi luôn, cũng không biết đã quăng đi đâu. Thậm chí lúc Thuần Vu Lâm quay về nàng còn muốn ra ngoài tìm đối phương để báo thù, nhưng tìm thế nào cũng không thấy vật chứng nữa.

Còn ở trong Thanh Hư quan, Dung Trần Tử không tán đồng cũng chẳng phản đối kế hoạch dụ Hà Bạng ra tay tương trợ của Trang Thiếu Khâm. hần nói: “Từ lâu nàng ta và ta đã không còn chút quan hệ nào nữa rồi, đệ muốn làm gì, cũng không cần phải nói với ta”. Lúc hần nói những lời này vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, giống như nhắc đến một người qua đường không hề có chút ấn tượng nào. nói xong, hần lại ôm ngực ho nhẹ một trận: “Tại sao tiểu Diệp không về?”.

Đầu Trang Thiếu Khâm như phình to ra, vừa đưa trà thuốc cho hần vừa trấn an: “Sư muội đang bận canh chừng ở Lưu phủ, đến giờ cũng không biết con rắn đó đã đi đâu, cũng không biết có quay lại nữa không?”.

Dung Trần Tử khẽ gật đầu, đang muốn nói tiếp, thì bên ngoài bỗng có một gia nô của Lưu phủ xông vào, mặt mày hoảng hốt: “Quốc sư, khu vườn phía sau Lưu phủ phát hiện ra một thi thể nữ, nhưng đã bị trương phình biến dạng rồi...”. Trang Thiếu Khâm còn chưa kịp ngăn, hần đã nhanh nhẩu nói nốt những lời còn lại: “Lưu Các Lão lo lắng đó là Diệp chân nhân, nên lệnh cho tiểu nhân mau chóng tới đây thông báo cho ngài biết”.

Trang Thiếu Khâm còn chưa nói câu nào, vẻ mặt Dung Trần Tử đã biến sắc: “không tìm thấy tiểu Diệp? Đệ!”. hần ôm ngực, lồng ngực phập phồng kịch liệt, giờ máu từ miệng vết thương được băng bó bằng lớp vải thuốc lại bắt đầu thấm ra ngoài: “Thanh Huyền, thay đồ cho ta!”.

Trang Thiếu Khâm quá hiểu tính cách hần, biết rằng sẽ phí công, nhưng vẫn cố gắng mở lời khuyên nhủ: “Sư huynh, hiện giờ thương thế của huynh vẫn chưa khỏi, cho dù có đi cũng...”.

Dung Trần Tử vô cùng tức giận, quay đầu lại giáo huấn: “Cũng thế nào hả? Trước lúc sư phụ lâm chung đã giao đệ và tiểu Diệp cho ta, giờ tiểu Diệp có xảy ra điều gì bất trắc, sau này sao ta dám nhìn mặt sư phụ nữa!”.

hần gắng gượng đứng dậy, vội vàng thay quần áo: “Đều là lỗi của ta, rõ ràng biết Lưu Tầm Phương có điều kì lạ, nhưng vẫn để muội ấy bước chân vào chỗ nguy hiểm!”. hần buồn bực tự trách mình, lòng nóng như lửa đốt. Trang Thiếu Khâm thấy không thể ngăn được, đành phải cười kiếm, cùng hần vội vàng tới Lưu phủ, xác nhận thi thể.

Khu vườn phía sau Lưu phủ có một cái hồ thiên nhiên đường kính khoảng hơn mười trượng, vài con hạc trắng đang nhàn nhã bước lội trong đó. Hơi giá cuối tháng Mười một càng lúc càng đậm thêm, mặt hồ thoáng rộng, nên vô cùng trống trải.

Thi thể được đặt ở bên hồ, Trang Thiếu Khâm chưa lên tiếng, nên Lưu Các Lão cũng không dám xử lí, cũng may giờ đang là đầu đông, nên mùi tử thi cũng không nặng lắm. Dung Trần Tử vẫn một thân đạo bào trắng, vì vết thương nặng kiêng gió, nên bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo choàng màu xanh lá trúc. hần sải bước nhanh đến gần cái xác, lúc lật chiếc khăn phủ mặt tử thi, tay phải của hần bỗng run lên.

Thi thể dưới tấm vải trắng còn khó nhận ra hơn cả trong tưởng tượng của hần, vì đã ngâm nước quá lâu, nên toàn bộ khuôn mặt đều đã bị phù thũng biến dạng, làn da trắng bột như tấm chết khô, hai con mắt bị cá rìa sạch, chỉ còn trơ lại hai hốc mắt đen kịt. trên thi thể không có vết thương nào khác, chỉ có phần gáy bị thủng một lỗ to bằng nắm tay trẻ con, không nhìn thấy phần não đâu.

Dung Trần Tử sờ từ phần vai phải cho đến bàn tay, rất lâu sau mới thở hắt ra, nói: “không phải tiểu Diệp”.

Trang Thiếu Khâm cũng thở phào nhẹ nhõm: “Nếu con rắn đó không phải là Lưu Tầm Phương, vậy chúng ta có nên phái người đi tìm kiếm khắp Lưu phủ, tìm xem tiểu thư thật của Lưu gia đang ở đâu không?”. hần liếc con mắt nghi ngờ nhìn thi thể nữ đang đặt bên hồ, dè dặt phỏng đoán: “Lẽ nào cái xác này là chính là của tiểu thư Lưu gia?”.

Lưu Các Lão không dám nhìn cái xác, liền tiếp xảy ra những chuyện không may mắn đã khiến tinh thần và thể xác lão ta kiệt quệ. Lão ta nói: “Quốc sư, lão đã để bà vợ già của mình xác nhận rồi, không giống với tiểu nữ nhà lão”.

Mọi người đều im lặng rất lâu, khung cảnh lạnh lẽo thê lương. Thi thể đã được khiêng đi, tuy vẫn chưa biết là ai, nhưng máu chảy ruột mềm. Dung Trần Tử trầm ngâm hồi lâu, những cơn gió đầu đông mang theo hơi nước tấp lên mặt, thổi bay mái tóc, cổ héo cạnh khô cằn làm lộ ra vẻ tiêu tụy của hân. Trang Thiếu Khâm không đành lòng để hân hao tổn tinh thần thêm, nhưng sự việc liên quan đến Diệp Diễm, có lo lắng cũng đành phải tạm gác lại: “Sư huynh, đệ đã đối mặt với con rắn ba mắt đó rồi, đao thương không thể đâm thủng da thịt nó, hơn nữa lại còn hút linh hồn, giờ thân thể để trú ẩn của nó đã bị xé rách, sợ sau này sẽ càng hung hăng hơn...”.

hân chưa kịp nói hết, Lưu Các Lão đã tiếp lời: “Dung Tôn sư, Trang Quốc sư, không giấu gì hai vị, lần trước sau khi yêu nghiệt chạy thoát, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi trấn Lăng Hà đã có đến bảy tám người không bệnh mà chết. Quan nha địa phương đã báo lên trên, sợ rằng đã kinh động đến Thánh thượng. Có lẽ triều đình đã gửi văn thư cho quốc sư, hai ngày nữa sẽ tới”.

Năm ngón tay Dung Trần Tử siết chặt lại thành nắm đấm, hân lấy ống tay áo che miệng ho rất lâu mới nói: “Đệ cho rằng Hải hoàng thật sự có thể đối phó được với nghiệt súc này sao?”.

hân nhìn về phía Trang Thiếu Khâm, Trang Thiếu Khâm nhú mày: “Bản lĩnh của nàng trai tinh ấy, đệ chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng thực lực của nàng ta thì không còn nghi ngờ gì nữa, nếu có nàng ta tương trợ, sẽ nhanh chóng trừ bỏ được con rắn đó, cũng sẽ giảm được rất nhiều thương vong”. Về âm u trong đôi mắt hân lại hiện lên: “Hơn nữa, nàng ta lại dám có âm mưu chiếm đoạt máu thịt của sư huynh, suýt chút nữa thì hại chết huynh. Đợi chuyện này giải quyết xong, thì nhất định phải thanh toán món nợ này cho rõ ràng”.

Sắc mặt Dung Trần Tử trầm lặng như nước: “Tình cảm lúc trước giữa ta và nàng ta đã hết, sau này đừng nhắc đến nữa. Nếu nàng ta có thể giúp được việc này, thì ta sẽ đến Hải tộc một chuyến”.

Lời vừa thốt ra, đừng nói là Trang Thiếu Khâm, mà cả Thanh Huyền, Thanh Tổ cũng lên tiếng phản đối: “Sư phụ, trai tinh kia vì thèm khát máu thịt của người mà không từ một thủ đoạn nào, nếu như lần này người đi...”.

Dung Trần Tử xua tay ngăn lại: “Nàng ta là người thận trọng lại nhất gan, việc này muốn thành, thì nhất định ta phải đích thân đi mới được”.

Trang Thiếu Khâm vẫn khá bình tĩnh: “đã vậy, đệ sẽ cùng đi với sư huynh, nếu có biến, cũng có thể trợ giúp”.

Dung Trần Tử lắc đầu: “Ta đến Hải tộc không phải để động thủ. Con rắn ba mắt có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, đệ nên ở lại đây. Nó là rắn, thì trước tiên hãy tìm những phương pháp có thể đuổi được rắn, rắc nhiều bột hùng hoàng, phân chim tước thử xem sao”.

Hành Chỉ chân nhân nghe tin Dung Trần Tử tới, nên cũng vội vàng tới chào hỏi. Cửu Đỉnh cung và Thanh Hư quan trước nay ngoài mặt thì nước sông không phạm nước giếng, nhưng vẫn luôn âm thầm so đo kèn cựa nhau, đặc biệt là Dục Dương chân nhân trước giờ vẫn không thoải mái với Dung Trần Tử. Chỉ là hiện giờ đại địch ngay trước mắt, tất cả mọi người đều lấy đại cục làm trọng, vì vậy Dục Dương chân nhân cũng ra mặt chào hỏi Dung Trần Tử.

Diệp Diễm sống chết ra sao còn chưa biết, Dung Trần Tử không dám chậm trễ, dẫn theo Thanh Huyền, Thanh Tổ thẳng tiến đến hải vực Lăng hà.

Lúc ấy, Thuần Vu Lâm đang đi tuần tra thị sát biên giới biển, Hà Bạng đã quen với việc mấy ngày nay hân thần không biết quý không hay, nên cũng không để tâm tới nữa. Nàng vừa ăn no xong giờ đang nằm phơi nắng trên mặt biển. Ánh mặt trời cuối đông chiếu rọi khiến cả người ấm áp vô cùng, nàng hơi buồn ngủ, liền trở mình gác một cái.

đang muốn trở về cung Hải Hoàng đánh một giấc, thì đột nhiên ở đằng xa có một người đạp nước đi tới, giọng nói trong trẻo: “Hải hoàng bề hạ, lâu rồi không gặp, dạo này người vẫn ổn chứ?”.

Hà Bạng vừa quay đầu lại thì thấy người tới chính là Trang Thiếu Khâm, vẫn một thân đạo bào xanh lam, trên lưng đeo bảo kiếm, trong hành động và cử chỉ của hân mang theo phong thái trác việt của một bậc Quốc sư trong triều. Hà Bạng lấy làm lạ hỏi hân: “Sao người lại ở đây?”.

Trang Thiệu Khâm từ từ tiến lại gần, với dáng vẻ mê mẩn vì sắc đẹp mỹ nhân, hắn nói: “Từ lần trước gặp nhau, tiểu đạo vẫn nhớ mãi không quên được tư chất thiên tiên của bệ hạ, giờ đang lúc rảnh rỗi, nên đương nhiên là muốn tới thăm người rồi”.

Hà Bạng cảnh giác lùi lại vài bước, quanh người tỏa ra một làn sóng nước, ngăn cách giữa nàng và Trang Thiệu Khâm. Rồi nàng lớn tiếng quát: “Con rắn ba mắt thối tha kia, đừng giả vờ nữa, ta đã thấy cái đuôi rắn của ngươi rồi!”.

Biểu hiện của tên Trang Thiệu Khâm trước mắt đột nhiên trở nên rất kì lạ. Hắn tự đánh giá bản thân mình từ trên xuống dưới, lại xoay đầu đúng ba trăm sáu mươi độ để nhìn sau lưng mình, rất lâu sau mới nghi hoặc nói: “không thể nào, đuôi của ta không thể thò ra tới tận đây được!”.

Toàn thân Hà Bạng toát mồ hôi lạnh, chẳng nói chẳng rằng xoay người chui thẳng xuống đáy biển.

Lúc ba sư đồ Dung Trần Tử đến được cung Hải hoàng, thì Hà Bạng đang hoảng sợ bất an túm chặt lấy Thuần Vu Lâm kể cho hắn nghe về con rắn ba mắt. Hai người đi từ đằng xa đến, Hà Bạng vẫn đang thì thầm to nhỏ, sắc mặt của Thuần Vu Lâm lại rất thờ ơ: “không sao đâu, có thể giết được con thứ nhất thì tất có thể giết được con thứ hai, huống hồ giờ chúng ta đang ở dưới nước. Sao phải sợ nó?”.

Hà Bạng vốn nhất gan, giờ vẫn còn toát mồ hôi lạnh: “Nó còn muốn lừa ta nữa! Ta cảm thấy rất kì lạ, nó tới tìm ta làm gì nhỉ...?”. Lời còn chưa dứt, nàng vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Dung Trần Tử. Trong làn nước biển xanh thẳm thẳm, tà áo dài của hắn bay phất phơ, tay áo lay động, tựa tiên nhân. Sau mấy ngày không gặp, thấy hắn gầy đi nhiều, ngay cả thân thể tráng kiện giờ cũng lộ ra vài phần đơn bạc.

Bất chợt nhìn thấy hắn, Hà Bạng hơi chột dạ, nàng liền dụi dụi lên người Thuần Vu Lâm. Lúc trước Thuần Vu Lâm còn giữ vài phần khoảng cách với nàng, giờ thấy Dung Trần Tử hắn lại cố ý ôm chặt lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Dung Trần Tử khẽ ho một tiếng, chấp tay vái chào, lễ số chu toàn: “Hải hoàng bệ hạ, đạo này người vẫn khỏe chứ?”.

Về mặt và ánh mắt giống như một người hoàn toàn xa lạ, Hà Bạng trốn sau lưng Thuần Vu Lâm, rất lâu sau mới thò đầu ra hỏi: “Ngươi... tới đây để báo thù?”.

Sắc mặt Dung Trần Tử mang theo vẻ xa cách: “Bần đạo và bệ hạ không thù không oán. Hôm nay bần đạo tới đây, là muốn làm một cuộc giao dịch với người”. Tuy hắn nói chuyện với Hà Bạng, nhưng ánh mắt lại nhìn Thuần Vu Lâm – Mọi việc trong Hải tộc đều do một tay Thuần Vu Lâm quản lí, hắn đã tìm hiểu được điều này trước khi tới đây rồi.

Thuần Vu Lâm che cho Hà Bạng ở phía sau lưng mình, khuôn mặt đầy cảnh giác liếc nhìn ba sư đồ Dung Trần Tử: “đã định giao dịch mà cứ đứng ở bên ngoài thì thật không hay, xin mời vào trong nói chuyện kĩ càng hơn”.

Trong cung Hải hoàng nguy hiểm trùng trùng, nếu ba người vào trong, mà muốn sống sót trở ra thì cũng đâu có dễ. Thanh Huyền, Thanh Tổ đều chân chừ, nhưng Dung Trần Tử lại rất ung dung: “Mời”.

Động vật thân mềm đều rất nhất gan, Hà Bạng cũng không phải ngoại lệ, cung Hải hoàng chủ yếu được trang trí bằng thủy tinh, như thế thì chỉ cần liếc bằng mắt thường thôi cũng có thể nhìn thấu, nàng sẽ không cảm thấy thấp thỏm lo lắng nữa. Thuần Vu Lâm sai người dâng trà lên, Dung Trần Tử nói lí do mình đến đây, hắn ngược lại không hề né tránh: “Tri quan xin hãy đợi ở đây một lát, ta sẽ thương nghị đôi điều với bệ hạ trước, rồi sẽ quay lại sau”.

Dung Trần Tử đương nhiên không phản đối. Thuần Vu Lâm liền kéo Hà Bạng ra khỏi chỗ ngồi, đi vào một căn phòng khác. Thanh Huyền và Thanh Tổ đứng hầu ở hai bên Dung Trần Tử, len lén liếc nhìn về mặt hắn. Thần sắc của hắn đậm đặc, giống như thật sự chưa từng quen biết Hà Bạng.

Thuần Vu Lâm kéo Hà Bạng tránh xa khỏi tầm mắt của Dung Trần Tử. Hà Bạng vẫn còn đang nhớ đến thịt thân tiên, nhớ đến nguyên tinh của Dung Trần Tử cũng rất bổ... Trí tượng tưởng của nàng đang bay bổng xa xăm, thì Thuần Vu Lâm bỗng tóm chặt lấy hai vai nàng lại, nói với nàng: “Giờ tên đạo sĩ bị trọng thương đó đã tới đây rồi... dù sao thù oán cũng đã hết, nếu người thật sự thèm ăn thịt thân tiên đến vậy, thì chi bằng hãy giam hắn lại”.

Hà Bạng ngược đầu lên nhìn: “Là sao?”.

Thuần Vu Lâm xúi nàng làm chuyện xấu: “Chúng ta có thể nuôi hần, dù sao hần cũng đang bị thương nặng, còn hai tên đệ tử kia của hần lại thể đơn lực mỏng. Người có thể mỗi ngày ăn một tí, không cần phải mất công tốn sức nữa”.

Hà Bạng chảy nước miếng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn nén cơn thèm xuống: “không được, lần này hần ta đến vì chuyện con rắn ba mắt, là một hành động chính nghĩa, không chút tà niệm. Giờ nếu ta hạ thủ với hần, đến lúc Đạo trời xử phạt thiện ác, tội nghiệt sẽ rất nặng, nói không chừng sẽ bị trời trừng phạt đó”.

Thuần Vu Lâm bán tín bán nghi, hỏi: “Người luôn nói tới Đạo trời. Đạo trời thật sự tồn tại sao?”.

Hà Bạng gật đầu rất nghiêm túc: “Người đừng lúc nào cũng nghi ngờ ta như vậy được không, đợi tu vi của người cao hơn chút nữa, ta sẽ dẫn người đi xem”. Nàng ôm lấy Thuần Vu Lâm, dáng vẻ yêu kiều: “Nên người đừng tức giận chuyện ta và hần ngủ cùng nhau nữa. Ta đã nghĩ nếu lúc đó chúng ta giết hần, thì chung quy cũng là vì hần đã động một chút dục tâm, cho dù Đạo trời có xử phạt cũng sẽ không nặng lắm đâu. Huống hồ, Dung Trần Tử là người đức cao vọng trọng trong Đạo tông, nếu chúng ta thật sự ăn thịt hần, thì giữa Hải tộc và Đạo tông nhất định sẽ xảy ra một cuộc giao chiến. Ai da, Long Vương không bóp chết ta mới là lạ. Hơn nữa...”. Nàng dựa sát vào Thuần Vu Lâm, vẻ mặt xảo quyết: “Nhìn dáng vẻ của con rắn ba mắt kia thì hình như nó biết bơi... chúng ta nên liên hợp cùng Đạo tông giết nó, nó ở trong nước bơi qua lượn lại như vậy, ta sợ lắm”.

Thuần Vu Lâm quả thật bó tay, hần vẫn không thể nào hiểu hết được suy nghĩ của Hà Bạng: “Nhưng, sao người lại biết đây không phải là cái bẫy của Đạo tông giăng ra, một khi chúng ta rời khỏi nước, bọn họ sẽ được lợi lớn”.

Hà Bạng lắc đầu: “Dung Trần Tử một mình tới đây, chính là muốn chứng minh đây không phải là một cái bẫy”.

Nàng nhảy chân sáo quay trở lại cung điện. Dung Trần Tử một lần nữa lại đứng lên hành lễ với nàng, vừa khách sáo lại vừa xa cách. Hà Bạng có chút không quen, nàng ngồi lên chiếc bàn thủy tinh, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên: “Lão đạo sĩ, ta đồng ý với người. Giết được con rắn ba mắt đó rồi, người cho ta bao nhiêu miếng thịt?”.

Dung Trần Tử trầm ngâm một lát, rồi nói: “Hai lạng”.

Hà Bạng nheo mắt lại, ghé lại gần nói nhỏ: “Ba lạng”.

Khóe miệng Dung Trần Tử co giật, cuối cùng đáp: “Được”.

Hà Bạng vẫn còn có lời muốn nói: “Lão đạo sĩ, lúc người cắt thịt nhất định sẽ chảy máu, số máu đó nếu cứ để chảy không vậy thì cũng phí, chi bằng để ta liếm luôn cho, ta hứa chỉ liếm chứ không cắn. Thế nào?”.

“Bệ hạ cũng thật là biết làm ăn buôn bán”. Sắc mặt Thanh Huyền méo mó, Thanh Tổ thì tức giận, nhưng sắc mặt Dung Trần Tử vẫn không thay đổi: “Được”.

Hà Bạng vui vẻ vỗ tay: “Thuần Vu Lâm, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi bắt rắn!”. Nàng chợt nghĩ ra thứ gì đó, lại đi vào trong cung điện lục lọi rất lâu, cuối cùng cầm một chiếc bình nhỏ đựng cao thuốc giơ lên trước mặt Dung Trần Tử: “Đây là cao tái tạo da liền xương cốt, trước đây có một lần ta bị thương, không có thuốc, nên đã tự mình điều chế ra cái này. Hiệu quả lắm đấy, cho người này”.

Thanh Huyền không dám nhận, nhủ thầm – Tự cô điều chế ư? Chỉ sợ là bánh tái tạo da liền xương cốt thì có?

Thanh Huyền cũng không may mắn cảm kích – Sư phụ đối xử với cô tốt như vậy, cô lại nảy sinh lòng dạ ác độc, giờ còn ra vẻ làm người tốt cho ai xem?

Dung Trần Tử hơi khom lưng về phía trước, lịch sự nói: “Ý tốt của bệ hạ bản đạo xin nhận, nhưng không có công thì không nên hưởng lộc, bệ hạ cứ giữ lại để dùng thì hơn”.

Hà Bạng thoáng chút thất vọng. Thuần Vu Lâm liền ôm chặt nàng vào lòng, không biết tại sao, trước mặt Dung Trần Tử, hần luôn vô tình cố ý thân thiết với Hà Bạng: “Thứ này rất quý, sao bệ hạ lại tùy tiện lấy

ra tặng người khác như vậy?”. hần vuốt ve mái tóc dài, đen bóng, đẹp dễ của nàng, dịu dàng trấn an: “Hơn nữa, Dung Tri quan là người đức cao vọng trọng trong Đạo tông, sư đệ lại là Quốc sư đương triều, đâu thiếu thuốc trị thương chứ. Chúng ta đi thôi”.

Lúc đoàn người Dung Trần Tử bước chân vào Lưu phủ, Trang Thiếu Khâm đang rắc bột hùng hoàng quanh phủ. Hà Bạng mặc một bộ váy áo làm từ sợi bông nhỏ màu đỏ tươi, chất vải mỏng manh tựa cánh ve, tôn lên thân hình mềm mại uyển chuyển như chim yến của nàng.

Mọi người đã tụ tập đông đủ, cùng nhau bàn bạc đối sách. Nghe hết đầu đuôi câu chuyện, Thuần Vu Lâm chau mày hồi lâu mới nói: “nói như vậy, con răn ba mắt hiện giờ đã giả mạo tổng cộng là ba người, Dung Tri quan, Trang Quốc sư và tiểu thư của Lưu gia. Mà ba người này chỉ có một điểm chung duy nhất chính là đã từng đi qua vách núi của ngọn núi Trường Cương”.

Nghe hần nói như vậy, mọi người liền ngó, Hành Chỉ chân nhân đã từng gặp con răn giả dạng làm Lưu Tầm Phương, trong lòng vẫn bị bóng ma sợ hãi ám ảnh: “Lẽ nào, con răn ấy học được cách giả giọng và hình dáng của người khác?”.

Hà Bạng rất không tán thành: “không chỉ có giọng nói, dáng người, mà cả tính cách, thậm chí là cả trí nhớ nữa. Ta cảm thấy không đơn thuần chỉ là bắt chước”.

Thuần Vu Lâm ấn nàng xuống bên cạnh, Trang Thiếu Khâm gõ gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn: “Nghĩa là lại có thêm một con giả mạo làm bốn Quốc sư, phải nghĩ ra cách gì đó để phân biệt thật giả mới được”.

Hà Bạng nghiêng đầu nghĩ ngợi rất lung: “Chuyện này dễ thôi, chúng ta có thể đặt một ám hiệu, sau này mọi người gặp nhau thì nói ám hiệu, con răn nhất định không thể biết được”.

Lời vừa dứt, mọi người đều đồng ý. Trong lúc bàn bạc về nội dung ám hiệu, Hà Bạng lại vô cùng đắc ý, nói: “Chi bằng đặt là ‘thịt thần kho tàu’ được không?”.

Mọi người đều là văn nhân nhã sĩ, đương nhiên sẽ không bao giờ đồng ý. Trang Thiếu Khâm bèn mở lời: m hiệu phải đơn giản, vậy thì lấy ‘Biển xa xanh biếc mây trôi’ đối với ‘Lánh đời thuyền pháp ra khơi nhẹ nhàng’ [1] thì sao?”.

[1] Hai câu trên nằm trong bài thơ “Tổng tăng quy Nhật Bản”, nghĩa là “Tiễn sư về Nhật Bản” của tác giả Tiên Khởi, nguyên văn là: “Phù thiên thương hải viễn/ Khứ thể pháp chu khinh.

Mọi người đồng loạt gật đầu, duy chỉ có Hà Bạng là bất mãn: “Ghét nhất là thuộc thơ!”.

Thuần Vu Lâm khê trấn an nàng: “không nhớ rõ thì hỏi thần”.

Mọi người đang nói chuyện, thì bên ngoài có tiếng gia nô tới bẩm báo: “Lão gia, tiểu thư Tầm Phương trở về rồi”.

Nhất thời mọi âm thanh đều bị đè xuống, Lưu Các Lão cảm thấy lông tóc dựng đứng hết cả lên, nói: “không phải là con răn đó lại quay lại đây chứ?”.

Dung Trần Tử và mọi người còn chưa nói gì, Hành Chỉ chân nhân đã tiếp lời: “không thể nào!”. Thấy tất cả đều quay sang nhìn mình, ông ta vội vàng bổ sung: “Thân thể để che đậy của nàng ta đã bị hủy, giờ lại giả mạo Lưu tiểu thư thì chẳng phải tự mình đâm đầu vào chỗ chết hay sao?”.

Lưu Tầm Phương chậm rãi bước tới, đã mấy ngày không gặp, nhưng khí sắc của nàng ta hồng hào một cách khác thường. Lưu Các Lão và mọi người vẫn không cảm nhận được gì, nhưng Hà Bạng thuộc Nội tu nên nhạy cảm hơn nhiều – Cả người Lưu Tầm Phương từ trên xuống dưới được bao quanh bởi một luồng linh khí, có người đã tạo căn cơ cho nàng ta, dựng lên cơ sở đạo thuật tu tiên.

“Cha”. Nàng ta hơi nhún người hành lễ với Lưu Các Lão. Lưu Các Lão lùi lại sau một bước, không dám lại gần con gái mình. Trong số những người ở đây, người ông ta tín nhiệm nhất chính là Dung Trần Tử, nên ông ta lắp bắp hỏi: “Tri quan, ngài xem con bé... có phải thật sự là con gái ta không?”.

Dung Trần Tử cũng không thể nói chắc được, đành trầm giọng hỏi: “Mấy ngày qua, cô đã đi đâu?”.

“Bẩm Tri quan, mấy ngày vừa rồi tiểu nữ đã gặp một kì nhân, nhưng ngài ấy không cho tiểu nữ nói ra danh tính của ngài ấy”. Lưu Tầm Phương cúi thấp đầu, khuôn mặt thoáng bên lên rụt rè. Dung Trần Tử còn

chưa kịp hỏi kĩ hơn, thì Hà Bạng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “không cần hỏi nữa, nàng ta không liên quan gì đến con rắn ba mắt cả”.

Mọi người đều đã nói như vậy, Lưu Các Lão cùng đành xua tay: “Lui xuống trước đi, đợi có thời gian rảnh sẽ xử lí đến con sau!”.

Lưu Tầm Phương khom người hành lễ, xoay người trở về phòng, lúc đi ngang qua Hà Bạng, Hà Bạng liền gọi lại: “Người dùng loại hương gì vậy?”.

Lưu Tầm Phương nhắc ống tay áo lên ngửi thử, giọng nói mang theo ý cười: “Đây là hương Đình Vân, là do di nường của ta điều chế, nếu như tỉ tỉ thích, ta sẽ bảo di nường làm cho tỉ tỉ một ít”.

Hà Bạng lạnh lùng nói: “Ta chẳng thích chút nào”.

Lưu Tầm Phương tự mình rước lấy nỗi xấu hổ, nhưng cũng lại không dám đắc tội với nàng, nên quyết định đi thẳng.

Đêm khuya, Trang Thiếu Khâm điều động quan binh của trấn Lăng Hà điều tra truy tìm tung tích của con rắn ba mắt đã giả dạng làm Lưu Tầm Phương khắp nơi. Hành Chỉ chân nhân cùng người trong Đạo tông đi bảo vệ những đứa bé sơ sinh trong trấn. Dung Trần Tử bị thương, không tiện chạy đi chạy lại, nên ở lại trông chừng mọi việc. Thuần Vu Lâm dẫn người đi khám xét một lượt tất cả từ trên xuống dưới trong Lưu phủ, nơi này Trang Thiếu Khâm cũng đã từng kiểm tra rất nhiều lần rồi, để triệt để hơn, hắn gần như đã chặt sạch toàn bộ hoa cỏ mọc ở đây.

Những nơi như ao hồ, sức người không thể làm được thì đương nhiên do Hà Bạng phụ trách, cũng may Hà Bạng không biết trong hồ từng có người chết trương, nên nàng kiểm tra từng góc ngách một cách rất cẩn thận.

Thanh Huyền, Thanh Tổ cũng đều ở đó giúp một tay, cả nhà Lưu Các Lão tập trung lại trong một đình viện, sợ xảy ra việc ngoài ý muốn, nên Dục Dương chân nhân đem theo người bảo vệ họ.

Dung Trần Tử bị thương, thân thể không khỏe, giờ đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong Xuân Huy viện. Trong phòng bỗng vang lên tiếng động khe khẽ, Dung Trần Tử hơi nhắc đầu dậy, thì nhìn thấy Diệp Điềm đang bước từ ngoài vào. Trong lòng Dung Trần Tử vui mừng khôn xiết, vừa buột miệng gọi một tiếng Diệp Điềm, thì bất chợt lại nảy sinh một mối nghi ngờ – Con rắn ba mắt đã khiến cho lòng người hoảng sợ bất an, thần hồn nát thần tính rồi.

Diệp Điềm cười tím tím bước vào phòng, ngồi xuống đầu giường, giọng nói dịu dàng: “Sư ca!”.

Tay phải Dung Trần Tử âm thầm nắm chặt lấy chuỗi kiếm đặt ở dưới gối, sắc mặt không đổi: “Mấy hôm nay muội đi đâu vậy? Vì tìm muội mà Thiếu Khâm thiếu chút nữa đã quật ba thước đất ở trấn Lăng Hà lên rồi đấy”.

Diệp Điềm nhìn hắn, mỉm cười tươi tắn: “Muội bị con rắn đó bắt đi, vừa chạy thoát là tới tìm huynh ngay”. Nàng dựa gần vào người Dung Trần Tử, xem xét vãi thuốc băng trên ngực hắn: “Vết thương của sư ca sao rồi?”.

Dung Trần Tử không quen với việc người khác nhìn chằm chằm vào ngực mình như vậy, khẽ ho một tiếng, nói: “không sao, muội quay về được là tốt rồi”. Hắn đang rất lo lắng, không biết Diệp Điềm này là thật hay giả? Nếu là con rắn ba mắt, thì hiện giờ trong Lưu phủ người có đủ sức chiến đấu với nó chỉ có một mình Hà Bạng. Thuần Vu Lâm không có ở đây, một mình Hà Bạng có lẽ sẽ không mạo hiểm đâu. Làm sao kéo dài được thời gian để nàng ấy thông báo cho những người khác đây?

Hắn đang suy nghĩ rất lung, thì Diệp Điềm ở trước mặt càng lúc càng gần hắn, rồi đột nhiên nàng vươn bàn tay thon nhỏ ngọc ngà của mình ra, sờ lên vết thương của Dung Trần Tử. Dung Trần Tử vốn dĩ là người coi trọng việc động chạm nam nữ, liền ngả người tránh ra phía sau: “Tiểu Diệp!”.

Nụ cười của “Diệp Điềm” ở trước mặt hắn càng ngày càng kì quái, giọng nói thì thào: “thì ra sư ca thật sự bị thương”.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, tay phải của Dung Trần Tử rút thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, đâm thẳng vào ngực nàng ta. Nhưng nàng ta lại nghiêng người né được, tung một chưởng vào đúng ngực Dung Trần Tử, nhưng

đường kiếm của hắn vẫn rất linh hoạt, nhanh chóng thu lại che chắn. “Diệp Diễm” cong ngón tay trái lại búng mũi kiếm ra xa, tay phải nhanh nhẹn ấn mạnh lên yết hầu Dung Trần Tử. Hắn vốn dĩ đang bị thương nặng, giờ lại đột nhiên cử động mạnh, nên máu trước ngực lại thấm tràn cả ra.

Hương vị thịt thần tiên kích thích khiến “Diệp Diễm” không ngừng chảy nước miếng, ánh mắt nàng ta sáng lên như ngọc: “Cơ hội, đúng là cơ hội trời cho ta!”.

Hai ngón tay nàng ta kẹp chặt lấy mũi kiếm, thân hình như một con rắn quấn chặt lấy thắt lưng Dung Trần Tử. Dung Trần Tử vừa mới tập trung sức lực, thì ngay lập tức máu ở ngực chảy lại ra đầm đìa. Hơi thở của hắn dần trở nên khó khăn, nước miếng của “Diệp Diễm” đã nhỏ giọt lên quần áo của hắn. Dung Trần Tử không dám kêu cứu, nếu người tới không đề phòng, chỉ sợ rằng lại dâng thêm mạng sống cho nó.

Nổi băn khoăn ấy của hắn lại vừa hay trở thành lợi thế cho con rắn ba mắt đang mạo danh Diệp Diễm. Nó mút vết máu thấm ra trên miếng vải thuốc băng vết thương của Dung Trần Tử, vẻ mặt tham lam: “Nếu như có được nguyên tinh của người, thì ta cần gì phải đi thu thập lũ trẻ con mới sinh nữa? Cũng xem như người chết một cách có ý nghĩa”.

Sức lực của Dung Trần Tử dần giảm sút theo lượng máu đang từ từ chảy ra, eo lưng bị thân thể của “Diệp Diễm” cuốn càng lúc càng chặt. Mặt Dung Trần Tử trắng bệch, con rắn ba mắt đang hút máu, đắm chìm trong hương vị máu thịt thần tiên không thể dứt ra được. Nhưng đúng ra, nó không nên coi thường cao nhân trong Đạo tông, tuy thanh bảo kiếm trong tay phải của Dung Trần Tử bị khống chế, nhưng tay trái lại đang chống lên eo của Diệp Diễm, năm ngón tay của hắn đang xòe ra, giờ đột nhiên nắm chặt lại, tung ra một quyền.

Con rắn ba mắt rên lên một tiếng đau đớn, rồi đột nhiên rơi từ trên người hắn xuống, phun ra một ngụm máu lớn – một quyền kia của Dung Trần Tử đánh xuyên qua thân thể che đậy bên ngoài của nó, suýt chút nữa là thủng cả xác rắn. Nó lăn lộn giãy giụa, rất lâu sau mới hồi lại sức. Dung Trần Tử đã dốc toàn bộ khí lực để ra đòn ban nãy, nên giờ quả thật khó có thể nhúc nhích gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó từ từ hồi phục.

Con rắn ba mắt vận vẹo cổ chùng một khắc, cuối cùng cũng đứng dậy được, nó lộ ra bộ mặt hung tợn, cắn luôn một miếng lên tay phải Dung Trần Tử, rồi uống máu tươi ừng ực. không lâu sau, nó ngẩng đầu lên, lại khôi phục lại nụ cười tươi tắn: “một thân tu vi này của người, sau khi cái xác này chết rồi thì cũng lãng phí lắm, chi bằng để ta hưởng, coi như là công đức”.

Rồi nó đột nhiên vươn tay cởi trung y màu trắng của Dung Trần Tử ra, khuôn mặt Dung Trần Tử nhất thời biến sắc: “Đừng chạm vào ta!”.

Nó cười hi hi: “Trước khi chết, để người được vui vẻ sung sướng một chút”. nói xong, nó chu đáo cởi y phục của Dung Trần Tử ra hết như một nàng thê tử đang hầu hạ cho đấng trượng phu nhà mình. Cả người Dung Trần Tử nổi hết cả da gà, vừa tức lại vừa xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng, hắn hét lên: “Dừng tay lại!”.

“Diệp Diễm” cong người trêu chọc đùa nghịch hồi lâu, đột nhiên kêu lên một tiếng “Ồ” đầy ngạc nhiên: “Sao lại không có phản ứng gì vậy?”. Nó cau mày: “Lẽ nào người không thích sự muội mình?”.

Gân xanh trên trán Dung Trần Tử như sắp nổ tung, lửa giận trong mắt như đang bốc cháy bùng bùng, nếu không phải sức lực của hắn đã cạn kiệt, không thể cử động được, thì đã băm thây con rắn thối này thành ngàn mảnh từ lâu rồi. Con rắn vẫn còn đang suy nghĩ: “Vậy người thích ai nhỉ?”. Rồi nó tự cho là thông minh: “Lẽ nào người thích là cô gái vừa tới lúc chiều nay?”.

Nó lắc người biến, hóa thành dáng vẻ của Hà Bạng, đắc ý nói: “Thuật biến hóa huyền ảo ta mới học đấy, thế nào?”.

Nếu là lúc bình thường, kiểu biến hóa thô thiển này cùng lắm cũng chỉ là trò chọc cười cho Dung Trần Tử, nhưng hiện giờ hắn hoàn toàn không thể tập trung trấn tĩnh tâm trí được nữa. “Hà Bạng” trước mặt thân thể uyển chuyển tha thướt, kích thích eo lưng cũng không hề sai khác. Thứ đó từ từ ghé sát vào bên tai Dung Trần Tử, học cách dụi dụi vào cánh tay chắc khỏe của hắn như Hà Bạng thật vẫn thường làm, giọng nói vừa yêu kiều vừa lãnh lút: “Tri quan”.

Dung Trần Tử quay mặt đi hướng khác, trong mắt chứa vẻ chán ghét, nhưng thân thể lại dần dần có phản

ứng. Con răn thối vô cùng kinh ngạc, hí hửng nói: “Quả nhiên là có tác dụng, loài người các ngươi thật kì lạ”.

Con răn bắt đầu khiêu khích từng chút từng chút một, khiến hơi thở của Dung Trần Tử càng lúc càng gấp gáp. Bàn tay của nó nhẹ nhàng ấn lên vùng bụng dưới của hắn, mặt mày vui sướng mừng rỡ: “Bên trong nhiều quá, đều là của ta, đều là của ta tất!”.

Đầu lưỡi của Dung Trần Tử bị cắn nát, hắn muốn vùng dậy tung ra một đòn cuối cùng, thì đột nhiên tiếng cười của con răn ba mắt trên người hắn tắt lịm, nó cúi đầu nhìn xuống ngực mình, ở nơi đó không biết từ bao giờ đã lộ ra một cột băng nhọn. Con răn thối quay đầu một trăm tám mươi độ, thì nhìn thấy Hà Bạng xinh đẹp kiều mị đang đứng ở cửa. Nàng vỗ vỗ tay, còn cảm thán: “Tri quan, ta cứu ngươi một mạng, coi như trả ón nợ tình cảm lúc trước”.

Dung Trần Tử không thể mở miệng nói chuyện. Con răn ba mắt rơi từ trên giường xuống, đang muốn trườn tới chỗ Hà Bạng, thì bàn tay trắng trẻo của Hà Bạng liền khẽ nắm lại, sau đó cột băng nhọn trong cơ thể nó đột nhiên nổ tung, chỉ kịp nghe thấy một tiếng trầm thấp, nó vụn vụn trên mặt đất với vẻ không cam tâm, rồi từ từ bất động.

Ảo giác biến mất, trên nền đất chỉ còn lại một thi thể máu thịt bầy nhầy. Hà Bạng sợ nó chưa chết hẳn, liền bước lên trước chặt đầu nó, từ bên trong cổ rơi ra đầu của một con răn ba mắt, nền đen vân trắng, âm nhân ở giữa vẫn chưa kịp mở.

Hà Bạng dùng thuật Ngưng băng đông cứng nó lại, cũng không biết đã thi triển pháp thuật gì, khối băng lạnh lẽo bỗng nổ bùm một tiếng, trên mặt đất không còn thấy bất cứ vết máu nào nữa, chỉ còn lại một vũng nước trong. Lúc ấy, nàng mới yên tâm nói: “Ôa ôa, con răn ba mắt thối, dám tranh ăn với bổn tọa, chết cũng chưa hết tội!”.

Trên giường, lồng ngực của Dung Trần Tử vẫn đang chảy máu. Hà Bạng quỳ xuống bên cạnh hắn, nàng liền thực hiện một đạo pháp thuật, trong tay phải hiện ra một màn sương trắng tựa mây trời, màn sương ấy giống y như một thực thể. Nàng cúi người chà rửa, màn sương giống như có sinh mệnh từ từ thấm vào người Dung Trần Tử, mang hết bụi bẩn trên người hắn đi.

Quần áo nàng mặc vốn dĩ thường mát mẻ, lại thêm việc đang cúi người, nên Dung Trần Tử đang nằm trên giường có thể nhìn thấy phong cảnh ở ngực nàng, hắn vốn là bậc chính nhân quân tử, nhưng trước đó không lâu lại phải chịu loại kích thích đó, nên chỉ đành quay mặt đi hướng khác.

Hà Bạng lau đến chỗ quan trọng đó, không khỏi thò tay ra sờ nắn, khiến gân xanh trên trán Dung Trần Tử tức giận gồ hần lên, nàng lại nổi tính xấu. Nàng nhắc người dậy nằm sấp lên lồng ngực của Dung Trần Tử, vừa liếm miệng vết thương trước ngực hắn, vừa móc lọ cao tái tạo da liền xương cốt từ trong người ra: “Người đã đồng ý rồi, một con răn ba mắt thì đổi ba lạng thịt, lần trước trong Thanh Hư quan có một con răn giả mạo người, hôm nay ở đây lại thêm một con khác giả mạo Diệp Diễm, còn cả con răn giả mạo Lưu Tầm Phương nữa...”. Nàng bắt đầu xòe bàn tay ra đếm: “Giờ đã biết là có bốn con rồi nhé!”.

Lớp cao vừa bôi lên miệng vết thương, quả nhiên mát lạnh, cơn đau cũng từ từ giảm bớt, Dung Trần Tử gắng gượng mở miệng: “Vậy nên?”.

Hà Bạng liếm vết máu đang tràn ra bên môi hắn, Dung Trần Tử nghiêng mặt tránh đi: “Bốn con rồi thì tặng ta một món quà be bé đi, Tri quan!”. Nàng chép miệng: “Người lại dùng nguyên tinh nuôi người ta thêm một lần nữa đi, được không?”.

Sắc mặt Dung Trần Tử méo mó: “Nam nữ thụ thụ bất thân, dù sao đi nữa người cũng là Hải hoàng do Long Vương đích thân phong...”. Hắn nói một hơi dài, nên hơi thở hỗn hển gấp gáp. Nhưng Hà Bạng lại không quan tâm, nàng vươn tay che miệng Dung Trần Tử lại, lại ghé vào tai hắn, hỏi: “Có được hay không? không trả lời ta sẽ coi như ngươi đã đồng ý!”.

Dung Trần Tử không thốt nổi lên lời, nàng vui vẻ đến mức đôi mắt cũng cười híp cả lại: “một, hai, ba, người đồng ý rồi nhé!”.

Dung Trần Tử tức giận xấu hổ không để đâu cho hết. Hắn chẳng muốn dây dưa gì với Hà Bạng nữa, nhưng không ngờ vừa nảy dưới trăm ngàn cách giả vờ ẻo lả của con răn ba mắt, hắn lại khó lòng khống chế được.

Trong lúc lòng dạ hẩn đang mâu thuẫn tự trách, thì Hà Bạng đã xông tới muốn tấn công, Dung Trần Tử thấp giọng hừ một tiếng, nhất thời mặt mũi đầu cổ đều đỏ bừng tím tái. Mấy lần trước, Hà Bạng được Dung Trần Tử lấy nguyên tinh bồi bổ, lúc đầu cũng không cảm thấy gì, về sau mới phát hiện ra thể chất được cải thiện đáng kể. Nàng vốn là Nội tu, thân thể là khuyết điểm chết người, lại thêm việc lười vận động, mới chạy có vài bước đã thở hồng hộc, giờ có phương pháp kì diệu vừa có lợi lại thoải mái, lẽ nào cam tâm bỏ qua. Nhưng đúng lúc ấy nàng lại chia tay với Dung Trần Tử. Nên lần này, nàng canh sẵn trước cửa phòng nhưng lại không kinh động gì đến người ta, cũng là có ý ăn trộm của ăn trộm. Dung Trần Tử có đồng ý hay không, nàng mặc kệ.

Nhưng Dung Trần Tử lại từ chối phối hợp, nên nàng cảm thấy khó chịu vô cùng. Thân thể mềm mại mỏng manh không chịu nổi loại ma sát này, nàng thấy rất đau, thử mấy lần đều giống như con hổ cắn phải con nhím – không thể ngậm miệng vào được.

Dung Trần Tử lâm vào cảnh khổ sở vui sướng đan xem khó có thể dùng lời để miêu tả, cổ hẩn trướng lên như sắp chảy máu tới nơi, gắng gượng nói: “Đừng...”.

Hà Bạng dùng nước để làm ướt bản thân, lần này thì dễ dàng hơn nhiều, nàng khẽ rên lên một tiếng, thân thể vừa mềm mại vừa mịn màng nằm sấp lên ngực Dung Trần Tử, hơi thở ngọt ngào thanh mát. Lần đầu tiên Dung Trần Tử tỉnh táo để cảm nhận loại khoái cảm này, cả người hẩn như run lên, máu nóng kêu gào sôi sục, hơi thở gấp gáp, trong ngực dường như có một ngọn lửa đang bùng hực cháy.

Hà Bạng bên ngoài tuy xinh đẹp nhưng bên trong lại vô dụng, chưa được bao lâu, mồ hôi đã vã ra đầm đìa. Nàng nằm sấp trên người Dung Trần Tử, Dung Trần Tử tiến không được lùi cũng chẳng xong, thần trí có phần hỗn loạn, trong tiềm thức hẩn cũng không rõ mình hi vọng nàng tiếp tục hay nên yêu cầu nàng dừng lại nữa. Hai người đang dây dưa dính lấy nhau, thì đột nhiên cửa phòng bị mở, Dung Trần Tử vội hạ màn trướng xuống, dốc hết sức kéo một chiếc chăn bông qua, cuốn chặt lấy Hà Bạng đang ở trên người mình.

Ở phía ngoài, Thanh Huyền đang bưng thuốc bước vào: “Sư phụ, Đại tư tế của Hải tộc đang chuẩn bị phá thông tất các bức tường ngăn cách để tìm kiếm sư cô. Người hãy uống thuốc trước đi ạ”.

Thân thể mịn màng của Hà Bạng dính chặt lấy hẩn, hơi thở của Dung Trần Tử cũng vì thế mà trầm đục hơn, trong lòng xấu hổ không sao nói hết, con rắn ba mắt làm hại biết bao sinh linh, sư muội sống chết ra còn chưa rõ, bản thân hẩn lại... Cảnh tượng hoang đường này nếu để đồ đệ của hẩn nhìn thấy, sau này làm sao gặp người khác được nữa đây?

Hà Bạng lại rất ngoan, kìm sát lên hòm cổ hẩn không hề động đậy, còn biết ý không dè vào miệng vết thương trên ngực hẩn nữa. Dung Trần Tử cố gắng điều hòa lại hơi thở, không muốn để Thanh Huyền nghe ra điều gì khác thường: “Cứ để thuốc xuống đó, người ra ngoài trước đi”.

Thanh Huyền vâng lệnh, đặt thuốc xuống cái tủ thấp. Hà Bạng nghịch ngợm, khẽ cử động thân thể, nàng quả thực quá chặt, khiến Dung Trần Tử không khỏi rên lên một tiếng buồn bực. Thanh Huyền vội vàng quay người lại hỏi: “Sư phụ, vết thương của người lại tái phát ư?”.

hẩn bước lên trước định vén màn trướng lên, thì Dung Trần Tử dùng toàn bộ sức lực ấn chặt Hà Bạng xuống, hẩn gần như nghiêng chặt răng mở miệng nói: “Ta không sao, ra ngoài đi”.

Thanh Huyền tuy rất lo lắng, nhưng cũng không dám làm trái ý sư phụ, liền lùi lại ba bước rồi quay đầu bước ra khỏi phòng. Đợi đến khi cửa phòng được đóng lại rồi, Dung Trần Tử không thể chịu đựng thêm được nữa, lồng ngực như muốn nổ tung. hẩn cắn môi đến bật máu: “Đừng tưởng rằng ta không dám giết người!”.

Lần đầu tiên hẩn có ý muốn giết người, tay phải tóm chặt lấy yết hầu Hà Bạng.

Hà Bạng đau đến chảy cả nước mắt. Dung Trần Tử nghiêng chặt răng, tay phải từ từ tăng thêm lực, nàng ra sức giãy giụa, với sức lực này nếu vào lúc bình thường, thì đối với Dung Trần Tử mà nói căn bản không có gì đáng kể, nhưng vào giờ phút này nàng vẫn giãy ra được.

Váy áo của Hà Bạng lộn xộn, trên cổ xuất hiện một vết hằn đỏ chói mắt, nàng chặt vật treo xuống giường. Suy cho cùng cũng là đại yêu ngàn năm, nàng đã bao giờ phải chịu thiệt thòi như thế này chứ, nhất thời thẹn quá hóa giận. Nàng liền nổi máu bất nạt Dung Trần Tử đang bị thương nặng, xông lên trước nhằm

đúng chỗ bị thương của hấn đâm một cú đau điếng. Cũng còn may là lực của nắm đấm nhỏ nhắn này không mạnh, nếu không thì sợ rằng có đến mười Dung Trần Tử cũng không sống nổi.

Bị một đấm khiến khí huyết trong người Dung Trần Tử cuộn trào, máu thấm cả ra chân, rục rờ chói mắt. Hơi thở của hấn hỗn hển thô khàn, Hà Bạng thì lạnh lùng bàng quan, hồi lâu sau mới tức giận, hừ hừ nói: “Sớm biết vậy thì đã không cứu ngươi rồi, hừ, nên để con rắn đó nuốt luôn ngươi đi mới phải!”.

Cửa phòng đóng lại, Hà Bạng đi tìm Thuần Vu Lâm. trên cơ thể Dung Trần Tử dường như vẫn còn phảng phất lưu lại sự mềm mại ấp áp của nàng. hấn nhắm chặt mắt, rất lâu sau mới có thể vắt vả lau rửa cơ thể được sạch sẽ. hấn mặc trung y lại tử tế, cố gắng chống người dậy, bưng bát thuốc đặt ở trên chiếc tủ thấp uống một hơi cạn sạch, có nóng không, có đắng không, hấn cũng không biết.

Lưu phủ, sảnh chính.

Tiếng khóc của Lưu Tẩm Phương từ xa vọng lại, hóa ra sau khi nàng ta về phòng, tắm rửa xong liền tới tiểu viện tìm mẹ, nhưng tìm mãi cũng không thấy bóng dáng bà đâu. Cuối cùng tìm đến khắp cả trên dưới Lưu phủ, lúc ấy Lưu Các Lão mới phát hiện nàng tiểu thiếp của mình đã mất tích. Lại nhớ tới cái xác trương lên trong hồ ngày hôm nay, tung tích của Huệ Nương không cần nói cũng biết.

Lưu Tẩm Phương tuổi hãy còn nhỏ, không thể chấp nhận được sự thật rằng mẹ mình đã chết thảm như vậy. Lưu Các Lão lại không kiên nhẫn, mắng: “Chết thì cũng đã chết rồi, gào khóc như thế làm gì? Im miệng lại cho ta!”.

Hai mắt Lưu Tẩm Phương trừng lớn: “Sao lại chết thì cũng đã chết rồi? Lẽ nào di nương không phải là người sao? Di nương được gả vào trong phủ suốt bấy nhiêu năm, chịu biết bao khổ cực, đã bao giờ cha để tâm đến chưa? Ở trong phủ nhiều ngày như vậy, mà không một ai phát hiện ra di nương đã mất tích! Giờ di nương đã chết rồi, cha lại còn nói ra những lời vô tình vô nghĩa đó nữa!”. Suốt mười mấy năm nay, nàng vẫn luôn nhẫn nhục chịu đựng, nhưng giờ hai mắt đỏ ngầu, giống như một con dã thú chỉ trực chờ nuốt chửng người khác: “thật uổng phí cái danh thầy giáo của Thánh thượng, vậy mà bản thân lại coi mạng người như cỏ rác! Cha không sợ hồn ma của di nương không được yên nghỉ, quay về tìm cha sao?”.

Bị con gái bác bỏ trước mặt bao nhiêu người, Lưu Các Lão không kiềm được lửa giận quát: “Hỗn xược!”.

Lát sau, Lưu phu nhân chạy tới, bà ta là bà lớn trong nhà, nên lời nói cũng không cần phải kiêng nể gì ai: “Ngươi thân là con gái, suốt mấy ngày mấy đêm đi đâu không về, đi cũng không nói với ai một tiếng, về đến nhà lại dám ngỗ nghịch với lão gia! Hừ, Lưu gia tốt xấu gì cũng nuôi dưỡng hai mẹ con ngươi suốt từng ấy năm, không nhận được chữ ơn thì thôi, lại còn bị chuốc lấy oán trách vào người”. Bà ta khề ra hiệu, liền có một gia nô đi tới kéo Lưu Tẩm Phương đi.

Suy cho cùng cũng là chuyện trong nhà người ta, người của Đạo tông cũng không tiện can dự vào. Dung Trần Tử đằng hắng một tiếng, lúc ấy Lưu Các Lão mới thu lại cơn giận, nói: “Gia môn vô phúc, đã khiến mọi người chê cười rồi”.

Hành Chỉ chân nhân và mọi người dĩ nhiên không muốn nhiều lời, nên đành an ủi vài câu, rằng mẹ đẻ nàng ta vừa mới mất, nên nàng ta nói năng không kịp suy nghĩ, vấn đề này đến đây là dừng lại. Câu chuyện lúc đó lại chia sang Minh xà. Dù sao người chết cũng chỉ là một phụ nữ không quan trọng, nếu có đặt trong một vở hát tuồng thì đó cũng chỉ là một vai diễn không có lời thoại, ai sẽ để tâm đến chứ?

Hà Bạng dĩ nhiên càng không quan tâm, nàng tập tễnh chạy đến bên cạnh Thuần Vu Lâm: “Thuần Vu Lâm, cổ người ta đau”. Thuần Vu Lâm nghiêng người qua xem, da thịt Hà Bạng mềm mịn, vết hằn đỏ trên cổ lại càng thêm nổi bật. Lông mày Thuần Vu Lâm nhăn lại: “Là ai làm?”.

Hà Bạng dựa vào trong lòng hấn, chuyện này về vang gì chứ, ngay cả một người như nàng cũng chẳng còn mặt mũi nào để mách tội: “Đều tại con rắn ba mắt đó hết, hu hu hu hu”.

Thuần Vu Lâm tưởng nàng gặp phải con rắn ba mắt, nên vội vàng lấy cao thuốc bôi lên cổ cho nàng, giọng dịu dàng: “Được rồi, đều tại thần không tốt, thần nên đi theo bệ hạ. Lần sau chúng ta bắt được bọn chúng, cũng bóp cổ bọn chúng để trả thù nhé!”.

Hà Bạng vốn chỉ giả vờ khóc, nhưng nước mắt lại như những hạt đậu vàng thánh thót rơi xuống. Thuần Vu Lâm bế nàng lên, đi ra khỏi phòng: “Được rồi, đừng khóc nữa, có đói không, chúng ta đi xem thử xem

có thứ gì ăn được không nhé!”.

Cả đám người ở trong phòng trầm ngâm, Trang Thiếu Khâm nhìn thấy cảnh ấy khuôn mặt đầy vạch đen.

Thuần Vu Lâm tìm rất nhiều đồ ăn cho Hà Bạng, nàng chẳng còn miệng đâu để khóc lóc, rốt cuộc cũng yên tĩnh được một lát. Thuần Vu Lâm dỗ dành nàng xong, lại ra khỏi cửa. Hà Bạng đuổi theo, hỏi: “Người đi đâu vậy?”.

Bước chân của Thuần Vu Lâm hơi khựng lại, nở nụ cười miễn cưỡng: “sự việc khẩn cấp trước mắt vẫn là tìm ra Diệp Điềm, thần đi xung quanh Lưu phủ tìm thử xem sao”.

Hà Bạng ăn bánh hoa quế, hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Buổi tối hôm ấy, quan binh gõ lên tất cả những vách tường có trong Lưu phủ, thiếu chút nữa là phá hủy luôn toàn bộ trang viên này, cuối cùng tìm thấy Diệp Điềm tại một khu vườn bỏ hoang cách vườn chính tầm một canh giờ đi bộ.

Chỉ là Diệp Điềm hôn mê bất tỉnh, Trang Thiếu Khâm bắt mạch cho nàng, vẻ mặt nghiêm trọng: “Xem tình trạng, thì có vẻ như muội ấy bị trúng một loại pháp thuật nào đó, có người đã phong kín thần thức của muội ấy vào trong tâm khiếu [1] rồi”.

[1] Tâm khiếu là chỉ lỗ hổng trong trạng thái tinh thần. Người xưa cho rằng đàn ông có bảy khiếu, đàn bà có chín khiếu. Khi sống tất cả các khiếu sẽ đều đóng hay mở theo những thời điểm phù hợp để con người hòa hợp được với thời đại vũ trụ, nhưng khi chết thì tất cả các khiếu phải đóng lại để hồn có thể thoát ra từ trên đỉnh đầu lên trời, tức là giúp cho hồn không bị siêu tán, để sau này có thể đầu thai trở lại làm người.

Lời vừa dứt, Dục Dương chân nhân cũng nhủu chặt mày, nói: “Tâm khiếu của con người rất phức tạp, chỉ cần sơ ý một chút thôi thì sẽ sa vào và rất khó tìm được đường ra. Phải dẫn thần thức ra bằng cách nào đây?”.

Trang Thiếu Khâm nhìn chăm chăm về phía Hà Bạng, nàng đang mải mê ăn cánh gà, còn ngồi xồm luôn xuống bàn nhai nhồm nhoàm. Trang Thiếu Khâm mặt dày nói: “Hải hoàng bệ hạ, thuật pháp của người thuộc mệnh thủy, nếu dùng nước để dẫn đường thăm dò tâm khiếu của con người, chắc là không khó lắm nhỉ?”.

Hà Bạng gặm cánh gà, nói: “không khó”. Nàng cũng chẳng thèm quay đầu lại: “Nhưng trước khi ra khỏi biển, ta đã giao hẹn với tên đạo sĩ thối đó rồi, chỉ chuyên tâm lo chuyện giết rắn, một con rắn ba lạng thịt, hiện giờ người lại còn muốn ta cứu Diệp Điềm nữa sao?”.

Nàng sờ sờ vào vết hằn đỏ trên cổ, càng nghĩ lại càng thấy tức, bèn trợn trừng cả hai mắt lên, nói: “Dựa vào đâu mà bỗng toạ phải cứu Diệp Điềm! Cứu được nàng ta rồi còn bị nàng ta mắng nữa!”.

Trước đó, Trang Thiếu Khâm có hơi nghi ngờ – Vết hằn trên cổ nàng ta rõ ràng là do người nào đó gây ra, con rắn ba mắt không quen bóp, mà chỉ nuốt và giết mà thôi. Nguồn gốc của vết thương kia rất đáng nghi. Giờ thấy thái độ của Hà Bạng như vậy, hắn liền hiểu ra được đến bảy tám phần – Sư huynh à, huynh lại chọc giận nàng ta rồi đúng không? Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, giờ động vào nàng ta làm gì?

Biết Diệp Điềm vẫn còn sống, Dung Trần Tử mới cảm thấy an tâm. Bình thường, hắn sẽ có cách dẫn hồn phách của Diệp Điềm ra, nhưng nội lực hiện giờ của hắn lại không đủ. Hắn im lặng rất lâu, Trang Thiếu Khâm hiểu rõ, nói: “Thần thức của Diệp Điềm bị phong ấn trong tâm khiếu suốt một thời gian dài, sợ là thân thể có chút tổn hại, nếu sư huynh nhất quyết không chịu nhiều lời với Hà Bạng kia nữa, thì chi bằng để đệ dẫn hồn...”.

Dung Trần Tử đương nhiên phản đối: “Đệ coi đây là trò đùa à? Nếu ngay cả đệ cũng bị vây hãm trong đó, thì tính sao hả?”.

Trang Thiếu Khâm nhún nhún vai: “không thử thì làm sao biết được?”.

Dung Trần Tử trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Bảo Hà Bạng vào đây, ta có lời muốn nói với nàng ta”.

Hà Bạng nhất định không chịu vào, Thuần Vu Lâm biết rõ tính nàng, nên phải dỗ dành rất lâu. Nàng đồng ý đến phòng Dung Trần Tử nhưng vẫn còn giận nên quyết không hé răng nói nửa lời. Dung Trần Tử là

người biết phân rõ nặng nhẹ hơn Trang Thiếu Khâm nhiều, hấn không muốn dính líu gì tới Hà Bạng nữa, nhưng tình thế cấp bách, không thể không nhân nhượng nàng: “Cứu Diệp Điềm, ta sẽ cho người thêm ba lạng thịt nữa”.

Hà Bạng không chịu đến gần hấn, mà đứng phía trước giá mắc áo gần cửa nói: “Khi nào cho?”.

Dung Trần Tử sợ nàng lại nhắc đến chuyện lấy nguyên tinh bồi bổ, giờ nghe thấy vậy, liền thở phào nhẹ nhõm, hấn đáp không chút do dự: “Diệp Điềm tỉnh lại lúc nào thì cho lúc đó”.

Ngoài dự đoán, Hà Bạng cũng không hề quấy lấy hấn, mà thoải mái đồng ý ngay: “Được”.

Hà Bạng xoay người đi đến phòng Diệp Điềm. Dung Trần Tử nhìn theo bóng nàng, hấn chưa từng tiếp xúc với Nội tu, nên không biết nhiều về thói quen của Nội tu. Nhưng Hà Bạng này thì... dường như đã thật sự không còn quần lấy hấn nữa rồi.

Hà Bạng dẫn hồn cho Diệp Điềm, Thuần Vu Lâm làm nhiệm vụ bảo vệ. hấn đứng canh phía ngoài phòng Diệp Điềm, không cho phép những người không liên quan bước vào trong. Trang Thiếu Khâm phái hai tên đệ tử đến đứng ở ngoài cửa chờ dặn dò, còn mình cùng Hành Chỉ chân nhân đi tìm kiếm tung tích của hai con rắn ba mắt kia – Con rắn giả mạo Lưu Tẩm Phương rốt cuộc đã chạy đi đâu vậy chứ? Còn con rắn giả mạo hấn hiện giờ đang ẩn náu nơi nào?

Thuần Vu Lâm đương nhiên rất đề phòng những người trong Đạo tông, hấn đứng đợi trên một cây hòe trồng trong sân suốt nửa canh giờ. Dẫn hồn là một việc rất phức tạp, không thể vội vàng, nên hấn cũng chẳng việc gì phải gấp gáp.

không lâu sau, Lưu Tẩm Phương từ ngoài sân đi vào. Nàng mặc một bộ váy áo màu đỏ tươi, toát lên vẻ đoan trang, kín đáo của một cô gái sinh ra trong chốn khuê các. trên tay nàng bưng ba đĩa thức ăn, một bình rượu, khuôn mặt nàng ta mang theo vẻ e thẹn của một tiểu thư lá ngọc cành vàng, ngượng ngùng nói: “Ăn... Ăn một chút trước đi”.

Thuần Vu Lâm thoáng ngẩn người, nhưng hấn từ chối rất nhanh: “không cần đâu, đợi bệ hạ của ta dẫn hồn xong, ta ăn cùng với nàng ấy cũng được”.

sự thất vọng hiện lên rõ ràng trong đôi mắt của Lưu Tẩm Phương: “Suốt mấy ngày nay, người đều bận rộn chăm sóc cho nàng ấy... không thể ăn trước một chút thôi sao?”.

Trái tim Thuần Vu Lâm liền mềm hấn đi. hấn đi theo Hà Bạng đã lâu, nàng là người tham ăn, lại vui buồn thất thường, trước giờ hấn toàn ở vào thế yếu, đã quen với việc mọi chuyện đều nghĩ cho nàng trước tiên, cũng sinh ra cái tính dịu dàng thương hoa tiếc ngọc. Lần đầu gặp Lưu Tẩm Phương ở Lưu phủ, hấn thương hại nàng ta quá yếu đuối, nên đã tạo căn cơ cho nàng ta, hi vọng sau này nàng ta có thể bước chân qua ngưỡng cửa tu tiên, thoát khỏi nóng lạnh thất thường của chốn nhân gian thế tục. Lưu Tẩm Phương cũng là người khéo léo hiểu chuyện, từ đó trở đi luôn coi hấn là sư phụ, cung kính vô vàn.

hấn cầm chiếc đĩa lên ném thử lần lượt các món, ý cười trên môi đã ỉu phảng nấp nhần vương trên hàng mày của Lưu Tẩm Phương: “Mùi vị rất ngon, cảm ơn. Rượu thì không thể uống được, dẫn hồn không phải là trò đùa, tuyệt đối không thể để người khác làm phiền được. cô cũng mệt rồi, nên quay về nghỉ ngơi đi”.

Có lẽ vì lời khen nhạt nhẽo của hấn, nên khuôn mặt Lưu Tẩm Phương liền đỏ ửng lên như trái táo mùa thu: “Ừ”.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, lúc sắp ra đến cửa tiểu viện lại ngoái đầu nhìn về phía Thuần Vu Lâm đang ở trên cây hòe. Thuần Vu Lâm khẽ nở nụ cười, áo đỏ tóc đen, tao nhã như thơ. Máu trong người Lưu Tẩm Phương tựa hồ như đang sôi lên, nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn thêm nữa, đi mà như trốn chạy.

Hà Bạng mất một canh giờ mới dẫn hồn xong cho Diệp Điềm, khi nàng bước ra khỏi phòng cũng là lúc Diệp Điềm đã tỉnh lại. Trang Hạo Thiên và Trang Hạo Vũ vội vàng bước vào trong chăm sóc. Thuần Vu Lâm nhảy từ trên cây hòe xuống, một tay ôm chặt lấy eo nàng, một tay bóp vai cho nàng, hỏi: “Có đói không? Muốn ăn gì?”.

Về một mối trên gương mặt Hà Bạng vẫn chưa tan hết, tâm tư rõ ràng đang đặt ở nơi khác: “Có người đã hứa cho ta ba lạng thịt, người đi lấy về đi”.

Thuần Vu Lâm khẽ cau mày: “Bệ hạ, tình hình lúc này rất đặc biệt, răn ba mắt hiện đã xuất hiện đến bốn con rồi, thật giả thế nào vẫn chưa phân biệt được. Dung Trần Tử lại là người có đạo pháp cao cường, nếu vết thương của hắn ta khỏi, thì chúng ta có thể tiết kiệm được rất nhiều sức lực. Người hà tất vì chút tham ăn nhất thời mà khiến vết thương trên người hắn nặng thêm?”

Đôi mắt tròn xoe của Hà Bạng trừng lớn: “Nhưng hắn đã hứa với ta rồi!”

Thuần Vu Lâm dịu dàng trấn an nàng: “hắn ta là kẻ quân tử, đã hứa thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời đâu, chuyện này cứ tạm ghi lại đã, đợi sau khi xử lý được mấy con răn ba mắt đó rồi nhắc lại cũng chưa muộn. Thần sẽ đi làm vài món mà bệ hạ thích nhất”.

Lúc này, Hà Bạng mới vui vẻ lên một chút: “Vậy thì được, cứ tạm thời ghi nợ đã. Hừ hừ”.

Thuần Vu Lâm ôm nàng đi vào nhà bếp. Hà Bạng không quen ăn uống cùng người lạ, việc ăn uống trong suốt mấy ngày nay đều do một mình Thuần Vu Lâm đảm trách. Hắn vừa đi vừa thắc mắc: “Con răn ba mắt tuy rằng rất kì lạ, nhưng hình như không mấy may uy hiếp đến Hải tộc. Từ đầu đến cuối thần vẫn không hiểu, bệ hạ cứ đường hoàng ở lại trong cung Hải hoàng ung dung quan sát mọi việc, hà tất gì phải dính vào mấy chuyện rắc rối này?”

Hà Bạng ngó quanh, thấy không có ai, mới nói nhỏ: “Ta làm chuyện này đương nhiên là có lí do của nó. Con răn ba mắt đầu tiên xuất hiện, giả mạo Dung Trần Tử, việc đầu tiên nó làm khi quay về Thanh Hư quan chính là tìm ta. Khi linh hồn của ta về Hải tộc, lúc quay lại, con răn giả mạo Lưu Tẩm Phương đang đứng án ngữ ngay trước mặt ta, tuy rằng không biết nó định làm gì, nhưng ta nghĩ nhất định là phải có nguyên do nào đó!”

Lúc nàng phân tích sự việc nghiêm túc giống hệt như khi đang ăn đồ ăn: “Con răn ba mắt thứ ba giả mạo làm Trang Thiếu Khâm, việc đầu tiên nó làm không phải là đi tìm tên Dung Trần Tử đang bị thương nặng, mà lại đến Hải tộc tìm ta. Con răn ba mắt thứ tư tuy đến tìm Dung Trần Tử, nhưng cũng vì nhìn thấy hắn bị thương, nên muốn đoạt lấy tinh lực và hồn phách”.

Sắc mặt Thuần Vu Lâm dần trở nên nghiêm trọng: “Ý của bệ hạ là... có khả năng con răn ba mắt đó chạy tới đây là vì người ư?”

Hà Bạng cười lạnh: “không biết, nhưng ta chẳng có chút may mắn thích thú gì với bọn chúng hết. Nên đương nhiên, tranh thủ cơ hội giúp Đạo tông tiêu diệt bọn chúng mới là thượng thượng sách”.

Thuần Vu Lâm hiểu ra, liền nói: “hiện giờ, chỉ có thể khiến cho đám đạo sĩ kia tưởng rằng răn ba mắt đến là vì Dung Trần Tử hoặc đến là vì muốn làm điên đảo chốn nhân gian. Bằng không, chỉ dựa vào sức của người và thần, e là lực bất tòng tâm”.

Hà Bạng nhảy tung tăng về phía trước: “không nói về vấn đề này nữa! Ta đói sắp chết rồi! Thuần Vu Lâm người đi nhanh lên chút đi!”

Mọi người tập trung lại trong phòng Diệp Diễm, nàng vẫn còn nhớ chuyện xảy ra lúc đó: “Người hầu trong Lưu phủ giúp muối chuẩn bị nước nóng. Lưu phu nhân đang tắm sự cùng Lưu Tẩm Phương, muối nghĩ nàng ta sẽ không làm gì đâu, bèn đóng cửa chuẩn bị đi tắm. Nhưng lúc đó bỗng thấy đầu ngón tay tê dại, gần như ngay sau đó liền bất tỉnh”.

Dung Trần Tử nhíu chặt hàng mày rậm: “không phải là sư muội bị trúng nọc độc răn chứ?”

Trang Thiếu Khâm gạt đầu: “Có thể lắm, nhưng cho dù có là trúng nọc độc răn đi chăng nữa, thì sao có thể xuất hiện một cách lặng lẽ bên trong bức tường ở vườn hoa bỏ hoang được chứ?”

Dung Trần Tử nhìn Hành Chỉ chân nhân, nói: “Có một số trận pháp xoay đổi được không gian, liệu bọn răn đó có thể hiểu được sự tinh thâm bên trong trận pháp cổ xưa này không nhỉ?”

Hành Chỉ chân nhân không có vẻ gì là kinh ngạc, nói: “Có thể bọn chúng không hiểu được, nhưng đừng quên rằng, trận pháp phong ấn quái vật dưới núi Trường Cương cũng chính là một trận pháp từ thời thượng cổ, nếu thứ ở dưới đó có thể hiểu được, thì đương nhiên cũng không có gì là lạ cả”.

một vài người gạt đầu, Hà Bạng đang ăn món vịt chiên giòn, nắm rơm xào, súp vảy cá mập mà Thuần Vu Lâm làm ỉnh, bất chợt ngừng đầu lên liếc nhìn ông ta, trầm ngâm không nói gì.

Trang Thiếu Khâm nhắc tới trận pháp cổ dưới núi Trường Cương, liền trở nên nghiêm túc: “Trước mắt, muốn đối phó với bọn quái xà này, thì nhất định phải hiểu rõ tập tính của chúng. Ý của ta là nên đến thăm dò núi Trường Cương thêm lần nữa, ta nghi ngờ chất dịch nhầy lần trước là trứng. Nếu như chúng ta có thể mang một ít về, thì sẽ có thêm chút đầu mối”.

hắn vừa dứt lời, Hành Chỉ chân nhân đã lắc đầu nói: “Nếu tất cả những người trèo xuống vách núi đều có khả năng bị con rắn ba mắt kia giả mạo, vậy đến lúc đó chúng ta làm cách nào để phân biệt thật giả?”.

Về mặt Trang Thiếu Khâm rất kiên quyết: “hiện giờ, đây là manh mối duy nhất mà chúng ta có, dù sao lúc trước ta cũng đã trèo xuống đó rồi, giờ cũng không ngại trèo thêm lần nữa. Lần này có thể dùng thêm gậy trúc dính keo hoặc vợt lưới, nhưng đây thường thì nhất định phải thật dài mới được, vì nơi đó quả thật sâu không thấy đáy”.

Mọi người đều cau mày, về mặt người nào người nấy trông rất nghiêm trọng. Hà Bạng nuốt một miếng nấm rơm xào, sắc mặt của nàng cũng rất nghiêm trọng: “không biết trứng rắn chừng ngon hay là luộc ngon nhỉ?”. Nàng trầm ngâm hồi lâu: “Có lẽ chúng ta nên thử món trứng tráng phù dung xem sao?”.

Mọi người câm nín.

Trần Lăng Hà lại có thêm người đột tử, tình hình càng lúc càng tệ, không khí trong Lưu phủ nặng nề không lời nào diễn tả được. Thánh thượng ở trong cung trầm mê đạo thuật, Trang Thiếu Khâm cũng vốn là một người thật sự có chút bản lĩnh, lại thêm tài ăn nói khéo léo, sở trường là lung lạc người khác, đã dễ dàng được Thánh thượng gửi nước dãi chim phượng hoàng vô cùng trân quý từ trong cung tới. Nước dãi chim phượng hoàng là một thánh phẩm trị thương, rất hiệu quả trong việc làm liền miệng các vết thương ngoài da.

Dung Trần Tử định từ chối không dùng, nhưng thấy tình hình rắn ba mắt càng lúc càng trầm trọng, mà bản thân hắn lại không thể nào dốc toàn lực ra được, đành miễn cưỡng dùng một chút. Dược tính của nước dãi chim phượng hoàng lại cần mượn nội lực từ bên ngoài làm chất xúc tác, hiện Trang Thiếu Khâm và Diệp Diễm đang ngồi xếp bằng vận công hỗ trợ cho hắn. Dục Dương chân nhân trông nom những người khác trong Lưu phủ, Hành Chỉ chân nhân nhận nhiệm vụ bảo vệ. Hà Bạng lấp đầy dạ dày rồi, nghiêng mình ngồi dựa vào Thuần Vu Lâm. Mọi người đã bày binh bố trận rất cẩn thận, chỉ sợ con rắn ba mắt lại nhân lúc mọi người không đề phòng để đột nhập vào.

Hà Bạng đã no căng rồi, nhưng miệng lại không chịu nhả rồi, đang dựa vào người Thuần Vu Lâm gặm bánh đậu vàng. Thuần Vu Lâm mặc một bộ quần áo mềm mại, trên người cũng không mang theo trang sức hay ngọc bội, bởi Hà Bạng da mẫn thịt mềm, sợ cọ vào người nàng, nên bình thường những đồ vàng ngọc hắn không bao giờ đeo, ngay cả thắt lưng cũng chọn cái có chất liệu mềm mại nhất. Hà Bạng vốn coi hắn như cái gối dựa, mỗi lần ngồi xuống, là lại rất tự nhiên dựa vào người hắn, từ lâu hắn cũng đã quen với việc này.

Trong phòng nhất thời trở nên rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gặm bánh của Hà Bạng, thỉnh thoảng vang lên rúc rích như chuột.

Trang Thiếu Khâm và Diệp Diễm hai tay kết ấn, cùng Dung Trần Tử tạo thành một vòng tròn thiên ấn, lập tức hơi thở cùng tương thông với nhau. Cả ba người đều nhắm mắt lại. Bình thường Dung Trần Tử nghiêm túc đã thành thói quen, từ sau khi bị thương lại càng không tùy tiện cười nói với người khác, nhưng khi nhắm mắt lại ngũ quan dường như nét trên khuôn mặt hắn lại mang theo vẻ nhu hòa hơn nhiều.

Hà Bạng vừa gặm bánh đậu vàng, vừa đánh giá hắn một lượt từ trên xuống dưới, nhưng chỉ trong thoáng chốc suy nghĩ của nàng đã quay ngoắt sang hướng khác – hiện giờ ta đã có đến mấy lạng thịt rồi, đến lúc đó sẽ xéo ở đâu nhỉ...? Chân? ngực? Mông? Oa oa, dù sao thì cái thứ gốc rễ của loài người kia, lão tử cũng tuyệt đối không thêm đâu! Quá cứng, không nhai được – Nàng suy nghĩ rất nghiêm túc.

Sáng sớm hôm sau, vết thương của Dung Trần Tử đã có chuyển biến đáng kể, nhưng cơ thể đã bị tổn hại, dù có dùng các loại thuốc kì diệu hơn nữa cũng không thể phục hồi lại ngay trong một chốc một lát được, chỉ có thể nghỉ ngơi nhiều hơn mà thôi. Hắn cũng không để tâm lắm, vốn dĩ pháp môn của đạo gia đa phần chuyên về dưỡng sinh, những thứ công pháp như hoạt huyết thông khí, dưỡng thần bổ tinh đều là sở trường của hắn.

Thương thế vừa đỡ, hắn đã lập tức muốn đến núi Trường Cương: “Tình hình hiện giờ đã quá rõ ràng rồi, tất cả những người xuống dưới núi Trường Cương đều có thể bị con rắn ba mắt giả mạo hình dáng. Ta xuống dù sao cũng sẽ an toàn hơn”. Hắn thờ ơ liếc nhìn Hà Bạng, nhưng ý tứ trong lời nói lại thể hiện ra quá rõ ràng – Bất kể con rắn ba mắt có giả mạo thế nào đi nữa, thì Hà Bạng đều có thể nhận ra được hắn.

Trong Đạo trời không bao giờ xuất hiện hai Chính thần có cùng một thứ tự cấp bậc, huyết mạch thần tiên là thứ không thể nhân bản được, thậm chí thân hình dù có giống nhau đến mức nào đi nữa, thì trên người con rắn cũng tuyệt đối không thể có được mùi hương hấp dẫn mê người của thịt thần tiên. Mà loại mùi hương này, thì không một yêu quái nào có thể kháng cự được sự mê hoặc của nó.

Trang Thiều Khâm lo lắng: “Sư huynh, vết thương của huynh vừa mới đỡ...”.

Dung Trần Tử phẩy tay, cắt ngang lời hắn: “Ta không sao nữa rồi. Đệ cứ ở lại đây tiếp tục tìm kiếm tung tích của con rắn ba mắt đi. Nếu thực sự không được nữa, thì hãy bảo cả trấn rải tro cây cỏ lên toàn bộ đường đi lối lại, nếu nó bò lên, tất sẽ để lại dấu vết”.

Trang Thiều Khâm gật đầu, rồi lại liếc nhìn Hà Bạng: “Đệ sẽ sai người phủ vôi lên tất cả những nơi bùn đất trong trấn Lăng Hà, chắc chắn không lâu nữa sẽ tìm thấy manh mối của con rắn này thôi”.

Dung Trần Tử gật đầu, định dẫn theo Thanh Huyền, Thanh Tổ đến núi Trường Cương. Nhưng Trang Thiều Khâm ngăn hắn lại: “Sư huynh, nếu như huynh vẫn nhất quyết muốn đi, thì hãy để Hải hoàng đệ hạ đi cùng với huynh”. Hắn nhìn về phía Hà Bạng, vẻ mặt nghiêm trọng: “Hải hoàng đệ hạ tiên thuật inh, cho dù có gặp nguy hiểm, thiết nghĩ cũng có thể gặp dữ hóa lành”.

Dung Trần Tử còn chưa kịp từ chối, Hà Bạng đã kêu táng lên: “Ta không thêm đi chung với hắn!”. Rồi sau đó nàng ôm chặt lấy cổ Thuần Vu Lâm. Thuần Vu Lâm lặng lẽ nắm chặt tay nàng, giọng nhàn nhạt: “Bệ hạ đã quen có ta ở bên hầu hạ, ta nhất định phải đi cùng với nàng ấy”.

Dung Trần Tử cũng không đồng ý: “Chẳng qua chỉ đi lấy vài quả trứng rắn thôi mà, không cần phải như đi đánh trận thế, ta sẽ đi nhanh về nhanh, không mất nhiều thời gian đâu”.

Tròng mắt của Trang Thiều Khâm khẽ đảo, hắn bước đến tách Thuần Vu Lâm ra: “Cũng không lâu đâu, đệ hạ và sư huynh ta đi cùng nhau, Thuần Vu Tư tế không có gì phải lo lắng cả. Hôm nay, chúng ta sẽ phủ vôi bột toàn bộ trấn Lăng Hà, nhất định phải tìm cho ra tung tích của con rắn ba mắt, vậy nên rất cần Thuần Vu Tư tế ra tay giúp đỡ thì mới xong việc được”.

Thuần Vu Lâm nhìn Hà Bạng, hắn đương nhiên sẽ nghe theo ý kiến của nàng. Hà Bạng vươn vai đầy vẻ yêu kiều uể oải, đường cong tinh tế kia khiến Dung Trần Tử bất giác phải quay mặt đi.

“Vậy ta và Thuần Vu Lâm sẽ đi, các người ở lại đây”.

Nàng căn bản lười không muốn nhắc đến tên Dung Trần Tử, nhưng Trang Thiều Khâm lại không chịu: “Sở trưởng của sư huynh ta là trận pháp, đi với huynh ấy an toàn hơn nhiều so với vị Tư tế của người. Huống hồ, nếu vị Tư tế này trèo xuống đó, làm thế nào để phân biệt thật giả?”.

Hà Bạng bĩu môi vẻ không tình nguyện, Dung Trần Tử thì không muốn kéo dài thời gian thêm nữa, lời của hắn giống như đang nói với Thuần Vu Lâm và Trang Thiều Khâm, nhưng người nào có mắt đều biết thính giả tốt cuộc là ai: “Đi nhanh về nhanh, cũng chỉ mất nửa ngày thôi”.

Hà Bạng vẫn cứ mè nheo: “Nhưng ta vẫn không muốn đi”.

Thuần Vu Lâm cũng khá yên tâm về tư cách của Dung Trần Tử, nghĩ rằng cũng chỉ đi có nửa ngày thôi, cứ chần chừ mãi cũng không hay, liền trấn an Hà Bạng: “Vậy thì đệ hạ đi cùng Tri quan đi, nhưng đừng xuống vách núi, hãy ở trên tiếp ứng cho Tri quan là được rồi. Mọi việc phải cẩn thận đấy!”.

Hà Bạng hừ một tiếng, không nói gì. Dung Trần Tử cũng đành nhẹ giọng nói: “Vậy đi thôi, đi nhanh về nhanh”.

Rời khỏi Lưu phủ, Dung Trần Tử dẫn đầu, Hà Bạng đi theo phía sau hắn không xa cũng chẳng gần, Thanh Huyền và Thanh Tổ đi sau cùng làm nền tô điểm. Thanh Tổ huých huých khuỷu tay vào người Thanh Huyền, nhỏ giọng hỏi: “Sư huynh, sư phụ sẽ không bị yêu quái che mắt nữa chứ?”.

Thanh Huyền nghiêm sắc mặt: “Chuyện của bậc trưởng bối, sao có thể đến lượt ta và đệ nói những lời suy đoán vớ vẩn được?”. Giáo huấn sư đệ xong, hần lại liếc nhìn bóng lưng cao lớn của Dung Trần Tử: “Tính cách của sư phụ, đệ còn không hiểu ư? Từ nay về sau đừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa”.

Trong đạo gia, cưỡi kiếm, xua đuổi dã thú, ngồi mây, đều cần đến chân khí, vết thương của Dung Trần Tử vừa mới hồi phục, không dám động bừa. Tu vi của Thanh Huyền và Thanh Tổ lại chưa đến nơi đến chốn, cưỡi kiếm trong thời gian dài thì linh khí của cả hai lại không đủ. Nhưng nếu dùng xe ngựa thì lại mất khoảng chừng hơn hai canh giờ. Dung Trần Tử đang chần chừ gắng gượng vận chân khí, lại gặp thêm hai lá bùa giấy, thì đột nhiên xung quanh xuất hiện một vòng tròn sóng nước, một luồng linh khí trong vắt tản ra khắp bốn phía, trước mắt Thanh Huyền và Thanh Tổ như nhòa đi, chỉ trong thoáng chốc đã đứng dưới chân núi Trường Cương.

Hà Bạng rất cẩn thận – Lúc này dùng pháp thuật bừa bãi, nói không chừng sẽ kinh động tới thứ được phong ẩn dưới núi, nên chỉ đến chân núi là dừng lại. Nhưng Dung Trần Tử lại vô cùng sững sốt, lúc trước hần chỉ biết tu vi của Hà Bạng không thấp, nhưng giờ xem ra, tu vi của nàng không chỉ dừng lại ở mức ấy! Ít nhất cũng không dưới hai nghìn năm! Dựa vào tu vi hai nghìn năm, tuyệt đối không thể chỉ là một Hải đại vương ở hải vực Lăng Hà được. Rốt cuộc nàng là ai?

Nhưng Hà Bạng lại không cho hần thời gian để hỏi những điều ấy, nàng ngồi dưới một tán cây bách, thời tiết rất lạnh, nàng liền biến trở về nguyên hình, dùng hai vỏ trai to lớn của mình để ngăn cản khí lạnh, trưng ra vẻ mặt không muốn nghĩ nhiều nhìn Dung Trần Tử, nói: “Ta đi ngủ trước, có việc gì thì gọi ta”.

Đương nhiên, Dung Trần Tử sẽ không so đo tính toán với nàng, nhưng nàng lại ngẫm nghĩ một hồi rồi bổ sung thêm một câu: “Sau khi xuống dưới đó rồi thì mang nhiều trứng lên nhé”.

Chẳng ai buồn lên tiếng hỏi xem nàng định làm gì với số trứng ấy.

Sau khi nhóm người của Dung Trần Tử đã xuất phát, thì Hành Chỉ chân nhân lại bất ngờ chạm mặt Trang Thiếu Khâm đang vội vàng quay về Lưu phủ. Hành Chỉ chân nhân quan sát Trang Thiếu Khâm hồi lâu, đây vẻ nghi ngờ hỏi: “Quốc sư ra ngoài lúc nào thế?”.

Trang Thiếu Khâm hậm hực: “Giờ Tí đêm qua lại có hai người bị con rắn hút mất hồn phách, ta dẫn theo người truy đuổi đến tận miếu Thành Hoàng, nhưng vẫn để nó chạy thoát”.

Mặt Hành Chỉ chân nhân tái xám: “Cho nên đêm qua sau khi chữa trị vết thương cho Dung Trần Tử đạo trưởng xong, Quốc sư vẫn chưa hề quay lại Lưu phủ?”.

Ánh mắt Trang Thiếu Khâm sắc nhọn: “Vậy là có ý gì?”.

Dục Dương chân nhân ở phía sau vô cùng kinh hãi: “Vậy sáng sớm nay, người thuyết phục nàng trai tinh kia đi cùng Dung Tri quan tới núi Trường Cương là ai?”.

Dung Trần Tử trèo xuống vách núi, rất nhanh đã tìm ra chỗ uy lực ở trận pháp góc phía đông nam yếu hơn những nơi khác, cây cối ở gần đó mọc lên xum xuê rậm rạp. hần dùng thần thức thử thăm dò, chỉ thấy phía dưới núi là một mảng trắng xóa rộng mênh mông, như thể có một lớp sương mù bằng bạc che phủ mờ mờ ảo ảo không nhìn rõ, trái tim hần trùng hần xuống – Nếu như toàn bộ mảng trắng đó đều là trứng của rắn ba mắt thì...

Thấy bên trong trận pháp không có pháp thuật gì bất thường, hần liền từ từ tiến lại gần, đang định vươn chiếc gậy trúc dính keo ra, thì dưới vách núi đột nhiên truyền đến một lực hút cực lớn. Trong lòng Dung Trần Tử thâm hoảng sợ, hần vốn dĩ bị trọng thương vừa mới khỏi, khí tức vẫn chưa ổn định, tuy đã cẩn thận đề phòng, nhưng vẫn không chống lại được, bị hút thẳng xuống dưới. hần thâm hoảng hốt, nhưng lại không thể cất tiếng kêu cứu – Thanh Huyền và Thanh Tổ ở phía trên vách núi không rõ sự tình, nếu như nghe được lời kêu cứu của hần, nhất định sẽ trèo xuống, đến lúc ấy, sợ rằng khó lòng tự bảo vệ được mình. Còn về phần Hà Bạng kia thì... Trong tâm trí hần hình bóng của nàng chợt lóe lên như một tia chớp, nhưng dừng lại ở đây thôi, hần không muốn nghĩ sâu thêm nữa. Đó là một vết sẹo trong lòng hần, hần muốn giấu nó ở một nơi mà ngay cả chính bản thân mình cũng không thể nhìn thấy.

Hà Bạng vốn đang nằm trên vách đá, nhưng đột nhiên nàng hóa thành hình người, chỉ kịp lưu lại cái bóng mờ nhạt trước mắt Thanh Huyền và Thanh Tổ, rồi lao xuống vách núi. Tốc độ rơi xuống dưới của Dung

Trần Tử đột nhiên chậm dần lại, nhưng lực hút phía dưới trận pháp lại không hề suy giảm. Trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy ảm áp, đã có một người kẹp giữa ngay trước mặt hắn – Đúng là kẹp thật, trận pháp cổ này giống như một lớp băng cứng, ép chặt hắn và Hà Bạng lại với nhau.

Hà Bạng dính sát vào người hắn, trong tình thế cấp bách, nàng sử dụng thuật Ngưng băng kết hơi nước ở dưới vách núi lại, phối hợp với trận pháp cổ chống lại lực hút phía dưới, nên giữa hai người không hề có chút khe hở nào.

Thân thể của nàng quá đồi mềm mại, không chịu nổi sự chèn ép của băng cứng, chỉ còn cách co người lại nép trong lòng Dung Trần Tử, khiến cơ thể hai người dính sát vào nhau.

Nhuyễn ngọc ôn hương ở trong lòng, nhưng Dung Trần Tử vẫn bất động tựa núi đá: “Trận pháp này vỡ rồi, nếu lúc này chúng ta lao ra ngoài, thứ phía dưới vách núi có thể cũng sẽ thoát ra theo. Bất luận thế nào đi nữa, tuyệt đối không được để nó lên mặt đất, nếu không hậu sẽ không thể tượng tượng được”.

Hà Bạng rõ ràng là không thật sự lắng nghe những lời hắn nói, từ lần bị hắn bóp cổ đến giờ, nàng vẫn không sao gần gũi hắn được. Lúc này toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều nhăn lại, cơ thể gắng hết sức dòn về phía trước, không liếc nhìn đến Dung Trần Tử lấy một cái.

Dung Trần Tử nhíu mày, giọng nói trầm ổn: “Ta cần một khắc để ngưng kết linh khí trong núi và lại trận pháp này, thuật Ngưng băng của người có thể duy trì được không?”.

Hà Bạng khẽ chun mũi, ngoác miệng định khóc, nhưng khi ngược lên thấy khuôn mặt nghiêm túc của Dung Trần Tử, nàng lại thu hết nước mắt vào, hất cao đầu hừ lạnh một tiếng. Ý tứ này Dung Trần Tử hiểu.

Dung Trần Tử kết thủ ấn bắt đầu thu thập linh khí ở gần xung quanh. lát sau, nhìn thấy Hà Bạng đang cắn môi, nước mắt ngân ngấn như đang chực khóc, hắn khẽ thở dài, rồi đột nhiên duỗi tay phải ra, cố gắng ngăn cách eo lưng Hà Bạng với lớp băng cứng. Nhưng khoảng hở thật sự quá hẹp, khiến phần mu bàn tay của hắn do bị cọ xát mà xước hết cả da thịt, máu tươi nhuộm đỏ cả lớp băng.

Hà Bạng ngẩng đầu lên nhìn hắn, Dung Trần Tử lại cúi xuống vừa hay đón được ánh mắt nàng, trong khoảng khắc trầm mặc, hai người không ai nói một câu nào. không biết hắn đã dùng pháp thuật gì, mà trận pháp cổ dưới chân đã được vá lại bằng linh khí, bắt đầu dày dần lên. Lực hút phía dưới dường như không thể kiên trì lâu hơn được nữa, bỗng nhiên biến mất.

Hà Bạng thu lại thuật Ngưng băng, hắn khẽ nhún chân, rồi ôm Hà Bạng nhảy lên vách núi. Trước khi Thanh Huyền và Thanh Tổ lao tới, hắn đã kịp rút tay về, khuỷu tay phải do bị cọ xát nên rách toạc, máu thịt lẫn lộn. Cũng may chỉ là vết thương ngoài da, nhìn máu thịt bầy nhầy như vậy, nhưng thực ra cũng không cần quá lo lắng. Lòng mày cũng không hề nhăn lấy một lần, chỉ tiện tay thực hiện một câu thần chú cầm máu, rồi xé một góc của chiếc áo trong băng bó vết thương lại.

Hà Bạng ngửi thấy mùi thơm của thịt thần tiên, cũng không biết đã nuốt nước bọt bao nhiêu lần, nhưng thấy sắc mặt nghiêm nghị của Dung Trần Tử, nàng cũng không mở miệng đòi thịt, chỉ lặng lẽ nhặt một miếng băng thấm đầy máu tươi của hắn ngậm vào miệng cho đỡ thèm.

Thuần Vu Lâm đang dẫn đội quan binh đi rắc tro cây cỏ khắp trấn Lăng Hà. Thời tiết đầu đông hơi giá đã đậm dần lên, đám quan binh đều mặc áo giáp độn bông, mà cả người hắn vẫn mặc bộ quần áo đỏ lấp lánh như màu máu, nhẹ nhàng phiêu lãng, giống như không phải người phàm chốn nhân gian.

Hắn dựa vào một cây bạch đàn đã rụng hết lá vàng, bầu trời toàn một màu xám xịt, như một khuôn mặt thâm trầm lặng lẽ. Vầng thái dương nhợt nhạt, giống một miếng băng mỏng tròn tròn, yếu ớt treo trên không trung. Thuần Vu Lâm nhìn những con nhạn bay lúc chiều muộn, đột nhiên nhớ tới những năm tháng tựa cát bụi chốn hải vực Lăng Hà.

“Tư tế”. Sau lưng vang lên giọng nói mềm mại dịu dàng như ánh mặt trời trong buổi trời đông của một cô gái: “Trời lạnh rồi, người... nên mặc nhiều áo”. Rồi một chiếc áo choàng màu xám nhạt được khoác lên vai hắn. Thuần Vu Lâm quay người lại thì nhìn thấy Lưu Tầm Phương.

Nàng ta mặc một bộ váy áo màu xanh khói thêu hình chim sơn ca đang ngậm một viên chân trâu vàng, trang sức bằng ngọc cài ở eo lưng, đôi bông tai ngọc trai đeo trên tai được lựa chọn cẩn thận phối hợp rất

tinh tế, khuôn mặt với làn da trắng đôi mày đen xinh đẹp vô cùng. Tuổi mười ba, giống như một nụ hoa đang e ấp nở, trẻ trung yêu kiều. Chỉ là cặp mắt, không hiểu vì sao lại đỏ bừng giống như bị hầm chín.

Thuần Vu Lâm hơi lùi về phía sau, rồi lại lùi thêm nửa bước nữa: “thật ra cô không cần làm những việc này, ta...”.

không đợi hắn nói hết câu, Lưu Tầm Phương đã xấu hổ bỏ đi.

Thuần Vu Lâm cũng hết cách, đành tiếp tục chỉ huy mọi người rắc tro lên mặt đường.

Lúc quay về đến Lưu phủ, Lưu Tầm Phương mới phát hiện chân rất đau, đôi chân nhỏ của nàng được bó không quá ba thốn, không thể đi bộ được đường xa. Nàng bèn ngồi xuống một tiểu đình ba góc nằm ngay bên mặt hồ trong hậu viện, trong lòng tràn đầy bóng hình người đó với màu áo đỏ rực, mái tóc đen dài, nụ cười khe khẽ, phong nhã hào hoa tuyệt thể khuynh thành.

“Trong lòng ngươi thương nhớ hắn, nhưng hắn lại không hề để ý gì đến ngươi”. Sau lưng vang lên giọng nói được hạ xuống rất thấp, mang theo vài phần giễu cợt cay nghiệt, âm sắc lại gần giống với giọng của Lưu Tầm Phương.

Lưu Tầm Phương cả kinh, vội vàng quay đầu lại nhìn, nhưng phía sau lại không thấy ai. Nàng liền đứng bật dậy. Giọng nói đó lại cười lạnh, nói: “Dung mạo của tên Tư tế kia quả thật như tiên nhân, nhưng con trai tinh bên cạnh hắn ta cũng không phải là loại yêu quái bình thường, thứ nàng ta nuôi bên người, sao có thể dễ dàng cho người được?”.

“Ngươi lại dám ở đây à!”. Lưu Tầm Phương cảnh giác nhìn khắp bốn phía, giọng nói đó... lại phát ra từ phía dưới hồ! “Là các ngươi đã giết chết di nương của ta?”.

trên mặt hồ bên cạnh tiểu đình, đầu của một con rắn đột nhiên nhô lên, cái đầu có kích thước bằng nắm tay của một đứa trẻ sơ sinh, thân to bằng cổ tay của người trưởng thành, nền xanh lá vằn đen. Đây là lần đầu tiên Lưu Tầm Phương nhìn thấy một con quái vật gần đến vậy, trong lòng nàng vừa sợ hãi vừa phần nộ: “Tại sao các ngươi lại giết chết di nương của ta?”.

Con mắt thứ ba của con rắn này vẫn đóng chặt, nó hừ một tiếng, rồi lại nở ra nụ cười lạnh lẽo: “Nếu không phải vì thân phận của di nương ngươi, nếu ngươi là con gái do vợ cả của Lưu Các Lão sinh ra, thì giờ thiết nghĩ đã có một người chồng tương mạo song toàn từ lâu rồi. Sao lại bị phụ thân ngươi đem tặng ột tên đạo sĩ để làm thiếp chứ?”.

Lưu Tầm Phương siết chặt nắm tay, móng tay đâm cả vào lòng bàn tay. Con rắn không thò đầu lên nữa, nhưng giọng nói vẫn rất rõ ràng: “Hơn nữa, nếu bà ta không chết, thì sẽ phải ở lại Lưu phủ tiếp tục bị người ta ức hiếp, như vậy thà chết đi còn hơn. Bọn ta đang giúp bà ta thôi. Vả lại bà ta chết rồi, người vẫn phải sống tiếp. Mà hiện giờ, ta có thể giúp cho ngươi có được người đàn ông mà ngươi yêu thương, hơn nữa còn cùng hắn chung sống hạnh phúc bên nhau, mãi mãi không xa rời nữa kia. Ngươi là một đứa trẻ thông minh, việc ngươi cần làm nhất bây giờ không phải là báo thù, càng không phải trốn vào một góc oán trời trách người. Cái ngươi cần nhất chính là thực lực. Thế gian này sẽ tiếp tục đến hàng ngàn hàng vạn năm nữa, nhưng quy tắc thì không bao giờ thay đổi – Người không có thực lực, thì không có quyền lên tiếng”.

Hà Bạng và Dung Trần Tử ở trên vách đá, đang muốn xuống núi, thì đột nhiên có hai người tiểu phu từ trên đỉnh núi đi xuống, trên lưng mỗi người đều gùi một bó củi, ở thắt lưng còn treo một chiếc rìu sắc và một túi da đựng nước, quần xắn tới cẳng chân, thân hình cơ bắp, vô cùng tráng kiện.

Hà Bạng còn lâu mới thêm để tâm đến hai người đó, nàng coi như không nhìn thấy, tung tăng quay trở về, trong lòng nghĩ tới bữa cơm tối mà Thuần Vu Lâm làm. Dung Trần Tử bước đến trước mặt nàng, mặt mày không chút cảm xúc, xòe tay trái ra. Hà Bạng chun mũi, rất lâu sau mới lẳng lặng lấy ra một quả trứng rắn màu trắng thả vào lòng bàn tay Dung Trần Tử. Hắn lạnh nhạt nói: “Hử?”.

Nàng do dự một lát, rồi lại lấy ra thêm một quả nữa. Thấy Dung Trần Tử vẫn không nói lời nào, mới bĩu môi đưa toàn bộ mấy quả trứng còn lại ra. Mấy quả trứng rắn ấy to cỡ trứng gà, màu trắng như tuyết, lúc soi vào ánh sáng mạnh có thể nhìn thấy thấp thoáng một bóng đen màu xanh nhạt bên trong.

Dung Trần Tử không biết phải hình dung thế nào về Hà Bạng nữa – đang là thời khắc quan trọng liên quan đến chuyện sống chết, mà cô nàng vẫn còn tâm trí nghĩ tới món trứng rắn phù dung...

Hai người tiểu phu càng lúc càng tới gần, Dung Trần Tử từ từ tụt lại đi sau cùng, Thanh Huyền và Thanh Tổ đi theo phía sau Hà Bạng. Hai người tiểu phu đi tới bên cạnh bốn người, lấy tay áo thấm mồ hôi trên trán, trên áo vẫn còn dính vết bùn, nói: “Đạo trưởng, huynh đệ ta lên núi đốn củi, lương khô bị rơi xuống vách núi rồi, từ sáng đến giờ chưa có thứ gì bỏ vào bụng. Đạo trưởng có thể...”.

Hai người này liền áp sát Dung Trần Tử, rồi đột nhiên lật hai tay lên, hai chiếc rìu bén sắc xé gió bổ xuống. Sắc mặt Dung Trần Tử trầm tĩnh như nước, hấn vung phất trần trong tay lên, hai chiếc rìu liền tuột khỏi tay hai người đó. Tên tiểu phu mặc chiếc áo màu nâu liền vọt người lao tới, tên tiểu phu còn lại ngoác to miệng, phun ra một luồng chất độc màu xanh đen!

Dung Trần Tử dùng chưởng phong ngăn lại, bên kia Hà Bạng đã đứng ngay bên cạnh Thanh Huyền và Thanh Tổ. Hai cột băng nhọn xuất hiện từ trong không trung, giọng nói của Hà Bạng yêu kiều lãnh lốt: “Sáu lạng!”. Sau đó chỉ kịp nghe thấy một tiếng phập, cột băng nhọn như một mũi tên, đâm thẳng vào giữa ngực hai tên tiểu phu. Dung Trần Tử còn chưa kịp lùi về phía sau, thì một tiếng nổ lớn vang lên. Tim phổi, ruột gan bắn ra khắp nơi, trong lồng ngực vẫn còn lại hai cái xác rắn bị mất đầu. Dung Trần Tử không kịp tránh, nên bị một ít máu thịt bắn lên dính vào tóc, hấn quay đầu nhìn Hà Bạng, nàng lại vô tư nhảy chân sáo đi tiếp, giả như không nhìn thấy gì.

Thanh Huyền và Thanh Tổ đi theo sau Dung Trần Tử, hỏi: “Sư phụ đã nhìn ra hai người kia có điểm kì lạ từ lâu rồi phải không ạ?”.

Dung Trần Tử gật đầu: “Bây giờ đang là đầu đông, hai người đó lại mặc quần áo mùa hè, sao lại không kì lạ cho được?”.

Thanh Huyền thấy khó hiểu, hỏi: “Sư phụ đã biết hai người đó có điều cổ quái, tại sao còn đợi bọn họ lại gần mới động thủ?”.

Sắc mặt Dung Trần Tử nghiêm trọng: “Liên quan đến mạng người lẽ nào là chuyện đùa sao? Làm việc thì phải hết sức cẩn thận chứ”.

Lời vừa nói xong, thì lại thấy Hà Bạng chạy lùi về phía này.

Dung Trần Tử ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên con đường mòn trên núi, một toán mười mấy người dáng vẻ như là nông dân đang chậm rãi men theo con đường tiến lại gần.

Buổi tối, đoàn người của Dung Trần Tử vẫn chưa trở về.

Thuần Vu Lâm dẫn theo quan binh đi rắc tro xong xuôi, lúc quay về Lưu phủ việc đầu tiên đương nhiên là đi tìm Hà Bạng. Trang Thiệu Khâm ngăn hấn lại: “Sư huynh và Hải hoàng gặp phải mấy con rắn, giờ đang đuổi theo, chắc rằng không lâu nữa sẽ quay về ngay thôi”. hấn đã liên lạc bằng bùa Truyền âm với Dung Trần Tử rồi, nên cũng không quá lo lắng.

Nhưng Thuần Vu Lâm lại cau mày: “Bệ hạ nhà ta không chịu được vất vả nặng nhọc, thức ăn nước uống nhất định phải là loại thơm ngon tinh tế, nếu như đi qua đêm, thì ta phải lên núi Trường Cương tìm nàng ấy!”.

hấn xoay người định đi, Trang Thiệu Khâm đành khuyên can: “Người đi chưa được nửa đường, không chừng bọn họ đã về tới nơi rồi cũng nên. Nếu như người rảnh rỗi như vậy, thì chi bằng đi tìm mấy con rắn ba mắt đó cùng với ta”.

Thấy Thuần Vu Lâm vẫn còn hơi do dự, Trang Thiệu Khâm đành lấy bùa Truyền âm ra, ở bên kia giọng nói của Hà Bạng vô cùng khí thế: “Óa óa óa óa, con thứ sáu, mười tám lạng!”.

Giọng nói của nàng lạnh lạnh trong trẻo như một chiếc chuông bạc, lông mày Thuần Vu Lâm nhăn lại: “Thần qua đây tìm người được không?”. Giọng nói của hấn rất dịu dàng, nhưng Hà Bạng dường như đang chơi rất vui: “không cần đâu, mấy con rắn này quá ngốc, ha ha ha ha”.

Sau đó, nàng quăng luôn bùa Truyền âm đi, rồi chạy biến ra xa. Thuần Vu Lâm muốn nói gì đó nhưng lại thôi, rốt cuộc đành im lặng.

Giờ Tí ban đêm, Lưu phủ.

Lưu Tầm Dung đang ngủ rất say, thì đột nhiên bị đánh thức bởi một loạt những tiếng động bất thường. Nàng ta vừa mở mắt ra, thì nhìn thấy cô em Lưu Tầm Phương đang đứng ngay trước giường, lúc đó Lưu Tầm Phương tóc tai rũ rượi, đôi mắt đỏ ngầu như máu. Nhất thời khuôn mặt Lưu Tầm Dung biến sắc.

Những năm qua, trong Lưu phủ tuy Lưu Tầm Phương và nàng danh nghĩa là chị em, nhưng trên thực tế chỉ là quan hệ chủ – tớ, mặc dù nàng không đến mức đánh đập ức hiếp sỉ nhục người em gái này, nhưng từ trước tới nay cũng chưa bao giờ thực sự coi trọng.

Thỉnh thoảng Lưu phủ lại có triều thần hoặc những gia đình nhà giàu mới nổi tới nhà thăm hỏi, cũng có nhiều nhà có ý kết thân, nhưng trong mắt mọi người, vị tiểu thư đích thực của Lưu phủ, chính là Lưu Tầm Dung nàng. Số phận Lưu Tầm Phương đã được định sẵn là chỉ làm nền cho nàng mà thôi.

“Muội... Muội làm gì vậy?”. Giờ đã quá nửa đêm, xung quanh vô cùng yên tĩnh, Lưu Tầm Dung chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thư chốn khuê các, nhìn thấy Lưu Tầm Phương như vậy, khó tránh khỏi có chút sợ hãi.

Lưu Tầm Phương khẽ cười, cánh môi đỏ rực một cách tà mị: “Tỉ tỉ, muội tới thăm tỉ”.

Nàng bước từng bước lại gần, bóng người lay động như một tờ giấy cất dán. một cảm giác sợ hãi dâng lên từ tận sâu bên trong người Lưu Tầm Dung. Nàng muốn hét toáng lên, nhưng cổ họng lại không thể phát ra tiếng. Lưu Tầm Phương nhấc tay lên chạm vào mặt nàng, trong thời khắc cuối cùng này, có thể cảm nhận được sự phẫn nộ và nổi oán hận của nàng ta đang tràn ra ngoài: “Tỉ sợ à? không phải tỉ luôn là người ngạo nghễ đứng ở trên cao sao? Chúng ta đều là con gái, cùng là huyết nhục của phỞ thân, vậy mà cũng phải phân cao sang và thấp hèn sao tỉ?”. Móng tay của nàng ta vừa dài vừa nhọn, như một con dao dọc giấy rạch một đường lên khuôn mặt mịn màng mềm mại của Lưu Tầm Dung, máu chảy ứa đầm, càng lúc càng nhiều, nhưng nàng ta dường như không cảm thấy gì. “Muội luôn tiếc thương cho di nương mình, nếu lúc đó bà được gả ột người mổ lợn hay một kẻ bán giày, thì nhất định sẽ không phải chịu nỗi tủ nhục giống như ngày hôm nay”.

một lớp da mặt mỏng bị lột xuống, Lưu Tầm Dung muốn gào thét muốn khóc lóc, nhưng nàng chỉ có thể duy trì tư thế bị đánh thức lúc nửa đêm ấy, duy chỉ có từ đôi mắt là còn có thể nhìn ra được nỗi sợ hãi trong lòng nàng.

“Muội cũng thương tiếc cho chính bản thân mình nữa. Tỉ tỉ, muội thân là con gái, nhưng lại không thể đòi lại công bằng cho di nương mình, giờ bà chết rồi, ngay cả thi thể của bà muội cũng không tìm thấy được, tỉ, muội không biết bọn họ đã vứt xác bà ở đâu nữa...”.

Năm đó, Lưu Tầm Phương mười ba tuổi, lần đầu tiên được ném thử cảm giác tuyệt vời mà thực lực mang lại. Chỉ cần người có năng lực, thì vạn vật trên thế gian này đều có thể tùy người vươn tay nắm lấy. Cũng không có một ai có thể ức hiếp, sỉ nhục được người, càng không có ai to gan dám coi thường người, giữa chốn hồng trần mỏng manh này, mọi sinh mệnh đều sẽ nằm dưới gót chân người.

“Cảm giác thế nào?”. Phía sau nàng ta, một con rắn từ từ bò tới, giữa đồng máu tanh vương đầy trên nền đất, nó mở miệng nói! “Chủ nhân là thần thú thượng cổ, năng lực từ lâu đã khiến quỷ thần phải run sợ. Giờ người đã có được một giọt máu giao long, hừ, chỉ ít là không cần phải để mấy tên Đạo tông kia vào trong mắt. Chăm chỉ làm việc cho chủ nhân, đợi sau này ngài thoát được giam cầm, tất nhiên sẽ không thiếu phần của người đâu. Đúng rồi, chủ nhân còn có một thứ muốn thưởng cho người”.

Lưu Tầm Phương cảm thấy trong cơ thể mình trào dâng một luồng sức mạnh không thể nói rõ được, cả người giống như tái sinh lại lần nữa. Trước đây Lưu Các Lão cũng đã nhiều lần nhắc đến sự thần kì của tiên đạo, nhưng giờ được tận mắt nhìn thấy, nàng mới cảm thấy những lời của ông là thật. Nghe những lời con rắn nói, nàng sao phải do dự gì thêm nữa, lập tức xoay đầu lại hỏi: “Thứ gì?”.

Con rắn ngóc cao đầu, thè thè lưỡi một cách đầy kiêu ngạo: “Bây giờ, tới hồ nước”.

Đêm đông lạnh lẽo, mảnh trăng lưỡi liềm treo dính phía chân trời, chim chóc côn trùng đều đã đi nghỉ, Xuân Huy viên nằm bên hồ vô cùng yên tĩnh. Thỉnh thoảng có thể nghe được cả tiếng giọt nước tí tách rơi từ những hòn non bộ xuống mặt hồ. Rất lâu sau, từ giữa hồ truyền tới tiếng kêu rên rĩ, giống như có một nỗi thống khổ đã bị kìm nén trong một thời gian quá dài. không lâu sau, một bóng người ướt sũng từ dưới hồ đi lên bờ, hơi thở hỗn hển, nằm vật ra dưới một gốc cây đa.

Lưu Tẩm Phương nấp sau tấm bia đá chữ phúc ở bên đình chờ rất lâu. Nàng lặng lẽ thăm dò, trong làn ánh sáng mờ nhạt, vị Đại tư tế của Hải tộc từ trước tới giờ cứ chỉ vẫn luôn tao nhã toàn thân ướt đẫm, đáng vẻ vô cùng thảm hại.

hắn chủ yếu tu Võ đạo, đặc điểm là kiên cường dũng mãnh. Bình thường hắn và Hà Bạng tuy rất thân thiết, nhưng trước giờ chưa từng thân mật xác thịt. Hà Bạng tu luyện pháp thuật thuộc mệnh thủy, cơ thể thuần âm, dựa vào tu vi hiện giờ của Thuần Vu Lâm mà nói, nếu giao hợp cùng với nàng thì quả thật lợi bất cập hại. Thuần Vu Lâm hiểu rõ điều đó, nhưng hắn là một người đàn ông, cũng có những nhu cầu của riêng mình, hơn nữa tu luyện Xí dương quyết vốn rất dễ bị kích động.

Bờ hồ giữa đêm đông đã bắt đầu kết một lớp băng mỏng, trên người hắn vẫn sót lại những vụn băng nhỏ. Hơi lạnh thấm vào lỗ chân lông ngấm vào tận xương tủy, buốt đến tận tim gan. Cơ buốt giá khiến ngọn lửa trong người hắn dần nguội lạnh, hắn nằm bên hồ thở dốc. Giờ này nàng đang làm gì? Nghịch ngợm suốt cả một buổi chiều, chắc là mệt lắm? Da thịt nàng mềm mịn như vậy, không biết Dung Trần Tử sẽ đưa nàng đến đâu để nghỉ ngơi, núi đá thô ráp có khiến da nàng bị cộm không? Bữa tối ăn gì, Dung Trần Tử có cho nàng ăn no không? Nàng vốn dĩ thích (thịt) Dung Trần Tử, sẽ không nói lại tình xưa với hắn chứ?

hắn đột nhiên lật người lại, nhoài về phía mặt hồ, ngậm nửa người xuống hồ nước lạnh giá.

Lưu Tẩm Phương hồi hộp tới độ mồ hôi ướt đẫm cả lòng bàn tay, trước giờ nàng chưa từng nhìn thấy một Thuần Vu Lâm lúc về đêm, rời xa nàng trai tinh kia, trên người hắn dường như đông đầy một nỗi niềm cô đơn không cách nào hóa giải. Nàng chậm rãi tiến lại gần hắn, vẻ tàn nhẫn độc ác lúc trước đã tan biến trong nháy mắt, sau khi báo thù xong, trong trái tim nàng chỉ còn lại sự dịu dàng ảm áp. Đôi giày thêu hoa nhỏ nhắn giẫm lên mặt đất lạnh lẽo, phát ra những tiếng lạo xạo.

Thuần Vu Lâm đứng phắt dậy, giây phút nhìn thấy Lưu Tẩm Phương khuôn mặt hắn như được phủ một lớp mây mù: “cô”, giọng nói của hắn thô khan: “Sao cô lại ở đây?”.

Lưu Tẩm Phương cắn chặt môi, cảm giác da mặt mình nóng bừng như đang có lửa đốt, nàng cố gắng để không thối lui: “Sư phụ, chuyện đêm nay... ta sẽ không nói cho ai biết đâu”. Đôi giày thêu hoa của nàng giẫm lên đám cỏ khô ướt đẫm sương đêm, bàn tay chỉ khẽ vươn ra, đã chạm vào góc áo vẫn đang nhỏ nước của Thuần Vu Lâm. Xuyên qua ánh trăng mờ ảo, Thuần Vu Lâm nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ như một trái táo xanh, cùng với vẻ ngượng ngùng đông đầy trong đáy mắt nàng.

Lưu Tẩm Phương đưa tay ra chạm lên khuôn mặt hắn, da thịt hắn lạnh và trơn nhẵn như mặt băng. Nàng kiễng mũi chân, hôn nhẹ lên cằm hắn như chuồn chuồn lướt nước. Đây đích thực là thứ nàng luôn muốn có nhất, hắn đối với nàng mà nói, giống như thiên đình trong mắt người phàm. Nàng thật sự có thể có được hắn sao?

Thuần Vu Lâm từ từ bước cách xa nàng, giọng nói đã bình tĩnh trở lại: “Đêm khuya sương dày, quay về phòng đi”.

Đột nhiên, Lưu Tẩm Phương ôm chặt lấy hắn, sống lưng Thuần Vu Lâm bắt đầu cứng đờ rồi lan ra đến cả người – Cơ thể nàng ảm áp quá, mùi thiếu nữ thoang thoảng quanh quần bên chóp mũi hắn mãi không tan, hắn chợt nhớ tới Hà Bạng.

Ban đêm nàng luôn thích trèo lên giường của hắn, lúc bình thường cũng ôm ấp rất nhiều, thân thể nàng cũng ảm áp thế này. Hắn như bị ma quỷ sai khiến liền duỗi tay ra, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lưu Tẩm Phương. Lưu Tẩm Phương ngược đầu lên, ánh trăng bàng bạc thấp thoáng hiện lên trong đôi mắt đang lấp lánh ấy, giọng nói của nàng như một liều thuốc độc, mang theo sự căm dỗ kì lạ: “Nếu như người thật sự muốn... ta đồng ý, dù cho chỉ có một đêm nay, ta không cần gì hết cả, cũng sẽ không kể với bất kì ai. Chỉ cần người đừng ngấm mình trong nước lạnh nữa”.

Nàng nhẹ nhàng cởi chiếc áo choàng màu đỏ thêu vàng của Thuần Vu Lâm ra, trong giọng nói không kìm nén nỗi niềm đau đớn: “Chỉ cần người muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể...”.

Chiếc áo choàng đỏ rơi xuống, bàn tay ảm áp vuốt ve ngực hắn, năm ngón tay Thuần Vu Lâm siết chặt, rồi lại từ từ thả lỏng: “cô là một tiểu thư chốn khuê các, không nên đến đây”. Giọng nói của hắn chợt tắt lịm: “Lưu...”.

Đôi môi mềm mại đột nhiên áp lên môi hắn, rất lâu sau hắn mới phản ứng lại được. Nhưng bàn tay nhỏ xinh ấy đã lại kéo tay hắn áp lại vào cơ thể mình: “Gọi ta là Tẩm Phương... hoặc nếu người muốn... thì coi ta là nàng ấy cũng được”. Nàng chậm rãi cởi váy áo của mình ra, ban đêm trời rất lạnh, người nàng run lên.

Thuần Vu Lâm cũng đang run rẩy, trong lòng như bị nọc rắn xuyên qua, ngón tay của hắn chuyển động trên cơ thể thiếu nữ đang nóng bừng như lửa đốt, Lưu Tẩm Phương khóa thân ôm lấy hắn, hắn cũng không hề cự tuyệt. Hơn ba trăm năm, từ khi tu thành hình người tới nay, đây là lần đầu tiên hắn được nếm thử tư vị, biết được xúc cảm và ngửi được mùi thơm từ cơ thể của một thiếu nữ. Dường như ngọn lửa tích tụ trong lòng cuối cùng đã tìm được nơi trút bỏ, hắn đặt Lưu Tẩm Phương dựa vào tấm bìa chữ phúc lạnh buốt, từng chút từng chút một nhấp nhấp vị ngọt ngào tươi mát từ đầu lưỡi của nàng. Tấm bìa đá quá lạnh, Lưu Tẩm Phương lại ngoan ngoãn như của một chú cừu non, hạ thân truyền đến một cơn đau nhói, nàng ôm chặt lấy cổ Thuần Vu Lâm, bỗng nhiên muốn rơi lệ.

Khi Hà Bạng quay về Lưu phủ, trời đã sắp sáng. Thời tiết rất lạnh, nhưng nàng lại rất phấn khích – Dung Trần Tử đã nợ nàng năm mươi mốt lạng thịt rồi... Nàng chạy ào tới đá tung cửa phòng Thuần Vu Lâm, cũng không quan tâm xem hắn có đang ngủ say hay không, cả người toàn khí lạnh chui vào trong giường: “Thuần Vu Lâm, cha mẹ ơi, người ta sắp chết vì lạnh mà người vẫn còn ngủ được hả! Mau dậy cạo rửa vỏ trai cho ta đi!”.

Thuần Vu Lâm sờ bàn tay mềm mại như không xương của nàng, quả nhiên lạnh toát, đành phải rời giường đi tìm nước ấm. Hà Bạng ngả người xuống chiếc giường nóng hôi hổi hắn vừa nằm, chỉ lát sau đã ngủ rất say.

Thuần Vu Lâm định nói với nàng thêm vài câu, thấy vậy đành lấy khăn ướt lau mặt mũi tay chân cho nàng, rồi hỏi: “Buổi tối đã ăn gì chưa?”.

Hà Bạng chỉ nghe thấy có ăn, nàng lập tức trả lời lại ngay: “Chẳng có gì ăn! Tên đạo sĩ ấy không mua đồ ăn cho. Người ta đã đói lắm rồi, hừ hừ, vậy mà hắn còn bắt phải chạy suốt cả đoạn đường dài nữa”.

Thuần Vu Lâm quán chặt chặn lại cho nàng, định đến nhà bếp làm chút điểm tâm, nhưng còn chưa bước vào cửa lớn nhà bếp, thì vừa hay gặp Lưu Tẩm Phương đang từ trong đi ra. Hắn thực sự không muốn dính dáng gì tới nàng ta thêm nữa, nên giọng nói lúc này cũng lạnh nhạt hơn hẳn! “Trời vẫn còn sớm, sao cô lại ở đây?”.

Hai gò má Lưu Tẩm Phương đỏ ửng: “Ta nghe nói Tri quan và Hải hoàng đệ hạ đã trở về, nên nghĩ rằng người sẽ đi nấu đồ điểm tâm cho nàng ấy”. Nàng ta bưng một cái khay đưa cho Thuần Vu Lâm, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Ta nghĩ người cũng chưa ngủ được nhiều, nên...”.

Trong khay có một vài món nhẹ, còn có cả hai đĩa bánh ngọt nóng hôi hổi, màu sắc hình dáng vô cùng tinh tế. Thuần Vu Lâm nhận lấy cái khay, chợt nhớ tới chuyện hoang đường xảy ra bên hồ ở Xuân Huy viên, hắn nhẹ nhàng nói: “Được rồi, quay về ngủ đi”.

Thái độ của hắn chẳng qua chỉ thoáng chút dịu dàng, vậy mà khuôn mặt của Lưu Tẩm Phương đã tựa như hoa xuân tháng Ba: “Ừ, người cũng ngủ sớm một chút đi”.

Nàng đỏ mặt nói một câu, rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

Thuần Vu Lâm bưng khay đồ ăn về phòng, Hà Bạng bị mùi thơm thu hút. Nhưng chỉ ăn được một gắp nàng đã cau mày: “không phải do người nấu!”.

Thuần Vu Lâm nghĩ tiết trời đang lạnh, nên rót cho nàng nửa chén rượu hoa quả, giọng nói dịu dàng ấm áp: “Phòng bếp có sẵn, thấy còn nóng nên mang về luôn cho người. Bây giờ mới nấu thì rất mất thời gian, người cứ ăn lót dạ trước đi đã”.

Hà Bạng nếm thử ở mỗi món một ít, rồi mới cầm chén rượu lên uống một hớp: “Mùi vị cũng không tồi đâu”. Nàng vui vẻ gắp một miếng dạ dày heo út cho Thuần Vu Lâm, hắn há miệng nếm thử. Lưu Tẩm Phương sinh ra trong nhà gia thế, từ nhỏ đã được học thêu thùa nấu nướng, tay nghề đương nhiên không cần phải bàn cãi.

hắn gật gật đầu: “Thích thì ăn nhiều thêm chút nữa đi”.

Hà Bạng ăn uống no nê, rồi lại trèo lên giường ngủ tiếp. Thuần Vu Lâm thu dọn bát đĩa. Trời sáng muộn nên bên ngoài vẫn còn rất tối, hắn cũng leo lên giường. Hà Bạng lập tức như một chú cún con cuộn người nép vào lòng hắn, giọng nói mềm mại trong trẻo: “Thuần Vu Lâm, chiếc khăn lụa vi cá của người ta dính máu răn rồi, không muốn dùng nữa!”.

Thuần Vu Lâm ôm lấy eo lưng mềm mại của nàng, không biết tại sao lại nhớ tới cảnh phong lưu tình ái bên hồ. Hắn trả lời nàng mà tâm trí phiêu du nơi khác: “Thần sẽ bảo người cá dệt cho người một chiếc khăn khác”.

Lúc ấy Hà Bạng mới vui vẻ trở lại, dựa sát vào ngực hắn rồi chìm dần vào giấc ngủ. Nghe thấy tiếng thở nhẹ của nàng, Thuần Vu Lâm thao thức mãi cho đến tận hừng đông.

Sáng sớm hôm sau, Lưu phủ xảy ra chuyện lớn – Đám người hầu phát hiện ra tiểu thư Lưu Tầm Dung của Lưu gia đã đột tử trong phòng, toàn bộ khuôn mặt đều bị rạch nát, đáng vẻ lúc chết vô cùng đáng sợ. Trên dưới Lưu phủ lập tức bị bao trùm trong bầu không khí u ám, Lưu phu nhân khóc đến chết đi sống lại, Lưu Các Lão người đầu bạc tiền kẻ tóc xanh, nên dĩ nhiên là bị thương gấp bội.

Dung Trần Tử và mọi người cũng đến hiện trường, nhìn thấy thảm cảnh trong phòng, ngay cả Trang Thiều Khâm cũng không khỏi thổ dài. Lưu phu nhân bắt đầu nói năng không suy nghĩ: “Đạo tòng các người không phải tự xưng là biết trừ ma diệt quái sao? Giờ các người ở đây đông như vậy, mà con gái ta vẫn phải chết oan uổng! Lão gia tôn kính các người thì có tác dụng gì chứ?”.

Những lời này khiến tất cả mọi người đều sững sùng, duy chỉ có Hà Bạng là không hề để tâm, một lòng một dạ chờ ăn cơm. Lưu Các Lão dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, tuy sắc mặt bị thương, nhưng đầu óc vẫn sáng suốt – Vào lúc này, cho dù có là quan phủ cũng vô dụng, cũng chỉ có thể trông cậy vào bọn họ mà thôi, nên ông ta mở miệng mắng: “nói lung tung cái gì vậy? Người đâu, đưa phu nhân xuống. Hải Phú, chuẩn bị một cỗ quan tài, lo hậu táng cho tiểu thư, nói với bên ngoài rằng tiểu thư... bị đột tử”.

Hải chấp sự vội vàng đi làm việc, Lưu Các Lão chấm nước mắt, nói: “Đàn bà thiển cận, mong các vị đừng trách. Chuyện đã đến nước này, cũng là do tiểu nữ phúc bạc. Chỉ hi vọng sẽ nhanh chóng bắt được con răn ba mắt gây ra những tội ác tày trời này, nghìn đao vạn chém, báo thù cho tiểu nữ”.

Bầu không khí trong bữa sáng vô cùng nặng nề âm u, trên bàn ăn không ai nói năng gì. Lời của Lưu phu nhân, tuy nói ra trong lúc tức giận đau thương, nhưng không phải là không hoàn toàn có lí.

Hà Bạng không quan tâm đến những chuyện đó, nàng là người khó tính trong việc ăn uống, cũng không có thói quen ăn cơm cùng người khác. Thuần Vu Lâm chia riêng thức ăn ra đĩa cho nàng trước. Nàng ngồi ở bên cạnh bàn nghịch mấy món đồ trang trí bằng thủy tinh đặt trên chiếc tủ lâu đời ở gần đấy, tiện thể đợi cơm. Lưu Tầm Phương ngồi ở bàn của đám phụ nữ, thỉnh thoảng lại ngược mắt lên liếc trộm Thuần Vu Lâm một cái.

Thuần Vu Lâm vẫn mặc bộ quần áo màu đỏ, mái tóc đen dài mềm mượt như tơ, buông đến thắt lưng. Da thịt hắn trắng nõn như ngọc, đôi mắt rất đẹp, khoé mắt hơi cong lên, ánh nhìn trong trẻo ấm áp, quả thật rất thu hút ánh nhìn của người khác. Đây mới là yêu ma chân chính, cho dù có bon chen chìm nổi giữa chốn hồng trần, cũng vẫn có thể khiến cho người khác vừa liếc nhìn là đã nhận ra ngay hắn không thuộc về chốn nhân gian hỗn loạn này.

Hắn đặt cơm canh xuống trước mặt Hà Bạng, thân thể Hà Bạng mềm mại như không xương dựa vào lòng hắn, dáng ngồi xinh đẹp quyến rũ, nhưng tướng ăn thì không có chút nhả nhận lịch sự nào. Ánh mắt Thuần Vu Lâm lại giống như những giọt nước chảy tí tách: “Bánh răn đã rất ngọt rồi, đừng cho thêm đường nữa”. Sự yêu chiều của hắn xuất phát từ tận đáy lòng, giọng nói hoàn toàn không còn mang theo vẻ lạnh lùng xa cách lúc ngày thường. Hà Bạng đưa chiếc đĩa ra, trừng đôi mắt tròn xoe lên nói: “Nhưng người ta chỉ muốn ăn đường thôi!”.

Thuần Vu Lâm hết cách, đành phải gác đĩa lại rắc thêm chút đường trắng lên bánh răn cho nàng.

Hà Bạng ăn bánh răn xong, lại đưa đĩa ra gấp một miếng khoai lang răn giòn, Thuần Vu Lâm vội dùng đĩa của mình đè đĩa của nàng xuống: “Người không thể ăn toàn đồ ngọt được, húp chút cháo trước đi đã, đưa muối hôm nay cũng rất ngon, nào, nếm thử một miếng đi”.

Hà Bạng bữu môi, tũ thân đành ăn chút dưa muối cùng với một hớp cháo, rồi lập tức gấp ngay một miếng bánh khoai lang rán giòn. Thuần Vu Lâm thở dài, lại gấp thêm cho nàng một cái bánh cuốn vòng.

Trang Thiếu Khâm, Hành Chỉ chân nhân và những người khác đều là người xuất gia, những cử chỉ thân mật giữa nam và nữ thế này quả thật rất hiếm khi được nhìn thấy, mọi người cũng không tiện nhìn lâu. Diệp Diễm ngồi cùng Dung Trần Tử, nhìn thấy cảnh tượng ấy liền liếc nhanh sang phía Dung Trần Tử một cái. Dung Trần Tử mặc áo bào trắng tinh như mới, vẻ mặt ung dung, ánh mắt bình thản.

Diệp Diễm không biết có phải hấn thật sự hoàn toàn không để ý hay không, nhưng trong lòng vẫn có chút chua xót. Tuy trước giờ không hiểu tại sao nàng rất ghét cô ả Hà Bạng kia, thậm chí ghét đến tận xương tủy, nhưng từ nhỏ cho đến lớn, những thứ có thể khiến Dung Trần Tử thực sự yêu thích... quả thật không nhiều.

Nàng đứng dậy lấy thêm cho Dung Trần Tử chút cháo, cổ nặn ra một khuôn mặt tươi cười gượng gạo: “Sư ca, hôm nay có kế hoạch gì không?”.

Dung Trần Tử trầm tư một lúc rồi nói: “Hôm nay sẽ lần theo dấu tro thảo mộc để tìm mấy con rắn ba mắt trong trấn Lăng Hà. Thiếu Khâm, đệ xem xét cẩn thận mấy quả trứng rắn vừa đem về đi, hi vọng sắp tới có thể ấp cho trứng nở, rồi tìm ra nhược điểm của chúng”. hấn dứt lời, cũng lại thấy Trang Thiếu Khâm đang cúi đầu trầm tư, không hề có chút phản ứng nào.

Dung Trần Tử cảm thấy rất ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt hấn, ngay lập tức có một dòng máu nóng vọt thẳng lên trán – Ánh mắt của Trang Thiếu Khâm đang dính chặt lên đôi chân nhỏ nhắn của Hà Bạng.

Nàng ngưng kết nước thành một đôi giày, thân giày trong suốt, ở hai bên sườn còn có một chú cá vàng chỉ bằng cỡ móng tay út đang bơi lượn. Đôi chân nhỏ cách chú cá vàng một lớp nước, vừa mướt mà đầy đặn lại vô cùng tinh tế. Thêm vào đó là tướng ngồi mà chẳng ra ngồi của nàng, đôi chân nhỏ gác ở chỗ rất xa, nhưng vừa hay lại chắn ngang trước mặt Trang Thiếu Khâm.

Hai con mắt Trang Thiếu Khâm đảo tròn sống động, trước giờ nhìn phụ nữ, hấn chỉ nhìn vào cái rãnh sâu hun hút trước ngực, chưa bao giờ nghĩ rằng một đôi chân nhỏ nhắn cũng có thể đẹp được đến nhường này. Đôi chân xinh xắn này còn đẹp dễ tinh tế hơn cả tự nhiên ban tặng. Trái tim Dung Trần Tử đột nhiên đập loạn nhịp – hấn biết rõ tư vị khi cầm nó trong tay rồi ngấm ngấm, đó là cảm giác trơn láng mịn màng như sờ vào một miếng ngọc bích. Tâm tư vừa nhớ đến, hồn vía liền dao động. Dung Trần Tử vội vàng niệm một đoạn Thanh Tâm chú, dời ánh mắt khỏi đôi chân đẹp dễ kia. hấn ho khan một tiếng, không muốn nghĩ nhiều thêm nữa. Diệp Diễm đương nhiên cũng phát hiện ra Trang Thiếu Khâm đang nhìn thứ gì, nàng đi đến trước mặt hấn, chẳng nói chẳng rằng, giẫm mạnh lên chân hấn một cái!

Trang Thiếu Khâm chợt bừng tỉnh, trước mặt tất cả mọi người mà lại thất lễ như vậy, cảm thấy quả thật đã làm tổn hại đến sự uy nghiêm của chức vị Quốc sư mà bản thân đang đảm nhiệm, nên hấn cũng ho khan một tiếng nói: “Trứng rắn, à, việc cấp bách trước mắt chính là chúng ta phải nghiên cứu về trứng rắn”.

nói xong mấy lời ấy, ánh mắt lại rơi xuống người Hà Bạng.

Hà Bạng ăn bữa sáng mất đến một canh giờ, Dung Trần Tử không đợi được, đành dẫn đám đệ tử cùng Hành Chỉ chân nhân ra ngoài tìm kiếm con rắn trước. Lúc Thuần Vu Lâm thu dọn bát đĩa quay trở lại phòng bếp, thì các đầu bếp đang làm bữa trưa. Toàn bộ dụng cụ ăn uống của Hà Bạng đều do Thuần Vu Lâm đích thân cọ rửa sạch sẽ, còn có cả một tủ bếp riêng biệt để úp lên, hấn không muốn người khác chạm tay vào. Hà Bạng lại cảm thấy buồn chán, nàng ăn no rồi, giờ lại cảm thấy hơi buồn ngủ.

Nàng ngáp một cái nói: “Thuần Vu Lâm, ta đi ngủ trước đây, có chuyện gì thì gọi ta”.

Thuần Vu Lâm vâng lệnh, cúi đầu rửa bát: “Trời lạnh rồi, nhớ đắp chăn cẩn thận”.

Hà Bạng áp mặt lên lưng hấn, quần áo hấn mềm mướt như tơ, nàng dụi qua dụi lại nói: “Nhưng phòng ta lạnh lắm”.

Thuần Vu Lâm hết cách: “Vậy người ngủ ở phòng thần có được không?”.

Hà Bạng lập tức đồng ý ngay, xoay người nhảy chân sáo ra ngoài.

Thuần Vu Lâm rửa xong bát đi ra, thì nhìn thấy Lưu Tầm Phương đang đứng trước chiếc lồng chim trên hành lang. Hôm nay nàng mặc một bộ váy áo hai lớp màu hoa anh đào trắng, trên búi tóc cài một bông hoa lụa, khuôn mặt được trang điểm đơn giản nhưng tinh tế. Bước chân Thuần Vu Lâm hơi khựng lại, chỉ khẽ gật đầu rồi lại sải bước về phía trước.

Phía sau lưng hần, Lưu Tầm Phương vẫn đứng lặng lẽ trên hành lang, toàn bộ số thức ăn cho chim rơi cả xuống đất, con chim họa mi cuống quýt kêu chích chích không ngừng trong lồng.

Thuần Vu Lâm đi được vài bước, rồi cuộc không kìm được liền dừng lại. Giọng nói của hần rất nhẹ, nhưng lập trường lại vô cùng rõ ràng: “Chuyện lần trước... ta xin lỗi”. hần thật lòng không muốn làm tổn thương cô gái này, nhưng hần lại càng không muốn để nàng ta tiếp tục ôm niềm hi vọng hão huyền không tưởng ấy thêm nữa. “Từ lúc vẫn chỉ là một con cá thì ta đã đi theo nàng ấy rồi. thật ra dựa vào tu vi của ta, vốn dĩ không xứng làm Võ tu cho nàng ấy. Nên nếu nói rằng ta là Võ tu của nàng ấy, thì chi bằng nói rằng ta là gia thần, à không, là gia nô của nàng ấy thì đúng hơn”.

“Ta biết cả mà!”. Lưu Tầm Phương vội vàng nói: “Ta biết người muốn nói gì. Ta...”.

Thuần Vu Lâm cắt ngang lời nàng ta: “cô chẳng biết gì hết! Nếu như không gặp được nàng ấy, thì một con cá chỉ hơn ba trăm tuổi như ta, ngay cả hình người cũng không thể biến thành được! Đối với ta mà nói, nàng ấy rất quan trọng, cực kì quan trọng!”. hần hạ mi mắt xuống, ánh mắt nặng nề ảm đạm và đầy bi thương: “Có lẽ trong mắt của nàng ấy ta chẳng là gì cả, nhưng mọi cố gắng nỗ lực của ta, đều chỉ để có một ngày được đứng sánh vai cùng nàng ấy dưới trời đất này, ngoài ra không vì điều gì nữa cả”.

Lời đã nói xong, Lưu Tầm Phương nhắm mắt lại, lệ từ khóe mắt lăn dài xuống gò má: “Ta hiểu mà”. Nàng xoay lưng lại, vẻ mặt không hiểu chuyện đời của một cô gái mới mười ba tuổi thật khiến người ta xót xa: “Ta biết người yêu nàng ấy nhiều đến thế nào. Chỉ đáng tiếc là dù ta hiểu hết mọi chuyện, nhưng vẫn không thể kiềm chế được việc yêu người”.

Dòng nước mắt làm nhòe lớp trang điểm, nàng dùng hai tay che mặt lại: “Người cảm thấy hơn ba trăm năm rất ngắn, nhưng đối với ta mà nói, hơn ba trăm năm là đã trải qua mấy kiếp luân hồi. Ta thật sự rất ngưỡng mộ hai người có thể được ở bên nhau suốt một quãng thời gian dài như vậy, có thể yêu thương một người, có thể cố gắng nỗ lực làm tất cả vì người mình yêu”.

Nàng che mặt rồi quay người bỏ chạy, Thuần Vu Lâm buông thông tay xuống đứng lặng người, không đuổi theo, đối với hần hơn ba trăm năm thật sự rất ngắn, ngắn đến nỗi còn chưa kịp viết xong một lời mở đầu.

Dung Trần Tử và Hành Chỉ chân nhân đi men theo đám tro thảo mộc để tìm kiếm tung tích của con rắn ba mắt, Trang Thiếu Khâm đang nghiên cứu trứng rắn, Dục Dương chân nhân dẫn người đi tuần tra trên dưới khắp Lưu phủ, bảo vệ Lưu Các Lão và mọi người, còn Hà Bạng thì đang ngủ.

Thuần Vu Lâm nhẹ nhàng đẩy cửa vào, ngồi xuống bên giường. hần chỉ mới ngồi xuống thôi, vậy mà Hà Bạng đã cuộn chân dựa sát lại. Nàng gối đầu lên chân hần, cặp mắt tròn xoe mở to tính toán: “một con ở Thanh Hư quan, ba lạng! một con mạo giả Diệp Diễm, sáu lạng. Cứu Diệp Diễm, chín lạng...”.

Thuần Vu Lâm vuốt ve mái tóc đang phủ lên một nửa gối, rồi đột nhiên cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng. Hà Bạng không hề né tránh, vẫn tiếp tục đếm: “Hai tên thợ săn ở núi Trường Cương, lại thêm sáu lạng nữa...”.

Thuần Vu Lâm không nhận được liền hôn lên môi nàng, tay phải sục vào trong chăn thăm dò, bắt đầu tìm kiếm từ eo lưng nàng. Hà Bạng bỗng giữ chặt tay hần lại, nhưng không hề tức giận: “Người lại thế nữa rồi! Ta đã từng nói với người, công pháp hiện giờ của ngươi là Xí dương tâm quyết, dùng thân thể của bé trai để tu luyện là tốt nhất”.

Thuần Vu Lâm đè lên người nàng, kìm nén rất lâu, cuối cùng hần có phần hấp tấp nóng nảy: “Nhưng thân muốn, một lần thôi được không, chỉ một lần thôi!”.

Hà Bạng sử dụng thuật Ngưng thủy khống chế hần, rồi trèo lên trước ngực, dùng Minh tâm quyết gạt sạch những ham muốn đang hỗn loạn của hần: “Từ xưa tới nay có biết bao nhiêu yêu quái, nhưng thực sự có tiền đồ thì lại chẳng có mấy người. Vì sinh mệnh quá dài, nên càng phải nhẫn nhịn, tham lam niềm vui sướng nhất thời, không tốt cho người”. Đây là lần đầu tiên nàng nhắc đến người này, nhưng thần sắc lại rất lạnh

lùng: “Giang Hạo Nhiên, Tôn chủ sông Gia Lăng cũng tu luyện Xí dương quyết, luyện Xí dương quyết dễ sinh nóng nảy kích động, nhưng hàng ngàn năm qua người ta vẫn luôn nhìn được”.

Nàng vuốt ve khuôn mặt Thuần Vu Lâm, rồi thơm lên trán hắn: “Con người tồn tại được trong nhân gian vốn không phải việc dễ dàng, yêu quái muốn tồn tại lại càng khó hơn. Nếu muốn sống lâu hơn chút nữa, thì nhất định phải học được cách nhẫn nại”.

Thuần Vu Lâm quay đầu đi, không nói lời nào. Hà Bạng lật người gối lên cánh tay hắn, một lúc lâu sau đột nhiên nói: “Nếu như ngươi thật sự cần, thì có thể làm cùng tiểu cô nương của Lưu gia cũng được. Nàng ta là người, tuy có một chút âm khí, nhưng không ảnh hưởng gì lớn tới ngươi cả”.

Cả người Thuần Vu Lâm chấn động, xoay đầu lại nhìn nàng, trong ánh mắt có chột dạ, vừa có hổ thẹn áy náy, vừa có chút ngại ngùng: “Người... Người biết rồi ư?”.

Hà Bạng từ từ nâng cánh tay lên, trên tay phải mềm mịn của nàng có một vết hằn màu đỏ, Thuần Vu Lâm cúi đầu nhìn xuống giường mình. Lưu Tầm Phương tặng cho hắn một chiếc áo choàng, hắn tiện tay đặt lên giường, mà đường thêu trên áo lại hằn lên da nàng.

“Cách thêu này rất giống với đường chỉ thêu trên áo của nàng ta”. Giọng nói của nàng rất bình tĩnh. Thuần Vu Lâm nhẹ nhàng duỗi tay ra xoa, vết ngón trên làn da trắng trẻo đã nhạt bớt: “Bị hằn vào tới qua đúng không?”.

Hà Bạng ôm lấy thắt lưng hắn: “Ừ”.

Thuần Vu Lâm chăm chú nhìn nàng: “Nhưng người không hề nhắc đến”.

Hà Bạng lắc đầu: “Chẳng có gì hay ho để nhắc đến cả, người muốn ngủ với nàng ta cũng không có ảnh hưởng gì lớn, chỉ là Xí dương quyết không nên tiết ra quá nhiều dương khí, đừng quá thường xuyên”.

Thuần Vu Lâm đè chặt người nàng, đột nhiên nổi câu: “Thần ngủ cùng một người con gái khác, người không để ý chút nào sao?”.

Hà Bạng nhìn thẳng vào mắt hắn, rất lâu sau mới từ từ nhắm mắt lại: “Buổi trưa ta muốn ăn bánh gạo chiên”.

Bàn tay đang tóm chặt lấy bờ vai nàng của Thuần Vu Lâm bỗng nhiên buông lỏng, giọng nói của hắn đầy vẻ oán hận: “Thần sẽ đi ngủ với Lưu Tầm Phương một lần nữa, rồi sẽ làm bánh gạo chiên cho người!”.

hắn xuống giường đi giày, đập tung cửa bước ra ngoài. Hà Bạng mở mắt ra, gơ tay nghịch nghịch chiếc áo choàng màu xanh lá trúc. Chất liệu tốt thật, cách thêu cũng rất tinh xảo. Đầu ngón tay nàng lướt theo hình dáng bông hoa lan uốn lượn trên áo, đột nhiên nhớ tới những năm tháng rất dài, rất dài trước kia.

Thuần Vu Lâm bước ra khỏi phòng, đi một vòng quanh vườn hoa Huy Xuân đường, thấy Trang Thiếu Khâm đang chuyên tâm nghiên cứu mấy quả trứng rắn.

Mặt trời ngày đông ló rạng rất ít, bầu trời nặng nề âm u, giống như báo trước sẽ có tuyết rơi. Có vẻ như mấy quả trứng rắn đã lớn hơn lúc mới lấy về khá nhiều. Thuần Vu Lâm đứng ở một bên quan sát một hồi, đột nhiên Trang Thiếu Khâm lên tiếng: “Đôi chân của Hải hoàng các người thực sự rất đẹp”.

Thuần Vu Lâm thoáng sững người, lập tức quay người đi thẳng, vút lại một câu: “Hạ lưu!”.

Trang Thiếu Khâm không để ý tới lắm, kẻ có thể đảm nhận được chức vị Quốc sư, da mặt không thể mỏng được.

Ra khỏi khu vườn đi về phía đông, là một hòn giả sơn, bên cạnh đó có một trường đua ngựa, Lưu Các Lão tuy là quan văn, nhưng cũng là một người thích ngựa. Thuần Vu Lâm đứng cạnh trường đua thổi một trận gió, cũng thấy cơn giận dần dần tan biến. Hắn xoay người đi đến phòng bếp, làm bánh gạo chiên mất rất nhiều thời gian, phải bắt tay vào làm từ sớm mới được.

Đó cũng là lúc các đầu bếp đang bận rộn làm cơm trưa, Thuần Vu Lâm không muốn làm cùng một chỗ với họ. Hắn đang cau mày, thì bên ngoài có một tiểu nha đầu vẩy vẩy tay với hắn: “Đại tư tể, tiểu thư bảo tôi dẫn người đến phòng bếp nhỏ ở Vọng Quy uyển”.

Thuần Vu Lâm thoáng chút do dự, lại nhìn thấy dầu mỡ bụi than bám đầy trên người đầu bếp, nên đành xoay người đi theo tiểu nha đầu đó đến Vọng Quy uyển.

Phòng bếp nhỏ của Vọng Quy uyển là nơi giành cho tiểu thư và các vị phu nhân của Lưu phủ rèn luyện tài nghệ nấu nướng, bên trong rộng rãi sáng sủa, dụng cụ nhà bếp đầy đủ. Phòng bếp lớn hoàn toàn không thể sánh được.

Lúc Thuần Vu Lâm bước vào bên trong, Lưu Tầm Phương đã đợi ở đó rồi. Nhìn thấy Thuần Vu Lâm, trong đôi mắt nàng như có một ngọn lửa đang bùng cháy, ánh mắt sáng ngời mà nóng bỏng: “Trưa nay Hải hoàng muốn ăn gì?”.

Thuần Vu Lâm tiến lại gần bếp, xem xét vị trí các loại gia vị, đồ dùng nấu nướng một lượt, rồi mới chậm rãi nói: “Cám ơn, để ta làm”.

Khuôn mặt Lưu Tầm Phương ửng đỏ: “Quân tử tránh xa phòng bếp, cứ để ta làm”.

Người hầu gái bê đến một chiếc ghế bọc da hổ, Lưu Tầm Phương bận rộn trước bếp, Thuần Vu Lâm không giúp gì được, đành ngồi xuống ghế. Lưu Tầm Phương nhảy nhót vui mừng như có một cơn gió mát thổi đến: “Người thích ăn gì?”.

Thuần Vu Lâm khẽ ngắc người, sau đó cười nhạt: “Ta không quan trọng, nàng ấy ăn món gì thì ta ăn món ấy”.

Lưu Tầm Phương giống như chú chim hỉ tước: “Sao lại có thể không quan trọng được, mỗi người đều có khẩu vị riêng. Người có ăn cay không? Hay là thích ăn đồ ngọt?”.

Thuần Vu Lâm lắc đầu: “Đều được cả”.

Lưu Tầm Phương liền chọn một con cua, cua ngày đông vốn hiếm, hướng hồ lại ở một tiểu trấn như Lăng Hà, nói: “Ta làm cho người một bát cháo cua nhé, người nhất định sẽ thích”.

trên mặt nàng phẳng phất như ngưng đọng một tầng ánh sáng vui vẻ. Thuần Vu Lâm chỉ còn cách gật đầu: “Đa tạ”.

Hà Bạng bị Thanh Huyền đánh thức, Dung Trần Tử và mọi người đã phát hiện ra tung tích của con rắn ba mắt. Hà Bạng vẫn rề rà chậm chạp mặc quần áo, Thanh Huyền không chịu được nói: “Bệ hạ người có thể nhanh lên chút được không, đợi người chải đầu trang điểm xong rồi lên đường, sợ là năm mới cũng qua luôn rồi”.

Hà Bạng trừng mắt lên nhìn hần: “Sư phụ người vẫn còn nợ ta năm mươi một lạng thịt đấy!!”.

Thanh Huyền lập tức ngậm chặt miệng, không dám nói thêm lời nào nữa.

Thời gian quá gấp, nàng không kịp gọi Thuần Vu Lâm, vội vàng đi theo Thanh Huyền chạy tới sơn động mà con rắn ba mắt đang trốn.

Nơi đó rất gần biển, nhưng lại không thấy con rắn đã giả mạo làm Lưu Tầm Phương đâu, chỉ thấy bốn người nông dân trong trấn Lăng Hà, trong số đó còn có một đứa trẻ. Hà Bạng nhìn trái ngó phải hỏi: “Mấy người này là rắn hả?”.

Hành Chỉ chân nhân khẳng định chắc nịch: “trên đường có dấu tích của rắn ba mắt trườn đến đây, mấy người này là rắn, không có gì phải nghi ngờ nữa”.

Hà Bạng liếc Dung Trần Tử, Dung Trần Tử cũng gật đầu: “Bản đạo vừa mới cùng Hành Chỉ chân nhân giết một con, đúng là rắn”.

Hà Bạng liền cảm thấy yên tâm hẳn, nàng sảng khoái xắn ống tay áo lên, đếm đầu người rồi nói: “Năm người!”. Dứt lời, lại liếc nhìn sang phía Dung Trần Tử. hần vội ho một tiếng: “Tập trung làm việc đi”.

Hành Chỉ chân nhân cùng môn đệ đem cả bốn thôn dân cùng đứa bé đi ra khỏi sơn động, da của con rắn ba mắt vô cùng chắc khỏe, đao kiếm thông thường rất khó xé rách được nó, ông ta liền thủ với Dung Trần Tử, đến tận khi Hà Bạng ăn hết bữa sáng rồi ngủ một giấc xong mới chém đứt được một con trong số đó. Cục cẳng đã họ đành phải đi tìm Hà Bạng.

Hà Bạng đứng trên một con dốc nhỏ, cây cỏ ngày đông tiêu điều xơ xác, khung cảnh vô cùng thê lương. Màn sương trắng la đà trên mặt đất vẫn chưa tan hết, gió đưa chúng vương lên tay áo nàng, tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng tinh tế, đến tiên nữ trên trời cũng chỉ đẹp đến mức này mà thôi. Ánh mắt Dung Trần Tử vừa lướt qua, đã không dám dừng lại thêm một phút giây nào nữa.

Năm người vừa ra khỏi sơn động, bàn tay trắng nõn của Hà Bạng khẽ nhấc lên, một vòng tròn sóng nước bao lấy cả năm người, như một bức tường bằng băng, mấy người ở trong đó nghiêng ngả lão đảo, nhưng rất khó phá vỡ được bức tường ấy.

Năm cây cột băng lấp lánh ánh sáng, sắc lạnh như một thứ binh khí thần thánh xuất hiện trong không trung, mỗi cột băng đều chứa một viên trân châu màu hồng phấn. Bốn người trong bức tường băng phía trước, đứa bé đang trốn sau lưng một người phụ nữ, ánh mắt sợ sệt.

Cột băng như những mũi tên rời khỏi dây cung, mấy thôn dân liền đồng loạt há to miệng, phun nọc độc ra ngoài. Sắc mặt Hà Bạng khẽ thay đổi, mọi người chỉ cảm thấy phía trước một làn sương khói xanh nhạt nhẹ nhàng lướt qua, ó cảm giác như bóng dáng nàng vẫn còn thấp thoáng trước mắt, nhưng thân hình thì đã xông vào bên trong bức tường băng rồi.

Bên tai khẽ vang lên một tiếng động, cột băng phát nổ, máu thịt bắn lên khắp mặt mũi đầu cổ Hà Bạng. Dung Trần Tử và Hành Chỉ chân nhân đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mấy người xông đến trước mặt nàng, chỉ thấy tay phải của nàng giữ chặt lấy cột băng đã bị nổ tung, cả bàn tay toàn là máu tươi, trong máu có thể thấy thấp thoáng những mảnh băng vừa bị nổ và những vụn hạt trân châu bị vỡ còn sót lại. Trước mặt nàng là đứa trẻ mặc bộ quần áo bằng vải dày với khuôn mặt hoảng sợ.

“Sao vậy?”. Hành Chỉ chân nhân cũng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Hà Bạng thu tay lại coi như không có việc gì, nàng thi triển thuật Hộ thân, lúc cột băng còn chưa nứt đã bóp vụn chúng ra rồi, vì thế tuy cột băng đã bị nổ, nhưng vết thương trên tay phải của nàng cũng không nặng lắm. Nàng rút ra một chiếc khăn tay lụa vì cá cuốn quanh bàn tay phải, ngữ khí thản nhiên: “Thằng bé không phải là rắn, hỏi kĩ xem nhà nó ở đâu, rồi đưa về đi”.

Hành Chỉ chân nhân không hiểu hỏi: “Sao người biết?”.

Hà Bạng bị đau, nhe răng nhếch miệng: “Bởi vì tất cả những con rắn kia lúc nhìn thấy cột băng lao đến gần đều có phản ứng, hoặc là trốn tránh, hoặc là phun nọc độc, chỉ có mình thằng bé là không biết nên làm gì, đứng ngây ngẩn ở đó như một tấm bia”.

Hành Chỉ chân nhân trầm ngâm: “Có lẽ thằng bé rất giỏi hoạt chăng?”.

Hà Bạng liếc nhìn ông ta một cái: “Thằng bé đâu có giỏi hoạt bằng chân nhân ông?”.

Mặt mũi Hành Chỉ chân nhân biến sắc, nhìn lại nàng, nhưng dường như nàng không để ý, chỉ mãi cúi đầu xem xét vết thương trên tay mình.

Dung Trần Tử dắt đứa bé bị dọa cho ngây người kia ra khỏi sơn động, giọng nói ử dột: “Tại sao nó lại muốn chúng ta giết đứa bé này chứ?”.

Hà Bạng mở chiếc khăn ra, máu trên tay phải nàng đã ngừng chảy. Chỉ là da thịt nàng quá trắng, nên vết thương trông càng đáng sợ: “Vì tội nghiệt của đứa bé này nhẹ nhất, trong Đạo trời, vô duyên vô cớ giết hại Chính thần có thể sẽ khiến trời phạt. Lạm sát người vô tội cũng là tội nghiệp rất nặng”. Nàng liếc nhìn Dung Trần Tử, hừ lạnh, “Hơn nữa nếu đứa bé này bị giết chết như vậy, thì nhất định ở đây sẽ có một người cảm thấy vô cùng áy náy hổ thẹn, nó sẽ càng có cơ hội để lợi dụng”.

Dung Trần Tử không nói lời nào, nhưng Thanh Huyền thì lại vô cùng lo lắng và nghi ngờ: “Nàng ta quả thật không giống kiểu người như vậy”.

Thanh Tổ cũng có chút hoài nghi: “Lẽ nào nàng ta cũng bị con rắn ba mắt giả mạo?”.

Hai người bàn luận còn chưa có kết quả, thì Hà Bạng đã dùng thuật Độn thủy rời khỏi đó. Dung Trần Tử vẫn đứng yên chỗ cũ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Về tới Lưu phủ Hà Bạng liền đi khắp nơi tìm Thuần Vu Lâm, dọc đường hỏi tất cả nô bộc cũng không có ai nhìn thấy hắn. Nàng tìm đến hòn giả sơn trong Xuân Huy đường. Hòn giả sơn có một thạch động, bên

ngoài trồng một cây trường xuân, là một nơi chắn gió rất tốt.

Gần đây tu vi của cô rất tiến bộ, tiến triển quả thực nhanh vô cùng. Trước kia ta không nhìn ra đây, về phương diện tiên thuật, cô rất có tư chất”.

“Cũng may là nhờ sư phụ có phương pháp dạy bảo, hơn nữa, ta cũng muốn sớm giết được con rắn ba mắt đó, trả thù cho di nương mình”.

“Ừ. Nhưng các loại công pháp này đều chú trọng việc tiến dần từng bước một, cô cũng không nên quá vội vàng”.

“Sư phụ, chúng ta luyện chiêu Xuân ngoại phi hoa thêm một lần nữa được không?”.

“cô ấy, lúc nào cũng nóng vội...”.

Hà Bạng không nghe tiếp nữa, nàng xoay người rời khỏi hòn giả sơn, đến phòng bếp xem có gì ăn được không.

Các đầu bếp quả thật có để phần thức ăn lại cho nàng, còn có rất nhiều điểm tâm nữa. Nhưng tay nàng đau, gấp tới gấp lui cũng không thấy ngon, bèn đi thẳng về phòng của mình ngủ một giấc. đang trong lúc mơ màng ngủ, thì Thuần Vu Lâm từ bên ngoài bước vào phòng, tay bưng một ít điểm tâm, đương nhiên là món bánh gạo chiên mà nàng thích, nói: “Dậy ăn một chút nhé?”.

Giọng nói của hắn vẫn nhẹ nhàng ấm áp như ngày thường, nhưng Hà Bạng lại xoay người đi: “không ăn”.

Thuần Vu Lâm kéo nàng dậy, hắn vốn dĩ là người chu đáo cẩn thận, lập tức phát hiện ra vết thương trên bàn tay phải của nàng: “Tay của người...”. hắn nhíu chặt mày: “Dung Trần Tử và Hành Chỉ làm việc kiểu gì vậy! Bị thương như vậy cũng không đưa thuốc!”.

hắn tìm lọ cao tái tạo da liền xương cốt, nhẹ nhàng bôi lên tay nàng: “Còn đau không?”.

Nước mắt Hà Bạng lập tức rơi lã chã: “Đau lắm!”.

Thuần Vu Lâm thở dài, bưng điểm tâm đến trước giường, đặt lên chiếc tủ thấp, rồi lại rút chiếc khăn tay trong người nàng ra. trên khăn đã thấm không ít máu tươi, hắn đành giặt sạch nó giúp nàng. Vừa bước chân ra khỏi cửa, hắn đã thấy Lưu Tẩm Phương đứng chờ ở bên ngoài rồi, nàng đón lấy chiếc khăn loang lổ máu tươi trong tay hắn, đôn hậu hiền lương như một cô vợ nhỏ: “Để ta đi giặt cho, đây không phải là việc mà một người đàn ông nên làm”.

Nàng vừa nói dứt lời, thì có một giọng nói vang lên: “Đừng để cho người khác đụng vào đồ của ta, nếu như người không muốn giặt, sẽ có người khác vui vẻ làm!”.

Thuần Vu Lâm nhanh chóng lấy lại chiếc khăn vì cá từ trong tay Lưu Tẩm Phương nói: “Để ta tự làm”.

Hà Bạng đứng ở trước cửa, nàng nheo nheo mắt, vừa yêu kiều lại vừa ngang ngược: “không cần, ta không muốn nữa!”.

Thuần Vu Lâm khẽ thở dài: “Ừ”.

Hà Bạng quay về phòng tiếp tục ngủ, Lưu Tẩm Phương vẫn đứng yên tại chỗ, lúc ngẩng đầu lên lệ đã nướ vào trong hốc mắt, đôi mắt ngân ngấn lệ gượng cười: “Ta xin lỗi”.

Thuần Vu Lâm cuốn chiếc khăn vào trong người, nhỏ giọng an ủi: “không sao. Từ lâu nàng ấy đã muốn đổi một chiếc khăn khác rồi, không liên quan gì tới cô. Đừng để bụng”.

Lưu Tẩm Phương cắn môi, rất lâu sau mới gật gật đầu. Thuần Vu Lâm xoay người ra khỏi Lưu phủ, hắn phải trở lại biển sâu một chuyến, đi tìm người cá xem thử chiếc khăn lần trước đặt đã có chưa. Chiếc khăn cầm máu rất hiệu quả, chất liệu vừa mềm mại lại vừa trơn mịn, rất hợp với Hà Bạng.

Buổi tối, Thuần Vu Lâm đem về cho Hà Bạng một chiếc khăn tay mới. Tay phải của nàng vô cùng đau đớn, tính tình cũng vì thế mà rất tệ. Thuần Vu Lâm chú ý cẩn thận, làm rất nhiều những món điểm tâm mà nàng thích ăn, lại kể vô số những câu chuyện kì lạ thú vị cho nàng nghe, vất vả mãi mới dỗ dành được nàng đi ngủ.

hắn vừa bước ra khỏi phòng, đã nhìn thấy Lưu Tẩm Phương đứng ở bậc thềm trước cửa, có thể nhìn thấy những hạt sương đêm thấp thoáng vương trên mái tóc, không biết nàng đã đứng đây bao lâu rồi. Thuần Vu Lâm khẽ giật mình, sợ làm Hà Bạng thức giấc, vội kéo nàng ta đi xa đến hơn mười trượng, rồi mới hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Lưu Tẩm Phương lôi từ trong người ra một chiếc túi thơm, cúi đầu không dám nhìn hắn: “Cái này... tặng cho người”.

Trong lòng Thuần Vu Lâm thoáng rung động, hắn từ từ nhận lấy. Chiếc túi thơm được thêu bằng tay rất tinh tế, từng đường chỉ đều rất dày dặn, hoa văn trang nhã vô cùng, bên trong không biết đã nhồi loại hương liệu gì, mỗi lần đưa lên gửi, thì lại có một mùi khác nhau, lúc thì nồng đậm, lúc lại thanh tân, khiến tinh thần người ta trở nên thư thái. Thuần Vu Lâm rất ít khi nhận được quà của con gái, hắn ở bên Hà Bạng nhiều năm, nhiều nhất cũng chỉ là lúc thu mua hải sản ở Đông Hải được Long Vương tặng cho vài thứ đại loại như rùa biển, hay cua bá vương mà thôi. Chiếc vòng nhật nguyệt của hắn cũng là do Hà Bạng đi tìm vật liệu, nhưng nàng thìao có thể biết cách tặng quà chứ, lúc ấy nàng chỉ vào hai khối sắt đen sì cứng cáp, nói một cách vô cùng hào sảng: “Cầm lấy đi, rồi chế tạo thành binh khí”.

Thuần Vu Lâm nắm chặt chiếc túi thơm trong tay, trong lòng hắn biết bao xúc động: “Cám ơn”.

Lưu Tẩm Phương ngẩng đầu lên, hai má đỏ ửng như mây chiều: “Hải hoàng bế hạ ngủ rất lâu đúng không?”.

Thuần Vu Lâm gật đầu: “Bình thường sẽ ngủ khoảng năm canh giờ, hôm nay có lẽ sẽ ngắn hơn, tầm ba bốn canh thôi, nàng ấy bị thương nên ngủ không được ngon”.

Con gái làm dáng cho người mình yêu, Lưu Tẩm Phương giống như một đóa hoa mẫu đơn ngạo nghễ nở rộ trong tiết trời xuân, vẻ phong tình yêu kiều mỹ lệ như muốn trào ra trong đáy mắt: “Người... có muốn sang phòng ta ngồi một lát không?”.

Thuần Vu Lâm thoáng sững người, hắn đương nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của nàng. Hắn cũng biết mình không nên đi, nhưng nam nhân khi đứng trước mặt người con gái yêu mình sâu đậm, thì trái tim đều có chút mềm yếu. Huống hồ hắn quen mùi bén mũi ăn mãi, đàn ông lần đầu tiên được nếm thử mùi vị của thiếu nữ thì sẽ chẳng bao giờ kháng cự lại được. Thấy hắn im lặng không nói, ráng mây hồng trên khuôn mặt của Lưu Tẩm Phương càng đỏ thêm, nàng vội vàng giải thích: “Ta nấu một ít canh sâm, người lại vừa mới từ Hải tộc về, uống vào sẽ thấy ấm hơn đây”.

Mi mắt Thuần Vu Lâm sụp xuống, rất lâu sau đó mới nói: “Cũng được”.

Vẻ ngọt ngào như đọng đầy trong đôi mắt của Lưu Tẩm Phương.

Lúc Hà Bạng tỉnh dậy mới là canh ba, lại không thấy Thuần Vu Lâm đâu. Vừa nãy khi ngủ nàng không cẩn thận đè lên vết thương ở tay, đau vô cùng. Nàng đẩy cửa bước ra ngoài, sương lạnh phủ khắp mặt đất, tuy không có tuyết rơi, nhưng không khí lại lạnh hơn cả khi có tuyết. Nàng lững thững đi về phía trước, dọc theo dãy hành lang được trang trí bằng những giá đỡ chậu hoa. Những giá đỡ ấy được tô điểm bằng rất nhiều hoa lụa, tuy đẹp đẽ nhưng lại không hề có sức sống. Cuối hành lang chính là khu vườn nơi ở của đám nữ quyến, cánh cổng khu vườn không thể ngăn được nàng, nhưng nàng lại đứng ở trước cửa không muốn bước vào.

“Thuần Vu Lâm!”. Nàng đứng luôn ở trước cổng hét lớn.

Thuần Vu Lâm đang cùng Lưu Tẩm Phương bước vào giai đoạn quan trọng, nghe thấy tiếng gọi thoáng sững sờ, sau đó hắn đột nhiên rút người ra: “Nàng ấy đang gọi ta”.

thật ra lầu gác của Lưu Tẩm Phương cách cổng viện khá xa, Lưu Tẩm Phương không nghe thấy gì cả, nhưng Thuần Vu Lâm lại nghe thấy rất rõ. Hắn nhanh chóng chỉnh trang lại quần áo, Lưu Tẩm Phương vẫn còn cảm thấy mơ màng: “Ai?”.

một chữ còn chưa nói xong, nàng đã nghĩ ra ngay được là ai. Trừ con trai tinh kia ra, giờ này còn có ai có thể gọi hắn ra từ trên giường của nàng được nữa?

Thuần Vu Lâm đi rất vội vã, chiếc khăn tay Hà Bạng không cần nữa vẫn để trên giường của Lưu Tẩm Phương. Lưu Tẩm Phương cầm lên, chiếc khăn đã được giặt sạch sẽ, chất liệu vừa mềm dai, sáng bóng đến

chối mắt. Nàng nắm lấy chiếc khăn rồi đuổi theo, thấy Thuần Vu Lâm đã bước nhanh chạy đến cánh cửa ở đại viện.

hắn thấy Hà Bạng, trong giọng nói của hắn không giấu được nỗi đau đớn: “Trời lạnh như vậy, không phải đã chuẩn bị áo khoác lông cáo cho người rồi ư, sao lại ra ngoài thế này?”. Hắn bước lên trước ôm lấy Hà Bạng, áp hai bàn tay ấm áp của mình lên má nàng, hành động đương nhiên như thể khi thức dậy thì phải mở mắt vậy.

Lệ trong hốc mắt Hà Bạng rơi lã chã: “Tay đau quá, hu hu, đau lắm”.

Thuần Vu Lâm ôm nàng vào lòng, cởi chiếc áo choàng của mình ra ủ ấm cho nàng, sau đó xem xét tay nàng. Giọng nói của hắn vừa yêu chiều vừa dịu dàng: “Là do đề lên vết thương thôi. không sao đâu, cũng không chảy máu, quay về phòng chúng ta bôi thuốc thêm lần nữa”.

hắn ôm lấy hai vai nàng định trở về phòng, thì đột nhiên Lưu Tẩm Phương với khuôn mặt vẫn còn vẻ ngượng ngừng bước đến, quần áo của nàng ta không chỉnh tề, đôi má hoa đào hồng rực, cơn sóng xuân tình trong mắt còn chưa tan, dáng vẻ kiều diễm cá nước thân mật vẫn chưa hết: “Tư tể”, nàng giơ chiếc khăn tay trong tay lên, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Đồ của người rơi ở chỗ ta”.

Thuần Vu Lâm thoáng ngẩn người, bất giác liếc trộm về phía Hà Bạng, tiện tay nhận lấy chiếc khăn mà Lưu Tẩm Phương đang cầm, thản nhiên nói: “Cảm ơn”.

hắn đỡ Hà Bạng đi về phòng, nhưng Hà Bạng lẽ nào lại chịu đi bộ? Thuần Vu Lâm đành phải bế nàng lên, giọng nói của hắn trầm thấp như đang thì thầm: “Có đói không, bôi thuốc xong thần sẽ làm chút gì đó cho người ăn nhé”.

Chiếc khăn lụa trong tay Lưu Tẩm Phương xoắn lại với nhau, thít chặt khiến các ngón tay biến sắc. Đúng vậy, lúc đầu nàng cảm thấy chỉ cần có thể được ở bên cạnh Thuần Vu Lâm, cho dù chỉ một lần thôi thì cả cuộc này cũng không có gì phải hối tiếc. Nhưng dục vọng của con người luôn thay đổi vào bất cứ lúc nào, ở bất cứ ở đâu.

Hà Bạng đó chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, nàng ta chẳng làm gì hết, chỉ biết đòi hỏi. Nàng ta dựa vào cái gì để có được sự yêu chiều từng li từng tí của Thuần Vu Lâm như vậy? Dựa vào cái gì để khiến Thuần Vu Lâm bất cứ lúc nào cũng không chút do dự vứt nàng sang một bên? Chỉ vì một tiếng gọi của nàng ta ư?

Thậm chí nàng còn nghĩ, Hà Bạng nhất định là biết Thuần Vu Lâm đang thân mật cùng với mình, nên cố ý chạy tới phá? Lần đầu tiên khi tới Lưu phủ, nàng ta vẫn còn ân ái ái ái cùng Dung Trần Tử, dây dưa không rõ ràng. Giờ nàng ta dựa vào đâu mà ngăn cản Thuần Vu Lâm qua lại với mình? Thế gian này không công bằng, thật sự không công bằng.

Nàng lại tìm đến con rắn ba mắt, nó vẫn đang bơi ngửa như lúc trước, cười vô cùng khoái trá: “Ta biết người nhất định sẽ tới mà. Tính cách của loài người thật kì lạ, ha ha ha ha”.

Lưu Tẩm Phương cắn môi: “Ta chỉ muốn biết, làm thế nào mới có thể khiến chàng yêu ta?”.

Con rắn ba mắt xoay tròn trong nước: “hắn ta yêu con trai tinh kia, tiếp theo là đến người. Nếu con trai tinh đó không còn nữa, chẳng phải hắn ta sẽ chỉ yêu một mình người thôi sao? Huống hồ trên người con trai tinh đó có một thứ rất quý giá, nếu không người tưởng rằng chỉ dựa vào một con yêu quái như nàng ta, mà người trong Đạo tông lại để mặc cho nàng ta khoa chân múa tay như vậy sao?”.

Trong đôi mắt Lưu Tẩm Phương chứa đầy lửa hận: “Nhưng dựa vào đạo hạnh của con trai tinh đó, sao ta có thể làm gì được nó chứ?”.

Dường như con rắn ba mắt đã có toan tính sẵn: “Việc này không cần người phải bận tâm”.

Buổi sáng, Thuần Vu Lâm thức dậy rất sớm. Ngày nào Hà Bạng cũng phải cạo rửa vỏ trai một lần, nếu không thân thể sẽ ngứa ngáy. Hắn xách một chiếc thùng gỗ đi lấy nước, thì gặp Lưu Tẩm Phương ở trước cửa phòng. Hôm nay nàng mặc một chiếc áo ngoài màu trắng thêu hoa mai, phía dưới là lớp váy đỏ rực, trong vẻ thanh tân mang vài phần rực rỡ, khiến mắt Thuần Vu Lâm cũng nhiễm sắc đỏ đầy diễm lệ ấy.

Hai người nhìn nhau một lát, thì cửa phòng đột nhiên mở ra, Hà Bạng thò đầu ra ngoài. Hôm nay nàng vẫn mặc bộ váy áo màu xanh nhạt, trên đầu đội một chiếc vòng được tết lông tay bằng những cành hoa mai

non mềm nhất, hàn mai phẳng phất như đang nở rộ trên mái tóc nàng, mùi hương thơm mát tỏa ra xung quanh, quyến rũ không sao kể xiết.

Lưu Tầm Phương chỉ liếc nhìn nàng một cái rồi không nhin được quay sang nhìn Thuần Vu Lâm, ánh mắt Thuần Vu Lâm nhìn nàng tựa như nhìn một vị thần. Hà Bạng lên tiếng phá vỡ sự yên lặng: “Thuần Vu Lâm”. Giọng nói của nàng giòn tan như khoai tây chiên, hai cánh tay trắng nõn như rắn nước cuốn lấy cổ Thuần Vu Lâm: “Bữa sáng người ta muốn ăn củ cải viên”.

Thuần Vu Lâm khẽ cau mày, chỉ gật gật đầu với Lưu Tầm Phương rồi kéo nàng vào phòng, giọng nói của hắn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, giống như gió xuân vờn nhành liễu: “Củ cải viên thần chưa làm bao giờ, buổi sáng chúng ta ăn thịt lửa nướng cùng canh dê thập cẩm trước đã nhé. Củ cải tiết khí, mùa đông nên ăn ít thôi”. Hà Bạng dựa vào lòng hắn, không biết đã nói gì mà Thuần Vu Lâm lại nhỏ giọng trấn an: “Vậy để thần xem thử thực đơn trước, rồi buổi tối sẽ làm nhé”.

Hà Bạng vẫn đang suy nghĩ, thì Thuần Vu Lâm đã bưng chậu nước âm ẩm đến: “Nào, cọ rửa vỏ trai thôi”.

Hà Bạng thích nhất là cọ vỏ trai, bèn gác chuyện củ cải viên qua một bên, xoay người biến về hình dạng của một con trai to lớn đen nhánh. Thuần Vu Lâm xắn tay áo lên, dùng khăn mềm nhẹ nhàng cọ rửa bên ngoài vỏ cho nàng.

Lưu Tầm Phương lặng lẽ đứng ở cửa, bầu trời lát phất tuyết rơi, hàn mai nhẹ nhàng rơi rụng, bầu không khí lạnh lẽo đó làm nàng choáng hết cả tầm mắt, chỉ nhìn thấy khung cảnh một màu tuyết trắng ấy trải dài ra tít tắp.

Cuối cùng, nàng cũng đã hiểu, thật ra từ trước tới nay Hà Bạng chưa từng coi nàng là đối thủ, bởi vì nàng không hề có bất cứ sự uy hiếp nào. Trước đây, Lưu Tầm Dung cũng đối xử như vậy với nàng. Mọi đối thủ của nàng, trước giờ chưa từng bắt nạt nàng, nhưng cảm giác phốt lờ này, chao ôi là nhục nhã và nhức nhối. trên thế gian này, điều tàn nhẫn nhất không phải là gặp kinh địch, mà là sau một cuộc chiến, bỗng nhiên phát hiện ra rằng bản thân mình ngay cả tư cách để làm địch thủ của đối phương cũng không có.

Buổi trưa, Dung Trần Tử cùng Hành Chỉ chân nhân đi khắp nơi tìm tung tích của con rắn ba mắt, nhưng đành tay trắng quay về. Con rắn ba mắt dường như biết được đường đi nước bước của mọi người, lần nào cũng khéo léo tránh trước được. Mà mấy loại chuyện khổ sai này, từ trước tới nay Hà Bạng chưa từng tham gia, nàng vẫn đang ngủ trưa.

Dung Trần Tử đi đến phòng của Trang Thiếu Khâm, trên đường đi qua hòn giả sơn, bỗng nghe thấy một giọng nói rất quen tai vang ra từ phía sau hòn giả sơn: “Sư phụ, chiều thức này khó học quá, ta thật là ngốc mà”.

Lại thêm một giọng nói khác rõ ràng trong trẻo, Dung Trần Tử lập tức nghe ra ngay đó là giọng của Thuần Vu Lâm: “Ta làm mẫu lại một lần nữa, cô xem cho kĩ”.

“Vâng. Sư phụ...”. Giọng nói của cô gái càng lúc càng nhỏ, tư thế càng lúc càng thân mật, “Người thật đẹp”.

Dung Trần Tử thoáng sững người, rồi mới nhớ ra được cô gái đó là Lưu Tầm Phương, tiểu thư của Lưu gia. hắn là ai chứ, dĩ nhiên đã nhận ra mối quan hệ giữa hai người này không hề đơn giản, nhưng thấy cảnh bắt nhả quân tử không nhìn, không nghe, nên vội vàng bỏ đi luôn, không hề dừng lại lấy một khắc.

Phòng Trang Thiếu Khâm ngay sát vách phòng Hà Bạng, Dung Trần Tử ngẩng đầu liếc nhìn cánh cửa vẫn đang đóng chặt, trong lòng muốn nhắc nhở nàng một câu, nhưng lại chần chừ không muốn nói những chuyện mà mình không có bằng chứng xác thực. Huống hồ, giờ nàng đang ngủ trưa, một mình xông vào phòng, cô nam quả nữ cũng không tiện. Cuối cùng, hắn cũng chẳng nhắc nhở gì nữa.

8. Chương 08

Chương 8: Như chim liền cánh như cây liền cành

Trái tim chàng là chân trời góc bể của ta, nên ta chẳng thể đi xa hơn được. Cuộc đời này, đôi ta ngao du nơi góc bể chân trời, không phải là dạo chơi nửa vòng trái đất, mà là mãi mãi bên nhau giữa chốn nhân gian.

Hà Bạng tỉnh dậy đúng vào bữa tối, Thuần Vu Lâm không có ở đây. Nàng nho nho mắt đi về phía bàn ăn, Dung Trần Tử cùng Lưu Các Lão và mọi người đang nói chuyện về con rắn ba mắt. Lại tốn công vô ích mất một ngày, ai cũng có phần uể oải. Cũng may số trướng rắn Trang Thiếu Khâm đang nghiên cứu đã bắt đầu được ấp, bóng dáng con rắn bên trong càng lúc càng lớn, có vẻ như nó sắp phá vỏ chui ra.

Mọi người đều quan tâm đến chuyện trướng rắn, chỉ duy có Hà Bạng là quan tâm đến việc ăn gì ngon, món nào thơm, mà không hề để ý bất cứ chuyện gì khác.

Chỗ ngồi lúc trước đều do Thuần Vu Lâm chiếm, Hà Bạng sẽ ngồi ngay bên cạnh hắn. Hôm nay hắn không có ở đây, mọi người trên bàn ăn Hà Bạng đều quen, nhưng thân thiết thì chỉ có duy nhất Dung Trần Tử. Nhưng không hay, ngồi bên trái Dung Trần Tử lại là Diệp Điềm, bên phải là Hành Chỉ chân nhân, mà Dung Trần Tử rõ ràng cũng không ý định để cho nàng ngồi cạnh mình.

Nhưng, lẽ nào Hà Bạng lại là người biết thế nào là khách khí. Nàng đi thẳng đến bên cạnh Hành Chỉ chân nhân nói: “Tránh ra tránh ra, ta muốn ngồi ở đây!”.

Hành Chỉ chân nhân là đàn ông, lại là người xuất gia, đâu có thể chấp nhặt với nàng, đành đứng dậy nhường chỗ. Vậy là Hà Bạng điềm nhiên ngồi xuống giữa Dung Trần Tử và Trang Thiếu Khâm. Thức ăn của nàng Thuần Vu Lâm đã làm xong từ trước, giờ đám nô bộc thấy nàng đã dậy, liền bưng hết lên.

Trang Thiếu Khâm đang nói chuyện cùng Hành Chỉ chân nhân, Hà Bạng đánh giá các món ăn trên bàn. Trước khi đi Thuần Vu Lâm đã làm món củ cải viên cho nàng, nàng bèn gấp một miếng bỏ vào miệng.

Trang Thiếu Khâm rót một chén rượu, nàng cũng không hề khách khí, cầm lên nhấp luôn một ngụm như lẽ đương nhiên. Vừa nhìn là biết ngay cô nàng thuộc kiểu người cơm dâng tận miệng. Trang Thiếu Khâm đã từng trải đến từng này, ngoại trừ việc hầu hạ Tử Tâm đạo trưởng ra, thì đây là lần đầu tiên hắn rót rượu cho người khác. Cũng may người đó là Hà Bạng, nên hắn cũng không nói gì nhiều, uống thì cũng đã uống rồi, cùng lắm thì lấy thêm một chén nữa là xong.

Dung Trần Tử và Hành Chỉ chân nhân đang bàn bạc kế sách, nên cũng không để ý tới nàng: “Xem ra phải đợi cho đến khi trướng rắn thành hình, rồi thử dùng tất cả các loại bùa chú. Dù có phải thử hết các loại thuốc diệt rắn, nước, lửa, đao, thương đi chăng nữa, thì cũng nhất định phải tìm cho ra cách hiệu quả nhất mới được”.

Lúc ấy, Hà Bạng đã uống xong chén đầu tiên, nàng hí mắt ngồi đó nhìn chằm chằm vào chén rượu đã cạn, Trang Thiếu Khâm lúc rót rượu ỉnh cũng tiện tay rót thêm cho nàng.

Khi Dung Trần Tử nhận ra, thì Trang Thiếu Khâm đã rót cho nàng đến chén thứ tư. Hà Bạng lúc say rượu hai má như được nhuộm màu đỏ ửng, đôi mắt long lanh ướt át, yêu kiều quyến rũ động lòng người. Trang Thiếu Khâm chỉ hận chén rượu quá nhỏ, nhất thời con rắn ba mắt không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn. Lúc Hà Bạng uống đến chén rượu thứ năm, thì Dung Trần Tử lặng lẽ chặn tay nàng lại, dịch cái chén của nàng ra chỗ khác, tiện thể trừng mắt nhìn Trang Thiếu Khâm một cái.

Trang Thiếu Khâm lập tức ho khan, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tự rót ỉnh thêm chén nữa, cũng không dám nảy sinh những suy nghĩ không đúng đắn nào khác, nhưng ánh mắt thì vẫn không kiềm chế được lướt lên người Hà Bạng.

Dung Trần Tử đổ chỗ rượu trong chén đi, rồi đặt cái chén không trước mặt nàng. Hà Bạng không nhận, mà lại nhìn chằm chằm vào tay hắn, vừa thấy ánh mắt đó, Dung Trần Tử liền có một dự cảm không lành. Hắn nói với Lưu Các Lão đang ngồi bên cạnh hai chữ: “Đổi chỗ!”.

Nhưng đáng tiếc phản ứng của Lưu Các Lão quá chậm, ông ta còn chưa kịp nhắc người lên, thì Hà Bạng đã tóm chặt lấy tay Dung Trần Tử, cả người nàng toàn mùi rượu, ánh mắt xinh đẹp mềm mại như tơ: “Người muốn chạy sao?”.

Mọi con mắt đều đổ dồn về phía này, Dung Trần Tử không muốn lồi lồi kéo kéo với nàng: “Nam nữ khác biệt, người...”.

Hà Bạng nghe không hề lọt tai: “Người cái gì? Đúng rồi! Người vẫn còn nợ ta năm mươi mốt lạng thịt!”.

Dung Trần Tử trước giờ là người rất đứng đắn, quả thật không có sở trường quyết nợ. Hắn đành để nàng nắm chặt tay mình: “Người say rồi”.

Hà Bạng dựa vào lưng ghế, hai má mềm mại xinh đẹp vô cùng: “Ta say nhưng cũng đâu có tăng thêm lạng nào!”.

Dung Trần Tử đành cup mắt xuống: “Ừ, bản đạo nợ người năm mươi mốt lạng thịt”.

Hà Bạng bèn vùi đầu xuống, cắn mạnh lên tay hắn một cái. Dung Trần Tử để mặc cho nàng cắn, mày cũng không hề chau. Nhưng Trang Thiếu Khâm và Diệp Diễm lại không nhịn được, vội bước đến kéo nàng ra. Nàng giương nanh múa vuốt, Dung Trần Tử trầm giọng nói: “Thả nàng ấy ra!”.

Diệp Diễm vừa cuống lại vừa giận: “Sư ca! Nàng ta uống nhiều quá rồi!”.

Giọng nói của Dung Trần Tử trầm tĩnh như nước: “Nhưng nàng ấy tính nợ không hề sai. Dù sao sớm muộn gì cũng phải trả”.

hắn khẽ quét ánh mắt qua, Trang Thiếu Khâm đành phải buông Hà Bạng ra, nhưng Diệp Diễm lại cắn môi, có chết cũng không chịu. Giọng nói của nàng như một cơn mưa bão, vừa nhanh lại vừa mạnh: “cô là đồ trai thối, ta đã ngứa mắt với cô lâu rồi! không phải chỉ nợ cô chút thịt cón con thôi sao, ta sẽ trả thay huynh ấy là được chứ gì?”.

Hà Bạng cắn chặt tay Dung Trần Tử không chịu nhả, máu từ miệng vết thương chảy ra, nàng tham lam liếm sạch: “Ai mà thèm thịt của cô chứ, vừa già lại vừa béo!”.

Diệp Diễm vừa nghe xong, sức chiến đấu ban đầu là 80 trong nháy mắt tăng vọt lên 10080 lần! Nàng rút bảo kiếm ra quyết liều mạng với Hà Bạng, Trang Thiếu Khâm vội kéo nàng lại. Hà Bạng uống nhiều đứng cũng không vững, nhưng miệng thì vẫn cắn chặt tay Dung Trần Tử không nhả. Dung Trần Tử đành để mặc cho nàng dựa vào, nhưng nàng cắn rất lâu cũng không dứt ra một miếng thịt nào, chỉ ngược mắt lên nhìn Dung Trần Tử. Tay phải Dung Trần Tử tạo thành chưởng vạt nghiêng xuống, chưởng phong sắc bén như dao, róc một miếng thịt trên cánh tay ra. Cuối cùng Hà Bạng cũng mở miệng, Dung Trần Tử dứt miếng thịt vào miệng nàng. Diệp Diễm vội vàng dùng khăn tay của mình băng bó vết thương cho hắn, còn không quên trừng mắt nhìn Hà Bạng đầy oán hận.

Miếng thịt như tan ra trong miệng, vị ngọt thấm vào đầu lưỡi, nhưng Hà Bạng lại cảm thấy cực kỳ vô vị, nàng ngậm miếng thịt rồi trở về phòng.

Trang Thiếu Khâm băng lại vết thương cho Dung Trần Tử, hắn đã từng nuôi yêu, nên cũng hiểu biết được ít nhiều tập tính của yêu: “Huynh đừng tính toán với nàng ta, thật ra là do tâm tình của nàng ta không tốt, nên mượn rượu làm càn thôi”.

Diệp Diễm trong lòng đầy phẫn nộ: “Tâm tình nàng ta không tốt? Muội thấy nàng ta ăn no ngủ kĩ, cả ngày giống như heo vậy!”.

Trang Thiếu Khâm cười nhạt: “yêu đa phần đều như vậy cả, cuộc sống của chúng không giống con người, thoát nhìn thì mỗi con đều sống đến hàng ngàn hàng vạn năm, nhưng thật ra lại chẳng hiểu gì cả. Thuần Vu Lâm chưa quay về... nên có lẽ nàng ta thấy khó chịu”.

Dung Trần Tử cup mi mắt xuống, lặng lẽ nhìn vết thương trên cánh tay mình, không nói một lời.

Thanh Huyền và Thanh Tổ đứng ở một bên không giúp được gì, cả hai bắt đầu quay sang đánh đố nhau.

“Đệ nói thử xem liệu sau này nàng ta có quần lấy sư phụ nữa không?”. Thanh Huyền vuốt cằm hỏi. Thanh Tổ trả lời rất lí trí: “Cho dù nàng ta có tìm sư phụ đi nữa, thì sư phụ chắc chắn cũng sẽ không để ý gì tới nàng ta đâu”.

Nhưng cả hai đều đã đoán sai. Hôm sau Hà Bạng ngồi suốt bên bờ hồ, không đi đâu hết. Người trong Lưu phủ đều quen biết nàng, nhưng lại không thân thiết, hơn nữa sợ nàng mượn rượu làm càn, nên không ai dám chủ động tiến lại hỏi han. Nàng cứ ngồi mãi bên bờ hồ đợi Thuần Vu Lâm trở về.

Thuần Vu Lâm đương nhiên là đang cùng Lưu Tầm Phương luyện công. Lưu Tầm Phương học quá mức chăm chỉ, thậm chí mấy lần Thuần Vu Lâm nhìn thời gian, trong lòng không nhịn được phải giục nàng ta nên quay về. Khi về đến Lưu phủ, người trong phủ đều nhìn hắn bằng ánh mắt “ngươi xong đời rồi”. Hắn vội vàng đi đến phòng Hà Bạng, dĩ nhiên chẳng tìm thấy người đâu, đi lòng vòng mấy bận, mới phát hiện Hà Bạng đang ngồi một mình bên hồ. Trời thì lạnh, mà nàng vẫn còn thò chân xuống dưới hồ nghịch nước.

Thuần Vu Lâm ôm chặt lấy nàng. thật ra hắn biết Hà Bạng đang không vui, nhưng trong tiềm thức, hắn lại hi vọng được nhìn thấy kiểu phản ứng đó của nàng, để hắn cảm nhận được trong trái tim nàng hắn không phải chỉ nhẹ như một sợi lông hồng. Nhưng khi thật sự nhìn thấy nỗi buồn bã thất thần của nàng rồi, trái tim hắn lại không nhịn được đau nhói: “Trời lạnh, đừng ngồi ở đây”.

Hà Bạng cúi đầu xuống không nói lời nào, Thuần Vu Lâm bèn nghiêng người bế nàng lên: “Bữa tối người muốn ăn gì? Bây giờ thần sẽ đi làm”.

Hà Bạng ngước lên, trong ánh mắt nàng mang theo ý cười: “đi đi, tìm Dung Trần Tử và Hành Chỉ chân nhân đến đây”.

Dung Trần Tử và Hành Chỉ chân nhân không biết chuyện gì đã xảy ra, vội vàng đi tới bên hồ, chỉ thấy Hà Bạng đang ngồi trên một tảng đá xanh, hai chân nàng vẫn đang vẩy nước, khuôn mặt rất vui vẻ, còn đầu dáng vẻ thất thần buồn bã nữa? Nàng nhảy chân sáo lùi về phía sau lưng Thuần Vu Lâm, hai tay bầm niệm khẩu quyết, giọng nói yêu kiều lạnh lạnh: “Tặng cho các người một món quà”.

Mặt nước vốn đang yên tĩnh không một gợn sóng, bỗng một quả bong bóng nước to bằng nắm tay trời lên, mọi người không biết nàng đang giở trò gì, nên đều chăm chú nhìn xuống mặt hồ. Sắc mặt Dục Dương chân nhân lại càng âm u khó đoán.

Diệp Diễm là người không có nhiều nhẫn nại, nàng vẫn còn để bụng chuyện Hà Bạng thối cán Dung Trần Tử một miếng, lại còn nói thật của nàng vừa già vừa béo: “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, cứ úp úp mở mở như thế làm gì!”.

Dung Trần Tử ngăn những lời tiếp theo của nàng lại, bước mấy bước đến gần bên hồ.

Dưới hồ vang lên âm thanh nghe như tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh, mặt nước cuộn cuộn càng lúc càng dữ dội. một cây pháp trượng khảm huyết trân châu từ từ trôi lên trên tay phải Hà Bạng, nàng thì thâm niệm tâm quyết, giọng nói của nàng vốn đã rất êm tai, lúc cúi đầu xuống niệm, lại giống như châu rơi ngọc vỡ. trên mặt hồ màu xanh lá thấp thoáng hiện ra đuôi của một con rắn, sắc mặt tất cả mọi người đều đại biến.

Sau chuỗi tiếng khóc the thé, một con rắn ba mắt dưới hồ xuất hiện ngay trước mặt mọi người, nền xanh lục vằn đen, to bằng cổ cổ tay của người lớn. Giọng nói của Trang Thiếu Khâm đầy kinh hãi: “Là con rắn ba mắt đã giả mạo làm Lưu Tầm Phương!”.

Trong khoảng thời gian này không biết nó đã hút bao nhiêu linh hồn, chiếc sừng giữa trán đã to lên rất nhiều, hình dáng giống như sắp biến thành một con giao long. Nhưng giờ có vẻ nó đang vô cùng đau đớn, điên cuồng giãy giụa như sắp chết tới nơi. Giọng nói của nó giống hệt giọng của Lưu Tầm Phương: “Sao người lại biết ta ở dưới này?”.

một cột nước nâng con rắn lên khỏi mặt hồ, nước hồ bình thường êm đềm yên ả giờ giống như có sinh mệnh, đột nhiên trở nên giận dữ hung tợn. Nó không cam tâm, giãy giụa muốn thoát khỏi trói buộc, nhưng nước trong hồ tựa những sợi tơ sắc như dao, từng sợi từng sợi trói chặt nó đến hằn cả những vết máu.

Lúc trước, khi giấu mình trong nước nó đã rất cẩn thận, nói chuyện với Lưu Tầm Phương xong đã định sẽ rời đi, nhưng theo thời gian, thấy Hà Bạng không phát hiện ra, nên nó liền buông lỏng cảnh giác, trốn trong hồ suốt một thời gian dài.

Hà Bạng dựa vào Thuần Vu Lâm, dáng vẻ ngạo nghễ: “Khốn khiếp, phải để tên gian xảo như ma nhà ngươi uống nước rửa chân của ta đã chứ!”. Nàng khê cong ngón tay lên, cột nước liền đưa con rắn ba mắt lên bờ, mọi người đều có trăm ngàn điều muốn hỏi, nhưng Hà Bạng liền bẻ một cành mây, không hoang mang chẳng rối loạn nói: “Đừng vội, phải để lão tử quát cho con rắn khốn khiếp này một trận đã”.

Lời nói rất tàn nhẫn, nhưng mới chỉ quát được vài cái thì cả người nàng đã không còn chút sức lực nào nữa. Đành vứt cây roi mây cho đám hạ nhân của Lưu phủ: “Một chết đi được, mọi người đến đây đi!”.

Sắc mặt Dung Trần Tử rất nghiêm nghị, nói: “Người đã biết con rắn này trốn dưới hồ từ lâu rồi phải không? Tại sao chưa bao giờ nhắc đến?”.

Hà Bạng cười hì hì liếc Hành Chỉ chân nhân một cái, không nói gì. Dục Dương chân nhân bực mình: “Dung Tri quan đang hỏi người đấy, người nhìn sư huynh ta làm gì?”.

Hà Bạng không đáp, nhưng khuôn mặt Thuần Vu Lâm lại lạnh lẽo như băng: “Ngay cả thần người cũng không nói”.

Hà Bạng vuốt ve gương mặt của hắc: “Dù sao chúng ta cũng đã bắt được nó rồi”.

Thuần Vu Lâm gạt tay nàng ra, ánh mắt hắc mang theo nỗi niềm đau đớn mà nàng không sao hiểu được: “Người để mặc thần ở bên Lưu Tẩm Phương, cũng chỉ vì muốn để con rắn buông lỏng cảnh giác”. hắc từ từ lùi lại, vẻ mặt đầy bi thương: “Trong mắt người thần căn bản chẳng là gì cả”.

Hà Bạng nheo mắt suy nghĩ hồi lâu: “Ở bên hồ người động tình với Lưu Tẩm Phương, chỉ vì con rắn đó vốn là chủ dân, tà khí quá mạnh, nên mới nảy sinh tâm niệm. Nhưng người đã nhẫn nhịn suốt bao nhiêu năm qua, cho dù gian kế của nó có thành công, người ngủ cùng với Lưu Tẩm Phương, thì ít ra chúng ta cũng chẳng thiệt thòi gì. Huống hồ chuyện bắt sống nó sau đó cũng dễ dàng hơn nhiều”.

Thuần Vu Lâm từ từ lắc đầu, ánh mắt đầy tuyệt vọng: “Thần sai rồi, người vốn chẳng hiểu gì hết!”. Nụ cười của hắc mới thê lương làm sao: “Người chẳng hiểu gì hết”.

Hà Bạng không có thời gian để an ủi Thuần Vu Lâm. Nàng cũng chẳng hề lo lắng – Hai người đã ở cùng nhau suốt hơn ba trăm năm, mấy việc vặt vãnh ấy có muốn an ủi cũng không cần vội. Việc cấp bách trước mắt vẫn là tiêu diệt con rắn ba mắt.

Con rắn ba mắt trong hồ bị quát một trận như tử, nó đã cướp đi không ít mạng người, tất cả mọi người cầm hận nó đã lâu, lúc xuống tay cũng không hề nể tình. May mà da nó vừa mềm lại vừa dai, nên bao nhiêu cũng đều chịu được hết. Trang Thiếu Khâm đúng là kẻ thiếu đạo đức, nói “Mang lửa lại đây”. hắc thần nhiên dặn dò. Ngay lập tức một toán quan binh bê một lò lửa tới, hắc gấp than đỏ là lên trên người con rắn, con rắn tuy rằng vận vẹo, nhưng đáng vẻ thì không đau đớn lắm.

Ánh mắt Dung Trần Tử khê đông lại: “Có vẻ như nó không sợ nước và lửa”.

Ánh mắt Hành Chỉ chân nhân vụt lóe lên một tia sáng, Trang Thiếu Khâm lại lấy ra một ít hùng hoàng nhét vào miệng nó, nó tuy không thích mùi vị này, nhưng cũng không có phản ứng sợ hãi nào đặc biệt. Trong lúc mọi người còn đang bận rộn nghiên cứu, không ngờ con rắn thứ ba ở giữa trán của nó đột nhiên mở ra. một luồng ánh sáng màu đỏ vụt lóe ra, ngay cả tâm trí của Trang Thiếu Khâm cũng bị chấn động mạnh. Công pháp của nó đã tiến bộ không ít so với hồi đầu mới gặp.

Dung Trần Tử nhanh tay nhanh mắt, tóm chặt lấy Trang Thiếu Khâm, Hà Bạng kịp thời dùng Minh tâm quyết thanh lọc thần thức cho hắc, may mà những người khác đều không sao.

Con rắn ba mắt gầm lên: “Muốn chém muốn giết người cứ nhắm vào ta đây này!”.

“Người tưởng rằng ta không làm gì được người hử?”. Giọng nói của Hà Bạng lạnh lùng đầy kiêu ngạo, ánh mắt âm u lạnh lẽo. Nàng bước nhanh đến bên cạnh Thuần Vu Lâm, lấy vòng nhật nguyệt giắt ở thắt lưng của hắc ra: “Ta sẽ khiến người được mở rộng tâm mắt”.

Nàng sải bước đến trước mặt con rắn ba mắt, vòng nhật trong tay chuyển động như đang bay, chạm rãi đánh lên mình con rắn ba mắt, nó chỉ kịp thét lên một tiếng. Vòng nhật xoay vần không cần sức người, nhưng phần rìa của nó lại rất sắc nhọn, vì được chế tạo từ hàn tinh ngàn năm dưới đáy biển, nên vô cùng rắn chắc. Chiếc vòng vừa xuất hiện, đã khiến ột người thường xuyên được nhìn thấy pháp khí bảo vật như Trang Thiếu Khâm hai mắt cũng phải sáng trưng.

Pháp bảo trên đời hiếm có như vậy chẳng qua cũng chỉ cắt rách một ít da thịt của con rắn ba mắt mà thôi, nhưng đối với Hà Bạng, thế là đã quá đủ rồi. Nàng cho ngón tay trở vào miệng vết thương của con rắn thăm dò, trong mắt nó đột nhiên hiện lên vẻ hoang mang hoảng loạn. Hà Bạng đang truyền nước vào dưới

da nó – Đợi đến khi nước truyền tới một mức độ nhất định, không cần tới bất cứ một pháp khí nào, da thịt của nó cũng sẽ tự rách tung.

Nó nhìn Hà Bạng, dựa vào tu vi của nó hiện giờ hoàn toàn không có khả năng liều mạng độ cao thấp với một Nội tu đã mấy ngàn năm được, nên nó không dám sử dụng các loại pháp thuật như thuật Nhiếp hồn. Sau khi thoát ra khỏi vách đá, nó đã chứng kiến rất nhiều đồng loại của mình chết thảm, thậm chí cũng đã trải qua không ít phen nguy hiểm, nhưng đây là lần đầu tiên nó được nếm thử mùi vị của việc chờ chết.

Từ lâu, Hà Bạng đã nghĩ ra cách làm sao để đối phó được với nó. Nước đã truyền tới một mức nhất định, con rắn ba mắt đột nhiên mất hết uy phong, nó mở miệng khàn giọng nói: “Người muốn ta làm gì?”

Hà Bạng không ngừng hạ thủ: “Người muốn gì? đi theo chủ nhân của người, người sẽ được gì?”

Con rắn ba mắt không ngờ Hà Bạng lại đột nhiên hỏi câu này, im lặng hồi lâu mới trả lời: “Ta muốn làm người”. Nó ngẩng đầu lên nhìn Hà Bạng, để Hà Bạng nhìn rõ ánh mắt mình: “Ta muốn được sống giữa chốn đất trời này giống như một con người”

Mỗi một con yêu quái khi tu hành, đều có vô vàn những mục đích khác nhau. Dung Trần Tử và Trang Thiệu Khâm đưa mắt nhìn nhau. Hà Bạng nói: “Ước nguyện quá đơn giản”. Nàng chỉ chỉ vào Thuần Vu Lâm: “Người nhận ra hấn chứ?”

Nước truyền vào dưới da của con rắn càng lúc càng nhiều, nó có chút lo lắng, liên tục gật đầu. Hà Bạng cũng không vội, dù sao số nước đó cũng đâu có truyền xuống dưới da nàng: “Người đoán xem năm nay hấn bao nhiêu tuổi?”

Con rắn lại đánh giá Thuần Vu Lâm tỉ mỉ thêm một lượt nữa rồi nói: “Khoảng một ngàn năm”.

Hà Bạng lắc đầu: “Là ba trăm năm. hấn không ăn hồn phách của con người và động vật, cũng không thu âm gọi tà. Cũng có thể nói, nếu người chịu quy thuận đi theo ta, ta có thể khiến người trong vòng năm mươi năm có thể biến hóa huyền ảo thành người, lại không sai lệch khỏi Đạo trời, không phải trải qua kiếp nạn thử thách của thiên địa. Nếu linh căn [1] của người đủ tốt, nói không chừng tương lai còn có thể trở thành tiên cũng nên ấy chứ”.

[1]Linh căn để chỉ cội rễ linh thiêng, thiên địa vạn vật đồng nhất thể, con người do Trời sinh ra, là một linh căn tại thế. Ở thế gian, linh căn bị che mờ bởi thất tình lục dục, nhờ tu hành linh căn sẽ được hoàn nguyên, trở thành thần tiên hay chân nhân.

Con rắn ba mắt đảo tròn hai con ngươi, nó không tin: “Bản thân người cũng vẫn chưa thành tiên”.

Hà Bạng khẽ cười: “Ta vẫn còn lưu luyến chốn nhân gian”.

Con rắn ba mắt nhớ đến bản lĩnh của nàng, cũng tin tưởng thêm một chút – Khả năng sinh tồn của Nội tu rất yếu ớt, yêu quái chọn con đường Nội tu gần như đồng nghĩa với việc giao sinh mạng bản thân vào tay Võ tu. Nhưng nội đan của Nội tu lại có tác dụng tẩm bổ rất lớn, trên thế gian này liệu có bao nhiêu Võ tu đáng để tin cậy hoàn toàn? hiện giờ trong thế đạo, những Nội tu chân chính đã gần như tuyệt tích rồi. Hà Bạng có thể sống được tận bây giờ, tất phải có bản lĩnh bất phàm.

Nó suy nghĩ xong, cuối cùng hỏi: “Những lời người nói là thật chứ?”.

Hà Bạng cười khê: “Người chỉ có thể đánh cược một lần thôi. Dù sao tình hình hiện giờ đã quá rõ ràng, người không đồng ý thì nhất định sẽ phải chết, hơn thế ta đảm bảo người sẽ nhận một cái chết mà đến chính bản thân người còn thấy hối hận vì đã đến thế gian này. Nhưng nếu đồng ý, người vẫn còn cơ hội để sống sót”.

Con rắn ba mắt này rất thông minh, nó đã đọc qua nhiều sách, hiểu được đạo lý kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt. Huống hồ, Hà Bạng vẫn không ngừng truyền nước vào da nó, nó sắp không chịu nổi nữa rồi, nên ngay lập tức thề thề lười nói: “Được, ta đồng ý với người”.

Hà Bạng vẫn chưa dừng tay: “Vậy làm thế nào để ta có thể tin được người đây?”. Nàng khê búng ngón tay với những chiếc móng sáng bóng đẹp đẽ: “Người chạy quá nhanh, mà ta thì lại rất lười, không thể đuổi kịp được”.

Con rắn nôn nóng: “Vậy người muốn thế nào? Người có gì muốn nói thì dứt khoát nói xong trong một lần đi có được không?”.

Hà Bạng móc từ dải lụa ở eo lưng ra một viên trân châu đỏ, tiếng cười như chuông bạc: “Viên trân châu này ta không thường xuyên sử dụng, nên uy lực của nó có lẽ người chưa từng được chứng kiến. một khi nó phát nổ thì chắc chắn người biết rất rõ”. Con rắn ba mắt bị nước dâng lên trong người khó chịu vô cùng, vội vàng gật đầu. Hà Bạng chậm rãi nghịch viên trân châu đỏ, dáng vẻ xinh đẹp: “Ta đã thử dùng với đá ngầm dưới biển, nó có uy lực gấp mười hai lần so với trân châu hồng, khi phát nổ có thể xuyên thủng da của cả mười con rắn ba mắt đấy”.

Con rắn ba mắt đang ở bên trong cột nước trên hồ trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng khi da trướng đến sắp nổ tung, nó đành ngậm viên trân châu đỏ, nuốt ực xuống dưới bụng.

Cột nước vẫn đang giam cầm nó ngay lập tức tan ra, “ùm” một tiếng nó rơi trở lại hồ.

Hà Bạng quay người lại đối diện với Dung Trần Tử, lại dịu dàng yêu kiều như trước: “Hỏi rõ tập tính của rắn ba mắt, điều tra lai lịch chủ nhân nó, chúng ta lập tức xông đến núi Trường Cương”.

Mọi người không một ai lên tiếng – Hà Bạng này, thật quá giáo hoạt...

Việc không thể chậm trễ, chiều hôm đó, Dung Trần Tử, Hành Chỉ chân nhân, Trang Thiếu Khâm, Diệp Diễm và những người khác bắt đầu tiến thẳng đến núi Trường Cương. Về cái thứ đang bị trấn áp dưới chân núi, mọi người vẫn chưa chắc chắn. Nhưng chuyện này đã kinh động đến Đạo tông, Giả Nghiệp đại sư cũng gửi thư tới, quyết định sẽ đến giúp một tay, có ý muốn nhổ tận gốc rễ con yêu xà đã tác oai tác quái này.

Ý kiến của Hà Bạng là không đợi Giả Nghiệp đại sư: “Ông ta có tới cũng chưa chắc đã có thể giúp được gì, huống hồ ít ra chúng ta có thể xuống vách núi trước thử quan sát, lại thêm con rắn ba mắt kia dẫn đường, cho dù không giết được con rắn nào, thì ít nhất cũng có thể toàn thân trở về”.

Mọi người đã tích tụ đầy một bụng oán hận với con rắn này đã lâu, giờ cũng khó mà chờ đợi thêm được nữa. Dung Trần Tử liền cùng Trang Thiếu Khâm chuẩn bị pháp khí. Tất cả xuất phát ngay trong ngày, thẳng tiến đến núi Trường Cương.

Thuần Vu Lâm đương nhiên phải đi, Lưu Tẩm Phương cũng kiên quyết đòi đi theo, nàng luôn miệng nói phải báo thù cho di nương của mình, hơn nữa gần đây quả thực thuật pháp của nàng tiến bộ rất nhanh, nên mọi người cũng không ai có ý kiến.

Hà Bạng gọi rất nhiều sinh vật biển ở hải vực Lăng Hà tới, nhưng lại không để bọn chúng tham gia cùng, chỉ dặn dò chúng giúp nàng tích nước. Thuật pháp mà nàng dùng thuộc mệnh thủy, nếu như nguồn nước luôn đầy đủ, thì sẽ là một lợi thế rất lớn đối với nàng.

Nước đã có đủ, Hà Bạng trực tiếp Độn thủy, đưa cả đoàn người tới núi Trường Cương. Trong lòng tất cả đều thâm kinh ngạc, nhưng sắc mặt ba sư đồ Dung Trần Tử vẫn bình tĩnh như thường – Căn cơ của Hà Bạng, Dung Trần Tử ít nhiều cũng đã biết một chút rồi.

Con rắn ba mắt rất quen thuộc với phần vách núi, nó trườn ở phía trước, Hà Bạng cũng không sợ nó giở trò lừa bịp. Từ chân núi đến vách núi, có một hang động, vừa hay tránh được trận pháp cổ phía trên vách.

Mọi người đi men theo con đường hẹp trong hang, ít nhiều đều có chút bất an – Cái nơi mà ngay cả eo lưng cũng không thể đứng thẳng được, thì một khi con yêu rắn này giở trò, chỉ sợ tất cả đều có đi mà không có về! Thân thể Hà Bạng mềm mại đi ở phía sau Dung Trần Tử chẳng hề thấy mệt mỏi chút nào. Con rắn ba mắt trườn hồi lâu, cuối cùng không nhịn được quay đầu lại nhìn Dung Trần Tử: “Người không sợ sao?”.

Dung Trần Tử còn chưa kịp trả lời, Hà Bạng đã nở nụ cười yêu kiều: “Sợ chứ! Sợ người nổ máu sẽ bắn tung tóe lên người ta”.

Con rắn ba mắt liếc nhìn đoàn người đi sau lưng Dung Trần Tử, hừ lạnh một tiếng, rồi lại ngóc đầu lên, tiếp tục trườn về phía trước.

Trong hang tối đen, lại phẳng phất có gió thổi qua, nhưng lại không có cách nào đốt được lửa, mọi người chỉ còn cách dò giẫm đi từng bước. Vốn dĩ vào những lúc thế này Thuần Vu Lâm luôn theo sát Hà Bạng không rời, nhưng từ sau sự việc lúc trước, hắn không nói với Hà Bạng lấy một câu. Đường trong hang khó

đi, Lưu Tẩm Phương lại tiểu thư khuê các với đôi chân nhỏ nhắn, nên cả đoạn đường hần chỉ có thể chăm sóc cho nàng ta.

Hà Bạng đi theo sau Dung Trần Tử, trong không khí phảng phất tỏa ra hương thơm của máu thịt thần tiên, Hà Bạng hít một hơi thật sâu, hồi ức về hương vị của hần, khiến tính tham ăn không kìm được xông thẳng lên não. Tập tính của những loại động vật như nàng, cả đời cũng chỉ vì kiếm thức ăn, giờ không kìm được hít ngửi mùi trên người Dung Trần Tử. Cánh tay trắng trẻo mịn màng của nàng quấn lấy vòng eo rắn chắc của hần, hơi thở của Dung Trần Tử trở nên căng thẳng, hần lại không muốn mọi người nghe ra điều gì khác thường, liền thò tay tóm lấy tay Hà Bạng.

Hà Bạng ôm hần rất chặt, hít sâu mùi thơm vừa giống vị thuốc lại phảng phất như hương hoa đang tỏa ra trong không khí. Con đường quanh co này quá hẹp, phải ngồi xổm xuống mới đi được. Hà Bạng da mặt dày nằm bò luôn lên lưng hần, đầu lười nhỏ xinh liếm từng chút từng chút một lên cổ hần. Phần ngực mềm mại dính chặt vào lưng hần, khiến trái tim Dung Trần Tử đập nhanh dữ dội. hần giơ tay muốn đẩy nàng ra, nhưng trong bóng tối lại chạm phải vùng da mềm mại trơn mịn, vừa thon lại vừa dài, là chân của nàng.

hần đang lúc thanh niên trai tráng, lại từng nếm thử mùi vị của việc hôn siêu phách lạc rất nhiều lần, nhất thời trái tim có chút xao động đập lạc nhịp. Cũng may hần tu đạo đã nhiều năm, định lực rất tốt, chỉ trong chớp mắt đã định thần lại được ngay, liền kéo Hà Bạng xuống, trầm giọng nói: “Thanh Huyền, theo sát ta!”.

Thanh Huyền từ đằng sau lập tức nắm chắc tinh thần giải sầu diệt khó cho sư phụ liền bò lên trước, chen vào giữa Hà Bạng và Dung Trần Tử, Hà Bạng rất bức mình, cuối cùng vẫn là Thanh Tổ thông minh – cô nàng này chắc lại động tay động chân với sư phụ rồi?

Đoán chừng bò trong sơn đạo được một canh giờ, cuối cùng phía trước bắt đầu hiện ra ánh sáng. Miệng hang nằm ở giữa vách núi cao cách chân vách hơn bảy thước. Dung Trần Tử là người nhảy xuống đầu tiên, trong lòng hần chấn động – Cả vách núi toàn là trứng rắn mênh mông trắng xóa.

Trứng rắn to nhỏ đều có cả, quả to thì tầm bằng nắm tay người lớn, quả nhỏ thì bằng cỡ quả trứng gà.

Mọi người phía sau cũng đều kinh hãi, trứng rắn nhiều như vậy một khi nở ra, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Hà Bạng vừa nhảy xuống, nhìn thấy cảnh đó thì vui chết đi được – một con rắn ba lạng thịt...

Dung Trần Tử vừa nhìn thấy ánh mắt nàng là biết ngay nàng đang nghĩ gì, hần phát tay áo: “Trứng rắn không tính!”.

Trứng rắn ở trên vách núi dính chi chít lại với nhau, sắc mặt Hành Chỉ chân nhân khê động, Diệp Điềm cũng không kìm được cảm khái: “Con... Con rắn này không làm gì cả, chỉ lo đẻ trứng thôi thì phải!”. Cảm khái xong, nàng đột nhiên sực tỉnh, sắc mặt ửng đỏ.

9. Chương 09

Chương 9: Ai hiểu thấu gió tây lạnh lẽo cô liêu

Nếu tình cảm và năm tháng cũng có thể nhẹ nhàng xé vụn, ném xuống biển khơi, vậy thì từ giờ tình ý của ta chỉ đành trầm mặc nơi đáy biển.

Lời nói của chàng, ta thích nghe, nhưng lại không hiểu, trầm mặc của ta, chàng muốn thấy, nhưng lại không tỏ tường.

Trang Thiệu Khâm lại quan tâm tới vấn đề khác: “thì ra con rắn này là rắn cái à? không biết có đẹp không nhỉ...?”. Khóe mắt của hần lóe lên một tia sáng liếc nhìn về phía trước khuôn ngực rộng lớn hùng vĩ của Hà Bạng, tà niệm vừa mới trở dậy đã bị con rắn ba mắt trườn phía trước mặt nghiền cho tan nát – Nhìn phong thái đám trứng rắn đó thế kia, thì rắn mẹ có thể đẹp đến mức nào được chứ? hần tưởng tượng rồi lại tưởng tượng, cuối cùng vẫn cảm thấy người thú khẩu vị quá nặng, không thể không từ bỏ.

Mọi người đi sát vào vách núi, con rắn ba mắt ở đằng trước vẫn đang thuyết minh: “Đồng trứng đó nhiều thế, nhưng số trứng may mắn có thể nở ra được thì ít vô cùng!”. Nó hơi đặc ý: “Vì chủ nhân thoát khỏi lục đạo [1] quá lâu, nên thiếu sinh khí, sau khi trứng thành hình cần phải mượn khí, hoặc kí sinh trong cơ thể con người. Nhưng rất khó mượn khí lập đi lập lại của cùng một người, nên số trứng đó đều không thể nở thành hình được!”.

[1] Lục đạo gồm Trời, A tu la, người, súc sinh, ma đói và địa ngục.

Ánh mắt Dung Trần Tử thoáng động: “Bản đạo đã từng nghe qua về mượn khí, nhưng lúc đó chỉ coi đó là một truyền thuyết, không ngờ lại tồn tại thật”.

Con rắn ba mắt ngẩng cao đầu: “Hừ, chủ nhân của bọn ta có huyết mạch của thần thú thượng cổ, những điều các ngươi không biết vẫn còn nhiều lắm!”.

Trong khi nó vẫn còn chưa hết tự mãn, thì Hà Bạng đã mở miệng nói: “Thần thú thượng cổ?”. Con rắn ba mắt hừ lạnh một tiếng vô cùng đặc ý, còn Hà Bạng thì vui đến nỗi nhảy cẫng lên: “Óa óa, thần thú thượng cổ hấp ngon hay rán ngon nhỉ?”.

Con rắn ba mắt lập tức ngậm chặt miệng, từ đó không hề hé răng thêm một lần nào nữa. Nhưng Hà Bạng vẫn đuổi theo nó hỏi tiếp: “Lẽ nào phải hầm mới ngon? Chắc chắn là không thể ăn sống được rồi, thịt nó quá già... Này, này, ngươi đừng bỏ đi vậy chứ! Ngươi thấy làm món nướng thì thế nào? Hay là nấu canh? Có lẽ luộc lên ăn cũng được đấy...”.

Từ đó trở đi, con rắn ba mắt không hề nhắc tới huyết mạch đáng tự hào của chủ nhân nó nữa...

Phía trước loáng thoáng vang lên tiếng xích sắt và tiếng đập cánh, con rắn ba mắt dừng lại không chịu đi tiếp nữa: “Ồ ngay phía trước đây”.

Nó vừa thấp giọng nói, vừa ngẩng đầu nhìn Hà Bạng. Dung Trần Tử rất tập trung, hần vươn tay ra chạm vào sợi dây xích to cỡ bắp chân người lớn: “Đây là loại pháp khí đã trải qua quá trình tinh luyện bằng một thứ pháp thuật bí mật, nhìn tuổi đời chỉ ít nó cũng phải có từ đời Hán”.

Hà Bạng ngược lại chẳng chút sợ hãi, lúc này chợt nhớ tới Thuần Vu Lâm: “Thuần Vu Lâm, ngươi cảm tình con ốc sên hả? Mau tới đây!”.

Thuần Vu Lâm và Lưu Tẩm Phương cùng nhau qua đó, quan sát địa thế một lượt, hần liền để Lưu Tẩm Phương ngồi trên chỗ vông xuống của sợi dây xích bên cạnh vách núi, giọng nói rất nhỏ: “cô tạm thời ở đây, chú ý chăm sóc cho bản thân cẩn thận, đừng đi lại lung tung”.

Lưu Tẩm Phương khẽ gật đầu, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh, nàng ngược nhìn Thuần Vu Lâm, muốn nói rồi lại thôi. Thuần Vu Lâm đi tới bên cạnh Hà Bạng, đứng chắn trước mặt nàng như thường lệ. Xung quanh chốc chốc lại nhìn thấy những cột trụ hình tròn bằng cẩm thạch trắng, phía trên có khắc phù điêu phủ đầy đất cát, nên không nhìn được rõ. Dung Trần Tử còn chưa mở miệng, Thanh Huyền và Thanh Tổ đã tiến lên trước, dùng ống tay áo lau chùi sạch sẽ một cây cột trụ.

Dung Trần Tử ngấm ngấm hồi lâu, sắc mặt nặng nề: “Đây chính là loại Minh xà [2] trong truyền thuyết”.

[2] Minh xà là một trong những thần thú thời cổ đại, có hình dáng giống như rắn, nhưng sau lưng có bốn cánh, tiếng kêu rất to, nhìn thấy nó là điềm báo sẽ có hạn hán xảy ra.

Vừa dứt lời, trong lòng ai cũng có chút mờ mịt, Minh xà đã từng xuất hiện trong “Sơn hải kinh”, giữa miêu tả và hình ảnh thật sẽ khác nhau thế nào nhỉ? Dung Trần Tử cũng thấy rất kì quái: “Tại sao nội dung bức họa lại có hai bản khác nhỉ?”.

Phía cuối dây xích sắt vọng đến tiếng gào thét, mọi người bắt đầu cảnh giác, Dung Trần Tử không kịp suy nghĩ cẩn thận hơn, bắt đầu bố trí: “Hành Chỉ chân nhân, Dục Dương chân nhân và Thiếu Khâm, ba người sẽ cùng ta giao chiến trực diện với con nghiệt súc đó; Thanh nhi, Tố nhi, Hạo Thiên, Hạo Vũ, bốn người các ngươi tu vi kém hơn, chỉ cần theo sau, bảo vệ pháp khí an toàn là được, lúc cần thiết hãy trợ giúp... Hải hoàng đệ hạ, cố gắng hết sức tranh thủ lấy thêm thời gian cho nàng ta. Tiểu Diệp, muội đi cùng bọn Thanh nhi, cũng tiện để mắt tới nhau hơn”.

Diệp Diễm và mọi người đều đồng ý, Dung Trần Tử không sắp xếp cho Hà Bạng, trong lòng nàng tự hiểu rõ.

Hà Bạng đứng cạnh sợi dây xích đen sì, cảm thấy rất thú vị: “Ôa ôa, Dung Trần Tử, con rắn lớn này không chỉ đáng giá cỡ ba lạng thịt thôi đâu!”.

Khóe miệng Dung Trần Tử giật giật, hắn cũng không để tâm đến nữa, nàng vẫn ở đó nói say sưa: “Minh xà ấy à, ít ra cũng đáng cỡ bốn năm cân thịt đấy! Ôa ôa, đến lúc ấy lấy thịt thần tiên rang cùng thần thú thượng cổ, ôi ôi...”. Nước miếng của nàng nhỏ cả lên trên sợi dây xích, con rắn ba mắt lặng lẽ trườn ở phía trước, cuối cùng nó cũng hiểu ra rốt cuộc sinh vật đứng ở vị trí cao nhất của chuỗi thức ăn đáng sợ đến mức nào...

đi dọc theo sợi xích sắt, không khí càng lúc càng nóng, ánh sáng càng lúc càng mạnh, khi đến trung tâm, mọi người đều trợn mắt há hốc miệng đầy kinh hoàng. Địa thế phía trước lõm xuống sâu hoắm, một cột lửa đang bùng cháy, một con rắn cuộn tròn nằm trong đó. Con rắn này giống như một ngọn núi nhỏ, trên lưng có bốn cái cánh đen sì. Nhìn thấy cả đoàn người, nó khê nheo đôi mắt cỡ bằng một chiếc gầu xúc lại, nói: “Các người là ai?”.

Nó mở miệng nói giọng trong trẻo của một cô gái. Hà Bạng trốn sau lưng Thuần Vu Lâm, cách khá xa, nói: “Đúng thật là Minh xà!”.

Thuần Vu Lâm không lên tiếng, nàng nói tiếp: “Minh xà thuộc tính hỏa, lát nữa khi đánh nhau người đừng đứng chỗ dây xích”. Nàng quan sát bốn phía: “Người phong ấn nó lúc đầu nhất định đã thiết kế quanh đây một góc chết để ngọn lửa khó lòng lan tới, nếu không thương vong sẽ vô số”. Nàng không để ý đến cuộc nói chuyện của Dung Trần Tử cùng đám người với Minh xà, một tay kéo Thuần Vu Lâm nhảy bổ đến chỗ sợi xích sắt cao nhất, rõ ràng toàn bộ vách núi được xây thành hình ngôi sao bốn cánh, góc giữa các cạnh rất hẹp. Vì bảo vệ trận pháp cổ, nên cho đến nay hình dạng của nó vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Hà Bạng ghé vào bên tai hắn nói nhỏ: “Trong phương vị của ngũ hành, đông thuộc mộc, tây thuộc kim, nam hỏa, bắc thủy còn ở giữa là thổ. Lát nữa, nếu có nguy hiểm, chúng ta cùng lui về góc phía bắc. Minh xà nằm ở giữa, thuộc tính hỏa lại sợ nước, nên chỗ này là an toàn nhất”. Nàng liếc nhìn về phía Lưu Tẩm Phương đang đứng gần sợi dây xích, hồi lâu mới nói với vẻ cực kỳ không muốn: “Người bảo Lưu Tẩm Phương ra góc phía bắc đứng trước đi. Có lẽ khi mọi người đều chết cả rồi thì Minh xà mới nhớ tới nàng ta”.

Tất nhiên, Dung Trần Tử sẽ không bao giờ tranh giành với Hà Bạng, hắn bố trí cho Trang Thiểu Khâm và mình đứng ở góc phía nam, nơi nguy hiểm nhất. Nếu bên trong không có người, thì nơi đầu tiên Minh xà tấn công sẽ là nơi có thuộc tính thuật pháp tương tự với mình. Phía tây và phía đông cũng nằm trong tầm ngắm bởi kim, mộc đều rất dễ bị hỏa đốt cháy. Nhưng mộc so với kim thì còn yếu ớt hơn, vì thế Diệp Diễm và bốn người Thanh Huyền, Thanh Tổ, Trang Hạo Thiên, Trang Hạo Vũ đều được xếp đứng ở góc phía đông; Hành Chỉ chân nhân và Dục Dương chân nhân được xếp đứng ở góc phía tây; cuối cùng mới là phía bắc.

Lợi thế là Minh xà không thể trong một lúc tấn công được tất cả các góc, bất kể nó tấn công góc nào, thì các góc còn lại sẽ có thời gian để ứng phó. Yếu thế là không thể đứng cùng một góc... nên khó lòng ứng cứu được nhau. Vì thế, sự sắp xếp của Dung Trần Tử cũng khá thông minh khéo léo, mọi người ai giữ vững góc của người ấy là được.

Minh xà lạnh nhạt bàng quan nhìn tất cả, không có vẻ gì là sợ hãi hoảng loạn: “Thuốc bổ tới rồi, đã vậy còn có cả một Chính thần và một đại yêu nữa chứ, ha ha ha ha, hôm nay quả là một ngày may mắn, việc luôn mong ngóng trong lòng cuối cùng đã có thể thành...”.

Mọi người tự nhủ: “Hà Bạng, đồng loại của cô đấy...”.

Còn chưa cảm khái xong, lớp lớp dây xích đang trói chặt đôi cánh của Minh xà liền chấn động, phát ra tiếng kêu rất to. Theo tiếng kêu đó, trong núi cũng thấp thoáng có tiếng vọng lại, số trứng rắn ở trên vách đều rung động. Dung Trần Tử dẫn đầu, ngay sau đó Hành Chỉ chân nhân và Dục Dương chân nhân cũng tách ra khỏi hắn và Trang Thiểu Khâm. Rất lâu sau, đột nhiên Hà Bạng lên đến sau lưng hắn, nhỏ giọng nói: “Ta nghi ngờ Hành Chỉ chân nhân có vấn đề, người nên sắp xếp để huynh đệ bọn họ ở góc phía nam, chỉ có ở trong nơi nguy hiểm nhất bọn họ mới dốc hết sức!”.

Thần sắc Dung Trần Tử không hề thay đổi: “Có lẽ ông ấy có nỗi khổ trong lòng, bần đạo không thể vì chút nghi ngờ nhất thời mà đẩy hai người bọn họ vào chỗ nguy hiểm được”.

Hà Bạng cảm thấy con người này quả thật quá cứng nhắc, cổ hủ, không thể giao lưu được. Nàng lẩm bẩm: “Kiểu người như người mà không chết, thì thật là không có thiên lí!”. Dứt lời, Minh xà liền phun một luồng lửa nóng đến, suýt chút nữa liếm vào mái tóc dài của nàng. Cơ thể nàng vốn không chịu nổi, đành vội vàng l về phía sau lưng Thuần Vu Lâm.

Thuần Vu Lâm chặn hơi nóng trước mặt cho nàng, nàng đã thử mấy lần, phát hiện ra rằng cột băng chưa đến được gần Minh xà thì đã tan chảy mất rồi. Nàng chỉ có thể dùng thuật Ngưng băng làm giảm nhiệt độ trong vách núi xuống, ở trong phạm vi mà cơ thể con người có thể chịu đựng được.

Thử liền mấy lần, cuối cùng Hà Bạng có chút lo lắng: “Nếu cứ tiếp tục thế này, linh lực của bọn họ sẽ tiêu hao rất nhanh, chẳng mấy chốc sẽ không chịu nổi nữa”. Thuần Vu Lâm còn chưa trả lời, nàng đã đứng hẳn lên sợi dây xích, những mắt xích khác đã bị ngọn lửa dữ dội thiêu đốt khiến chúng trở nên đỏ rực, chỉ có chỗ dây xích nơi nàng đứng là có kết một lớp băng mỏng. Mặc dù nàng đã cố gắng hết sức khống chế nhiệt độ, nhưng mồ hôi vẫn vã ra trên trán Dung Trần Tử và mọi người.

Độ dày của da con rắn này và con rắn nhỏ lúc trước hoàn toàn không giống nhau, dường như nước, lửa không thể đến gần, đao thương không thể xâm nhập. Mọi người giao chiến với nó rất lâu, cũng chỉ khiến nó phun ra vài hồi lửa, ngay cả một sợi tơ của nó cũng không đụng đến được.

Sắc mặt mọi người càng lúc càng nghiêm trọng, Hà Bạng liền lấy từ bên hông mình ra một con ốc biển rất lớn, thân mình nó ẩm nhuận trong suốt như ngọc. Nàng khê thổi vào con ốc biển, nước biển như những đường vân nhỏ xuất hiện bao quanh lấy người con rắn, đường vân cuộn cuộn, khiến nhiệt độ trong trận pháp giảm mạnh. Trong nháy mắt, Hà Bạng cho ba cột băng xuất hiện, đặt vào mỗi cột hai viên trân châu đỏ, cột băng như một mũi tên sắc nhọn, lập tức lao thẳng về phía con rắn cái đang ở chính giữa trận pháp.

Con rắn đang trong lúc kiên cố tự mãn, nên cũng không thèm để ý. Chỉ chăm chăm phun ra một luồng lửa cháy hùng hực với mong muốn nuốt gọn Dung Trần Tử vào miệng. Bất ngờ cột băng lao đến, nó đột nhiên gào rống lên một tiếng. Da con rắn này quá dẻo dai, cột băng đâm vào thân nó không được sâu. Hà Bạng cũng không dám sơ suất, tay phải siết chặt, cột băng liền mạnh mẽ nổ tung. on rắn gầm lên đầy giận dữ, tức thì phun ra một ngụm nọc độc, tấn công thẳng về phía Hà Bạng.

Hà Bạng dùng thuật Phong truyền, kéo Thuần Vu Lâm nhanh nhẹn bay lùi về miệng góc phía bắc. Nọc độc bay đến đây cái sau tiếp nối cái trước hoàn toàn mất dần sức lực. Thuần Vu Lâm liền tung vòng nguyệt ra.

Máu cổ chảy xuống lưng con rắn nghe róc rách như suối, Dung Trần Tử nắm ngay lấy cơ hội, sử dụng lá bùa màu bạc trong tay, Trang Thiếu Khâm thì hộ pháp cho hắn, cẩn thận đề phòng nọc rắn. Hành Chỉ chân nhân và Dục Dương chân nhân đưa mắt nhìn nhau, rồi trong nháy mắt cũng dốc toàn lực, phi kiếm lao tới.

Con rắn lớn gầm gào rú thét, vỗ bốn cánh, lập tức bên vách núi liền xuất hiện hơn mười người, có ngư dân, có thợ săn, còn có cả phụ nữ, cũng không biết là họ bị trúng rắn mượn khí hay bị những con rắn con kí sinh trên cơ thể nữa.

Hà Bạng mắng một tiếng, vội vàng kéo Thuần Vu Lâm, nói: “Trước hết hãy xử lí đám rắn con này đã!”.

Cột băng xuất hiện liên tiếp trên tay nàng, Thuần Vu Lâm đứng che ở phía trước, không để đám rắn tiến lại gần. Cột băng phát nổ liên tục, máu thịt chân tay văng đầy đất. Minh xà cũng có chút thông minh, nhanh chóng nhìn ra yếu điểm của đối phương, lập tức phun thẳng một ngọn lửa về phía đám người Trang Hạo Thiên. Hà Bạng nhanh chóng sử dụng thuật Độn thủy đưa tất cả ra cách đó hơn ba trượng, vừa hay tránh được ngọn lửa lao tới.

Diệp Diễm chưa bao giờ chứng kiến cảnh này, bình thường nàng cũng tự nhận rằng tu vi của mình thuộc dạng bất phàm, không ngờ vào lúc này căn bản chẳng thấm vào đâu cả. Hà Bạng Độn thủy đưa mấy người tới miệng góc phía tây: “Vào đây trước đã. Kết trận phòng thủ”.

Diệp Diễm liếc nhìn nàng, không nói lời nào, dẫn theo bốn tên sư đệ đi vào góc phía tây.

Lúc này, tâm trí Minh xà chỉ muốn đẩy Hà Bạng vào chỗ chết, nó bất ngờ phun tiếp ra luồng nọc độc nữa, Dung Trần Tử bấm niệm khẩu quyết dùng bùa chú tạo thành một kết giới ngăn lại. Hà Bạng vừa không ngừng thi triển thuật hạ nhiệt độ, lại vừa phải xử lí đám rắn con, nên luống cuống. Đúng lúc đó thì Diệp Diễm chạy lại, dù gì nàng cũng là cao đồ của Tử Tâm đạo trưởng, ngăn chặn mấy con rắn con này để tranh thủ chút thời gian thì vẫn có thể làm được.

Hà Bạng trốn phía sau nàng và Thuần Vu Lâm, áp lực liên nhanh chóng giảm đi rất nhiều: “Kết trận xong chưa?”. Diệp Diễm cũng chẳng có thời gian mà cáu kỉnh: “Xong rồi, phần còn lại bọn Thanh Huyền có thể làm được”.

Hà Bạng gật gật đầu, dùng những làn sóng nước bảo vệ cho cả ba người, rồi thổi tiếp một hơi vào con ốc biển. Con rắn ba mắt gầm lên giận dữ, nọc độc nó phun ra dính lên góc áo của mọi người, khiến quần áo ai nấy đều bị thủng lỗ chỗ. Cánh tay Trang Thiếu Khâm cũng bị nọc độc bắn vào, hắn không hề do dự cắt luôn miếng thịt đó đi, rồi sử dụng Chỉ huyết chú để cầm máu.

Diệp Diễm mấy lần muốn xông qua đó, nhưng Hà Bạng đã kéo nàng lại: “Đừng có đi, cô qua đó cũng chỉ gây thêm phiền phức thôi”.

một Diệp Diễm trước giờ rất hay bị kích động, dễ nổi nóng nay lại không hề tức giận. Nàng lặng lẽ đứng chắn trước người Hà Bạng, nghiêng răng chặn con rắn ba mắt lại. Cột băng cắm vào cơ thể lũ rắn, khiến máu của chúng bắn tung tóe lên khắp người nàng, nàng cũng chỉ mím môi không chút nao núng.

Cuối cùng con rắn cái ở giữa trận pháp dần dần không thể chống đỡ được thêm nữa, ngọn lửa bắt đầu yếu dần đi. Tiếng ốc biển của Hà Bạng vang lên, nước biển mang màu xanh của băng lạnh đã hoàn toàn dập tắt được ngọn lửa. Dung Trần Tử sử dụng một lá bùa màu vàng kim, một loạt các tia lửa màu vàng rực rỡ bắn ra, con rắn ở giữa trận pháp rú lên thê thảm, một con mắt của nó đã nổ tung, thứ nước đen văng ra bốn phía.

Nó vô cùng tức giận, âm nhãn thứ ba ở giữa trán bất ngờ mở ra. Công lực của những con rắn ba mắt nhỏ khác sao có thể sánh được với công lực của nó. Dung Trần Tử và Trang Thiếu Khâm lập tức chấn động. Diệp Diễm hoảng sợ, Hà Bạng từ đằng sau nhảy vọt lên, giẫm lên bả vai của nàng mượn lực nhảy đến sau lưng Dung Trần Tử, nhắm mắt lại tập trung trấn tĩnh tâm trí, sau đó đột nhiên mở bừng mắt ra, nhìn thẳng vào con rắn ba mắt.

hiện trường nhất thời đông cứng, thần trí Dung Trần Tử và Trang Thiếu Khâm cũng tỉnh táo trở lại, nhìn thấy con rắn cái vẫn đang ngậy người nhìn Hà Bạng. Nàng không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có khẽ ngoắc ngoắc tay phải. Dung Trần Tử lập tức cao giọng nói: “Lùi về trong góc!”.

Tất cả mọi người đều tuân theo sự sắp xếp từ trước, lùi về bốn góc đông, tây, nam, bắc. Hà Bạng vẫn nhìn thẳng vào con rắn cái, khổ sở không nói lên lời. Áp lực che trời kín đất, chèn ép vào hồn thức, không một ai dám sơ suất khinh thường, vì một khi nguyên thần vỡ vụn, thì kết cục sẽ là hồn bay phách tán.

Trong góc phía nam, ánh mắt của Trang Thiếu Khâm đầy khiếp sợ: “Sợ rằng con Minh xà này là linh vật đã sống qua mấy vạn năm, mà thực lực của Hà Bạng cũng tương đương. cô nàng này rốt cuộc là ai vậy?”.

Dung Trần Tử không có tâm trí đâu mà xem xét đến chuyện đó, nói: “Nó lại muốn tu thành Dị nhân ư!”. hắn lại lấy ra một lá bùa màu vàng kim nữa, khuôn mặt tái nhợt, bùa chú màu vàng kim đã tiêu hao quá nhiều linh lực của hắn, hắn khẽ nhíu mày, vẫn tung ra, gắng gượng thúc đẩy.

Lá bùa như một vệt ánh sáng, lao thẳng vào hốc mắt của con rắn cái đang bị thương. Toàn thân con rắn cái co giật, đau đến mức không thể gào rú được. Cả người Hà Bạng đầm đìa mồ hôi, thậm chí làn sóng nước để hộ thân cũng đã bắt đầu tan ra. Linh lực của nàng đã cạn kiệt, cũng may bên ngoài vẫn còn có đám người Hải tộc trữ nước, nàng mượn thuật Động thủy quay lại miệng góc phía bắc, từ từ lùi vào trong.

Ngọn lửa bên ngoài ánh sáng đã yếu đi nhiều, Hà Bạng hỗn hển, mồ hôi vã ra như mưa. Dị nhân của con rắn cái tuy rằng tu chưa thành, nhưng cũng đã làm tổn thương đến hồn thức của nàng.

“Chết tiệt! Thuần...”. Giọng nói của nàng bỗng dừng lại, một thanh đoản đao sáng lạnh như tuyết từ phía sau xuyên thẳng qua ngực, nàng cúi xuống nhìn, chỉ thấy mũi dao sắc nhọn mang theo vết máu lộ ra trước ngực. Nàng từ từ quay người lại, Thuần Vu Lâm vẫn im lặng không nói lời nào, mái tóc đen huyền, y phục

đỏ rực rỡ, cúi đầu đứng nguyên tại chỗ. Lưu Tầm Phương liền rút thanh đoản đao ra, rồi đâm thẳng vào ngực Hà Bạng lần nữa, máu nhuộm đỏ cả lớp váy xanh nhạt, vẻ mặt nàng ta vui mừng như muốn phát điên.

“Nghe nói trong cơ thể người có một viên pháp bảo gọi là thiên thủy linh tinh, ta rất muốn có nó”. Nàng ta cười nhạt.

âm thanh của ngọn lửa bỗng nhiên tĩnh lại, cổ họng mang theo vị tanh ngọt. Hà Bạng ngậy người ra một lúc lâu, rồi từ từ lùi lại, dùng tay bịt chặt miệng vết thương trên ngực, máu chảy ra từ những kẽ ngón tay, xinh đẹp rực rỡ đến lóa mắt: “Thuần Vu Lâm”. Nàng nhẹ nhàng gọi hắn, mỗi chữ đều mang theo nỗi đau đớn, nhưng cuối cùng lại không nói gì thêm nữa.

Thuần Vu Lâm vẫn một mực cúi đầu đứng yên, vẻ mặt trầm tĩnh như biển sâu: “Cảm giác khi ném thử mùi vị của việc bị người khác không màng đến thế nào?”. Hắn cười, bên trong con ngươi như cách một tầng nước lấp lánh, sáng ngời mà bi thương: “Chúng ta đã ở bên nhau hơn ba trăm năm, nhưng trong mắt của người, thần chẳng qua chỉ là một miếng lương khô dự trữ. Chỉ vì thịt thần tiên, người đã nương nhờ vào người đàn ông khác, thậm chí không tiếc lấy đi tính mạng của hắn! Chỉ vì mê hoặc Minh xà, người có thể để thần và người con gái khác cùng chung chăn gối! Hà Phấn, người đã từng yêu thần bao giờ chưa?”. Con ngươi xanh, sâu thẳm của hắn mờ mịt: “không, có lẽ thần nên hỏi người, người có biết thế nào là yêu không?”.

Lưu Tầm Phương cầm đoản đao đứng sau lưng Thuần Vu Lâm, ngọn lửa mà Minh xà phun ra ánh lên mặt nàng ta, khuôn mặt non trẻ ấy đã bị bao phủ bởi lòng tham và dục vọng: “Lâm lang, nói nhiều với nàng ta thế làm gì? Lấy thiên thủy linh tinh ra mới là việc quan trọng!”.

Thuần Vu Lâm từ từ nâng chiếc vòng nhật lên, đôi môi bị cắn đến bật máu: “Nếu như suốt mấy ngàn năm qua không thể khiến người học được cách yêu, vậy thì hãy học cách hận đi”.

hắn nắm chặt lấy đầu vai Hà Bạng, vòng nhật mờ mẫn mấy bận, trong con ngươi âm u lóe lên một tia sáng, sau đó cánh tay phải dùng sức, đẩy Hà Bạng ra khỏi góc phía bắc. Mái tóc dài của Hà Bạng bị nguồn nhiệt của ngọn lửa hất tung, trong ánh mắt nàng sáng lên ánh lửa, rực rỡ chói chang. Máu tươi nghẹn ở cổ họng, khiến nàng không thể thốt lên lời.

Mọi người đang ở những góc sao khác chỉ nhìn thấy Hà Bạng đột nhiên bay ra từ góc phía bắc. Dung Trần Tử và Trang Thiệu Khâm đang chống chọi lại ngọn lửa của con rắn cái, thương thế của nó rất nặng, dường như có thể giết chết được nó ngay, giảm bớt thương vong cho phe mình, nhưng nhìn thấy Hà Bạng bất ngờ lao tới, khó tránh khỏi có chút bối rối. Cuối cùng vẫn là Dung Trần Tử tập trung ánh mắt lạnh lùng nói: “Nàng ấy bị thương ư?”.

Trang Thiệu Khâm còn chưa kịp đáp lời, con rắn cái ở chính giữa trận pháp đã chú ý tới sự lao ra đột ngột của nàng, khoảng cách quá gần, nó dùng hết toàn bộ sức lực, phun là một ngọn lửa màu lục lam! Hà Bạng không thể né tránh, đón nhận ngọn lửa ngay chính diện.

Khi ngọn lửa chạm vào cơ thể mềm mại của nàng, trái tim Dung Trần Tử đau nhói. Đột nhiên hắn nhớ tới những lời thì thầm khe khẽ, nhớ tới những lúc vành tai mái tóc chạm vào nhau, nhớ cả giấc mộng lúc đêm khuya, khi mái tóc đen dài ấy phủ lên nửa bờ vai mình. Hắn rút ra một lá bùa, cũng không kịp nhìn xem lá bùa màu gì.

Muộn rồi... Lòng bàn tay hắn toát mồ hôi lạnh, một giọng nói không ngừng nói với hắn rằng đã muộn rồi, thoáng chốc hắn không biết mình nên làm gì mới đúng.

Cuối cùng vẫn là hắn không nỡ.

một âm thanh giống như tiếng thủy tinh vỡ vang lên, gần như cả người Dung Trần Tử bổ nhào lên người Hà Bạng, váy áo của nàng nhuộm toàn máu, mặt trắng bệch như tuyết. Dường như nàng cũng rất sợ hãi, nắm chặt lấy vạt áo của Dung Trần Tử, rất lâu cũng không nói gì. Lá bùa trong tay Dung Trần Tử ngăn luồng nọc độc của con rắn cái, hắn nhanh chóng ôm Hà Bạng tránh sang một bên. Hà Bạng sờ vào cổ mình, tấm bùa Hộ thân đã bị vỡ thành vô số mảnh vụn. Đó cũng là thứ lần trước khi ở trên núi Trường Cương, Dung Trần Tử đã đeo cho nàng.

Nàng vùi đầu vào lồng ngực Dung Trần Tử, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên. Dung Trần Tử nhìn thẳng vào mắt nàng, khoảng cách quá gần, hắn có thể soi thấy chính mình trong con ngươi của Hà Bạng. Vẻ sợ hãi

đau đớn trong đôi mắt Hà Bạng dần dần phai nhạt, nàng dựa vào người Dung Trần Tử vất vả gượng đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Thuần Vu Lâm đang ở góc phía bắc. Bên môi bắt ngờ bay đến một mùi hương vừa giống vị thuốc lại phảng phất như hương hoa, nàng ngẩng đầu nhìn Dung Trần Tử. Dung Trần Tử cắn vào cổ tay, đưa máu đến miệng nàng. Giọng nói của hắn vô cùng lạnh lùng xa cách: “Đừng nhìn như vậy, bản đạo không muốn có chút dính dáng gì đến người nữa, nhưng hôm nay người ở đây, cũng là do bản đạo mời tới”. Hắn thực hiện một câu thần chú cầm máu lên vết thương trên ngực Hà Bạng, giọng điệu dừng đứng: “Bản đạo tuy rằng không tiện tham gia vào chuyện giữa người và Thuần Vu Lâm, nhưng cũng không đến mức thấy chết mà không cứu”.

ngực Hà Bạng đã không còn chảy máu nữa, nhưng đau đớn lại không hề giảm bớt. Trang Thiếu Khâm và Hành Chỉ chân nhân đang chống cự với con rắn cái, Diệp Diễm cũng lao ra, nhìn thấy vết thương trên ngực Hà Bạng, nàng chỉ hừ lạnh nói: “Thiên lí tuần hoàn, ác giả ác báo không bao giờ sai đâu, cô bị như vậy là đáng đời!”.

Con rắn cái sắp không chống cự nổi nữa rồi, mọi người cũng buông lỏng cảnh giác hơn. Dung Trần Tử vỗ vỗ lên cánh tay Diệp Diễm, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, đừng nói nữa”.

Hà Bạng cúi đầu, Thuần Vu Lâm và Lưu Tầm Phương nhất định sẽ không buông tha cho nàng đâu, Dung Trần Tử bị nàng ám toán suýt chút nữa thì mất mạng, ngay cả Diệp Diễm và Trang Thiếu Khâm cũng ít nhiều mang theo chút địch ý với nàng. Hành Chỉ và Dục Dương chẳng qua cũng chỉ nói với nàng đám ba câu, ngay cả bọn Hải tộc trừ nước ở phía bên ngoài kia ngày thường cũng đều do Thuần Vu Lâm quản lí, nàng chẳng có chút quan hệ qua lại gì với bọn họ cả, tất cả đều qua Thuần Vu Lâm. Nàng tu hành nghìn năm, nhưng không có lấy một người bạn nào cả. Nàng ngược đôi mắt ướt sũng nước nhìn đắm đắm vào Dung Trần Tử, lại liếc nhìn sang Hành Chỉ chân nhân, rồi nhanh chóng đưa ra quyết định – Chỉ có bám vào Dung Trần Tử mới có con đường sống, nên dù đau đớn đến sắp chết, nàng vẫn cố ôm chặt lấy Dung Trần Tử không buông. Dung Trần Tử khẽ khàng đẩy nàng ra: “Minh xà vẫn chưa diệt được, người buông tay ra trước đi”.

Hà Bạng khó khăn dụi dụi lên người hắn, sắc mặt nàng nhợt nhạt như tuyết trời đông, nhưng vẫn cố nở nụ cười yêu kiều: “Tri quan”. Nàng gọi hắn như đang lấy lòng, âm cuối còn xoắn xuýt lại thành ba khúc. Khóe miệng Dung Trần Tử co giật, hắn gạt nàng sang một bên dậm bước định đi. Nàng liền ôm chặt lấy chân hắn không buông, lồng ngực thở dốc, nụ cười trên mặt lại càng mang theo vẻ nịnh nọt lấy lòng: “Dung ca! Dung đại gia, người cứu mạng người ta đi, hu hu hu!”.

Đến lúc này thì không chỉ sắc mặt của Thuần Vu Lâm xám xịt, mà ngay cả Dung Trần Tử cũng không biết nên cười hay mX “Bản đạo cũng đâu có cự tuyệt, người tạm thời buông tay ra đã”.

Đôi mắt sáng lấp lánh của nàng nhìn đắm đắm vào hắn: “Người sẽ không để bọn họ giết ta chứ?”.

Dung Trần Tử lắc đầu: “không”.

Dung Trần Tử liếc nhìn Thuần Vu Lâm, trong mắt toát ra vẻ nghiêm khắc: “Hôm nay ai dám ngông cuồng tự ý làm bị thương người khác trước mặt bản đạo, thì đừng trách bản đạo hạ thủ vô tình!”.

hắn vừa thốt ra câu nói tàn nhẫn đó xong, thì Hà Bạng cũng thả bàn tay nhỏ nhắn của mình ra. Dung Trần Tử thấy vết thương trên ngực nàng có vẻ như rất nặng, không nhịn được hỏi: “Người không sao chứ?”.

Hà Bạng ngẩng mặt lên, nước mắt long lanh đọng đầy trong đáy mắt: “không sao”.

Dung Trần Tử liền thả tay ra, rồi cùng Trang Thiếu Khâm và Hành Chỉ chân nhân lao lên chém giết con rắn cái. Diệp Diễm trông giữ bên cạnh Hà Bạng, lạnh lùng châm biếm: “một người mặt dày đến độ này, quả là đệ nhất thiên hạ”.

Hà Bạng ngồi xổm trên mặt đất, nàng nghe thấy những lời Diệp Diễm nói, muốn mở miệng ra nhưng lại chẳng nói gì. Chiếc váy màu xanh nhạt của nàng biến thành màu đỏ đậm nhạt khác nhau, giống như một sợi dây lụa, nhoe ướm trong làn nước trong suốt, lay động, đẹp đẽ nhưng tàn khốc. Lưu Tầm Phương vẫn không cam tâm, còn Thuần Vu Lâm vẫn ngây ngây nhìn chăm chăm vào Hà Bạng, mắt hết hồn vía.

Diệp Diễm canh giữ bên Hà Bạng, nhìn thấy Lưu Tầm Phương, trong bụng nàng đầy lửa giận: “Sư ca ta đã đồng ý sẽ giữ lại tính mạng nàng ta, nên ta sẽ bảo vệ cho nàng ta bình an vô sự. Ai muốn lấy mạng của

nàng ta, thì phải bước qua xác của ta trước đã!”. Nàng liếc nhìn Thuần Vu Lâm, ánh mắt vô cùng khinh bỉ: “Hai người các ngươi cũng thật là trời sinh một đôi, đều chẳng phải loại tốt đẹp gì, một đôi cẩu nam nữ!”.

Thuần Vu Lâm không hề giải thích, hấn ngậy đại nhìn chăm chăm vào Hà Bạng, dường như không nghe thấy những lời Diệp Diễm vừa nói.

Nhiệt độ dưới vách núi lại tăng lên, vài người bắt đầu vã mồ hôi. Dung Trần Tử quay đầu lại nhìn Hà Bạng đang quỳ lạng lẽ trên mặt đất, có vẻ không có gì đáng lo ngại, liền mở miệng nói: “Dùng thuật Ngưng băng đi, giảm nhiệt độ xuống”.

Hà Bạng ngẩng mặt lên nhìn hấn, đôi mắt lấp lánh ánh lửa, cả người như hư ảo: “Ta giảm nhiệt độ xuống rồi, người sẽ giúp ta chữa trị vết thương chứ?”.

Giọng nói của nàng không nhìn ra chút yếu ớt nào, Dung Trần Tử liền đồng ý không mấy may do dự: “Được!”.

Nàng bấm niệm khẩu quyết, thời gian thực hiện pháp thuật kéo dài hơn một chút, nhưng không ai nhận ra. Nhiệt độ lại một lần nữa giảm xuống, con rắn cái ở chính giữa trận pháp đã yếu đến độ ngay cả đầu cũng không thể ngóc lên được, ngọn lửa cũng dần dần tối đi. Ngay trong lúc mọi người tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng trong tay, thì đột nhiên một lực ép rất lớn che trời kín đất xuất hiện, dưới thân con rắn cái đột nhiên lộ ra đầu một con rắn khác!

Dung Trần Tử đột nhiên hiểu ra – Tất cả nội dung bức tranh điêu khắc trên cột trụ tròn bằng cẩm thạch trắng được lập lại lần nữa là vì trong trận pháp vốn dĩ nhốt hai con Minh xà! hấn thầm hối hận vì đã không xem hết nội dung trong bức họa đó, nhưng chuyện sinh tử trước mắt, có hối hận cũng vô dụng. Mọi người đều lùi ra xa, không cần hô gọi đều nhất loạt hướng về phía con đường và bắt đầu chạy. Đây là phong ấn đôi, thiết nghĩ con rắn cái thoát ra một phong ấn trước, sau đó mới mượn thể công của mọi người để phá vỡ phong ấn của con rắn đực. không một ai dám động thủ tiếp nữa, bây giờ thượng sách nhất chỉ có thể là tranh thủ lúc con rắn đực vẫn chưa hoàn toàn thoát ra được phong ấn đôi, chạy ngay ra khỏi đây.

Nhưng Hà Bạng lại không thể theo kịp được, thể chất của nàng vốn dĩ rất kém, hướng hổ hiện giờ lại đang bị thương nặng. Nàng mấy lần muốn đứng lên, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể khom người trên đất.

Dung Trần Tử tay phải dắt Diệp Diễm, nhìn thấy trong đôi mắt lấp lánh nước cùng vết thương trên ngực nàng, lại không thể nhẫn tâm. một ngọn lửa lan rộng tới, nhiệt độ trong vách đá tăng lên rất cao, Dung Trần Tử không quan tâm đến những thứ khác, quay người lại chạy rất nhanh, tay trái vòng ra ôm nàng vào lòng. Ngọn lửa liếm lên lưng hấn, trong không khí tỏa ra một mùi thơm nồng đậm. Mồ hôi của hấn nhỏ giọt trên khuôn mặt của Hà Bạng, nhưng lại nghiêng rằng không rên lấy một tiếng. Diệp Diễm đau xót nước mắt rơi lã chã: “Sư ca!”.

Dung Trần Tử ôm lấy Hà Bạng, tay dắt Diệp Diễm chạy thẳng về phía trước, lắc đầu không nói câu nào.

Minh xà không cam tâm thét gào đầy giận dữ, nọc độc bùng bùng bốc cháy, những nơi bị ngọn lửa liếm mòn bốc lên từng màn mây mù màu xanh lục. Hà Bạng làm ẩm chiếc khăn lụa vi cá trong người, Dung Trần Tử chỉ cảm thấy trên mặt mát lạnh, Hà Bạng dùng chiếc khăn che miệng và mũi cho hấn. Chỉ thoáng chốc, lối ra khỏi hang động cũng hiện ra ngay trước mắt.

Mọi người sắp trốn thoát, hai con rắn trong trận pháp sao có thể chấp nhận được điều đó. Chỉ nghe thấy một tiếng rít gào của con rắn cái, rồi một luồng lửa nóng thiêu đốt mang theo cả nọc độc phun thẳng tới, bao trùm cả lối ra. Thoáng chốc ngọn lửa và nọc độc không ngừng chồng chất trước khe núi. Nhiệt độ trong vách đá càng lúc càng cao, mọi người lòng như lửa đốt. Hà Bạng tựa lên người Dung Trần Tử đứng thẳng dậy, khàn giọng nói: “Tri quan, ta đưa các ngươi ra khỏi đây, người sẽ trị thương cho ta chứ?”.

Dung Trần Tử lại gật đầu: “Ừ!”.

Tay phải Hà Bạng bấm niệm khẩu quyết, khi sức chú ý của mọi người đều tập trung ở đầu ngón tay của nàng, thì một cột băng đâm thẳng vào lồng ngực Thuần Vu Lâm, hấn rên lên một tiếng trầm thấp, cột băng liền xuyên hấn qua ngực. Lưu Tầm Phương hét gọi chói tai rồi lao bổ tới. Cột băng mạnh mẽ kéo lê Thuần Vu Lâm tới tận trước lối ra của khe núi, một dòng nước trong vắt bắt đầu chảy cuộn cuộn không dứt về phía Hà Bạng. Hà Bạng mỉm môi, trong đôi mắt nàng không mấy may gọn sóng. Nàng đã rút hết số nước

có trong cơ thể Thuần Vu Lâm trong tiếng gào khóc của Lưu Tẩm Phương, rồi ném Thuần Vu Lâm ra chỗ lối ra của khe núi, mọi người chỉ cảm thấy có một lực rất lớn, trước mắt tối đen, rồi nhập luôn vào trong khe núi.

Dưới vách đá bắt đầu chấn động, những tảng đá và bùn đất xung quanh khe núi cũng bắt đầu rơi xuống. Hành Chỉ chân nhân dẫn đường, Trang Thiếu Khâm đi sau, Thanh Huyền, Thanh Tổ, Dục Dương chân nhân, Diệp Diễm lần lượt rời đi theo, Hà Bạng ở phía trước Dung Trần Tử, còn hần bọc hậu. Về phần Thuần Vu Lâm và Lưu Tẩm Phương, không ai hỏi tới, nên hần cũng không quan tâm.

Nơi Hà Bạng leo lên, bùn đất ẩm ướt trơn trượt, Dung Trần Tử đi theo sau hồi lâu, cuối cùng xác nhận lại lần nữa: “Người vẫn ổn chứ?”.

Trong bóng tối, hần không nhìn thấy được vẻ mặt của nàng, chỉ có thể nghe thấy giọng nói yếu ớt: “Ừ”.

Những tảng đá rơi xuống càng lúc càng nhiều, khe đá có dấu hiệu sắp đổ. Mọi người đều ra sức trèo lên trước, Diệp Diễm sợ Hà Bạng sẽ làm Dung Trần Tử chậm trễ, bèn liều mạng leo lên, cũng không quan tâm đến những cạnh đá lởm chởm gồ lên có làm trầy xước da nàng hay không. Hà Bạng không hề hé răng, để mặc Diệp Diễm kéo mình đi. Thuần Vu Lâm chỉ yêu thương Lưu Tẩm Phương, không có ai yêu thương nàng cả. Nàng khê chun cái chiếc mũi nhỏ, dùng toàn bộ sức lực trèo lên trước, cánh tay và đùi bị rách tạo ra những vết thương lúc nông lúc sâu, nhưng nếu so với trái tim nàng, thì đó căn bản không thể gọi là đau được.

Núi đá sứt lún càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng lối ra cũng đã gần ngay trước mặt. Hành Chỉ chân nhân là người đầu tiên ra được, ông ta kéo Trang Thiếu Khâm ra theo, giọng nói lo lắng: “Địa đạo sắp sụp đổ rồi, nhanh lên!”.

Đất đá sụp xuống càng lúc càng nhiều, rất nhiều nơi đều phải đào bới những tảng đá đang chắn ngang mới có thể qua được. Hà Bạng không thể đào được gì, nàng đã thử mấy lần, mười ngón tay toàn là máu. Diệp Diễm lo lắng, gấp gáp tới mức giọng nói cũng nức nở nghẹn ngào: “Hà Bạng thôi, cô muốn chết thì tránh đi, để sự ca của ta ra! cô là đồ tiện nhân, sự ca sớm muộn gì cũng bị cô làm liên lụy cho đến chết!”.

Hà Bạng cắn môi, nhưng chỉ lát sau lại tiếp tục đào đống đất đá. không lâu sau, Dung Trần Tử cũng trèo tới nơi, hai người cùng chen chúc trong một khe núi, không thể cử động gì được, nhưng suy cho cùng hần cũng khỏe hơn Hà Bạng nhiều, chỉ thoáng chốc đã đào được đống đất đá ra. Hà Bạng đang định trèo lên, thì đột nhiên mắt cá chân bị nắm chặt, nàng chỉ kịp kêu một tiếng, rồi bị lôi xuống khe đá. Tay của nàng toàn là bùn và máu, nên Dung Trần Tử không nắm được, tay hần trống không, sau đó lồng ngực cũng trống rỗng, như thể trái tim đã bị móc đi mất.

Diệp Diễm thò tay vào trong kéo loạn xạ, khó khăn lắm mới kéo được một người ra, phát hiện ra là Lưu Tẩm Phương, nàng phì một tiếng đầy khinh miệt, rồi thò đầu nói vào trong: “Sự ca? Sự ca huynh đang ở đâu?”.

Lưu Tẩm Phương khóc lóc thảm thiết: “Lâm lang!”. Nàng ta lao bỏ về phía cửa động nhưng bị Trang Thiếu Khâm đạp văng sang một bên. Trang Thiếu Khâm lại chui vào động thêm lần nữa, lần bò được hơn một trượng, thì đụng phải Dung Trần Tử đang định quay người lại tìm Hà Bạng, hần bất chấp tất cả kéo Dung Trần Tử ra ngoài: “Sự ca, sinh tử có số! Huynh là người tu đạo, phải hiểu rõ chứ!”.

Dung Trần Tử cũng không biết làm sao nữa, trong ngực hần từng cơn từng cơn đau đớn như muốn vỡ ra: “Ta đã hứa sẽ đưa nàng ấy ra, sẽ trị thương cho nàng ấy, sao có thể thất hứa được?”.

Trang Thiếu Khâm kéo mạnh hần đến lối ra, Diệp Diễm cũng phụ một tay giữ chặt lấy hần, hai người hợp lực kéo hần thoát khỏi địa đạo, cả ngọn núi rung lắc dữ dội, sau đó khe núi liền sụp xuống.

Nhìn thấy ngay cả lối vào khe núi cũng bị che lấp, mọi người ai nấy đều trầm tư, chỉ có tiếng khóc thê lương thảm thiết của Lưu Tẩm Phương vang lên. Trái tim Dung Trần Tử không ngừng run rẩy, rốt cuộc hần vẫn không thể bảo vệ được nàng. Sau một khoảng thời gian im lặng kéo dài, dưới đất truyền tới âm thanh của đất đá va đập vào nhau, khuôn mặt Dung Trần Tử khê động, rồi hần ra sức đào bới khe đá. hần vừa động tay, Trang Thiếu Khâm và Diệp Diễm cũng rút bảo kiếm ra giúp đỡ, Thanh Huyền và Thanh Tổ đương nhiên không thể khoanh tay đứng yên. Hành Chỉ chân nhân và Dục Dương chân nhân cũng không tiện bỏ mặc, tất cả cùng nhau đào bới.

Dần dần, âm thanh càng lúc càng rõ ràng hơn. một bàn tay thò ra từ trong khe đá lởm chởm, Hành Chỉ chân nhân vội vàng dừng tay lại, mọi người cẩn thận đi chuyển những tảng đá xung quanh, trong đồng đất đá lộ ra một góc áo màu đỏ. Là Thuần Vu Lâm, khắp đầu cổ mặt mũi hần đều là bùn đất, bên dưới người hần là Hà Bạng đang được che chở, bộ dạng nhếch nhác thảm hại vô cùng. Tay hần sống chết cắm sâu vào đồng đất đá, mọi người ở bên ngoài đương nhiên không để ý tới hần, trước hết là kéo Hà Bạng ra ngoài.

Hà Bạng vẫn còn tỉnh táo, Thuần Vu Lâm nắm chặt lấy tay phải của nàng, ngừng lại hồi lâu, rồi bỗng nhiên hần bật cười: “Hà Phán, chúng ta ở cùng nhau hơn ba trăm năm...”.

Hà Bạng nằm trong lòng Dung Trần Tử, giọng nói của nàng yếu ớt như ngọn nến mong manh trong gió: “Là ba trăm sáu mươi hai năm, bốn tháng, lẻ bốn ngày”. Thuần Vu Lâm ngược mắt lên nhìn nàng, mắt nàng như phủ một màng nước long lanh. Cuối cùng, Thuần Vu Lâm tươi cười: “thật ra... thần chưa bao giờ nghĩ sẽ giết người”. Giọng nói của hần hơi trầm, nhưng vẫn dịu dàng như thuở ban đầu: “Thần chỉ hi vọng trong trái tim người, mình có thể quan trọng hơn một chút, thần vẫn luôn muốn biết...”. hần mạnh mẽ đề khí, muốn hỏi điều nghi vấn trong suốt ba trăm sáu mươi hai năm qua: “thật ra thần chưa bao giờ yêu người? Thần chỉ trúng thuật Nhiếp hồn của người thôi, phải không? Kiểu con gái như người ấy à, ích kỷ, lạnh nhạt, rất khó hầu hạ, lại còn tham ăn đến liều mạng”. Nụ cười của hần vô cùng thê lương: “Sao thần có thể thích một cô gái như vậy được chứ?”.

Hà Bạng nắm chặt lấy tay của hần: “Ta không có”.

Lưu Tẩm Phương chạy tới trước, lôi kéo Thuần Vu Lâm một cách đầy tuyệt vọng, nhưng Thuần Vu Lâm chỉ từ từ thả tay Hà Bạng ra, hần căn bản không định ra khỏi khe núi, đến giờ mọi người mới biết là vì sao. một lực kéo chậm rãi lôi hần xuống đồng bùn đất phía dưới, nhưng trong mắt hần lại đong đầy ý cười hiền hòa kéo dài mãi mãi: “Bây giờ thần lại thấy hối hận rồi, Hà Phán”. Toàn thân hần từ từ chìm trong bùn, ngoại trừ tiếng khóc của Lưu Tẩm Phương, xung quanh không hề có một âm thanh nào khác. “thật ra ngay từ đầu, thần đã chẳng hề đòi hỏi bất cứ điều gì ở người cả”.

Chỉ đáng tiếc là, không một ai biết thế gian này sẽ biến con người thành thế nào, cũng không một ai hay biết tình yêu cuối cùng sẽ ra sao.

Cánh tay cắm thật sâu vào trong lớp bùn đất của hần cũng không thể ngăn cản được lực kéo cực lớn phía sau, một cái đuôi rắn đã vươn lên quấn lấy thắt lưng hần. Máu tươi tràn ra bên khố môi nhỏ từng giọt từng giọt thấm vào lớp bùn đất, nhưng ánh mắt hần lại vương vấn ý cười, lưu luyến không rời xa. Đuôi rắn dần dần kéo hần xuống càng lúc càng sâu, ngay cả tóc cũng không nhìn thấy nữa. Lưu Tẩm Phương gào thét thảm thiết, Hà Bạng ôm chặt lấy ngực, run rẩy như một chiếc lá cuối thu trong lòng Dung Trần Tử.

Dung Trần Tử nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhưng nàng không chịu ngẩng đầu lên, dáng vẻ thê lương như một đứa bé bị bỏ rơi. Dung Trần Tử khẽ thở dài, đành dặn dò Trang Thiếu Khâm: “Lập tức thông báo cho Đạo tông, tạo một kết giới khác quanh núi Trường Cương, tạm thời để phòng con rắn giấy thoát ra ngoài!”.

Trang Thiếu Khâm vâng lệnh, Dung Trần Tử liền bế Hà Bạng xuống núi, quan phủ đã chuẩn bị xe ngựa và đồ ăn thức uống ở dưới núi. Dung Trần Tử đặt Hà Bạng vào trong xe, nàng vẫn chưa ngủ, đôi mắt to tròn mở thật lớn nhìn chăm chăm vào hần. Diệp Diễm cũng lên xe, Dung Trần Tử không tiện dựa quá gần, nên chỉ đưa tay ra bắt mạch cho nàng. Nhưng chỉ thoáng chốc, sắc mặt hần tái đi: “Người...”. Hà Bạng nhìn hần đầy vẻ chờ mong, Diệp Diễm không đợi hần lên tiếng đã vươn tay ra sờ vào ngực Hà Bạng. Sau đó sắc mặt nàng cũng biến sắc – Hà Bạng đã vận toàn bộ sức lực để thúc đẩy pháp thuật, khiến cho trái tim bị trọng thương lúc trước gần như đã vỡ vụn, máu trên người từ lâu đã không còn chảy nữa. Nàng ta vẫn còn sống, chẳng qua là do thiên thủy linh tinh trong cơ thể còn ngưng kết lại một chút nguyên thần mà thôi. Hai nhát dao đó của Lưu Tẩm Phương, thật ra đã giết chết nàng rồi.

Bị thương nặng như vậy, nhưng suốt cả đoạn đường nàng vẫn kiên cường gắng gượng, không hề lộ ra dáng vẻ suy nhược. Dung Trần Tử không màng tới Diệp Diễm đang ở bên cạnh, cúi người ôm chặt nàng vào lòng, sắc mặt nàng nhợt nhạt yếu ớt vô cùng, nhưng vẫn không muốn bị hôn mê: “Tri quan, người sẽ dẫn ta tới nơi nào trị thương?”.

Trong nháy mắt, trái tim Dung Trần Tử đau như có ai vặn xoắn, hần không biết nên trả lời nàng thế nào, đành lảng đi: “Bị thương nặng như vậy, tại sao không nói cho ta biết?”.

Hà Bạng kéo vạt áo hắn, giọng nói nhỏ dần: “không thể nói được, sẽ bị ăn thịt mất”. Đường như nàng sắp rơi vào giấc mộng, thanh âm cũng mờ dần: “yêu quái đều rất hung dữ, ai yếu ớt nhất, kẻ đó sẽ bị đồng loại ăn thịt. Sư huynh và sư muội của ta... đều bị ăn thịt mất rồi...”. Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng vẫn không quên nói: “Tri quan, người sẽ dẫn ta tới nơi nào trị thương, giờ người đưa ta đi đi”.

Cánh môi Dung Trần Tử run rẩy, rất lâu cũng không nói gì. Hà Bạng cố nhướn mi mắt lên nhìn hắn, nàng đã quen lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nên giờ nghĩ Dung Trần Tử nhất định là không muốn dẫn nàng đi chữa trị. Nàng kéo vạt áo hắn rồi ngồi dậy, dáng vẻ vừa ngoan ngoãn lại vừa nghe lời: “Thịt người nợ ta, ta không cần tới nữa, người đưa ta đi tìm đại phu đi”. Ánh mắt Dung Trần Tử đau đớn bị thương, rũ mắt xuống không dám nhìn nàng. Nàng hơi hoảng loạn: “Tri quan? Người đã hứa với ta rồi mà!”. Dung Trần Tử siết chặt lấy cổ tay trắng bệch của nàng, dùng toàn lực ôm nàng vào lòng, dường như Hà Bạng biết được điều gì đó, nàng dùng sức đẩy hắn ra: “Người lại nói mà không giữ lời, người đã hứa với người ta rồi mà!”.

Diệp Diễm quay mặt đi chỗ khác, rồi đột nhiên nàng bật dậy, hét lớn: “Ầm ỉ cái gì chứ! đi tìm đại phu, đi tìm đại phu ngay bây giờ!”.

nói rồi nàng xông ra bên ngoài, đập tên phu xe xuống, tự mình đánh xe, gió lạnh tấp vào mặt, nàng dùng tay lau đi, mới phát hiện lệ đã ướt đầm hai má từ lúc nào.

Trong sách có nói, yêu quái th động một tí là thấy chán đời, động một tí là cảm thấy năm tháng quá dài. Nhưng trải qua hàng ngàn năm, chịu đựng mọi nỗi niềm gian nan tịch mịch của việc thanh tu, không dễ dàng gì mới có thể tồn tại được trên thế gian này bằng hình dạng mà bản thân mình mong muốn, có ai thật sự muốn chết chứ?

Diệp Diễm điều khiển xe ngựa, nàng không biết nơi nào có đại phu, nên đành để chiếc xe lao điên cuồng dọc theo những con đường quay về Thanh Hư quan. thật ra làm gì có vị thần y nào thật sự có khả năng cải tử hoàn sinh chứ?

Dung Trần Tử siết chặt cổ tay Hà Bạng đến biến sắc, nàng khóc nức nở trong lòng hắn: “Tri quan, ta biết người là tốt nhất, người hãy cứu ta đi!”.

Dung Trần Tử hôn lên trán nàng, rất lâu sau, hắn hạ quyết tâm nói: “Được rồi! Đừng khóc nữa!”. hắn áp khuôn mặt lên gò má thấm đẫm nước mắt của nàng: “Ta sẽ không để người chết đâu! không bao giờ!”.

Pháp lực của cả hai người đã cạn kiệt, không thể nào ngồi thú, cười mây được. Xe ngựa chạy suốt một ngày một đêm mới về đến Thanh Hư quan, Dung Trần Tử một mặt hồi phục lại nguyên khí, một mặt dùng máu cầm cự hơi thở cho Hà Bạng. Nàng sợ rằng lại khiến Dung Trần Tử và Diệp Diễm ghét bỏ, nên suốt cả đoạn đường dài thậm chí đau đớn đến đâu cũng nhịn không rên la kêu khóc. Dung Trần Tử ôm chặt lấy cánh tay nàng, trước sau không hề rời lỏng.

Xe chạy tới chân núi Lăng Hà, Dung Trần Tử ôm Hà Bạng lên núi. Mặt trời ngày đông ấm áp, những cây tùng cây bách trên núi vẫn rất xanh tươi, trong rừng tĩnh lặng còn có những bông hoa dại nhỏ xinh. Nàng vươn tay ra, ánh mặt trời xuyên qua lòng bàn tay trắng trong suốt như ngọc, nàng khẽ hé miệng cười, dụi dụi lấy lòng Dung Trần Tử: “Tri quan, người sẽ chữa khỏi cho ta chứ?”.

Lòng Dung Trần Tử như lửa đốt, bước chân không hề chậm trễ một giây phút nào, nhưng giọng nói vẫn rất kiên định, mạnh mẽ âm vang: “Phải!”.

Nàng nhắm mắt lại, ngược lên đón ánh nắng mặt trời, giọng nói yêu kiều mềm mại như măng xuân tháng Ba: “Vậy thì ngày nào ta cũng cho người sờ chân ta”.

Dung Trần Tử muốn cười, nhưng đôi mắt hắn dường như đang rơi lệ.

Dung Trần Tử ôm Hà Bạng về thẳng phòng mình, tuy rằng mấy ngày qua không về Thanh Hư quan, nhưng ngày ngày đều có người luân phiên tới quét dọn nên phòng hắn vẫn sạch sẽ không bám chút bụi như cũ. Bước vào trong mật thất, Dung Trần Tử đặt nàng lên giường, Hà Bạng có chút bất an, ôm chặt lấy cổ hắn không để hắn đi. Dung Trần Tử nhẹ nhàng trấn an nàng: “Ngoan, ta đi tìm pháp khí, sẽ quay lại ngay thôi”.

Hà Bạng mở to đôi mắt tròn xoe lên nói: “Người sẽ quay lại chứ?”.

Dung Trần Tử chậm rãi gỡ tay nàng ra: “Hãy tin ta”.

Dung Trần Tử vừa bước ra khỏi cửa, thì đã đụng phải Diệp Diễm đang vội vã chạy tới. Diệp Diễm quăng chiếc roi ngựa trong tay xuống đất, vẻ mặt đầy lo lắng: “Sư ca, tâm mạch của nàng ấy đã đứt, mệnh số đã tận, làm sao cứu được nữa?”.

Bước chân của Dung Trần Tử khẽ dừng lại, hồi lâu sau mới nói: “Tâm mạch đứt thì có thể nối, số mệnh đã tận thì cũng có thể mượn”.

Diệp Diễm ngăn người, rất lâu sau mới ngơ ngác hỏi lại: “Sư ca, huynh muốn Mượn mệnh cho nàng ấy ư? Nhưng sư phụ đã từng nói đó là cấm thuật của bản môn, huynh...”.

Dung Trần Tử ngăn những lời nàng định nói lại: “Chính vì sư phụ đã từng nhiều lần dặn dò đây là cấm thuật, nên ta chưa bao giờ đào sâu nghiên cứu, giờ cũng chẳng nắm chắc được điều gì. Việc xảy ra quá đột ngột, chỉ còn cách ta sẽ làm trước, còn muội hãy tìm hiểu thêm cho ta”. Diệp Diễm lẳng lặng nhìn khuôn mặt hần, không nhiều lời thêm nữa. Nàng biết hắn đã hạ quyết tâm rồi, nàng chỉ có thể nghe theo thôi.

Hai người đi tới hang Vô Lượng, thu thập hết tất cả những sách vở có liên quan đến thuật Mượn mệnh lại. Hà Bạng vẫn yên lặng nằm trên giường. Thanh Huyền có đến thăm nàng vài lần, cung cấp nước đầy đủ cho nàng theo lời dặn của Dung Trần Tử. Nàng có thể cảm nhận được sự tán loạn trong nguyên thần của mình, tâm càng lúc càng hoảng, nhưng vẫn gắng chịu đựng không động đậy. Nguyên thần ngưng do tĩnh, tán do động. Nàng nhất định phải kiên trì thêm chút nữa, có lẽ Dung Trần Tử thật sự sẽ có cách. Thanh Vận cũng tới thăm, nhưng Dung Trần Tử có lệnh, không ai dám quấy rầy nàng.

Ở gian ngoài Thanh Trinh nhỏ giọng nói: “Lần trước nàng ta thiếu chút nữa ám hại sư phụ, sao lần này sư phụ vẫn còn ôm nàng ta trở về đây nhỉ?”.

Thanh Tổ vừa thở dài vừa nói: “Ta nghĩ, nàng ta đã thật sự nắm được trái tim của sư phụ chúng ta rồi”.

Giọng nói Thanh Vận ử rử: “Đệ không thể làm món thịt thần tiên kho tàu cho nàng ấy được! Đó là hành động khi sư diệt tổ...”.

Cuối cùng Thanh Huyền nói: “Đừng có tụ tập ở đây nữa, mau đi làm việc của mình đi!”.

Hà Bạng nằm yên trên giường, mái tóc dài đen như mực chảy xuống bên gối. Sau khi nàng đi rồi, Dung Trần Tử lệnh cho Thanh Huyền vứt hết những thứ có liên quan đến nàng ra khỏi phòng, duy nhất chỉ có căn mật thất này là hắn vẫn chưa nghĩ ra nên làm gì, cũng không biết nên dọn dẹp thế nào. Quân tử đường hoàng thẳng thắn, hắn không phải là người có nhiều bí mật, thậm chí khi trên giường cũng phải tuân theo đủ mọi quy củ ngặt nghèo, nên thực sự không thể tìm được chỗ nào không có người. Căn mật thất này cũng là do Tử Tâm đạo trưởng để lại, nhưng đối với hắn mà nói nó chẳng có công dụng gì lắm.

đã rất lâu rồi Hà Bạng chưa được yên tĩnh để suy nghĩ về mọi chuyện như thế này. hiện giờ nàng yếu ớt như một đứa bé sơ sinh, bất cứ một đứa trẻ nào cũng có thể khiến nàng mất mạng ở nơi này. Nhưng nàng lại không có cách gì để cứu được bản thân mình, lồng ngực đau đớn như bị khoét rỗng, ngay cả sức lực để nhấc cánh tay lên cũng không có. một người đã sống suốt mấy ngàn năm, rất ít khi giao tính mạng của mình vào tay của kẻ khác. Ngoại trừ Võ tu của bản thân ra, bọn họ không tin bất cứ một ai. Nhưng hiện giờ, nàng nằm trong một đạo quan, đợi một một đạo sĩ tới cứu, có lẽ tên đạo sĩ này còn phải tiêu tốn rất nhiều sức lực đây.

Nàng ngậy ngẩn nhìn lên đỉnh màn trướng, trong phòng không dám đốt hương, hiện giờ thân thể của nàng cũng là tà ma yêu quái, khí mạch lại rất yếu. Trong đạo quan thờ Tam thanh tứ ngự [3] và nhiều vị thần tiên khác, sợ rằng linh khí của các bậc thần tiên ấy tổn hại đến nàng, nên Dung Trần Tử đã lệnh cho Thanh Huyền dọn dẹp sạch sẽ tất cả các pháp khí trong phòng đi. không lâu sau, Thanh Huyền và Thanh Tổ lại đi vào, nhẹ nhàng xếp rất nhiều những cây đèn hoa sen, giống y như thật thành một trận pháp, nàng không dám cử động nhiều, nên không thể nhìn rõ đó là trận pháp gì. Ánh sáng trong phòng dần dần trở nên rõ, luồng ánh sáng vàng nhàn nhạt ánh lên lớp váy áo nàng đỏ thắm của nàng, dung mạo của nàng càng đẹp một cách dị thường.

Đồ đệ của Dung Trần Tử cũng đều là những người chính trực, Thanh Huyền, Thanh Tổ chỉ liếc nhìn một cái, rồi vội vàng quay đầu đi, bước ra khỏi mật thất.

Lúc Dung Trần Tử và Diệp Diễm đi vào, Hà Bạng vẫn bất động như cũ. Diệp Diễm tiến lên trước cởi váy áo của nàng ra, nàng bĩu môi vẻ mặt không vui chút vào, thấy vậy Diệp Diễm cũng bực mình: “cô tưởng ta muốn nhìn của cô lắm chắc! cô có nhưng ta thì đang không có đây!”. Hà Bạng nghe xong, mắt khẽ rũ xuống liếc sang bãi cỏ bằng phẳng của nàng ta, rồi lại cúi đầu nhìn đỉnh núi của mình, Diệp Diễm tức đến độ thiếu chút nữa thì quăng luôn nàng xuống đất. Mặt Dung Trần Tử khẽ ửng đỏ, hơi lúng túng. hấn quay đầu buộc một sợi chỉ đỏ lên ngón tay giữa của mình, rồi rạch một đường trên đầu ngón tay, để máu thấm đỏ sợi chỉ.

Diệp Diễm cởi toàn bộ váy áo của Hà Bạng ra, liền hừ lạnh một tiếng, tuy rằng coi thường đáng về lúc này của Hà Bạng, nhưng vẫn không kìm được liếc nhìn nàng ta thêm vài cái nữa. Da dẻ Hà Bạng trắng như tuyết, xúc cảm mềm mịn trơn bóng, quả thật xứng đáng với bốn chữ xinh đẹp nồn nà. Bình thường nàng rất phàm ăn, nhưng eo lưng lại thon nhỏ, phần nhô ra phía trước chỉ dùng tay thì tuyệt đối khó mà ôm trọn được. Diệp Diễm không dám nhìn tiếp nữa, nàng là người rất ít khi nghĩ ngợi lung tung, nhưng không hiểu sao đột nhiên nhớ đến đêm Hà Bạng và sư ca của mình quần quýt triền miên. Đêm ấy sư ca đã cùng nàng hoan ái thế nào... thân hình này... sư ca đã từng vuốt ve âu yếm rồi ư? Huynh ấy... nhất định là rất thích?

Khuôn mặt nàng bỗng nhiên giống như có lửa đốt khiến hai má đỏ hồng tựa rắng chiều, ánh mắt di chuyển, không khỏi liếc nhìn đến vết thương trước ngực Hà Bạng. Nhất dao của Lưu Tầm Phương cũng thật là hiểm độc, nàng ta dốc toàn lực muốn lấy mạng Hà Bạng.

Dung Trần Tử cũng vô cùng xấu hổ, hấn buộc sợi chỉ đỏ ở ngón tay giữa của mình vào ngón giữa bàn tay phải của Hà Bạng, rồi lại lấy một cuộn chỉ đỏ khác không biết được làm bằng chất liệu gì, mà sợi chỉ còn mỏng hơn cả sợi tóc, lúc soi lên ánh đèn xem thử thì thấy thấp thoáng ánh sáng long lanh. hấn ngồi xuống trước giường, khi tấm màn trướng được vén lên cài vào chiếc móc bạc, ánh nến chiếu rọi cảnh xuân trong phòng.

hấn đỏ mặt cách một khoảng không lấy trái tim của Hà Bạng ra, thân thể của Hà Bạng hơi tê, rồi đột nhiên mất đi tri giác. Ánh mắt của nàng đầy hoảng sợ, nhìn về phía Dung Trần Tử. hấn dùng một chiếc hộp bằng đá có hình dáng như một nghiêng mực bên trong đựng nửa hộp đất sét màu đỏ. Đúng là hấn muốn vá lại tim cho nàng thật. Nhưng khi cầm quả tim của nàng trong tay, đột nhiên hấn cau mày – trên trái tim của Hà Bạng ngoại trừ vết thương mới do dao gây ra, còn có một vết tích cũ. Nhưng do vết thương cũ này vô cùng khéo léo tránh được các điểm yếu hại, nên chưa làm tổn thương đến tâm thất. Thêm nữa vết sẹo cũng đã mờ đi rất rất nhiều, nếu không phải hấn cần vá lại tim cho nàng, thì chắc chắn khó mà phát hiện ra được.

hấn dùng sợi chỉ đỏ để nối lại mạch, lại nhúng đầu ngón tay vào thứ đất sét màu đỏ ấy, chăm chú vá lại tim. Huyết mạch có hạn, nên quả tim không thể cách quá xa cơ thể được.

Diệp Diễm không ngừng lật giở quyển “Thuật Mượn mệnh”, xoay tới xoay lui giữa những cây đèn hoa sen, lần lượt bày những pháp khí cần dùng tới ra, chỉ sợ để sót thứ gì đó. Hà Bạng nằm ngửa không có việc gì để làm, chỉ có thể quan sát khuôn mặt Dung Trần Tử đang được phóng to trước mặt. Lông mày của hấn rất rậm, sống mũi cao và thẳng, đôi mắt không thuộc kiểu mắt đan phượng như Thuần Vu Lâm, nhưng luôn mang theo thần thái uy nghiêm sắc bén. Cả khuôn mặt toát lên vẻ cương nghị rất có nét, lúc nào hấn cũng mang dáng dấp của người gặp biến không hoảng, thâm trầm đầy cao ngạo, dường như sớm đã thông tỏ chuyện nhân tình thế thái, hoàn toàn không có chút sôi nổi phần chấn, không biết tại sao lại càng lộ ra vẻ già dặn. Nếu cùng đặt lên so, Hà Bạng cảm thấy mình và hấn đứng cạnh nhau sẽ có sự khác biệt giữa hai thế hệ. Hà Bạng không thấy đau nữa, thậm chí nàng lại có chút vui sướng – Con người già rất nhanh, không giống như mình, mãi mãi tuổi thanh xuân, yêu kiều xinh đẹp đến vĩnh viễn.

Dung Trần Tử nín thở tập trung vá tim, khéo mắt không hề liếc nhìn chỗ nào khác. Hà Bạng khẽ há miệng, lặng lẽ ngáp một cái – Nàng buồn ngủ rồi.

Dung Trần Tử ngay lập tức nhận ra, hấn nhanh chóng thít chặt sợi chỉ đỏ ở ngón giữa tay trái của mình thêm chút nữa, miệng vết thương lại sâu thêm, sắc đỏ trên sợi chỉ lại càng sáng rõ. Sau đó hấn mới nhìn Hà Bạng, thấp giọng dặn: “Đừng ngủ”. Hà Bạng gật gật đầu, dùng sức chống hai mí mắt lên – Nàng muốn sống, suốt mấy ngàn năm qua, trải qua vô số chuyện vui buồn hợp tan, nhưng nàng vẫn sợ chết, nàng muốn sống thật tốt. Nàng vẫn muốn tiếp tục được nhìn thấy mặt trời mọc trên biển, tiếp tục được nghe thấy tiếng hải âu hát, tiếp tục được đếm thủy triều lúc sớm tối, tiếp tục được ăn những món ngon.

Dung Trần Tử không dám đỡ người nàng lên, vá tim là một công việc đòi hỏi sự tinh tế cẩn thận, huyết mạch nhiều như vậy, nhất định không được bỏ sót. Hai cánh tay hắn đã tê rần từ lâu, mồ hôi trên trán đã nhỏ giọt cả xuống dưới. Hà Bạng vất vả nhấc tay phải lên, lông mày hắn liền cau lại: “Đừng cử động lung tung”.

Hà Bạng nhếch nhếch miệng, bàn tay nhỏ nhắn của nàng nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán giúp hắn. Chỉ là một động tác rất nhỏ thôi, vậy mà nàng phải trầy chát lăm mới làm được. Dung Trần Tử cũng không ngăn nàng lại – Kiểm chuyện để làm cũng tốt, nàng sẽ đỡ buồn ngủ hơn.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Dung Trần Tử thả trái tim của nàng về lại trong ngực. Hắn xử lý sạch sẽ những mảnh xương vụn trong ngực nàng, rồi mới nhìn thẳng vào mắt Hà Bạng hỏi: “Cảm thấy thế nào?”.

Hà Bạng khẽ cau mày, quả thật nàng có phần nửa tin nửa ngờ với loại huyền thuật này: “Cứ có cảm giác như không phải ngực của ta vậy”.

Mặt Dung Trần Tử khẽ ửng đỏ, hắn lấy khăn lụa của Hà Bạng ra, cách một lớp vải năm ngón tay nhẹ nhàng ấn lên huyết đạo của nàng, bắt đầu từ ngực. Đầu ngón tay thô ráp của hắn thỉnh thoảng lại chạm đến hai đỉnh núi của Hà Bạng, hắn lại càng xấu hổ. Hà Bạng bĩu môi: “Cũng đâu phải người chưa từng được sờ qua”.

Dung Trần Tử ho khan một tiếng, thấp giọng giáo huấn: “Đừng nói linh tinh”.

hắn khẽ dùng thêm sức, sự chú ý từ đầu đến cuối đều đặt lên ngực Hà Bạng, quả tim bắt đầu từ từ đập, lúc đầu rất chậm, gần như không cảm thấy gì. hắn cách một lớp khăn đi thẳng xuống, đến lúc tới phần bụng dưới trái tim hắn bắt đầu đập liên hồi, cổ họng cũng trở nên khô nóng. hắn không phải là người dễ nảy sinh tà niệm, lập tức trong lòng cảm thấy rất xấu hổ, liền đem “Thanh tinh kinh” ra lẩm bẩm đọc một lượt. Diệp Diễm vẫn đứng ở đằng sau, nhưng không thể nhờ nàng giúp đỡ được – Tâm mạch của Hà Bạng bị tổn hại ở đâu hắn là người rõ nhất, biết huyết đạo ở những nơi nào cần đặc biệt cẩn thận. Hắn tỉ mỉ ấn men theo làn da mềm mại sáng bóng như tơ lụa kia, nhịp tim Hà Bạng dần dần khôi phục lại, trong đôi mắt to tròn của nàng long lanh đầy nước mắt: “Tri quan, đau!”.

Dung Trần Tử khẽ thở dài, nhưng bàn tay không hề dừng lại: “Ráng chịu một lát”.

Bộ y phục trắng của hắn dính đầy bùn đất, chỉ có hai bàn tay là hoàn toàn sạch sẽ. Diệp Diễm nhìn thấy Hà Bạng đã nói được liền bước đến, không đành lòng nhìn Dung Trần Tử mệt mỏi như vậy, nàng bèn tháo giày rồi ngồi lên giường: “Sư ca, huynh đi tắm rửa trước đi, muội sẽ lưu thông máu cho nàng ấy”. Dung Trần Tử thoáng do dự, Diệp Diễm lại nói tiếp: “Mượn mệnh là một chuyện, nhưng huynh cũng cần phải hồi phục lại nguyên khí đi mới được”.

Dung Trần Tử không thể không gật đầu: “Cũng được”. Hắn nhìn xuống sợi chỉ đỏ trên ngón giữa tay trái, lại có một thoáng chần chừ: “Hay là đợi thêm chút nữa đi”. Hắn giơ tay lên xoa nhẹ lên trán Hà Bạng, động tác rất dịu dàng: “Vẫn muốn ngủ à?”. Hà Bạng nhìn ra vẻ mệt mỏi không thể che giấu được trong mắt hắn, nên nàng khẽ lắc đầu: “không buồn ngủ nữa”.

Lúc ấy Dung Trần Tử mới yên tâm, bấm niệm khẩu quyết, gập đầu ngón tay lại cắt đứt sợi chỉ hồng buộc ngón tay của hai người đi.

hắn vừa ra khỏi mật thất, Thanh Huyền liền vội vã mang nước nóng đến cho hắn tắm rửa. Thỉnh thoảng đám tiểu đạo sĩ lại chạy tới xem sư phụ có gì dặn dò không. Nhìn thấy sư phụ trước nay tinh lực vẫn luôn dồi dào sung sức giờ đây mệt mỏi, ai nấy đều hoảng sợ – Kìa, kìa, kìa, con trai tinh kia đúng là kẻ chuyên đi hút tinh lực khí huyết của người khác! đã được bao lâu đâu, vậy mà đã ép sư phụ chúng ta thành thế này rồi...

Diệp Diễm ấn tay lên mọi vị trí trên da thịt nàng, Hà Bạng nhắm mắt lại, nàng có thể cảm nhận được kinh lạc [1] của mình đã từ từ được thông suốt. Diệp Diễm nhẹ nhàng đóng những đại huyết lại, chỉ sợ trái tim nàng trong thời gian đầu không chịu nổi huyết áp này. Cứ ấn như vậy nửa ngày trời, Diệp Diễm lưng đau, eo mỏi, chân tay tê hết cả. Hà Bạng nhìn thấy nàng ta ấn đi ấn lại trên người mình, con người liền tản ra tia sáng xanh lam sâu thẳm, trong suốt sáng rõ như bảo thạch. Diệp Diễm không chịu được vẻ quyến rũ ấy của nàng, lập tức nổi điên: “Sư ca ta cũng không có ở đây, cô bày cái vẽ mê hoặc đó ra cho ai xem!”.

[1] Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là mạng lưới khí huyết của cơ thể.

Dung Trần Tử không có ở đây, Hà Bạng lại là người rất biết thời thế, giờ không phải lúc chọc giận nàng ta, bèn dứt khoát nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Diệp Diễm không còn đối thủ, đành cúi đầu tiếp tục khống chế các đại huyết trên người nàng lại.

một lát sau, Dung Trần Tử trở lại. Sau khi tắm rửa xong, tinh thần hẳn tốt lên rất nhiều. Thanh Huyền bưng một ít cháo trắng và mấy món rau dưa từ ngoài vào. Dung Trần Tử tiến lại thay phiên cho Diệp Diễm. Diệp Diễm đứng dậy, sợ Hà Bạng lạnh, nên lúc khống chế các đại huyết đã đắp một tấm chăn mỏng lên cho nàng. Nàng ta đi giày rồi xuống giường, Dung Trần Tử ngồi xuống bên giường, lại xắn ống tay áo lên. Lúc đưa mắt xuống vừa hay chạm phải cái nhìn của Hà Bạng, hẳn ho khê một tiếng lảng tránh ánh mắt nàng rồi hỏi: “Hít thở có thông không?”.

Hà Bạng vừa mở to miệng chuẩn bị hít một một hơi thật sâu, thì Dung Trần Tử vội vàng dè lên ngực nàng: “Đừng! Chậm chậm thôi”.

Hà Bạng nhìn hẳn, cẩn thận dè dặt hít thở vài hơi, thấy vậy Dung Trần Tử mới cảm thấy yên tâm hơn: “Được rồi, mấy ngày tới không được cử động”. Hà Bạng gật gật đầu, sau đó liếc xuống dưới tay hẳn, lúc ấy Dung Trần Tử mới phát hiện ra lòng bàn tay mình vẫn đang phủ lên nơi tròn trịa mềm mại ấm áp của nàng. hẳn từ từ thu tay lại, mở miệng giấu đi sự xấu hổ: “Có muốn uống nước không?”.

Hà Bạng khê gật đầu, hẳn liền đứng dậy rót cho nàng một chén nước. Thanh Huyền là người làm việc cực kì cẩn thận, bên cạnh bình nước còn để thêm hai gói đường cát. Dung Trần Tử hòa thêm một thìa đường vào trong nước, Hà Bạng uống thử một ngụm, đôi mắt tựa ngọc trai tỏa sáng lấp lánh, cánh môi kiêu diễm giống như một bông hoa đào: “Tri quan, ta có thể uống thêm một thìa đường nữa được không?”.

Dung Trần Tử thở dài, nhưng rốt cuộc cũng vẫn cho thêm một thìa đường nữa.

Hà Bạng đã mệt mỏi không chịu nổi nữa rồi, đương nhiên Dung Trần Tử cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Sau khi ăn xong, Diệp Diễm đã quay về phòng mình. Dung Trần Tử bắt mạch cho Hà Bạng thêm lần nữa, rồi đắp lại chăn cho nàng: “Ta ở bên ngoài, có chuyện gì thì gọi ta, đừng lớn tiếng quá, càng không được cử động lung tung”.

Năm ngón tay của Hà Bạng kéo góc áo hẳn, ánh mắt long lanh: “Người không thể ngủ ở đây được sao?”.

Dung Trần Tử phát áo đứng dậy: “Nam nữ thụ thụ bất thân”.

Hà Bạng khê chun cái mũi nhỏ tinh tế: “Trước kia người cũng đâu...”.

Dung Trần Tử lạnh lùng dứt khoát: “Đó là chuyện đã qua. Tình nghĩa giữa người và ta đã kết thúc từ lâu. Giờ bản đạo cứu người chẳng qua cũng vì bản đạo đã có lời mời người đến đây trước. Người mau nghỉ ngơi đi”. Thấy Hà Bạng nằm bất động trên giường, giọng hẳn cũng hòa nhã hơn: “Nhưng ta sẽ chăm sóc cho đến khi thương thế của người khỏi hẳn, người không cần phải lo lắng. Đợi khi vết thương khỏi rồi, người muốn đi đâu, bản đạo sẽ không gây khó dễ”.

Hà Bạng buông góc áo của hẳn ra, nhắm mắt lại, hàng lông mi dài khép chặt, nàng giống một con búp bê bằng thủy tinh tinh tế vô cùng: “Vậy được rồi”.

Dung Trần Tử cố gắng rời ánh mắt đi nơi khác, hẳn cảm thấy tu vi của bản thân thật sự vẫn chưa đủ, suốt bao năm học đạo, nhưng vẫn tham luyến thanh sắc xác thịt, phần hồng phù phiếm.

Trong mật thất không còn phát ra âm thanh nào nữa, Dung Trần Tử nằm trên chiếc giường La Hán to rộng, thân thể đã vô cùng mệt mỏi, hẳn nhắm mắt lại, tuy rằng vẫn lưu tâm đến động tĩnh của Hà Bạng ở trong mật thất, nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại được nặng nề đi vào cõi mộng. không khí trong mật thất không được lưu thông, đèn không thể cháy được lâu, nên Dung Trần Tử chỉ để lại một ngọn đèn nho nhỏ.

Hà Bạng nghiêng đầu mở to mắt nhìn ngọn đèn leo lét ở vách tường, trong cơn lòng, một con sóng hỗn loạn đục ngầu hiện lên, rất nhiều người đang chạy trốn, nàng ngã sõng soài trên đất, đầu gối bị những cạnh đá sắc nhọn cào cho rách toạc, máu hòa tan rất nhanh vào trong những cơn sóng. Có người kéo nàng dậy,

nàng vẫn có thể cảm nhận được cơn đau như khoan vào trong tim ấy, có người liều mạng dắt nàng chạy: “Phán nhi, chạy mau! Đừng khóc, khóc nữa thì sẽ bị ăn thịt đấy!”.

Cảnh một con sông xanh trong dần dần thay thế, có người ra sức nắm chặt góc áo nàng: “Sư tử, đừng bỏ muội, đại sư huynh! Cầu xin mọi người đừng vứt bỏ muội!”. Vô số những con yêu quái với cặp mắt đỏ ngầu, và rồi khuôn mặt tinh tế trong trí nhớ bị chúng cắn xé nát thảm thương, máu tràn ra lênh láng trên mặt nước. Bàn tay nhỏ bé mềm mại xinh xắn ấy vẫn cứ nắm chặt góc áo nàng, ngay cả tiếng khóc bên tai cũng không còn nghe thấy nữa, chỉ có bàn tay nhỏ bé bị cắn đứt, năm ngón tay thanh mảnh đẹp đẽ vẫn cứ nắm chặt góc áo nàng, chỗ xương bị đứt lộ ra trắng như tuyết.

Lúc ấy sư huynh vẫn còn, ba tiểu Thủy tộc bọn nàng lăn lộn kiếm miếng ăn, nhưng cũng vì miếng ăn mà nảy sinh xung đột với một nhóm Thủy tộc khác. Chương Đình và Hà Phán đều bị thương, những Thủy tộc khác đói khát nghĩ thấy mùi vị thơm ngon của máu tươi. Trong hai sư muội, huynh ấy chỉ có thể bảo vệ được một, nên đã chọn Hà Phán, bỏ lại tiểu muội Chương Đình.

Hà Phán cuộn tròn lại thật chặt, nhìn thấy Thủy tộc nhất loạt xông lên, Chương Đình nhỏ nhắn yếu đuối rất nhanh đã chỉ còn là một vũng máu tươi loang lổ. Trong lúc mơ nàng được người ta kéo đi, cứ chạy mãi, đồng máu thịt ấy dường như đã tan vào thật sâu trong nước, hòa vào trong chính sinh mạng của nàng.

Từ đó trở đi, nàng thích cúi đầu nhẹ phủi góc áo mình, trong lúc mơ màng dường như còn có thể nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn đẹp đẽ, và cả đoạn xương trắng bị gãy đứt nhăm nhở ấy.

Dung Trần Tử mang máng nghe thấy tiếng nàng khóc, từ trong mộng hẩn chợt bừng tỉnh, nghiêng tai lắng nghe thật kĩ, quả nhiên là có một tiếng động cực kì nhỏ. hẩn vội vàng bật dậy, trong ánh đèn leo lét của gian mật thất, Hà Bạng dường như bị bóng đè, hô hấp càng lúc càng khó khăn. hẩn vội vàng đè chặt hai bả vai nàng xuống để nàng không giãy giụa, lồng ngực nàng phập phồng dữ dội. hẩn vuốt ngực cho nàng, nhẹ giọng gọi. Nàng dựa vào vai hẩn, nước mắt tuôn ra như mưa: “Tại sao lại muốn giết ta? Ta chưa bao giờ ngăn cản người và nàng ấy ở bên nhau, ta cũng chưa bao giờ bắt nạt nàng ấy”. Tiếng khóc của nàng mỗi lúc một to, hai tay nàng nắm chặt lấy cổ tay Dung Trần Tử: “Thuần Vu Lâm, ta rất đau, rất đau!”.

Dung Trần Tử bấm niệm chú trấn định linh hồn nàng lại, đợi nàng yên tĩnh rồi mới với lấy chiếc khăn lụa phủ lên trên cánh môi, cách một lớp khăn mỏng hô hấp cho nàng. Ước chừng khoảng hơn mười lần như vậy, cuối cùng Hà Bạng cũng mở mắt ra, nhìn thấy Dung Trần Tử, nàng thấy khó hiểu: “Sao người lại vào đây hôn trộm ta?”.

Mặt Dung Trần Tử thoáng đỏ ửng, hẩn đặt chiếc khăn lụa xuống bên gối, rồi đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Vừa này người khóc”.

Hà Bạng nhướn lông mày lên nói: “Đâu có!”. Nàng trầy trật nâng tay lên sờ vào hai bên má mình, rồi vừa ngạc nhiên vừa tức giận kêu to: “Dung Trần Tử, người thật là quá đáng! Chẳng qua người ta chỉ ngủ có một lát, người hôn trộm người ta còn chưa tỉnh, lại còn vấy nước lên mặt người ta nữa này!”.

Dung Trần Tử không tranh luận, mà dèm lại góc chăn cho nàng. Hà Bạng bán tín bán nghi: “Lão đạo sĩ, thật sự ta đã khóc sao?”.

Dung Trần Tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trả lời gọn lỏn: “Ừ”.

Hà Bạng khề thở dài, sau đó xoa xoa bụng, vẽ mặt đầy cảm khái: “Nhất định là do ta đang cực kì, cực kì đói bụng”.

Năm tháng quá dài, bất tri bất giác đã quen với việc lấy thức ăn để chữa lành vết thương. Sau khi gác đũa, sẽ quên hết mọi bi thương trong lòng.

Lúc Dung Trần Tử tỉnh giấc, trời cũng đã nhá nhem tối, hoàng hôn ngày đông đã bao phủ khắp nơi từ rất lâu rồi. hẩn mở mắt, Hà Bạng vẫn đang ngủ rất say. Trong vô thức tay nàng đang ôm lấy ngực, lồng ngực nhú chặt, dường như trong mơ cũng có thể cảm nhận được nỗi đau đớn xuyên tim ấy. Dung Trần Tử sợ tay nàng đè lên tim, nên nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ nhắn dọc theo người, thấy đôi môi nàng khô đóng cả vẩy, hẩn liền hóa ra một lá bùa Thanh trọc, nhúng lá bùa vào nước, ngay lập tức lá bùa tan ra không nhìn thấy chút dấu vết nào nữa, mà nước lại càng thêm trong vắt. Dung Trần Tử lấy một cái thìa gỗ nhỏ múc nước thấm lên hai cánh môi nàng.

Tầm một khắc sau, Diệp Diễm bước vào, nàng cũng không quá khách khí với hắn: “Sư ca, để muội trông nàng ấy cho, huynh đi dùng cơm trước đi”.

Dung Trần Tử gật gật đầu, lại dặn thêm: “Nếu như nàng ấy bị bóng đè hoặc ngủ không được yên, thì trấn định linh hồn lại, rồi dùng nước có hòa bùa Thanh trọc bón cho nàng ấy uống nhé”.

Diệp Diễm gật đầu, đón lấy cái chén sứ. Vì chuyện con rắn ba mắt đáng ghét, mà gần đây mọi người đều hao tổn tinh thần quá mức, Dung Trần Tử lại càng gầy yếu đi ghê gớm hơn. Trong giọng nói của nàng chứa đầy vẻ đau lòng: “Sư huynh, chuyện Mượn mệnh hay là... hoãn lại thêm vài ngày được không? Huynh đã gầy yếu đến như vậy rồi...”.

Dung Trần Tử lắc đầu: “Phải tranh thủ hành động lúc địa phủ chưa phát hiện ra, nàng ấy là đại yêu nghìn năm, dưới địa phủ sẽ có kẻ đảm trách nhiệm vụ đến câu hồn, tuy rằng núi Lăng Hà có đặt đại trận hộ sơn, nhưng chỉ sợ không thể ngăn cản được lâu”.

Mặc dù biết rằng không có tác dụng, nhưng Diệp Diễm vẫn cố gắng khuyên tiếp: “Nhưng Mượn mệnh là việc trái với luật trời, huynh nói đã ân đoạn nghĩa tuyệt với nàng ta rồi, hà tất phải làm những việc cấm kỵ này vì nàng ta nữa?”.

Dung Trần Tử giơ tay lên ngăn những lời nàng định nói lại, ngữ điệu mang theo tiếng than khe khẽ: “Tuy nàng ấy có nhiều chỗ không đúng, nhưng giờ lâm vào tình cảnh nguy hiểm này cũng là vì diệt trừ con rắn để bảo vệ bách tính, dù không còn chút tình cảm nào nữa, thì huynh sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?”.

Diệp Diễm cũng có suy tính của riêng mình: “Bỏ đi, muội cũng chỉ nói vậy thôi, hiện giờ Nội tu rất hiếm thấy, nếu như sư ca muốn giữ nàng ta lại là vì chuyện đối phó với Minh xà ngày sau, thì muội cũng không nói làm gì. Chỉ sợ sư ca là... tình vương chưa dứt”.

Dung Trần Tử thoáng sững người lại, rồi hờ hững đáp: “Nhất thời lỡ bước hoang đường, may được chư thần dẫn lối mới có thể quay về với chính đạo, sao có thể trầm mê trong cõi hồng trần lẫn lộn nữa được chứ?”.

Lúc ấy, khuôn mặt Diệp Diễm mới giãn ra: “Ồ đây đã có muội rồi, huynh đi dùng cơm trước đi”.

Dung Trần Tử tới thiện đường, chuyến này ra ngoài đúng là hơi lâu, việc tu luyện của đám đệ tử không biết ra sao. Hắn và Thanh Huyền, Thanh Tổ rời Quan, mọi chuyện trong Quan đều do Thanh Trinh xử lý, hiện giờ hắn đang đứng hầu bên cạnh Dung Trần Tử, đám tiểu đạo sĩ chỉ sợ sư phụ nổi giận, nên đều yên lặng ngoan ngoãn ăn cơm.

Dung Trần Tử gõ nhẹ đôi đũa lên một cái bát nói: “Ngồi xuống đi”.

Thanh Trinh vội vàng ngồi xuống bên cạnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Dung Trần Tử coi trọng việc không nói chuyện trong lúc ăn cơm, nên chỉ cúi thấp đầu và cơm. Thanh Trinh không dám trái lời sư phụ, cũng vùi đầu vào miếng cơm trong tâm trạng thấp thỏm bất an. Cơm nước xong xuôi, Thanh Huyền cùng đám đạo sĩ tập trung tại Tổ sư điện, lúc ấy Dung Trần Tử lúc mới bắt đầu hỏi han đến mọi việc trong Quan. Thanh Trinh đứng bên cạnh kính cẩn nghiêm túc, tất cả những gì Dung Trần Tử hỏi tới, hắn đều không phân nặng nhẹ, trả lời vô cùng cẩn thận.

Sau đó, Dung Trần Tử lại quay sang kiểm tra kinh thư, pháp môn của đám đạo sĩ.

Cứ kéo dài mãi đến hết một canh giờ, Hà Bạng cũng đã tỉnh. Vừa mở mắt ra, nàng phát hiện bên cạnh giường chỉ có mình Diệp Diễm đang ngồi trông. Diệp Diễm đang lật xem quyển “Thuật Mượn mệnh”, thấy nàng tỉnh lại cũng coi như không nhìn thấy gì, thậm chí còn lạnh lùng hừ mũi một cái. Hà Bạng sờ sờ bụng, nàng vốn đã đói meo rồi, giờ cũng vừa đúng một ngày một đêm mà vẫn chưa có gì vào bụng cả. Nghe thấy tiếng bụng nàng sôi lên ục ục, Diệp Diễm sung sướng khi người khác gặp họa: “Sau khi vá tim, trong vòng mười ngày chỉ được ăn thức ăn dạng lỏng. Hơn nữa chỉ có thể được ăn no ba phần thôi”.

“Hả?”. Khuôn mặt Hà Bạng tràn ra vẻ bi ai: “Hu hu hu hu... Ta muốn ăn vịt nướng, ta muốn ăn đùi cừu cơ...”.

Tiếng gào khóc thê lương của nàng vang vọng khắp mật thất, Diệp Diễm lắng nghe mà cả người thấy thoải mái vô cùng: “Đáng đời!”.

Dung Trần Tử bưng một nửa bát cháo trắng bước vào, thấy Hà Bạng khóc lóc quá đổi thương tâm, hàng lông mày rậm của hắn nhíu chặt: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Diệp Diễm hừ lạnh không đáp. Nhìn thấy nửa bát cháo trắng trong tay hắn, Hà Bạng khóc càng thương tâm hơn.

Dung Trần Tử ngồi xuống bên giường, lấy thìa bón cháo cho nàng: “Dừng khóc nữa, ta đã thêm rất nhiều đường vào rồi”. Nước mắt Hà Bạng rơi lã chã không ngừng, nàng khóc lóc rất lâu rồi mới nói: “Người ta muốn ăn mặn cơ!”.

Dung Trần Tử im lặng một lúc, cuối cùng dặn dò Thanh Huyền đang ở phòng ngoài: “Mang nửa bát cháo trắng khác lại đây, bỏ thêm muối vào nhé”.

“Hu hu...”. Hà Bạng khóc thương tâm như sắp chết tới nơi. Diệp Diễm bực mình không nén được, mở to miệng mắng: “Chỉ cho cô ăn chút cháo, có cần gào khóc ghê vậy không?”.

Hà Bạng không thêm tính toán nợ nần với nàng ta: “không ăn cháo, nhất định không ăn cháo! Ta muốn ăn bột củ sen viên cơ, muốn ăn hải sâm kho hành lá cơ, muốn ăn canh chim cu gáy hầm nấm cơ, hu hu hu hu...”.

Dung Trần Tử không kìm được buông một tiếng thở dài, hồi lâu sau hắn rạch một đường trên cổ tay, nhỏ mấy giọt máu tươi vào trong bát cháo, máu của hắn hoàn toàn không có chút mùi tanh nào, màu sắc tươi sáng loang ra trong bát cháo trắng, nửa bát cháo trở nên óng ánh như những đóa hoa đào màu hồng phấn. Diệp Diễm vội vàng thực hiện Chỉ huyết chú để cầm máu cho hắn: “Sư ca!”.

Dung Trần Tử lắc lắc đầu tỏ ý bảo nàng đừng nói gì nữa, rồi nghiêng người đưa bát cháo đến trước mặt Hà Bạng, lấy một cái thìa bón cho nàng ăn. Hà Bạng liếc nhìn hắn một cái, rồi ngoan ngoãn mở đôi môi mềm mại hồng nhạt ra, nuốt từng miếng từng miếng một. Hương thơm quá sức nồng đậm, cách một làn hơi nóng đang lượn lờ vẫn vít, nàng nhìn về phía Dung Trần Tử, đột nhiên trên môi nở nụ cười. Nụ cười ấy sáng bừng như vàng thỏi dương mọc lúc sớm mai, tươi tắn như đóa phù dung nở trong đầm nước xanh trong vắt. Ánh mắt Dung Trần Tử như bị dính chặt lại.

Diệp Diễm lửa giận bốc lên bừng bừng, hừ lạnh một tiếng nói: “Giảng giải đạo lý chính nghĩa lời lẽ trang nghiêm làm cái gì chứ, bản tính của tất cả đàn ông trong thiên hạ này đều như nhau hết”.

Nàng xô cửa chạy ra ngoài, khiến Dung Trần Tử đỏ mặt tía tai, trầm mặc một lúc lâu, rồi lại tiếp tục bón cháo cho Hà Bạng. Da mặt Hà Bạng rất dày, cắn bản không để ý mấy chuyện đó, vừa húp cháo, vừa dùng đôi chân nhỏ nhón trên chộc Dung Trần Tử. Dung Trần Tử duỗi tay ra tóm lấy nàng, thì đột nhiên lại chạm vào bàn chân nhỏ xinh rất đổi mềm mại và mịn màng ấy, trái tim bất ngờ đập dồn dập. Hắn dứt khoát không quan tâm tới nàng nữa, đem nửa bát cháo vừa bón vừa nhồi đổ thẳng vào trong bụng nàng.

Buổi chiều, vì chuyện ai sẽ là người Mượn mệnh mà Dung Trần Tử và Diệp Diễm lại xảy ra tranh cãi. Mượn mệnh là việc phạm vào đạo trời, một ngọn nến chỉ có thể châm lửa chiếu sáng từ một đầu, mà Mượn mệnh, chính là khiến cả hai đầu của nó đều bắt đầu cháy. Tuy rằng có thể cộng sinh, nhưng gia tăng những hao tổn là chuyện không cần phải nghi ngờ gì nữa. Dung Trần Tử đương nhiên là muốn mượn chính tuổi thọ của mình, nhưng Diệp Diễm sao có thể đồng ý chứ. Hai người tranh cãi không ngừng, Diệp Diễm cuống đến chảy cả nước mắt. Hà Bạng nghe cả nửa ngày cuối cùng không nhịn được đề nghị: “Hả, nhất định phải mượn của các người à?”. Dung Trần Tử và Diệp Diễm đều quay lại nhìn, nàng đảo mắt tỏ ý khinh thường, tuy nàng rất khờ, nhưng đâu phải không biết làm tính: “Chẳng phải quốc sư đang ấp mưu quả trứng rắn ba mắt sao, lẽ nào các người không thể bắt một con để Mượn mệnh cho ta được à? Con rắn ba mắt có huyết mạch của thần thú thượng cổ, một con có thể sống được cực cực cực lâu, cho dù là bị giảm đi một nửa, thì cũng vẫn là sống rất lâu. Hai người các người cộng lại còn không quá một trăm...”.

Dung Trần Tử và Diệp Diễm quay ra nhìn nhau, không nói gì, đi ra ngoài. Được hồi lâu, Diệp Diễm đột nhiên không thể nhịn thêm được nữa, phì cười nghiêng ngả. Khóe miệng Dung Trần Tử khẽ nhếch lên, thoáng mỉm cười. Con rắn ba mắt là tai họa do thiên nhiên sinh ra, nên tuổi thọ của nó không được tính vào sổ sinh tử. Mượn mệnh của nó, thậm chí không hề trái đạo trời. Giống như là cướp đồ của người khác thì là phạm pháp, còn lấy đồ vô chủ thì không ai hỏi đến vậy.

Dung Trần Tử phái Thanh Tổ tới chỗ Trang Thiệu Khâm lấy một con rắn ba mắt vừa mới nở về, còn bản thân hắn thì vẫn cần phải nghỉ ngơi thêm một đêm nữa, để có đủ tinh thần tiến hành thuật Mượn mệnh cho Hà Bạng. Phòng của hắn và Hà Bạng chỉ cách nhau một bức tường, trong lòng còn đang ngổn ngang lo lắng, nên dù nói đi nghỉ để có đủ tinh thần, nhưng hắn sao có thể yên tâm mà ngủ được? không có gì thì cũng cứ hai canh giờ hắn lại chạy vào mật thất một chuyến, xem tình hình Hà Bạng thế nào. Hà Bạng bị hắn xem xét đến hết sạch cả kiên nhẫn: “Tri quan, người đừng có chạy đi chạy lại nữa, ngủ luôn ở trong này không được sao?”.

Dung Trần Tử còn đang chần chừ, thì Hà Bạng đã giơ tay lên thề: “Nếu ta có hành động nào lung tung lộn xộn, thì sau này ta chỉ được húp cháo trắng không thôi!”.

Lời thề này quả thật rất độc, Dung Trần Tử liền trèo lên chiếc giường khảm ngà voi, cứ để nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh Hà Bạng. Hà Bạng nhắm mắt lại, cảm giác như nàng đang ngủ rất ngon. Dung Trần Tử thấy nàng nhanh nhạy như vậy, cũng an tâm đi nhiều, liền nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Canh ba nửa đêm, trời đông bên ngoài rơi trận mưa tuyết đầu tiên. Thanh Huyền mang một cái chăn bông dày qua, nhìn thấy giường của Dung Trần Tử vẫn gọn gàng ngăn nắp, không có dấu vết có người đã từng ngủ trên đó. Hắn liền đi vào trong mật thất, thấy Dung Trần Tử và Hà Bạng kê vai áp má nằm bên nhau, khuôn mặt của Hà Bạng gối lên bờ vai rộng của Dung Trần Tử, mái tóc đen dài xõa tung trên ngực hắn, từng sợi từng sợi mảnh mai, dịu dàng quấn quýt như không muốn rời xa. Thanh Huyền lại nhẹ tay nhẹ chân ôm chăn ra khỏi mật thất, đường cũ ôm về – Sư phụ nằm cạnh nhuyễn ngọc ôn hương, say ngủ cùng mỹ nhân, thì cần gì tới chăn nữa...

Đến khi trời tang tảng sáng, Diệp Diễm mang cháo đến cho Hà Bạng, ánh đèn yếu ớt trong mật thất hắt lên hai người đang nằm ngủ kê vai áp má trên chiếc giường khảm ngà voi, nàng đột nhiên nhớ tới rất nhiều năm về trước, sau khi sư phụ quy tiên, đêm nào nàng cũng khóc thút thít, Dung Trần Tử cũng từng ở bên nàng an tĩnh và ấm áp như thế này. Mà nhiều năm sau, người xưa còn nhớ chuyện cũ, còn chuyện cũ thì đã bay theo khói mây mất rồi.

Dung Trần Tử thức dậy sớm hơn Hà Bạng, rời ra sau núi đôn đốc đám đệ tử đọc kinh buổi sớm. Diệp Diễm mang cháo tới cho Hà Bạng, không chút nể nang lay lắc Hà Bạng vẫn đang say ngủ dậy: “Dậy đi! Ăn cháo!”. Hà Bạng vừa nghe thấy từ “cháo” liền muốn khóc, nhìn ngó xung quanh, phát hiện Dung Trần Tử không có ở đây, nàng liền thu ngay nước mắt lại, con ngươi vẫn còn đọng đầy nước mắt đảo tới đảo lui: “Lại cháo! không ăn!”.

Diệp Diễm vốn không quen hầu hạ người khác, huống hồ là hầu hạ Hà Bạng, người mà nàng trước giờ vốn không ưa! Ngay lập tức nàng nổi cáu, chống nạnh mắng: “cô đâu phải là đứa trẻ mấy tuổi đầu, ăn cơm cũng cần có người dỗ dành hả? Già đến từng này rồi giả vờ nai tơ, nói ra thật khiến người ta thấy buồn nôn! Mau qua đây ăn đi!”.

Hà Bạng trừng đôi mắt to tròn của mình lên, nói: “ngực ta lớn hơn ngực cô!”.

Diệp Diễm ghen hòng, lửa giận bốc lên đỉnh đầu: “cô là cái đồ yêu tinh già không biết xấu hổ!”.

Hà Bạng không phục nói: “ngực ta lớn hơn ngực cô!”.

Diệp Diễm cáu đến thiếu chút nữa thì úp thẳng bát cháo lên đầu nàng: “Lẽ nào có cái lí đó! cô, cô, cô... ngực to thì có tác dụng gì chứ, cô là đồ không có đầu óc!”.

Hà Bạng ngoác miệng ra đáp: “Tri quan thích sờ ngực, không thích sờ đầu!”.

Diệp Diễm tức hộc đến ba lít máu.

Lúc quay về thấy Diệp Diễm giận dữ đến tóc tai dựng ngược cả lên, Dung Trần Tử thắc mắc: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Diệp Diễm tức đến tay chân run rẩy, nên cũng tức lây sang Dung Trần Tử, nàng nhét bát cháo mình đang cầm vào tay hắn, giận dưng dưng bỏ ra ngoài. Dung Trần Tử ngồi xuống bên giường, lấy thìa bón cháo cho Hà Bạng: “Lại làm gì chọc cho tiểu Diệp không vui vậy?”.

Hà Bạng bĩu bĩu môi nói: “Ai bảo nàng ta nói ta đã già rồi! Nàng ta không vui? Vậy sao người không quan tâm xem ta có vui hay không?”.

Dung Trần Tử trả lời một cách vô tình: “Bần đạo là sư huynh của muội ấy, đương nhiên phải bảo vệ muội ấy hơn. Hải hoàng đệ hạ đang ở trong Quan, vẫn nên chủ sao khách theo vậy, đừng gây ra chuyện gì phiền phức là tốt nhất”. Hà Bạng ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, rồi há to miệng ngậm một thìa cháo, vẻ mặt Dung Trần Tử đứng đưng. Bần không khí yên tĩnh nặng nề hồi lâu, Hà Bạng cẩn thận dè dặt mở miệng hỏi: “Lẽ nào người lại thích sờ đầu hơn?”.

Đến chiều, Thanh Tổ mang về một con rắn ba mắt, chính là con rắn lần trước đã mạo giả làm Lưu Tầm Phương. Trong lúc mọi người giao chiến cùng Minh xà cái, nó đã trốn đi, giờ nghe nói Hà Bạng cần mượn mệnh, nó lại xuất hiện. Sinh mệnh của nó vốn dĩ rất dài, nếu tiếp tục tu luyện thành yêu, thì càng khó tính toán được số tuổi. Nếu cho Hà Bạng mượn, nói không chừng còn có thể đổi lại được chút tình nghĩa. Hà Bạng này tâm tình mà tốt, có khi còn giúp nó tu thành hình người cũng nên.

Thuật Mượn mệnh cũng không phức tạp lắm, Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng đến hang Vô Lượng, bày trận pháp, trong trận vẽ hai vòng tròn, do Diệp Diễm hộ pháp. Con rắn ba mắt ngoan ngoan đứng ở trong chiếc vòng tròn giành cho nó, nó có đôi chút không yên tâm: “Tri quan, thật sự là chỉ là mượn một nửa tuổi thọ thôi chứ?”.

Dung Trần Tử dìu Hà Bạng cẩn thận ngồi xuống vòng tròn kia, chỉ sợ nàng cử động lung tung, tuần hoàn máu tăng lên, trái tim lại không chịu được. Giờ nghe con rắn ba mắt hỏi vậy, hắn cũng chỉ thờ ơ nói: “Phải!”.

Con rắn ba mắt liền yên tâm hắn, sau đó nó lại quay ra khoe mẽ với Hà Bạng: “Hi hi, Hải hoàng, ta đối với người là tốt nhất đấy! Hi hi hi!”.

Hà Bạng nhìn nó đầy vẻ khinh thường: “Năm mươi năm để người tu được thành hình người, lão tử sẽ nhớ kĩ!”.

Con rắn ba mắt ở trong vòng tròn lăn một vòng, mặt mày vui vẻ: “Cám ơn Hải hoàng đệ hạ kiều diễm vô song, cám ơn Tri quan anh tuấn tiêu tửu [1] !”.

[1] Ở đây con rắn ba mắt đã nói nhầm “anh tuấn tiêu sái” – Khôi ngô lịch sự – () thành “anh tuấn tiêu tửu” – Khôi ngô rượu trong – (), chữ cuối của cả hai câu chỉ khác nhau có một gạch ngang, nhưng mang ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Hà Bạng hoàn toàn bó tay: “Khốn kiếp, miệng cũng rất ngọt...”.

Nhưng rốt cuộc điều Dung Trần Tử quan tâm lại không giống thế, hắn day day trán: “một người thất học đã quá đáng sợ rồi, giờ lại thêm một đứa nữa... chữ đó đọc là ‘sái’...”.

Con rắn ba mắt hoảng hốt: “Sao ta dám nói Tri quan ngọc [2] được, hi hi hi hi...”.

[2] Con rắn ba mắt đã nghe nhầm, trong tiếng trung chữ “sái” và chữ “ngọc” được phát âm giống nhau.

Dung Trần Tử hoàn toàn câm nín.

Làm pháp sự mất hơn một canh giờ, Hà Bạng đã rất mệt mỏi rồi, Dung Trần Tử liền ôm nàng ra khỏi hang Vô Lượng, tà váy màu xanh nhạt của nàng kéo dài ra phía sau, mềm tựa khói sương, mái tóc đen bóng như mực, xinh đẹp như một giấc mộng huyền ảo. Diệp Diễm đứng ở cửa hang, rất lâu cũng không dám bước tiếp. Hai cánh tay của Hà Bạng ôm chặt lấy cổ Dung Trần Tử, đôi mắt tỏa ra tia sáng lấp lánh, kiều mị khôn kể: “Tri quan, ta sẽ không chết chứ?”.

Dung Trần Tử không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nàng: “Ừ”.

Hai gò má nàng nhô cao nở nụ cười tươi tắn, nàng dùng sức hôn hắn một cái. Dung Trần Tử không kịp né, mặt mũi thoát cái ửng đỏ: “Đừng nghịch lung tung!”.

Diệp Diễm đứng chôn chân mãi một chỗ, đột nhiên có chút ngưỡng mộ Hà Bạng, không phải vì nàng ta đang được nằm trong vòng tay Dung Trần Tử. Mà bởi vì nàng ta không mấy may do dự dám làm những việc... mà cả đời nàng cũng không có đủ dũng khí để làm. Thế gian này có rất nhiều chuyện, chỉ vì không đi nổi một bước ấy mà vĩnh viễn bỏ lỡ nhau.

Dung Trần Tử bế Hà Bạng về phòng ngủ, nàng làm nũng nói: “Tri Quan, rất lâu rồi người ta chưa được ngâm nước!”.

Về mặt Dung Trần Tử rất kiên quyết: “Nằm trên giường sạch sẽ hơn ở trong nước, vết thương của người chưa khỏi, không thể ngâm nước được”.

Hà Bạng bĩu môi: “Vậy người lau vỏ trai cho người ta đi, người ta ngứa lắm”.

Dung Trần Tử ấn nàng xuống: “Đừng biến về nguyên hình, để tiểu Diệp vào lau cho người”.

Hà Bạng lập tức kêu lên oai loái: “Đừng, buổi sáng nàng ta giận dữ thế nào, người cũng nhìn thấy hết rồi! Nàng ta lau vỏ trai cho ta, nhất định sẽ trả thù ta!”.

Dung Trần Tử không biết nên cười hay mếu: “Tiểu Diệp không phải người như vậy đâu”.

Hà Bạng không nghe: “Vậy để Thanh Huyền lau giúp người ta đi!”.

Dung Trần Tử bắt đầu thực sự tin rằng Hà Bạng này chẳng hiểu thứ gì hết: “Thanh Huyền là đàn ông, nam nữ thụ thụ bất thân”.

Hà Bạng kéo tay hần lắc lắc như đang làm nũng: “Tri quan... Vậy người lau cho người ta đi mà”.

Dung Trần Tử thật hết cách với nàng, đành lệnh cho Thanh Huyền đổ nước vào chậu, rồi hóa thêm vào nước một lá bùa Thanh trọc, dùng khăn mềm lau rửa cho nàng. Hà Bạng vừa tiếp xúc với làn nước trong veo mát lạnh, thoải mái rên lên hừ hừ. Dung Trần Tử cẩn thận lau cả bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn và khuôn mặt của nàng nữa, đang muốn bưng chậu nước ra ngoài. thì Hà Bạng lại không chịu: “Tri quan! Vẫn còn chân nữa!”.

Dung Trần Tử thoáng chút do dự, cuối cùng vẫn quay người lại, vắt khô khăn lau chân cho nàng. Đôi chân nàng vẫn nhỏ nhắn tinh tế như trước, thấp thoáng có thể nhìn được cả những đường gân màu xanh nhạt dưới làn da trong suốt như thủy tinh ấy. Năm ngón chân sáng bóng ảm nhuận, đầu ngón chân còn mang theo chút sắc hồng nhàn nhạt, tựa như hàn mai vương tuyết trắng. Trái tim Dung Trần Tử đập dồn dập, hần là kiểu người không thể chịu được việc bản thân lại có chút may mắn rời xa chính đạo như thế. Nhưng lần nào cũng không có sức kháng cự lại đôi chân nhỏ nhắn của Hà Bạng. Cổ họng hơi khô, hần nuốt nước bọt mà không để lại chút dấu vết.

Hà Bạng cũng ngoan ngoãn không lên tiếng, để hần giữ chặt bàn chân nhỏ nhắn của mình trong tay. Lòng bàn tay hần to dày mà thô ráp, vẫn ấm áp như trước. Đối với các động vật nhuyển thể mà nói, chân là chỗ yếu ớt nhất, nàng để nơi mềm mại nhất của mình lộ ra trước mặt Dung Trần Tử, để mặc cho hần cầm nắm, không hề có chút hoảng sợ bất an. Dung Trần Tử tin chắc rằng lúc này hần không nhìn vào mắt Hà Bạng, cũng không trúng bất kì thuật Nhiếp hồn nào hết. Hệ thống mạch máu cùng gân xanh trên trán hần dần nổi lên rõ nét, trong lòng hần gợn lên những ngọn sóng lẫn lẫn, nơi đang im lìm kia cũng bắt đầu có phản ứng.

Dung Trần Tử lộ ra sự thống khổ lẫn xấu hổ, hần vội vàng lau cho xong chân Hà Bạng rồi xoay người toan bước ra ngoài. Hà Bạng kéo ống tay áo hần lại, trong mắt nàng tràn ngập vẻ khó hiểu, hỏi: “Tri quan, người mới lau xong một chân mà...”.

Dung Trần Tử như gặp phải thứ gì tà mị vội giãy khỏi tay nàng, hần dần dần lùi về phía cửa, không nói câu nào, quay người bước ra khỏi mật thất.

Trong phòng ngủ không có một ai, hần đóng chặt cửa, xoay người lại dựa lưng vào cửa thở dốc. hần vừa mới ra đời đã bị cha mẹ bỏ rơi ở trước cửa đạo quan, may mà có Tử Tâm đạo trưởng thu nhận. Vì thể chất của hần quá đặc biệt, nên Tử Tâm đạo trưởng đối xử với hần nghiêm khắc hơn hần so với các đệ tử khác, không cho phép hần có chút may mắn thất lễ nào. Từ nhỏ cho đến lớn, Tử Tâm đạo trưởng đã nuôi dưỡng hần trở thành người có tính cách thẳng thắn quang minh lỗi lạc, nghiêm cẩn biết giữ mình. Ngay cả khi gặp Hà Bạng, hần cũng có thể nói rằng mình không thẹn với lòng. Nhưng điều duy nhất khiến hần không thể nói ra, chính là đôi chân nhỏ nhắn của Hà Bạng. hần thật sự không muốn thừa nhận rằng mình đã mê luyến nó, giống như một vị thần sợ hãi người ta biết được rằng mình đã thủ dâm vậy. Nhưng hần không thể lừa gạt chính bản thân mình, hần thật sự rất thích nó. Đó chính là khát khao muốn nâng niu thưởng thức chứ không hề muốn buông tay, thậm chí thứ cảm giác ấy còn đem lại khoái cảm mãnh liệt hơn so với

những phút giây cùng nàng ấy giao hợp gấp nhiều lần. Bao năm cấm dục, hần vốn tưởng bản thân mình đã không còn vướng bụi trần ai, nào ngờ hiện tại hỏa tâm lại bị đánh thức.

“Tri quan?”. một giọng nói vừa yêu kiều vừa mềm mại từ xa xôi truyền tới sau lưng, trong lòng hần khẽ run, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hà Bạng. Tà váy của nàng dài rủ xuống đất, mái tóc đen buông lơi đến eo lưng, xinh đẹp kiều diễm đứng ở cửa mật thất. Dung Trần Tử dùng hết nội lực để trấn tĩnh lại tinh thần, giọng nói đã khôi phục lại được vẻ bình tĩnh vốn có: “Người vẫn chưa thể tự ý cử động được đâu, sao đã đứng dậy rồi?”.

Hà Bạng rất quý trọng sinh mạng mình, nàng cẩn thận đi tới gần cửa, nên mất rất nhiều thời gian. Lúc này, nàng dang hai tay hướng về phía Dung Trần Tử như một chú chim non nói: “Ta sợ người xảy ra chuyện”.

Dung Trần khẽ thở dài, rồi bế nàng về lại mật thất: “Bần đạo không sao cả. Người nghỉ ngơi sớm đi”.

hần vừa mới nhóm người dậy, Hà Bạng đã ôm chặt lấy thắt lưng hần, giọng nói của nàng vô cùng trong trẻo: “Tri quan, thích một thứ, thật sự khiến người khó mở miệng nói ra như vậy sao?”. Toàn thân Dung Trần Tử cứng đờ, sắc mặt lập tức đỏ ửng. Hà Bạng vẫn không buông tay: “Bất kể là người hay yêu, thậm chí có là thần tiên đi nữa, đều có sở thích riêng của mình. Ngay cả thổ còn có thể thích cà rốt, thì tại sao người lại không thể thích ta?”. Nàng nhấc tay lên, năm ngón tay nhẹ nhàng kéo đạo bào của hần xuống, mái tóc đen dài xõa tung, như suối nước chảy len giữa những ngón tay nàng.

Nàng nắm lấy bàn tay Dung Trần Tử, nhẹ nhàng dẫn nó đến đôi chân thon nhỏ của mình: “Tri quan, chạm vào nó đi! Ta đã từng nói, chỉ cần người chịu cứu ta, ta sẽ để người chạm vào nó mỗi ngày”. Dung Trần Tử không không chế được năm ngón tay của mình chơi đùa trên đôi chân nhỏ nhắn đó, hơi thở cũng dồn dập hẳn lên.

Hà Bạng khẽ khàng hôn lên gò má hần: “Thích một thứ cũng chẳng phải là chuyện gì thương thiên hại lí cả, đó vốn là điều rất vui vẻ, không phải sao? Người hà tất phải khổ sở như vậy...”.

Dung Trần Tử nghiêng người, lực đạo năm đầu ngón tay xoa nắn trên đôi chân thon dài ôn ngọc của Hà Bạng cũng dần tăng lên. Trong lòng hần tựa hồ có một đàn kiến chui qua chui lại khiến hần ngứa ngáy khó nhịu. Hà Bạng nhìn thấu được sự nhẫn nại của hần. Nàng nhẹ nhàng hôn lên những giọt mồ hôi chảy ra trên khắp vầng trán hần, hai tay nhẹ nhàng cởi sợi dây thắt lưng bằng tơ lụa của hần ra. Dung Trần Tử giữ chặt tay nàng lại, nói không thành tiếng: “không... Người vẫn chưa được”.

Hà Bạng chưa động tình hần, bị hần xoa đi nắn lại đôi chân của mình vốn là điều cũng khiến nàng chẳng vui vẻ gì; nên khi nghe Dung Trần Tử nói vậy nàng liền gật đầu: “Vậy người cứ s đi, ta đi ngủ trước”.

Dung Trần Tử ép bản thân phải buông tay, xoay qua đắp chăn cho Hà Bạng, lòng bàn tay vẫn còn vương lại xúc cảm mềm mịn ấm áp ấy, trong lòng hần hoảng sợ không nói lên lời – Dung Trần Tử, người có biết mình đang làm gì không?

10. Chương 10

Chương 10: Tình này đã thành hồi ức

Nếu hồi ức là thứ có mùi vị, thì sẽ là mùi thơm của gỗ đàn hương, ngọt ngào mà vững chắc, giống như nhớ rõ những vui tươi, say đắm và buồn thương, lại tựa như quên hết mọi nỗi ưu sầu.

Diệp Diễm lặng lẽ đứng trước cửa hang Vô Lượng.

“Người đang rất đau lòng đúng không?”. một giọng nói vang lên, nàng ngó quanh, nhưng lại không một bóng người. Gần đây có quá nhiều việc xảy ra, nhất thời khiến tóc gáy Diệp Diễm dựng đứng. Nàng vừa rút thanh bảo kiếm đeo ở sau lưng ra, vừa lạnh lùng cảnh giác hỏi: “Ai?”.

một giọng nói vô cùng bắt mắt dĩ cất lên: “Nhìn xuống dưới chân đi, người sắp đạp vào ta rồi!”.

Diệp Diễm liền cúi đầu xuống, lúc ấy mới phát hiện ra đó là con rắn ba mắt cho Hà Bạng mượn mệnh. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, ra kiếm vào trong vỏ, hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào. Con rắn ba mắt dường như đang rất ngậm ngùi: “Thực ra ta cũng rất đau lòng, tốt xấu gì cũng mượn mệnh của người ta, vậy mà hai người bọn họ cứ như vậy bỏ đi, không ai thèm hỏi thăm ta lấy một câu”.

Diệp Diễm vừa tức lại vừa buồn cười: “Người chỉ là một con rắn, ai thèm hỏi thăm người? Huống hồ, nếu không phải tại người, thì Võ tu của Hà Bạng sẽ không ở cùng với tiểu thư của Lưu gia, lại càng không mất mạng. nói không chừng cũng chẳng cần phải mượn mệnh. Tốt nhất là người nên ít xuất hiện thôi, Hà Bạng không phải là kiểu người biết giữ lời hứa đâu”.

Con rắn ba mắt quán thành một vòng tròn quanh Diệp Diễm: “thật ra ta biết cả, chỉ là thấy người cũng không có ai quan tâm tới, nên mới nói với người vài câu thôi. Chờ ta tu thành hình người rồi, sẽ có người tới hỏi thăm ta”.

Diệp Diễm cúi đầu nhìn nó, hừ lạnh một tiếng, rồi bước qua nó đi thẳng.

Con rắn ba mắt cực kì không vui, nó vốn là một con rắn rất biết lựa thế xoay chiều. Nó nhàn rỗi không có việc gì làm nên đã chạy tới con suối sau núi, dùng đuôi câu được một con cá chép vừa to vừa béo, sau đó bò tới mặt thất của Hà Bạng xun xoe săn đón, suy cho cùng cơ thể nó vẫn đang chứa viên trân châu của Hà Bạng. Hà Bạng nhìn thấy nó cũng thờ ơ chẳng thèm quan tâm, mãi cho đến lúc nó cong cái đuôi lên, lộ ra con cá béo đang treo lủng lẳng ở trên chóp đuôi. Hà Bạng nhìn chăm chăm vào con cá, nước miếng chảy ròng ròng nói: “Người đi tìm Thanh Vận, bảo hắn chế biến nó thành món cá chua ngọt cho ta”.

Con rắn ba mắt cảm thấy mình đã vô đúng mông ngựa rồi, vội vàng cúi đầu khom lưng đi tới thiện đường. Thanh Vận không chịu sát sinh, lại ngần ngại quy định trong Quan cấm ăn đồ tanh, nên kiên quyết không làm. Con rắn ba mắt cảm thấy những việc sắp đã dần dần thì nhất định phải làm thật tốt. Nó bèn lắc đầu quấy đuôi tha con cá đi, chuẩn bị xuống núi nhờ dân trong thôn làm giúp. Thanh Vận kinh hãi vội vàng chạy tới ngăn nó lại: “Dân trong thôn nhìn thấy người thì sẽ xảy ra chuyện chết người đấy!”.

Con rắn lấy đuôi cuốn chặt quanh chân Thanh Vận, khổ sở cầu xin. Nó vốn là con rắn miệng lưỡi lạnh lẽo, Thanh Vận quả thật hết cách, đành dặn dò: “Ta lén làm, người không được phép nói lung tung nhé”.

Con rắn nghe vậy mới toét miệng cười thả hân ra: “Cám ơn đạo gia, đạo gia đúng là anh minh thần vũ, tâm địa thiện lương, tài năng bản lĩnh, thao lược đầy mình, quả đúng là nam cường đạo nữ ca ki...”.

Thanh Vận trượt chân, thiếu chút nữa là ngã nhào vào trong núi.

Nửa giờ sau, Hà Bạng đã được húp một bát canh cá tươi ngon, tuy không phải là cá chua ngọt, nhưng chí ít vẫn còn ngon hơn cháo nhiều. Con rắn ba mắt cuộn tròn lại khoe mẽ bên giường nàng. Hà Bạng cũng gác lại mối thù xưa, nói: “Nhưng người lại là rắn cái, nếu là rắn đực, luyện Xí dương chú là nhanh nhất, trước giờ rắn cái chỉ có thể tu Tổ thủy kinh thôi”.

Con rắn ngẩng phắt đầu dậy, nói: “Hải hoàng, ta là rắn đực, là rắn đực mà!”. Nó há to cổ họng ra, quả nhiên giọng nói biến thành giọng nam trầm thấp.

“Rắn đực thì người làm người kiêu gì?”. Hà Bạng vừa húp canh vừa giáo dục nó: “Ta khuyên người nên thôi đi thì hơn. Làm người phiền lắm, thứ nhất người không có hộ tịch, quan phủ sẽ xếp người vào hàng ngũ những kẻ sống chui, muốn học ở trường tư [1] cũng không làm cách nào có được giấy xác nhận thân phận và quá trình học tập, phí chọn trường sẽ giết chết kể cả loại bất tử như người đấy! Cứ cho là người lợi hại đi, nghĩ ra trăm phương ngàn kế chạy được cái hộ tịch, thì người cũng chẳng thể mua nổi một căn nhà. Làm thuê vất vả từ sáng sớm đến đêm khuya, việc ăn uống thì càng không cần phải nhắc tới, gạo tấy trắng, bánh bao nhồi giấy, thỉnh thoảng muốn uống sữa bò hay sữa dê gì gì đó, thì còn phải cẩn thận đề phòng bên trong có bỏ thêm da giày. Đợi đến cuối cùng khi bản thân trải qua trăm ngàn tội luyện, cuối cùng người cũng mua được nhà. Rồi người phát hiện ra quyền sử dụng nó chỉ có bảy mươi năm. Sau đó lại nhận ra cần phải mua xe ngựa, kiệu, nên lại phải làm việc thêm mười mấy năm nữa. Mua xe, mua kiệu xong, lại cần muốn thêm phu kiệu. Cứ cho là người ghê gớm đi, phu kiệu cũng muốn được rồi, nhưng người cũng cần phải lấy vợ chứ!”. Nàng xòe ngón tay ra tính toán cho con rắn ba mắt từng thứ từng thứ một: “Người đã có nhà, có xe, có kiệu rồi, thì không thể lấy một người vợ quá xấu được đúng không? Nhưng người nhìn thử lại mình đi, người không làm quan, gia thế quá kém, tiểu thư xinh đẹp con nhà đại gia nào sẽ muốn được gả cho

người chứ? Nên người cần phải làm quan. Đợi người làm việc tiếp thêm một trăm năm nữa, mua được một chức quan, người cảm thấy cuối cùng mình cũng có thể lấy vợ rồi. Nên người liền tìm lấy một cô vợ thật xinh đẹp... nhưng có một tên quan chức vị to hơn người, nhìn thấy vợ người xinh đẹp...”.

[1] Ở Trung Quốc, hệ thống giáo dục vốn miễn phí và được chính phủ tài trợ, nhưng các trường công là những trường tốt nhất, các trường này thường thu lợi từ các khoản phí phụ và đóng góp, trong đó bao gồm phí chi trả cho việc học không đúng tuyến.

Con rần rần mắt há hốc miệng, nhưng Hà Bạng vẫn chưa nói xong: “Người nếu muốn giữ được vợ mình, thì trước tiên phải giữ được chức quan đã, nhưng muốn giữ được chức quan, lại phải dâng vợ mình cho quan trên. Kết quả là hoặc người mất chức, vợ bỏ về nhà mẹ đẻ. Hoặc người dâng vợ mình cho quan trên xong, giữ được chức quan. Đến lúc đó lại có những phiền phức khác, nếu như vợ người mang thai, người sẽ biết thứ trong bụng vợ mình nhất định không phải là dòng dõi của mình. Nếu như vợ người không mang thai, thì số người càng thảm hơn... Người là rần, sự kết hợp giữa hai loài khác nhau rất dễ dẫn tới vô sinh... Người sẽ không đến tìm con rần cái và nhờ nó để giúp vài quả trứng đấy chứ?”.

Khuôn mặt con rần ba mắt đầy tuyệt vọng, Hà Bạng vỗ vỗ lên đầu nó: “Cứ cho là người có thể làm quan được thêm một trăm năm nữa, cuối cùng gom góp tiền bạc, tìm được một người đạo pháp inh chữa được bệnh vô sinh cho người rồi. Hà hà, số người lại càng thảm hơn! Con trai người sẽ học ở trường tư thực chứ? Người sẽ phải tạo điều kiện cho nó đến trường, thêm nữa, người cũng không thể để nó ăn gạo tấy trắng, bánh b nhồi giấy hay uống sữa có da giày được, đúng không? Nên người lại càng phải liều mạng làm quan to hơn nữa, để tranh thủ ăn thật nhiều những món sản vật tiến cống! Thế là người nai lưng ra làm việc, cuối cùng leo được một chức quan rất to, nhưng người sao có thể biết được con trai mình liệu có vì được ăn sung mặc sướng, được mọi người chiều quá mà sinh hư hay không? Nếu là vậy thật, thì số người lại càng thê thảm hơn, người không những phải mua nhà, mua kiệu, mua xe ngựa cho nó, mà còn phải nuôi phu kiệu, nuôi nha hoàn, nuôi vợ cả, nuôi vợ bé... Sau đó còn có cháu trai... rồi người lại phải cho cháu trai học trường tư, mua nhà cho nó, nuôi nha hoàn, phu kiệu, vợ cả, vợ lẽ cho nó... rồi nó lại có con trai...”.

Lúc Dung Trần Tử đang tĩnh tâm ngồi thiền ở Tổ sư điện, thì con rần ba mắt mặt mũi ủ rũ bò tới, cuộn tròn trên chiếc bồ đoàn bện bằng cỏ khô. Nó kể hết những lời giảng giải lời thôi dãi dòng về “phiền não khi làm người” của Hà Bạng ra, chứa đầy vẻ tuyệt vọng hỏi bằng giọng: “Tri quan, ta muốn làm người, liệu có phải là một sai lầm không?”.

Dung Trần Tử nhắc người, bỏ thêm chút dầu hạt cải vào trong ngọn đèn dầu, ống tay áo lướt qua chiếc bàn cổ, cử chỉ đàng hoàng, toát lên vẻ uy nghi vô cùng: “Nếu như người thật sự muốn nghĩ thông suốt, thì hãy ở đây ngồi thiền đi”.

Con rần ba mắt nửa tin nửa ngờ: “Ngồi thiền ở đây thì sẽ thông suốt sao?”.

Dung Trần Tử không nhiều lời với nó nữa, sau khi thắp ba nén hương xong, thì rời khỏi Tổ sư điện. Lúc ấy con rần ba mắt chợt nhớ ra có chuyện vẫn chưa hỏi: “Tri quan, vậy ta cuộn thành một vòng để ngồi thiền, hay cuộn thành nhiều vòng để ngồi thiền, ngồi thiền dọc, hay là ngồi thiền ngang vậy...”.

Ra khỏi Tổ sư điện, rẽ phải men theo con đường nhỏ rải đầy sỏi, đi qua điện Nguyên Phù, chính là nơi ở của Diệp Điềm. Diệp Điềm nằm bò lên cửa sổ nhìn cảnh hoa tuyết rơi lạo xạo bên ngoài, trời lạnh rồi, sương đã bắt đầu giăng trên núi Lăng Hà, băng tuyết che phủ kín các con đường, người hành hương đến Quandang dần trở nên thưa thớt hơn. Nàng đang cảm thấy vô vị, thì bất ngờ có một bóng người thấp thoáng xẹt qua. Diệp Điềm giật mình, vội vàng cầm kiếm đuổi theo. Bóng người mờ nhạt như băng trôi, nhưng Diệp Điềm dường như có thể nhận ra được bóng lưng đó là của ai.

Ở Lưu phủ, Lưu Tẩm Phương đang ngồi gần người bên mặt hồ ở Xuân Huy đường, tuyết rơi vương đầy lên nửa vai, hai tay đã sớm sưng đỏ, nhưng nàng ta không mấy may có chút cảm giác nào. Sau lưng có người đập lên lớp tuyết mỏng tiến gần tới, nàng ta vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một bóng người vô cùng nhợt nhạt, váy áo màu xanh nhạt, mái tóc đen dài tới eo lưng. không phải Hà Bạng thì còn là ai được nữa?

Nàng ta từ từ lùi lại phía sau, nhưng miệng vẫn nở nụ cười lạnh lùng: “Là người?”.

Cái bóng ấy nghiêng người phúi góc áo, động tác rất tao nhã: “Người đã biết ta chưa chết, thì cũng nên biết ta sẽ tới đây chứ”.

Đôi mắt Lưu Tầm Phương sưng đỏ, cả người tiều tụy vô cùng: “Sao người lại tới đây? Người có bản lĩnh gì thì cứ giở hết ra đi, ta đã dám giết người, thì sẽ không sợ người đâu”.

Lần đầu tiên Hà Bạng nhìn thẳng vào nàng ta, con người trong veo như nước, không bị ai chẳng mừng rỡ, hờ hững như nước chảy: “Ta không cần người sợ ta”. Năm ngón tay của nàng khê búng một cái, Lưu Tầm Phương chỉ cảm thấy có một lực hút cực lớn tấp lên mặt, nàng ta lao về phía Hà Bạng, muốn đánh cược một lần cuối cùng. Nhưng tay nàng ta lại xuyên qua thân thể của Hà Bạng, nơi ấy trống không, dường như không hề có ai ở đó cả.

Năm ngón tay Hà Bạng siết chặt, Lưu Tầm Phương phát hiện mình vẫn còn đang đứng, nhưng thân hình phía sau lại ngã xuống đất, lao thẳng xuống hồ nước. Nàng bắt đầu cảm thấy hơi sợ, nhưng hiện giờ có muốn thối lui cũng không kịp nữa rồi. Hà Bạng lôi nàng đi lùi một sợi lông, dễ dàng xuyên qua tường viện, men theo những con phố dài phủ đầy băng, giăng đầy sương, đến một cái chuồng lợn.

Người nông phu đã cho đàn lợn ăn xong, giờ chúng đang yên tĩnh nghỉ ngơi. Lưu Tầm Phương ra sức giãy giụa kêu cứu, nhưng ngay cả khi có người sượt qua vai nàng thì đều nhìn mà như không thấy, tựa như không hề biết đến sự tồn tại của nàng. Nhìn những con lợn đen đúa bần thỉu trước mặt, giọng nói của nàng ta cuối cùng cũng mang theo vẻ kinh sợ: “Người muốn làm gì?”.

Giọng Hà Bạng trong trẻo như những cột băng nhọn rủ xuống dưới mái hiên: “Ta muốn nói với người một vài đạo lý”. Lưu Tầm Phương chỉ cảm thấy mình càng lúc càng đến gần con lợn đen đúa, rồi từ từ nhập vào con lợn đó! Diệp Diễm nấp ở chỗ kín đáo đang muốn xông ra, thì nhìn thấy Hà Bạng ngồi xuống thanh gỗ ngang của chuồng lợn, nàng bắt đầu kể một câu chuyện rất vô vị: “Lúc ta gặp Thuần Vu Lâm, hắn vẫn còn là một con cá chép vẩy đỏ ánh vàng, nằm ở trên thuyền vì bị mắc vào lưới đánh cá của một ngư dân, bên trong thuyền có rất nhiều cá, nhưng nó là con đẹp nhất. Lúc ấy ta bị thương rất nặng, kẹt hắn bơi trên sông suốt một tháng trời, hắn hút linh khí của ta, nên mở mang được trí tuệ. Trong Đạo trời đã ghi lại rằng, cứ hơn ba trăm năm vào một ngày nào đó, sẽ có một vị tinh tú giáng sinh xuống núi Lăng Hà. Ta liền kẹt hắn đến hải vực Lăng Hà. Ta đã đánh nhau với đám Hải tộc xung quanh rất lâu và bị thương không nhẹ, nhưng cũng may nơi ấy nhỏ, lại không có yêu quái nào lớn, nên Long Vương liền không chút đo phong ta làm Hải hoàng”.

Nàng cười, nhưng những tia sáng chói chang rực rỡ trong mắt lại như đang chuyển động bùng cháy: “thì ra, những con cá sống trong môi trường không thiếu ăn, không thiếu mặc quả thật rất ngốc, học cái gì cũng chậm. Ta mới chỉ nghiên cứu thực đơn, xem món nào có thể bổ não, thì sau đó hắn đã bắt đầu nhịn ăn, hơn nữa còn ra sức tu luyện. Chỉ hơn ba trăm năm, hắn đã có thể biến hóa được rồi. Hình dạng con người của hắn rất đẹp, Hải tộc nhiều như vậy, nhưng không có ai bì được với hắn”. Dường như, Hà Bạng vẫn có thể nhớ được dáng vẻ của Thuần Vu Lâm, nàng nở nụ cười nhàn nhạt: “Khi hắn được hơn một trăm tuổi, mãi không tìm được binh khí vừa tay, ta liền đến chỗ Long Vương khuấy động mặt biển nơi ấy suốt hai năm bất kể ngày đêm không ngơi nghỉ, Long Vương mới đồng ý cho ta hàn tinh ngàn năm. Bọn ta lại tìm suốt mười mấy năm nữa, mới tìm được một sư phụ đức kiêu giỏi, sau đó vẽ ra được bản mẫu. hắn càng ngày càng thông minh, có thể đọc được rất nhiều sách, nấu ăn cũng rất ngon”.

Xung quanh ngoài giọng nói của nàng, chỉ có những bông tuyết bay lất phất, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám xám xịt: “Sau đó quả thật là tinh tú giáng sinh ở hải vực Lăng Hà, nhưng trong Đạo trời đã nói, giết chết tinh tú là phạm phải luật trời, còn chưa đợi ta nghĩ ra cách ổn thỏa mọi bề, thì yêu kiếp của hắn đã cận kề ngay trước mắt. Ta chỉ còn nước đến Thanh Hư quan, tìm cách lấy máu từ tim của Dung Trần Tử, mới có thể tạm thời khống chế yêu khí trên người hắn, trì hoãn yêu kiếp của hắn. Ta cứ tưởng rằng đợi đến lúc hắn khỏe thêm chút nữa, cộng thêm cả năng lực của ta, thì vượt qua yêu kiếp là chuyện nắm chắc trong lòng bàn tay. Khi nhìn thấy các người, ta biết quả báo của nghiệt duyên đã bắt đầu trở thành sự thực, ta không dám can thiệp vào mọi chuyện giữa hai người”. Trong đôi mắt của nàng mờ mịt hơi nước, nhưng giọng nói lại lạnh đậm như tuyết rơi ngoài trời: “Đáng tiếc đây chính là Đạo trời, có thể khiến người nhìn thấy tất cả những điều cốt lõi nhất, thậm chí mở hắn bài thi ra cho người xem, nhưng cho dù người có trả lời đúng mọi câu hỏi, thì cũng không thể đoán được kết cục cuối cùng”.

Nàng đứng dậy, lại khê phúi góc áo: “Người cảm thấy rất không công bằng, đúng không?”.

Con lợn đen sì trong chuồng ra sức giãy giụa, Hà Bạng cười nói thản nhiên: “Ta kể câu chuyện này không phải để tìm kiếm sự đồng tình của người. Ta chỉ không muốn người lấy đi tâm can bảo bối của ta, mà lại

tưởng rằng đó là rác rưởi do ta tùy tiện vứt bỏ. Người không cần phải cảm thấy bất công, thế gian này trước giờ chưa từng có công bằng. Ta tu luyện suốt mấy ngàn năm nay, cũng chẳng phải vì muốn cứu giúp nhân thế. Mẹ của người tốt, người cũng tốt, thậm chí muôn người trong thiên hạ này đều tốt cả, ta cứu được tình, nhưng không cứu được lí. Về phần mình, người không có tư cách gì để oán hận ta. Người và Thuần Vu Lâm yêu thương nhau, ta không có gì để nói, nhưng âm mưu đoạt lấy thiên thủy linh tinh lại chứng tỏ lòng tham không đáy của người”.

Từ trong thân hình của con lợn đen đúa vang lên tiếng khóc nức nở của một cô gái, Lưu Tầm Phương lần đầu hoảng sợ như vậy: “Xin hãy tha thứ cho ta, ta chỉ mới mười ba tuổi thôi, ta không muốn ở đây, xin hãy tha thứ cho ta!”.

Hà Bạng như được cắt từ một tờ giấy, gió thổi là dao động: “Người nghĩ thân thể của mình thê thảm, nhưng trong cả cái tam giới ngũ hành này, những kẻ thê thảm hơn người đâu chỉ có hàng ngàn hàng vạn người? Tuổi nhỏ không phải là cái cớ biện minh cho những việc làm sai trái, càng không phải là lí do để người khác phải tha thứ cho người. Người được sinh ra làm người, thì cũng sẽ phải trả một cái giá xứng đáng cho tất cả những hành động của mình”.

Nàng nhảy xuống khỏi thanh gỗ ngang, Lưu Tầm Phương ở trong chuồng lợn kêu gào thảm thiết, cuối cùng nàng đã không lựa chọn tha thứ. Là yêu quái sống qua suốt mấy vạn năm, trái tim sớm đã được mài mòn trở nên sắt đá rồi.

Lúc Hà Bạng quay về trong Thanh Hư quan, thì Dung Trần Tử đang đứng bên giường, hắn không biết nàng đã di chuyển hồn phách đi đâu, nhìn thấy nàng trở lại vẻ mặt như đóng băng: “Xem ra Hải hoàng đã khỏe lên nhiều rồi, còn sử dụng được cả thuật Li hồn du ngoạn bốn bể cơ mà. Thương thế đã khỏi, thì mời rời khỏi đây cho”.

Hà Bạng biết hắn đang giận, nguyên hồn của nàng vừa trở về vị trí cũ, lập tức túm chặt lấy ống tay áo hắn, nói: “Tri quan, người ta biết lỗi rồi. Sau này người ta sẽ không bao giờ trốn ra ngoài chơi nữa”.

Dung Trần Tử hừ lạnh, rút ống tay áo về: “Hải hoàng đi đâu, làm gì, đương nhiên không cần phải nói với bản đạo!”. hắn vốn mang đồ ăn tới cho Hà Bạng, nhìn thấy hồn phách nàng không có ở đây, còn tưởng rằng địa phủ tới cưỡng chế lấy hồn đi, quả thật đã bị dọa ột trận kinh hãi. Cuối cùng xem lại mạch đập của nàng, thấy không giống do câu hồn gây nên, mới nhận ra rất có thể nàng đã trốn ra ngoài chơi. Việc hắn tức giận cũng là điều khó tránh – Nàng nói tới là tới, nói đi là đi, ngay cả một lời thông báo cũng chẳng có! Huống hồ không mở miệng hé răng nói câu nào mà cứ thế vứt thân thể nằm đây, giả như gặp phải người có tâm địa xấu xa thâm hiểm thì làm thế nào?

Hết giận lại thấy lo – Nguyên thần của nàng tuy rằng khỏe mạnh dẻo dai hơn thân thể rất nhiều, nhưng cũng vẫn chưa khôi phục được hoàn toàn, ngộ nhỡ gặp phải cường địch thì biết làm sao?

Cứ vừa giận lại vừa lo đợi suốt mấy canh giờ như vậy, hắn không tức mới là lạ. Cũng may đây là Hà Bạng, chứ đối lại là đồ đệ của hắn, giờ này có khi đã bị giáo huấn cho ong đầu rồi.

Hà Bạng gượng chống người ngồi dậy. Tuy rằng cơn giận vẫn chưa nguôi, nhưng Dung Trần Tử cũng không thể không quan tâm đến vết thương của nàng, liền nghiêng người xuống sắc mặt lạnh lùng đỡ nàng lên. Hà Bạng vừa ngồi dậy liền nhìn thấy bát canh vùng đen ngọt đặt trên chiếc tủ thấp bên cạnh, cánh tay nàng như rần nước, yêu kiều ôm lấy Dung Trần Tử, phát hiện sống lưng của hắn cứng đờ, nàng liền nhẹ nhàng hôn lên tai hắn, nói: “Tri quan, đừng giận nữa nhé!”.

Dung Trần Tử khẽ gỡ tay nàng ra, hắn cũng ý thức được rằng mình không nên tính toán với một yêu quái vô tâm như nàng, nên cuối cùng giọng nói của hắn cũng có vẻ nhẹ nhàng đi nhiều: “Canh nguội rồi, để ta bảo thiện đường làm bát khác mang tới”. Hà Bạng ôm chặt lấy thắt lưng hắn, cả người hắn vững chắc như núi đá, nàng cảm thấy rất chân thực, rất an toàn, giống như lần đầu tiên được ở trong vòng tay của hắn vậy. Nàng áp mặt lên trước người hắn, không muốn hắn đi: “Ta muốn cùng đi với Tri quan”.

Dung Trần Tử bưng bát lên nói: “Bên ngoài rất lạnh, đừng ra ngoài”.

Hà Bạng không dám chọc giận hắn nữa, đành ngoan ngoãn nằm xuống giường. Cuộc sống của các đạo sĩ xưa nay vốn rất thanh bần, cũng vì có nàng ở đây, nên đám đạo sĩ trong Thanh Hư quan mới vùng tay không cần phải nghĩ như thế. Dung Trần Tử lần này phá lệ không phản đối, nên giờ trong mật thất âm

áp như đang ở giữa tiết trời xuân. Góc phòng đặt nước sạch đã được hòa thêm bùa Thanh trọc, Hà Bạng thường vốc ít nước ở đó để chơi. Tuyết rơi mãi không ngừng, tạo nên những tiếng lạo xạo, thỉnh thoảng chợt vang lên tiếng cành cây khô gãy, tiếng chim hót cô đơn tiết trời đông, trong đêm lạnh âm thanh ấy lại càng tịch liêu.

Hà Bạng nằm trong lớp màn trướng màu hồng, lắng nghe tiếng gió tuyết, nhưng trong lòng lại bị một thứ gì đó lấp đầy thật đầy.

Dung Trần Tử bê bát canh quay lại, hắn đi cực nhanh, cả quãng đường đi mất vài khắc, vậy mà bát canh ngọt cũng vừa đủ nguội để có thể dùng được ngay. Lần này Hà Bạng uống rất ngoan, không nói lời nào đã uống cạn không để thừa một giọt. Dung Trần Tử lau miệng cho nàng, nàng chăm chú nhìn hắn, con người sáng long lanh, dịu dàng xinh đẹp như một lễ tự nhiên. Nhưng có lẽ nào Dung Trần Tử lại là người hiểu chuyện phong tình đến vậy, hắn đứng dậy thu bát nói: “Được rồi, ngủ đi”.

Mãi cho đến giờ Sửu, Dung Trần mới ngồi thiền xong, sau đó tắt đèn đi nghỉ, vừa nằm xuống, liền thấy trong chăn có thứ gì đó động đậy, một thân thể mềm mại chui vào trong chăn, như một con cá chạch dán chặt lên người hắn. “Để xem người còn động đậy lung tung được nữa không!”. hắn siết chặt lấy Hà Bạng không chịu nghe lời vào lòng, nhưng rốt cuộc lại sợ làm nàng bị thương, nên dùng sức rất nhẹ. Hà Bạng dựa sát vào người hắn, da mặt nàng vốn dĩ dày hơn cả tường thành, nên cũng không để tâm đến giọng điệu hung dữ ấy, chỉ mãi tìm một tư thế thoải mái bên người hắn để ngủ.

Dung Trần Tử khe khẽ thở dài, từ nhỏ đến lớn hắn đã gặp đủ các loại yêu quái muôn hình vạn trạng, nhưng đối phó với yêu quái kiểu này thì hắn đành bó tay hết cách. Đánh ư, nàng ấy đang bị thương, hơn nữa suy cho cùng thì cũng là người đã từng thân mật xác thịt với mình, hắn cũng không nỡ nhẫn tâm đuổi cùng giết tận. Đuổi đi ư, nàng giống hệt như thuốc cao da chó thành tinh, dính chặt lấy hắn không chịu buông. hắn không biết tình cảm của mình với nàng rốt cuộc là gì nữa, chỉ là luôn không tự chủ được chìm đắm trong sự mê hoặc của nàng, nửa đời thanh tu, hắn cũng có thể tự nhận rằng mình là người giữ thân trong sạch biết tự kiểm chế, nhưng ở bên cạnh nàng lại biến thành một chàng trai lần đầu được nếm thử hương vị tình yêu, khờ khạo xốc nổi.

Sáng hôm sau, lúc tỉnh dậy thấy Hà Bạng vẫn đang ôm mình ngủ rất ngon lành, Dung Trần Tử cẩn thận gỡ tay nàng ra, nhẹ nhàng rời giường mặc quần áo. Lúc sắp đi còn dèm lại góc chăn cho nàng. Nàng ngủ rất say, trong mơ vẫn còn liềm liềm môi, nỉ non gọi một tiếng “Tri quan”, hắn cúi đầu nhìn gò má hồng hào như đóa hoa hải đường của nàng, trong lòng không khỏi mơ màng.

Khi Hà Bạng thức giấc thì buổi niệm kinh sáng của Dung Trần Tử vẫn chưa kết thúc, nàng buồn chán trăm bề, liền đổ hết những thứ có trong túi càn khôn của Dung Trần Tử ra, bên trong có đủ các loại bùa, dụng cụ đo đạc bằng mực, đỉnh quan tài, hộp chu sa ngổn ngang trên giường, đây đều là những thứ hắn luôn mang theo bên người. Nàng liếc nhìn thấy vô cùng mới mẻ, nghịch ngợm từng món từng món một, cuối cùng lại dốc ngược chiếc túi xuống, chợt một loạt âm thanh nghe rất quen tai vang lên, một chiếc vòng có gắn chuông vàng, sợi dây đỏ ở giữa vẫn tươi tắn rực rỡ như lúc ban đầu rơi ra. Nàng cầm lên xem, ngắm nghía rất lâu, rồi nhẹ nhàng buộc vào cổ chân. Chưa được bao lâu, Thanh Huyền đã bưng món cháo trứng Bắc Thảo [2] đi vào. Nhìn thấy giường của sư phụ lộn xộn bừa bãi, hắn hoảng sợ tái mặt: “Người lại nghịch lung tung rồi, sư phụ nhìn thấy sẽ mắng cho xem!”.

[2] Cháo trứng Bắc Thảo là món mang đậm nét văn hóa Trung Quốc, được làm từ trứng vịt, trứng gà hoặc trứng chim cút, ủ trong một hỗn hợp từ đất sét, tro muối, vôi và trấu trong nhiều tuần lễ, hay nhiều tháng. Lòng đỏ của trứng thường có màu xanh xám, xanh đen hoặc màu kem với mùi thơm mạnh, khi ăn có vị như pho mát; lòng trắng có màu nâu đen hoặc trong suốt như thạch song ít mùi vị.

Lần này, Hà Bạng lại không hề bướng bỉnh, còn giúp hắn thu dọn toàn bộ đồ đạc bùa chú đó vào trong túi. Thanh Huyền cho nàng ăn cháo, nàng cũng ngoan ngoãn húp hết. Thanh Huyền cảm thấy nàng có gì đó không đúng lắm, nhưng nếu cứ ngoan ngoãn như vậy, thì lúc chăm nuôi sư phụ cũng bớt đi được rất nhiều việc...

Đến cuối buổi sáng, Giả Nghiệp đại sư tới hỏi thăm. Vụ Minh xà tác oai tác quái đã khiến toàn bộ đạo môn được phen kinh sợ, Giả Nghiệp đại sư đương nhiên cũng đã biết hết. Dung Trần Tử đón khách vào điện, mới hay ông ta còn dẫn theo một người nữa. Người này đội mũ vương miện, mặc trường bào màu vàng, gò

má đầy đặn cùng đôi mắt hẹp, dưới hàm để một hàng râu rất đẹp, trông vô cùng khí phái. đi theo bên cạnh là một cô gái, dung mạo yêu kiều với mái tóc dài mềm mại búi cao, y phục tươi tắn, ánh mắt rực rỡ tươi sáng. Dung Trần Tử hơi nghi ngờ: “Phúc sinh vô lượng, hai vị này là...”.

Người đó khẽ gật đầu đáp lễ, Giả Nghiệp đại sư vội bước lên trước giới thiệu: “Vị này là bạn thân của bản tăng, Tôn chủ của sông Gia Lăng, Giang Hạo Nhiên. Còn đây là cao đồ của Tử Tâm đạo trưởng, Tri quan của Thanh Hư quan, Dung Trần Tử đạo trưởng”. Hai người hành lễ chào nhau, lịch sự đúng mực. Dung Trần Tử vẫn chưa đoán ra mục đích đến đây của người này. Giả Nghiệp đại sư chủ động đứng ra giải thích: “Biết chuyện liên quan đến Minh xà, Hạo Nhiên huynh đã có thiện ý tới đây để giúp đạo trưởng một tay”.

Dung Trần Tử vốn là người tính tình ngay thẳng, vừa nghe thấy mục đích của đối phương, liền lập tức nảy sinh vài phần hảo cảm với người này, lệnh cho Thanh Huyền, Thanh Tố dâng trà. Hai bên cùng ngồi xuống ghế, Giang Hạo Nhiên hỏi han tỉ mỉ chuyện của Minh xà xong, cuối cùng mới làm ra vẻ vô tình nhắc tới việc khác: “Nghe nói lần này tóm diệt Minh xà, bên cạnh đạo trưởng còn dẫn theo một vị Nội tu? hiện giờ Nội tu cực kì hiếm gặp, nhưng nếu có thể tương trợ nhau thế này, thiết nghĩ nhất định là việc làm chơi mà ăn thật. Sao đạo trưởng không mời vị ấy ra đây gặp mặt?”.

Sắc mặt Dung Trần Tử thoáng lúng túng, Giả Nghiệp đại sư cũng liếc nhìn Giang Hạo Nhiên mấy lần, hỏi: “Hồi ở Giang phủ vẫn thường nghe Hạo Nhiên huynh nhiều lần hỏi đến vị Nội tu này, lẽ nào là người quen cũ của Hạo Nhiên huynh sao?”.

Trái tim của Dung Trần Tử thoáng trầm xuống, sắc mặt của người đẹp đứng phía sau Giang Hạo Nhiên cũng trở nên âm u khó đoán. Giang Hạo Nhiên cũng không phủ nhận: “Vẫn xin đạo trưởng mời ra gặp mặt một lần”.

Dung Trần Tử nhíu mày: “thật sự không dám giấu, tề Quan quả đúng là có một vị Nội tu, tiếc là trên người đang có bệnh. Hơn nữa, nàng ấy cũng không thích người lạ, bản đạo chỉ có thể chuyển lời mời, còn nàng ấy có chịu lộ diện hay không thì không thể miễn cưỡng được”.

Giả Nghiệp đại sư đương nhiên không còn gì để hỏi nữa, nhưng Giang Hạo Nhiên suy nghĩ trong giây lát, vẻ mặt nghiêm trọng: “Dám hỏi đạo trưởng, có phải vị Nội tu này cầm một cây trượng làm bằng xương Đẳng xà, pháp thuật sở trường thuộc mệnh thủy đúng không?”. Khuôn mặt Dung Trần Tử khẽ biến sắc, thấy vậy trong lòng Giang Hạo Nhiên như đã hiểu rõ mọi chuyện, vươn tay phải, lấy từ trong tay áo ra một vật, rồi nói: “Vậy xin phiền đạo trưởng chuyển giúp, chỉ cần nói rằng có cố nhân tới thăm, nàng ấy nhìn thấy nhất định sẽ gặp”.

Dung Trần Tử nhận lấy rồi liếc nhìn, đó là một thanh đoản đao hình chóp, thân đao sáng bóng, vô cùng tinh xảo. hần nghĩ bụng người này có quan hệ với Hà Bạng, không hiểu sao lòng hần cứ thấy có chút nôn nao, nhưng trên mặt lại không để lộ ra chút nào, tự mình cầm thanh đoản đao đi tìm Hà Bạng.

Hà Bạng ăn xong liền thấy buồn ngủ, giờ nàng đang nằm ngủ trên giường của Dung Trần Tử. hần lay nàng tỉnh, không nói lời nào, đưa thanh đoản đao từ trong người ra cho nàng xem. Nàng thoáng sửng sốt, nhận lấy rồi mân mê ngắm nghía trong tay, nhìn mức độ quen thuộc thế này, thì đây nhất định là kỉ vật. hần thấy hơi tức, giọng nói cũng lạnh lẽo như băng: “Người này đang ở trong Quan, nếu như người...”.

hần còn chưa nói xong, thì Hà Bạng đã cắt ngang: “Đây là thứ mà sư phụ đã tặng cho ta, sau này bị rơi mất, sao Tri quan lại nhặt được nó vậy?”.

Dung Trần Tử chỉ biết giữa hai người chắc chắn là có khúc mắc, nhưng không ngờ nàng lại lãnh đạm với người này đến vậy, cũng không thêm hỏi tới. Chính hần cũng không nói rõ được trong lòng mình rốt cuộc đang thấp thỏm hi vọng điều gì nữa: “Có người tới đưa vật này, muốn mời người ra ngoài gặp mặt”.

Hà Bạng đặt thanh đao hình nón xuống dưới gối, kéo tay Dung Trần Tử lại rồi gối lên: “không phải nói người ta không được chạy lung tung sao? Tri quan thay ta cảm ơn hần là được rồi”. Dung Trần Tử bị nàng kéo đành phải khom lưng xuống, đôi mắt nàng long lanh như mặt nước trời xuân, vì được ngủ đủ giấc, nên hai má ửng đỏ tựa hoa đào, sau đó nàng mỉm cười tươi tắn hôn lên chóp mũi Dung Trần Tử: “Tri quan, ta muốn người ngủ cùng với ta”.

Dung Trần Tử không biết tại sao mình không né tránh, lại cứ để nàng hôn mình vừa khéo như vậy. hần sờ sờ chóp mũi, giọng nói lúc này mới có chút ấm áp: “Người không tham của rơi chứ. Họ đang ở trong phòng

khách, ta thân là Tri quan, sao lại có thể không đi tiếp đón được? Người đã không muốn ra ngoài thì ngoan ngoãn ngủ đi, lát nữa bữa đạo sẽ lại tới thăm người”.

Hôm nay Hà Bạng rất ngoan, không quần lầy hấn mà nhắm mắt ngủ tiếp. Dung Trần Tử lại đứng trông bên giường một lúc, rồi mới ra khỏi mật thất.

Giữa trưa, Diệp Diễm mang cháo tới. Hà Bạng phải ăn đến mấy bữa cháo liền, nên sức ăn càng ngày càng sút kém, ngay cả nửa bát cháo cũng phải mất tới mấy lần ăn mới hết. Dung Trần Tử tuy miệng không nói ra, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng, bèn dặn dò Thanh Vận đổi mới đa dạng cách nấu cháo, thậm chí cả chuyện Thanh Vận và con rắn ba mắt lên nấu canh cá, hấn cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Diệp Diễm đã từng ở trong cung một thời gian, cũng hiểu biết ít nhiều về những món ăn dạng lỏng. Tuy rằng nàng không còn kèn cựa với Hà Bạng nữa, nhưng với Dung Trần Tử vẫn luôn tận tâm tận lực. Hiện giờ nàng còn bảo Thanh Vận thử làm một bát nước mật hoa hồng rồi bưng tới cho Hà Bạng. Hà Bạng vừa nhìn thấy, thì liền reo lên vui sướng. Vết thương của nàng đã bắt đầu khỏi, Diệp Diễm cũng không cần phải bón cho nàng ăn nữa, mà đặt chiếc khay lên hai chân nàng, để nàng tự uống. Nàng đang uống rất ngon miệng, đột nhiên Diệp Diễm hỏi: “Lần này, có phải cô đã hạ quyết tâm sẽ đi theo sư ca rồi đúng không?”.

Hà Bạng không chút do dự nói: “À ừ, Tri quan là người tốt, ta rất thích hấn!”.

Diệp Diễm hừ lạnh nói: “không được lừa gạt huynh ấy, cũng không được phép bắt huynh ấy rạch da cho cô máu nữa, nếu không ta nhất định sẽ không tha cho cô đâu!”.

Hà Bạng không hề để tâm đến sự uy hiếp của Diệp Diễm, trả lời lạc đề đến mười vạn dặm: “Chết tiệt, lão tử là một con trai biết giữ chữ tín, sẽ cho hấn sờ ngực sờ chân mỗi ngày!”.

Diệp Diễm nhìn dáng vẻ ăn thùng uống vại của Hà Bạng, vẻ mặt đầy khinh bỉ: “thật không hiểu sư ca thích cô ở điểm nào?”.

Dung Trần Tử quay lại phòng khách, khi nghe nói Hà Bạng không muốn gặp mình, vẻ mặt Giang Hạo Nhiên ít nhiều có chút ảm đạm: “Quả nhiên nàng ấy vẫn còn giận ta, nhưng không biết vết thương của nàng ấy thế nào rồi?”. Dung Trần Tử nói một cách đầy ẩn ý: “không dám làm phiền phu thê hiền đức hai vị lo lắng, thương thế của nàng ấy đã không có gì đáng ngại nữa rồi”.

Vừa nghe thấy hai chữ “phu thê”, Giang Hạo Nhiên khẽ đỏ mặt xấu hổ, nhưng lại cố ý sửa lại: “Nàng ấy không phải là thê tử, mà là Nội tu của tại hạ, Cao Bích Tâm”.

Dung Trần Tử lịch sự nói vài câu xin lỗi, mọi người ngồi nói chuyện phiếm, Dung Trần Tử cũng không tiện ngồi cùng. Vốn dĩ hấn đã bố trí ba căn phòng, nhưng Thanh Huyền đúng là tên đồ đệ xỏ lá, lại sắp xếp Giang Hạo Nhiên và Cao Bích Tâm ở chung một phòng. Trước khi đi Thanh Huyền còn bỏ lại một câu nghe cực kì lọt tai: “Sư phụ biết Võ tu và Nội tu xưa nay một tác không rời, hơn nữa tình hình hiện giờ đang rối ren, Cao thí chủ và Giang thí chủ ở cùng nhau, gia sư cũng sẽ yên tâm hơn”.

Cánh cửa vừa khép lại, bên trong đã vang lên giọng nói của Cao Bích Tâm: “Chàng luôn miệng nói tới đây là để đối phó với Minh xà, thế mà chân còn chưa đứng vững thì đã bắt đầu hỏi thăm về nàng ta rồi!”.

Thanh Huyền vỗ vỗ tay – Tên nhãi, dám tranh giành Hà Bạng với sư phụ ta à...

Đến tối, Hà Bạng muốn ngâm nước. Dung Trần Tử thấy vết thương của nàng đã hồi phục khá, nên lệnh cho Thanh Huyền mang một ít nước nóng đến. Hà Bạng biến lại về hình dáng một con trai to lớn đen bóng ngâm mình trong nước, Thanh Huyền đứng ở một bên, giọng nói sang sảng: “Sư phụ, Cao Bích Tâm thí chủ cũng muốn có nước nóng, còn muốn cả một bồn tắm thật lớn nữa, nói rằng muốn cùng tắm chung với Giang thí chủ”.

hấn âm thầm bịa đặt, liền bị Dung Trần Tử lườm ột cái, nhưng Hà Bạng lại thở một hơi dài đầy thoải mái, nàng còn ý kiến: “Tri quan, cọ vớ”.

Dung Trần Tử giúp nàng cọ rửa vỏ trai, nàng duỗi chân riu mềm mại của mình ra trên hấn, Dung Trần Tử thò đầu ngón tay vào trong vỏ của nàng, đột nhiên phát hiện ra nàng gầy đi nhiều quá. Lúc đầu vỏ trai biến thành vỏ ốc, giờ lại trở thành đỉnh viện mất rồi.

Cọ rửa vỏ cho Hà Bạng xong, Thanh Huyền thu dọn thùng gỗ. Dung Trần Tử lau khô người cho nàng, rồi bế nàng đặt lên giường. Hà Bạng biến về hình người, nói ngay: “Tri quan, người lấy nguyên tinh nuôi người ta thêm lần nữa có được không?”. Khuôn mặt Dung Trần Tử liền đỏ bừng, Hà Bạng như một con bạch tuộc quần lấy hắn: “Vài ngày nữa nhất định phải đi đánh rắn ba mắt, ta sớm khỏe lên, thì mới có thể đi cùng với người được”.

không phải Dung Trần Tử không hiểu được đạo lý ấy, nhưng hắn vẫn chưa nghĩ thông, sao đã có thể... Hà Bạng cẩn thận dè dặt bỏ lên ngực hắn, cặp mắt sáng long lanh nhìn hắn: “Tri quan, ta đồng ý sau này sẽ ngoan ngoan nghe lời, người bảo ta đánh đông ta tuyệt đối sẽ không đánh tây, người bảo ta đánh chó ta tuyệt đối sẽ không đánh gà. Người vẫn tiếp tục nuôi ta nhé?”.

Dung Trần Tử nhìn xuống không nói câu nào, Hà Bạng đã quá quen với tình cảnh này nói: “Ta coi như người đã đồng ý rồi đấy?”.

Lần trước, Dung Trần Tử bóp cổ nàng, nàng vẫn còn có chút sợ hãi, nên giờ chỉ nằm lên ngực lặng lẽ nhìn hắn, trong lòng Dung Trần Tử ngổn ngang rối rắm, không biết nên nghe theo con tim mình hay nên đẩy nàng ra nữa. Mà hiện giờ, Minh xà vẫn chưa diệt được, đây là thời điểm nhất định cần đến Nội tu. Hắn đang do dự chưa quyết, thì Hà Bạng đã liếm lên hầu kết của hắn, bàn tay nhỏ nhắn mềm mịn của nàng đã nhẹ nhàng cởi áo bào của hắn ra, lồng ngực rắn chắc như thép, Hà Bạng liếm khắp ngực hắn. Cơ bắp Dung Trần Tử nảy lên né tránh, hắn nhắc Hà Bạng ra, giọng nói khàn khàn: “Hôm nay không được”.

Hà Bạng giãy giụa, rốt cuộc hắn vẫn sợ nàng bị đau, nên không dám dùng sức. Thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn, Hà Bạng lại leo lên bên người hắn nói: “Tại sao hôm nay không được? Ta thấy mình đã khỏe lên rất nhiều rồi”.

Nàng không may có chút nể tình. Dung Trần Tử dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành, vốn lúc mới đầu đã quen mùi bẹn mùi, nay lại trống vắng quá lâu, tuy hắn đã cố trấn tĩnh tinh thần, nhưng sao có thể chắc chắn được rằng dục tâm không bị khơi dậy, nguyên tinh được thuần khiết chứ?

“Tri quan!”. Hà Bạng ôm cánh tay hắn vặn vẹo, dù cách một lớp quần áo nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được làn da ôn nhuận trắng mịn của nàng, vậy nên hơi thở của hắn bắt đầu bất ổn: “Ng oan! Đợi đến mai...”.

Hà Bạng cầm tay hắn dẫn đến đôi chân nhỏ nhắn của mình: “Giết được rắn ba mắt ngày nào tốt ngày ấy mà!”.

Hơi thở của Dung Trần Tử dần dần dập, hắn biết không nên làm vậy, nhưng thân bất do kỷ, rốt cuộc hắn vẫn cứ dẫn thân vào vùng bùn mà không tự mình thoát ra được. Hắn nâng người dậy, chống khuỷu tay xuống sợ đè phải nàng, khàn giọng dặn: “Nếu thấy khó chịu phải lập tức nói cho ta biết nhé”.

Hà Bạng vui sướng hoan hô một tiếng, bắt đầu liếm loạn lên cổ hắn, người hắn rắn đanh lại, trên trán lấm tấm mồ hôi, bàn tay thô ráp của hắn không ngừng vuốt ve đôi chân thon dài tinh tế của nàng. Vừa mới mở màn Hà Bạng đã cảm thấy khó chịu – Thân thể nàng quá non mềm – Nàng giãy ra có chút né tránh: “Tri quan! nhẹ chút”.

Dung Trần Tử nghiêng chặt khớp hàm, thử dò xét vài lần rồi mới dám tiến vào. Khi hai thân thể hòa hợp làm một, hắn kiểm chế bản thân đang bị kích động mạnh lại, chuyển động dò xét vài lần rồi vội vàng rút ra, xoay người xuống giường. Hà Bạng tưởng hắn lại tức giận, vội vàng ngồi dậy: “Tri quan!”.

Lúc này, cơ thể Hà Bạng không thể chịu nổi loại kích động mạnh ấy, nên Dung Trần Tử khàn giọng thở gấp an ủi nàng: “không sao! Ta sẽ trở lại ngay!”.

Hai khắc trôi qua, Dung Trần Tử trở lại với một cơ thể đầy hàn khí, Hà Bạng vừa chạm vào hắn liền phát hoảng kêu lên: “Tri quan, người người lạnh quá!”. Hắn cúi đầu “ừ” nhẹ một tiếng, rồi ngấn nàng toan áp sát người mình lại. Hà Bạng vuốt ve thân thể lạnh như băng của hắn, hỏi: “Người tắm nước lạnh?”.

Thần thức của Dung Trần Tử đã thanh tĩnh lại, giọng nói cũng trở lại như cũ: “không sao!”.

Hà Bạng ôm lấy cổ Dung Trần Tử, thở hổn hển một tiếng “Tri quan”, rồi dán người mình lên da thịt hắn. Hắn đẩy nhẹ nàng ra: “Đừng, cẩn thận cảm lạnh!”.

Hà Bạng làm ẩm cơ thể hần bằng nguồn nước dự trữ trong cơ thể mình, dòng nước ôn hòa khiến hần cảm thấy cả người như được nâng xuân chiếu vào.

“Sao rồi?”. Động tác của hần vô cùng dịu dàng.

Hà Bạng thư thái nằm xuống: “Rất ổn, Tri quan cố lên!”.

Dung Trần Tử thật không biết nên khóc hay nên cười nữa, đúng là chỉ có thể vui đầu cổ găng mà thôi.

Lúc sau, Dung Trần Tử hỏi nàng: “Giang Hạo Nhiên... quan hệ thế nào với người?”.

Hai chân Hà Bạng vòng quanh thắt lưng hần, thần nhiên trả lời: “Trước đây là Võ tu của ta”.

Dung Trần Tử không phải người lắm mồm nhiều chuyện, nhưng đột nhiên có một tên Giang Hạo Nhiên tìm tới tận cửa, khiến hần suốt từ đầu đến giờ như có cái xương cá mắc ở họng: “Vậy tại sao lại...”.

Hà Bạng chạm vào lồng ngực dày rộng của hần, hần vội vàng tóm lấy tay nàng: “Đừng động đây lung tung”.

“Hần có Nội tu khác, nên ta đi”. nói xong Hà Bạng liền gấp một cái, rõ ràng tỏ ý không muốn nói thêm về việc này nữa. Dung Trần Tử thấy vậy cũng không tiện hỏi nhiều.

Hôm sau, tuyết vẫn không ngừng rơi. Trang Thiếu Khâm gửi tin báo mấy ngày gần đây Minh xà không có chút động tĩnh nào, khiến mọi người trong Đạo tông đều nảy sinh nghi ngờ – Lễ nào lúc khe núi đó sắp xuống, đã đề chết luôn bọn chúng rồi sao? Dung Trần Tử vội cùng Hành Chỉ chân nhân và Vu Diễm chân nhân bàn bạc phương án tiếp theo. Tinh thần Hà Bạng đã tốt hơn rất nhiều, giờ nàng đang ở trong sân nghịch tuyết. Dung Trần Tử chỉ dặn không được phép đùa nghịch quá đà, chứ cũng không cấm cản gì nàng cả.

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng lên vì lạnh, khuôn mặt xinh xắn cũng đỏ hây hây, đang muốn dính mấy quả ớt đỏ lên khuôn mặt của người tuyết để làm mất, thì nàng bỗng lặng người đi. một giọng nói dù đã cố ý làm cho nhẹ nhàng hơn, nhưng vẫn không giấu được uy phong bức người vang lên: “Quả nhiên nàng ở đây. Có biết suốt mấy năm nay ta vẫn luôn đi tìm nàng không?”.

Xung quanh người Hà Bạng là một dải nước dập dềnh, cặp mắt to tròn của nàng trợn lên: “Người vẫn còn không biết xấu hổ mà đi tìm ta, tìm ta làm gì?”.

Người mới đến chậm chậm bước lại gần, tuyết trên mặt đất dày đến tận đầu gối, nhưng dấu chân của hần lại rất nông: “Phấn Phấn, nàng muốn ta phải giải thích bao nhiêu lần nữa đây? Nàng cũng đừng ích kỷ như vậy có được không?”. hần tiến lại gần thêm vài bước nữa, Hà Bạng liền xoay người chạy thẳng đến điện Nguyên Phù.

Trong điện Nguyên Phù, Dung Trần Tử cùng Hành Chỉ chân nhân và mọi người đang bàn bạc cách đối phó với Minh xà, không ngờ cửa điện bị đá tung, nửa người Hà Bạng mang đầy gió tuyết chạy ào vào trong, chẳng thềm để ý gì tới ai chui tọt vào lòng Dung Trần Tử. Dung Trần Tử khẽ cau mày, đang định đẩy nàng ra, thì lại nhìn thấy ở bên ngoài điện Giang Hạo Nhiên mặc trường bào màu vàng kim đi theo ngay phía sau. Bàn tay đang ôm lấy Hà Bạng bắt giắc siết vào càng chặt, giọng nói của hần thoáng chút tức giận: “Xảy ra chuyện gì vậy?”. Hà Bạng không nói gì, Dung Trần Tử là người thẳng thắn, liền đứng bật dậy, mũ áo trắng thớm chỉnh tề, thân người sừng sững như núi đá: “Giang Tôn chủ, giữa thanh thiên bạch nhật, người lại ở trong Quan đuổi theo nữ tử của ta, có còn đạo lý nào nữa không?”.

Giang Hạo Nhiên cũng là chủ một phương, nhất thời có chút xấu hổ, Giả Nghiệp đại sư giờ có chậm hiểu thế nào đi chăng nữa cũng có thể đoán ra mục đích Giang Hạo Nhiên tới đây, nhưng ông ta lại không biết phải đứng ra dàn xếp tình hình căng thẳng trước mắt ra sao. Hai người nhìn nhau giằng co, Hà Bạng liền ôm lấy cổ Dung Trần Tử nói: “Tri quan, ta vừa đập người tuyết, người đi nhìn thử xem có giống không!”.

Thấy nàng vẫn hoạt bát như trước, sắc mặt Dung Trần Tử mới nguôi nguôi, lúc ấy Giả Nghiệp đại sư liền chấp hai tay lại nói: “Tri quan, vừa nãy nhất định chỉ là hiểu lầm thôi, không nên để ảnh hưởng tới hòa khí”.

Giang Hạo Nhiên cũng ho khan một tiếng: “Tại hạ không có ý mạo phạm... mong Tri quan đừng trách”.

Nghe vậy Dung Trần Tử mới ngồi xuống, giam chặt Hà Bạng trong ngực mình. hần vốn là bậc quân tử tuân thủ lễ nghĩa, giờ lại đồng ý phô bày tình cảm thân mật như vậy trước mặt mọi người, ý cảnh cáo trong hành động đó còn rõ ràng hơn việc dùng lời nói để biểu đạt. Giang Hạo Nhiên nghiêng chặt răng, nhưng cũng không nói chuyện với Hà Bạng nữa.

Bữa trưa ăn ở trong thiện đường, Hà Bạng đương nhiên ngồi cạnh Dung Trần Tử, ngồi bên phải nàng là Diệp Diễm. Dung Trần Tử vừa cùng Giả Nghiệp đại sư nói chuyện, vừa hóa ra bữa trừ tà đuổi nạn bỏ vào trong nước. Thanh Huyền ở bên cạnh lập tức dâng đường cát lên. Dung Trần Tử liền thêm vào trong chén, đặt xuống trước mặt Hà Bạng cứ như thể không có việc gì xảy ra. Đợi Hà Bạng uống hết chén nước rồi, hần mới gấp mấy món để vào trong đĩa của nàng, Giang Hạo Nhiên thỉnh thoảng cũng tham gia thảo luận về Minh xà, việc cấp bách trước mắt là phải tiêu diệt được só trướng rấn dưới núi, để phòng chúng lại lan rộng thêm. Nhưng hần nói chưa được dăm ba câu đã lại quay ra nhìn Hà Bạng. Trong lòng Dung Trần Tử cực kì không vui, cảm giác tức giận giống y như nàng thê tử xinh đẹp nhà mình bị kẻ khác khinh bạc vậy. hần lập tức kéo Hà Bạng đứng dậy: “Thanh Huyền, đưa Hải hoàng về phòng, rồi mang đồ ăn đến”.

Thanh Huyền vâng lệnh, nhưng Hà Bạng lại ôm lấy cổ Dung Trần Tử, giọng nói yêu kiều lạnh lạnh: “Tri quan, người ta muốn cùng ăn với người”.

Khuôn mặt Dung Trần Tử thoáng ửng hồng, nhưng vẫn nhẹ nhàng trả lời nàng: “Quay về phòng trước đi, chút nữa ta sẽ tới cùng ăn với người, được không?”.

Lúc ấy Hà Bạng mới vui vẻ, ngoan ngoãn đi theo Thanh Huyền, nhảy chân sáo trở về phòng ngủ của Dung Trần Tử. Hàng lông mày của Dung Trần Tử nhăn tít lại: “đi đường cẩn thận đấy!”.

trên bàn ăn, ánh mắt của Giang Hạo Nhiên vẫn nhìn dõi theo, sắc mặt Cao Bích Tâm sớm đã trở nên tái mét, nàng vút đôi đũa đánh cạch một tiếng xuống bàn, rồi quay người bỏ đi. Giang Hạo Nhiên xin lỗi xong, cũng đi theo nàng ta bước ra khỏi thiện đường. Giả Nghiệp đại sư cảm thấy đầu như phình ra, còn ánh mắt của Hành Chỉ chân nhân lại lộ ra vẻ nghi ngờ: “Vị Giang Tôn chủ này hình như là người quen cũ của Hải hoàng thì phải”.

Diệp Diễm hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn sắc mặt sư ca nhà mình, nhất thời lại thấy tức giận không để đâu cho hết: “Muội ra ngoài một lát!”. Hà Bạng đang ăn điểm tâm, thấy Diệp Diễm sát khí đằng đằng xông vào: “Có phải tên họ Giang kia đang quấy rối cô không?”.

Hà Bạng vất vả lắm mới nuốt trôi được miếng bánh trong miệng xuống, hỏi: “Sao cơ?”.

Mặt Diệp Diễm đầy vẻ hung dữ: “cô nghe đây, nếu như đã đi theo sư ca của ta thì nhất định phải một lòng một dạ. Nếu dám lăng lơ ong bướm, thì để xem ta có chém cô thành bảy bảy bốn chín mảnh không! Giả như cô không trêu vào hần, mà hần lại dám tới nhòm ngó đồ của sư ca ta, thì ta sẽ băm hần thành chín chín tám mốt đoạn!”.

Hà Bạng cắn một miếng đào, nói: “Máu me quá... đâu phải tất cả mọi chuyện đều cần đến bạo lực thì mới có thể giải quyết được...”. Nàng vừa cắn một miếng đào, vừa ghé lại trước mặt Diệp Diễm thì thầm to nhỏ.

Buổi chiều, Cao Bích Tâm đang chiêm ngưỡng các chư thần trong Quan, thì Diệp Diễm cũng tới đó thấp hương. Diệp Diễm nói: “Xem ra, cô cũng là cô gái mặt hoa da phấn, hà có gì lại phải đi theo tên Giang Tôn chủ vô tâm vô tình kia?”. Trong đôi mắt của Cao Bích Tâm lóe lên tia lửa giận, nhưng câu sau của Diệp Diễm còn khiến nàng ta giận xịt khói hơn: “Hôm nay hần ta chẳng qua mới chỉ thấy đỉnh khí của sư ca ta, cô đoán xem hần nói sao? hần nói so với đỉnh khí của sư ca ta, cô chỉ đơn giản là một bãi phân trâu...”.

Lửa giận trong người Cao Bích Tâm bốc lên ngàn ngút, nhưng nàng ta vẫn còn chút lí trí, hiểu rằng không thể làm âm ỉ việc này lên: “cô thân là người xuất gia, sao lại có thể nói ra những lời khiêu khích như vậy chứ!”.

Diệp Diễm lắc lắc đầu, thở dài: “Ta căn bản cũng không muốn nói những lời đó, nhưng dù có làm cách gì đi nữa ta cũng nhìn không vừa mặt cái đỉnh khí này của sư ca mình. Sư ca ta bảo thủ đơn thuần, coi nàng ta như bảo bối mà thờ phụng thì cũng đành, nhưng tên họ Giang kia có người đẹp kề bên mà lại không biết quý trọng, thì quả thực khiến người ta phải bất bình”.

Nghe những lời này của nàng, Cao Bích Tâm bẻ gãy luôn mấy nén hương đang cầm trong tay: “Tên họ

Giang kia, vì ả tiện nhân như Hà Phán mà dám coi thường giễu cợt ta”. nói rồi nàng cũng không thèm dâng hương nữa, xoay người bước ra cửa điện, tức giận bỏ đi.

Hà Bạng nhảy ra từ sau một bức tượng, nhìn theo bóng lưng nàng ta cười hì hì, còn lẩm bẩm nói: “Giang Hạo Nhiên ơi là Giang Hạo Nhiên, đây gọi là gây ông lại đập lưng ông, ngươi hãy bảo trọng”.

Diệp Diễm nhiều chuyện hơn thường ngày: “Hình như nàng ta đã ghét cô sẵn rồi, giờ cô lại giở mấy trò ám muội này ra, sẽ khiến người ta càng căm hận thêm đấy?”.

Hà Bạng ngáp một cái nói: “Giang Hạo Nhiên là người rất lợi hại, Tri quan vẫn cần phải dùng tới hắn để đánh răn ba mắt, nên giờ không phải là lúc tranh hơn thua với Cao Bích Tâm. Nhưng món nợ tình cảm ngày trước, sớm muộn gì cũng phải thanh toán cho thật sòng phẳng”. Lúc nàng nói mấy lời cuối còn thoáng mang theo chút oán hận, Diệp Diễm quay đầu lại nhìn nàng, không khỏi rùng mình.

Ngày tháng trong Quan thật ra vô cùng buồn tẻ, đám tiểu đạo sĩ không phải tiếp đón đưa tiễn khách hành hương thì cũng là tụng kinh luyện võ, ngay cả Dung Trần Tử cũng đang bận rộn tìm đối sách tiêu diệt Minh xà. Hà Bạng rất chán, vết thương trên người dưới tác dụng của đồng linh dược và sự chăm chút tỉ mỉ của Dung Trần Tử đang dần dần hồi phục, tuy hắn vẫn chưa cho phép nàng được sử dụng tiêu hao thuật pháp quá mức, nhưng cũng đã ngầm đồng ý để nàng chạy chơi xung quanh.

Trời đã vào đông, muôn hoa trên núi Ngưng Hà đều đã tàn héo, đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, những hàng thông vẫn xanh mướt, so với tiết trời lúc sang xuân vào hạ, lại mang theo vẻ đặc biệt rất riêng. Hà Bạng đã hoạt bát lên rất nhiều, thường chạy đi chạy lại phía sau núi, lúc đắp người tuyết, khi nặn nghich bóng tuyết. Có một hôm, cây sơn trà sau núi nở hoa sớm, bông hoa rất to được phủ một ít tuyết, đẹp dễ rực rỡ vô cùng. Hà Bạng muốn hái nhưng lại không nỡ, do dự rất lâu, thì sau lưng vang lên tiếng bước chân, nàng quay đầu lại nhìn thấy Giang Hạo Nhiên. Hôm nay Giang Hạo Nhiên mặc bộ quần áo màu trắng mà ngày thường ít thấy, sợ Hà Bạng lại bỏ chạy, nên hắn đứng xa xa cách nàng hơn mười bước chân: “Cho dù không tìm được Võ tu thích hợp, nàng cũng không nên dính vào một tên đạo sĩ”. Hắn khẽ vuốt cằm râu dưới hàm, trong lòng có chút mùi vị của sự tức giận tiếc nuối vì đã không đấu tranh giành lấy nàng: “Ta biết nàng thân mật với hắn chẳng qua cũng vì muốn chọc giận ta, nhưng đã mấy trăm năm rồi, nàng còn muốn bướng bỉnh đến khi nào nữa?”.

Hà Bạng tức đến đầu óc bốc khói: “Chọc giận cái khỉ nhà ngươi ấy, chết tiệt, có thể cút được bao xa thì cút đi!”.

Giang Hạo Nhiên tiến thêm mấy bước, giọng điệu từ tốn: “Phán Phán, nàng xem, khó khăn lắm mới trôi qua được ngàn năm, công phu ta đã luyện thành, cuối cùng chúng ta lại có thể ở bên nhau. Nàng trở về cùng ta được không?”.

Hà Bạng tức giận bật cười: “Ta trở về cùng ngươi, vậy còn Cao Bích Tâm thì phải làm sao?”.

Giang Hạo Nhiên suy nghĩ thoáng chốc, khẽ cắn răng nói: “Ta và nàng ấy vẫn chưa thành hôn, ý của người trong tộc... nàng cũng biết rồi đấy. Nhưng nàng và ta suy cho cùng đã từng quen biết từ trước, nếu nàng muốn làm chính thất của ta, cũng không phải là không thể...”.

Hàng mây lá liễu của Hà Bạng dựng ngược lên, nghĩ ngược nghĩ xuôi nàng lại chưng khuôn mặt tươi cười: “Ta đã ngủ với Dung Trần Tử, ngươi cũng không để ý chứ?”.

“Sao... Sao cơ?”. Ánh mắt của Giang Hạo Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc đau nhói, rất lâu sau hắn mới nhẹ giọng nói: “Trong gia huấn của Giang gia phụ nữ đã thất tiết không được làm chính thất, ta... nhưng ta vẫn sẽ đối xử với nàng như thuở ban đầu”.

Tiếng cười của Hà Bạng như tiếng chuông bạc, cười xong, nàng nghiêng người khẽ phỉ phỉ gấu váy: “Muốn ta trở về cũng được, nhưng Giang Hạo Nhiên, hãy trả lại đồ của ta cho ta đi đã!”.

Giang Hạo Nhiên nghe xong mặt mày biến sắc: “Phán Phán! Ta đã nói từ lâu rồi, thứ đó vô dụng với nàng, hà cớ gì nàng phải...”.

Hà Bạng cũng thay đổi ngay nét mặt: “Có vô dụng hơn nữa cũng là đồ của ta, tóm lại nếu không trả lại cho ta, thì những chuyện khác khỏi cần nói tới nữa!”.

Giang Hạo Nhiên có chút khó xử: “Nhưng Cao Bích Tâm là biểu muội của ta, trong tộc, hai nhà Cao – Giang nhiều đời đã có giao hảo, sao ta có thể...”.

Hà Bạng hừ lạnh: “Vậy thì ngươi tới tìm ta làm gì? Có thể cút được bao xa thì cút đi!”.

Nhân lúc nàng không đề phòng, Giang Hạo Nhiên vừa nói chuyện với nàng, vừa sấn sổ tới gần nàng. Hà Bạng hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị hắn túm chặt lấy cổ tay. Hắn là võ tu, sức lực không cần phải nói cũng biết mạnh cỡ nào: “Nàng tưởng rằng chỉ dựa vào một tên đạo sĩ thì có thể bảo vệ được ỉn sao?”.

Hà Bạng tức giận, co chân lên đạp. Hai bên đang giằng co, thì đột nhiên có tiếng ho khan, Giang Hạo Nhiên dù sao cũng là người dễ tâm đến thể diện, liền buông tay. Hà Bạng liền chạy ra xa, nàng không để ý sĩ diện, một cột băng nhọn lập tức xuất hiện, đâm thẳng về phía trước, Giang Hạo Nhiên chỉ dùng năm ngón tay trần đã bắt được nó, sau đó bóp cho nát vụn.

Thấy thế, Hà Bạng đã xoay người chạy biến không thấy tăm hơi. Giang Hạo Nhiên ho khan một tiếng, nhưng Giả Nghiệp đại sư đã mở lời trước: “Hạo Nhiên huynh, bản tăng không biết huynh và vị Hà thí chủ đó đã có khúc mắc gì, nhưng bản tăng xin được khuyên một câu, Dung Tri quan là người đã không giận thì thôi, chứ một khi nổi giận rồi thì cả thiên hạ đều phải sợ. Ngài ấy đối với Hà thí chủ... đúng là che chở hết mực, nếu như huynh thật sự có việc, thì nên gặp mặt nói cho rõ ràng, tránh nảy sinh rắc rối”.

Giang Hạo Nhiên thẹn quá hóa giận: “Đại sư không biết đấy thôi, Hà Phán nàng ấy là... là...”. Hắn cau mày hồi lâu, cuối cùng vẫn nói ra: “Là thê tử bỏ trốn của Giang mẫu!”.

Buổi trưa, Hà Bạng không đến thiện đường, nên Dung Trần Tử lệnh cho Thanh Huyền mang thức ăn đến phòng ngủ cho nàng, rồi cũng không để ý tới nữa. Bầu không khí trên bàn ăn rất đặc biệt, Giang Hạo Nhiên vô cùng nghiêm túc nói: “Dung Tri quan, tại hạ có chuyện, có thể ra ngoài nói vài lời được không?”.

Kể từ lần trước hắn tranh chấp cùng Hà Bạng, Dung Trần Tử đã thấy không có thiện cảm với hắn, giờ cũng muốn nghe thử xem hắn định nói gì, bèn đứng dậy, cùng hắn bước ra khỏi phòng.

“Dung Tri quan, tại hạ nghe danh Tri quan là bậc Thánh sư đức cao vọng trọng đã lâu, nhưng vẫn có một chuyện không hiểu”. Giang Hạo Nhiên chấp tay, lễ nghi chu toàn: “Tri quan thân là người xuất gia, lẽ bắt thê tử của người khác, liệu có phải đã bôi nhọ đạo đức thánh hiền không?”.

Lông mày Dung Trần Tử khẽ nhướng lên. Nếu là trước đây khi nghe những lời này, hắn nhất định sẽ đỏ mặt tía tai, nhưng hiện giờ giới hạn chịu đựng của hắn đã được Hà Bạng đập cũ xây mới vô số lần, da mặt hắn cũng dày lên đáng kể, vì thế mặt hắn không đổi sắc, ngữ điệu trầm ổn chậm rãi: “Sao Giang Tôn chủ lại nói vậy?”.

Giang Hạo Nhiên khẽ vuốt chòm râu, đáp: “Quả thực không dám giấu, Hà Phán vốn là thê tử của bốn Tôn chủ, hơn ba trăm năm trước, vì trong tộc xảy ra chút chuyện nên đã bỏ nhà đi, đến giờ vẫn chưa về. không ngờ lại tìm thấy nàng ấy trong Quan của Tri quan”.

Dung Trần Tử hừ lạnh: “Giang Tôn chủ luôn miệng nói mình và nàng ấy là phu thê, vậy có giấy chứng hôn không?”.

Giang Hạo Nhiên cũng thoáng sững sờ: “Tri quan nói vậy không phải là đang già mồm át lễ phải sao. Hôn ước của yêu giới không giống với nhân gian, lấy đâu ra giấy chứng hôn?”.

Dung Trần Tử hơi mất kiên nhẫn: “Vậy những lời này của Giang Tôn chủ có bằng chứng gì không? Thêm nữa, hôn ước của yêu giới không giống với nhân gian, vậy Giang Tôn chủ cũng hiểu rõ điều này. Hợp thì ở không hợp thì tan, sự việc đã qua được mấy trăm năm rồi, sao còn phải nhắc đến bốn chữ ‘thê tử bỏ trốn’ đó nữa?”.

“Ngài...”. Giang Hạo Nhiên cười lạnh: “Xưa nay chỉ nghe nói Tri quan trí tuệ uyên thâm, thẳng thắn đường hoàng, nhân phẩm cao khiết, không ngờ cũng là người có cả tài thương thuyết, biết nói lời ngon tiếng ngọt như vậy. Nhưng Tri quan hiểu được bao nhiêu về nàng ấy? Chúng ta tới đây, cũng là vì nghĩ cho Tri quan. Tính tình vị thê tử này của ta, bốn Tôn chủ rõ hơn ai hết. Nàng ấy tới tìm Tri quan, đơn giản vì ngài là tính tú chuyển thế. Nàng ấy có âm mưu gì, trong lòng Tri quan phải hiểu rất rõ mới đúng. Huống hồ Tri quan là người xuất gia, lại là Tông sư có tiếng trong Đạo tông, căn cơ định lực đương nhiên không cần phải

nghe, lẽ nào lại là hạng người dễ dàng bị nữ sắc cám dỗ đến thế? Tri quan có lẽ không biết, thế tử ta tu luyện thuật Nhiếp hồn, khiến người bị trúng thuật thần hồn điên đảo nhưng vẫn không mấy may nhận ra. Tại hạ cũng chỉ là lo Tri quan bị mê hoặc thôi”.

Trong mắt của Dung Trần Tử lóe lên một tia u ám, Giang Hạo Nhiên lập tức nắm lấy cơ hội đánh phủ đầu: “Quá khứ của nàng ấy, nàng ấy đã nói với Tri quan được bao nhiêu? Thậm chí là... Tri quan có biết tên họ của nàng ấy không? Sư phụ là ai, lai lịch thế nào? Ngài không hề biết những điều đó, nhưng lại giữ lại bên người một yêu quái như vậy, nếu nói không phải do tham luyện mi sắc, thì liệu có ai tin không?”. Dung Trần Tử chưa kịp trả lời, hắn đã lại cười lạnh nói tiếp: “Huống hồ, nàng ấy không hề nhắc đến những điều đó với Tri quan, cũng là có nguyên do của nó. Ai mà lại đi báo cáo lai lịch gia đình cho thức ăn ngon sắp đưa đến miệng bao giờ?”.

Đôi mày rậm của Dung Trần Tử nhíu chặt, Giang Hạo Nhiên khẽ chỉnh lại chòm râu, lấy lại vẻ chân thành: “Tri quan, Giang mỗ cũng là vì muốn tốt cho ngài thôi. Ngài là một Chính thần tinh tú, nghiêm túc tu đạo là chuyện nên làm, hà cớ gì phải dây dưa nhập nhằng với một yêu quái đã thành tinh? Ngài nên suy nghĩ cẩn thận lại thì tốt hơn”.

Dung Trần Tử không nói gì thêm nữa, xoay người trở lại thiện đường. Trước mặt mọi người, cả hai đều không nhắc một chữ nào đến Hà Bạng, nhưng tâm tư lại chưa bao giờ buông bỏ.

Giữa trưa, khi Dung Trần Tử về phòng ngủ, Hà Bạng liền nhào lên người hắn, vẻ mặt vô cùng tủi thân, nói: “Tri quan! Tên họ Giang đó đánh ta!”. Nàng giơ cổ tay của mình ra trước mặt Dung Trần Tử, da thịt nàng vốn dĩ non mịn, lúc bình thường không cần thận bị va đập cũng sẽ đỏ ửng lên rất lâu, huống hồ là dưới sức lực của Giang Hạo Nhiên. Trên cổ tay hiện giờ máu bầm vẫn chưa tan hết, trong sắc tím còn mang theo chút xanh tái, vô cùng chói mắt. Dung Trần Tử nhẹ nhàng xoa tan máu bầm cho nàng, đột nhiên buông một câu: “Người chưa từng nói cho ta biết tên của người”.

Hà Bạng nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Tên ta là Hà Phán mà, không phải người đã biết từ lâu rồi ư”.

Dung Trần Tử nhìn thẳng vào đôi mắt nàng: “Người cũng chưa từng nói với ta về sư phụ và lai lịch của mình, còn cả tên Giang Hạo Nhiên đó nữa, rốt cuộc hắn ta là gì của người?”.

Giọng nói và vẻ mặt hắn rất nghiêm trọng, khiến Hà Bạng hơi ngần ngừ: “Tri quan? Người sao vậy, tay người ta bị thương mà người không thêm quan tâm đến người ta!”.

Đôi mắt nàng lấp lánh, thuần khiết không vương chút tà niệm. Dung Trần Tử thở dài. Hắn không thể không thừa nhận những lời Giang Hạo Nhiên nói đã đâm trúng vào điểm yếu của hắn, dường như hắn chẳng biết gì về Hà Bạng cả, có những lúc nàng gần như đơn thuần đến đáng sợ, nhưng cũng có những khi nàng nói dối không hề chớp mắt. Hắn sợ, thật sự rất sợ.

Hắn duỗi tay ra ôm Hà Bạng vào lòng, nàng từ cầm lên vai hắn, còn chu cái miệng nhỏ nói: “Tri quan?”.

Hắn vỗ vỗ sau lưng nàng. Hắn tu đạo nửa đời người, cũng không hiểu tại sao không cắt nổi đoạn tình duyên này với nàng. Trên thế gian này thật sự có loại thuật Nhiếp hồn, có thể khiến người ta trầm mê trong đó, tâm trí quẩn quanh dây dưa khó dứt ư?

“Ta xin lỗi”. Hắn khẽ thở dài, nói: “Có những lúc ta rất sợ, ta thật sự rất sợ!”.

Ta sợ ta thích người chỉ vì trúng thuật Nhiếp hồn của người, ta sợ mọi tâm tư suy nghĩ của ta, tất cả yêu ghét, đều không phải là cảm xúc từ tận đáy lòng mình. Ta sợ có một ngày đột nhiên phát hiện ra người còn có những âm mưu lớn hơn nữa, ta sợ trong mắt người, ta chỉ là một quặng thực đơn.

Hà Bạng ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, xòe ngón tay ra đếm: “Ngày kia là tết Lạp Bát rồi, không biết ở dưới núi có ăn cháo Lạp Bát [1] không?”.

[1] Tết Lạp Bát là ngày tết truyền thống của Trung Quốc, bắt nguồn từ tết Lạp Tế thời cổ Trung Quốc. Từ thời cổ Trung Quốc đã chú trọng nông nghiệp. Mỗi khi được mùa, người ta cho rằng đây là do trời đất phù hộ, nên phải tổ chức ghi lễ long trọng để tạ ơn, gọi là “Lạp Tế”. Sau khi kết thúc lễ Lạp Tế, người ta tổ chức hoạt động đãi dân làng, nấu cháo bằng hạt kê mới, mọi người cùng ăn, chung vui ngày tết.

Dung Trần Tử đẩy nàng ngã xuống dưới giường, thiếu chút nữa là không kịp được đánh cho nàng một trận: “Ồ trong lòng ta mà người vẫn còn nghĩ tới cháo Lạp Bát được ư!”.

Hà Bạng không ngờ hấn lại bất ngờ nổi nóng, đôi mắt to tròn của nàng trừng lớn ngược nhìn hấn: “Chứ không thì ta nên nghĩ đến cái gì? À, trưa nay Thanh Vận có nói sẽ làm điểm tâm, giờ vẫn chẳng thấy đâu. Đúng là tên lừa đảo!”.

Dung Trần Tử không biết nên làm thế nào với nàng nữa, định bụng sẽ trừng trị nàng, thì nàng lại nở nụ cười yêu kiều, áp mặt lên ngực hấn, giọng nói giòn tan như một trái táo xanh: “Tri quan, ta thích người... Người mà ta thích nhất là người...”.

Lửa giận đang bùng bùng trong lòng, trong chốc lát liền hóa thành nhu tình ấm áp.

11. Chương 11

Chương 11: Bây giờ mới kể lỗi lầm ngày xưa

Khi thời gian qua đi, chúng ta sẽ lãng quên người mình đã từng hết lòng yêu thương che chở, quên đi sự dịu dàng của hấn, quên đi tất cả những việc hấn đã làm vì mình. Ta đã không còn cảm xúc với hấn nữa, không còn yêu hấn nữa.

Trong Thanh Hư quan không có tết Lạp Bát, chỉ ít là không ăn cháo Lạp Bát, vì thế Hà Bạng rất không vui, ngay từ sáng sớm đã quần lấy Dung Trần Tử kì kèo đòi xuống núi ăn cháo. Dung Trần Tử đang cùng Giả Nghiệp đại sư và mọi người nghiên cứu mấy con Minh xà con của Trang Thiếu Khâm, bị nàng quần đến phát bực. Nhưng nàng lại yếu ớt mỏng manh, vừa gào vừa khóc. Dung Trần Tử chỉ còn cách dỗ dành: “Cháo lúc nào ăn chẳng được, đúng không? Người và đám Thanh Vận cứ đi chơi trước đi, hôm khác bản đạo sẽ dẫn người xuống núi”.

Đám tiểu đạo sĩ nhất loạt cúi đầu, sợ bị sư phụ bảo đi chơi cùng Hà Bạng. Hà Bạng chẳng khác gì một đứa trẻ, lập tức không biết xấu hổ ôm chặt lấy chân Dung Trần Tử định khóc. Dung Trần Tử vội vàng kéo nàng đứng dậy, đang định nghiêm mặt giáo huấn, thì một giọng nói sang sảng vang lên ở phía sau: “Nếu Tri quan không rảnh, thì chi bằng để tại hạ đi thay cho. Cũng đã lâu rồi tại hạ chưa được ngắm nhìn phong cảnh nhân gian, vừa hay có thể đi cùng Phấn Phấn”.

Khuôn mặt thoáng nụ cười, Giang Hạo Nhiên đưa tay ra với Hà Bạng, Hà Bạng vội trốn vào lòng Dung Trần Tử, vẻ mặt chán ghét: “Ai muốn đi cùng với người chứ? Đáng ghét!”.

Nàng lại quay người quần lấy Dung Trần Tử, cuối cùng Dung Trần Tử không thể chịu được thêm nữa, nói: “Được rồi, được rồi, người đi thay quần áo trước đi, lát nữa bản đạo sẽ dẫn người xuống núi”.

Lúc ấy Hà Bạng mới vui vẻ r lên, nhảy chân sáo tung tăng quay về phòng ngủ thay quần áo. Hôm nay, nàng lại mặc bộ vũ y màu trắng dài tha thướt, trên cổ chân vang lên tiếng chuông vàng đình đình, mỗi khi nàng chạy vũ y lại tung bay, giống như một quả cầu tuyết càng lặn càng xa, hoạt bát xinh tươi. Vẻ mặt của Dung Trần Tử không giấu nổi một thoáng ấm áp, nhìn chăm chú theo bóng lưng đó thật lâu, rồi mới buông tiếng thở dài thườn thượt.

Hà Bạng cảm thấy rất buồn, quần áo của nàng Dung Trần Tử chán ghét, hấn cho rằng nó quá hở hang đến gần như bại hoại thuần phong mỹ tục. Diệp Diễm đúng là có quần áo nữ, nhưng nàng cực kì ghét mấy bộ quần áo quá mức nghiêm túc và cứng nhắc đó. Dung Trần Tử lại không đồng ý cho nàng mặc quần áo của đạo đồng – Hà Bạng là nữ mặc quần áo của nam mà cũng thanh tú mỹ lệ vô cùng, ngay cả lúc đi trên đường cũng hận không thể dính chặt lấy người hấn. một vị đạo trưởng và một vị đạo đồng tuấn tú ôm nhau trên đường... Dung Trần Tử không dám tưởng tượng đến ánh mắt của người xung quanh nữa.

Chọn tới chọn lui vẫn không chọn được bộ quần áo nào vừa ý, Hà Bạng bĩu môi nói: “Người đúng là không muốn dẫn người ta ra ngoài!”.

Dung Trần Tử giống như tú tài gặp phải quan binh, chỉ đành nhỏ giọng dỗ dành: “Đâu phải ta không muốn dẫn người đi, hay là người biến thành trai đi, bần đạo ôm người xuống núi”.

Hà Bạng nghe xong, thấy ý kiến này rất được, lại không cần phải đi đường nữa chứ, lúc ấy mới bằng lòng, vui vẻ cùng hắn xuống núi.

Cuối giờ Tuất, Dung Trần Tử ôm Hà Bạng xuống núi. Ở trấn Lăng Hà tết Lạp Bát vốn cũng được coi là một ngày tết quan trọng, Dung Trần Tử đi khắp phố dài đến ngõ hẹp, càng đi về mặt càng nghiêm trọng. Hà Bạng cũng cảm thấy có điều kì lạ, nàng thò đầu ra khỏi lòng Dung Trần Tử nói: “Tri quan, chẳng có ai bán cháo Lạp Bát cả!”.

trên đường vắng tanh, nhà nhà đóng cửa cài then, ngay cả đôi ba ánh đèn leo lét cũng không thấy. Trấn Lăng Hà phồn hoa, giờ bỗng nhiên tiêu điều thê lương. Gió lạnh táp vào mặt, Dung Trần Tử liền dùng khăn lụa vì cá bọc Hà Bạng vào trong rồi công lên lưng. Hà Bạng vẫn ngơ ngậy không yên, Dung Trần Tử liền vỗ vỗ lên vỗ của nàng: “Ngao nào”.

hắn gõ cửa một căn nhà. Thời tiết lạnh đến giọt nước nhỏ xuống cũng đóng thành băng, mái hiên lại quá ngắn, nên những cột băng ngưng kết phía trên to cỡ cổ tay người. Cánh cửa gỗ cũ kĩ phát ra âm thanh cọt kẹt, không có ai trả lời. Trái tim Dung Trần Tử trầm hẳn xuống – hiện giờ người trong Đạo tông đều tụ tập lại trên núi Trường Cương, lẽ nào ở trấn Lăng Hà... đã xảy ra chuyện gì rồi ư? Tâm tư hắn chợt lóe lên, sắc mặt đột nhiên đại biến – Vụ án chó điên ăn thịt người xảy ra ở Lý Gia Tập, thi thể nạn nhân cũng mất tích một cách kì quặc, lúc đó bản thân hắn vì chuyện của Hà Bạng mà để nhờ nhàng, về sau lại không nhớ tới nữa. Nếu như chó điên có liên quan đến Minh xà, vậy thì hiện giờ sợ rằng Lý Gia Tập khó lòng thoát khỏi vận hạn rồi!

hắn đang định đẩy cửa bước vào, thì không ngờ lại có người bước ra mở cửa. Người mở cửa là một bà lão tầm sáu bảy mươi tuổi, bà ta mặc một chiếc áo khoác nhồi bông, trên đầu còn cuốn một chiếc khăn xếp màu đen, răng đã rụng khá nhiều: “Ai vậy?”.

Dung Trần Tử liền lùi lại một bước, nhìn thấy đó là một bà lão, thần sắc liền hòa nhã hơn: “Bà cụ, chúng ta đi đường đã lâu, muốn xin một bữa cơm”.

Bà lão nhìn chằm chằm vào hắn rất lâu, bỗng nhiên bật cười ha hả: “Xem cái thân già ta kìa, cứ để khách đứng ở trước cửa mãi thế này, mau vào đi”.

Căn phòng rất chật chội, bà lão thắp một ngọn đèn dầu, trong ánh đèn đèn đưa, có thể nhìn thấy những bức tường bằng đất bùn, mái lợp ngói, Dung Trần Tử ngồi xuống bên một cái bàn, bỗng nhiên hắn cau mày – trên án phủ đầy bụi, chứng tỏ đã rất lâu rồi chưa có người quét dọn.

Lát sau, bà lão bưng lên một bát cháo nguội ngắt, Dung Trần Tử ngửi thử, cháo đã thiu rồi. Hắn dùng đũa trộn trộn bát cháo, tay phải mới chỉ kịp bấm niệm khẩu quyết, thì bà ta đã nhào tới. Hắn không hề sợ hãi, tay phải vừa xuất hiện bảo kiếm liền đâm xuyên qua quả tim lạnh lẽo của bà ta. Lúc ngã trên đất bà ta vẫn còn vận vẹo, há to miệng, bên trong liền có một con rắn ba mắt nền trắng vân vàng từ từ bò ra, cái đầu rắn vừa mới thò ra, hắn liền chém ngay một nhát kiếm xuống, nhưng da rắn quá dai, đường chém này chỉ để lại một vết máu nhàn nhạt. Con rắn hung hãn, ngoác miệng phun ra một luồng nọc độc, hắn nghiêng người né tránh, nọc độc bắn lên trên chiếc bàn gỗ cũ kĩ, trong nháy mắt chiếc bàn đã bị rỗ lỗ chỗ.

Con rắn đã trườn hẳn ra khỏi thân thể người, cái đuôi vừa vung lên, thì dường như có một tia chớp lao tới rất nhanh. Dung Trần Tử giơ kiếm chuẩn bị nghênh đón, thì con rắn đang lao đến trước mặt hắn bỗng nhiên nổ tung tóe. Giống như bị một cơn lốc xoáy từ từ xé rách, ngay cả xương rắn cũng bị gãy thành mấy đoạn.

Máu bắn lên khắp đầu cổ mặt mũi Dung Trần Tử, nên hắn đành phải đặt Hà Bạng xuống dưới đất, hỏi: “Người đã biết trấn Lăng Hà xảy ra chuyện từ lâu rồi đúng không?”.

Từ trong chiếc tay nải, giọng nói của Hà Bạng vang lên nặng nề: “Ta chỉ nghĩ đã rất lâu rồi con rắn ba mắt không có động tĩnh gì, không biết liệu có phải nó bày kế nghi binh trên núi Trường Cương để lừa chúng ta hay không. Chà... Xem ra hiện giờ đúng là trấn Lăng Hà xảy ra chuyện thật rồi”.

Nàng hóa thành hình người, vẫn mặc bộ váy áo kết lại từ nước, nhưng giờ Dung Trần Tử không có tâm trí

đâu mà quan tâm đến bộ váy “hở hang đến gần như bại hoại thuần phong mỹ tục” ấy nữa, ánh mắt hần ám đạm: “Thanh Hư Quan của ta tọa lạc ở đây, vậy mà lại để dân chúng gặp phải đại nạn này...”.

Hà Bạng khoác cánh tay nhỏ nhắn lên vai hần, thân hình mềm mại nhẹ nhàng của nàng cọ cọ vào người hần: “thật ra trên thế gian này, kẻ nào thích ứng được thì sẽ tồn tại, Tri quan hà tất phải tự trách mình. Huống hồ, hiện giờ chúng ta nên đi xem thử xem có nhà nào không nấu cháo Lạp Bát không! Tết Lạp Bát mà không nấu cháo Lạp Bát, thì đó nhất định là con rắn ba mắt!”.

Dung Trần Tử kiểm tra một lượt khắp các gian phòng, rồi cũng đành thở dài, nói: “Cách phân biệt yêu kiều này, thật là xưa nay hiếm thấy”.

hần dắt Hà Bạng đi gõ cửa từng nhà một, suốt cả quãng đường đi chỉ có năm sáu nhà nấu cháo Lạp Bát, có một hộ cuộc sống quả thật quá kham khổ, nhưng cũng dùng củ cải muối thêm chút ít thịt lợn vào để thay thế. Dung Trần Tử cũng ngộ ra được một đạo lý – Con rắn ba mắt đúng là không biết ăn Tết.

Có nhà cũng nấu cháo Lạp Bát nhưng lại có hành vi né tránh, Hà Bạng liền tập trung hết tất cả mọi người lại một chỗ, hỏi từng người từng người một, câu hỏi thì vô cùng đa dạng, ví dụ như: “Tết Đoan Ngọ sẽ ăn món gì?”, “Tết Nguyên Tiêu ăn món gì?”... Nếu không trả lời được thì nàng sẽ lập tức dùng thuật Phong liệt giết chết, sau khi giết xong nhìn lại, tất cả những thi thể đó đều là rắn ba mắt.

Tuy Dung Trần Tử thấy cách này vô cùng hoang đường, nhưng quả thật có hiệu quả, nên cũng không ngăn cản. Hai người đi đến tận cuối con phố, đã giết được không dưới năm mươi con rắn ba mắt. Hà Bạng cũng hơi mệt. Dung Trần Tử cúi người xuống bế nàng lên: “Xem ra phải tập trung những người dân còn sót lại trong trấn đến ở trong Thanh Hư quan, đợi đến khi nạn rắn này qua đi rồi tính tiếp”.

Hà Bạng ngoan ngoãn nằm trong lòng hần, chiếc chuông vàng ở cổ chân phát ra tiếng丁丁丁, trong đêm tối nghe vô cùng rõ ràng: “Tri quan, người ta mệt lắm rồi”.

Giọng nói của nàng mềm mại không còn chút sức lực, khiến Dung Trần Tử không khỏi đau lòng: “Vậy người ở đây đợi ta, tình hình nguy cấp, e rằng không thể để chậm trễ thêm được nữa”.

Hà Bạng có chút do dự: “Người ta muốn đi cùng với người”.

Dung Trần Tử sợ tổn thương đến nguyên khí của nàng, đành phải biến nàng về hình dáng con trai, sau đó cuốn trong tay nải công sau lưng.

Hà Bạng tỉnh dậy đã thấy mình ở trong Thanh Hư quan, Dung Trần Tử ngâm nàng trong làn nước ấm, lệnh cho Thanh Trinh và Thanh Vận thỉnh thoảng lại thêm một chút nước nóng vào, còn mình thì đi sắp xếp cho hơn một trăm hộ dân trong trấn mà hần đã dẫn theo lên núi lần này. Con rắn ba mắt từng giả mạo làm Lưu Tẩm Phương vì muốn lấy lòng Hà Bạng, nên đã đặc biệt xuống núi lấy trộm vài cân sườn lợn, Thanh Vận giấu sơ phụ lên nấu một nồi cháo Lạp Bát. Lúc này hai người một rắn đang canh cho Hà Bạng. Thanh Trinh lần đầu tiên được nhìn tận mắt thứ mà trong truyền thuyết vẫn gọi là yêu quái, nên thấy vô cùng mới mẻ. Thỉnh thoảng hần lại thò đầu ngón tay ra chọc chọc lên vỏ của Hà Bạng, thì thào hỏi: “Sư đệ, đệ nói thử xem con trai tinh này thật sự có thể biến thành Hải hoàng được không?”.

Thanh Vận tròn tròn mắt: “Sư huynh, con rắn ba mắt này còn có thể bắt chước thành hình dáng con người nữa kìa. Huynh đừng vì ít được trông thấy mà ngạc nhiên đến mức ấy chứ...”.

Hà Bạng mở hai mảnh vỏ ra thối ra một chuỗi bong bóng, Thanh Vận vội vàng chạy tới, nói: “Tiểu đạo đã nấu một nồi cháo Lạp Bát rồi, bệ hạ mau đứng dậy tranh thủ ăn khi còn nóng đi”.

Hà Bạng vừa ừ hử một tiếng, thì con rắn ba mắt đã chen lên: “Hi hi, Hải hoàng bệ hạ, chỗ sườn heo này là ta đặc biệt tìm về để hiếu kính người đấy!”.

Hà Bạng vui vẻ đáp: “Tiểu tam nhi, vẫn là người ngoan nhất”. Nàng nhả từ trong vỏ ra một viên ngọc màu hồng tỏa ánh sáng lấp lánh: “Cái này thưởng cho người!”.

Vừa nhìn thấy viên ngọc con rắn ba mắt lập tức run rẩy: “Lại là trân châu nữa sao? Bệ hạ...”.

Hà Bạng sốt ruột: “Cái gì mà trân châu, đây là nội đan của yêu quái hải quý, vô cùng trân quý!”. Con rắn ba mắt nửa tin nửa ngờ, Hà Bạng không kiên nhẫn nữa: “Có muốn không, không muốn thì trả lại cho ta”.

Con rần ba mắt cắn răng, cúi đầu xuống nhanh chóng dò tìm, rồi ngậm viên trân châu vào miệng, sau đó nuốt xuống ực: “Cám ơn bệ hạ”.

Hà Bạng hừ hừ vài tiếng. Nàng là đại yêu sống hơn ngàn năm, mấy năm gần đây lại thường ở dưới biển, nói tới bảo bối thì tuyệt không ít chút nào. Thanh Vận vừa nhìn thấy, liền có chút thêm: “Bệ hạ, cháo là do tiểu đạo nấu đấy!”.

Hà Bạng há to vò: “Người cũng ngoan, nhưng người là đạo sĩ, bảo bối ở đây của ta toàn là của yêu quái, người không thể dùng được đâu... À, có rồi”. Nàng lần một vòng, rồi nhả ra một cái hồ lô be bé óng ánh trong suốt: “Đây là bình thu yêu, có thể hút được những tiểu yêu quái hơn trăm năm tuổi, cho người”.

Thanh Vận nhận lấy, đến lượt Thanh Trinh cũng vác mặt ra nói: “Bệ... À không, sư nương! Sư nương, người không thể nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy được! Đồ nhi có công thêm nước cho người mà...”.

Hà Bạng thấy khó hiểu: “Sư nương là gì?”.

Thanh Trinh vội vàng giải thích: “Chính là thê tử của sư phụ, sư phụ như cha, sư nương như mẹ!”.

Hà Bạng phun ra một chuỗi bong bóng rất đẹp, nói: “không sai không sai, người cũng ngoan, ừ, cho người cái gì nhỉ...”. Trong vò của nàng vang lên một loạt những tiếng đình đang giòn tan, nàng lục tìm rất lâu cuối cùng cũng tìm ra: “Á, cho người ngọc cấp nước, nó có thể thay đổi thủy mạch, tuy Hoàng Hà Trường Giang thì không thay đổi được, nhưng giếng nước, nguồn nước chảy gì gì đó thì là chuyện nhỏ”.

Dung Trần Tử vừa quay về, thì phát hiện ra hai tên đệ tử của mình đang vì hai món pháp bảo bé nhỏ, mà bán luôn cả vị sư phụ là hần... hần vốn là người trầm ổn, lập tức nghiêm giọng giáo huấn: “Người cho Thanh Vận bình thu yêu, hần sẽ không chịu chăm chỉ học tập thuật trừ yêu nữa! Người cho Thanh Trinh ngọc cấp nước, hần sẽ không chú ý đến việc xem xét địa mạch sơn thế. Cái thói ham ăn biếng làm một khi đã thành quen rồi, thì bọn chúng sẽ chẳng làm được việc gì ra hồn cả đâu! Hai người các người căn cơ chưa vững, mà đã có suy nghĩ một bước lên trời rồi hả?”.

Thanh Trinh, Thanh Vận bị giáo huấn không dám ngẩng đầu lên nhìn. Hà Bạng đang ở trong bồn trào vào lòng hần, vươn chân riu ra trêu hần: “Tri quan đang giận à?”. Lông mày của Dung Trần Tử như dao khắc, Hà Bạng lại bắt đầu giả vờ vô lại: “Khốn kiếp, người thân là sư phụ mà lại nhỏ mọn như vậy, còn dám tức giận! Người mà tức giận thì lão tử khóc cho người xem!”.

Dung Trần Tử thật sự sợ nàng rồi, nhìn thấy Thanh Trinh, Thanh Vận đầu cúi thấp đến độ mặt sắp dính xuống dưới đất đến nơi, hần liền hừ lạnh một tiếng nói: “Còn đứng mọc rề ở đó làm gì, không mau ra ngoài làm việc đi!”.

Thanh Trinh, Thanh Vận lập tức vâng dạ, rồi vội vàng chạy như thỏ dưới chân có bôi dầu. Lúc ấy Dung Trần Tử mới ôm Hà Bạng vào trong lòng, lấy khăn sạch lau khô cho nàng: “Bọn chúng đang trong giai đoạn học hỏi mọi thứ, không thể chiều chuộng tùy tiện được”.

Hà Bạng rầu rĩ đáp lại một tiếng, rồi nàng biến về hình người, bộ váy áo trên người chỉ che được một phần ba đùi, Dung Trần Tử khẽ nuốt nước bọt, lại không tránh khỏi cùng nàng ôm ấp nồng đượm một phen.

Nhưng ngày hôm sau, toàn bộ Thanh Hư quan nhận được một tin như sét đánh giữa trời quang – Triều đình truyền lệnh tới, nói Trang Thiếu Khâm phải phong tỏa Lý Gia Tập và trấn Lãng Hà lại, bắt đầu từ hôm nay, không cho phép bất kể người nào được ra vào ở cả hai nơi này. Để tránh tình hình lan rộng, dân trong thôn, bất luận là người hay rắn, tất cả đều bị phóng hỏa thiêu cháy.

Trong thoáng chốc trấn Lãng Hà trở nên vô cùng hỗn loạn.

Việc triều đình muốn thiêu rụi trấn Lãng Hà và Lý Gia Tập, đương nhiên đại đa số người trong Đạo tông đều không đồng ý, nhưng Minh xà đã lâu không có động tĩnh gì, hiện cũng không một ai biết khi đối phó với chúng sẽ nắm chắc được bao nhiêu phần thắng. Hơn thế, từ xưa giới giang hồ đã không can thiệp vào chuyện của quan phủ, nghĩ tới nghĩ lui, không ít người trong đạo môn đều cáo từ ra đi. Trang Thiếu Khâm quá hiểu tính cách của Dung Trần Tử, cũng vì có vị Quốc sư như hần ở đây, nên tên Thiên hộ đến truyền lệnh mới ngần ngại không lập tức thi hành ngay.

Trong thôn trang đã bắt đầu có người bỏ trốn, nhưng chỉ với hơn hai trăm hộ dân, sao có thể thoát khỏi giáo dài thương sắc của đám quan binh?

Dung Trần Tử vô cùng lo lắng, vì có Trang Thiếu Khâm, nên hơn một trăm người trong Quan có thể được đưa ra khỏi trấn Lăng Hà, nhưng nếu trong số hơn một trăm người ấy dù chỉ có một người là do Minh xà giả mạo, thì từ nay về sau sợ rằng sẽ không thể yên bình được nữa. Dù đã thử kiểm tra bằng trăm cách khác nhau, nhưng có ai dám đảm bảo trong số những người này không có con Minh xà?

Hôm ấy, Dung Trần Tử cùng Hành Chỉ chân nhân và mọi người đã nghiên cứu tỉ mỉ mười mấy con Minh xà con, nhưng vẫn không có kết quả. Đến trưa, hắn ngồi xuống bên giường, đầu mày nhú chặt, thở ngắn than dài. Hà Bạng ôm lấy cổ hắn, an ủi bằng giọng nói yêu kiều: “Tri quan không cần phải âu sầu như vậy đâu, thiên tai thì triều đại nào, thời thế nào cũng có cả. Hơn nữa, những con rắn ba mắt này suy cho cùng làm người chưa được lâu, muốn kiểm tra thì sớm muộn cũng có cách thăm dò ra thôi”.

Dung Trần Tử vỗ nhẹ lên lưng nàng, giọng nói nhỏ nhẹ mà dịu dàng: “Đạo trời vô thường, người tu đạo tuy có lòng muốn diệt trừ tà ma bảo vệ chính nghĩa, nhưng rốt cuộc lại chỉ có thể trở mắt nhìn từng người từng người một mất mạng. Dù ta hiểu đạo lý sinh tử vốn do số mệnh, nhưng ít nhiều cũng khó lòng chấp nhận được”.

Hà Bạng như một chú mèo con cuộn tròn lại trong lòng Dung Trần Tử, hắn không khỏi nảy sinh cảm giác yêu thương ấm áp: “Nếu người mệt thì đi nghỉ một lát trước đi”. Hắn có một thoáng chần chừ: “Bên Thiếu Khâm đưa tin tới, nói mọi người phải mau chóng rời khỏi trấn Lăng Hà... Người có muốn đi không?”.

Hà Bạng để mặc hắn vỗ lưng ình, do dự một lúc rồi mới cất lời khuyên: “Tri quan, thật ra chuyện của Minh xà vốn là chuyện của đương kim Hoàng thượng, ông ta muốn ra mặt giải quyết... vậy thì cứ vứt cho ông ta là xong thôi. Người dân trong trấn Lăng Hà tuy rằng vô phúc gặp phải tai họa, nhưng số kiếp nhân gian, làm gì có lí nào lại để tất cả muôn dân phải mất mạng bao giờ? Nên ta thấy...”. Sắc mặt Dung Trần Tử vô cùng nghiêm túc: “Ngày mai bản đạo sẽ lập tức đưa người r khỏi đây, nhưng với những người dân trong trấn sắp bị chôn thân trong biển lửa, thì bản đạo khó mà khoan tay đứng nhìn được”.

Hà Bạng vuốt ve khuôn mặt hắn: “Tri quan không đi sao?”.

Dung Trần Tử mím chặt môi, hồi lâu mới lắc đầu nói: “Ta không thể đi được. Suốt đoạn đường đêm qua chúng ta đi, có gần một nửa số dân ở đó còn chưa bị đám rắn mượn khí hay kí sinh, ta muốn bảo Trang Thiếu Khâm tranh thủ thời gian trong vòng ba ngày, đưa tất cả những người dân vô tội trong trấn ra khỏi núi. Hơn nữa thuật pháp của hai con Minh xà dưới chân núi Trường Cương vốn thuộc mệnh hỏa, cho dù có châm lửa, cũng chưa chắc đã làm tổn hại được đến tính mạng của chúng. Đến lúc ấy... chỉ sợ sẽ là một trận chiến ác liệt nữa”.

Hà Bạng khẽ liếm lên cổ hắn: “Tri quan không đi ta cũng sẽ không đi”.

Tay phải của Dung Trần Tử vỗ đều lên lưng nàng, nhưng trong lòng lại như có một dòng nước ấm áp chảy qua: “Ừ”.

Đến chiều, Giang Hạo Nhiên lại tìm tới, hắn cũng không thêm kiêng kị gì Dung Trần Tử, trực tiếp kéo Hà Bạng đi: “Triều đình đã hạ lệnh rồi, nàng còn ở lại nơi này làm gì nữa? Trừ yêu diệt quái là chuyện của đám bảo vệ chính đạo, cũng là chuyện của cánh đàn ông, không liên quan gì tới nàng, nàng không cần phải xen vào, lập tức theo ta trở về sông Gia Lăng!”.

Hà Bạng né cánh tay hắn, núp sau lưng Dung Trần Tử, Dung Trần Tử vươn cổ tay ra che chắn: “Giang Tôn chủ, hiện giờ nàng ấy là khách của bản đạo, nên xin các hạ hãy tôn trọng”.

Trong lòng đang giận dữ, Giang Hạo Nhiên không kịp nghĩ mà đáp trả ngay: “Tôn trọng? Ngài là người uất gia, bình thường cùng nàng ấy chàng chàng thiếp thiếp, ôm ôm ấp ấp, lúc ấy sao không nghĩ tới chuyện nên tôn trọng?”.

Khuôn mặt Dung Trần Tử thoáng ửng hồng, nhưng vẫn bảo vệ Hà Bạng, phong thái uy nghiêm đáng sợ, không mấy may nao núng: “Nếu như nàng ấy đồng ý, bản đạo đương nhiên không còn gì để nói, nhưng nếu nàng ấy có dù chỉ có một chút không muốn thôi, thì Tôn chủ đừng nên vô lí như vậy!”.

Giang Hạo Nhiên siết chặt hai nắm tay, sắc mặt tái mét: “nói vậy là, đạo trưởng đang muốn gây khó dễ cho Giang mỗ này phải không?”. Trong giọng nói của hắn chứa đựng vẻ uy hiếp, Hà Bạng thò đầu ra từ sau lưng Dung Trần Tử, có chút chần chừ. Dung Trần Tử vẫn vững vàng như núi đá: “Nếu Giang Tôn chủ nghĩ như vậy, thì bản đạo cũng không còn gì để nói”.

Ánh mắt của Giang Hạo Nhiên dần trở nên sắc nhọn, ngữ điệu lạnh như băng: “Vậy nếu hôm nay Giang mỗ nhất định phải mang nàng ấy đi, đạo trưởng định sẽ làm gì?”.

Dung Trần Tử ngược mắt lên nhìn thẳng, không chút nhượng bộ: “Nếu nàng ấy không muốn, thì tuyệt đối không được”.

Lời vừa dứt, hai bên lại rơi vào thế giằng co, Giả Nghiệp đại sư đang muốn đứng ra giảng hòa, liền bị Giang Hạo Nhiên chặn lại. Giọng nói của hắn đầy vẻ kiêu ngạo: “Dung Trần Tử, ngài có muốn đánh cược với Giang mỗ không?”. Diệp Diễm vô cùng sốt sắng, vội vàng chạy tới giật giật ống tay áo Dung Trần Tử, nhưng hắn phớt lờ: “Vậy là có ý gì?”.

“Hôm nay, có rất nhiều cao sư trong đạo môn ở đây, vậy thì mời các vị ấy đứng ra làm chứng. Chúng ta đơn đả độc đấu, nếu ngài bại trận, thì phải để Giang mỗ này đưa nàng ấy đi, từ nay về sau vĩnh viễn không bao giờ qua lại với nàng ấy nữa”. Giang Hạo Nhiên nhìn xuống tay mình, tay hắn rất to, các đốt ngón tay cũng thô dày một cách đặc biệt, màu sắc rất tối giống như một loại dụng cụ được mạ vàng giờ đã bị bạc màu vậy. Giọng điệu của hắn càng lúc càng quả quyết: “Còn nếu Giang mỗ bại trận, thì không những không gây khó dễ cho Hà Bạng, mà thậm chí còn kính lễ ngài như sư phụ, theo ngài đi tiêu diệt rắn ba mắt, cho đến khi nào cứu ra được người cuối cùng mới thôi”.

Dung Trần Tử còn chưa kịp trả lời, thì Cao Bích Tâm đã lao tới, sắc mặt nàng ta đầy giận dữ: “Giang Hạo Nhiên! Những lời chàng đã từng hứa với mẹ thiếp lẽ nào đã quên cả rồi sao? Hà Phán đã đi theo nhiều gã đàn ông như vậy, từ lâu đã bị người ta chơi chán rồi, chàng lại vẫn nhớ mãi không quên... Chàng...”.

“Câm miệng!”. Dung Trần Tử quát, hắn ôm chặt Hà Bạng vào ngực, che chở bảo vệ nàng. Hà Bạng chớp chớp mắt mấy cái, cuối cùng lộ ra vẻ lo lắng: “Tri quan... hắn ta tu luyện một loại công phu rất cương mãnh, hiện đã không cần dùng tới binh khí rồi, hắn ta rất lợi hại”. Rồi nàng nở nụ cười xinh đẹp, dường như những lời Cao Bích Tâm vừa nói không hề lọt vào tai nàng: “đã sống bao năm như vậy, những lời khó nghe hơn cũng đã từng được nghe hết cả rồi, Tri quan đừng để ý tới nàng ta”.

Dung Trần Tử không nhìn về phía Giang Hạo Nhiên nữa, cất giọng rất trịnh trọng: “nói cho ta biết quan hệ của người và Giang Hạo Nhiên”.

Hà Bạng ngẩng đầu lên nhìn hắn, sắc mặt hắn như đang kết một màn sương, nhưng trong đôi mắt lại chứa đựng sự yêu chiều khó lòng che giấu. Hà Bạng bỗng có dũng khí: “Có một năm vì tranh giành miếng ăn, sư huynh ta đã đánh nhau với một đám Hải tộc, cuối cùng huynh ấy bị thương, đành phải bỏ ta lại. Chính Giang Hạo Nhiên đã cứu ta”. Giang Hạo Nhiên nghe đến đây, vẻ mặt rất đặc ý: “Nàng vẫn còn nhớ, Phán Phán, ta có ơn cứu mạng nàng, sao nàng không mấy may nghĩ cho ta chứ?”.

Hà Bạng không để ý gì tới hắn, tiếp tục nói: “Ta đi theo hắn đến sông Gia Lăng, gia tộc của bọn hắn rất lớn, lại chê ta không có gia thế chống lưng, một vài bậc trưởng bối vì e ngại tu vi ngàn năm của ta, nên vẫn giữ ta lại”. Nàng dựa vào lòng Dung Trần Tử, vô cùng tủi thân: “hắn tu luyện Xí dương quyết, một loại công phu cương mãnh, nên tính tình rất xấu, động một tí là đánh người ta! Sau đó có một lần bọn ta giết được một con chim Phong [1], đã giao hẹn hắn lấy những thứ pháp bảo kia, còn cho ta thiên phong linh tinh của nó. Nhưng nào ngờ mười mấy năm sau cô cô của hắn biết chuyện, liền bắt ta giao thiên phong linh tinh ra cho Cao Bích Tâm, còn nói... còn nói...”.

[1] Chim Phong theo truyền thuyết là một con chim thần, sống ở trên thiên đường, ăn mật hoa, uống nước sương, khi múa sẽ vang lên tiếng nhạc mê hồn, có đầu màu vàng chanh, với bộ lông vũ tuyệt đẹp, chiếc đuôi xò rộng rực rỡ. Nó có nhiều tên khác như chim Cực lạc, chim Mặt trời, chim Thiên đường.

Giọng nói của nàng càng lúc càng nhỏ, Giang Hạo Nhiên tiến thêm vài bước: “Trước đây là ta không tốt, lúc ấy ta hay nổi nóng, nhưng cũng rất dễ nguôi giận. Huống hồ, Giang gia thu nhận nàng hơn một ngàn năm, giờ ta lại đi tìm nàng mất hơn ba trăm năm, lẽ nào nàng không hiểu được lòng ta sao? Tính khí của cô cô ta nàng cũng biết, ta cũng chẳng có cách nào khác! Hơn nữa, nàng đã có thiên thủy linh tinh, nếu cho

biểu muội ta thiên phong linh tinh, thì Giang gia của chúng ta ít nhất có hai Nội tu, sao nàng không thể thử suy nghĩ cho ta chứ?”.

Dung Trần Tử rút cuộc cũng cởi bỏ được chút nghi ngờ: “Chẳng trách nàng đã từng tu pháp thuật thuộc mệnh phong, nhưng lại không thể sử dụng được”. Hà Bạng ôm lấy thắt lưng Dung Trần Tử, mắt đã ngân ngấn lệ: “Nhưng hắn đã đồng ý là sẽ cho ta rồi mà! Ta không cho, hắn liền chém vào tim ta rồi lấy đi!”. Nàng ôm Dung Trần Tử rồi bắt đầu khóc: “Bọn họ đều nói hắn đã cứu ta, ta nên lấy thân báo đáp, nhưng hắn lại không đối xử tốt với ta!”.

Dung Trần Tử vỗ nhẹ lên vai nàng, còn chưa kịp lên tiếng, thì Diệp Diễm đã buông lời trách móc: “Ta khinh cái tên họ Giang nhà ngươi! Làm gì có cái lí đồ ngươi đã đem đi tặng rồi lại còn đến đòi về chứ? Hơn nữa, nàng ta Nội tu suốt mấy ngàn năm, đừng nói là sông Gia Lăng của ngươi, thậm chí ngay cả Đông Hải sợ là cũng không tìm được mấy người? không có nàng ta ngươi có giết được chim Phong không? Những năm tháng sống ở sông Gia Lăng lẽ nào các ngươi sai phái nàng ta làm việc còn ít chắc? Đến phú cuối lại không biết xấu hổ còn nói đến hai chữ thu nhận”.

Nàng vẫn còn muốn nói tiếp, thì Dung Trần Tử đã ngăn lại, ngữ điệu của hắn trầm ổn, như kìm nén cơn giận: “Giang Tôn chủ, bất luận trước đây đã xảy ra những chuyện gì, hiện giờ nàng ấy là người của bản đạo. Chuyện đánh cược, thứ cho bản đạo không thể. Xét đến cùng, nàng ấy cũng có những suy nghĩ riêng của mình, bản đạo không có cái quyền đánh cược ấy. Thanh Hư quan này nàng ấy muốn đến thì đến muốn đi thì đi, bản đạo tuyệt đối không cho phép bắt cứ một ai cưỡng ép nàng ấy. Nhưng nếu như Giang Tôn chủ vui lòng chỉ giáo, thì bản đạo cũng muốn được lãnh giáo một lần”.

Đôi mắt Hà Bạng mờ lệ, Dung Trần Tử liền cúi đầu xuống lấy khăn lụa vi cá lau nước mắt cho nàng, những lời nói cử chỉ dịu dàng ấm áp ấy cũng không giấu được vẻ tuần tú, phong thái trác tuyệt của hắn. Giang Hạo Nhiên cười lạnh: “Khá khen ột tám si tình, hôm nay Giang mỗ cũng thật sự muốn lĩnh giáo vài chiêu của cao đồ của Tử Tâm đạo trưởng”.

Dung Trần Tử ra hiệu cho Diệp Diễm kéo Hà Bạng lùi lại, tiến lên trước vài bước, rồi đột nhiên hất tháo chiếc túi cần khôn buộc ở bên hông ra đưa cho tên đệ tử đứng bên cạnh, thân hình vững như núi đá, ngữ thái ung dung: “Giang Tôn chủ là Võ tu, lại là thân yêu, ta dùng đạo thuật, thì nghĩa là lấy mạng hiếp yếu mất rồi”. Những lời hắn vừa nói khiến mặt mũi Hành Chỉ chân nhân và Giả Nghiệp đại sư đều biến sắc.

“Tri quan...”. Giọng nói của Hà Bạng khẽ vang lên sau lưng. Dung Trần Tử không ngoảnh lại, thản nhiên nói: “không sao đâu”.

hắn không hề rút kiếm ra khỏi vỏ, tập trung tinh thần điều hòa hơi thở, tay giơ lên bày ra thế Thái cực quyền. Giang Hạo Nhiên xoa hai bàn tay giống như làm bằng vàng của mình, cười gằn: “Dung Trần Tử, là chính ngài tự tìm đến chỗ chết, chớ nên oán trách người khác!”.

Hai tay Giang Hạo Nhiên từ từ phát ra một luồng ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, hàng râu đẹp dưới cằm cũng nhất loạt dựng ngược lên. Dung Trần Tử chân đạp Vũ bộ [1], bước đi nhẹ nhàng theo hình chòm sao Bắc Đẩu, an nhiên thoải mái, uyển chuyển tựa mây trời. Diệp Diễm kéo Hà Bạng lùi lại, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, mặt cổ làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng trong giọng nói lại lộ vẻ bất an: “cô thấy khả năng sư ca thắng được tên họ Giang đó là bao nhiêu?”.

[1] Vũ bộ là một loại động tác dùng trong các nghi lễ tế thần của đạo sĩ, tương truyền là do Hạ Vũ sáng tạo ra nên gọi là Vũ bộ.

Hà Bạng nhìn Dung Trần Tử đang ở trong sân đấu, khuôn mặt đỏ bừng, nước mắt lưng tròng: “Nếu Tri quan không đánh lại được, thì chúng ta sẽ đánh lén hắn”.

Khóe miệng Diệp Diễm giật giật, dùng những lời lẽ nghiêm túc nhất để lên lớp nàng: “Sư ca không phải là người bạo lực hiếu chiến, một khi đã giao hẹn, thì chuyện thắng bại là do hai người bọn họ tự mình chọn lấy, người xung quanh sao có thể can thiệp vào được?”. Hà Bạng không phục: “Đánh không lại cũng không thể giúp sao?”.

Diệp Diễm lo lắng: “Đó là lẽ đương nhiên, nói mà không giữ lời là việc bất thĩu chỉ có bọn tiểu nhân mới làm!”.

Hà Bạng hơi lo lắng: “Nếu Tri quan không đánh lại được thì phải làm thế nào...?”.

Giang Hạo Nhiên và Dung Trần Tử giao đấu, mọi người xung quanh đều cảm nhận được một lực ép cực lớn, phong chướng như dao, mỗi khi quét qua thổi bay hàng mây làm đứt sợi tóc. Đám tiểu đạo sĩ lão nháo lùi ra xa, Hà Bạng thi triển một dải nước hộ thân, khiến Diệp Diễm cũng được hưởng sái, không phải chịu sự quấy nhiễu của phong chướng. Dung Trần Tử thông qua ý niệm truyền xuống hai bàn tay và hai ngón chân, dùng Triền ti kinh [2] để đáp trả. Luồng ánh sáng màu vàng kim phát ra từ song chướng của Giang Hạo Nhiên càng lúc càng rực rỡ là do vận công lực thêm vào. Động tác của hắn cũng càng lúc càng nhanh, chướng phong quét qua mọi người, dày đặc như mạng nhện, không một loại binh khí nào có thể lại gần cơ thể hắn. Thoảng có một chiếc lá đông lướt qua, lập tức bị xé vụn.

[2] Triền ti kinh là thuật ngữ trong Thái cực quyền, một loại kĩ thuật xoắn vặn như quần tơ rất phức tạp, khó thực hiện và không phải ai cũng làm được.

Các chiêu thức của Dung Trần Tử dường như chỉ mang tính phòng thủ, nhưng phần hạ bàn vẫn rất vững chắc, chân đi theo thế âm dương Bát quái, không tiến cũng chẳng lùi, từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc luôn giữ vững vị trí chính giữa trong Bát quái. Diệp Diễm tóm chặt lấy tay Hà Bạng: “Sự cao định khiến hần tiêu hao hết công lực ư?”.

Hà Bạng vội vàng giãy ra khỏi bàn tay Diệp Diễm, ra nói: “Chỉ sợ là không được, Giang Hạo Nhiên đạo hạnh ngàn năm, suốt nghìn năm qua lại si mê luyện Xí dương quyết, nên nội công thâm sâu khó lường, nếu nói về việc kéo dài thời gian, Tri quan chưa chắc đã bằng được hắn”. Trong sân đấu, tuy hai người đang tập trung độ sức, nhưng tất nhiên vẫn nghe rất rõ giọng nói của nàng. Giang Hạo Nhiên liếc nhìn Hà Bạng, chướng hóa thành quyền: “Nàng đã biết vậy, sao vẫn còn muốn để hần ta uống mạng vì mình?”.

Hà Bạng tựa vào cột cờ vàng yêu kiều đứng dậy: “Giang Hạo Nhiên, Xí dương quyết là bí thuật của bản môn, nếu không phải sư huynh ta qua đời, không còn truyền nhân, thì ta tuyệt đối không bao giờ truyền nó lại cho người. Nhưng dù nội công pháp môn có cao thâm tới đâu, thì cũng không có nghĩa là không có nhược điểm”. Giang Hạo Nhiên nghe vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Hà Bạng chậm rãi đi một vòng quanh sân đấu: “Người cứu ta một mạng, nhưng ta cũng giúp người làm không ít việc, giờ coi như nợ nần đã thanh toán xong”. Nét mặt nàng càng lúc càng nghiêm túc: “Tri quan, tấn công vào năm huyết Thần đình, Thượng tinh, Bách hội, Cường gian và Phong phủ!”.

Giang Hạo Nhiên nghe xong vô cùng kinh hãi, hần lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, lập tức thu tay về bảo vệ đầu. Nhưng Dung Trần Tử lẽ nào lại là hạng người lợi dụng lúc người khác gặp nguy, hần căn bản không hề có ý định bất ngờ tấn công vào năm huyết đó. Giang Hạo Nhiên đột nhiên thu lại quyền cước, liền bị một chướng của Dung Trần Tử đánh thẳng vào mạng sườn, chỉ nhìn thôi thì thấy lực hần đánh ra không mạnh lắm, nhưng khi kinh lực của đường quyền đó tác động vào cơ thể, lại khiến Giang Hạo Nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Nàng...”. hần chỉ tay về phía Hà Bạng, cả người run lên vì giận dữ. Hà Bạng vui vẻ reo lên một tiếng, nhảy tới ôm chặt lấy Dung Trần Tử: “Oa oa oa oa... Tri quan thắng rồi, thắng rồi!”.

Giang Hạo Nhiên không phục: “Ngài dùng quỷ kế, sao có thể tính là thắng được?”.

Mặt Dung Trần Tử cũng ửng hồng, nhẹ nhàng trách Hà Bạng: “Lại nghịch ngợm rồi”.

Hà Bạng chẳng thèm để tâm đến nhiều thứ như thế, nàng ôm lấy cánh tay Dung Trần Tử: “Còn chưa đánh được con rắn ba mắt đầu đấy, Tri quan cần gì phải tính toán với hần?”. Nàng thân thiết dán chặt người lên cánh tay Dung Trần Tử: “Tri quan không biết đâu, con Minh xà đực ấy là thần thú thượng cổ, bảo vật nhiều không đếm hết, trong cơ thể lại có một viên thiên hỏa linh tinh, nếu như viên thiên hỏa linh tinh ấy lọt vào tay lũ người xấu, thì mới là tai họa vô cùng khó lường!”.

Lời vừa dứt, dường như tất cả mọi người xung quanh đều ngừng thở. Linh tinh trong truyền thuyết là nguồn gốc của vạn vật, là trân bảo hiếm có trên đời chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Người sở hữu thiên thủy linh tinh nếu như tu luyện tới đủ trình độ, thì có thể hiệu lệnh mọi nguồn nước chảy trong thiên hạ. Nếu như lại có cả thiên hỏa linh tinh... điều may mắn ấy to lớn biết nhường no?

Sau khi nghe xong, ngay cả ánh mắt của Cao Bích Tâm cũng như đang phát sáng – Giữa các linh tinh có tính tương sinh tương khắc, trong cơ thể nàng ta có một viên thiên phong linh tinh, nếu có thể có thêm viên

thiên hỏa linh tinh nữa, thì gió giúp lửa cháy đượm hơn, sau này cho dù là Hà Bạng đạo hạnh ngàn năm đi nữa thì cũng sẽ bị nàng giẫm nát dưới chân.

Từ thuở xưa khi bắt yêu diệt quái, nếu chỉ vì muôn dân, thì quá đơn giản tầm thường, nhưng nếu là vì bảo vật... thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Cho dù không lấy được thiên hỏa linh tinh, thì nhặt hai, ba thứ pháp khí thượng cổ cũng tốt mà...

Những người lúc đầu khi biết tin triều đình phái đi đều dao động thì giờ khi nghe được việc này, lại dần dần đổi ý. Những người trước đây chưa từng phối hợp cùng nhau, chỉ thoáng chốc đã tập hợp lại thành một nhóm, quyết định sẽ sắp xếp ổn thỏa cho hơn một trăm hộ dân trong trấn trước, rồi sáng sớm ngày hôm sau mới xuất phát tới núi Trường Cương.

Mọi người làm những việc cần làm mãi đến tận đêm, hiếm khi thấy Hà Bạng ân cần, tắm rửa thay quần áo cho Dung Trần Tử. Dung Trần Tử không quen, vỗ nhẹ vào tay nàng: “Được rồi, tự ta làm được mà”. Hà Bạng không nghe, còn dùng đậu tắm [3] chà xát lưng cho hắn. Bàn tay nàng vừa mềm vừa mịn, Dung Trần Tử ngâm mình trong nước, nhắm mắt nghỉ ngơi tận hưởng sự phục vụ của nàng. Hà Bạng không cãi nhau với hắn, ngoan ngoãn bóp vai giúp hắn thư giãn gân cốt.

[3] Đậu tắm một loại mỹ phẩm toàn năng thời cổ đại, có thể dùng để rửa tay, rửa mặt, gội đầu, tắm rửa, giặt quần áo, với nguyên liệu chủ yếu là đậu nành và được phối thêm với các loại dược liệu khác, tạo thành một dạng bột mịn rất thơm, tắm rất sạch.

Ước chừng khoảng hai khắc, cuối cùng Dung Trần Tử cũng khoác áo nhắc người dậy, nắm lấy tay Hà Bạng: “Trời không còn sớm nữa, ngủ thôi. Ngày mai chúng ta khởi hành đến Lý Gia Tập”.

Hà Bạng gật đầu, hơi nước nóng bốc lên khiến khuôn mặt xinh xắn của nàng đỏ hây hây, giống như một trái táo ngày đông vừa chín tới. Bỗng nhiên trong đầu Dung Trần Tử dâng lên ý muốn cắn lên đó một miếng, hắn tự nói thầm một tiếng xấu hổ, rồi lại nghĩ tới ngày mai vẫn còn có chuyện quan trọng, cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, bèn ôm Hà Bạng lên giường: “Ngủ thôi”.

Rất rất lâu sau, Hà Bạng vẫn không thể ngủ nổi, bèn ngồi dậy. Đồ đạc của nàng chưa được thu dọn, nên giờ đành đổ lung tung ra giường. Dung Trần Tử đứng dậy khêu ngọn nến lên cho sáng hơn, hỏi: “Sao thế?”.

Hà Bạng xem xét từng hộp từng hộp hương liệu, miệng lẩm bẩm: “đang tìm ngàn nhật miên, nó có thể khiến người ta an thần ngủ ngon hơn”.

Dung Trần Tử cũng lao vào tìm giúp nàng, bên trong vỏ trai của nàng thật sự rất nhiều bảo bối, óng ánh chói chang rực rỡ khắp cả căn phòng. Dung Trần Tử khê thở dài, tìm rất lâu mới phát hiện ra một chiếc hộp màu đỏ bên trong có một chiếc hộp khác đựng một thứ như bùn nhão. Hắn ngửi thử một lượt rồi đưa cho Hà Bạng, Hà Bạng reo lên vui vẻ, cầm lấy chiếc hộp chạy đến phía lư hương, lấy móng tay khều ra một ít rồi thêm vào trong đó. Nàng đứng trước lư đội ùi thơm tỏa ra. Dung Trần Tử vô tình quệt vào đồng bảo bối trên giường của nàng, bất ngờ một chiếc bình ngọc màu trắng bạc lăn đến trước mặt hắn, hắn nhặt lên rồi mở nút chai ra. Bên trong là mấy viên thuốc tròn màu trắng giống như trân châu, Dung Trần Tử khê đưa lên mũi ngửi, sắc mặt lập tức tái đi – Là mạn đà la trắng, loại hoa tà ác khiến người ta trở nên sa đọa trong truyền thuyết, có thể khơi dậy những dục vọng ẩn sâu trong lòng người, đồng thời phóng đại chúng đến vô cùng. Thứ này không màu không vị, thậm chí có thể nói là không độc, nhưng tu vi có cao đến đâu đi nữa thì cũng khó lòng phát giác được. Mà một khi nó xâm nhập vào cơ thể, nhẹ thì khiến thần thức rối loạn, nặng thì khiến tính tình người ấy từ đó về sau thay đổi hẳn, từ lương thiện thành hung ác, từ hung ác thành điên dại.

hắn nhón lấy một viên mân mê mãi trong tay, trong nháy mắt trái tim đã chìm sâu xuống vực thẳm vô tận, hắn chợt nhớ tới Phu Á của Vu môn, và lần đầu tiên thân mật cùng Hà Bạng. Hắn cứ luôn cho rằng thời điểm ấy mình không khổng chế được cảm xúc, là vì thuốc dẫn của Vu môn có cho thêm mạn đà la trắng, nhưng giờ xem ra đó là âm mưu của Hà Bạng.

Sau đó hắn lại nghĩ đến rất nhiều chuyện, bao gồm cả những việc hắn vốn không muốn đào sâu suy nghĩ. Hà Bạng dùng hết khoảng thời gian hơn ba trăm năm, thật sự chỉ vì muốn nếm thử máu thịt của hắn thôi sao? một yêu quái ích kỷ chỉ quan tâm đến mình như nàng, chỉ vì Minh xà tác oai tác quái mà đồng ý chịu ra mặt giúp đỡ, thật sự chỉ vì lời giao hẹn một con rắn đổi lấy ba lạng thịt thôi sao? Đẳng sau lí do nàng

tiếp cận hẳn, có phải còn có một âm mưu lớn hơn nữa không – Hay là nàng ấy có quan hệ gì với hai con Minh xà bị phong ấn dưới núi Trường Cương...?

Cả người hẳn toát mồ hôi lạnh, lúc tỉnh táo lại, thì thấy Hà Bạng đang vòng tay lên cổ mình, giọng nói mềm mại như đang thì thầm, xinh tươi tựa một đóa hoa: “Tri quan, cảm giác thế nào?”. Nàng sờ sờ lên trán Dung Trần Tử, trợn tròn hai mắt: “Tri quan, người chảy nhiều mồ hôi quá!”.

Nàng dùng một chiếc khăn lụa vì cá mềm mại lau lên trán hẳn, Dung Trần Tử cố gắng dùng hết những suy nghĩ của mình về chuyện này lại, đột nhiên hẳn tóm chặt lấy cổ tay trắng nõn của Hà Bạng, phát hiện cả người mình bỗng run lên: “Hà Phán”. hẳn duỗi cánh tay dài ra ôm chặt Hà Bạng vào lòng, gọi tên nàng một cách khó khăn. Hà Bạng như một con mèo con lưỡi biếng: “Tri quan, người mơ thấy ác mộng à?”.

Dung Trần khép hai mắt lại, giấu đi nỗi sợ hãi trong lòng: “Người phải ngoan, không được phép lừa ta nữa”. hẳn hạ quyết tâm nói ra những lời này, sau đó mở mắt ra, sắc mặt đã khôi phục lại vẻ thản nhiên như trước – đã quyết ý sẽ ở bên nhau, thì không nên trách móc những chuyện đã qua, nhưng thật sự đừng lừa dối ta thêm lần nào nữa...

Hà Bạng rúc vào trong ngực hẳn, giọng nói yêu kiều lạnh lót: “Ta không lừa người... Ta thích người”. Dung Trần Tử thì cảm lên đỉnh đầu nàng, giai nhân trong lòng như chén rượu, khiến người ta không uống cũng tự say.

Sáng sớm hôm sau, Dung Trần Tử rửa mặt chải đầu xong, liền dẫn theo chín đệ tử chân truyền đều có tên đệm là Thanh chuẩn bị đi đến Lý Gia Tập, những đạo đồng còn lại cùng với hơn một trăm hộ dân trong trấn di chuyển đến ở tạm trong An Quốc tự nằm cạnh trấn Lăng Hà. Vị Lâm Thiên hộ đến truyền dụ tuy cũng kín đáo buông vài câu khiển trách, nhưng lại e ngại Trang Thiếu Khâm, nên không dám làm trái. Trang Thiếu Khâm cũng lâm vào thế khó xử, dù hẳn là Quốc sư, nhưng sao có thể làm trái được ý Thánh thượng. hẳn vừa dỗ vừa xoa, cuối cùng Lâm Thiên hộ cũng đồng ý kéo dài thêm ba ngày nữa, sau ba ngày nếu như chưa diệt được Minh xà, sẽ phóng hỏa đốt sạch thôn làng.

Dung Trần Tử ôm Hà Bạng từ trên giường dậy, nàng lưỡi biếng, đến giờ vẫn còn đang ngủ. Những người khác trong Đạo tông đã thu dọn hành trang xuất phát đến núi Trường Cương hết rồi, bình thường Dung Trần Tử chỉ mang tạm theo mấy cái bánh bao để ăn trên đường, cũng coi như là bữa sáng, nhưng hiện giờ có thêm Hà Bạng nên không thể tạm bỏ cho xong được. Nàng là người tham ăn, lượng thức ăn tuy nhiều, nhưng tốc độ ăn lại chậm. Tuy Dung Trần Tử đang rất nóng ruột, nhưng cũng không đành lòng thúc giục – Nếu nàng ấy không ở cùng mình, thì đâu phải bôn ba như vậy?

Sư phụ không tỏ thái độ gì, thì đương nhiên đám đồ đệ cũng chỉ còn cách đợi. Chín tên tiểu đạo sĩ đứng ngay ngắn chỉnh tề, xếp thành một hàng dài, đợi nàng ăn no là lên đường. Nàng chậm chạp vét cháo, con rắn ba mất lại câu được hai con cá, Thanh Vận liền nấu một nồi canh cá ăn kèm với cơm, nàng ăn hơn nửa nồi hết gần một canh giờ, mới tạm coi là no.

một đoàn mười hai người cộng thêm một con rắn, hùng dũng thẳng tiến đến Lý Gia Tập.

Lý Gia Tập nghèo, thật sự rất nghèo. Đường xá chật hẹp, kẹp giữa núi Trường Cương và trấn Lăng Hà, nơi hẹp nhất chưa đầy nửa thước, bên tay phải là vách đá sâu vạn trượng, đi lên đó khiến người ta phải kinh hồn bạt vía. Cũng may sức chân của đoàn người Dung Trần Tử ổn định vững chắc, trừ việc bùn nhão cỏ dại trên đường đi dính đầy người thì cũng không có gì nguy hiểm. Về phần con rắn kia thì càng khỏi phải nói – Đừng nói là có đường, dù chỉ có một cái lỗ nó cũng có thể trườn qua được. Qua một con đường ruột dê, men theo con đường nhỏ khúc khuỷu dưới chân núi, thì thấp thoáng đã có thể nhìn thấy một thôn trang được bao quanh bởi hàng cấm trúc.

đang là mùa đông nên thời tiết rất lạnh, mây đen che lấp ánh mặt trời, khiến ánh sáng càng trở nên âm đạm hơn. Bước gần tới Lý Gia Tập có cảm giác như bước vào một thế giới khác – Khói bụi khắp mọi nơi, đập vào mắt là cả một khung cảnh cát vàng, ngay cả bầu trời cũng mang theo màu sắc của đồng cỏ. Gió cuốn những chiếc lá trúc bay tán loạn, vang lên âm thanh xào xạc đều hiu. Cả vùng Lý Gia Tập không nghe thấy một tiếng chim hót, không nhìn thấy một người bóng người sống, lặng ngắt như một tòa thành đã chết. Dung Trần Tử đi trước, Diệp Điềm bám sát theo sau, tuy vẻ mặt vẫn trấn tĩnh như thường, nhưng bảo kiếm đã rút ra khỏi vỏ nắm chắc trong tay. Con người chỉ có khi sợ hãi mới bắt tri bắt giác muốn bảo

vệ bản thân. Ngược lại Hà Bạng lại đi đứng đường hoàng đằng sau, thỉnh thoảng lại nhìn ngang ngó dọc, đáng vẻ vô cùng hiêu kỳ.

Rừng trúc giờ đã sớm trụi lủi trơ cả gốc, lá trúc khô vàng rụng không ai quét dọn, phủ đầy mặt đất. Men theo con đường nhỏ đi tiếp, cạnh đó có một hang đá, bên trong là những đồng đá nằm ngổn ngang. Dung Trần Tử vừa giẫm chân vào, thì đột nhiên một luồng gió tanh bốc lên, một trận lá khô lao tới, hất nâng kiếm lên nghênh đón, nhưng gió lại chỉ mang theo lá rụng, không có thứ gì khác. Kiếm của hắn chém vào khoảng không, nhưng lại nhìn thấy trong khe đá có một bóng đen chợt lóe lên, rồi một con rắn nhỏ lao về phía Diệp Diễm!

Lòng bàn tay Diệp Diễm toàn là mồ hôi, vội vùng kiếm lên chặn lại, thân giữa của bóng đen đứt đoạn, máu bắn lên khắp mặt, nhưng nó vẫn ngoác to miệng bổ nhào lên mặt nàng. Đầu con rắn nền đen hoa văn đỏ, hai hàng răng nanh sắc nhọn, nhất thời khiến Diệp Diễm hơi chùn tay. Nàng thu kiếm về bảo vệ thân thể, Dung Trần Tử cũng lao tới cứu, còn chưa kịp lại gần, đầu của con rắn đã khựng lại giữa không trung, không xa không gần, vừa đứng ngay chớp mũi Diệp Diễm.

Diệp Diễm sợ hãi hai mắt tròn trũng, không dám cử động, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại của Hà Bạng khẽ trở ra, đầu con rắn dữ tợn dường như bị bọc trong một màn nước trong veo, làn sóng nước khẽ xao động, cũng chẳng kịp nhìn thấy gì, toàn bộ cái đầu của con rắn tan ra trong nước, quả bóng nước rơi đánh bịch một tiếng xuống đất, thấm vào lớp bùn đất phía dưới. Diệp Diễm nổi giận lôi đình: “Đúng là đồ trai nước xấu xa, cô không thể ra tay sớm hơn chút nữa sao?”.

Hà Bạng đứng sau lưng nàng cười hì hì: “Ồi cha mẹ ơi, đã cần phải cô đâu cơ chứ?”.

Diệp Diễm vẫn còn muốn nói nữa, nhưng Dung Trần Tử đã ho khan một tiếng can ngăn: “Được rồi, phải cảnh giác hơn đây”. Diệp Diễm nghe vậy liền quay ngoắt mặt đi không thèm để tâm tới hắn nữa: “Huynh đứng về phe nàng ta!”. Hà Bạng tung tăng chạy đến bên Dung Trần Tử thân thiết dụi dụi vào người hắn, Dung Trần Tử khẽ vỗ vỗ lên đầu nàng động tác thoảng mang theo sự trách phạt, bàn tay lúc nhấc lên rất mạnh, nhưng khi hạ xuống lại cực nhẹ: “không được nghịch ngợm nữa”.

Xuống đến lưng chừng núi thì nhìn thấy một hộ gia đình, hàng rào bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ cắm đầy tre, trong sân trồng rất nhiều cam, trên cây từng quả từng quả cam vàng ươm đựng đĩa lắc lư giữa những tán lá xanh mướt, giống như những chiếc đèn lồng nhỏ xinh. Hà Bạng nào đã nhìn thấy cam bao giờ, nàng lập tức chạy ngay đến bên cạnh Dung Trần Tử: “Tri quan, người ta muốn ăn quýt!”.

Dung Trần Tử đang muốn vào đó xem thử, nên đương nhiên đồng ý ngay: “Đó là cam, ta đi xem thử căn nhà đó có chủ nhà không, rồi sẽ mua cho người vài quả”.

Hà Bạng nghe vậy vô cùng vui vẻ, nàng không hề lịch sự, thò tay đẩy cánh cổng nhỏ bằng trúc ngoài hàng rào ra, Dung Trần Tử vội vàng kéo nàng lại: “Cẩn thận, để ta vào trước, ngộ nhỡ bên trong có rắn, cũng dễ ứng phỏ hơn...”.

Hà Bạng cắt ngang lời hắn: “Tiểu tam nhi, nhanh vào đi!”.

Con rắn ba mắt trườn lên từ phía sau, có chút không tình nguyện, nhưng lại không dám trái mệnh lệnh của Hà Bạng, đành nhẹ nhàng trườn vào dò mìn. Khi nó mới trườn đến cửa, thì đột nhiên bên trong có người mở cửa bước ra, vừa nhìn thấy thứ nền xanh vân đen, người đó sợ đến thiếu chút nữa là chết ngất.

Dung Trần Tử vội vàng đỡ lấy. Người ra mở cửa là một người phụ nữ trẻ mặc áo bông in hoa, tầm hai mươi tuổi, đáng vẻ rất thanh tú, nhưng cách ăn mặc lại quá mộc mạc, trên quần áo còn có mấy chỗ vá. Thấy mình ngã vào vào tay của một người xuất gia, người đó hoảng sợ hét lên một tiếng, cũng may Diệp Diễm đã kịp tiến lên đỡ nàng ta dậy.

Nhìn thấy Diệp Diễm trang nghiêm, có đáng vẻ của một đạo cô đáng tin cậy, người phụ nữ mới thấy yên dạ, vỗ vỗ lên ngực mình: “Dọa chết tôi rồi, các vị là ai?”. Nàng ta lại liếc nhìn Dung Trần Tử, khuôn mặt ửng hồng, đột nhiên nhớ ra: “Lẽ nào là Dung Trần Tử đạo trưởng ư?”.

Lý Gia Tập là một nơi rất nghèo, ngay cả thầy âm dương cũng không sao mời nổi, người thường xuyên tới đây cũng chỉ có Dung Trần Tử. Dung Trần Tử vừa mới gật đầu, còn chưa kịp nói gì, người phụ nữ đã thay đổi ngay thái độ: “Ồi, thật là thất lễ quá”. Nàng ta lau lau tay vào vạt áo, lại lén liếc nhìn Dung Trần Tử

thêm vài lần nữa, tuy rằng Dung Trần Tử thỉnh thoảng có tới đây, nhưng nói cho cùng thì trong ngoài cũng có khác biệt, nàng cũng đã từng cách một lớp rèm trúc nhìn thấy hán vài bận, nhưng hiện giờ không gì che chắn, lại càng cảm thấy nghiêm trang sừng sững, “Đạo trưởng nhanh mời vào trong, mời vào trong!”.

Dung Trần Tử cũng đang có chuyện muốn hỏi, nên đương nhiên không từ chối. Cả đoàn người bước vào trong nhà, người phụ nữ vội vàng vào buồng trong mời người cha già của mình ra. Hà Bạng là người không có tính kiên nhẫn: “Tri quan, quýt!”.

Dung Trần Tử cười khỏ, màn trúc ở buồng trong được vén lên, một ông lão tầm bảy mươi tuổi chống gậy đi ra, hàng mày trắng chòm râu bạc, đôi mắt sáng ngời, dáng vẻ rất hiền lành lương thiện: “Tri quan!”. Nhìn thấy Dung Trần Tử, ông lão liền xúc động, tiến lên trước nắm chặt lấy tay hán định quỳ xuống: “Tri quan, coi như đã chờ được ngài đến đây rồi! Ngài nhất định phải cứu chúng tôi!”.

Dung Trần Tử vội vàng nâng ông lão dậy, trong giọng nói mang theo vẻ đạo nghĩa hiển nhiên: “Lão Hứa yên tâm, diệt trừ tà ma bảo vệ chính nghĩa, là trách nhiệm hiển nhiên của người tu đạo. Nhưng bản đạo vẫn còn một số chuyện muốn hỏi lão”. Ông lão liền tục gật đầu: “Có thể giúp được cho Tri quan, thì dù lấy cái mạng già này của lão đi cũng đáng giá. Lão đã sống đủ rồi, chỉ tiếc cho lũ trẻ con trong thôn, bọn chúng đều còn quá nhỏ!”.

Dung Trần Tử vô cùng nghiêm túc hỏi vấn đề đầu tiên, câu hỏi khiến sắc mặt Thanh Huyền, Thanh Tổ đều đỏ hồng cả lên: “Lão Hứa... Lão có thể bán cho bản đạo mấy quả cam trong vườn được không...?”.

Kết quả không cần phải nói, đương nhiên Hà Bạng được ăn quả to nhất chín nhất. Lão Hứa bảo người phụ nữ tìm một cái thang, chọn hái những quả cam to vỏ mỏng lại nhiều nước, nhiệt tình đưa cho nàng hán một bọc. Lập tức thiện cảm của Hà Bạng giành cho ông lão và người phụ nữ tăng lên đáng kể: “Oa oa, tiểu Hứa các người thật là tốt bụng, cam nhà các người cũng rất ngon. Sang năm ta sẽ lại đến nhà các người ăn cam”.

Nghe vậy lòng mày Dung Trần Tử nhúu chặt: “Sao lại xưng hô với người ta như vậy, không lễ phép! Gọi là Hứa bá bá!”.

Thanh Huyền đang bóc vỏ cam cho Hà Bạng, nàng liền nhét hai múi cam to nhiều nước nhất vào miệng khiến cả khoang miệng vàng óng, còn lúng búng nói không rõ tiếng: “Nhưng ông ta không gánh nổi đâu!”.

Lão Hứa ngược lại không hề để tâm, nụ cười hiền lành mang theo chút khổ sở: “Nếu sang năm tiểu lão vẫn còn sống, thì tiểu lão nhất định sẽ sai bọn chúng mang tất cả cam trong vườn đến cho cô nường, không cho người khác động vào dù chỉ là một quả”.

Cam vừa to lại vừa ngọt, Hà Bạng lập tức hạ quyết tâm: “Cả nhà các người đều sẽ sống, không cho chết một ai hết, sang năm ta sẽ lại tới đây ăn cam!”.

Người phụ nữ mặc áo bông in hoa bưng mấy bát trà ngọt bước vào, chia ỗi người một bát, nhìn thấy con rần ba mắt đang nhìn ngó xung quanh kia, nàng vẫn còn có chút sợ sệt, đứng cách hán ra xa. Ngược lại lão Hứa sống đã lâu, cũng đã nhìn thấy nhiều thứ, hơn nữa lại quen biết với Dung Trần Tử, nên không hề sợ hãi. Nghe những lời Hà Bạng vừa nói, ông liền nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại lấp lánh lệ: “Chỉ đáng tiếc là hai người trong nhà lão sắp chết rồi”.

Ông lão vừa dứt lời, khuôn mặt Dung Trần Tử biến sắc, lập tức quở trách: “Lão Hứa! Chuyện quan trọng như vậy, lão phải nhắc tới trước tiên chứ, sao lại để chậm trễ đến giờ?”. hán sải bước vào trong buồng: “Người đang ở đâu...?”. Lời còn chưa dứt, thì hán đã nhìn thấy trong nhà lão Hứa có hai phòng ngủ, nằm ở trên giường là cậu con trai gầy như que củi và đứa cháu nội sắp lên tám.

Dung Trần Tử vội vàng bước nhanh đến bên giường, duỗi tay ra bắt mạch. Lúc bắt mạch hán cực kì tập trung, Hà Bạng liền cầm một quả cam đã được bóc vỏ nhảy đến trước mặt hán, dứt cho hán một múi: “Cam nhà bọn họ rất ngon, Tri quan, người phải chữa khỏi cho họ đấy”.

Múi cam ngọt mát vào đến miệng, nhưng hàng mày của Dung Trần Tử lại nhúu chặt lại. Hai người nằm trên giường sắc mặt vàng vọt, chỉ còn thoi thóp thở. Thần sắc hán trở nên nghiêm trọng: “Là do tà vật hút dương khí của họ, nhưng lại không giống do Minh xà làm”. Khuôn mặt hán rất nặng nề, Hà Bạng không

màng đến nhiều thứ như vậy, nàng quan tâm đến bệnh tình của hai người này còn hơn cả ông lão nữa kia: “Có thể chữa khỏi không?”.

Giọng điệu của Dung Trần Tử trầm thấp: “Tà vật đương nhiên bần đạo có thể đuổi đi được, nhưng tinh khí của hai người này đã tận, gần như đã không còn thấy mạch nữa rồi, chỉ sợ là...”.

Lão Hứa nghe vậy, trong mắt tràn đầy bi thương, nhưng đây cũng không phải chuyện gì quá bất ngờ: “Đó cũng là số mệnh, không ngờ cả đời lão làm toàn việc thiện, vậy mà cuối cùng lại phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh...”. Ông lão chấm nước mắt, lại sụp xuống vái lạy Dung Trần Tử. Dung Trần Tử hoảng hốt vội nâng ông lão dậy, giọng nói của ông nghẹn ngào: “Tri quan, nếu như con trai, cháu trai của lão đều chết, thì chỉ còn lại một mình đứa con dâu này, Ngân Linh là một đứa con ngoan, lão cầu xin ngài hãy cứu giúp con bé”.

Dung Trần Tử còn chưa kịp trả lời, Hà Bạng đã sán lại: “Có phải là lấy nguyên khí bồi bổ, thì bọn họ sẽ không chết nữa đúng không?”.

Nàng duỗi tay ra chạm vào đứa bé, Dung Trần Tử gật gật đầu: “Ừ, nhưng nguyên khí của con người vô cùng quý giá, chỉ sợ là...”.

hắn còn chưa nói hết câu, Hà Bạng đã tiến gần đến trước mặt hắn, nàng vừa ăn cam, vừa nói không chút để tâm: “Lần trước nguyên tinh người truyền cho người ta, người ta vẫn chưa dùng hết, giờ truyền lại một chút cho bọn họ, thì bọn họ có thể sống lại không?”.

Người xuất gia khi nhắc đến nguyên tinh, thì đương nhiên đều biết đó là thứ gì. Đôi mắt tròn xoe của nàng mở thật lớn, ngây thơ thuần khiết vô cùng, khiến ột người đức cao vọng trọng như Dung Trần Tử xấu hổ đến độ suýt chút nữa chui đầu xuống đất. Dường như chín tên tiểu đạo sĩ buồn cười đến sắp vỡ bụng, nhưng lại không dám thể hiện ra. Diệp Diễm phun thẳng toàn bộ số trà ngọt trong miệng lên tường. Dung Trần Tử ho khan một tiếng, hạ thấp giọng xuống nói: “đã truyền sang cho người rồi... thứ ở trong cơ thể, làm sao truyền được?”.

Hà Bạng lại dứt cho hắn một múi cam, vỗ vỗ lên cái vỏ không tồn tại của mình: “Đều hóa thành nước tinh khiết dự trữ trong đây rồi. Trong một lúc, người ta không thể tiêu hóa được nhiều như vậy đâu”.

Dung Trần Tử lại ho khê vài tiếng, quay mặt đi chỗ khác, mặt hơi ửng hồng khả nghi: “Ừ, vậy người truyền cho bọn họ đi”.

Hà Bạng ăn nốt số cam, rồi bò lên giường, ngón tay trở như ngọc mài ấn lên trán đứa bé nằm bên trái giường, không biết nàng đã làm thế nào, chỉ thấy ở ngón trở từ từ nhỏ ra một giọt nước, giọt nước rất nhanh đã thấm vào mi tâm của đứa bé, trong chớp mắt, đứa bé vốn chỉ còn thoi thóp sắc mặt dần dần trở nên hồng hào.

Dung Trần Tử vốn là cao đạo, nguyên dương tinh thuần, thứ truyền cho Hà Bạng lại càng không hề qua loa đại khái. Lại thêm việc hắn là Chính thần chuyển thế, thứ tinh khí ấy có thể nói là vô cùng quý báu. Chỉ nhỏ một giọt be bé như vậy, nhưng với một người bình thường đã là quá dư dật, nếu tiên căn của hắn đủ, thậm chí có thể xuyên qua âm dương, tu thành chính đạo. Hà Bạng toan trèo lên người Hứa Thiết Trụ, con trai lão Hứa đang nằm bên phải giường, thì Dung Trần Tử vội vươn tay ra giữ nàng lại, khiến nàng không trèo qua được, đành bấu môi nhỏ một giọt lên giữa lông mày anh ta từ rất xa.

Trong nháy mắt, sắc mặt Hứa Thiết Trụ đã hồng hào hẳn lên, lão Hứa muốn quỳ sụp xuống, nhưng Dung Trần Tử liền giữ ông lại. Hà Bạng cũng rất vui vẻ: “Các người đều sống lại rồi, sang năm ta lại tới đây ăn cam”.

Cả người lão Hứa run rẩy, nói liền một hơi: “Ngân Linh, đi hái hết cam trên cây xuống đây, để tiên cô ăn cho đã!”.

Nhìn những quả cam vàng ươm xếp chất đống bên ngoài, Diệp Diễm sợ hãi: “Trai nước xấu xa, hái hết xuống thế này tự cô đi mà không lấy!”.

một quả cam ngọt nặng bốn lạng, một mình Hà Bạng ăn đến sáu quả! Tranh thủ lúc nàng ăn cam, Dung Trần Tử cũng đại khái hiểu được tình hình gần đây ở Lý Gia Tập – Từ sau vụ chó điên ăn thịt người, số người mất tích trong thôn ngày một nhiều. Gần đây nhất, không hiểu sao bầu không khí nơi này luôn bị

bao phủ bởi một lớp cát vàng, ngay cả mặt trời cũng không thấy xuất hiện nữa. Sau đó vào một tối, có thằng bé ba tuổi nhìn thấy Lý Bàn bị con chó điên cắn đến mức biến dạng không thể nhận ra được nữa đang đi lại lung tung khắp nơi. Động tác của Lý Bàn cứng nhắc, đôi mắt bị móc ra lủng lẳng treo ở vành mắt. Lúc đầu, mọi người cho rằng thằng bé đó nói vớ vẩn, nên cũng không để ý tới lắm. Sau đó có một đêm, khi Lý Thạch đang mơ màng ngủ, thì nghe thấy có người gõ cửa, bèn mở ra xem, thì nhìn thấy con trai mình máu thịt bầy nhầy đứng trước cửa, khuôn mặt lúc nhúc đầy giòi bọ. Lý Thạch bị dọa cho khiếp đảm, đến tận giờ nói năng vẫn còn lắp bắp.

Về sau, những chuyện kì lạ trong thôn xảy ra càng lúc càng nhiều, ví như có một gia đình trong lúc mổ gà, khi máu gà vừa chảy xuống đất, thì lượng máu còn nhiều hơn máu có trong cơ thể người. Gia đình chủ nhà dù thấy kì lạ nhưng vẫn cho vào hầm canh, đến lúc mở vung thì phát hiện ra canh bên trong nổi đặc sánh như bánh đúc đậu. Cho thìa vào mức thử, thì phía dưới thứ bánh đúc đậu ấy rơi ra một con mắt. Đứa con trai út nhà ông ta không hiểu tại sao mất luôn con mắt trái.

Sắc mặt Dung Trần Tử nặng nề: “Xảy ra những việc quái lạ như vậy, tại sao không ai tới cầu viện Thanh Hư quan?”.

Lão Hứa thở dài: “Tri quan, không biết bên ngoài thôn bị bao vây bởi thứ gì, người đi từ ngoài vào thì không cảm thấy gì, nhưng lại không thể đi ra được. Có rất nhiều tốp người muốn đến thỉnh cầu ngài, nhưng xuống được đến sườn núi thì chỉ còn lại không quá ba người, bên ngoài giống như được ngăn cách bằng một bức tường, không sao đi ra được”.

Ánh mắt Dung Trần Tử nghiêm trọng: “Là do bản đạo đã sơ ý rồi”. hần thở dài, giọng nói đầy vẻ tự trách. Hôm ấy, hần biết việc chó điên ăn thịt người ở Lý Gia Tập có điểm kì lạ, lúc hần đến đã thấy bầu không khí ở đây rất lạ, nên một lòng muốn tìm cho ra ngọn nguồn sự việc. Nhưng sau đó lại bị Hà Bạng ám toán, hần lại bị trọng thương, tuy ngoài mặt không nói gì, nhưng rốt cuộc cũng khó lòng bình ổn lại được, nên nhất thời quên sạch chuyện xảy ra ở Lý Gia Tập.

Trong khi mọi người đang nói chuyện, thì Hà Bạng cầm đầu vào ăn. Nàng không hề có chút cảm giác nào về chuyện mình chính là nguyên nhân gây ra những tai họa này nọ cho nơi này, dáng vẻ của nàng ngây thơ thuần khiết. Dung Trần Tử cũng không nở trách móc nặng nề, chỉ đưa tay vuốt tóc nàng. Nàng xoa xoa bụng, vẫn còn thừa rất nhiều cam. Nàng nhìn một lượt, muốn mang theo. Diệp Diễm thấy ánh mắt như vậy thì hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi nơi khác. Hà Bạng đành nhìn về phía con rắn ba mắt, nó tiếc rề: “Bệ hạ, thật sự ta không vác được hết chỗ này đâu...”. Nó đảo đảo con mắt, bắt đầu tính toán, rồi quả quyết xúi bẩy Hà Bạng: “Nhưng nếu ta tu được thành người, thì chút xíu đồ đặc này, khỏi cần phải nhắc đến! Đừng nói là cam, thậm chí công cả một con voi cũng không thành vấn đề”.

Hà Bạng nheo nheo mắt, nàng lại quay ra lấy lòng Thanh Huyền: “Thanh Huyền, hi hi, người ta thích người nhất!”.

Dung Trần Tử không biết nên cười hay mỉa, ngoắc tay gọi nàng như ngoắc tay gọi con cún con, nhỏ giọng dặn dò Thanh Huyền: “Nhặt lấy vài quả”.

Thanh Vận đành nhặt lấy sáu quả để cho Thanh Minh mang theo, thầm nghĩ số này vừa đủ cho nàng ăn bữa sau. Ngón trỏ của Dung Trần Tử chạm vào một ít nước cam, vẽ một lá bùa lên ngôi nhà gỗ nhỏ, sau đó lẩm bẩm niệm chú, làm xong hần kết ấn rồi nhập chú ngữ vào trong lá bùa: “Ở đây rất an toàn, cố gắng đừng đi ra khỏi căn nhà nhỏ này. Đợi ta cứu những người khác xong, sẽ để họ tới đây tập hợp với lão”.

Lão Hứa đương nhiên đồng ý, đợi đoàn người của Dung Trần Tử ra khỏi cửa rồi, liền kiên quyết đóng chặt cửa lại.

Hà Bạng nhảy chân sáo đi sau lưng Diệp Diễm, đột nhiên dưới chân nàng khê rung lên, thân thể như có luồng ánh sáng nhấp nháy, bổ nhào về phía Thanh Thư đang đi cuối hàng, mặt đất bất ngờ nổi lên một trận gió đen, bao chặt lấy vị trí của Thanh Thư. Dung Trần Tử tay cầm bùa chú, đang định lao lên trước, thì lại thấy bóng đen trước mặt bỗng vang lên tiếng rên rỉ, vặn vẹo đầy đau đớn. Hà Bạng lặng lẽ thoát khỏi sự bao bọc của nó, Thanh Thư cũng đứng an toàn phía sau lưng nàng, khuôn mặt vẫn còn mang theo vẻ hoảng sợ chưa định thần lại được. Bóng đen phả ra một luồng khí trắng, thoáng chốc liền kết lại thành một tảng băng. Hà Bạng nghiêng đầu đánh giá: “Ngay cả sương mà cũng thành tinh được!”.

Hàng mây rậm của Dung Trần Tử cau lại: “Theo lí thì đó là chuyện không thể, phong thủy Lý Gia Tập không tốt, làm gì có linh khí nuôi nhiều tà vật trú thân đến thế?”. hần thu yêu quái sương mù đang bị phong ấn trong tảng băng vào một lá bùa, rồi thả lá bùa vào chiếc túi thu yêu, thần sắc càng lúc càng nghiêm trọng: “Mọi người phải cẩn thận đây”.

Hà Bạng lại chẳng chút để tâm: “không cần phải lo, ta đã thi triển pháp môn hộ thân rồi, mấy thứ vật vãnh này vẫn có thể đối phó tốt”.

Dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy xung quanh người mình tản ra từng vòng tròn nhỏ, thân thể như được tắm trong ánh nắng xuân, ấm áp thoải mái vô cùng. Nàng cũng không biết trận pháp đó là thể nào, nhưng một khi đã mở rồi, sẽ chia tách tà khí xung quanh ra, nơi sóng nước tiếp xúc với không khí có thể nhìn thấy rất rõ những điểm nhỏ li ti màu đen. đi được vài bước, lại có tà vật lại gần, nhưng bị sóng nước ngăn lại, giống như bị đông cứng. Để mặc Thanh Vận có thể nhàn nhã thu chúng vào trong bình thu yêu. Ngay cả Diệp Diễm cũng phát hiện ra điểm huyền diệu của Nội tu, liền đi chậm lại dựa sát vào nàng thêm một chút.

Hà Bạng đi phía sau Dung Trần Tử, có cảm giác vô cùng an toàn, khẽ hừ mũi một tiếng: “Sao cả mấy thứ lông gà, vỏ tỏi này cũng có thể thành tinh được thể này!”.

Hộ gia đình thứ hai nằm ở chân núi Trường Cương, là một ngôi nhà gạch xanh, cổng lớn màu đỏ tươi, gia cảnh xem ra có vẻ giàu có hơn nhiều so với nhà của lão Hứa. Dung Trần Tử biết đây chính là nhà của Lý Cư Kỳ chuyên mua bán gạo ở Lý Gia Tập. hần bước lên vài bước, giơ tay lên gõ cửa. Gõ rất lâu mới thấy Lý Cư Kỳ thò đầu ra nhìn, vừa thấy Dung Trần Tử, ông ta rơm rớm nước mắt: “Tri quan...”.

Người đàn ông to lớn vạm vỡ lập tức bật khóc nghẹn ngào.

Dung Trần Tử đỡ ông ta dậy: “Được rồi, mọi chuyện bản đạo đã biết cả rồi. Đây đúng là lỗi của ta. Trong nhà ông còn ai nữa không?”.

Lý Cư Kỳ khóc lóc nước mắt nước mũi đầy mặt: “Tri quan, sau khi xảy ra chuyện tôi đã chia hết gạo ọi người rồi, hiện giờ tôi chỉ làm việc thiện thôi! Ngài phải cứu tôi, nhất định phải để lại cho tôi một con đường sống!”.

Thần trí của ông ta không tỉnh táo, Dung Trần Tử đành phải ra lệnh cho Thanh Thư dìu ông ta vào trong. Chuyện mới xảy ra mà khắp trong sân vườn Lý gia cỏ dại đã mọc cao cỡ ngang người. Thê thiếp của Lý Cư Kỳ cũng hoảng sợ run rẩy bước ra, bà vợ cả dáng vẻ béo tốt, vừa vào đến sân, cả người đã khẽ run lên gọi một tiếng “Tri quan”. Ánh mắt Dung Trần Tử lộ ra nét bi thương, hần tiến lên đỡ lấy bà ta: “Bà đã chết rồi thì nên nhập đất luân hồi đi, đừng lưu luyến trần thế nữa”.

Mặt người phụ nữ đang sống sờ sờ trước mắt lập tức biến sắc: “Tri quan!”. Bà ta nắm chặt lấy cánh tay Dung Trần Tử, giọng Dung Trần Tử nặng nề: “Thân thể bà đã chết rồi, đi đi thôi”.

Sắc mặt người phụ nữ đang sống sờ sờ trước mắt hần trong thoáng chốc chuyển sang tái mét, sau đó biến thành một cái xác đã chết được mấy ngày, đang bắt đầu thối rữa. Nàng vợ bé đứng sau bà ta là do Lý Cư Kỳ mua về, dung mạo vô cùng xinh đẹp, giờ sớm đã hoa phai sắc tàn.

Dung Trần Tử cẩn thận đặt xác bà ta xuống, ngữ điệu trầm tĩnh: “Lấy một tấm giát giường, hoặc ván gỗ lại đây”.

Lý Cư Kỳ nhìn thấy xác vợ mình, có vẻ như lại tỉnh táo hơn, ông ta vừa khóc vừa bẻ một tấm ván cửa. Dung Trần Tử đặt cái xác ngay ngắn lên tấm ván, còn tìm một mảnh vải cuốn quanh người cho bà ta. Lý Cư Kỳ dường như cũng hiểu mình nên làm gì tiếp theo, liền gạt nước mắt đi vào trong nhà mang một ít dầu hỏa ra. Dung Trần Tử đặt cái xác ở hậu viên rồi hỏa thiêu, lại siêu độ đầu đầy, ngưng thần khẽ nói với làn khói: “đi đi”.

Làn khói lượn lờ, quần quanh cạnh hàng nước mắt đang tuôn ra như mưa của Lý Cư Kỳ, rồi tan hần đi.

Hà Bạng vẫn còn đang gặm một quả cam: “Bà ta không biết rằng mình đã chết à? Tại sao chết rồi vẫn còn sống được nhiều ngày như vậy?”.

Giọng điệu của Diệp Diễm ảm đạm: “Vì bà ấy không nở rời xa gia đình mình, bà ấy yêu thương chồng bà ấy, bà ấy muốn sống”.

Hà Bạng cũng thấy có chút xót xa: “Chồng của bà ấy nhất định rất yêu thương bà ấy, chúng ta cũng cứu gia đình họ đi”.

Dung Trần Tử đi quanh nhà, xác định trong nhà không còn người sống nào nữa mới nói: “Bản mệnh của ông vốn nên hết, nhưng biết san sẻ cứu người, thiện tâm cuối cùng cũng chưa mất hẳn, kiếp này coi như được trời phù hộ”. Thần trí Lý Cư Kỳ đã tỉnh táo, vì được Hà Bạng lấy nước lạnh rửa mặt cho: “Người khóc cái gì chứ?”.

Hai mắt Hà Bạng trợn trừng, vừa thuần khiết lại vừa kiêu diễm, giống như một bông hoa nhỏ xinh. Lý Cư Kỳ rửa mặt bằng nước lạnh xong, tỉnh táo nên rất nhiều, nói: “Bà ấy đã đi theo tôi rất lâu, chịu đựng biết bao khổ cực, khó khăn lắm mới có được những ngày tháng tốt đẹp như hôm nay, vậy mà tôi lại mua thêm vợ bé, tôi thật có lỗi với bà ấy...”.

Điều bộ Hà Bạng giống như người già trước tuổi võ võ vào vai ông ta: “Bỏ đi, người là đàn ông cơ mà, bây giờ phải dũng cảm lên một chút chứ”.

Lý Cư Kỳ lau sạch nước mắt, đối mặt với chuyện sống chết, kẻ làm đàn ông phải kiên quyết hơn mới được. Dung Trần Tử trầm ngâm: “hiện giờ nên để bọn họ tới nhà của lão Hứa, nhưng chỉ sợ trên đường xảy ra bất trắc”.

Hà Bạng huých nhẹ vào bên người hắn, hùng dũng nói: “không khó đâu!”. Nàng chỉ chỉ về phía sườn núi: “Bây giờ người chạy về hướng đó, không được quay đầu lại! Để xem có tên khốn nào dám làm khó người!”.

Lý Cư Kỳ nửa tin nửa ngờ, suốt mấy ngày qua ông ta không dám ra khỏi cửa, bà vợ cả của ông giống như một vị thần hộ mệnh đã bảo vệ cho bọn họ, bà ấy chỉ là một người phụ nữ, nhưng không biết đã lấy sức mạnh từ đâu, dọa khiến cho đám quái vật không dám bước qua ngưỡng cửa nhà ông nữa bước. Trước đây, Lý Cư Kỳ tuy là hộ giàu nhất Lý Gia Tập, nhưng lại sợ bà vợ cả như sợ bị đòi mạng. Giờ bà ấy đã chết, khiến trái tim ông ta trở nên trống rỗng, không còn người nào đáng tin cậy ở bên nữa.

Hà Bạng thấy ông ta không phản ứng gì, liền có chút bức mình: “Người dù có kém cỏi thế nào đi nữa cũng là một người đàn ông, dũng cảm lên một tí có được không hả!”.

Khí thế nam nhi của Lý Cư Kỳ bị kích phát, liền gạt đầu đầy kiên định, lại quay người nhìn ngọn lửa vẫn chưa tàn hết ở trong sân, rồi kéo nàng vợ bé bắt đầu chạy lên núi. Điều kì quái là ở chỗ trước mặt ông ta dần dần hiện ra một con đường trong suốt, giống như một dải lụa kéo dài đến tận sườn núi. Hà Bạng đứng im bất động, dải lụa trong suốt gạt bỏ mọi âm tà sang hai bên, mãi cho tới khi cả hai chạy tới ngôi nhà gỗ của lão Hứa, mới từ từ tan biến.

Đoàn người lại tiếp tục đi về phía trước, sau đó, thấy ba hộ gia đình hợp thành một tiểu viện. Dung Trần Tử gõ cửa rất lâu cũng không thấy có ai ra mở, liền sử dụng khí kinh vượt lên kéo then cửa ra, cả đoàn người bước vào trong tiểu viện, thì thấy ngay trong sân là một con lợn nhà màu trắng nặng tầm hơn một trăm cân, hai mắt màu xanh lục giống như mắt chó sói, thậm chí có thể nhìn thấy thấp thoáng mấy cái răng nanh bên khóe mõm. Trước cửa nhà là một con mèo hoang màu đen rất to đang đứng sừng sững đối cùng với nó, lông trên người con mèo hoang đều dựng ngược cả lên, thỉnh thoảng con lợn dợm tiến lên, thì con mèo hoang liền cong người dậy như một cánh cung, cái đuôi ở phía sau liền xòe ra, như thể có chín cái đuôi, tiếng kêu như xé vải, chói tai vô cùng.

Nhìn thấy cả đoàn người Dung Trần Tử, con mèo hoang đột nhiên kêu lên đầy hưng phấn, như muốn gọi chủ nhân đang ở trong ngôi nhà ra. Hà Bạng nhảy tới xem thử con lợn, nàng không sợ những thứ tà khí sinh ra do hoàn cảnh ép buộc thế này, nhưng con lợn lại không còn chút uy phong nào, chồn sau một góc cả người run rẩy. Con mèo hoang to lớn kêu lên một tiếng meo meo rồi nhảy qua con lợn trắng, tới dụi dụi vào người Dung Trần Tử. Dung Trần Tử xoa xoa đầu nó, nhẹ nhàng nói: “Chuyện ở đây bản đạo đã biết cả rồi, nhất định sẽ chiếu cố đến sự an nguy của gia chủ này”.

Địch khí trên người con mèo hoang to lớn bị đẩy lui sạch sẽ, nó dùng vuốt chạm vào người Hà Bạng, Hà Bạng sợ nó cào lên người, nhưng nó lại nằm rạp xuống đất dập đầu ba cái, lại thè cái lưỡi nhỏ xinh ra liếm liếm lên chân Hà Bạng. Đôi mắt của Dung Trần Tử tràn đầy vẻ ấm áp: “Nó cảm ơn người đã cứu chủ nhân của nó”.

Những người trong nhà đương nhiên cũng nhận ra Dung Trần Tử, thấy hắn như thấy cứu tinh. Dung Trần Tử trấn an mọi người một lượt, thì có một đứa bé tầm sáu bảy tuổi đi đến trước mặt Hà Bạng, tặng cho nàng chiếc khóa bạc nó vẫn thường đeo bên mình, đứa bé ăn mặc tuy đơn giản, nhưng rất sạch sẽ, nở nụ cười vô cùng dễ thương: “Chị à, chị là người xinh đẹp nhất mà em từng thấy, giống như thần tiên trên trời vậy”.

Đám Thanh Huyền, Thanh Vận nghe xong đều thấy kinh hãi – Tiểu quỷ nhà ai mà thông minh quá vậy, liếc mắt đã nhìn ra ngay điểm mấu chốt lợi hại, thật là quá đỉnh...

Quả nhiên, Hà Bạng cười toe toét: “Cứu đi cứu đi, cứu hết toàn bộ!”.

Nàng dừng lại chiêu cũ, để bọn họ đi men theo dải lụa trong suốt hướng thẳng tới ngôi nhà gỗ nằm ở sườn núi. Dung Trần Tử bước vào trong ngôi nhà, không thấy có thi thể nào cả, hắn đoán con lợn ăn hết cả rồi. Người ăn thịt lợn, nhưng đâu biết liệu lợn có hận đến mức muốn ăn thịt người không? Hắn rút kiếm chém đứt đầu con lợn, khẽ nói: “Số mạng của loài súc sinh cũng là oan nghiệt kiếp trước, lúc sinh trước kia không làm việc thiện, tất nhiên sẽ phải đầu thai vào kiếp súc sinh thôi, hôm nay không cần phải bất bình nữa, đi đi”.

Đợi đến khi dọn dẹp tiểu viện xong xuôi, Dung Trần Tử quay lại nhìn Hà Bạng: “Kì thực, người hơn hai ngàn năm tuổi đúng không?”.

Hà Bạng lập tức tiếp lời: “Sao lại hơn, người ta vẫn còn trẻ mà!”.

Dung Trần Tử cười ôn hòa: “Đạo hạnh của con mèo hoang kia phải được hơn trăm năm thì mới có thể ở giữa nơi tà khí bốc lên tận trời này bảo vệ cho chủ nhân của nó bình an vô sự. Nhưng nó lại chỉ có thể hôn chân người...”.

Hà Bạng giậm chân: “Người ta mới chỉ hơn một ngàn năm tuổi thôi, vẫn còn rất trẻ mà!”.

Ngay cả con rắn ba mắt cũng không tin: “Bệ hạ, thời điểm người đi theo Giang Hạo Nhiên đã là đại yêu ngàn năm rồi!”.

Hà Bạng cau: “Lão tử sống hơn bốn ngàn một trăm năm, nói dối đi một chút cũng không được sao!”.

Hơn bốn ngàn một trăm năm, Dung Trần Tử cũng phải bật cười, nhưng yêu quái hơn bốn ngàn một trăm năm trước đã có thể thu nhận đồ đệ... thì có vẻ hơi ít thì phải? Tuy chưa từng nghe nói đến Xí dương quyết, nhưng lúc Giang Hạo Nhiên vận nội công hai bàn tay chuyển sang màu vàng kim hình như đã từng được ghi lại trong điển tịch Phật giáo. Dung Trần Tử dặt tay Hà Bạng, bàn tay nàng vừa mềm lại vừa mịn, làn da trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt như ngọc, đôi mắt đẹp như hồ nước mùa thu, đi suốt từ sườn núi cho đến tận đây, nên nàng cũng hơi mệt, hai gò má hồng hào như hoa đào nở rộ trong tiết trời tháng Ba, tà váy màu xanh nhạt nhẹ nhàng tung bay, phong thái khuyên thành.

Dung Trần Tử lại chưa kịp suy nghĩ được sâu sắc hơn, thì không lâu sau, Hà Bạng đã chỉ tay về phía trước kêu lên: “Tri quan, bên kia có nước!”.

Đi ra khỏi tiểu viện, phía bên ngoài có một cái giếng cũ, nguồn nước rất nhiều, dù có hạn hán đến cả năm thì cái giếng cũng chưa từng cạn nước. Hà Bạng chạy ngay tới bên cạnh giếng, vốc một ít nước lên, khuôn mặt liền biến sắc: “Nước ở đây... có mùi gì vậy?”.

Dung Trần Tử liền bước tới trước, chấm chút nước lên đầu ngón tay rồi ngửi thử, mùi của rắn, còn thoáng chút vị tanh nữa, dường như đã có rất nhiều con rắn trườn qua cái giếng này. Là Minh xà sao? Hiện giờ bọn chúng đang ở đâu? Trong số những người dân trong thôn, phải chăng đã có người bị bọn chúng mượn khí hay bị kí sinh trở thành con rắn rồi rồi không?

Sắc mặt mọi người đều trở nên nặng nề, Hà Bạng cũng hiếm khi nghiêm túc như vậy. Nàng nhìn chăm chăm xuống dưới giếng, miệng giếng vuông vắn, chỉ vừa đủ ột người chui lọt, bốn cạnh được xây bằng đá, rêu xanh mọc thành bụi. Từ trên thành giếng nhìn xuống, chỉ thấy làn nước xanh trong tĩnh lặng.

“Lẽ nào bọn chúng đang ẩn trốn phía dưới?”. Câu này của Diệp Diễm đương nhiên là hỏi con rắn ba mắt rồi. Con rắn ba mắt thò đầu xuống quan sát, so với người khác thì nó còn thấy sợ hơn nhiều: “Nếu như chủ nhân mà biết, nhất định sẽ lột da ta ra mất!”.

Diệp Điềm đá cho nó một phát: “thật không hiểu người có ích ở chỗ nào nữa!”.

Hà Bạng hoàn toàn không thèm để ý, lập tức bồi thêm một câu: “Nó biết dùng đuôi câu cá, câu rất giỏi!”. Con rắn ba mắt soạt một tiếng, lui về sau lưng Hà Bạng.

Dung Trần Tử không quan tâm đến chuyện cãi cọ của các nàng: “Bắn đao xuống giếng xem thử”. nói xong hần liền cởi áo choàng định trèo xuống, Hà Bạng chần chờ giây lát rồi nói: “Tri quan, người thật sự muốn xuống sao?”.

Dung Trần Tử gật đầu, vẻ mặt kiên quyết. Hà Bạng lẩm bẩm: “Bỏ đi, để ta xuống, ở dưới nước thì ta không thêm sợ!”.

Dung Trần Tử biết nàng nhát gan, nên cũng không muốn dọa nàng. Nhưng Hà Bạng lại là người rất ít khi đao đức giả, lời vừa dứt thì cũng nhảy luôn xuống giếng, lúc chạm vào làn nước không hề phát ra chút âm thanh nào, chỉ thấy mặt nước khẽ lặn tẩn gợn sóng.

Tuy Hà Bạng có lai lịch không hề tầm thường, nhưng rốt cuộc Dung Trần Tử vẫn bồn chồn không yên. hần chăm chú nhìn xuống dưới giếng, vẻ lo lắng trong đáy mắt khó lòng che giấu. Diệp Điềm đứng bên cạnh hần, cũng nhìn xuống dưới giếng, dường như đang trấn an hần, lại giống như đang an ủi bản thân mình: “Nàng ta vốn dĩ là Nội tu mệnh thủy, ở dưới nước chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

Dung Trần Tử khẽ ừ một tiếng, mười một người và một con rắn đều không nói gì thêm nữa.

Dưới nước tối tăm, nhưng đây vốn là thế giới của Hà Bạng, nàng nhìn mọi vật ở trong nước hoàn toàn không có chút trở ngại nào. Dưới giếng không có cá, nàng càng bơi càng cảm thấy trống trải. Dần dần trước mắt hiện ra một thảm thực vật màu đỏ sáng rực rỡ, hóa ra đó là một mảng tảo đỏ, hai bên là cột trụ bằng thủy tinh, ở giữa có một con đường, phía cuối con đường là một toà cung điện cũng bằng thủy tinh, làn nước bên người có màu xanh ngọc bích, mềm mại mà thân quen.

Thần sắc Hà Bạng đầy vẻ ngạc nhiên nghi ngờ – không thể nào, sao lại quay về cung Hải hoàng của hải vực Lăng Hà thế này?

Nàng đi men theo đám tảo đỏ, những con sứa ở hai bên có con màu hồng đào, có con màu bảo thạch lam, cảnh sắc nơi đây rất quen thuộc với nàng. Nàng đi đến trước cung điện, cửa chính vẫn rộng mở như bình thường. Hai tên thị vệ cung kính tham kiến nàng: “Hải hoàng bệ hạ”.

Hà Bạng lắc lắc đầu, có một người trong điện chậm rãi tiến lại gần, mái tóc đen dài, quần áo đỏ, bước đi thanh nhã tựa hoa sen: “Lại đi chơi ở đâu vậy?”. Giọng nói của hần ấm áp như ánh mặt trời mùa đông, vừa nói hần vừa đặt chiếc khay xuống bàn: “Hôm nay làm món hải sâm kho hành lá mà người thích ăn nhất, qua đây ăn đi”.

Hà Bạng như người mộng du đi tới cái bàn, trong chiếc đĩa thủy tinh quả nhiên là món hải sâm kho hành lá, còn cả món đậu bắp bảo vi cá. Khuôn mặt người trước mặt ngời sáng, cử chỉ tao nhã: “Lại mãi chơi đến cả người ướt đầm mồ hôi rồi kìa”. hần lấy khăn mềm nhẹ nhàng lau hai tay cho Hà Bạng, “Được rồi, tranh thủ lúc còn nóng mau ăn đi”.

Hốc mắt Hà Bạng trong thoáng chốc đỏ hồng. Đồ ăn rất thơm, thật sự rất thơm. vừa hít hít mấy cái, thì nước miếng đã bắt đầu ứa ra. Nhưng nàng vẫn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi: “Sao ta lại ở đây? Cung Hải hoàng sao lại ở dưới đáy một cái giếng của Lý Gia Tập thế này?”.

Hàng mây thanh tú của Thuần Vu Lâm khẽ nhú lại, dường như không hiểu nàng đang nói gì: “Lý Gia Tập nào cơ?”.

Đột nhiên Hà Bạng nhảy dựng lên: “Đúng rồi, còn cả người nữa! rõ ràng người đã b Minh xà kéo xuống trong khe đá rồi, tại sao lại ở đây?”

Thuần Vu Lâm ngồi bên cạnh nàng, tỉ mỉ gỡ xương cá ra cho nàng, trong giọng nói yêu chiều chất chứa cả vẻ bất lực: “Bệ hạ, người lại đang chơi trò gì vậy? Sáng sớm nay thần đến Đông Hải mua cá, người đã đồng ý ngoan ngoãn ở nhà đợi, kết quả lại chạy ra ngoài chơi, đến giờ mới chịu về. Những Minh xà với khe đá là ở đâu ra thế?”.

Hà Bạng quan sát cách bày trí trong điện, tất cả đều vô cùng quen thuộc, vẻ mặt nàng đầy sợ hãi: “Lẽ nào ta thật sự đang nằm mơ sao? Dung Trần Tử đâu?”.

“A nào?”. Thuần Vu Lâm đổ dành nàng há to miệng, rồi dứt một miếng bánh đậu vi cá đã được gỡ hết xương vào miệng nàng, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: “Dung Trần Tử là ai? Nghe qua hình như là một tên đạo sĩ, tốt nhất bệ hạ chớ có chọc vào đấy”.

Hà Bạng như đang rơi vào một giấc mộng huyền ảo: “không thể nào...”. Nàng ngáp một cái, cúi đầu nhìn cả người mình một lượt từ trên xuống dưới, “Ta đã đi chơi chỗ nào vậy kìa?”.

Thuần Vu Lâm lại bón cho nàng một miếng cá mềm mềm dẻo dẻo, nhẹ nhàng hỏi: “Có ngon không?”.

Hà Bạng cơ hồ như muốn nuốt luôn cả lưỡi xuống bụng, đáp không chút do dự: “Rất ngon!”.

Thuần Vu Lâm khê cười: “Ăn nhanh như vậy sao, ăn xong bệ hạ nên nằm ngủ trưa một lát đi”.

Hà Bạng đang ăn món cá thơm ngon, nhưng vẫn khổ sở suy nghĩ: “Dung Trần Tử đâu rồi?”.

Thuần Vu Lâm lấy khăn lau sạch khóe miệng giúp nàng, nụ cười như một đóa hoa quỳnh: “Lại nói mấy lời kì quái nữa rồi”.

Loáng cái Hà Bạng đã ăn hết số cá. Thuần Vu Lâm xoa xoa bụng nàng: “đã no chưa?”.

Hà Bạng gật đầu, Thuần Vu Lâm liền bế nàng lên, xuyên qua cung điện nguy nga tráng lệ, tiến vào phòng ngủ của nàng, vẫn là cái chăn mà bình thường nàng vẫn đắp. Thuần Vu Lâm đặt nàng lên chiếc giường thủy tinh. Quả thực Hà Bạng có chút mơ màng muốn đi ngủ, nàng biến về thành hình dáng con trai to lớn, cả người đều rút lại vào trong vỏ. Thuần Vu Lâm nhẹ nhàng vỗ lên cái vỏ của nàng, hắng giọng hát một bài ca dao của đại dương.

Lúc Hà Bạng sắp ngủ, thì đột nhiên lại bừng tỉnh – Dung Trần Tử đang ở trên miệng giếng đợi nàng mà. Thuần Vu Lâm rõ ràng đã chết rồi, Thanh Vận còn giúp nàng công mấy quả cam rất to nữa. Nhưng Thuần Vu Lâm đang ở trước mặt sống động như vậy, lẽ nào chuyện ở Thanh Hư quan, thật sự chỉ là giấc mộng Nam Kha [1].

[1] Giấc mộng Nam Kha: Trong “Nam Kha kí thuật” của Lý Công Tá đời nhà Đường có kể truyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy mình đến nước Hòe An. Vua Hòe An thấy chàng tướng mạo khôi ngô nên đã chọn làm phò mã và gả công chúa cho, đồng thời để chàng làm quan Thái thú ở quận Nam Kha. Hai vợ chồng chàng đang sống rất giàu có, hạnh phúc thì bỗng có giặc kéo đến vây quận Nam Kha. Chàng đem quân đi đánh nhưng bị thua. Quân giặc vây thành đánh phá khiến vợ chàng chết trong đám loạn quân. Chàng liền đem tàn quân về kinh đô tâu lại vua cha. Nhưng bị vua nghi kị, nên tước hết phẩm hàm, đuổi về làm thường dân. Chàng vừa oan ức vừa tủ nhục, khóc lóc bi thương. Vừa lúc ấy thì chàng chợt tỉnh giấc, thấy mình nằm dưới gốc cây hòe, trên đầu một nhánh cây hòe chìa về phía nam. Cạnh chàng lại có một ổ kiến lớn, bầy kiến kéo hàng đàn hàng lũ treo lên cây hòe. Từ đó Giấc mộng Nam Kha là chỉ để đời người như một giấc mộng, phú quý quyền thế đều chỉ là hư ảo.

Cơn buồn ngủ ập tới, Hà Bạng lật người ngán cơn buồn ngủ lại – không được, phải nghĩ ra một cách để thử mới được. Ở trong vỏ nàng cắn luôn vào ngón tay mình, đau đến suýt chảy cả nước mắt, bên ngoài Thuần Vu Lâm vẫn nhẹ nhàng vỗ lên vỏ của nàng như lúc đầu, giọng hát êm đềm uyển chuyển. Hà Bạng nghĩ tới nghĩ lui, bỗng thật sự nghĩ ra một cách – Chân thân khi hóa thành hình dáng con người, không phải ở chỗ đó sẽ có một lớp màng gì gì đó sao? Nếu như đang nằm mơ, thì khẳng định là thứ đó vẫn còn, ừ ừ, đúng thế! Mí mắt Hà Bạng càng lúc càng nặng, lại hóa thành hình người cuộn tròn người lại trong vỏ, thò tay ra sờ xuống dưới người mình. Tuy rằng cách này rất xấu, nhưng cuối cùng vẫn có hiệu quả. Ngón trở đi vào hoàn toàn không gặp chút trở ngại nào. Hà Bạng liền dùng Minh tâm chú gột rửa thần thức của mình, xua đi cơn buồn ngủ – không đúng, lão đạo sĩ không phải là mộng, là thật đó! Vậy thì... Thuần Vu Lâm chính là mộng sao?

Nàng mở to vỏ nhìn Thuần Vu Lâm ôn hòa tao nhã như ngọc, những hồi ức trong suốt hơn ba trăm năm qua như bày ra trước mắt, nàng từ từ nhắm mắt lại, rồi đột nhiên bật dậy, giáng xuống một chưởng. Lúc mở mắt ra lần nữa, mọi thứ xung quanh đều bị vỡ vụn, cung Hải hoàng, tảo đồ, sửa, thủ vệ, tất cả đều

không thấy đâu nữa. Dưới đáy giếng lại vẫn là dưới đáy giếng, âm u lạnh lẽo. Mà càng đáng sợ hơn là, Thuần Vu Lâm vẫn còn ở đó.

hắn nhìn Hà Bạng bằng ánh mắt dịu dàng mà bi thương: “Bệ hạ không muốn ở bên thần nữa ư?”

Hà Bạng lắc đầu: “không, người đã chết rồi, người là do con rắn ba mắt biến thành”.

Thuần Vu Lâm khẽ thở dài: “Hãy cùng thần trở về đại dương đi, những ngày tháng ấy chúng ta đều đã rất vui vẻ, không phải sao?”.

Lúc hắn thở dài luôn khiến trái tim người ta thấy vô cùng đau đớn. Hà Bạng chậm rãi lùi lại: “Tiền niệm bất sinh tức tâm, hậu niệm bất diệt tức phật, thành nhất thiết tương tức tâm, li nhất thiết tương tức phật...”. Nàng niệm Phật kệ, tay phải liền xuất hiện pháp trượng, luồng ánh sáng vàng đang gột rửa, khiến nước trong giếng như có linh thức, tấn công thẳng vào Thuần Vu Lâm, hình bóng Thuần Vu Lâm bị nước làm cho nhòe đi, rồi thoát cái, tan ra thành vô hình.

Bỗng nhiên Hà Bạng rất muốn quay về bên cạnh Dung Trần Tử, nàng đi theo hướng dòng nước, nhưng bên thành giếng không một bóng người. Dung Trần Tử lại đi đâu mất rồi?

12. Chương 12

Chương 12: Mây xuân thổi tan rèm trúc mưa

Tại sao phải khổ sở đau đớn để lãng quên một người, thời gian dĩ nhiên sẽ khiến chàng quên hết.

Nếu thời gian không thể khiến chàng quên đi người mà chàng không nên nhớ, thì năm tháng đã qua của chúng ta sẽ còn ý nghĩa gì nữa đây?

Dung Trần Tử ở bên thành giếng đợi không thấy Hà Bạng lên, mà lại thấy một người mà hắn tuyệt nhiên không thể ngờ tới. Bước chân của hắn khẽ hẫng đi một nhịp, khuôn mặt kinh hãi: “Thuần Vu Lâm?”.

Thuần Vu Lâm mặc bộ quần áo đỏ dài chấm đất, phong thái uyển chuyển: “Dung Trần Tử, lâu rồi không gặp”.

Mái tóc hắn đen như được gội mực, khuôn mày tinh tế, lời nói cử chỉ, vẫn ưu nhã như trước kia. Nhưng Dung Trần Tử đã nhìn ra sơ hở rất nhanh: “Chỉ là thứ huyền thuật nhỏ nhoi, sao có thể lừa được ta?”.

Tên Thuần Vu Lâm trước mặt cười khê, khi hắn cười giống như ánh mặt trời mới mọc, tuyệt sắc vô song: “Vì thế nên ta vốn cũng không có ý để lừa Tri quan. Ta đến chỉ vì muốn nói cho Tri quan biết một số việc thôi”. Tay phải của hắn khẽ giơ lên, trong tay liền xuất hiện một cuộn văn thư màu xanh lục. Lòng mày Dung Trần Tử nhíu chặt: “Khế ước thần ma!”.

Tay phải của Thuần Vu Lâm liền xòe ra, thì thấy tờ khế ước cũng từ từ được mở ra: “Hơn ba trăm năm trước, Hà Phán bị trọng thương, là con cháu của ta đã cứu nàng ta, và đã cùng ta định ra khế ước thần ma. Nàng ta bồi dưỡng một thân yêu, làm phụ hồn cho ta, giúp ta thoát khỏi cảnh vĩnh hằng này”.

Dung Trần Tử lùi lại sau một bước, ánh mắt sắc bén như dao. thì ra là vậy, thì ra là như vậy. Vậy là rất nhiều bí ẩn đều đã được giải đáp. Thân thể nàng bị thương nặng, mà vẫn có thể thoát khỏi tay Giang Hạo Nhiên, đủ thấy lúc ấy nàng hoàn toàn không còn sức lực nào để hành động, ngay cả Giang Hạo Nhiên cũng chưa từng đề phòng nàng sẽ bỏ trốn. Thân thể nàng mảnh mai yếu ớt như vậy, sao có thể sống được ở trong nước? Con cháu của Minh xà đã cứu nàng, đưa nàng đến núi Trường Cương, chữa trị vết thương cho nàng. Cái giá phải trả là nàng phải lập khế ước thần ma, giúp Minh xà thoát khỏi phong ấn. Cách làm chính là bồi dưỡng một thân yêu để trợ hồn cho Minh xà, nên nàng mới cuốn Thuần Vu Lâm đi, một lòng bồi dưỡng hắn. Bởi thế, Minh xà mới không ngừng tìm kiếm nàng, nhưng lại giả bộ như chưa từng quen biết nàng. Nên nàng luôn giữ kín mọi điều với Dung Trần Tử, không chịu tiết lộ chân tướng sự việc.

Dung Trần Tử khép hai mắt lại, trái tim như bị dầu thiêu lửa đốt. Diệp Diễm thoáng do dự: “Sư ca, muội cảm thấy việc này tốt nhất nên hỏi thẳng Hà Bạng thì tốt hơn. nói cho cùng những lời của Minh xà, cũng không thể tin hoàn toàn được”.

Dung Trần Tử lắc đầu, nói: “Minh xà dù không đáng tin thế nào đi chăng nữa, thì khế ước ma thần trong tay nó là thứ không thể làm giả được, nàng ấy có ước định với Minh xà là điều không cần phải nghi ngờ gì thêm”.

Thuần Vu Lâm khẽ nở nụ cười giòn tan, trong nụ cười ảm áp ôn hòa thấp thoáng mang theo luồng khí yêu tà: “Giờ các ngươi còn có con đường sống sao?”.

Dung Trần Tử lập tức tung ra một lá bùa màu bạc, Thuần Vu Lâm giống như một ngọn lửa tan ra thành vô hình. Ngay cả con rắn ba mắt cũng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm: “thì ra bệ hạ đã từng gặp chủ nhân nhà ta từ lâu rồi, thậm chí bọn họ còn cùng một phe nữa!”.

Diệp Diễm giẫm một phát lên đuôi rắn, khiến nó nhảy dựng lên, nhưng nó vẫn không hiểu được tình hình trước mắt: “Rốt cuộc hiện giờ ta đang ở phe của chủ nhân nhà ta, hay là ở bên phe Tri quan các ngươi đây? Rốt cuộc ta theo phe của ai đây trời!”.

Hà Bạng đứng ở bên mép giếng, nàng không hiểu đạo thuật, không biết cách phá giải huyền thuật, nên chỉ có thể dựa vào tu vi của bản thân để loại trừ. Nàng cẩn thận suy nghĩ, từ lúc xuống giếng đến giờ nàng cũng chưa đi được xa lắm, dù thế nào đi nữa cũng vẫn đang ở gần cái giếng, nước ở đây chắc chắn là thật. Nghĩ vậy, nàng liền hút toàn bộ nước ở trong giếng ra, giống như đang thổi bong bóng càng tích lại càng nhiều. Chân thân của Minh xà vẫn chưa hiện ra được, nên để tạo ra được cảnh tượng huyền ảo mê hoặc được nàng vốn dĩ là chuyện không hề dễ dàng, vì thế nơi này đương nhiên không thể quá lớn được. Giờ nàng lại bổ sung thêm nước vào, lập tức khiến chúng nổ tung.

Lúc ấy, Hà Bạng mới phát hiện ra mình vẫn đang ở dưới đáy giếng, trong huyền thuật, đáy giếng và mép giếng đã bị đối phương hướng. Nàng bơi đứng lần nữa để đi lên, chỉ thoáng chốc đã nhìn thấy đoàn người của Dung Trần Tử đang đợi ở bên miệng giếng. Nàng reo lên vui sướng lao bổ tới làm nũng: “Tri quan! Khốn khiếp thật, Minh xà đã tạo cảnh tượng huyền ảo ở dưới đó, dọa người ta sợ giật nảy mình!”.

Nhưng Dung Trần Tử lại không hề an ủi nàng, chỉ cúi đầu ừ một tiếng. Hà Bạng cảm thấy có chút kì quái, nhìn khắp xung quanh Diệp Diễm và đám tiểu đạo sĩ đứng sau lưng nàng, hỏi: “Sao vậy?”.

Mọi người không ai trả lời, ngay cả con rắn ba mắt cũng trốn phía sau Thanh Thư không dám lộ mặt. Dung Trần Tử lạnh nhạt nói: “không sao, đi thôi”.

Tất nhiên, Hà Bạng có thể cảm nhận được bầu không khí có gì đó không ổn, nàng nghi ngờ liếc nhìn bên này ngó nghiêng bên kia, cuối cùng vẫn dụi dụi vào người Dung Trần Tử. Nội tâm Dung Trần Tử cũng rất mâu thuẫn, cuối cùng nên tin những lời Minh xà nói, hay tin tưởng Hà Bạng ngây thơ cùng phe với mình? hắn không phải là người dễ dàng bị kích động, cũng biết dụng ý của Minh xà không đơn giản, nhưng chút ít những lời nó nói đều là thật. Hà Bạng thật sự đã lập khế ước với nó, hơn nữa thân thể của Thuần Vu Lâm quả thật là để cho nó sử dụng.

Hà Bạng dựa vào người hắn, giống như một đứa trẻ làm sai thỉnh thoảng lại dụi dụi vào người tỏ vẻ lấy lòng. Trong lòng Dung Trần Tử càng thêm rối loạn.

Tuy Lý Gia Tập bị tà khí bao phủ, nhưng đa phần không phải do Minh xà làm. Nó đem thân thể Thuần Vu Lâm tới đây để tu luyện, nên mới khiến tà khí dày đặc, quái vật sinh sôi nhiều như thế. Hà Bạng ảo não đi phía sau Dung Trần Tử, không biết mình đã lại làm sai chuyện gì. Nàng không phải là người nhanh nhạy, nên những hành động này hoàn toàn là vì chột dạ mà thôi.

Dung Trần Tử muốn đánh nàng, muốn gào thét lên với nàng, lại muốn ôm chặt nàng hôn lên môi nàng, nhưng cuối cùng lại chẳng làm gì cả. Cho dù nàng có khế ước với Minh xà, nhưng nói cho cùng đó là cũng là những chuyện trước đây, có lẽ bản thân hắn nên thật sự thử tin nàng.

Cả đoàn người đi thẳng về phía trước thì thấy một rừng trúc nhỏ, bên ngoài rừng trúc có cái chuồng bò. Hiện giờ những chuyện quái dị cực nhiều, đại đa số súc vật đều đã thành tinh, cũng không biết những con bò ấy đã đi nơi nào. Bên cạnh chuồng có mấy hộ gia đình đang nương tựa vào nhau. Đương nhiên, Dung

Trần Tử đi trước xem xét, Hà Bạng đã nhìn thấy nhà cửa, nhưng chưa bao giờ trông thấy chuồng bò. Nàng đứng bên cạnh chuồng bò nghỉ chân, cái chuồng này được tạo thành từ những tảng đá xếp chồng lên nhau, nhìn từ ô cửa sổ hình vuông nhỏ nhỏ, chỉ có thể thấy được đồng rơm rạ tối om om. Hà Bạng liền thò đầu vào trong xem thử. Vừa nhìn đến cái cọc buộc trâu, thì đột nhiên có một khuôn mặt hiện ra trước mặt nàng – Con người lồi hẳn ra khỏi hốc mắt, giò bọ lúc nhúc, con mắt kia trợn trừng trừng lên nhìn nàng.

Hà Bạng im lặng hai giây, sau đó hét lên một tiếng xuyên tim xé phổi, khiến Diệp Diễm bị dọa sợ nhảy dựng lên. Dung Trần Tử còn chưa kịp lao ra, thì Thanh Huyền đã xông tới trước tiên kéo Hà Bạng ra sau lưng. Cuối cùng mọi người đã nhìn thấy thứ ở bên trong chuồng bò. Chính là Lý Bàn, thằng bé bị chó cắn chết. Mũi của nó cũng đã biến thành màu đen sì, trong miệng còn phun là một luồng khí màu xanh lục. Thanh Huyền lấy ra một lá bùa Trần thi từ chiếc túi giắt ở thắt lưng, dính lên trán nó. Động tác của nó liền khựng lại, nhưng chưa được bao lâu, bùa Trần thi tự nhiên bốc cháy. Cũng may lúc ấy Dung Trần Tử từ trong nhà chạy ra, tay kết ấn, ấn một lá bùa lên trán cái xác.

Lý Bàn không ngừng há to miệng, dường như muốn nói gì đó, Dung Trần Tử ghé tai đến, nó chỉ vào Hà Bạng, giãy giụa nói: “Thủy yêu... giết người...”.

Hà Bạng trừng lớn hai mắt: “Ai? Ta ư?”.

Rồi đột nhiên cả người Lý Bàn co giật, trên cơ thể thối rữa không còn da để lộ ra cơ thịt trắng ớn, giống như đám sâu bọ đang bò lúc nhúc. Diệp Diễm đã quay người nôn mửa từ lâu. Hà Bạng từ từ lui về phía sau, nàng cũng không vui. Nếu dựa theo tính cách của nàng, thì hiện giờ sớm đã giận dữ rồi. Nhưng nàng biết mình không thể bỏ đi được, nên trấn tĩnh hơn hẳn lúc bình thường: “Ta không biết người đang nghĩ gì, nhưng lúc này người nhất định phải tin ta. Vì hiện giờ chỉ có một Nội tu là Cao Bích Tâm, hơn nữa pháp thuật thuộc mệnh phong nàng ta tu luyện không quá ba trăm năm, nền tảng của nàng ta có bao nhiêu ta hiểu rõ nhất. Nếu chỉ dựa vào một mình nàng ta, các người tuyệt đối sẽ không giết chết được hai con Minh xà đó đâu”.

Nàng nói “các người”, trái tim Dung Trần Tử nhói đau, đột nhiên trầm giọng nói: “Ta tin người”.

Hà Bạng có chút nghi ngờ – Chính nàng cũng thấy hơi chột dạ, “thật chứ?”.

Giọng điệu Dung Trần Tử dần dần trở nên trầm ổn: “Ừ”.

Hà Bạng vui vẻ khoa chân múa tay, nàng áp má vào lồng ngực Dung Trần Tử, tư thế vô cùng thân mật: “Tri quan, người là tốt nhất!”.

Dung Trần Tử vuốt ve mái tóc dài của nàng: “đi thôi, chúng ta đến phía trước xem còn có người nào khác nữa không”.

Hà Bạng đi sau lưng hắn, sung sướng vui vẻ. Con rắn ba mắt lén lút lút lút sát lại gần bên tai nàng, khẽ hỏi: “Bệ hạ, rốt cuộc là người theo phe nào?”.

Hà Bạng giẫm thẳng chân lên đuôi con rắn, giẫm đến mức nó phải nhảy bật dậy.

Mấy hộ gia đình bên cạnh chuồng bò đều đã gặp nạn, trong nhà lộn xộn bừa bãi, những bức tường đá đều vương đầy máu. Còn có một hộ gia đình hoàn toàn không thấy hài cốt đâu, chỉ nhìn thấy trên nóc nhà có một lớp huyết tương đã khô. Dung Trần Tử không muốn cho Diệp Diễm và Hà Bạng vào trong, nhưng Diệp Diễm lo lắng bên trong vẫn còn có người sống, nên bước vào tìm kiếm. Hà Bạng thì lại xem xét với vẻ mới mẻ, ngó nghiêng mỗi thứ một tí. Nên cả hai người cùng bước vào. Nhưng sau khi bước qua cửa mục đích lại không giống nhau, Diệp Diễm tìm ở phòng ngủ, Hà Bạng lại lục lọi ở phòng bếp. Lý Gia Tập vốn dĩ rất nghèo, ngôi nhà của mấy hộ gia đình này quả thật chỉ có bốn bức tường trống, nên tất nhiên trong phòng bếp sẽ chẳng có thứ gì ngon để ăn cả, trái lại Hà Bạng còn tìm được một thằng bé đang ở trong ang đựng gạo. Thằng bé tầm bốn năm tuổi, mặc áo bông quần vải, đã đói đến mức không còn chút sức lực nào nữa. Hà Bạng cảm thấy không thể tay không mà quay lại như vậy được, bèn ôm thằng bé ra. Diệp Diễm liền bước lên đón lấy trước tiên, vừa hay Thanh Thư đang công mấy quả cam, liền lấy ít nước cam mớm cho nó.

Hà Bạng đứng ở bên cạnh thò đầu ra nhìn, nào ngờ thằng bé liền mở to mắt, lập tức chỉ vào nàng hét toáng lên: “Thủy yêu! Sư phụ, là nó giết chết cha cháu, mẹ cháu và cả bà ngoại cháu nữa!”.

Hà Bạng sờ sờ mũi, không chút lo lắng: “Nếu như là ta giết người, thì căn bản sẽ không có chút dấu vết nào trên đất đâu”.

Mặt Dung Trần Tử đột nhiên tái đi: “Lẽ nào có con rắn mượn khí, giả mạo người?”.

Hà Bạng lắc đầu: “Nếu như hắc tu tiên, sở trường nhất định là biến hóa. nói không chừng có lẽ có thể biến thành hình dạng của ta”.

Dung Trần Tử gật gật đầu, lại tiếp tục tìm kiếm mấy hộ gia đình nữa, cứu được hơn mười mấy người còn sống. Cuối cùng thì cũng không còn chút sinh khí nào của con người nữa. Dung Trần Tử liền tập trung tất cả mọi người lại, rồi thở dài, ai mà ngờ được một thôn trang yên ả, lại gặp phải tai họa không đầu như vậy.

hắn dặn dò Diệp Diễm: “Chúng ta cùng mở kết giới, để cho bọn họ đi”.

Diệp Diễm không nói lời nào, hai người bấm niệm khẩu quyết, cũng không nhìn thấy động tác ra sao, một tầng kết giới trong suốt tự nhiên tiêu tan. Dung Trần Tử phái hai tên đệ đệ bảo vệ cho bọn họ ra khỏi trấn Lăng Hà, trước tiên tạm thời đến ở tại An Quốc tự, còn mình thì dẫn Diệp Diễm, Hà Bạng và mọi người vội vàng tới núi Trường Cương nơi phong ấn Minh xà. hiện giờ hồn thức của Minh xà đã thoát khỏi cảnh vây hãm, nhưng thân xác của nó thì vẫn còn ở đó. một khi thân xác nó bị phá hủy, thì nghĩa là đại sự đã thành.

Lúc đến được núi Trường Cương, đám người Giang Hạo Nhiên đã động thủ với Minh xà rồi. Quả nhiên, Cao Bích Tâm mỗi một đến độ mặt mày xanh tái đôi môi trắng bệch, pháp thuật thuộc mệnh phong năng ta tu luyện không quá ba trăm năm, quả thực không thể chống lại được hai con thú thần thượng cổ.

Nhìn thấy đám người Dung Trần Tử đã tới, Giang Hạo Nhiên cũng phải thở phào nhẹ nhõm – hắn đã đánh giá thấp hai con rắn này rồi. Trang Thiếu Khâm vội biếng chỉ thích trốn tránh, đến giờ vẫn rất ổn, mũ áo chỉnh tề, thư thái phiêu diêu. Dung Trần Tử vừa đến, hắn liền không dám ra vẻ đắc ý nữa, vội vàng lao lên đầu. Hà Bạng đi tới bên ngoài rìa, thì không chịu đi tiếp nữa. Dung Trần Tử có kéo nàng cũng không đi.

Giang Hạo Nhiên quá hiểu nàng, hỏi thẳng: “Nàng muốn thế nào?”.

Hà Bạng rất nghiêm túc: “Muốn ta giúp giết Minh xà, được thôi. Trả lại đồ của ta cho ta”.

Sắc mặt Giang Hạo Nhiên khê tái đi, Cao Bích Tâm sợ đến hồn bay phách tán: “Họ Giang kia! Chẳng đã đồng ý với nàng ta?”.

Hà Bạng ngồi lên một tảng đá, gió núi thổi từ dưới lên khiến váy áo của nàng tung bay cùng mái tóc đen dài, người đẹp như tranh vẽ: “Vậy thì ta đi!”.

Nàng nhảy từ trên tảng đá xuống, toan nhấc chân muốn bỏ đi thật. Giang Hạo Nhiên đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng: “Phán Phán”. hắn hạ thấp giọng, gọi nàng hết sức dịu dàng: “Thiên phong linh tinh đã ở trong người Bích Tâm rồi, sao có thể lấy ra được chứ?”.

Hà Bạng chậm rãi rút bàn tay ngọc ngà ra, thần thái lạnh lùng kiêu ngạo: “Lúc trước không phải cũng lấy từ trong cơ thể ta ra đó sao?”.

Cuối cùng Dung Trần Tử cũng hiểu tại sao nàng lại muốn đi cùng hắn đến Lý Gia Tập trước, nàng vốn dĩ không hề có ý định cứu người, điều mấu chốt vẫn là thương nhớ viên thiên phong linh tinh kia. Vào thời khắc quyết định cuối cùng, điều kiện đàm phán là quan trọng nhất. Mỗi việc nàng làm, dường như đều có mục đích khác.

Giang Hạo Nhiên do dự hồi lâu, rồi đột nhiên hắn hạ quyết tâm: “Nếu như... ta trả lại thiên phong linh tinh đó cho nàng, nàng sẽ đồng ý trở về sông Gia Lăng cùng ta chứ? Phán Phán, tình cảm ta giành cho nàng chưa từng thay đổi, không phải lúc đầu nàng cũng yêu ta đó ư? Bất kể có mượn thế nào, nàng đều sẽ đợi ta về nhà. Trời lạnh nàng nâng nặc đôi chân. Chúng ta đã cùng nhau bắt cá vượt trên sông... Những chuyện trong quá khứ, nàng thật sự có thể buông bỏ được hết sao?”.

hắn đỡ lấy bả vai nàng, Hà Bạng lặng yên nhìn hắn, dường như tình ý trong những lời hắn nói đều vô cùng chân thành, nhưng với nàng đó là lại câu chuyện của người khác: “Muốn ta ra tay đổi phó với Minh xà,

được thôi”. Giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng từng câu từng chữ lại cực kì rõ ràng: “Trả lại đồ của ta cho ta”.

Trận chiến với Minh xà đã diễn ra được một nửa, Giang Hạo Nhiên cũng đã dốc một lượng nhân lực, vật lực cực lớn vào đây, nên không thể bỏ dở giữa chừng được. Về mặt nàng lạnh lùng như băng tuyết, không cho người khác cơ hội thương lượng con đường sống.

Nếu như là hai ngày trước nàng đưa ra yêu cầu này, có lẽ Giang Hạo Nhiên còn có thể mời vài vị Nội tu cùng trợ chiến, nhưng hiện giờ mới nàng nhắc đến, thì hắn đã không còn đường lui nữa rồi. Hắn đành nhìn về phía Cao Bích Tâm. Ánh mắt của Cao Bích Tâm ngập tràn nỗi sợ hãi không nói lên lời: “không, biểu ca!”.

Sắc mặt Hà Bạng lãnh đạm như nước, phản ứng duy nhất, chỉ là đưa ra một thanh đao hình chớp trong suốt.

Đột nhiên Diệp Diễm nhớ tới lúc ở trong Thanh Hư quan, chính miệng nàng đã rất thản nhiên nói một câu – Món nợ tình cảm ngày trước, sớm muộn gì cũng phải thanh toán cho thật sòng phẳng.

Giang Hạo Nhiên nắm chặt lấy thanh đao hình chớp trong suốt của Hà Bạng, Cao Bích Tâm bước từng bước thối lui, về mặt hắn trầm tĩnh, tựa như việc lấy thiên phong linh tinh ra đơn giản giống như rút một cái trâm cài trên mái tóc của Cao Bích Tâm vậy: “không nguy hiểm đến tính mạng đâu, mọi người không cần phải sợ”.

Nhưng Cao Bích Tâm liên tục lùi lại, giọng nói thê lương: “Biểu ca!”.

Giang Hạo Nhiên thở dài, từ từ tiến lại gần nàng ta, tay phải khẽ giơ lên, cũng không biết đã điểm vào huyệt đạo nào của Cao Bích Tâm, mà chỉ trong nháy mắt Cao Bích Tâm đã không thể động đậy được nữa. Nàng ta mở to miệng nhưng không thốt ra được tiếng nào, ánh mắt kinh hoàng tuyệt vọng. Thanh đao hình chớp không có cạnh, nhưng lại sắc nhọn vô cùng. Giang Hạo Nhiên giơ thanh đao lên, còn chưa tiếp xúc với da thịt, thì lồng ngực của nàng ta đã bị rạch mở, trước đó đã phong ấn huyệt đạo, nên máu chảy ra không nhiều lắm, chỉ có một đường màu đỏ cỡ ngón tay út chạy dọc theo bộ váy áo nhạt màu của nàng ta.

Hai ngón tay của Giang Hạo Nhiên tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, thò vào trong khoang ngực của Cao Bích Tâm không chút trở ngại. Diệp Diễm đã quay mặt đi không thể nhìn tiếp được nữa. Hà Bạng ngồi trên một tảng đá lớn, đứng đưa chân nhàn nhã, vẫn còn tâm tư để nói chuyện: “Đạo pháp của người vẫn rất giỏi”.

Giang Hạo Nhiên không nói lời nào, thanh đao hình chớp lại khẽ rạch thêm một đường, con ngươi của Cao Bích Tâm lồi ra, cơ hồ muốn lọt ra khỏi hốc mắt. Hai ngón tay của Giang Hạo Nhiên nhanh như chớp, vừa chạm vào lập tức rút ra, sau đó lấy một loại thuốc bí truyền cầm máu cho nàng ta. Hà Bạng tung tăng chạy đến, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên: “Đây là cao tái tạo da liền xương cốt, người cho nàng ta dùng thử xem, tốt lắm đấy”.

Giang Hạo Nhiên nhận lấy cao thuốc, còn tay nàng đã cầm được thiên phong linh tinh. Tất cả mọi người bao gồm cả Dung Trần Tử lần đầu tiên được nhìn thấy bảo vật của tạo hóa. Thiên phong linh tinh vừa hiện ra, gió trên núi Trường Cương đột nhiên an tĩnh hẳn đi, dường như đang đợi mệnh lệnh từ tân chủ nhân. Hình dạng của nó không giống với những viên trân châu mà mọi người vẫn thường tưởng tượng, chỉ thấy nó nhỏ dài như một sợi tơ, lại lúc ngưng lúc tụ, dường như vô hình, màu sắc của nó cũng biến hóa tùy theo khung cảnh xung quanh, nhìn dưới ánh sáng ban ngày thì là màu vàng kim long lanh rực rỡ, nhìn ở trong nước thì lại giống như mặt nước xanh biếc khẽ gợn sóng, tất cả ánh sáng như một dòng chảy đang lưu chuyển. Hà Bạng chậm rãi đưa nó vào linh hồn mình, còn Giang Hạo Nhiên thì bôi thuốc cho Cao Bích Tâm.

Ngay cả Dung Trần Tử cũng thấy ngạc nhiên không hiểu tại sao hắn lại dám dùng thuốc của Hà Bạng. Nhưng quả thật loại cao thuốc này lại rất tốt, chỉ thoáng chốc máu đã ngừng chảy. Hà Bạng mở to mắt, đôi mắt vừa to lại vừa sáng, trong veo như nước vô cùng động lòng người: “Cao Bích Tâm, sau này ta sẽ không hận người nữa!”.

Nàng tung tăng nhảy chân sáo vào trong giúp Trang Thiếu Khâm giết con rắn ba mắt, Dung Trần Tử và Giang Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nhau, Giang Hạo Nhiên thở dài, cũng không nói gì thêm.

Khe đá trong núi Trường Cương đã được đào ra, hiện giờ, nơi phong ấn Minh xà đã biến thành một cái hố sâu hơn hai trượng. Dung Trần Tử liếc mắt nhìn, mới hiểu tại sao Giang Hạo Nhiên không thể bỏ qua cho Minh xà – Giang Hạo Nhiên đã điều động một lượng lớn đệ tử tới, đến nay số người chết đã hoàn toàn vượt xa so với tượng tưởng. Giang Hạo Nhiên cũng không biết bên trong có hai con Minh xà. Hắn không thể rút lui, trả cái giá lớn như vậy, nhất định phải có thu hoạch.

Hà Bạng có được thiên phong linh tinh, gió khiến thể nước chảy mạnh hơn, pháp thuật của nàng vốn dĩ thuộc mệnh thủy nên giờ lại giống như hổ mọc thêm cánh. Huống hồ, suy cho cùng nàng có tới hơn bốn ngàn năm đạo hạnh, đẳng cấp của Cao Bích Tâm quả thật không thể sánh kịp. Giang Hạo Nhiên, Dung Trần Tử cùng Giả Nghiệp đại sư và một vài Võ tu có thực lực đứng chặn trước nhất, cận chiến cùng Minh xà. Hành Chỉ chân nhân, Trang Thiếu Khâm cùng Diệp Diễm và những người khác ở giữa, toàn bộ đệ tử của Giang gia đều là Thủy tộc, có người làm nhiệm vụ trừ nước, có người đứng từ xa cùng Hà Bạng tấn công Minh xà.

Hà Bạng lại sử dụng thuật Phong liệt, mọi người chỉ kịp nhìn thấy một luồng nước tấp vào mặt, con rắn cái phun lửa muốn làm tan băng, nhưng lập tức bị một cơn gió màu đen có sức mạnh như một cơn lốc điên cuồng tấn công. Con rắn cái không thể tránh được, đành thu tất cả ngọn lửa về, trong cơn hoảng loạn nó lấy đuôi mình ra chắn, nhưng lại có một cơn gió mạnh cuốn tới, xoắn đuôi nó vỡ nát như vụn một ống tre. Nó gào lên một tiếng, dường như muốn thối lui. Nhưng sợi xích sắt ở quanh eo vẫn chưa hoàn toàn bị gãy đứt, nên phong ấn chưa mất hiệu lực, nó chỉ biết lặn lộn trên mặt đất. Cơn sóng tấn công lần thứ hai của Hà Bạng đã đến, cuồng phong kèm theo nước, ngọn lửa của con rắn cắn bản không thể chống đỡ được, ngay cả nọc độc nó phun ra cũng bị hất ngược trở lại. Trong lòng Giang Hạo Nhiên vô cùng khiếp sợ, ngay cả Dung Trần Tử cũng có chút kinh hãi – Nàng tới giết Minh xà, liệu có phải vì thèm muốn thiên hỏa linh tinh không? Nhưng trận chiến đang đến hồi kịch tính, hắn không cho phép bản thân mình nghĩ nhiều, cố gắng ngăn chặn sự tấn công của Minh xà.

Minh xà thấy không thể làm gì được Hà Bạng, đành ngoác miệng định nuốt hết tất cả những người trước mặt vào bụng. Nào ngờ, cơn gió thứ ba của Hà Bạng mang theo nước lao tới, cuồng phong cuốn thẳng vào miệng nó. Lần trước nó đã bị đoàn người của Dung Trần Tử đánh cho trọng thương, sức lực đã tiêu hao rất nhiều, giờ lại thêm cuồng phong lao vào người tựa một đường đao quét qua, chỉ trong nháy mắt nó liền phụt ra một vũng máu lớn, cơ thể to lớn tê liệt, khê co giật vài cái, rồi bất động.

Hà Bạng trốn sau lưng Trang Thiếu Khâm, hồi lâu sau mới thò đầu ra nhìn, lúc ấy mọi người mới phát hiện ra tại sao Nội tu tu vi cao luôn là bảo bối khiến các bang phái tranh đoạt không ngừng nghỉ – Trong môn phái có một Nội tu, không phải việc gì cũng sẽ thành làm chơi mà ăn thật sao? Nhưng cũng đúng là Nội tu không dễ nuôi, vừa mỏng manh lại vừa yếu ớt, nên hiện giờ Nội tu tu vi cao trở nên khan hiếm như lông phượng hoàng, sừng kì lân vậy.

Hà Bạng lại được sở hữu thiên phong linh tinh, nên giờ mang ra nghịch một cách vô cùng hưng phấn, lát thì Phong truyền, lúc lại Phong liệt, ngay cả pháp thuật mệnh thủy cũng tăng tiến thêm vài bậc. Nàng hoa chân múa tay. Nhưng có câu vui quá hóa buồn, mọi người nhìn thấy con rắn cái đổ gục xuống đất, đều thở một hơi dài nhẹ nhõm, ngay cả Hà Bạng cũng hơi hơi dựa người về phía trước hưởng thụ thành quả của mình. Không ngờ, con rắn đục trong phong ấn bất chợt nhảy ra – Phong ấn trói buộc nó lúc ban đầu đã hoàn toàn bị phá vỡ. Mức độ sát thương của thuật pháp mệnh phong cực lớn, đã giết chết được con rắn cái, nhưng lại phá hủy luôn cả kết giới đang phong ấn hai con rắn.

Mọi người đều vô cùng hoảng hốt, con rắn đục vừa thoát ra khỏi vòng vây, liền phun thẳng ra một luồng chướng khí hơn ngàn năm, mọi người đều che chắn ỳnh. Hà Bạng không kịp thi triển pháp thuật, theo bản năng trốn về phía Dung Trần Tử, nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Dung Trần Tử lại xoay người ôm lấy Diệp Diễm, dùng sức lặn tránh sang một bên. Trang Thiếu Khâm cho rằng Dung Trần Tử sẽ bảo vệ Hà Bạng, nên hắn cũng ôm lấy Diệp Diễm. Cả ba người ôm lấy nhau lặn ra sau, tránh được luồng chướng khí vạn năm kia.

“Tri quan!”. Hà Bạng vươn tay ra, nhưng chỉ chạm vào vũng máu rắn lạnh ngắt.

Trong màn sương khói dày đặc chỉ nghe thấy tiếng kêu khe khẽ, Minh xà lao thẳng tới chỗ Hà Bạng, cái đuôi ở xa xa cuốn lấy nàng kéo nàng ra khỏi hang động.

Đến khi Dung Trần Tử thanh lọc được chướng khí, mặt hắc liền biến sắc – Tuy luôn miệng nói rằng phải tin tưởng Hà Bạng, nhưng trong thâm tâm, hắc vẫn luôn nghi ngờ nàng. Nên trong thời điểm nguy hiểm nhất, hắc đã chọn cứu người thân của mình, vứt bỏ nàng. Trang Thiếu Khâm và Diệp Diễm lặng im nhìn hắc, không ai nói một lời. Trong chiếc hố sâu hơn hai trượng, máu của con rắn cái đã ngập tới tận mu bàn chân, còn Minh xà đực thì đã không thấy đâu nữa.

Dung Trần Tử từ từ siết chặt hai tay lại thành nắm đấm, môi dưới bị cắn đến bật máu. Giang Hạo Nhiên cũng thẳng thốt: “Phán Phán đi đâu rồi?”. Thấy Dung Trần Tử vẫn đang ôm Diệp Diễm, hắc đột nhiên nổi giận: “Dung Trần Tử! Phán Phán đâu?”.

Dung Trần Tử cúi đầu, hắc quả thật không thích hợp để làm một Võ tu. một Võ tu trong bất cứ tình huống nào cũng chỉ quan tâm đến Nội tu của mình, cho dù người đang cận kề với cái chết là bằng hữu chí thân, thì cũng biết rõ ai mới là người quan trọng nhất. Hà Bạng sai, sai vì đã quá tin tưởng hắc. Nếu như lúc đó nàng ở bên Giang Hạo Nhiên, Giang Hạo Nhiên nhất định sẽ không bỏ mặc nàng.

Trước đây, hắc luôn cảm thấy Giang Hạo Nhiên mất Hà Bạng là hắc ta tự làm tự chịu, nhưng đến giờ, hắc mới hiểu chính hắc cũng đã sai quá nhiều. Minh xà bày ra trăm mưu ngàn kế như vậy, cũng chỉ vì muốn đối phó với Hà Bạng. Có lẽ Hà Bạng thật sự đã từng có giao dịch gì đó với nó, nhưng giữa hai người từ lâu đã không phải là đồng minh.

Trong thân thể của Minh xà cái quả đúng là chứa rất nhiều bảo vật thượng cổ, mặc dù không có thiên hỏa linh tinh, nhưng cũng đủ để trả cho tính mạng của mười mấy đệ tử khiến Giang gia vạn phần vui mừng. Nhưng trong giờ phút này Giang Hạo Nhiên và Dung Trần Tử không mấy may có chút vui vẻ nào – một cô gái mong manh yếu ớt như Hà Bạng, rơi vào tay Minh xà, sao có thể chịu đựng được?

Dung Trần Tử dẫn đám đệ tử đi tìm kiếm khắp Lý Gia Tập thêm lần nữa, cẩn thận đến độ ngay cả hang chuột cũng không tha. Trang Thiếu Khâm lệnh cho Thiên hộ dẫn quân tìm ở trấn Lăng Hà, còn Giang Hạo Nhiên đến tìm Long Vương, sau khi có được sự đồng ý liền dẫn Thủy tộc tìm kiếm ở hải vực trấn Lăng Hà.

Suốt mấy ngày liền, vẫn bật vô âm tín. Minh xà đực giống như đã hoàn toàn biến mất.

Còn Dung Trần Tử càng lúc càng trầm mặc.

Lúc tỉnh lại, Hà Bạng thấy mình đang ở trong một cái nồi, đúng vậy, một cái nồi đen kịt. Từ trong vỏ trai nàng thò đầu ra nhìn, bốn bề rất yên tĩnh, xung quanh là vách đất, khô cong đến nứt nẻ. Tuy trước đây nàng vẫn luôn rất thích nồi, nhưng khi chính bản thân mình ở trong đó thì lại cảm thấy không hay chút nào. Nàng thò chân riu muốn trèo ra ngoài, nhưng chân vừa hạ xuống lập tức vang lên một tiếng xèo xèo, nàng cuống quýt thu chân lại, mới phát hiện ra cái nồi đã bị đốt nóng đến mức đỏ rực. Chỉ vì vỏ trai của nàng tích tụ được linh khí ngàn năm, nên tạm thời mới ngăn chặn được luồng sóng nhiệt.

Hà Bạng hoảng sợ, nếu như không được bổ sung thêm nước, sớm muộn gì vỏ trai của nàng cũng sẽ bị thiêu rụi, đến lúc đó phải làm sao?

Nàng muốn tập hợp lại tất cả số nước cuối cùng định Độn thủy ra ngoài, nhưng rõ ràng nơi này đã được bố trí trận pháp, kết giới chuyên dùng để đối phó với pháp thuật mệnh thủy và mệnh phong, nàng thi triển pháp thuật mấy lần liền, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Lượng nước mất đi càng lúc càng nhanh, nàng lại không thể tụt xuống được, chỉ biết khóc rưng rức. Nàng khóc một hồi, chẳng thấy ai để ý tới, đành liên tục di chuyển vỏ trai, một mực muốn trèo ra khỏi miệng chiếc nồi sắt nóng đỏ này. Chiếc nồi vừa to lại vừa sâu, ngọn lửa bên dưới càng cháy càng đượm, Hà Bạng hết cửa cầu cứu, đành ngồi giữa nồi ngoác miệng khóc thật to.

Hà Bạng không biết mình đã trong cái nồi đó bao nhiêu ngày, trong nồi càng lúc càng nóng, vỏ trai của nàng đã dần dần bắt đầu không cách nhiệt được nữa. Nàng chỉ có thể dùng từng chút từng chút một lượng nước dử trữ trong người để hạ nhiệt độ trên vỏ trai xuống, nhưng nước càng ngày càng ít, nàng cũng càng lúc càng yếu hơn. Đến ngày thứ năm, có một lần Minh xà đực trong tướng mạo của Thuận Vu Lâm tới xem nàng, Hà Bạng hi vọng nó sẽ dựa gần vào thêm chút nữa, nhưng rõ ràng nó rất sợ Hà Bạng, nên không dám lại gần.

Rất nhiều Nội tu đều có tuyệt kỹ bảo vệ tính mệnh lúc sau cuối hoặc tuyệt kỹ cùng kẻ địch đồng quy vu tận, có người thậm chí còn không cần dựa vào pháp thuật để thúc đẩy. Nó là một con rắn cực kì thận trọng, sẽ

không để cho Hà Bạng có được cơ hội như vậy. Có thể nói, nó hận Hà Bạng đến tận xương tủy, mối thù oán của hai người có nguồn gốc từ hơn ba trăm năm trước, lúc đó Hà Bạng bị trọng thương trốn thoát khỏi Giang phủ, trên đường đi đã gặp được con Minh xà nhờ mượn khí mà nở được ra từ trứng, Minh xà đã dẫn nàng tới núi Trường Cương. Lúc ấy, phong ấn vẫn chưa hoàn chỉnh, con Minh xà được nhìn ra được tuổi tác và thiên thủy linh tinh của nàng, một lòng muốn lấy làm của riêng, liền dùng huyết mạch thượng cổ để giữ lại tính mệnh cho nàng, rồi cùng lập ra khế ước thần ma, bắt Hà Bạng phải bồi dưỡng một pháp yêu cho nó, giúp nó thoát khỏi cảnh bị giam cầm. Khế ước thần ma là một loại bằng chứng giao dịch cực kì nghiêm túc, giới hạn trong tam giới thần ma, một khi đã có hiệu lực, thì nhất định phải hoàn thành. Hà Bạng đã kí, nên con Minh xà được rất yên tâm, để cho nàng đi.

Vốn dĩ tất cả đều đang vô cùng tốt đẹp, nhưng Hà Bạng vừa ra khỏi núi Trường Cương thì đã giết con Minh xà con mà khó khăn lắm mới mượn khí để nở ra được, rồi bật vô âm tín. Minh xà vô cùng tức giận, nó cũng thấy kì lạ bởi tại sao đã có khế ước thần ma, mà nàng ta vẫn có thể lật lọng được. Về sau vào một ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, nó đã cùng con rắn cái nghiên cứu kĩ càng lại tờ khế ước đó, mới phát hiện ra trên đó không ghi lại ngày có hiệu lực. nói cách khác, Hà Bạng đồng ý bồi dưỡng một pháp yêu cho nó, nhưng không nói trong bao nhiêu năm, một trăm năm cũng được, mà một nghìn năm cũng xong... dù sao cũng không có kì hạn.

Minh xà mất hết sạch cả thể diện, từ đó, nó hận Hà Bạng đến ngứa cả răng, nên mỗi khi có một quả trứng rắn nở ra thành công, nó đều muốn đi tìm nàng để rửa mối nhục này. Giờ nàng đã rơi vào tay nó, lí nào nó lại dễ dàng cho qua như vậy? Chỉ là hiện tại trong người Hà Bạng đang có phong, thủy linh tinh, nếu nó cũng hơi chần, không dám hành động thiếu thận trọng. Nó đành phải nhốt nàng trong bùn, làm hao tổn số nước dự trữ trong cơ thể nàng, khiến nàng thoi thóp. Đến lúc đó, bất kể là muốn có hai viên linh tinh hay muốn tính mạng của nàng, chẳng phải đều dễ dàng như trở bàn tay, không cần phải lãng phí chút sức lực nào sao?

Cuối cùng, ngay cả khốc Hà Bạng cũng không dám nữa, lượng nước trong cơ thể càng ngày càng ít, nàng gầy đến nỗi thành một đồng khô dát. trên thế gian này có hàng ngàn loại hình phạt tàn khốc, nhưng đối với một sinh vật sống dưới nước như nàng, không gì kinh khủng bằng chết khát. Hà Bạng chẳng thể thốt lên lời, hơn bốn ngàn năm, lúc đầu khi sư huynh vứt bỏ nàng, nàng cũng chưa từng tuyệt vọng đến thế. Nàng ở trong vỏ trai, thỉnh thoảng rên rỉ vài tiếng, rồi không nhúc nhích gì nữa.

Dung Trần Tử tìm kiếm đến sắp phát điên rồi, hắn đã lật tung cả Lý Gia Tập và trấn Lăng Hà lên, nhưng rốt cuộc người đang ở đâu chứ? Suốt mấy ngày nay hắn vẫn chưa uống một giọt nước nào, Diệp Diễm vừa cuống lại vừa thương: “Sư ca, huynh uống chút nước trước đi đã. Tìm được nàng ta rồi, chúng ta vẫn còn một trận khổ chiến với Minh xà. Nếu như huynh gục, thì lấy ai đối phó với Minh xà đây?”

Những lời đó không mấy may lọt vào tai Dung Trần Tử, đạo lí đó hắn hiểu cả, nhưng trong lòng lại không sao dứt bỏ được. Nàng yếu ớt như vậy, vừa tham ăn lại ham chơi, bình thường quên không cho ăn một chút xiu thôi nàng đã gào thét kêu đói, nàng cũng không chịu được mệt, đi bộ có vài bước đã muốn có người bế. Vì đối phó với Minh xà, mà suốt cả chặng đường cũng không cho nàng ăn được, bữa ăn cuối cùng cũng chỉ là mấy quả cam ở Lý Gia Tập. hắn bắt đầu có những suy nghĩ đáng sợ, trái tim đau đớn như bị vụn xoắn.

Giang Hạo Nhiên cũng đã lệnh ọi người đi tìm kiếm khắp nơi, bất luận là trước đây đã làm những gì, nhưng chỉ ít hắn cũng có chút thật lòng với Hà Bạng. Giang gia cũng tương đối quan tâm đến việc tìm kiếm Hà Bạng, hiện giờ trong người Hà Bạng đang tập hợp cả hai viên linh tinh, hơn thế phong, thủy có thể hỗ trợ được cho nhau, nếu như có thêm thời gian, nhất định có thể có được thuật pháp thượng thừa. Còn nếu như nàng ta yếu ớt quá, thì có khi sẽ lấy lại được phong, thủy linh tinh cũng không biết chừng...

Long Vương bên phía Đông Hải không biết sao cũng biết được tin, liền phái vài Hải tộc đến. Có được sự giúp đỡ của Hải tộc, Dung Trần Tử liền dựa vào luồng khí của thủy mạch để thăm dò địa khí, cuối cùng đã tìm ra được chút manh mối – Minh xà đang ở dưới lòng đất, ngạc nhiên hơn chỗ đó hơn chính là ở núi Trường Cương.

Phong ấn đã rất nhiều năm, ai có thể ngờ được rằng Minh xà đã sắp đào rỗng phía dưới ngọn núi Trường Cương ấy rồi? Cuồng quá sinh ra loạn, lúc ấy mọi người nhìn thấy nó đột nhiên biến mất, chỉ nghĩ là nó bỏ chạy, hơn nữa không thấy tung tích Hà Bạng đâu, nhất thời lại càng thêm hoang mang, nên không nghĩ được rằng trong phong ấn, Hà Bạng còn chẳng Động thủy được, thì sao nó có thể trốn ra ngoài?

Vị trí đã được xác định, mọi người không chút chậm trễ, vội vàng đào một con đường thông xuống dưới.

Quả đúng là dưới đáy núi Trường Cương có một khoang trống, con đường thông thẳng tới ra cái hang trống của Minh xà, nhưng khi đi vào đó lại có cảm giác như lạc vào một mê cung, hang này nối tiếp với hang kia, giống như đi mãi cũng vĩnh viễn không đến được điểm cuối. Giang Hạo Nhiên đi trước nhất, Dung Trần Tử vốn đã vô cùng lo lắng, nhưng động tác không nhanh bằng hắn, nên chỉ đành đi phía sau. Diệp Diễm đi giữa, rồi tới Trang Thiếu Khâm, cuối cùng là Hành Chỉ chân nhân, Giả Nghiệp đại sư và mọi người trong Đạo tông và Giang gia.

Hang động rộng vô tận, trong lòng Dung Trần Tử như có lửa đốt, hắn chặn trước Giang Hạo Nhiên, dùng nguyên thần thăm dò. Lúc tình hình còn chưa rõ ràng mà sử dụng nguyên thần bừa bãi là việc vô cùng mạo hiểm, nhưng hắn không quan tâm. Thứ bé nhất của Hà Bạng chính là lá gan, nằng lại sợ tối, ban đêm khi ngủ cùng với hắn cũng toàn phải để một ngọn đèn trên tường, hiện giờ rốt cuộc nằng sao rồi?

Minh xà cũng không ngờ rằng đối phương lại tới nhanh như vậy, lúc này, nó đang trông chừng Hà Bạng. Hà Bạng ở trong nôi đã dần dần bị mất nước, suốt mấy ngày liền hạ nhiệt độ xuống, nước trong vỏ trai đã không thể tiết ra được nữa. Linh tinh phụ thuộc vào sự tồn tại sinh khí của chủ nhân, nếu thật sự giết chết nằng rồi mới lấy, thì chỉ sợ rằng sẽ hủy hoại hai viên bảo vật trong thiên hạ ấy mất. Nên nó đành không gây hao tổn đến tận cùng, nhưng lại vẫn lo nằng còn giấu sát chiêu. Minh xà do dự một hồi, rồi chậm chậm tiến lại gần Hà Bạng. Lúc Hà Bạng mở miệng giọng nói đã khàn khàn, giống như tiếng binh khí bằng sắt bị han gỉ cọ vào nhau: “Người muốn có phong, thủy linh tinh sao?”.

Minh xà nhìn thấy nằng vẫn có thể nói chuyện được, liền khựng bước chân lại, không dám tiến lên trước nữa – Nó không có đạo pháp giỏi như Giang Hạo Nhiên, có thể lấy được linh tinh ra mà vẫn giữ được cho Hà Bạng không chết. Nó hận Hà Bạng đến tận xương tủy, rắp tâm muốn tra tấn nằng một mẻ. Giờ nó đã thấy hối hận rồi, sớm biết nằng có thể chống đỡ được lâu như vậy, thì ngay từ lúc đầu nó nên tranh thủ lúc nằng đang hôn mê mà lấy luôn hai viên phong, thủy linh tinh ra, quan tâm làm gì đến chuyện nằng ta còn sống hay đã chết!

Nó hậm hực bỏ đi, Hà Bạng ở trong vỏ, cắn rách cổ tay, hút máu để duy trì sinh mạng của mình. thì ra cắn cổ tay thật sự rất đau, khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng nhăn tít lại nhưng không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Lúc đoàn người của Dung Trần Tử đến được đại diện, thì Hà Bạng đã bị Minh xà bắt đi được gần mười một ngày. Tầm nhìn của sơn động ở trước mặt đột nhiên mở ra rất rộng, cũng không cần phải đốt đuốc. Mọi người đi vào theo Dung Trần Tử, thấy huyết động dưới đáy ngọn núi này dài hơn một trượng, hình tròn, bán kính ba trượng có thừa, bên trong được bài trí khá đơn giản. Con Minh xà sau khi đoạt được thân thể của Thuần Vu Lâm liền có thói quen giống như nhân loại mua thêm mấy bộ bàn ghế.

Thuần Vu Lâm cả người mặc y phục đỏ ngồi trên một chiếc ghế, đối mặt với những vị khách không mời mà đến trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, không chút hoảng sợ: “Các người người nào người nấy tu vi bất phàm, quả đúng là thuốc bổ khôi phục lại sức lực ban đầu cho ta”.

Nó bị giam cầm đã lâu, nội công đã suy nhược đi rất nhiều so với trước, nếu như nán lại trên thế gian một khoảng thời gian dài nữa, khó tránh việc sẽ bị thần giới phát giác, nên việc cấp bách quan trọng nhất trước mắt, đương nhiên là hồi phục lại nội công.

Mọi người cũng không bị dọa cho khiếp đảm, nên không có biểu hiện gì. Dung Trần Tử và Giang Hạo Nhiên là hai người lo lắng nhất nên đương nhiên không có hơi sức đâu mà diễn xiếc cùng nó: “Minh xà, người đã làm gì Hà Phán rồi?”.

Minh xà vất chéo chân, ngửa ra sau, tựa vào lưng ghế: “Á tiểu nhân bỉ ổi thất tín bội nghĩa!”. Nó nghiêng rằng nghiêng lợi, giọng nói tràn đầy sự phẫn nộ: “Hừ, còn không đủ cho bốn tọa nhét kê răng”.

Hai tay Dung Trần Tử siết chặt thành nắm đấm, nhấn mạnh từng chữ: “Người đã ăn thịt nằng?”.

Minh xà không thèm để ý, hừ lạnh một tiếng, rồi đột nhiên đứng dậy: “Bớt nói nhảm đi, để bốn tọa cho đám người ấu trĩ các người được mở rộng tầm mắt!”. Nó vừa vung tay lên, mọi người mới nhìn rõ, thì ra trong điện sáng trưng là vì xung quanh có đến mười mấy con Minh xà con đang phun lửa chiếu sáng. Mà

trong bóng tối vẫn còn ẩn giấu vô số những con rắn khác, đến lúc này, những con mắt thứ ba của chúng đều mở ra, hung tợn nhìn chăm chăm vào giữa đoàn người.

Con Minh xà đã quy hàng Hà Bạng vừa trườn đến liền bắt đầu chen vào giữa đàn rắn, nó thực sự hơi sợ vị cự chủ nhân này, gờ mặt dày trở thành vô gian đạo.

Đoàn người của Dung Trần Tử bắt đầu giết rắn, nhưng da rắn quá dai, bọn họ lại không có Nội tu, nên tốc độ giết rắn quả thực rất chậm. Chỉ thoáng chốc đàn rắn đã vây mọi người vào chính giữa, nhìn từ xa không thấy bóng dáng bọn họ đâu, dường như đã bị đàn rắn vùi lấp.

Con rắn ba mắt không dám tiến lên, nó sinh ra đã lâu, nuốt vô số linh hồn. Lúc giả mạo làm Lưu Tầm Phương lại học được rất nhiều tập tính của nhân loại – Bao gồm cả việc ham sống sợ chết, nên giờ đang đứng ở cuối hàng, nóng lòng muốn thử sức, chỉ là sợ Minh xà nhìn ra điểm bất thường.

Đoàn người của Dung Trần Tử và đàn Minh xà con cuốn lấy nhau suốt hơn một canh giờ, cứ tiếp tục như vậy, thì người sắt cũng phải nằm vật ra vì mệt mỏi.

Con rắn ba mắt có hơi sốt ruột, nó ở bên ngoài bò tới bò lui, do dự rất lâu, cuối cùng nhân lúc những con rắn khác không phòng bị, nó bắt đầu tranh thủ cắn loạn xạ. Những con rắn khác chỉ sợ thông minh có hạn, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân để hành sự. Đa số những con rắn ba mắt đều có nọc độc, nhưng đều tích trữ nọc ở trong răng, nếu truyền số nọc đó vào trong cơ thể, thì cũng không thể chịu nổi như thường. Con rắn ấy bắt đầu phun thẳng nọc độc vào mắt đàn rắn, hoặc ngoác miệng ra thật to. Đàn rắn liền hỗn loạn, Dung Trần Tử và Giang Hạo Nhiên không quan tâm đến việc giết rắn, đều xông ra khỏi vòng vây, một lòng đi tìm Hà Bạng.

Dưới lòng núi vừa lạnh lại vừa tối, Dung Trần Tử tiếp tục sử dụng nguyên thần để dò đường, Giang Hạo Nhiên đi đằng sau hắn. Đột nhiên cả người hắn chợt rùng mình, rồi bước nhanh vào một cửa động nằm ở hõm phía tây, phía dưới huyết động u ám, đầu tiên hắn sờ được vào một góc áo, rồi sau đó là sợi dây chằng trời được thần tiên. Toàn thân hắn run lên, đột nhiên lao tới ôm chặt lấy dáng người nhỏ nhắn trong bóng tối, mái tóc dài và tà váy này đều vô cùng quen thuộc với hắn. Hắn hôn lên trán nàng: “Tiểu Hà?”.

Giang Hạo Nhiên cũng nhào tới, trước tiên chặt đứt sợi dây chằng trời thần tiên. Vũ khí của hắn chính là hai cánh tay, quả nhiên là cắt được vàng, mài được ngọc. Trong bóng tối, Hà Bạng an tĩnh hình như đã hôn mê. Dung Trần Tử vội vàng ôm nàng lên, thấy hơi thở và nhịp tim của nàng vẫn còn, hắn liền vận công điều tức cho nàng, cảm nhận được nội công của nàng đã bị hao tổn quá lớn, nội tức trống rỗng không còn gì.

Trái tim hắn đau đớn không nói lên lời, hắn vận hành nội tức rất lâu, cuối cùng dường như Hà Bạng cũng đã tỉnh lại. Nàng kéo lấy tay áo Dung Trần Tử, giọng nói yêu mị: “Tri quan, người đến rồi?”.

Dung Trần Tử vì quá quan tâm mà tâm trí rối loạn, hắn siết chặt lấy nàng: “Tạ ơn trời đất, may mà nàng không sao”.

Giang Hạo Nhiên kéo mạnh Dung Trần Tử ra, bước lên ôm chặt lấy Hà Bạng, nhưng mục đích của hắn lại không giống như Dung Trần Tử: “Phán Phán, đợi chuyện ở đây xong xuôi, theo ta quay về Giang gia, được không?”. Giọng nói của hắn tha thiết: “Ta hứa, ta tuyệt đối sẽ không động một tí là nổi cáu, còn về các di... sau này nàng không cần phải gặp mặt bọn họ nữa là được. Thêm nữa, ta sẽ sửa chữa lại cung thủy tinh mà nàng thích nhất cho nàng, sẽ chỉ có hai ta ở bên nhau thôi, có được không?”.

Hà Bạng dựa vào lòng hắn, không nói một lời.

Dung Trần Tử cũng biết nơi này không nên ở lại lâu, tình hình bên ngoài thế nào còn chưa dám chắc chắn, hiện giờ nhất định phải ra ngoài tụ hợp cùng mọi người. Giang Hạo Nhiên bế Hà Bạng, Dung Trần Tử dẫn đường. Hắn sử dụng nguyên thần để dò đường, mọi lỗ chân lông trên người đều có thể cảm nhận được tình cảnh xung quanh. Và vì cảm nhận được nên không cần đến thị giác, và hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của ánh sáng.

Con Minh xà được đứng trước chiếc nồi sắt, Hà Bạng ở trong nồi quả thật đã rất suy nhược rồi, nhưng vẫn không có dấu hiệu sẽ chết. Hắn hơi chân chừ, không dám liều lĩnh xuống tay, lại sợ nếu nàng chết thật rồi, phong, thủy linh tinh sẽ bị hủy hoại đầy uổng phí. Hắn đứng trước nồi hồi lâu, Hà Bạng ở bên trong khăn giọng nói: “Người muốn phong, thủy linh tinh, thì tại sao không tự mình tới lấy đi?”.

Con Minh xà được cười lạnh lùng, không rơi vào kế khích tướng của nàng: “Sớm muộn gì cũng sẽ là đồ của ta, sao ta phải vội chứ?”.

Hà Bạng gắng gượng chống cự nói chuyện với hắn, trong quy tắc của yêu, để đối phương nhìn ra vẻ yếu đuối của mình, thì cũng chính là ngày chết của bản thân đã đến trước thời hạn. Nàng đành cố gắng gượng chống đỡ tinh thần, khiến Minh xà được không rõ tình trạng cuối cùng của nàng ra sao. Thời gian gấp gáp, chiếc nôi Minh xà tìm được chẳng qua cũng chỉ là tiện tay đem theo từ Lý Gia Tập, muốn làm tan chảy lớp vỏ trai đường như là chuyện không thể nào. Nhưng thổ khắc thủy, trong hoàn cảnh như thế này, thổ tiếp sức cho hỏa, cơ thể nàng lại mỏng manh, đương nhiên sống sẽ không bằng chết.

Hà Bạng nghiêng răng gắng gượng, nàng không muốn chết, nàng muốn sống. Dường như nhớ đến điều gì, nàng đột nhiên hỏi: “Dung Trần Tử đến rồi phải không?”. Minh xà được hừ lạnh, trong lòng nàng dấy lên sự nghi ngờ: “Vậy tại sao ngươi vẫn còn ở trong này?”.

Minh xà được khoanh tay trước ngực, nhàn nhã nói: “Ngươi đoán xem?”.

Trong lòng nàng nhộn nhạo, rồi đột nhiên kinh hãi tột độ: “Ngươi...”.

Tiếng đánh nhau ồn ào nhốn nháo ngoài điện không ngừng vang lên bên tai, nhưng Minh xà vẫn đứng đó phe phẩy, tựa như không bao giờ dừng lại. Hà Bạng cuộn chặt người lại thành một đống, trong vỏ càng lúc càng nóng, nàng ép bản thân phải nói vài câu với Minh xà, nhưng giờ ngay cả mồ hôi cũng chẳng thể chảy ra được. Lượng nước trong cơ thể nàng đã hoàn toàn cạn kiệt, bên trong vỏ giống như một cái lò lửa, ngay cả khóc nàng cũng đã không còn chút nước mắt nào để chảy ra nữa. Trong này cách đại điện không xa lắm, nàng muốn mở vỏ ra xem tình hình xung quanh, nhưng nếu mở vỏ ra... có lẽ nàng sẽ bị thiêu cháy.

Trong đại điện, Giang Hạo Nhiên ôm Hà Bạng không hề rời tay, Dung Trần Tử đành tiến lên trước ngăn chặn Minh xà. Đại điện tuy rộng rãi, nhưng cũng không thể chứa được nhiều rắn như vậy. Lửa và nọc độc tung hoành đan xen trong không gian nhỏ hẹp, lại thêm kiếm bay và pháp khí lẫn lộn, khiến cho khung cảnh vốn rộng rãi trở nên hỗn loạn. Giang Hạo Nhiên tránh vào trong một góc điện, Hà Bạng thở thoi thóp trong lòng hắn. Nhờ luồng ánh sáng vừa chột lóe lên, Giang Hạo Nhiên liền gạt mái tóc dài trước trán nàng ra.

Trong điện quá nhốn nháo, những lời hắn nói Hà Bạng không thể nghe thấy được. Hắn liền bịt lời, móc từ trong người ra một viên đan dược xanh biếc, đang định đút vào miệng nàng, thì đột nhiên sắc mặt hắn tái đi. Hà Bạng đã rút thanh đao hình chớp giắt ở bên thắt lưng hắn, đâm thẳng vào ngực hắn.

Giang Hạo Nhiên ngạc nhiên, ánh mắt mờ đi: “Phán Phán, nàng vẫn không tha thứ cho ta ư?”.

Hắn có hai bàn tay có thể là cắt được vàng mài được ngọc, nhưng lại chẳng làm gì cả chỉ dăm dăm nhìn nàng. Ánh lửa trong đại điện lập lòe sáng tối, vẻ mặt hắn bi thương: “Ta biết nàng hận ta, nhưng Phán Phán, hơn ngàn năm qua, nàng thật sự không sai chút nào sao? Nàng rõ ràng biết bọn họ là người thân của ta, nhưng ngay cả việc ứng phó qua loa cũng không chịu. Có lẽ ta đã làm sai rất nhiều chuyện, nhưng Phán Phán, ta thật sự rất yêu nàng...”.

Máu chảy ra ở thắt lưng càng lúc càng nhiều, nhưng hắn không chịu kêu lên – Nàng nhất định đã chịu rất nhiều khổ sở, nếu giờ kinh động đến người của Giang gia, họ sao có thể chịu buông tha cho nàng?

Xung quanh không một ai phát hiện ra điều gì kì lạ. Hà Bạng cầm thanh đao hình chớp tiến vào trong đàn rắn, chậm rãi đến gần chỗ Dung Trần Tử.

Hà Bạng ở trong nôi, nhưng thánh lực của nàng vô cùng nhạy bén. Hai tay của Giang Hạo Nhiên sao thể coi thường, nhưng sao hắn không ra tay? Dung Trần Tử thân tại đây, nhưng sao tâm trí lại không thể bình tĩnh được? Đạo gia chú trọng chính trực an nhiên, lúc lâm địch tâm trí lại không yên, chẳng phải là điều đại kị sao?

Lúc đầu, quả thực nàng đã từng tới bên cạnh con suối nước nóng trên đỉnh núi Trường Cương kia, có người đã lập ra khế ước thần ma cùng với nàng. Trong lúc giao lưu thần thức, nàng chỉ kịp nhìn thấy một đôi cánh màu đen. Con thủy yêu ở Lý Gia Tập có vẻ ngoài giống hệt nàng, chính là Minh xà mượn khí sao? Nàng cố sức giãy giụa, Dung Trần Tử ngốc vậy, chắc chắn hắn sẽ bị mắc lừa mất! Nhưng nàng không ra được, nên

càng tập trung tinh thần lắng nghe, chỉ nghe thấy phảng phất trong tiếng đánh nhau là một giọng nữ: “Tri quan...”.

Nàng mở vỏ trai, luồng sóng nhiệt cuộn cuộn ngút trời. Nàng duỗi chân riu ra, chiếc nôi đã sắp bị nung chảy lập tức vang lên một tiếng xèo xèo. Bàn chân non mịn dính chặt xuống nôi, trong nháy mắt tỏa ra một mùi thơm của thịt chín. Hà Bạng dùng sức trèo ra, chỉ thoáng chốc chân riu đã thành than, làn khói nồng trong nháy mắt đã tỏa ra. Nàng đau đến nỗi hận không thể lẫn lộn luôn dưới đất, nhưng không, nàng chỉ bước từng bước hướng về phía thành nôi trèo ra. Thì ra đây chính là đau, mặt nôi đỏ rực dán vào thân thể nàng, hai chân vốn non mềm đã biến dạng không thể nhận ra được từ lâu, nỗi đau đớn này, đã khiến một con yêu quái sống hơn bốn ngàn năm phải hận rằng mình đã từng tồn tại. Cuối cùng thành nôi cũng đã gần trước mặt, trong đôi mắt nàng ngân ngấn lệ, nhưng lại không thể để rơi – một giọt thôi cũng không nỡ.

Lửa ở thành nôi quá lớn, nàng nhắm mắt trèo từ trên xuống, lúc rơi xuống đất nghe thấy tiếng hai chân vỡ vụn. Nàng sử dụng hết nguyên tinh tích trữ trong cơ thể, lại một lần nữa biến hóa huyền ảo thành hình dáng con người. Nhưng nàng không thể đứng dậy được, hai chân đã hoàn toàn bị hủy. Nàng vừa lê mình lên được vài bước đã muốn khóc, nhưng trong cơ thể một giọt nước cũng chẳng có. Nàng cũng chẳng thể nói ra tiếng được nữa rồi.

Hà Bạng đành cố bò ra bên ngoài phòng, trong phòng có một con rắn ba mắt đang canh chừng, nó nhìn thấy Hà Bạng trèo ra, thấy máu thịt nàng từng chút từng chút một dính trên nôi, chỉ thoáng chốc đã hóa thành đen sì. Nhưng nàng vẫn bò ra.

Chỉ là nàng của lúc này, đã rất yếu. Thậm chí là một con rắn ba mắt bình thường cũng không cần phải sợ nàng nữa. Nó từ từ bò lại gần, cái đuôi vừa cuộn một cái liền kéo nàng tới trước mặt, nó siết chặt lấy Hà Bạng, muốn ném nàng trở lại nôi. Hai chân bị đuôi rắn vặn xoắn, Hà Bạng gần như tuyệt vọng. Nhưng không thể quay lại, bọn họ đều sẽ chết... Dung Trần Tử cũng sẽ chết.

Nàng lấy pháp trượng ra, nhưng không có nước, nên không thể thi triển được thuật pháp. Nhưng nàng vẫn còn có máu. Nàng dùng pháp trượng cửa mạnh một đường lên cổ tay, suốt mười mấy ngày không được ăn uống gì, máu chảy ra cũng không nhiều lắm. Nàng lại dùng sức cửa thêm một đường nữa, lúc ấy một dải máu loãng mới chảy ra. Pháp trượng dính máu, liền phát ra luồng sáng màu đỏ tanh nồng. Con rắn ba mắt chỉ cảm thấy trước mắt toàn là một màu đỏ tươi, ánh sáng rực rỡ diễm lệ như một nhát đao bổ thẳng lên người nó. Nó quẩn chặt lấy Hà Bạng, nhưng lại không còn sức lực ném nàng vào nôi nữa. Thân hình màu trắng vân vàng của nó quằn quại không cam lòng một hồi, cuối cùng tắt thở. Nhưng Hà Bạng vẫn bị nó xoắn rất chặt, khiến nàng không thể trèo ra được, cũng chẳng nghe rõ động tĩnh ở bên ngoài. Nàng cúi thấp đầu, rất muốn ngủ một giấc, nhưng không thể ngủ được, nếu như ngủ thì sẽ không tỉnh lại nữa. Nàng biết mình phải bò ra ngoài.

Nàng cố hết sức rất lâu, mà đôi chân bị vặn xoắn hoàn toàn bất động. Nàng khản giọng khóc một trận, từ từ nâng pháp trượng trong tay lên. Miệng con rắn trên đầu trượng giấu một lưỡi rìu làm bằng hàn tinh, vô cùng sắc bén, nàng ấn xuống chiếc chốt, nện từng nhát từng nhát xuống hai chân. Máu vẫn chảy ra không nhiều lắm, đôi chân mà nàng từng ra sức bảo vệ chu đáo cũng đã cháy khô. Nàng muốn gào lên khóc thật to, nhưng xung quanh không có một ai, khóc cho ai nghe chứ? Cứ giáng trượng mãi xuống như thế, rốt cuộc hai chân nàng đã không còn trên người nữa.

Trong đầu dường như có âm thanh gì đó, thoáng gần lại thoáng xa. Nàng gắng gượng chống đỡ thần thức, liều mạng bò ra khỏi căn phòng đất. Bên ngoài tối đen, có một người đang nằm, tóc đen y phục đỏ, khuôn mặt sáng ngời. Hà Bạng leo lên bên người hắn, cẩn thận nhìn ngắm hắn. Hơn ba trăm sáu mươi năm sớm tối bầu bạn, hắn trở nên quen thuộc giống như mỗi đợt thủy triều lên xuống ở hải vực Lăng Hà vậy.

Có lẽ Minh xà đã quay về thân thể của nó. Hà Bạng nán lại bên cạnh, cuối cùng nàng trèo lên, nằm sắp trên người hắn, nhưng không rơi một giọt nước mắt nào, giọng nói của nàng cũng không còn yêu kiều lạnh lốt nữa, thậm chí nàng còn chẳng tìm được bất kì từ ngữ nào, chỉ có thể ghen ngào nói: “Thuần Vu Lâm, người ta rất đau...”.

Thuần Vu Lâm trước mắt đang ngủ rất say. Những đêm trước đây, cho dù hắn có ngủ say đến đâu, nàng chỉ cần khẽ khàng gọi một tiếng thôi, hắn đều sẽ tỉnh dậy. Chỉ cần nàng không vui, hắn sẽ kể chuyện cười cho nàng nghe, làm đồ ăn cho nàng. Hắn nói vỏ trai của nàng, là vỏ trai đẹp nhất trong toàn bộ Hải tộc

Đông Hải này.

Hà Bạng nằm sấp trên ngực hần hồi lâu, cuối cùng rút cuộc cũng hiểu ra, hần sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Hơn bốn ngàn năm, sư phụ, sư muội, sư huynh, còn cả hần nữa, bọn họ từng người từng người một, đều lặng lẽ rời xa nàng.

Nàng từ trên người hần trèo xuống, ngã lăn trên đất. Nàng thật sự không muốn chết. Nếu như ngay cả nàng cũng chết, thì những hợp tan đẹp đẽ và thê lương, những người đã từng yêu thương nàng sâu đậm, sẽ có ai nhớ tới đây? Nhưng sinh mệnh lẽ nào lại là thứ vĩnh hằng không có hồi kết? Nàng phải dũng cảm, đón nhận vòng tuần hoàn sinh ra và mất đi.

Nàng bò ra đến cửa, lại quay đầu nhìn lại, trong bóng tối Thuần Vu Lâm an tĩnh ngủ rất say, phẳng phất như lúc nhắm mắt, vẫn còn nhìn thấy nụ cười dịu dàng ấm áp của hần như thuở ban đầu.

Thuần Vu Lâm, thật ra võ trai của ta là thứ võ trai xấu xí nhất trong toàn bộ Hải tộc Đông Hải, ta biết rõ điều này mà.

âm thanh của trận chiến càng lúc càng gần, từ lâu hai tay của Hà Bạng đã đầm đìa máu tươi. Đám Minh xà trong điện đã bị diệt trừ quá nửa, xác rắn chất đống như núi. Minh xà thượng cổ với bốn chiếc cánh trên lưng, đang lạnh lùng nhìn mọi người. Người của Giang gia đã phát hiện ra sự bất thường của Giang Hạo Nhiên, Dung Trần Tử vừa liếc mắt thì nhìn thấy Hà Bạng đang bò ra từ phía sau lưng Minh xà. Quả thật hần không dám tin vào mắt mình, vẫn còn một Hà Bạng khác đang đứng cạnh hần, thân hình nóng bỏng, giọng nói yêu kiều. So với nàng, thì Hà Bạng đang bò ra kia quả thật giống như một cái xác bần thiêu. Nhưng vừa nhìn Dung Trần Tử đã nhận ra đó mới chính là nàng. Mặc kệ khuôn mặt dính đầy máu, ánh mắt của nàng vẫn trong veo, tươi sáng như xưa. Bên trong vẻ đau khổ đầy ẩn nhẫn thậm chí còn mang theo chút đắc ý, giống như đang chống nạnh hét lớn: “Chết tiệt, Minh xà thói, lão tử vẫn cứ bò ra đây!”.

Nàng cười rồi giơ cây pháp trượng lên, Dung Trần Tử nhìn thẳng vào mắt nàng, nụ cười bên môi, nhưng mắt lại rơi lệ. hần nhắm mắt lại, quay người ôm lấy Hà Bạng giả mạo bên người, trong khoảng khắc thanh đao hình chớp đâm tới liền tung ra một quyền, cú thốn kinh [1] này đã đánh nát cả thân người che chắn của nàng ta lẫn xác rắn bên trong ngực. Ngay cả cơ thịt dưới da cũng nát vụn thành huyết bột, nhưng da lại không may mắn bị tổn hại. Con Minh xà đực vẫn chưa nhận ra điều gì khác thường, nó vỗ bốn cái cánh, như đang muốn phun lửa.

[1] Thốn kinh là đòn đánh không cần lấy đà ở trong một khoảng cách rất gần, tốc độ cực nhanh và sức công phá rất mạnh.

Hà Bạng nhắc pháp trượng lên, một tia sáng đỏ rực tanh nồng chiếu sáng cả đại điện, đến lúc ấy Minh xà mới phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Nó cũng hoảng sợ, vội vàng vung đuôi lên cuốn lấy nàng. Nó dùng sức cuốn rất chặt, cả người đều cuộn tròn lại với nhau. “Tiểu Hài!”. Dung Trần Tử gào lên thê lương, nhưng Hà Bạng đã không thể nào trả lời hần được nữa. Từng tắc xương cốt của nàng bị thân rắn vặn xoắn đến vỡ nát, nhưng không có máu, không một giọt máu nào hết.

Nàng nhắm mắt lại, không muốn dánh vẽ lúc chết của mình quá xấu xí. Minh xà vẫn còn muốn phong, thủy linh tinh, nói cho cùng đó là bảo vật chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Nó cuốn Hà Bạng đến phía trước, nhưng rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, trong con ngươi lộ ra vẻ kinh hãi. Hà Bạng khẽ nhếch môi không nói gì, sau đó bỗng một tiếng nổ ầm ầm cực lớn vang lên, toàn bộ đại điện đều chấn động nảy dựng lên.

một trời sương máu.

Máu thịt bay khắp nơi bao phủ khắp đại sảnh, thấp thoáng còn thấy cả mảnh vụn của pháp trượng. Trai nước ngàn năm, ai mà biết được trong vỏ của nàng tích trữ bao nhiêu trân châu? Tất cả đã nổ tung, dù cho đó có là thần thú Minh xà thượng cổ đi nữa, suy cho cùng cũng vẫn là thân thể có máu thịt, sao có thể chống lại được? Thân rắn của nó bị nổ khiến khắp nơi thủng lỗ chỗ, nội tạng văng ra bốn phía, khiến cảnh tượng nơi này càng trở nên khủng khiếp đáng sợ. Nó điên cuồng muốn tìm phần tay chân đã cụt của Hà Bạng để tiếp tục xé nàng ra nát vụn, sau đó nó gặp một Dung Trần Tử cũng điên đại giống mình. đã không cần phải so đo tính toán bên chính bên tà nữa rồi, ánh mắt Dung Trần Tử như muốn nứt toác ra, sử dụng toàn bộ số bùa chú vàng kim có trên người, đạo pháp gì chứ, thiên cương gì chứ, luân thường gì nữa

chứ? Trong mắt hắn chỉ còn lại một trời mưa máu. Trong trí nhớ của hắn, nụ cười của nàng đẹp như hoa nở, giọng nói yêu kiều giòn tan: “Tri quan, ta không lừa ngươi đâu... Ta thích ngươi”.

Tại sao chỉ một chữ thích, lại phải dùng quá nhiều máu và nước mắt như vậy mới có thể chứng minh? Tại sao những lời bày tỏ ấm áp ngọt ngào nhất, cứ nhất định phải để đến giờ phút cuối cùng, khi đã không thể nào vãn hồi được nữa, mới chịu tin tưởng?

Giang Hạo Nhiên ở trong góc đã tìm được thân thể Hà Bạng, da thịt mềm mịn đã không còn chỗ nào nguyên vẹn nữa. Con ngươi của nàng đã hoàn toàn mất đi tiêu cự, giọng nói vừa thô sạn vừa khàn khàn, giống như tiếng binh khí bằng sắt cọ vào nhau. Trong suốt hơn bốn ngàn năm qua đây chính là thời khắc nhếch nhác thảm hại nhất của con yêu quái yêu cái đẹp. Nhưng nàng lại cười, nàng không nhìn thấy một ai, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, nàng vẫn cười: “Lúc ta vẫn còn thật lòng, thì chẳng thể gặp được người thật lòng với mình. Cuối cùng sau này gặp được rồi, lại bị ghét bỏ vì không thật lòng”.

Giang Hạo Nhiên che miệng vết thương cho nàng, nhưng vết thương trên người nàng quá nhiều. Hắn chỉ có thể nhìn thân thể mềm mại xinh đẹp rạn nứt rồi vỡ vụn. Hà Bạng vẫn còn thở, nhưng cơ thể... dần dần đã không còn cảm nhận được cơn đau nữa.

Con rắn ba mắt nền xanh lục vân đen chậm chậm bò đến bên Hà Bạng, nhìn thấy thương thế của nàng, nó trợn mắt không nói nổi lên lời. Hà Bạng mỉm cười yếu ớt: “Dung Trần Tử... có thể đánh thắng được Minh xà không?”.

Giang Hạo Nhiên nắm lấy tay nàng, áp mặt vào tai nàng, con rắn ba mắt thấy thế, cúi đầu truyền đạt lại: “Có thể”.

“Vậy thì tốt... Vậy thì tốt”. Nàng ghé sát vào con rắn ba mắt một cách khó khăn, cánh môi khẽ mấp máy nói gì đó. Giang Hạo Nhiên nghe không rõ. Sau đó nàng lại ghé sát vào bên tai Giang Hạo Nhiên, giọng nói như mê man: “Giang Hạo Nhiên, thật ra từ lâu ta đã không còn hận chàng nữa rồi”.

Giang Hạo Nhiên trầm mặc hồi lâu, chậm chậm thả tay nàng ra, cổ tay trắng nõn liền lẳng lẳng buông thõng.

một luồng ánh sáng vàng kim trút xuống, thân thể của Minh xà không thể nào chống đỡ được thêm nữa, nó không có cách nào để khống chế được ngọn lửa do chính mình phun ra, những con Minh xà con ở gần đó đều bị ngọn lửa của nó thiêu đốt, đang bắt đầu bốc cháy. không có Hà Bạng điều khiển nước, nhiệt độ dưới lòng đất cao tới đáng sợ, một số Thủy tộc tu vi yếu đã sớm không thể trụ được nữa, choáng váng ngã trên đất. Linh hồn của Minh xà đã rời khỏi cơ thể, hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng kim, định động thổ thoát khỏi đại điện. Đối phó với linh hồn là sở trường của Dung Trần Tử, kiếm của hắn như một luồng sáng chọt lóe lên, đâm một nhát xuyên thẳng qua hồn phách màu vàng kim của Minh xà. Nó kêu lên một tiếng thảm thiết, nhưng vẫn kịp trốn xuống huyết động dưới chân núi.

Dung Trần Tử đuổi theo, Diệp Diễm không yên tâm, vội vàng kéo Trang Thiếu Khâm chạy theo. Trang Thiếu Khâm nhìn thi thể vỡ nát của Hà Bạng trong góc phòng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó: “Muội có cảm thấy cảnh tượng này hơi quen mắt không?”.

Diệp Diễm lo lắng, giậm chân: “đã là lúc nào rồi mà huynh vẫn còn đứng ở đây? Sứ ca đuổi theo đi!”.

Trang Thiếu Khâm tìm đi tìm lại trên mặt đất, Diệp Diễm cuống đến phát khóc: “Huynh không đi thì muội đi!”.

Trang Thiếu Khâm cũng không bận tâm – hiện giờ Dung Trần Tử như đã hóa thành ma quỷ, Minh xà đang bị thương không thể là đối thủ của hắn. Bên trong đại điện la liệt chân tay cụt lủn máu thịt vương vãi, thân thể to lớn của Minh xà bị vứt sang một bên, ngay cả bốn cái cánh trên lưng của nó cũng bị chướng phong làm cho bị thương, thủng lỗ chỗ khắp nơi. Trang Thiếu Khâm tiến lại gần Minh xà, kiểm tra xung quanh nhưng thấy không có gì khác thường. Con mắt thứ ba của Minh xà, trong truyền thuyết nói rằng có thể thông âm dương, giờ đang khép chặt.

hắn thò tay ra sờ thử, mắt rắn liền chảy máu. Trang Thiếu Khâm khẽ thở dài, chẳng trách sức lực của Minh xà đột nhiên suy giảm, thì ra con mắt chính giữa đã bị thương. hắn nhẹ nhàng bóc lớp màng mỏng

màu xanh xám phủ đầy vẩy rắn ra, con mắt ở phía dưới đã hoàn toàn bị vỡ nát, chỉ thấy đầm đìa máu tươi và một vật thể màu đen.

Trang Thiếu Khâm xé một góc áo, lót vào tay rồi lôi vật đó ra, máu trong mắt con rắn như một dòng suối đang phun trào, nhưng hắn coi như không, đứng dậy, không nói một lời.

13. Chương 13

Chương 13: Đa tình khổ hơn vô tình biết bao

Nếu ta không yêu chàng, thì ta sẽ không phải nhớ mong chàng, sẽ không phải ghen tị với những người con gái ở bên cạnh chàng, cũng sẽ không mất đi lòng tự tin cùng dũng khí đấu tranh.

Nếu ta có thể không yêu chàng, vậy thì sẽ tốt biết bao.

Từ lúc Minh xà chết đến giờ đã được ba ngày, quan phủ và Đạo tông cùng nhau thanh trừ số trứng rắn ở dưới núi Trường Cương, rồi thiết lập núi Trường Cương thành cấm địa, đề phòng lại có trứng rắn lột lốt mượn khí nở thành người. Dân cư trong trấn Lăng Hà tuy vẫn đắm chìm trong nỗi niềm bi thương của việc mất người thân, nhưng cũng đều đã trở lại quê cũ, tiếp tục sinh sống. Nhưng trước sau trong Thanh Hư quan lại không thể xua đi được nỗi ám ảnh mà Minh xà đem đến. Dung Trần Tử bế quan trong hang Vô Lượng, ngay cả Diệp Diễm cũng bị cự tuyệt ở ngoài cửa. Trong khi Diệp Diễm cứ lo lắng sốt sắng mãi, thì Trang Thiếu Khâm lại hơi do dự. Hắn đã móc ra được một vỏ vó ngoài màu đen xám, nhỏ cỡ bằng nắm tay em bé, từ trong mắt của Minh xà. Cuối cùng hắn đã hiểu ra tại sao thứ đó nhìn lại quen mắt – Luồng ánh sáng màu đỏ vàng kia, thật ra không phải là máu của Hà Bạng hay hồn phách của Minh xà, mà chính là tường vân độ kiếp thành công. Vì tình hình lúc đó hỗn loạn, khiến mọi người không nghĩ đến mà thôi. Tiên đạo có từ ngữ “tái sinh kiếp sau”, để nói, hiện giờ Hà Bạng với kích thước chỉ bằng nắm tay em bé này đã không còn là Hà Bạng nữa, nàng là thần tiên. Chẳng trách lần trước chỉ dựa vào thiên thủy linh tinh mà cũng có thể duy trì được nguyên thần của nàng sống được qua mấy ngày mấy đêm liền, giờ lại có cả phong, thủy linh tinh trong người, mà mới một lúc đã tắt thở. thì ra là tái sinh. Chỉ là nàng ta rõ ràng không muốn tu tiên, vậy tại sao lại trải qua tiên kiếp nhỉ?

Trang Thiếu Khâm cũng chẳng có thời gian đâu mà nghĩ nhiều như thế, bởi hắn đang do dự.

Diệp Diễm lại tới tìm, hắn mở cửa rồi kéo Diệp Diễm vào phòng, trên chiếc bàn tròn ngoài một bộ ấm chén ra, còn một thứ có màu đen xám. Khuôn mặt Diệp Diễm đầy vẻ tức giận: “Giờ đã là lúc nào rồi, huynh còn không mau nghĩ ra cách gì đó đi!”

Trang Khiếu Khâm nhún nhún vai, chỉ chỉ nàng nhìn về cái bàn. Ánh mắt Diệp Diễm đảo tới cái bàn tròn, sau đó nàng chau mày lại: “Huỳnh... Huynh không nghĩ rằng tìm bữa một con trai về, thì có thể khiến sư ca phấn chấn lên đấy chứ?”. Nàng lột một chiếc khăn nhung vào tay rồi nhắc con trai nhỏ đó lên, cẩn thận xem xét: “Có lẽ cũng có thể che mắt được đấy, nhưng hơi nhỏ thì phải”.

Trang Thiếu Khâm thở dài: “nói vớ vẩn gì vậy? Muội cứ đưa cho đại sư huynh, huynh ấy tự khắc sẽ hiểu”.

Diệp Diễm vẫn không hiểu: “Nhưng đúng là hơi nhỏ mà, huynh ấy có là thành ngọc cũng sẽ không tin đâu!”.

Trang Thiếu Khâm không đẩy đến nàng nữa: “Ta quay về cung trước đây. Ta đã đi lâu quá rồi, chuyện giờ đã xong, cũng nên đi thôi”. Hắn lơ đãng liếc nhìn con trai trên tay Diệp Diễm một lát, rồi từ từ hướng ánh mắt đi nơi khác, “Điều muội nên làm chính là ngăn không cho tin tức về nàng ta phát tán rộng rãi ra ngoài. hiện giờ Nội tu như thế nhất định sẽ khiến khắp nơi xảy ra cướp đoạt. Sư huynh không biết nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ e không dễ dàng được nàng ta, thì sẽ không tranh được với người khác đâu”.

hắn thu dọn đồ đạc, rồi dẫn theo hai tên đệ tử xuống núi. Diệp Diễm vẫn đang cầm con trai trong tay. Về mặt đây về nghi ngờ, nàng đánh giá nó rất lâu, cuối cùng cẩn thận dè dặt gọi một tiếng: “Trai nước xấu xa? Có thật là cô không?”.

Con trai to bằng nắm tay em bé trong tay nàng không mấy may nhúc nhích, giống hệt như một cục đá đen đúa, Diệp Diễm vẫn cảm thấy hơi mạo hiểm. Trang Thiếu Khâm trước giờ là người tùy tiện phóng túng, nếu chỉ là con trai hoang huynh ấy nhặt bữa từ trong một khe suối nào đó, thì không phải sư ca sẽ nhìn vật nhớ người sao? không, là nhìn vật nhớ trai chứ?

Nàng lo nghĩ một hồi, vẫn thấy cách này quá tệ, nhưng nếu... nàng ôm chút hi vọng mong manh, nếu đây thật sự là Hà Bạng, không biết sư ca sẽ vui mừng đến mức nào? Nàng vừa cắn răng, vừa giậm chân: “Chỉ dựa vào người thôi đấy, người ta là trai, người cũng là trai, người nhất định phải cố lên!”.

Trước cửa hang Vô Lượng, Diệp Diễm gõ lên cánh cửa đá, nhưng không ai trả lời. Nàng đành phải hét lớn: “Sư ca, muội tìm thấy Hà Bạng rồi, huynh mau mở cửa đi!”.

Vẫn không có động tĩnh, nàng cuống quá, liền sai Thanh Huyền, Thanh Tổ phá cửa đá ra. Cả Thanh Huyền, Thanh Tổ đều nghi ngờ: “Sư cô... người thật sự tìm thấy nàng trai tinh kia sao?”.

Diệp Diễm nghĩ thứ trên tay nàng cũng là trai, liền hùng hồn nói: “Phí lời! Mau phá cửa đi”.

Đám tiểu đạo sĩ trong Thanh Hư quan suốt mấy ngày nay thấp thỏm không yên, cứ mãi lo lắng cho sư phụ, giờ thấy sự việc có thể xoay chuyển theo chiều hướng tốt hơn, ai nấy đều vô cùng nhiệt tình hăng hái, chỉ loáng cái đã phá vỡ được cánh cửa đá. Diệp Diễm xông vào, thấy Dung Trần Tử đang ngồi trên chiếc giường bằng, cũng không nói lời nào, nàng lấy hết dũng khí, chìa con trai to bằng nắm tay em bé trong tay ra, nói: “Sư ca! Muội... Muội tìm thấy rồi, nàng ta ở đây này!”.

Lúc đầu Dung Trần Tử sững người, sau đó hẩn nhìn kĩ thứ đang ở trong lòng bàn tay Diệp Diễm. Thứ đó rất bé, hình tròn màu đen xám, cuộn mình trong vỏ không hề động đậy, giống như một hòn đá cuội nho nhỏ. hẩn từ từ đứng dậy, cả người hơi run rẩy. Diệp Diễm căng thẳng chăm chú nhìn vẻ mặt của hẩn – không phải chứ, thật sự có thể cố được sao?

Dung Trần Tử chậm chậm đưa tay ra. hẩn có thể cảm nhận được một luồng linh khí thần tiên đang bao phủ lên toàn bộ thứ tròn tròn nhỏ nhắn kia.

thì ra là vậy, thì ra là vậy.

hẩn nâng niu Hà Bạng nhỏ nhắn trong lòng bàn tay, đây mới là trân bảo của hẩn. hẩn vui đầu xuống động tác vô cùng nhẹ nhàng khẽ hôn lên lớp vỏ ngoài của nó, cả người đám tiểu đạo sĩ cứng đờ – Sư phụ... liệu có phải phải bị khủng hoảng tâm lí đến phát điên rồi không?

Dung Trần Tử bước nhanh về phòng ngủ, sốt sắng lệnh cho Thanh Huyền chuẩn bị nước, thêm đường. Đám tiểu đạo sĩ cũng có chút bán tín bán nghi – Lẽ nào đó thật sự là Hà Bạng sao?

Lời của sư phụ không thể không nghe, mọi người vội vàng đi lấy nước. Dích thân Thanh Huyền chạy lên tận đỉnh núi Lăng Hà, lấy thứ nước ngọt mát nhất từ con suối trong núi, đổ đầy một ang. Dung Trần Tử đặt Hà Bạng lên trên giường của mình, dùng một cái bát nhỏ múc nửa bát nước, cho vào đó một lá bùa Thanh trọc, rồi lại hòa thêm hai thìa đường cát.

Vỏ ngoài của Hà Bạng rất khô, hẩn liền nhúng ướt một cái khăn rồi vắt cho hơi ráo, sau đó nhẹ nhàng đắp lên vỏ cho nàng. Dường như cảm nhận được hơi nước ở bên ngoài, cuối cùng nàng cũng đã chịu nhúc nhích, dù chỉ là một động tác rất khẽ thôi, nhưng cũng khiến niềm vui sướng tràn ra trong ánh mắt Dung Trần Tử.

Đắp khăn lên vỏ xong, hẩn nhúng ướt chiếc thìa gỗ, rồi nhỏ từng giọt từng giọt lên thân người Hà Bạng. Chỉ thoáng chốc nước đã thấm vào trong vỏ trai. Hà Bạng cảm nhận được. Nàng liền hé mở vỏ ra tạo thành một khe hở nhỏ, tiếp nhận từng giọt nước một. Dung Trần Tử lại bón cho nàng thêm mấy giọt nữa. Diệp Diễm khẽ mở miệng, cũng bối sợ nàng giạt mình: “thật sự là nàng ta sao?”.

“Ừ”. Dung Trần Tử gạt đầu khẳng định. Trái tim Diệp Diễm nhảy nhót mừng vui, giống như sau một cơn mưa tối tăm rải rích suốt một thời gian dài cuối cùng bầu trời đã có nắng. Nàng nở nụ cười rạng rỡ: “Để muội bảo mọi người bưng thêm nước đến”.

Dung Trần Tử gơ tay ra ngăn lại: “Lúc này nàng ấy không chịu nổi đâu, thân thể bị thương tổn quá nghiêm trọng, còn tiên thể bây giờ lại yếu ớt. Cung cấp quá mức, sẽ chỉ gây hại đến tiên cơ của nàng ấy thôi”.

Diệp Diễm vô cùng tín nhiệm Dung Trần Tử, nghe vậy lập tức thấy hơi khó xử: “Vậy phải làm thế nào mới được?”.

Khóe miệng Dung Trần Tử thoáng lộ ra ý cười, chỉ duy nhất ở trước mặt Hà Bạng, hẳn mới có nụ cười dịu dàng đầy yêu chiều như vậy. một lát sau với vẻ lưu luyến không thể xa rời hẳn nói: “Từ từ nuôi vậy”.

Đối với Thanh Hư quan mà nói, ngày này mới là ngày giành được thắng lợi chân chính, mới là ngày thực sự nên ăn mừng.

Dung Trần Tử bón cho Hà Bạng mười mấy lần, lần nào cũng chỉ bón một chút xíu nước. Số lần bón nhiều nên dường như Hà Bạng cũng biết rằng ở chỗ hẳn có nước. Nàng bèn bò đến trước mặt Dung Trần Tử, không ngừng kẹp ngón tay hẳn. Nhưng võ trai quá nhỏ, nên không có uy lực gì đáng kể, Dung Trần Tử cũng không thấy đau lắm, nên để mặc cho nàng chơi. Nàng kẹp hồi lâu, thấy không có nước nữa, liền bật khóc nức nở.

Dung Trần Tử nhẹ nhàng vuốt ve võ trai của nàng: “Đừng khóc, sẽ nhanh chóng ổn cả thôi”.

Nàng không nín, không có thính giác, không có thị giác, lại không hiểu tiếng người, chỉ biết khóc, khóc rất lâu, rồi lại bò đến tiếp tục kẹp lấy ngón tay Dung Trần Tử.

Cả đêm nàng không ngủ, vừa kẹp vừa cắn, cuối cùng ngón trỏ của Dung Trần Tử cũng bị nàng cắn rách. Nàng tham lam mút máu của hẳn, nhưng vết rách quá nhỏ, nên không bao lâu sau máu đã không chảy nữa. Nàng lại mệt đến nỗi chẳng còn sức lực đâu để vờ tiếp, đành phải ngừng khóc. đã khóc hơn một giờ, rốt cuộc buồn ngủ quá, nàng co người lại trong võ trai nặng nề thiếp đi. đang trong cơn mơ màng, thì có một giọt nước rơi trên võ trai. Nàng liếm liếm thử, nhưng không những phát hiện ra giọt nước này không hề ngọt mát, mà lại có vị mặn chát.

Sáng sớm, Diệp Diễm bưng bữa sáng bước vào phòng, vẫn là mấy món rau dưa cháo trắng, còn có một bát canh chim cu gáy hầm nấm, chỉ có nước mà không có cái. Nhưng lần này thật sự là canh cu gáy. Dung Trần Tử bón cho nàng trước một thìa, rồi mới cùng Diệp Diễm dùng bữa sáng. Hà Bạng cảm thấy xung quanh đây nhất định là có nguồn nước, nên nàng tìm tới tìm lui trên giường, còn cắn hồng cả túi càn khôn của Dung Trần Tử.

Dung Trần Tử đang ăn cơm nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại để ý đến nàng. Giờ nàng đang độ sức với cái gối của hẳn – Chất liệu của thứ này khác hẳn, bên trong nhất định là có nước. Nàng đã làm thì phải làm cho đến cùng. Diệp Diễm thấy vậy phì cười ra tiếng: “Sư ca, nàng ta thật sự khát lắm rồi, huynh bón thêm cho nàng ta chút nữa đi”.

Đáy mắt Dung Trần Tử tràn đầy vẻ ám áp: “Mỗi ngày bón nhiều thêm một chút, có vậy thân thể của nàng ấy mới chịu được”.

Hà Bạng kẹp cả nửa ngày, cuối cùng chấp nhận rằng mình không thể kẹp được cái gối trúc của Dung Trần Tử, nàng liền bắt đầu chuẩn bị sơ tán khỏi cái nơi chẳng có tí nguồn nước nào này. Dung Trần Tử thấy nàng sắp sửa bò đến rìa giường, sợ nàng ngã, vội vàng đưa tay đỡ nàng lên, rồi đặt ở trên bàn. Nàng nhanh chóng phát hiện ra có một bát canh chim cu gáy hầm nấm, lập tức không quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh nữa, liều mạng bò về phía bát canh. Dung Trần Tử giữ chặt nàng trong tay, chỉ mới qua một đêm, mà dường như nàng đã lớn hơn được một chút rồi, ngay cả Diệp Diễm cũng nhận ra: “Sư ca, nàng ta lớn hơn rồi!”.

Dung Trần Tử không để tâm đến hành động giãy giụa đến tuyệt vọng của nàng, lại đặt nàng trở lại giường, còn dùng chăn bao quanh. Chân rìu của nàng không đi được, quỳnh quáng cất tiếng khóc nỉ non. Tiếng khóc của nàng cũng không to lắm, giống như tiếng của một con chim non. Dung Trần Tử cầm mấy hạt cơm bón cho nàng, nàng vừa khóc vừa hé võ trai ra ăn cơm, thỉnh thoảng lại sụt sịt.

Cuối cùng Diệp Diễm cũng đã tin – Thứ này nhất định là nàng ta, nếu giả cho đổi lại!

Bắt đầu từ ngày mai Thanh Hư quan sẽ tiếp đón khách hành hương từ khắp mọi nơi tới đây, dân trong thôn tuy sống sót sau kiếp nạn, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, nên cũng nểng tởm. không ít người còn rước thỉnh những pho tượng thần Phật về nhà để thờ cúng, nên Dung Trần Tử không thể tránh được việc phải chủ trì nghi thức Khai quang tượng thần Phật [1]. hẳn không yên tâm về Hà Bạng, nhưng lại sợ phụ tẩm

lòng luôn hướng đạo của dân trong thôn. Cuối cùng Thanh Huyền đề nghị, mỗi ngày lúc Dung Trần chủ trì nghi thức ở đạo trường, thì bố trí cho Hà Bạng nằm trong đại đỉnh đặt ở chính giữa đạo trường. Cái đỉnh bát quái này sâu cỡ ngang người, để nàng ở đó, một là có chỗ để nàng chơi, hai là nàng cũng không trèo ra được. Nhưng có vẻ nàng không thích chỗ này, ngày nào ở bên trong cũng khóc lóc nỉ non, từ khi sinh ra tính cách của nàng đã hoàn toàn giống với Hà Bạng, có duy nhất một kỹ năng bẩm sinh chính là khóc. Trước mặt đám đệ tử và khách hành hương, Dung Trần Tử không tiện dỗi dành, nhưng tâm trí thì lại hoàn toàn bị rối loạn. Thỉnh thoảng đang trong lúc giảng kinh luận đạo, đột nhiên lại quên mất câu sau.

[1] Nghi thức khai quang tượng thần Phật là một nghi lễ đưa thần lực của thần Phật an ngự vào trong bức tượng, như vậy thì những loại ma quỷ sẽ không nhập vào đó để hưởng hưởng khói và sự cúng bái. Ý nghĩa của việc này là làm tăng linh khí của pho tượng trước khi thờ cúng.

Diệp Diễm dù sao cũng đang nhàn rỗi, liền đổi tay cho Dung Trần Tử, lúc hẳn bận việc thì chơi đùa cùng Hà Bạng. Nếu như nói trước đây Diệp Diễm không có thiện cảm với Hà Bạng, thì hiện giờ đối với Hà Bạng nàng quả thật là hận đến tận xương tủy. Nàng cũng không biết là từ bao giờ Hà Bạng lại có thể nhàm chán đến mức độ ấy – Ngày nào nàng ta cũng bò tới bò lui trên đất, một khắc cũng không nghỉ. Càng đáng sợ hơn là mỗi khi võ trai cơ hồ bị ngứa đến cuống quýt, thì nàng ta không kẹp thứ này sẽ kẹp thứ kia. Hơn nữa, nàng ta kẹp đồ đã thành kỹ xảo – Dù là đồ làm bằng chất liệu nào đi nữa, thì nàng ta biết cách làm thế nào để dễ dàng cắn cho hỏng. Diệp Diễm muốn mắng nàng, thì nàng lại nghe không hiểu, muốn đánh nàng. Diệp Diễm thì lại sợ đánh hỏng võ trai của nàng, tức đến nổi đầu tóc như đang bốc khói.

Dung Trần Tử đã sắp xếp lịch cho nàng rất cẩn thận, cứ cách một canh giờ thì bón một lần, mỗi lần bón một bát nhỏ. Trước khi bón phải hòa bùa Thanh trọc, và cho thêm vào hai thìa đường. Với tần suất như vậy mà nàng vẫn thường xuyên tìm kiếm nguồn nước khắp nơi, chỉ không để ý một chút thôi là đã định bỏ đi rồi.

Diệp Diễm chưa từng chăm sóc trẻ con bao giờ, nhưng nay ngày nào cũng phải để mắt tới Hà Bạng, nàng thật sự quá mệt! hiện giờ Hà Bạng đã to bằng lòng bàn tay người lớn, nhưng Diệp Diễm vẫn sợ giẫm phải nàng, mỗi ngày phải trông chừng nàng như trông chừng một đứa bé lên ba. Diệp Diễm thề rằng nàng dù có trông coi lơ luyến đan cho nhị sư huynh thì cũng không tốn công tốn sức đến thế, phải hi sinh toàn bộ thời gian ngủ trưa.

Nhưng Hà Bạng vẫn không vui vẻ, chỉ cần nàng hơi lơ là thôi, là Hà Bạng phá hoại sẽ bò thẳng về phía cửa ra vào.

Vẫn là Thanh Huyền thấy sư cô mình đau đầu, nên mới nghĩ ra một cách – Làm cho nàng mấy món đồ chơi, vừa là có thứ để kẹp lại vừa mới mẻ, có lẽ sẽ an tĩnh hơn. hẳn bàn bạc với các sư đệ hồi lâu, cuối cùng các đệ tử trong Thanh Hư quan chọn ra một người khéo tay nhất, dùng gỗ lau và gỗ tranh bện thành rất nhiều những thứ như châu chấu, gà trống, dễ mền. Quả nhiên Hà Bạng rất thích. Thanh Tổ lại dẫn các sư đệ gấp một đồng lợn con, thỏ con gì gì đó, để nàng từ sáng đến tối đều có đồ để chơi.

Hàng ngày Hà Bạng ở trong phòng Diệp Diễm, nếu không phải kẹp mấy cái bánh nếp gấp bằng giấy bò tới bò lui, thì là ngậm châu chấu gỗ kẹp cắn hết sức mình. Quả nhiên cả ngày nàng không muốn bò ra ngoài nữa. Diệp Diễm cũng vì thế mà thở phào nhẹ nhõm, thỉnh thoảng chớp mắt, đánh một giấc ngắn ngủi gì gì đó, cũng thấy yên tâm phần nào. Nhưng nàng chỉ mới không cẩn thận chút thôi, chân rìu mềm mịn của Hà Bạng đã bị gỗ tranh cửa rách. Lúc ấy nàng ta cũng rất an phận, suốt cả nửa ngày đều chui vào trong vỏ không mấy may nhúc nhích. Diệp Diễm giống như con mèo đánh vỡ bình hoa, thấp thỏm không yên. Suy cho cùng sư ca nhờ cậy mình trông nom, sao mình lại có thể để chân của nàng ta bị cửa được cơ chứ. Diệp Diễm bèn phá lệ bón thêm cho Hà Bạng một bát nước nữa, Hà Bạng trốn trong vỏ không ra, lúc uống nước cũng có khóc nhưng tiếng khóc rất nhỏ. Diệp Diễm sợ Dung Trần Tử biết chuyện sẽ bị lên lớp, nên lén bón thêm mấy bát nước nữa. Hà Bạng càng uống lại càng muốn thêm, dần dần cũng nhanh nhẹn hơn lên.

Diệp Diễm xoa xoa hai tay, cảm thấy thì ra Hà Bạng cũng không phải là khó nuôi... chỉ cần cho uống đủ nước thôi. Hễ dừng bón nước là Hà Bạng lại khóc, Diệp Diễm cũng bắt tri bắt giác bón nhiều thêm nữa. Dung Trần Tử dẫn đám đệ tử đi đọc kinh buổi tối xong, đến phòng Diệp Diễm đón Hà Bạng về, liền thấy nàng... hình như không hoạt bát bằng lúc trước. Nhưng lại đoán có lẽ đám đệ tử gấp nhiều đồ chơi quá, nàng chơi mệt, nên cũng không để ý lắm. Diệp Diễm trong lòng chột dạ, cũng nào dám nói nhiều.

Buổi tối, Dung Trần Tử ngồi thiền xong, ôm Hà Bạng vào lòng, Hà Bạng vẫn trốn trong vỏ không chịu nhúc nhích. hần nhẹ nhàng vuốt ve những đường vân dày mịn trên vỏ của nàng, nói: “Đừng bỏ lung tung suốt cả ngày nữa nhé... mau lớn thật nhanh, đợi nàng lớn hơn rồi, ta sẽ dẫn nàng xuống núi xem hội chùa”.

Hà Bạng vẫn không để tâm, đến tận cuối ngày nàng vẫn cứ phun bong bóng mãi. Dung Trần Tử chỉ cho rằng tinh thần nàng không khỏe, nên cũng không nói nhiều với nàng nữa, vòng cánh tay lại rồi đặt nàng nằm bên trong, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nửa đêm tỉnh giấc, hần thấy ống tay áo của mình mát mát, thò tay ra sờ, thì thấy ẩm ướt. hần chỉ nghĩ do Hà Bạng nghịch ngợm chút thôi, nên khê khàng vỗ lên vỏ trai của nàng: “Ngoan ngoan đi ngủ nào”.

không ngờ vỏ trai dưới lòng bàn tay lại mở ra, nàng phun ra rất nhiều nước. Dung Trần Tử khoác thêm áo ngồi dậy, xoay ngọn đèn trên tường lại, mới phát hiện ra nàng đang nôn. hần chỉ vào Hà Bạng giáo huấn: “Nàng uống trộm nước?”.

Có vẻ như Hà Bạng rất khó chịu, vỏ trai trương lên, lại phun tiếp một vũng nước nhỏ nữa.

Dung Trần Tử không dám chậm trễ, lập tức cầm ngọn đèn dầu trên bàn châm lửa, rồi lấy một chiếc khăn ẩm cuốn nàng lại, sau đó để cách ngọn lửa một khoảng xa xa rồi hong. Chỉ lát sau nước đã bốc hơi đi rất nhanh, nhưng hình như Hà Bạng lại vô cùng hoảng sợ, tiếng khóc của nàng hơi giống tiếng kêu chói tai của loài cú đêm. Dung Trần Tử giật nảy mình, cuống quýt đặt nàng lại trên giường, cả lớp vỏ trai của nàng đều run rẩy dữ dội. Dung Trần Tử liền áp chặt nàng vào lồng ngực mình, sau khi khê điều tức xong, liền sử dụng thuật Huyền thiên phù hỏa tiêu hao lượng nước thừa trong cơ thể cho nàng. Sau khi liên tục vận công suốt một canh giờ, cả người Dung Trần Tử ướt đầm, lúc ấy Hà Bạng mới thấy dễ chịu hơn, bắt đầu nhả bong bóng.

Ngày hôm sau, Dung Trần Tử ngủ đến tận cuối giờ Thìn, đám tiểu đạo sĩ hiếm khi nhìn thấy sư phụ dậy muộn như vậy, còn tưởng rằng Hà Bạng đã khôi phục lại hình dáng con người. Lúc giao Hà Bạng cho Diệp Diễm, Dung Trần Tử đã dặn dò suốt một lượt: “Đừng để nàng ấy dính nước, cũng không được bón quá nhiều nước, nàng ấy không biết thế nào là no là đói, nên cứ bón lượng nước vừa đủ là được. Còn nữa không được để cho nàng ấy chơi những thứ quá bé quá nhỏ, hôm qua nàng ấy còn nôn ra cả mấy con châu châu rơm đấy”.

Trong lòng Diệp Diễm có tật, nên dĩ nhiên không dám nói nhiều. Nàng bèn thu dọn hết những thứ dễ cửa vào khiến Hà Bạng bị thương và những món đồ dễ bị nàng ta nuốt phải trong phòng đi. Thanh Huyền và Thanh Tổ cùng nhau bàn bạc, lại dẫn các sư đệ bện dây thừng đỏ thành đồ chơi, đều bện thật to, chỉ ít là vỏ trai của nàng cũng không chứa được, có vậy mới miễn cưỡng giải quyết được vấn đề giải trí tinh thần cho Hà Bạng. Vết thương trên chân rìu của Hà Bạng mãi không khỏi, Diệp Diễm sợ Dung Trần Tử phát hiện ra, nhưng cũng không tìm ra cách nào để chữa trị. Cũng may là ngày nào Thanh Vận cũng làm món canh chim gáy hầm nấm, cô nàng chỉ cần được uống canh, thì sẽ không khóc nữa. Diệp Diễm không dám cho nàng uống quá nhiều, mỗi lần chỉ bón chút một. Sau đó số lần nhiều lên, do bón nhiều nên lâu dần cũng có được chút kinh nghiệm. Con đói của Hà Bạng phá hoại này cũng chia làm mấy sao, thông thường là có sáu sao. Nếu mở vỏ liên tiếp ba lần, nghĩa là nàng không đói lắm, chỉ cần cho ăn hương ăn hoa thôi là được. Nếu mở vỏ liên tiếp từ bốn đến sáu lần, nghĩa là nàng thật sự rất đói, phải bón đầy bụng mới xong.

Diệp Diễm cười không khép miệng lại được, kể chuyện này cho Dung Trần Tử nghe. Dung Trần Tử sờ sờ lên vỏ trai của nàng, cũng vừa cười vừa thở dài: “Tham ăn như vậy, trước đây lúc không có ai bón thì làm sao sống được thế?”.

Hà Bạng ngày một lớn dần thêm, hiện giờ đã dài được một thước rồi. Diệp Diễm vô cùng vui thích, giống như chăm sóc một con thú nhỏ lâu ngày nên nảy sinh cảm tình vậy, nàng chăm sóc Hà Bạng vô cùng tỉ mỉ. Hà Bạng cũng rất quen thuộc với nàng, mỗi sáng sớm Dung Trần Tử rời giường, bón nước xong, vừa ôm nàng lên, là nàng biết ngay sắp được gặp Diệp Diễm.

Lúc nàng hóa thành hình người thì rất lười, nhưng biến thành trai thì lại rất siêng năng chăm chỉ. Chẳng qua Diệp Diễm mới chỉ dẫn nàng đến thiện đường một lần, vậy mà nàng ghi nhớ vị trí lại, hơn nữa còn biết hóa ra canh chim cu gáy hầm nấm mà ngày nào nàng cũng uống là bưng từ đây ra! Từ đó ngày nào nàng cũng vọng tưởng bỏ từ phòng Diệp Diễm đến thiện đường. Bình thường hề Diệp Diễm không chú ý là nàng bỏ đi không thấy bóng dáng đâu, nhưng nếu cứ đi tìm dọc theo con đường dẫn tới thiện đường, thì nhất

định là sẽ tìm được. Đám tiểu đạo sĩ trong Quan đều đã thành quen, mỗi lần đi trên đường trông thấy nàng đang bò quá đồi vắng, đều cúi xuống ôm nàng đi một đoạn, đưa nàng đến đích mà nàng muốn đến. Vừa tới được thiện đường là nàng hưng phấn vô cùng, bò tới bò lui khắp nơi. Đám tiểu đạo sĩ ngay cả lúc hạ chân xuống cũng phải nhìn kĩ vì sợ sẽ giẫm trúng phải nàng. Ngay cả Thanh Trinh cũng thấy khó hiểu, hấn vừa kéo bề, vừa thắc mắc với Thanh Vận đang hằm canh cho Hà Bạng: “không phải sư phụ nói nàng ta đã độ kiếp thành tiên rồi sao...?”

Thanh Vận rất bình tĩnh đáp: “Có gì phải ngạc nhiên chứ, lúc nàng ta làm người thì đặc biệt... nên lúc thành tiên nhất định cũng sẽ là một vị thần tiên đặc biệt”.

Thanh Trinh nhìn xuống Hà Bạng xám xịt dưới đất, đang ra sức kẹp chiếc quần ống túm của Thanh Vận, khuôn mặt hấn bỗng trầm ngâm hấn đi.

Vào một buổi tối tháng Hai, Lý Gia Tập lại xảy ra chuyện kì dị, Dung Trần Tử lo lắng vụ Minh xà còn để lại hậu họa, nên cực kì coi trọng, suốt cả đêm thu dọn đồ đạc chuẩn bị vội vàng lên đường. Hà Bạng vẫn đang ngủ rất say, hấn xoa xoa lên vỏ trai của nàng, khoe miệng khe khẽ nhếch lên: “Có muốn đi cùng với ta không?”. Hà Bạng không mở mắt – Sáng nay vẫn còn chưa được ăn canh chim cu gáy hầm nấm, nên giờ nàng không muốn đi. Dung Trần Tử lắc lắc đầu: “Nàng ngoan ngoãn ở cùng tiểu Diệp, ta đi rồi sẽ về. Được không?”. Hà Bạng dường như đã hơi hiểu tiếng người, nhưng giống như một con cún con, ngôn ngữ thông dụng thì nàng hiểu, còn phức tạp thì một từ cũng vẫn không hiểu. Dung Trần Tử nói xong, nàng liền chuẩn bị bò từ trên giường xuống, Dung Trần Tử vội ôm chặt lấy nàng: “Ta ôm nàng qua đó”.

Bên ngoài trời còn chưa sáng, trong Quan vẫn tối đen như mực. Năm nay hoa anh đào nở muộn, đến giờ vẫn chưa tàn. Dung Trần Tử ôm nàng đi trên con đường lát đá, nửa đêm sương dày, hấn ôm sát Hà Bạng vào lồng ngực của mình nói: “Sương vương trên hoa anh đào thơm mát vô cùng, có muốn ném thử không?”.

Hà Bạng đang ở trong lòng hấn liền há vỏ ra, Dung Trần Tử bèn hái mấy bông hoa bón nước sương cho nàng, rồi nhẹ nhàng căn dặn: “Ta không có ở đây nàng phải ngoan ngoãn, nghe lời tiểu Diệp, không được bỏ lung tung khắp nơi nhé”. Hà Bạng mãi mê uống sương mai, không thêm quan tâm tới hấn. Nàng cảm thấy ở đây nhiều người như vậy nhưng người lòng dạ hẹp hòi nhất chính là Dung Trần Tử, còn Diệp Điềm và Thanh Vận chỉ cần nàng há vỏ ra mấy lần thôi, thì tốt xấu gì cũng bón chút đồ ăn cho nàng. Dung Trần Tử thì ngày nào cũng canh giờ, chưa đến giờ là dứt khoát không cho ăn, dù nàng có há vỏ bao nhiêu lần đi nữa cũng không cho. Huống hồ, hấn lại thường xuyên không ở đây, khó khăn lắm mới được nghịch đám đồ chơi một lúc, vậy mà cứ hễ có việc là hấn lại đưa nàng đến chỗ của Diệp Điềm. Nên Hà Bạng không thân thiết với hấn lắm. Nàng cũng không hiểu tại sao buổi tối mình nhất định phải ngủ cùng với hấn. Nếu như có thể ngủ cùng Thanh Vận thì tốt biết mấy, Thanh Vận biết làm rất nhiều món ăn ngon...

Buổi tối sau khi Dung Trần Tử vừa đi, thì Hà Bạng cũng biến mất. Diệp Điềm lo lắng đến suýt ngất, nàng chẳng qua chỉ đi lấy cho Hà Bạng một con búp bê vải, lúc đi nàng ta vẫn còn ngoan ngoãn ở trên giường, ai ngờ loáng cái, đã không biết bò đi đâu rồi. Đám tiểu đạo sĩ lật tung mọi xó xỉnh trong Thanh Hư quan, tìm ra đến hai mươi mấy con trai núi, đã vậy thân hình, màu sắc đều rất giống nàng. So sánh suốt nửa ngày trời cũng không nhìn ra được con nào là Hà Bạng, Diệp Điềm cuống đến phát khóc: “Hà Bạng xấu xa, rốt cuộc thì con nào mới là cô?”.

Rơi vào đường cùng, Thanh Vận bèn hiển một cách rất hiệu quả, đó là làm hai viên thịt tôm rồi đem ra thử, nhưng hai mươi mấy con trai không con nào há vỏ cả – Tất cả đều không phải là Hà Bạng.

Tìm nàng từ lúc trời tối cho đến tận khi sắc trời đã sáng, mọi người quyết định ăn sáng xong sẽ tiếp tục tìm. Thanh Vận quay về phòng thay quần áo, thì tìm thấy Hà Bạng ở dưới cái chăn được xếp thành hình đậu phụ của mình. Nàng trốn rất kĩ, nên vô cùng đắc ý, đến nửa đêm vẫn búng bình không chịu nhúc nhích. Thanh Vận nhắc nàng lên. Lúc ấy tìm gan đám tiểu đạo sĩ trên dưới trong Thanh Hư quan mới được thả rơi xuống bụng.

Diệp Điềm ôm nàng vào lòng, rất lâu mới gõ gõ vào vỏ của nàng, nói: “Đừng chạy lung tung khắp nơi nữa, ngộ nhỡ bị người ta đập trúng thì phải làm sao!”.

Hà Bạng liền tiếp mở vỏ đến sáu bảy lần liền – Nàng ngửi thấy mùi thơm của tôm viên! Cuối cùng Diệp Điềm cũng tìm được ra cách trị nàng. Diệp Điềm đặt tôm viên vào trong một cái hộp, mỗi lần cho nàng

ăn một chút, không cho ăn no, nàng sẽ canh giữ phần còn thừa, dù có dùng chổi đánh cũng sẽ không bỏ đi lung tung.

Sau khi Dung Trần Tử trở về, Hà Bạng không nhận ra hắn. Hôm ấy hoa đào trong Thanh Hư quan nở rộ, những cánh hoa hồng nhạt rụng rơi phiêu du theo gió. Dung Trần Tử mang cho Hà Bạng hạt hướng dương ngũ vị, Hà Bạng rất vui, nhưng lại nhất định không để Dung Trần Tử bón cho nàng ăn. Hễ Dung Trần Tử chạm vào là nàng khóc, nàng muốn ngủ cùng Diệp Diễm. Diệp Diễm ngồi bóc hạt dưa, thấy vậy cười không khép miệng lại được: “Sư ca à, huynh giỏi giang cái gì chứ, ngay cả nuôi một con trai cũng không biết!”.

Dung Trần Tử rất đau buồn. Đêm đến, Hà Bạng thật sự không chịu ngủ cùng hắn, mỗi tối nàng đều ở trên giường của Diệp Diễm. Diệp Diễm đối xử với nàng rất tốt, còn làm riêng cho nàng một cái khăn tắm để chà vò. Nghĩ đến việc vò nàng rất dễ bị khô, Diệp Diễm còn bôi lên một lớp cao thơm giữ ẩm, khiến nàng cả ngày đều thơm ngào ngạt. Mỗi tối Diệp Diễm sẽ cho Hà Bạng ăn đêm, khiến Hà Bạng cứ đói là kẹp kéo loạn xạ góc áo của Diệp Diễm. Có lần Dung Trần Tử kiên quyết ôm nàng quay về phòng, kết quả là nàng khóc mãi cho đến tận nửa đêm, vẫn là Diệp Diễm không yên tâm, lại tới bế nàng về.

Dưới sự chăm sóc của Diệp Diễm, Hà Bạng lớn rất nhanh, đến trung tuần tháng Ba nàng đã dài được đến hai thước. Hôm ấy Dung Trần Tử đến Bạch Vân quan tham gia pháp hội, chỉ dẫn riêng một mình Thanh Vận đi cùng. Thanh Huyền và Thanh Tổ cứ cười trộm mãi – Ai bảo đệ lấy lòng Hà Bạng, chọc cho sư phụ mất hứng chứ?

Thanh Vận đi rồi, tài nghệ nấu ăn của các tiểu đạo sĩ khác trong Quan không giỏi, nên Diệp Diễm đành phải đích thân xuống bếp. Thanh Huyền và Thanh Tổ rảnh rỗi nên giúp Diệp Diễm chăm sóc Hà Bạng. Diệp Diễm trải một cái chiếu cói xuống đất, nàng ngồi ở trong bờ tới bờ lui, cách duy nhất để tiêu hao tinh lực chính là kẹp cắn món đồ chơi đang ở trong tay Thanh Huyền, rồi bỏ tới trước mặt Thanh Tổ. Hai tên đại cao đồ của Dung Trần Tử, ngồi trên bờ đoàn ở bên trái và bên phải của chiếc chiếu, vừa xem kinh thư, vừa cầm món đồ chơi bên bằng dây thừng đợi nàng đến kẹp. Trong lúc không chú ý, nàng liền kẹp luôn vào tay Thanh Huyền. Lúc này vò của nàng cũng đã khá to, kẹp vào đầu ngón tay đã bắt đầu thấy đau. Thanh Huyền nhíu nhíu mày, nhưng vẫn cúi đầu đọc sách, bỗng nhiên bên tai vang lên một tràng cười, trong trẻo như chuông bạc. Thanh Huyền, Thanh Tổ cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy có một cô bé tầm sáu, bảy tuổi đang ngồi trên chiếu, cả người mặc một chiếc váy bông màu xanh nhạt, trên đầu chài hai búi tóc, mái hỉ nhi dễ thương ngọt ngào vô cùng, bên góc mai cài một đoá sen đá trắng nhuận như ngọc, tai đeo hai hạt san hô đỏ, bàn chân nhỏ nhắn vừa trắng lại vừa mềm, nhưng vẫn không đi giày như ngày xưa.

cô bé xinh xắn dễ thương, trắng trẻo mịn màng ấy nằm bò trước mặt Thanh Huyền, đôi mắt tròn xoe mở to nhìn chăm chăm vào hắn. Thanh Huyền sợ làm nàng giật mình, cũng không biết nên chào hỏi với nàng thế nào – Đáng vẻ này của nàng thì dù có nói gì cũng thấy lúng túng. Thanh Tổ cũng vì kinh hãi quá độ, mà lẩm bẩm nói: “Sư phụ đây là tạo nghiệt đấy... Dâm loạn nhi đồng, người ta vẫn còn nhỏ như vậy mà...”.

Thanh Huyền đập bốp một cái lên đầu hắn, đe: “nói linh tinh cái gì vậy! Việc của sư phụ là chỗ để để lẩm mồm à!”. Hai người nhìn ngấm Hà Bạng rất lâu, cuối cùng Hà Bạng không kiên trì trong hình dáng con người được nữa, lại biến về lại như cũ. Nàng rảnh rỗi buồn chán, lại tiếp tục kẹp mấy món đồ chơi. Còn Thanh Huyền, Thanh Tổ vẫn đang chìm đắm trong nỗi kinh hoàng. Đến tối, Diệp Diễm đang bón canh cho Hà Bạng thì bên ngoài vọng đến tiếng của Thanh Trinh: “Sư cô, sư phụ về rồi”.

Diệp Diễm còn chưa lên tiếng, Hà Bạng đã giẫy giụa muốn bò ra ngoài. Diệp Diễm cũng rất thấy vui – Cuối cùng nàng ta vẫn nhớ sư ca. Hà Bạng bò ra khỏi chiếu, rồi liều mạng bò ra cửa. Dung Trần Tử và Thanh Vận vừa mới lên được núi, thấy nàng đang ra sức bò tới, thoáng chốc đấy mắt đã sáng lên long lanh. Hắn nhẹ nhàng bế nàng lên, sờ sờ cái vò trai thơm phức của nàng hỏi: “Ồ nhà có ngoan không?”.

Ở trên tay hắn Hà Bạng vẫn giẫy giụa không ngừng. Dung Trần Tử đành phải thả nàng xuống dưới đất. Vừa thoát ra, nàng lập tức bò đến bên cạnh Thanh Vận, kẹp lấy ống quần hắn như muốn hắn bế. Thanh Vận ho khan một tiếng, cẩn thận dè dặt nhìn sư phụ, lại liếc tới dáng vẻ nhiệt tình của Hà Bạng trước mặt, đành bất đắc dĩ cúi người xuống ôm nàng lên, nhưng lời lại nói với sư phụ: “Lại béo hơn rồi này”.

Dung Trần Tử đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt nghiêm túc, rất lâu sau mới nói một tiếng: “Ừ”. Thanh Vận chỉ ôm nàng một cái mang tính tượng trưng, rồi lập tức trả lại cho sư phụ, không màng đến sự nhiệt tình nín giữ của Hà Bạng (Hà Bạng vẫn đang kẹp quần áo của hắn), hắn giật góc áo ra rồi chạy vội về phòng. Hà

Bạng đành nằm trong lòng Dung Trần Tử. Dung Trần Tử trở về trong Quan thì phát hiện ra một điều khác thường – Có lẽ nàng đã có thể biến hình được rồi. Luồng linh khí thần tiên tản ra khắp bốn phía, khiến cây cối trở nên xanh tốt, con suối mát lạnh đầy ắp hơn hẳn thường ngày, chim chóc nhảy cảm đã bắt đầu tụ tập thành từng bầy quanh núi Lăng Hà, dường như muốn lấy hưởng chút tiên khí, nói không chừng lại có duyên đắc đạo.

Lông mày Dung Trần Tử nhíu chặt, rồi đột nhiên hần khê thở dài. Buổi tối, Hà Bạng vẫn muốn bò đến chỗ Diệp Diễm, Dung Trần Tử cuộn chặt lấy nàng, hần trừ ma diệt quái, bảo vệ chính nghĩa gì gì đó thì tương đối tốt, nhưng khiến một cô bé yêu mến mình thì lại thật sự không làm được. Chỉ một lúc sau Hà Bạng đã khóc đến mức biến thành trai lệ rồi. Dung Trần Tử không chiều nàng, hần nghĩ rằng không thể yêu chiều quá vì như thế sẽ dễ khiến nàng sinh hư. Buổi tối hần không bao giờ cho nàng ăn đêm, như vậy ban ngày nàng mới có thể ăn nhiều thêm chút nữa, ngủ cũng đủ giấc hơn. Ban này, khi hoàn thành xong việc đọc kinh buổi sáng hần sẽ lay nàng dậy chơi. Thời gian sinh hoạt của nàng cũng vô cùng nề nếp.

Nhưng rõ ràng là Hà Bạng không thích cách sắp xếp thời gian như vậy, nàng không ngừng há vỏ, bò tới bò lui như muốn đi ăn đêm. Dung Trần Tử là người cực kì nguyên tắc, yêu chiều thì yêu chiều thật, nhưng quy tắc đã đề ra thì không thể thay đổi được. hần vỗ vỗ lên vỏ trai của Hà Bạng nói: “Buổi đêm không được ăn gì nữa, ngủ đi!”

Hà Bạng khóc nức nở một hồi, thấy hần quả thực không có vẻ gì là để ý đến mình, nàng đành chui vào trong vỏ không nhúc nhích nữa. Đợi đến khi hơi thở của Dung Trần Tử dần sâu hơn, cho rằng lão đạo sĩ này nhất định là đã ngủ rất say rồi, nàng liền khê khàng bò từ trên giường xuống. Nhưng lúc chạm đất lại đứng không vững, ngã oạch một cái làm vang lên tiếng lạch cạch rất to. Dung Trần Tử giật mình, vội cúi người xuống nhìn xem vỏ của nàng. Cũng may vỏ trai của nàng hơn nghìn năm, cũng không vì ngã mà dễ hỏng đến thế, chỉ là ở bên trong vỏ nàng bị xóc không nhẹ tí nào.

Dung Trần Tử cảm thấy đây là lúc thu hồi chủ quyền, nếu không lập lại quy tắc, thì sau này không biết nàng còn bướng bỉnh ngang ngược đến mức nào nữa. hần ôm Hà Bạng về lại giường, không nói hai lời, đè cánh tay lên nói: “không cho đi đâu hết, ngủ!”

Hà Bạng lặn đi lộn lại dưới cánh tay hần mà vẫn không bò ra được, quýnh quá, nàng “bùm” một tiếng liền biến thành một bé gái tầm sáu, bảy tuổi, nhanh nhẹn chui qua nách Dung Trần Tử, rồi định chạy thẳng đến phòng của Diệp Diễm. sự cả kinh của Dung Trần Tử còn mãnh liệt vượt xa so với Thanh Huyền, Thanh Tố. hần liền nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Hà Bạng, kéo nàng trở lại trên giường, nhưng trong lòng lại vô cùng rối rắm – Thế này... thì còn để nàng ngủ cùng với mình được nữa không?

Hà Bạng không quan tâm nhiều như thế, nghĩ mọi cách để giẫy thoát ra khỏi bàn tay hần. Dung Trần Tử không biết nên cười hay mếu, hần đường đường là Tông sư trong đạo môn, không thể lồi lồi kéo kéo một tiểu cô nương thế này được. hần lập tức nắm lấy cổ tay nàng nói: “Được rồi! Ta đưa nàng đến chỗ tiểu Diệp”.

Hà Bạng đang bĩu môi khuôn mặt rất không vui, nhưng vừa hay nghe đến tên Diệp Diễm, nàng liền giang hai cánh tay ra. Dung Trần Tử thoáng ngẩn người, cuối cùng mới hiểu nàng muốn bế. hần bế Hà Bạng lên, cũng không thể nổi cẩu được, chỉ đành cười khổ. Diệp Diễm vốn dĩ đã ngủ rồi, lúc mở cửa nhìn thấy Dung Trần Tử đang ôm một cô bé xinh xắn, nàng khê sững người lại, nhưng lập tức đã hiểu ra ngay, khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng: “Oa! đã có thể biến thành hình người rồi này! Qua đây cho ta xem nào!”. Hà Bạng nhìn thấy nàng cũng rất vui, vươn hai tay ra ôm lấy cổ nàng, hai cô gái một lớn một nhỏ cùng nhìn nhau, thậm chí Diệp Diễm còn nghĩ đến chuyện chải cho nàng một kiểu tóc mới. Dung Trần Tử đứng trước cửa, lẽ nào...thật sự không còn chuyện gì của mình nữa ư?

Sáng hôm sau, Diệp Diễm và Dung Trần Tử niệm kinh buổi sáng xong xuôi, Hà Bạng vẫn đang ngủ, Thanh Vận đang làm món bột củ sen viên cho Hà Bạng, thì có người tìm đến. Nhìn thấy người vừa mới đến, khuôn mặt Dung Trần Tử liền biến sắc. Thấy hần thì vẻ mặt của người này mang theo ý cười nói: “Tri quan, lâu nay vẫn khỏe chứ?”.

Dung Trần Tử khê giật mình, sau đó hơi giữ tay áo, dùng lễ nghênh đón: “Long Vương bệ hạ đại giá quang lâm tề Quan, không biết có chuyện gì hệ trọng không?”.

thì ra người mới đến là Đông Hải Long Vương. Sắc mặt Diệp Diễm cũng tái đi. Nàng suy nghĩ chu đáo, lập

tức đánh mắt ra hiệu cho Thanh Vận. Đáng tiếc Thanh Vận lại quá khờ, hấn tướng Diệp Diễm lo Hà Bạng bị đói, nên vội vàng bưng bột củ sen viên đến cho nàng ăn.

Long Vương râu trắng tóc bạc, trên đầu có sừng dài, khuôn mặt lại hiền lành, nói: “Tri quan, thật không dám giấu, lần này ta tới đây là để đón Hải hoàng Lăng Hà của ta trở về. Hôm qua nhìn tình tượng, thấy rằng thương thể của nàng ấy đã tốt hơn rất nhiều rồi, không làm phiền Tri quan phải chăm sóc thay nữa”.

Hai tay Dung Trần Tử nắm chặt: “Những lời này của bệ hạ là có ý gì?”. Nụ cười của lão Long Vương không hề thay đổi, khí độ bất phàm: “Hà có gì Tri quan biết rõ rồi mà vẫn cố hỏi? Chuyện của Minh xà, rồi yêu quái vượt qua tiên kiếp. Hà Phán vốn dĩ là quan viên trong Hải tộc của ta, khụ, lần này diệt trừ được Minh xà, coi như đã thay trời hành đạo, cho nên nàng ấy... cũng gọi là có công lao. Phúc lợi của Hải tộc chúng ta trước giờ không tồi, huống hồ Hải hoàng Lăng Hà của chúng ta đây là thấy việc nghĩa hăng hái làm, nên cũng coi là vinh dự của Hải tộc bọn ta. Bốn vương đương nhiên phải đích thân tới đón nàng ấy rồi”.

Lời này đừng nói là Dung Trần Tử, mà Diệp Diễm cũng hiểu ra: “Ta nói à biết, các ông thật sự không biết xấu hổ đến mức này cơ à!”. Nàng đột nhiên nổi giận, chẳng trách lúc đầu Long Vương mắt nhắm mắt mở, thì ra ông ta đã có tính toán từ trước rồi, để sau khi Hà Phán thành tiên sẽ giữ lại trong Hải tộc. Hiện giờ trong thân thể Hà Bạng có phong, thủy linh tinh, lại vượt qua tiên kiếp, trong nháy mắt giá trị bản thân đã tăng lên gấp trăm lần, đi đến đâu cũng sẽ có người tranh giành, ông ta phải ra tay trước để chiếm lợi thế.

Lông mày Dung Trần Tử nhăn tít lại, trầm ngâm không nói gì. Diệp Diễm cũng không hề nể mặt, nàng lập tức sửa lời: “không có! Nàng ấy... Nàng ấy nàng ấy...”. Diệp Diễm nghiêng rằng, hạ quyết tâm: “Khi nàng ấy giết được Minh xà xong đã chết rồi! Ông muốn trai nước thì vẫn còn nhiều lắm, ở con suối sau núi ấy, ông tự đi ra đó mà bắt!”.

Dĩ nhiên Long Vương không phải kiểu người dễ bị lay động như thế, ông ta đứng dậy, khê vẩy tay một cái, phía sau liền xuất hiện mười mấy con bạch tuộc, trên đầu mỗi con đều đội một mâm thức ăn. Diệp Diễm đưa tay lên day day trán, ngay cả Dung Trần Tử cũng nhắm mắt không thể nhìn tiếp được nữa. Chỉ lát sau, tiếng hoan hô vui vẻ từ bên ngoài vang lên càng lúc càng gần: “Oa oa, Hải sâm! Hải sâm kho hành lá!”. Long Vương mân mê chòm râu dài, khuôn mặt khê cười. Sắc mặt Diệp Diễm cực kỳ khó coi, Dung Trần Tử mím môi không biểu lộ điều gì. Hà Bạng lao đến như một cơn gió, thò tay tóm lấy đồng thức ăn trên đầu đám bạch tuộc. Đám bạch tuộc cũng không hề né tránh, Diệp Diễm liền kéo nàng lại: “Vẫn chưa rửa tay mà!”.

Nàng thoáng do dự, cuối cùng lau hai tay lên người Diệp Diễm, sau đó reo lên vui vẻ, rồi bắt đầu ăn uống.

Diệp Diễm thở dài, quay đầu lại nhìn Dung Trần Tử, Long Vương tùm tùm cười nhìn dáng vẻ ăn thùng uống vại của Hà Bạng nói: “Hà Phán, lần này làm rất tốt. Hiện giờ thương thể của người đã đỡ hơn rất nhiều rồi, nói cảm ơn Tri quan đi, rồi theo bốn vương trở về Đông Hải”. Ông ta thẳng lưng, nói chuyện rất khách sáo, rất lịch sự: “Tất nhiên, việc Thanh Hư quan trị thương cho quan viên của Đông Hải ta, Đông Hải sẽ ghi nhớ mối ân tình này. Tất cả chi phí gì gì đó, sau này bốn vương sẽ phái người đưa tới. đã làm phiền Tri quan, làm phiền các vị rồi”.

Ông ta chấp tay làm lễ, rồi toan dắt Hà Bạng đi. Hà Bạng thấy ông ta mang đồ ăn ngon tới, thiện cảm với ông ta cũng tăng lên không ít, nên cũng không có ý tránh né. Nhưng Long Vương còn chưa kịp chạm vào tay Hà Bạng – Dung Trần Tử đã cản ông ta lại. Long Vương giả vờ không hiểu: “Tri quan, vậy là có ý gì?”.

Dung Trần Tử kéo Hà Bạng về, ấn chặt vào lòng, hấn không dám nói những ra câu đại loại như: “Chỉ cần nàng ấy không đồng ý, thì dù cho là ai đi nữa cũng không thể mang nàng ấy đi”, ai mà biết được liệu nàng có đồng ý hay không? Người trong lòng vẫn chỉ là một tiểu cô nương sáu bảy tuổi, trên đầu là búi tóc kiểu nụ hoa mà Diệp Diễm bới cho, bên tai xỏ hai viên minh châu, khuôn mặt hồng hào xinh xắn, đôi mắt sáng sủa như biết nói. Dung Trần Tử xưa nay là người cương trực không biết lừa lòng đón ý kẻ khác bao giờ, nay ôm một tiểu cô nương trước, trong lòng lại ít nhiều cũng có chút mâu thuẫn, nhưng thái độ của hấn rất kiên quyết: “Chỉ sợ Long Vương không thể như ý nguyện rồi”. Diệp Diễm chạy lên ôm lấy Hà Bạng, lấy khăn lụa lau miệng cho nàng. Về mặt Dung Trần Tử rất nghiêm túc: “Nàng ấy là người của bản đạo, bản đạo ở đâu, thì nàng ấy sẽ ở đó, đừng ai vọng tưởng mang nàng ấy đi”.

Long Vương không nghĩ rằng hấn lại phản ứng như vậy: “Tri quan là người hiểu lý lẽ, bốn vương tới dẫn quan viên dưới trướng của mình về, đó là lẽ đương nhiên...”.

không đợi ông ta nói hết câu, Dung Trần Tử đã cắt ngang: “Long Vương không cần phải nói thêm nữa, chuyện này miễn thương lượng. Xin mời về cho!”.

Long Vương sao có thể ra về đơn giản như vậy được, nụ cười của ông ta vẫn không hề tắt: “Nếu Tri quan vẫn cứ cố giữ bằng được người của Đông Hải ta, thì quả thật đã quá coi thường bốn vương rồi. Là đi hay ở, ta và ngài đều không thể quyết định được đâu, vẫn phải hỏi ý kiến của Hà Phán mới xong”.

Hà Bạng đang ở trong lòng Diệp Diễm, trong miệng vẫn còn đang nhét đồ ăn, hai má phồng lên như cái bánh bao. Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía nàng, nàng nhìn Diệp Diễm, lại nhìn sang món hải sâm, cuối cùng nhìn Dung Trần Tử. Dung Trần Tử và nàng bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hẳn quá nghiêm khắc, khiến nàng không dám nhìn tiếp nữa, rồi cúi đầu chui vào lòng Diệp Diễm, rất lâu sau mới lí nhí nói: “Muốn trở về dưới nước”.

Diệp Diễm giả vờ ho khan để giấu đi giọng nói bé như muỗi kêu của nàng, cao giọng nói: “Ông cũng nhìn thấy rồi đấy, nàng ấy chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, sao có thể biết được quyết định của mình có chính xác hay không? Nếu như thật sự phải quyết định, thì cũng phải đợi nàng ấy lớn thêm chút nữa đã!”.

Long Vương dường như trầm ngâm trong giây lát, Dung Trần Tử là người của thiên đình, luận về địa vị thần tiên cũng không hề thấp hơn ông ta, ông ta cũng không muốn động đến vũ lực với hắn: “Cũng được, vậy bốn vương sẽ đợi sau khi pháp lực của nàng ta hồi phục sẽ lại tới đón về”.

Hà Bạng lưu luyến nhìn theo đám... bạch tuộc phía sau ông ta, Long Vương khẽ mỉm cười nói: “Dưới biển có rất rất nhiều hải sâm, quay trở về thì sẽ được ăn”. Diệp Diễm lập tức vỗ vỗ lên đầu Hà Bạng đang ở trong lòng mình nói: “Thanh Vận đang làm đồ ăn, chắc chắn là ngon hơn hải sâm nhiều, đi thôi, chúng ta đi xem thử!”.

Nàng bé Hà Bạng lên, đầu cũng chẳng thèm ngoảnh lại, đi thẳng đến thiện đường.

Long Vương dẫn người của Đông Hải đi rồi, Dung Trần Tử vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, câu vừa nãy Hà Bạng nói, hẳn đã nghe thấy rồi.

Nàng muốn trở về dưới nước.

Bữa tối ở thiện đường, Hà Bạng ngồi ở giữa Diệp Diễm và Dung Trần Tử. hắn vốn dĩ không phải là người tùy tiện cười cười nói nói, trước đây da mặt Hà Bạng lớn dày như tường thành, nên không cảm thấy gì, giờ Hà Bạng nhỏ lại có chút sợ hãi. Nàng ngồi sát vào Diệp Diễm, cố gắng hết sức để không chạm vào người Dung Trần Tử dù chỉ là một cái góc áo, còn Dung Trần Tử cũng hết sức cố gắng đối tốt với nàng nhiều thêm nữa, hắn thở dài, cầm đũa chung gấp thịch nhím biển viên cho nàng.

Dung Trần Tử vốn không ăn thức ăn mặn, trước đây thiện đường đều làm những món chay, nhưng hiện giờ để chăm sóc cho Hà Bạng, nên làm chút đồ ăn có chất. Nàng vui đầu vào ăn, dường như biết được Dung Trần Tử đã nghe thấy câu mình nói, nên không dám nhìn hắn. Nhưng Dung Trần Tử lại không có ý định vạch trần chuyện lúc ấy: “Ở trong Thanh Hư quan... mọi người đối xử với nàng không tốt sao?”.

Hà Bạng cắn nửa miếng thịt nhím biển viên, lặng lẽ lắc đầu. Về mặt Dung Trần Tử như đóng băng: “Sống ở đây không vui à?”.

Hà Bạng lại lắc đầu, giọng nói của hắn trầm thấp chậm rãi: “Vậy tại sao lại muốn đi Đông Hải?”.

Hà Bạng cúi đầu, rất lâu cũng không ăn hết một viên thịt nhím biển. Dung Trần Tử vẫn còn muốn hỏi tiếp, thì Diệp Diễm vội vàng ngăn hắn lại: “Sư ca! Huynh để nàng ấy ăn xong trước đã rồi hẵng hỏi!”. Nàng đứng lên đổi chỗ cho Hà Bạng, Hà Bạng khẽ thút thít, nàng vội gấp cho nàng thật nhiều món ngon, rồi nhẹ nhàng dỗ dành: “không khóc, không khóc nhé, huynh ấy không phải mắng muội đâu, huynh ấy là người xấu, chúng ta không để ý đến huynh ấy nữa, ăn miếng cá này đi...”.

Buổi tối, Hà Bạng dính lấy Diệp Diễm. Trong lòng Dung Trần Tử bộn bề tâm sự, nói: “Buổi niệm kinh tối nay muội chủ trì đi”.

Diệp Diễm liếc nhìn Hà Bạng đang ở phía sau, nghĩ cũng nên cho bọn họ chút thời gian ở bên nhau, nên gạt đầu đồng ý. Hà Bạng vẫn kéo kéo góc áo nàng, đáng về đáng thương vô cùng khiến đáy lòng nàng bất giác cũng mềm đi hẳn, ngay cả sự chán ghét dành cho Hà Bạng lúc trước cũng biến mất không còn tăm tích.

Diệp Điềm ngồi xổm xuống trước mặt Hà Bạng, giơ tay ra lau sạch vết canh dính bên miệng nàng, nói: “Để sư ca chơi cùng với muối, phải ngoan ngoan đấy nhé”. Hà Bạng rất không muốn, nhưng Dung Trần Tử đã cúi người xuống bế nàng lên, rồi đi thẳng về phòng. Lúc quay về đến phòng ngủ, Hà Bạng ngồi trên giường, ánh mắt bất an, khiến Dung Trần Tử cũng có chút lúng túng. Đối mặt với một đứa bé sáu bảy tuổi ra sao, giữa hai người rốt cuộc nên nói những gì, làm những gì, hẳn đều không biết. Trước đây khi ở cùng nàng, cũng toàn là nàng chủ động, muốn thứ gì, hẳn sẽ suy nghĩ rồi cho thứ ấy. Nhưng hiện giờ nàng đã chẳng biết bản thân muốn gì, mà chính hẳn cũng chẳng biết mình nên làm gì.

Dung Trần Tử đứng ở trước giường, còn Hà Bạng cúi đầu ngồi ở giữa giường, đồ đệ của hẳn mỗi khi làm sai việc gì cũng thường có phản ứng thấp thỏm, sợ hãi giống như thế này. Nhưng đây là điều hẳn hi vọng sao?

hắn mãi không nói gì, khiến Hà Bạng cuối cùng ngủ gật. Lông mi của nàng rất dài, cánh môi vừa tươi tắn lại đầy đặn, lúc an tĩnh giống hệt như một con búp bê sứ tinh tế. Dung Trần Tử muốn hôn nàng, nhưng nàng thật sự quá nhỏ, nhỏ đến nỗi khiến hẳn không thể đi quá giới hạn, nên chỉ đành kéo chăn tới đắp cẩn thận cho nàng, dưới hàng mi dài đột nhiên tràn ra một giọt nước trong veo, tựa như hạt sương sớm mai: “Muốn trở về dưới nước”.

Trái tim Dung Trần Tử đột nhiên đau nhói: “Đừng trở về”. hấn hôn lên trán Hà Bạng: “Ta yêu nàng, đừng trở về”. Đường như ngọn đèn dầu ảnh hưởng tới giấc ngủ của nàng, nàng liền chui vào lòng Dung Trần Tử, đầu dụi vào cánh tay hẳn: “Người không yêu ta, người chỉ yêu Điềm Điềm”.

Giọng nói rất bé, còn mang theo vẻ mơ màng do nói mê, nhưng Dung Trần Tử lại nghe thấy rõ ràng. hấn mất ngủ cả đêm.

Đèn tắt, bên tai tĩnh mịch không còn chút âm thanh nào. Bóng đêm luôn khiến người ta phải suy nghĩ nhiều hơn, hẳn nhớ đến rất nhiều chuyện. Quen biết nhau từ tháng Chín năm ngoái, đến khi trở thành những người xa lạ như hôm nay. Ngày đó ở trong cung Hải hoàng lúc hẳn phát hiện ra nàng đang ngủ trong chiếc vỏ thủy tinh, tuy rằng giai nhân yêu kiều, nhưng cuối cùng vì e ngại lễ nghĩa, nên chưa bao giờ mảy may chú ý đến. Sau này ở trong Quan, tuy rằng có nhân nhượng, nhưng chẳng qua cũng là đạo tiếp đãi khách. Mãi đến khi có thân mật da thịt, sự dung túng và săn sóc của hẳn cũng chỉ là dựa trên trách nhiệm của một người đàn ông.

Nàng phản bội hẳn, lén bắn tên vào người hẳn, bản thân hẳn tuy rằng cũng có tức giận, nhưng ai có thể nói rằng không có chút gì đó giống như trút được gánh nặng trong ấy?

hắn là đạo sĩ, nửa đời thanh tu, một lòng hướng đạo. Từ bao giờ lại thật sự hi vọng sẽ có người tới khuấy đảo đầm nước tù lặng sóng này thế?

Mối liên hệ giữa cả hai người dường như có chặt cũng không thể đứt, sau trăm xoay nghìn chuyển, hẳn may mắn mất rồi lại có được, nhưng cẩn thận suy nghĩ, mới phát hiện ra rằng hẳn căn bản không biết thế nào gọi là yêu. hấn vươn tay ra chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Bạng. Nàng ngủ rất ngon, hoàn toàn không hay biết gì.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy Hà Bạng phát hiện ra Dung Trần Tử vẫn ở bên cạnh, trong tay đang cầm một quyển cổ thư, hai mắt nàng mở tròn xoe – Bình thường vào thời gian này, Dung Trần Tử sẽ dẫn đám đệ tử đi đọc kinh buổi sáng. Thấy nàng đã tỉnh, Dung Trần Tử liền đặt sách xuống nói: “Dậy rồi à?”.

hắn ôm Hà Bạng xuống giường, tự khắc sẽ có đệ tử hầu hạ mang nước nóng vào. Trước đây Dung Trần Tử bảo Thanh Huyền thu dọn hết đồ đạc của Hà Bạng đi, cũng may Thanh Huyền là người cẩn thận lưu tâm, nên mãi không vứt. Đến giờ cần dùng lại mang ra. Dung Trần Tử thả Hà Bạng vào trong chiếc thùng gỗ, biến nàng về lại thành trai. Từ sau khi bị thương đến giờ, Dung Trần Tử vẫn chưa tắm cho nàng lần nào, hẳn sợ nàng uống trộm nước, nên bình thường đều chỉ dùng khăn ướt lau qua. Nay thương thế của nàng đã khỏi, có lẽ một ít nước chắt cũng không sao, nên dùng hẳn một cái thùng gỗ đầy ắp nước để cho nàng ngâm tắm.

Hà Bạng rất thích tắm rửa, nàng bò tới bò lui trong thùng. Dung Trần Tử lấy sơ mướp chà rửa cho nàng: “Được rồi, tắm nhanh lên một chút rồi còn ăn sáng nữa”.

Giọng nói của hẳn được hạ xuống rất thấp, không nghiêm túc giống như ngày xưa. Hà Bạng hút một nửa số nước trong thùng, rồi lại nhả ra hết, nàng đang rất cao hứng, nên rốt cuộc cũng nói chuyện với hẳn: “Tri

quan không phải đi đọc kinh buổi sáng à?”.

Dung Trần Tử tóm chặt lấy vỏ trai của nàng, không để nàng uống nước tắm, thản nhiên nói: “Ta đã đẩy giờ đọc kinh lên sớm hai khắc rồi”.

Hà Bạng nghịch nước một hồi, thì Thanh Huyền mang thức ăn vào, Dung Trần Tử vẫn ăn rau dưa cháo trắng, còn thức ăn Hà Bạng thì phong phú hơn một chút, chỉ riêng bánh ngọt thôi cũng đã có đến sáu loại. Hà Bạng cúi đầu hùng hổ ăn, nhưng chỉ một sau lại ngẩng lên nhìn Dung Trần Tử. Dung Trần Tử xoa xoa đầu nàng, không nói gì.

Hà Bạng cảm thấy thời gian trống của Dung Trần Tử bắt đầu tăng lên, hẳn đây thời gian đọc kinh buổi sáng lên trước hai khắc, lúc quay về Hà Bạng vẫn đang ngủ, buổi sáng nàng vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy hắn. Buổi trưa tranh thủ lúc nàng ngủ thì hắn tiếp khách hành hương, thời gian còn lại dường như đều ở bên Hà Bạng. Thân thể của nàng đã lớn hơn, nên vỏ trai thường hay nứt, thỉnh thoảng lại thích biến thành trai cộ vỏ khắp nơi. Dung Trần Tử thường vừa xem sách, vừa gãi vỏ cho nàng, nàng muốn kẹp đồ chơi hắn cũng ở bên nàng, dần dần Hà Bạng cũng không còn bài xích hắn như trước nữa. Trong Quan đường như không có gì thay đổi, nếu như nhất định phải nói có gì khác xưa... thì có lẽ là đám tiểu đạo sĩ phát hiện ra rằng giọng nói của sư phụ nhỏ đi, ngay cả tính tình cũng tốt lên nhiều. Trước đây khi dạy bất kỳ một đạo pháp, kiếm thuật nào hắn đều chỉ hướng dẫn một lần, chỉ cần để tử hơi có chút lơ là thì sẽ bị răn dạy rất nghiêm khắc. Nhưng giờ nếu có chỗ nào không hiểu, hắn sẽ giảng giải rất cẩn thận.

Hạ tuần tháng Ba, Dung Trần Tử từ chối mọi việc, đặc biệt dẫn Hà Bạng đi dự hội chùa Quang Dụ. Lúc đi Hà Bạng vẫn không nỡ xa Thanh Vận và Diệp Diễm, nhưng Diệp Diễm và Thanh Vận cũng hiểu rằng nên cho hai người đó nhiều thời gian ở bên nhau hơn, nên cùng nhau khuyên nhủ. Buổi sáng hôm ấy, Hà Bạng ăn xong bữa sáng, Diệp Diễm liền ăn vận cho nàng thật xinh xắn dễ thương, rồi để nàng đi cùng Dung Trần Tử xuống núi.

Hội chùa Quang Dụ là ngày hội lớn nhất ở quanh đây, người đi lại trên phố đông đúc, Dung Trần Tử bế Hà Bạng. hiện giờ nàng vẫn ở trong hình hài của một bé gái, ngay cả lúc nói chuyện giọng nói cũng non nớt, mềm mại đáng yêu vô cùng. một đạo sĩ bế một cô bé đi trên phố, đương nhiên rất quái dị. Nhưng sợ nàng chạy mất, nên Dung Trần Tử cũng bất chấp.

Hội chùa diễn ra trong ba ngày, bãi đất trống bên ngoài chùa Quang Dụ toàn là quầy ăn vặt, Hà Bạng thấy vậy rất vui. Dung Trần Tử dẫn nàng bắt đầu đi ăn từ đầu đường, mỗi thứ một phần, không thứ nào giống thứ nào. Nàng ăn từ tào phớ đến thịt xiên nướng, cuối cùng bị món tiết vịt cay nồng làm cho thê thảm. Dung Trần Tử mua cho nàng nước bưởi, nước mát nàng rưng rưng uống cạn hẳn một chén lớn, ăn mãi đến cuối nhìn thấy có một món có tên là cháo cay xào trai, nàng bưng bưng hưng phấn chỉ ngay vào món đó, Dung Trần Tử vội vàng ngăn lại, cúi đầu lau hết vụn ớt bên khóe miệng cho nàng nói: “Ngay cả món này mà nàng cũng không tha ư?”.

Buổi tối, bên ngoài hội chùa có một gánh hát biểu diễn hí khúc, Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng đi nghe hát đến nửa đêm, rồi lại đưa nàng đi ăn món mì chân giò, sau đó mới quay về quán trọ nghỉ ngơi. Thể lực của Hà Bạng trước giờ vốn không tốt, nên giờ đã mệt đến không gắng gượng được nữa, nhưng nàng vẫn mãi chơi với mười mấy con trâu đường đủ màu sắc, hình dáng khác nhau. Dung Trần Tử ôm nàng trở về phòng, đặt nàng lên giường, rồi lấy nước tắm rửa cho nàng.

Nàng cảm hết chỗ trâu đường vào bên trong ống đựng bút, cởi quần áo rồi chui vào trong thùng tắm, Dung Trần Tử liền vội quay mặt đi hướng khác. Hồi lâu sau hắn mím mím môi, giống như đã hạ quyết tâm, dùng cao thơm để tắm cho nàng. Da thịt nàng vẫn mềm mịn trơn bóng như trước kia, chỉ là thân thể còn chưa bắt đầu dậy thì, nhỏ bé khiến người khác không dám vọng sinh tà niệm. Dung Trần Tử vốn là người đứng đắn, hẳn tắm rửa cho nàng vô cùng cẩn thận chu đáo. Còn chưa tắm xong, Hà Bạng đã lăn ra ngủ. Dung Trần Tử sợ nàng bị lạnh, lại tìm một khăn lông to sạch sẽ quấn nàng lại, bế về giường.

Ban ngày mệt rồi, nên giờ nàng ngủ rất say. Dung Trần Tử nghe tiếng hít thở khe khẽ của nàng, bất giác cũng rơi vào mộng đẹp. Hôm sau, Hà Bạng ngủ đến tận khi mặt trời lên quá ba ngọn sào, lúc tỉnh lại thì thấy Dung Trần Tử đã quần áo chỉnh tề từ lâu, trên bàn cũng đã bày biện bữa sáng. Nàng reo lên vui vẻ ngồi xuống bàn, Dung Trần Tử lau mặt, lau tay cho nàng xong, rồi mới ngồi xuống cùng ăn cơm với nàng. Tướng ăn của nàng rất xấu, nhưng Dung Trần Tử cũng chẳng uốn nắn: “Vỗ tu trước đây của nàng, thường

làm những gì?”.

“Vô tu?”. Hà Bạng vẫn còn nhỏ, nên những chuyện lắt nhắt vụn vặt trước đây cũng không nhớ được đầy đủ, Dung Trần Tử liền cẩn thận dẫn dắt: “Ví dụ như sư phụ, sư huynh nàng, hoặc là Giang Hạo Nhiên chẳng hạn, bình thường sẽ làm gì?”.

Hà Bạng nhét một cái bánh bao gạch cua vào miệng, nói: “Sư phụ thì không sao gặp mặt được, ông ấy không cho bọn ta nói mình là đồ đệ của ông, đều là sư huynh chăm sóc cho bọn ta”.

Dung Trần Tử rất ít khi nghe thấy nàng nhắc đến những chuyện trước kia, nên giờ cũng không cắt ngang, lặng lẽ gấp thức ăn cho nàng. Nàng vừa ăn vừa nghĩ ngợi, rồi nói: “Về sau ông ấy bị người ta giết, người giết ông ấy đều là những kẻ trọc đầu. Cuộc sống sau này của bọn ta rất khổ sở, yêu quái núi Phù Ngu vừa đông lại vừa hung dữ, bọn ta toàn bị bọn chúng bắt nạt, cũng chẳng có cái ăn”.

Dung Trần Tử lắng nghe rất chăm chú, Hà Bạng từ từ liệt kê từng chuyện một: “Sư huynh dẫn bọn ta đi tìm thức ăn, đối xử với bọn ta cũng rất tốt, chỉ cần tìm được thức ăn, đều sẽ chia cho ta và sư muội. Nhưng về sau... về sau gặp nạn, huynh ấy dẫn ta chạy trốn, bỏ sư muội lại”.

Dường như nàng lại nhìn thấy cảnh máu tươi loang lổ trong làn nước ngày hôm ấy, cơ thể khẽ run lên. Dung Trần Tử vội vàng ôm lấy nàng. Nhưng nàng không khóc, thời gian đã quá lâu rồi, bi thương sâu đậm đến mức nào, cuối cùng rồi cũng sẽ phai nhạt: “Sau sau nữa, bọn ta lại gặp nạn, lúc sư huynh bỏ chạy đã vứt ta lại. Bốn bề xung quanh đều là Thủy tộc tranh giành thức ăn, rất nhiều rất nhiều”. Đôi mắt mở to của nàng ầng ậc nước, vẽ ra rất nhiều rất nhiều tư thế, “Ta tưởng rằng mình chết chắc rồi, nhưng có một con đại bàng bay tới tha ta đi. Nó không mổ được vỏ của ta, lại thấy ta là Nội tu, nên dứt khoát mang ta cùng đi kiếm ăn. Thức ăn của bọn ta không giống nhau, nhưng thực sự là rất đói, nên ta còn ăn cả những thứ như chim non, thỏ con nữa. Về sau sư huynh tìm đến ta, lúc ấy ta cảm thấy huynh ấy rất xấu, nên không thêm nói câu nào với huynh ấy cả”.

Khoảng thời gian đó đã trôi qua rất xa, nàng kể lại bằng giọng nói non nớt yếu ớt, thỉnh thoảng Dung Trần Tử lại gật đầu. Đường như nàng nghĩ tới điều gì đó: “Sau nữa... Sau nữa có một lần gặp nạn, đúng lúc đó Giang Hạo Nhiên đi ngang qua, bên cạnh hắn là người của Đông Hải, nên Thủy tộc không dám động vào, nhón nháo bỏ chạy. Hắn đã cứu ta, nên ta đã ở lại Giang gia. Lúc ấy Giang Hạo Nhiên vẫn còn nhỏ, vừa mới tu luyện thành hình người, nhưng hắn là người thừa kế của Giang gia, nên địa vị rất cao. Thêm vào đó yêu quái ở sông Gia Lăng không nhiều, thức ăn lại phong phú, đi theo hắn thì có thể được ăn no”.

Dung Trần Tử đang cảm thấy bên trong chuyện này vẫn còn sót điều gì đó, thì Hà Bạng đã lại chậm chậm cúi đầu xuống kể tiếp: “Con chim đại bàng ấy... Lúc đó thực sự rất nguy hiểm, bọn chúng đã chia cách chúng ta, lúc ta Độn thủy lên bờ... không thể dẫn theo nó”. Trong kí ức của rất nhiều rất nhiều năm sau này, nàng luôn cố ý né tránh một người, coi hắn như chưa từng tồn tại. “Ta hận sư huynh nhiều năm như vậy, nhưng mãi cho đến khoảng khắc đó, khi ta nhìn thấy máu trong nước càng lúc càng đậm, ta mới hiểu ra rằng sư huynh chưa từng nợ ta bất cứ điều gì cả. Ta căn bản không có tư cách hận huynh ấy, huynh ấy đối với ta, từ lâu đã tận tình tận nghĩa rồi. Đáng tiếc khi ta đã hiểu ra được đạo lý đó, thì lại không còn cơ hội để nói với huynh ấy nữa”.

Dung Trần Tử ôm nàng trong lòng, má nàng áp lên lồng ngực hắn, nàng buồn rầu nói: “Những chuyện sau này, thì người đều biết cả rồi đấy”.

Hai cánh tay Dung Trần Tử siết chặt, để nàng cuộn mình an toàn trong lòng hắn: “Nếu như... Ta nói nếu như, nàng vẫn là Nội tu của Giang Hạo Nhiên, khi gặp nguy hiểm, trong lúc chẳng dặng dừng, liệu nàng có bỏ rơi hắn không?”.

Hà Bạng nheo mắt cẩn thận suy nghĩ: “Có lẽ là có, dù sao đi nữa nếu tình hình lúc đó bắt buộc phải làm vậy, thì nhất định hắn sẽ bỏ lại ta. Nội tu và Vô tu hợp tác, mạng sống chính là giới hạn cuối cùng. Trong lúc nguy hiểm đến tính mạng mà bỏ chạy, vốn dĩ không bị coi là phản bội”.

Dung Trần Tử vuốt ve tóc mai của nàng, thời gian quá dài, dài đến nỗi khiến một tiểu yêu quái ôm nỗi oán hận với chính sư ca của mình năm đó, đã có thể bàng quan trước việc cầm lên hay bỏ xuống. Hắn lặng lẽ ôm nàng: “Nàng có cô đơn không? Từ khi tu thành hình người, bản thân bắt đầu có ý thức, đã bao giờ nàng cô đơn chưa?”.

Hà Bạng không trả lời.

Nếu như người sớm tối luôn ở bên cạnh mình hoàn toàn chỉ là một loại hợp tác đôi bên cùng có lợi, suốt mấy ngàn năm như thế, thì sao có thể không cô đơn được?

“Ta sẽ dùng cả quãng đời còn lại của mình để ở bên cạnh nàng”. Dung Trần Tử hôn lên trán Hà Bạng, “Sau này... cả hai ta đều sẽ không còn cô đơn nữa”.

Ăn sáng xong, Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng ra suối Minh Khê mò cá. Hà Bạng vừa nhìn thấy nước là vô cùng vui vẻ, ở bên trong lẫn lộn nghịch ngợm. Dung Trần Tử cũng để kệ nàng, tự tìm một bóng cây râm mát, rồi ngồi dưới gốc cây đọc sách, tiện thể trông nom. Đợi đến khi hẩn đọc xong nửa trang “Thiên tập quyền”, vừa ngẩng đầu lên nhìn, thì Hà Bạng vốn dĩ đang nghịch nước rất vui vẻ đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Dung Trần Tử hoảng hốt, đứng bật dậy, hiện giờ thân thể nàng là thân thể của thần tiên, những cách bắt yêu đều không có tác dụng, mà ở trong nước, nàng lại càng có nhiều cách để thu giấu hơi thở của mình.

Dung Trần Tử lo lắng gọi: “Tiểu Hà?”. hẩn chạy xuống khe suối, nước ngập đến đầu gối, trai nước thì thấy rất nhiều, chỉ có điều không biết đâu là nàng. Dung Trần Tử là người nghiêm chỉnh, bình thường luôn rất chú trọng dáng vẻ cử chỉ bên ngoài, nhưng giờ cũng bất chấp, xắn tay áo lên tìm kiếm khắp xung quanh. Hà Bạng cũng xấu tính, không biết đã trốn đi đằng nào, mặc cho Dung Trần Tử hô to gọi nhỏ, nhất quyết không chịu hé răng. Trong lòng Dung Trần Tử thoáng trầm xuống, hẩn cũng hiểu, đây là ở dưới nước, nếu giờ không tìm thấy nàng, không biết nàng sẽ bơi đến nơi nào nữa.

Nàng vẫn muốn đi.

Nếu như là trước đây, hẩn sẽ tuyệt đối không bao giờ bắt ép người bên cạnh đi hay ở. Nhưng giờ thì hẩn không muốn khư khư giữ lấy cái phong phạm quân tử ấy nữa, nếu như nàng đi rồi, hẩn sẽ giống như Giang Hạo Nhiên, như Thuần Vu Lâm sẽ trở thành quá khứ. Nàng sẽ sống cuộc sống vui vẻ phóng khoáng của mình, nói không chừng lại quay trở về Đông Hải, tìm một Võ tu khác, ngày ngày mải mê ăn ăn uống uống, lấy thức ăn để lãng quên u sầu.

hẩn không muốn mình trở thành quá khứ như vậy. Con suối yên tĩnh không một bóng người, Dung Trần Tử tìm suốt một hồi, đột nhiên quay người đi lên bờ, giọng nói của hẩn rất nhẹ, nhưng lại mang theo vẻ uy nghi không thể kháng cự: “Nàng không chạy được đâu, ra đây đi”.

Trong nước vẫn mảy may không chút động tĩnh, hẩn đợi một lát rồi thì triển trận pháp bao vây khắp bốn phía, rồi quay lại ngồi xuống dưới bóng cây, thản nhiên nói: “Đói thì ra đây, buổi trưa sẽ dẫn nàng đi ăn Phật nhảy tường [1]”. Nàng vẫn không trả lời, hẩn cũng không vội, quần áo ướt đầm, hẩn liền dùng nội lực hong khô.

[1] Phật nhảy tường là một món ăn nổi tiếng của Phúc Châu, có lịch sử hơn trăm năm do ông chủ của quán Tụ Xuân Viên là Trịnh Xuân Phát nghiên cứu ra. Truyền thuyết kể rằng, một năm nọ có mấy vị tú tài ghé quán ngâm thơ làm phú. Ông chủ dọn lên một món do chính tay ông chế biến. Vừa mới mở nắp vung, mùi thơm ngào ngạt cả phòng, mấy vị tú tài không ngớt vỗ tay khen và ngâm rằng: “Đằm khải huân hương phiêu tứ lân, Phật văn khí thiên khiêu tường lai”, tạm dịch là: “Mở nắp vung, mùi thơm bay lừng khắp xóm, Phật ngồi thấy liền bỏ chùa nhảy qua tường chạy đến”. Từ đó trở đi, món ăn đặc biệt này có tên là “Phật nhảy tường”.

Một người một trai giảng co đến tận trưa, trong một khe đá gần ngọn núi bỗng xuất hiện một chuỗi bong bóng. Dung Trần Tử lắc đầu, nói: “Ra đây, nhanh đi thôi”.

Không có tiếng nói, Dung Trần Tử vẫn lo nàng bị đói, lại dễ dàng: “Ngoan, món Phật nhảy tường của Ngự Hương đình này rất nổi tiếng, đi thôi nào”.

Rất lâu sau bên trong khe đá mới truyền đến một giọng nói buồn bã: “Khốn kiếp, người mau qua đây giúp ta một tay đi, ta bị kẹt rồi!”.

Dung Trần Tử khóc dở mếu dở, lại xuống nước móc nàng ra, sợ võ trai của nàng bị cọ xước, còn cẩn thận quan sát kĩ một lượt. Hà Bạng biến thành hình người, mặt đến mức thở hỗn hển, không phục nói: “Nếu không phải ta bị mắc kẹt, thì đã chạy thoát từ lâu rồi! Còn khuya mới sợ trận pháp của người!”.

Dung Trần Tử ôm nàng vào lòng, cắn lên ngón tay trở, rồi ấn lên trán nàng, tạo thành một nốt ruồi mũi nhân đỏ tươi. Hà Bạng chỉ cảm thấy trên trán nóng bừng, vội vàng giơ tay lên xoa xoa, lẽ dĩ nhiên là chẳng sờ thấy gì. Về mặt của nàng đầy hoang mang: “Người làm gì vậy?”.

Bước chân của Dung Trần Tử không hề dừng lại: “Đừng nghịch nữa, muộn nữa là không ăn được gì đâu”.

Ngự Hương đình cách trấn Lăng Hà hơn năm mươi dặm đường, nên Dung Trần Tử cũng không vội, gấp một con lừa nhỏ để Hà Bạng thông thả đi. Trong tay còn cầm đến mười mấy xiên kẹo hồ lô, cả đoạn đường hết ngắm đông lại nhìn tây, vô cùng vui vẻ: “Tri quan, người xem kia đằng kia có bán trai đấy!”.

Con lừa đi rất vững nên Dung Trần Tử cũng không cần phải quan tâm xem nó đi thế nào. hần tạt sang ven đường, thì nhìn thấy có một thùng chứa đầy trai nước đang nhả bong bóng, không biết tại sao hần lại thấy mềm lòng, liền dừng lại mua cả thùng, không nói gì thêm, tìm một con sông nhỏ rồi phóng sinh hết. Lúc quay lại Hà Bạng vẫn đang ăn kẹo hồ lô, con lừa lững thững tiến về phía trước, khoe miệng nàng dính đầy vụn kẹo sáng lấp lánh, hai má phồng to. Ánh hoàng hôn chiều tà, gió thổi nhàn nhàn, phong cảnh xung quanh vốn bình thường bỗng có thêm chút màu sắc tươi sáng.

Tiến lên phía trước không xa, Dung Trần Tử gặp một người mà hần tuyệt nhiên không muốn nhìn thấy. Người đó từ phía sau đuổi đến, nhìn chằm chằm vào Hà Bạng đang cười trên lưng con lừa, trong giọng nói đầy kinh ngạc như không thể tin được vào mắt mình: “Phán Phán?”.

Hà Bạng quay đầu lại, thì thấy Giang Hạo Nhiên. hần mặc một bộ trường bào màu vàng kim nhạt, trên tóc cài trâm ngọc, hai tay thoát nhìn như làm bằng kim ngọc. Hơn ngàn năm qua, hần cũng đã rũ bỏ được vẻ non nớt năm nào, còn có thêm vẻ khí thế của kẻ làm chúa tể một phương: “Phán Phán, có thật là nàng không?”. Hà Bạng lại ngậm một quả táo gai vào miệng, liếc nhìn hần. Con lừa nhỏ và Dung Trần Tử vốn dĩ tâm ý tương thông, nên giờ liền lùi về sau hai bước tránh được móng vuốt của An Lộc Sơn [2].

[2] Móng vuốt của An Lộc Sơn nguyên văn là “Lộc Sơn chi trảo”. Tương truyền Dương Quý Phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng chơi đùa, đàn dêu. một hôm, An Lộc Sơn để lại trên ngực của Dương Quý Phi hai vết xước do tay cào, sợ bị vua Huyền Tông phát hiện, Dương Quý Phi đã làm chiếc yếm bằng gấm che lại. Đây là nguồn gốc áo ngực, và cũng là nguồn gốc của câu thành ngữ này.

“Giang Tôn chủ, dạo này vẫn khỏe chứ?”. Về mặt Dung Trần Tử lạnh nhạt. Đến lúc ấy có vẻ Giang Hạo Nhiên mới chú ý đến hần, dù trăm ngàn lần không muốn, nhưng vẫn phải thi lễ trước. Hà Bạng có đồ để ăn nên cũng không cần phải lo lắng, cứ ngồi trên lưng con lừa nhỏ, kéo tai nó ra nghịch. Giang Hạo Nhiên cũng dần lấy lại cảm xúc, hần liếc nhìn Dung Trần Tử, vừa hay bắt gặp ánh mắt của Dung Trần Tử, hần cũng có những suy tính riêng: “Nơi này không tiện để nói chuyện, Tri quan, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện”.

Dung Trần Tử vẫn vững như bàn thạch, không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti, nói: “Bần đạo xưa nay vốn không có giao tình qua lại với Giang Tôn chủ, nên chẳng có gì để nói cả. Nếu Giang Tôn chủ không có việc gì khác, thì cảm phiền”.

Giang Hạo Nhiên đâu có dễ bị xua đi như Long Vương, hần lại càng hiểu rõ tập tính của Hà Bạng hơn người khác. Ai cho nàng ấy đồ ăn thì người đó là tốt nhất. Dung Trần Tử tuy đứng đắn nghiêm khắc, nhưng đối với nàng cũng thật sự rất có tình nghĩa, nếu cứ để hần ta tiếp tục nuôi dưỡng, thì sau này muốn quay lại cũng khó sẽ càng thêm khó. Sau khi cân nhắc suy nghĩ cẩn thận, hần bèn chặn trước đầu con lừa nhỏ: “Tri quan, giữa ta và Phán Phán thật sự có chút hiểu lầm, ngài là người xuất gia, lại tu đạo ở Thanh Hư quan, chuyên tìm kiếm bí quyết trường sinh, những chuyện trần tục này, ngài không nên tùy tiện can dự vào mới phải?”.

Con lừa lùi ra phía sau lưng Dung Trần Tử, Dung Trần Tử liền bế Hà Bạng từ trên lưng lừa xuống, rồi ôm vào lòng. Hà Bạng ở trong lòng hần ăn kẹo hồ lô, hần vươn tay ra cẩn thận lau sạch vụn kẹo dính trên khoe miệng nàng, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Xuất gia cũng có thể hoàn tục”.

Giang Hạo Nhiên thoáng sững người, ngay cả ánh mắt của Hà Bạng cũng đầy vẻ kinh ngạc. Dung Trần Tử khẽ cười, xoa xoa đầu nàng: “Chỉ cần hạ quyết tâm thì cần bản chẳng có chuyện gì là không thể giải quyết được. Nếu nàng muốn có danh phận, ta hoàn tục là xong thôi”.

Hà Bạng liền cúi đầu gặm trái cây, không nói câu nào. Giang Hạo Nhiên tiến lên mấy bước, Dung Trần Tử liền giơ tay ra ngăn lại, hai người một bước chân cũng quyết không nhường, cứ đứng mặt đối mặt như vậy.

Giang Hạo Nhiên đã cầm dục suốt nhiều năm nay, lại tu loại pháp môn Ngoại gia quyền, nên tính khí hung dữ, hiện giờ sớm đã không thể nhẫn nại được thêm: “Tri quan đang muốn động võ với bốn Tôn chủ sao?”.

Tay phải của Dung Trần Tử nắm chặt lấy bảo kiếm trên lưng, không có vẻ gì là đang tức giận, thần sắc thản nhiên: “Dựa vào thân phận của Tôn chủ và ta, vốn không nên hành xử bốc đồng như vậy, nhưng nếu chuyện có liên quan đến nàng ấy, bản đạo tuyệt đối sẽ không nhượng. Nếu Giang Tôn chủ vẫn cứ muốn tiến tới, thì sợ rằng hôm nay sẽ phải đổ máu ở nơi này rồi”.

“Được! Được lắm!”. Giang Hạo Nhiên giận dữ cười gằn, hai tay hắt siết chặt, phát ra âm thanh như tiếng kim loại va đập vào nhau: “Bốn Tôn chủ muốn xem thử xem, rốt cuộc hôm nay ai sẽ là kẻ đổ máu ở đây!”.

Dung Trần Tử đặt Hà Bạng ra đằng sau, hai người oan gia ngõ hẹp, nói cho cùng thì thời điểm này đụng độ cũng chẳng có gì sai. Nếu Hà Bạng lớn hơn, tính tình ổn định, đương nhiên sẽ lấy đại cục làm trọng, sao có thể để họ động dao động thương thật. Nhưng hiện giờ chỉ số thông minh của Hà Bạng chẳng khác gì một cô bé bảy, tám tuổi, đang độ thích xem trò vui. Nàng nóng lòng muốn xem còn chẳng được, đầu nghĩ được nhiều thứ đến thế.

Dung Trần Tử ôm nàng đặt trên lưng con lừa nhỏ, lại lấy từ trong tay nải ra mấy thứ trái cây đưa cho nàng, nhẹ nhàng trấn an: “Ăn lót dạ trước đã, sẽ ổn ngay thôi”.

Hà Bạng ăn trái cây, rồi liếc nhìn Giang Hạo Nhiên. Luồng kim quang từ hai tay Giang Hạo Nhiên tỏa ra rực rỡ, trong mắt hừng hực lửa giận: “không cần phải lo lắng, sau khi ngài chết, tự ta sẽ chăm sóc chu đáo cho Phán Phán”.

Dung Trần Tử không quan tâm, cả hai đều là người có địa vị, dù có muốn động tay động chân cũng phải chọn nơi cho phù hợp, đâu thể giữa đường giữa chợ thế này chứ. Gần đây có một con suối, hiếm người qua lại, rất thích hợp để bọn họ đánh ghen. Con lừa nhỏ công Hà Bạng đứng dưới một gốc cây bách, Giang Hạo Nhiên đứng trên một tảng đá ở chính giữa con suối, Dung Trần Tử đứng đối diện với hắn, gió xuân thổi Ba thổi qua như đang mơn man trên da mặt, hoàng hôn dần buông, ánh chiều tà bao phủ. Tính cách Giang Hạo Nhiên nóng nảy, đương nhiên hắn sẽ ra tay trước, Dung Trần Tử tập trung tinh thần ngưng tụ khí, chỉ trong nháy mắt, hắn lại càng ôn hòa như một cơn gió đêm. Xung quanh không một bóng người, khiến sát tâm trong người Giang Hạo Nhiên bùng lên. Tuy Dung Trần Tử là tinh tú chuyển thế, nhưng hiện giờ hắn vẫn chưa quay về vị trí thần tiên, nên cũng chỉ là một kẻ có máu thịt bình thường mà thôi. Còn bản thân mình chỉ ít cũng có tới hơn một ngàn năm đạo hạnh, muốn giết hắn không phải dễ như trở bàn tay sao? thật sự hắn và Dung Trần Tử không thù không oán, nhưng Hà Bạng rõ ràng đã có sự thân mật da thịt cùng Dung Trần Tử, tuy vẫn muốn đưa nàng trở về Giang gia, nhưng nếu nói hắn tuyệt đối không để ý thì quả là dối mình dối người. Bình sinh hắn đã được chỉ định là người thừa kế của Giang gia, có thể nói cả đời đều thuận buồm xuôi gió, nhưng có những việc khó tránh khỏi luôn canh cánh ở trong lòng. Giờ gặp được cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không muốn bỏ lỡ.

Dung Trần Tử là bậc tiên sư đạo gia, Giang Hạo Nhiên là nhân tài Võ đạo kiệt xuất, cảnh hai người giao đấu âu cũng là trăm năm hiếm gặp. Con suối được ánh chiều tà bao phủ thỉnh thoảng lại tản ra những sắc vàng kim kì lạ. Luồng sáng màu vàng nhạt từ hai tay Giang Hạo Nhiên trong ánh chiều tà lại vô cùng bắt mắt, Hà Bạng cắn một miếng kẹo hồ lô, con lừa nhỏ đang công nàng cũng không chịu ăn cỏ, đứng im dưới gốc cây. Nàng kéo kéo cái tai của nó, cảm thấy cực kì buồn chán: “Các người ai thắng sẽ dẫn ta đi ăn đúng không?”. Phong chương của Giang Hạo Nhiên như lưỡi dao, khuấy đảo nước trong con suối, những giọt nước dần bắn ra xung quanh, cửa đứt cành xuyên thủng lá. Nghe thấy giọng nói của Hà Bạng, thanh âm của hắn âm u đáng sợ: “Dung Trần Tử, nếu ngài thoái lui, thì vẫn còn cơ hội sống sót đấy”. Sắc mặt Dung Trần Tử thản nhiên, ung dung tiếp chiêu.

Giang Hạo Nhiên ra đòn vốn cương mãnh, nhưng tấn công về phía Dung Trần Tử, dần dần lại giống như đánh vào luồng ánh sáng cơn gió đêm. Lần trước, khi hai người giao đấu, hắn vẫn luôn cho rằng Dung Trần Tử chẳng qua là tranh thủ lúc hắn không phòng bị, nên mới may mắn giành được chiến thắng. Nhưng giờ trong lòng lại từ từ đóng băng, luận về tiêu hao tuy hắn vẫn chưa hề lộ ra vẻ suy yếu, nhưng hắn là thân yêu, đạo hạnh hơn ngàn năm, còn Dung Trần Tử là đạo sĩ, lại chưa hề thi triển chút đạo pháp nào. Túi càn khôn của hắn vẫn giắt ở bên hông, nhưng từ đầu tới cuối không hề có ý định sử dụng bùa chú.

Giang Hạo Nhiên miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận – Cái gọi là phong

phạm của bậc quân tử, chính là như thế này đây.

Hắn tuy háo thắng, nhưng không phải người xấu, nghĩ vậy, sát khí liền giảm đi. Dung Trần Tử là người thế nào chứ, quyền pháp Bát quái chú trọng mượn lực đánh lực, hơi thở của hắn đều đặn, dường như không có chút hao tổn nào. Nhưng hắn thật sự không muốn cùng lưỡng bại câu thương với vị Giang tôn chủ của sông Gia Lăng này. Người tu đạo, tu luyện pháp môn vốn phải biết quý trọng sinh mệnh cứu người, thay trời hành đạo, bóc đồng đánh ghen thế này quả thật không phải là việc mà một người tu đạo nên làm. Nhưng lập trường của hắn rất kiên quyết: “Giang Tôn chủ, bản đạo vẫn giữ câu nói cũ, giữa Tôn chủ và ta không thù không oán, nhưng chuyện của tiểu Hà, tuyệt đối không thương lượng. Nếu Giang Tôn chủ vẫn khăng khăng ngăn cản, thì hôm nay Tôn chủ và ta chỉ có thể quyết sống mái nơi này mà thôi”.

Giang Hạo Nhiên thoáng chút chần chừ, Dung Trần Tử khẽ tung người lên, rồi đáp xuống bên cạnh Hà Bạng. Hà Bạng chỉ cảm thấy eo mình bị siết chặt, rồi ngã vào lòng Dung Trần Tử. Đạo bào của hắn có hơi cũ, nhưng lại vô cùng vừa vặn, Hà Bạng áp má vào lồng ngực hắn, hắn gật đầu tỏ ý với Giang Hạo Nhiên, rồi thi triển thuật cưỡi mây, nháy mắt đã đi xa ngàn dặm.

Buổi tối, ăn món Phật nhảy tường ở Ngự Hương đình xong, Dung Trần Tử muốn thuê một căn thượng phòng. Chường quầy nhìn thấy một người xuất gia dắt theo một tiểu cô nương yêu kiều, nên khó tránh khỏi tò mò liếc nhìn nhiều thêm một chút. Dung Trần Tử tuy có hơi lúng túng, nhưng bảo hắn để Hà Bạng ở một mình thì ngàn vạn lần không thể, nên hắn đành mặt dày vờ như không bận tâm đến.

Cơ thể Hà Bạng vốn yếu ớt, rong chơi suốt cả ngày, nên nàng đã thấm mệt từ lâu. Nàng nằm bò trên giường ngủ miết. Trong khoảng thời gian này, nàng lúc nào cũng được ăn no nên lớn rất nhanh. Hiện trông đã như một thiếu nữ mười ba, mười bốn tuổi xanh non mơn mớn, chân thân cũng dài được đến bốn thước, có to lớn thêm nữa thì cũng là lúc đạt đến thời thanh xuân. Nàng cuộn tròn trên giường, Dung Trần Tử cúi người cởi giày và tháo tất giúp nàng.

Đôi chân nhỏ nhắn vừa trắng lại vừa mềm, đầu ngón tay Dung Trần Tử bắt giác nảy sinh chút lưu luyến. Hắn lại cầm lấy ngấn ghĩa, trên đôi chân ngọc ngà như băng khắc ngọc mài của nàng có một ngấn đỏ vô cùng chói mắt, hắn vuốt ve mãi không ngừng, trong lòng từ từ gợn sóng – Nữ tử trong nhân gian, mười ba mười bốn tuổi đã có thể gả chồng làm vợ người ta rồi, giờ nàng cũng có thể...

Ý nghĩ vừa hiện ra, hắn liền xấu hổ mãi không thôi – Giờ thân thể thần tiên của nàng vẫn chưa hoàn thiện, vẫn chỉ là một cô bé ngây thơ, sao mình lại có thể có những hành động thấp hèn như vậy chứ?

Hắn thay quần áo rồi lên giường, nằm xuống bên cạnh Hà Bạng. Hà Bạng chếp chếp miệng, trở người dựa vào lòng hắn, miệng mơ mơ màng màng gọi: “Tri quan”.

Dung Trần Tử khẽ trả lời, dự niệm vừa mới sinh ra lúc trước đều đã hóa thành nhu tình ấm áp.

Hôm sau, trời vẫn còn chưa sáng, Dung Trần Tử đã dẫn Hà Bạng quay về Thanh Hư quan. Nàng vẫn đang ngủ, nên hắn cẩn thận đặt nàng nằm trên giường trong phòng ngủ của mình, rồi dẫn đám đệ tử đi đọc kinh buổi sáng. Nàng đang ngủ rất ngon, thì đột nhiên có người bế dậy, tưởng Dung Trần Tử sau khi niệm kinh xong đã quay về, nên nàng chỉ lằm bằm vài tiếng rồi lại ngủ tiếp. Người tới ôm nàng đi thẳng, đúng lúc ấy mặt trời cũng vừa mới mọc, Hà Bạng khẽ hé vỏ trai ra nhưng bị ánh sáng màu vàng kim chói lóa chiếu vào không mở mắt ra được.

Giọng nói của nàng vẫn còn mang theo vẻ mơ màng do chưa ngủ đủ giấc: “Tri quan, chúng ta đang đi đâu vậy?”. Người ôm nàng cũng không trả lời, chỉ bón một miếng lá sen bọc thịt vào trong vỏ trai của nàng, miếng thịt vừa thơm lại vừa mềm, vào đến miệng là lập tức tan ra, trong dư vị còn mang theo mùi hương thanh mát của sen. Hà Bạng lại càng không mở mắt, nàng ăn xong lại mở vỏ ra, đối phương lại bón tiếp cho nàng. Nàng có thịt ăn, không thèm quan tâm xem cước bộ của người ta có dừng lại hay không, thân hình nhanh nhẹn như gió cuốn ra sao.

Chừng một khắc sau, phía sau chợt vang lên tiếng gầm giận dữ, người ấy đột nhiên dừng lại. Hà Bạng mở vỏ, đối phương lại bón tiếp cho nàng một miếng thịt, nàng vẫn còn chưa kịp nuốt vào, thì nghe thấy giọng nói bưng bưng phần nộ của Dung Trần Tử: “Giang Tôn chủ làm những chuyện trộm gà bắt chó thế này, liệu có mặt thể diện không?”.

Lúc này, Hà Bạng mới há vở ra nhìn, thấy người đàn ông ôm nàng thân hình cao lớn, chòm râu đẹp dưới cằm vẫn như xưa, không phải Giang Hạo Nhiên thì còn ai? Nàng cong người, muốn bò ra khỏi lòng hắn, Giang Hạo Nhiên vội vàng bôn cho nàng ăn một miếng thịt nữa. Nàng vừa ăn thịt, vừa âm thầm đoán xem lần này Giang Hạo Nhiên mang theo bao nhiêu miếng thịt, thật sự là thịt quá ngon!

Nghĩ như vậy, nên nàng lại muốn ở thêm chút nữa – Đẳng nào thì Dung Trần Tử cũng sẽ tới cứu nàng, nàng cứ ở đây thêm chút biết đâu còn có thể được ăn thêm vài miếng nữa!

Nàng còn chưa nghĩ xong, Dung Trần Tử đã rút kiếm lao tới, Giang Hạo Nhiên đã nghĩ kỹ, núi Lăng Hà này vốn là địa bàn của hắn, Thanh Hư quan là cung quan xây dựng mấy đời nay, đại trận hộ sơn cũng đời đời được tăng cường thêm, uy lực khỏi cần nghĩ cũng biết, nếu cứ cố chấp động thủ, chỉ sợ khó mà ra được khỏi đây. Chỉ là Hà Bạng... hắn cúi đầu nhìn nàng vẫn đang nhai thịt, trong lòng khẽ thở dài, cuối cùng đành thả nàng xuống đất.

Thấy hắn có ý rời đi, Dung Trần Tử cũng thu lại sát ý, nhưng con người này một ngày còn chưa chết tâm, thì sợ rằng bản thân mình cũng phải suốt ngày đổ mồ hôi cảnh giác, khó có lúc nào được yên ổn. Hắn giận dữ nhìn Giang Hạo Nhiên, Giang Hạo Nhiên chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người định đi, nhưng lại thấy dưới chân nàng nặng. Hắn cúi đầu, thấy Hà Bạng đang kẹp ống quần hắn, cô nàng không chút khách khí: “Số thịt còn lại đâu?”. Nàng ở dưới chân hắn lắc bên này lắc bên kia: “Rốt cuộc là người giấu thịt ở đâu...?”.

Đám tiểu đạo sĩ trong Quan đều che mắt không thể nhìn tiếp được nữa, Dung Trần Tử kéo nàng lại, lạnh lùng ra lệnh: “Thanh Huyền, tiễn khách!”.

Chuyện này tuy đã được dẹp yên, nhưng trong lòng Dung Trần Tử lại vẫn luôn bất an. Diệp Diễm đương nhiên hiểu rõ tâm sự của hắn, Giang Hạo Nhiên là thế gia, thế lực rộng lớn là điều không cần phải bàn cãi, môn hạ hảo thủ nhiều như cá chép trên sông. Hôm nay Giang Hạo Nhiên bị phát hiện, nhưng ngày mai, ngày sau thì sao? Nàng do dự lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định khuyên Dung Trần Tử: “Bây giờ... nàng ấy cũng đã lớn rồi, sư ca, chi bằng huynh cùng nàng ấy... để tên Giang Hạo Nhiên chết tâm đi”.

Dù sao cũng là một cô nương, nói ra những lời này nàng không khỏi đỏ mặt. Những chuyện như thế Dung Trần Tử cũng ngại không dám cùng nàng bàn luận thêm, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo ngại.

Về đến phòng, Hà Bạng liền kẹp con châu chấu bện bằng dây thừng đùa nghịch, Dung Trần Tử biến nàng trở về hình người, nụ hoa xinh đẹp cài trên tóc khiến nàng càng giống với búp bê thủy tinh, đôi mắt to tròn trong veo như nước, lấp lánh nhìn hắn. Hắn mím môi, lúc lâu sau mới hạ quyết tâm, hắn chậm rãi cởi đạo bào trên người ra. Hà Bạng khó hiểu nhìn hắn, thường ngày hắn đâu có vậy.

Dung Trần Tử không một lời giải thích, hắn nhẹ nhàng hôn lên trán Hà Bạng, nhanh chóng cởi chiếc đai hình con bướm bên hông nàng để lộ ra thân hình mới phát dục như trái anh đào tươi ngon mọng nước đầu tháng năm. Hắn nuốt nước miếng, nhưng cũng không dám nhìn nhiều. Hắn cúi bỏ hết y phục trên người nàng, tiến thẳng đến phần chính, Hà Bạng đau đớn rên lên một tiếng, giờ tay ngăn hắn lại: “, đau!”.

Nàng vẫn còn nhỏ, chỗ đó cũng vô cùng chặt, cổ Dung Trần Tử đỏ lên, lúc này hắn cũng kiềm chế không nổi nữa, nên hàm hồ nói: “Nhịn một chút”. Hắn nghiêng chặt răng, cố ý kéo dài thời gian, nhưng Hà Bạng vẫn không chút động tình mà chỉ kêu đau. Khoảng nửa canh giờ sau, rốt cuộc hắn cũng dừng lại, hiện hắn là phạm nhân nên không dám đem trọc tinh lưu lại trong người nàng, sợ làm ô uế tiên thể của nàng.

Hắn chỉnh trang lại y phục, rồi lấy nước tắm rửa cho Hà Bạng, nàng không nói lời nào, lúc sau liền cuộn tròn chìm vào giấc ngủ.

Giờ Ngọ, Dung Trần Tử tiếp đón khách hành hương xong, trở về phòng hắn hoảng sợ khi không thấy Hà Bạng đâu cả, lúc sau hắn mới tìm thấy nàng nằm trong mật thất, hắn không nở quấy nhiễu, bèn lặng lẽ trở lại phòng mình. Bữa tối Hà Bạng không chịu đến thiện đường, nên Thanh Huyền, Thanh Tố phải mang cơm vào tận phòng, nhưng nàng cũng không ăn được nhiều. Dung Trần Tử nhìn phần thức ăn còn lại trong đĩa, đầu mày hắn nhíu chặt – khẩu vị của nàng hiếm khi không tốt.

Buổi tối, Dung Trần Tử bắt mạch cho nàng, nhưng hắn không phát hiện ra nàng có gì không ổn. Hỏi nàng, nàng không nói, có lẽ do chuyện buổi sáng đã làm nàng đau, an ủi nàng một hồi không được, cuối cùng hắn đành xuống núi mua cho nàng một phần xôi gà. Tuy khẩu vị của nàng cũng tốt lên chút, nhưng vẫn luôn rầu rĩ không vui.

Đêm đó, Dung Trần Tử tỉnh dậy, sờ tìm bên cạnh lại không thấy nàng, mới chợt nhớ ra nàng vẫn ngủ trong mật thất. Hắn có chút lo lắng, lên khoác áo vào thăm nàng. Hà Bạng có vẻ ngủ không ngon giấc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn vương lại vệt nước mắt. Hắn trèo lên giường, ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy? nói cho ta biết”.

Nàng nghe thấy nhưng không đáp lại.

Sáng hôm sau, trong Tổ sư điện, Dung Trần Tử vẫn theo lệ cũ dẫn đám đệ tử đi đọc kinh. “Ít nói hòa hợp với tự nhiên, vì gió không thổi suốt sớm trưa, mưa rào chẳng suốt sớm tối. Ai làm gió sớm mưa trưa? Chính là trời đất” [1]. Giảng kinh được một nửa, hắn đột nhiên thở dài, từ xa xưa tư tưởng vốn thứ là khó cắt đứt nhất, kì thực chúa tể của vạn vật nào chỉ có mỗi trời đất? Nếu mặt mày nàng không giãn ra, thì cõi lòng hắn chẳng phải chính là gió thổi suốt sớm trưa, mưa rào suốt sớm tối đó sao?

[1] Nguyên văn là “Hi ngôn tự nhiên, cổ phiêu phong bất chung triều, sậu vũ bất chung nhật. Thực vi thử giả? Thiên địa”, thuộc chương thứ 23 trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử viết vào năm 600 trước Công nguyên.

Hà Bạng buồn bực không vui, nên đương nhiên Dung Trần Tử cũng nóng lòng bất an. Bầu trời trong Thanh Hư quan dường như đang từ ngày nắng chuyển sang nhiều mây. Lần này, đám tiểu đạo sĩ không biết đã xảy ra chuyện gì, nên ngay cả đi đường thôi cũng phải cẩn thận dè dặt, cứ như thể trên đường có chôn hỏa lôi. Vì muốn thời tiết được chuyển biến tốt đẹp hơn, nên đám tiểu đạo sĩ áp dụng phương châm du kích cứu nước, biến đổi đa dạng các món ăn làm cho Hà Bạng, mua nhiều đồ chơi mới cho nàng. Thanh Huyền còn đặc biệt hóa trang ột con mèo, để nó đóng giả làm thần thú trêu cho Hà Bạng vui.

Mọi người không ngừng nỗ lực, khiến nàng cũng coi như có chút tinh thần hơn, nhưng nàng vẫn không thích Dung Trần Tử chạm vào người, đặc biệt vào buổi tối, nàng thà ngủ trong mật thất, chứ không chịu ngủ cùng giường với hắn.

Dung Trần Tử chẳng biết phải xử trí ra sao. Hắn đã đọc vô số kinh thư, trừu yêu diệt quái có đến hàng ngàn hàng vạn, nhưng đồ dành một tiểu thư cùng ngủ chung giường với mình, thật sự không phải là thể mệnh của hắn... có một vài chuyện, người ngoài quả thật không thể giúp gì được. Hắn cũng phớt lờ thân phận của bản thân, lén lút tìm hai quyển bí thuật Phòng trung trong số rất nhiều quyển kinh thư, nhân lúc trăng mờ gió lặng, xung quanh không một bóng người mới mặt dày lật giở vài trang. Hai quyển sách này không phải là sách khiêu dâm bán trên phố, những mô tả trong đó có thể nói là cực kì đứng đắn, những hình ảnh đi kèm cũng được chú ý để làm mờ đi, nhưng dù có là vậy, sắc mặt Dung Trần Tử cũng vẫn đỏ bừng – Đêm hôm trăng mờ gió lặng, bốn bề không có ai, một kẻ xuất gia ngày thường đạo mạo trang nghiêm, khuôn mặt cứng nhắc thần sắc nghiêm nghị ngồi dựa vào đầu giường đọc thể loại sách này... Sao nghĩ thế nào cũng thấy hơi dung tục vậy nhỉ? À không, không phải là hơi dung tục, mà thực sự là quá dung tục thì đúng hơn!

Dung Trần Tử rất do dự, cuối cùng nhìn về phía mật thất, hắn nghiêng rằng mở cuốn sách ra, cẩn thận lật xem. Trong sách tự có người như ngọc [2], đây đều là những chiêu thức chưa từng được nghe thấy bao giờ, lật thêm vài trang nữa, hắn không khỏi nảy sinh đôi phần cảm khái – Tri thức trên thế gian quả nhiên bao la rộng lớn, phải nghe nhiều đi nhiều mới có thể hiểu hết, lúc đầu sao có thể tưởng tượng được rằng những pháp môn này cũng có lúc dùng được...

[2] Nguyên văn “Thư trung tự hữu nhan như ngọc”, là một câu trong bài thơ Lệ học thiên của Tống Chân Tông Nguyễn Hằng, vị vua thứ ba của nhà Tống, ý bài thơ muốn khuyến khích dân chúng học hành, muốn giàu sang phú quý, vợ đẹp như ngọc, kẻ hầu người hạ, xe ngựa đón thì chăm chỉ đọc sách, dùi mài kinh sử, đồ đạt làm quan.

Ngoài này, hắn bận nghiên cứu bí thuật, thì trong kia Hà Bạng đã không chịu nổi nữa rồi. Thời tiết đang dần trở nên nóng hơn, nàng lại càng ỷ lại vào nguồn nước. Ngày thường Dung Trần Tử phòng cháy, phòng trộm, phòng Long Vương, nên luôn đặt nàng trong tầm mắt của mình, không cho phép nàng rời khỏi Thanh Hư quan, ngay cả con suối sau núi nàng cũng không được phép đến đó chơi một mình. Khi nàng thật sự quá buồn chán sẽ chạy tới thiện đường, cắm rễ trong ang nước không chịu đứng lên. Lúc trước, vào một buổi sáng, có một tên tiểu đạo sĩ vô phúc đi qua, thấy nàng quỳ trước ang nước, toàn bộ phần đầu nhúng vào trong ang, rất lâu cũng không thấy nhúc nhích, bị dọa đến mức hồn bay phách tán. Về sau nhìn nhiều thành quen, đành đổi cho nàng một cái ang nước lớn hơn. Sau này, Thanh Huyền không làm thì thôi đã làm thì làm cho đến cùng, dứt khoát dẫn đám đệ tử đào một cái ao tắm trong sân của sư phụ, dùng đá xanh

xây xung quanh rất chắc chắn, hàng ngày dẫn nước từ con suối ở sau núi vào ao đầy ăm ắp, chỉ chuyên ành cho nàng vui đùa. Nàng rất thích nên không dính lấy cái ang nước nữa, cả ngày ngâm mình trong ao thối bong bóng. Dung Trần Tử thở dài, trước kia khi còn ở trong mật thất, ít nhất buổi tối hắn còn có thể vào đó ngủ cùng một lát, giờ thì hay rồi, ở trong ao thì...

Nhưng Hà Bạng đã thích thì hắn cũng không nói nhiều, buổi tối còn dùng thuật Li hồn tới Nam Hải, hái trộm mấy bông hoa sen về trồng trong ao. Loại hoa sen này không cần dùng tới bùn, cứ cắm xuống nước là sẽ lên, bốn mùa đều nở hoa thanh khiết đẹp đẽ vô cùng. Hà Bạng trốn bên dưới một nụ sen màu hồng phấn cực lớn, thò nửa đầu ra khỏi chiếc lá sen ngấm nhìn khuôn mặt hắn. Hoa đẹp soi bóng mỹ nhân, người còn diễm lệ hơn hoa, khiến Dung Trần Tử bất giác cũng nhảy xuống nước.

Nàng ở dưới những bông sen trong nước nghịch ngợm bơi lội thỏa thích, tay áo như sợi tơ lúc ẩn lúc hiện. Dung Trần Tử mấy lần muốn tóm mà không được, bèn tóm chặt lấy góc váy của nàng. Nàng giãy ra nhưng không thoát, cuối cùng bị kéo tới trước mặt hắn. Dung Trần Tử lẳng lặng ngấm nàng, sen hồng nước biếc chiếu lên khuôn mặt nàng, sóng mắt lại càng dịu dàng trong veo. Trái tim hắn khẽ run lên, vội vàng thu lại tâm trí, nhỏ giọng dỗ dành: “Quay về phòng thôi, ngày mai lại chơi tiếp”.

Hà Bạng không nghe, ở dưới nước, cả người nàng tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh, nụ cười rạng rỡ như đang dao động, thân hình nhẹ nhàng tựa chim nhận hồng, mặc dù căn cơ Dung Trần Tử thâm hậu, nhưng cũng có chút không thể tự kiềm chế được. Hắn kéo Hà Bạng đến dưới một chiếc lá sen, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi mềm mại ướt át của nàng. Hà Bạng cũng không có ý từ chối, Dung Trần Tử là người cẩn thận tỉ mỉ, lập tức hiểu ra – Nàng vốn dĩ là sinh vật sống dưới nước, hiện giờ cơ thể thần tiên chưa hồi phục, thân mật trên giường, khó tránh khỏi tâm lý căng thẳng hoảng sợ. Duy chỉ có ngâm mình dưới nước, nàng mới cảm thấy an toàn và thoải mái, chỉ hành sự lúc ấy mới tốt. Chỉ là giữa lúc thanh thiên bạch nhật, thiên hạ thái bình, sao có thể ở đây... còn ra thể thống gì nữa! Trong khi hắn đang do dự không quyết, thì Hà Bạng đã giãy ra muốn bơi đi, tà áo mềm nhẹ như mây trời lưu lại xúc cảm trơn mịn trong lòng bàn tay hắn. Dung Trần Tử dựa vào bên hồ, xung quanh hương sen lượn lờ thơm mát thanh nhã, cô gái trong lòng đẹp như một bức họa, hắn không biết nói gì cũng chẳng thêm để tâm đến thể diện của bản thân, liền lấy nguyên tinh ra nuôi nàng nửa như dỗ dành nửa như cưỡng ép. Ở dưới nước Hà Bạng cũng hoàn toàn kháng cự, có được chút ngọt ngào, nên cuối cùng nàng liền ôm lấy cổ Dung Trần Tử để mặc cho hắn làm.

Mấy ngày sau, vào một buổi sáng sớm, trưởng trấn Lăng Hà đặc biệt tới mời hắn đến đài tế trời của trấn Lăng Hà để chủ trì một buổi pháp sự. Nguyên là sau khi trải qua vụ Minh xà, người dân trong trấn Lăng Hà đều vô cùng hoang mang sợ hãi, khó khăn lắm mới khôi phục lại được nguyên khí, nên muốn tổ chức cúng bái làm phép, một là để cầu phúc cho trấn, hai là cũng tiện thể trấn an lòng người.

Đây là chuyện vô cùng chính đáng, nên dĩ nhiên Dung Trần Tử không bao giờ từ chối, Hà Bạng là người thích ồn ào náo nhiệt, nên đương nhiên cũng muốn đi theo. Suốt mấy ngày nay Dung Trần Tử đều ở trong nước cùng với nàng, hai người khó khăn lắm mới thôi không giằng co nữa, vả lại hắn cũng không muốn để nàng ở lại trong Quan, nên không suy nghĩ nhiều, đồng ý dẫn nàng đi hắn cùng một cách rất sáng khoái. Nhưng trước lúc đi hắn vẫn căn dặn đông dài: “Dân dưới núi thuần phác, cực kì coi trọng chuyện động chạm nam nữ, nàng đi cùng thì cũng được thôi, nhưng không được tùy tiện bữa bãi giống như ở trong Quan. Hơn nữa ta đi lần này là lập đàn cầu phúc, là chuyện nghiêm túc, nàng phải nghe lời, nhất định không được nghịch ngợm”.

Ở trên giường, Hà Bạng cúi đầu chơi với con chuồn chuồn bên bằng rơm, cũng không biết là có nghe lọt tai những lời ấy không nữa. Dung Trần Tử thở dài, thấy trong tiểu viện không có ai, liền kéo nàng vào lòng, khẽ khàng ôm lấy: “không phải là ta không cho phép nàng thân cận, chỉ là dù sao ta cũng là người trong đạo môn, hiện giờ lại chấp chưởng môn hộ của Thanh Hư quan, dù có ham muốn cá nhân đi nữa, thì cũng ngàn vạn lần không dám vì một mình mình mà bôi nhọ nề nếp quy củ của đạo gia. Nếu trong lòng nàng vẫn còn nghi ngờ, thì đợi pháp sự lần này xong, ta sẽ cởi áo hoàn tục, sau này nàng muốn thế nào, thì đều theo nàng tất”.

Về mặt hắn rất nghiêm túc, thân thể Hà Bạng vẫn chưa trưởng thành, nên đầu óc cũng chưa vỡ vạc ra. Nàng nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng hiểu ra một điều: “Ý người là nếu ta muốn người hoàn tục, thì lần này sẽ không được đi xem pháp hội nữa đúng không?”.

Dung Trần Tử khòck dở mếu dờ: “Ừ, nhưng sau này ta sẽ dẫn nàng đi rất nhiều những nơi khác”. Hà Bạng

bắt đầu làm tính: “Nhưng người không hoàn tục thì ta còn có thể đi xem pháp hội, rồi sau này người sẽ dẫn ta đi rất nhiều những nơi khác nữa!”. Cuối cùng nàng cũng tìm ra đáp án: “Vậy thì người đừng hoàn tục, ta muốn đi xem pháp hội cơ!”.

Dung Trần Tử bắt đầu thu dọn hành lí. Do dư âm tai họa của Minh xà để lại lần trước, buổi pháp hội này cũng phá lệ long trọng hơn hẳn, pháp khí cần chuẩn bị cũng rất nhiều. Dung Trần Tử dẫn theo chín tên đệ tử chân truyền cùng xuống núi, mọi việc trong Quan giao cho Diệp Diễm xử lí. Diệp Diễm cũng chẳng nói gì – Pháp hội gì chứ, nàng đã tham gia vô số lần rồi, thật tình là quá mức nhàm chán, còn không bằng tự do tự tại ở lại trong Quan. Chỉ là nàng vẫn không yên tâm việc Dung Trần Tử dẫn theo Hà Bạng xuất môn, theo lệ nàng sắp xếp thức ăn, quần áo, đồ chơi của Hà Bạng đầy ắp cả một rương. Lúc sắp đi, Hà Bạng còn len lén ghé vào tai nàng thì thầm điều gì đó, khiến nàng phá lên cười ha hả. Trải qua kiếp nạn lần này, hiềm khích giữa hai người như băng chảy tuyết tan, Hà Bạng đối xử với Diệp Diễm còn thân thiết hơn cả với Dung Trần Tử.

Dung Trần Tử là người tinh tế tỉ mỉ, nên dặn dò Diệp Diễm chu đáo, rồi mới dẫn Hà Bạng và đám đệ tử xuống núi.

Dưới chân núi đã có một đoàn người tới nghênh đón, người tới quá đông, Dung Trần Tử lại sợ Hà Bạng chạy lung tung, nên dặn dò nàng ở lại trên xe ngựa, không cho phép đi đâu. Hà Bạng dẫu cánh môi nhỏ nhắn, khuôn mặt đầy vẻ mát húng. Dung Trần Tử cũng chẳng có cách nào khác, đành phải dùng ánh mắt ra lệnh cho tên đệ tử Thanh Vận của mình. Da đầu Thanh Vận như tê đi, nhưng lại không dám làm trái ý sư phụ.

Dung Trần Tử vừa xuống xe, thì nhìn thấy Lưu Các Lão, ông ta có người chống đỡ, nên quan phủ cố nhiên cũng chiếu cố tới ông ta hơn, trong lần tai họa này trên dưới Lưu phủ không có tổn hại gì lớn, chỉ là tiểu thư của Lưu gia là Lưu Tẩm Phương đã mất tích. Trong trấn đột nhiên gặp phải biến cố, yêu ma quỷ quái hoành hành, nên ông ta cũng không thể quan tâm đến cô con gái này được. Giờ Dung Trần Tử đã đến đây, ông ta vẫn nhiệt tình như trước: “Tri quan, lâu rồi không gặp, mọi việc gần đây của Tri quan vẫn ổn cả chứ?”. Dung Trần Tử cúi người, chấp tay đáp lễ: “Mọi việc vẫn ổn cả, làm phiền Các Lão phải bận tâm rồi”.

Lưu Các Lão nắm lấy cánh tay hắn cùng đi, cũng là muốn nhờ hắn bói ột quẻ để tìm ra tung tích đứa con gái nhà mình. Còn Hà Bạng lẽ nào lại là người chịu được cảnh nhàn tản như thế? Nàng ở trong xe mà giống như đang nằm trên đệm đình. Thanh Vận sợ nàng gây rối trước mặt mọi người khiến sư phụ xấu hổ không có chỗ mà giấu mặt, nên đành lấy từ trong túi ra mấy cái cổ vịt chạy để dỗ nàng. Đây là món mới mà đạo gần đây hắn mới nghiên cứu ra, tuy rằng bản thân chưa nếm thử, nhưng nhìn vẻ mặt của Hà Bạng thì cũng đủ biết mùi vị của món này tốt cuộc ra sao. Món này là pháp bảo đẳng cấp kim cương, nên hắn cũng không thể làm nhiều.

Nhờ có món cổ vịt chạy mà lòng kiên nhẫn của Hà Bạng tăng lên gấp đôi, cũng không màng đến chuyện hai người đang trước, ở trong xe chậm rãi gặm cổ vịt.

Ý Lưu Các Lão là muốn mời Dung Trần Tử nghỉ tại trong biệt uyển nhà mình, nhưng Dung Trần Tử thấy Lưu phủ người đông lắm kể nhìn ngó, khó mà đảm bảo lần này lại không có chuyện. Huống hồ, Hà Bạng vốn là người hoạt bát hiếu động, ở cùng nhà với người ta, e là không tiện... Nghĩ vậy, hắn liền khéo léo từ chối, rồi dẫn đám đệ tử tới nghỉ tại khách quán mà trưởng trấn đã đặc biệt sắp xếp cho hắn.

Khách quán tuy không xa hoa bằng Lưu phủ, nhưng thanh nhã hơn hẳn. Xe ngựa dừng lại ở cánh cửa sơn son, Dung Trần Tử cũng dừng chân, hắn xưa nay là người có tiếng khắp trấn Lăng Hà, thảm họa vừa rồi đã khiến lòng người kinh hãi, nên mọi người không ai bảo ai đều đứng chờ hắn ở cửa rất đông. Khi ấy, lòng dân thuần phác, nghĩ hắn vội tới đây là vì mình, nên ai cũng muốn tặng hắn ít trái cây hay vài quả trứng gà.

Dù sao hắn cũng không thể từ chối, bèn dứt khoát bảo đám đệ tử nhận hết. Dân trong trấn tặng đồ xong, thấy rất an tâm, vây quanh hắn hỏi toàn những chuyện không liên quan, ví như bà xã nhà mình lần này mang thai là con trai hay con gái, hay mấy ngày trước con lợn mẹ nhà lão Dư cắn chết con lợn con nhà mình, liệu có phải là điềm không lành không...

Bỗng hơn mấy trăm người tụ tập trước cửa khách quán đột nhiên im bật lại đến độ có thể nghe được tiếng kim rơi. Dung Trần Tử quay đầu lại, thì thấy Hà Bạng đang từ trên xe ngựa vén rèm bước xuống. Lúc sáng, nàng sức nhớ phải ra ngoài nên nàng nặc bắt Diệp Diễm chải tóc cho, lúc xuất môn còn tiện tay hái

một xâu hoa linh lan, tết thành một chiếc vòng đội lên đầu. Hoa linh lan sắc trắng sáng bóng như ngọc nở bung trên mái tóc vàng trán của nàng, vũ y bị gió thổi bay, vàng thái dương như được tráng một lớp ánh sáng, khiến nàng như một tinh linh giữa buổi sớm mai phồn hoa.

Tất cả mọi người há hốc miệng, như chết lặng. Hồi lâu sau mới có người thấp giọng, hỏi nhỏ: “Đây, đây, đây là tiên cô của nhà ai vậy?”.

Có người dùng giọng còn nhỏ hơn trả lời: “Nàng ta mà ông cũng không biết à? Là đỉnh khí của Tri quan chúng ta đấy, dung mạo chim sa cá lặn, trước đây ta đến dâng hương trong Quan, cũng từng nhìn thấy nàng ta chạy ra chơi. Tiểu sư phụ Thanh Huyền đuổi theo dỗ dành nữa cơ, hì hì. Nhưng mà khi đó không bé như thế này... lẽ nào thuật Song tu thật sự thần kì như vậy sao, lại có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng?”.

“Xì, ông thì hiểu cái gì. Tri quan vốn là thần, nàng ta được hưởng mưa móc ân trạch của Tri quan nhiều như thế, khụ khụ, nhất định là năm nay hai mươi, năm sau mười tám cho xem!”.

“Xinh đẹp quyến rũ thế này, sợ là tiên nữ cũng không bằng, chẳng trách một nhân vật thần thánh như Tri quan cũng phải động lòng...”.

Dung Trần Tử bị bàn tán xấu hổ muốn chết, nhưng Hà Bạng lại không chút mảy may để ý. Nàng tung tăng chạy tới bên cạnh Dung Trần Tử, chiếc dây đỏ buộc chuông vàng ở mắt cá chân vang lên nghe rất vui tai, nàng nói: “Tri quan, hôm nay nghỉ ở đây à?”. Da mặt Dung Trần Tử có dày bằng trời cũng không dám nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng nữa, chỉ biết ừ khẽ một tiếng. Nàng chạy thẳng vào trong sân: “Vậy ta đi ngủ trước đây, lâu rồi không đi đường, người ta mệt chết đi được”.

Nàng chạy đi trông như một quả cầu tuyết nho nhỏ đang lăn, trái tim mọi người dường như run lên theo nhịp điệu đó. Chóp mũi Dung Trần Tử vẫn còn vương vấn chút hương thơm, nhưng lại đứng chôn chân tại chỗ, không thể đuổi theo. Sư phụ không tiện đi, nên Thanh Vận ở đằng sau đành phải đi, trong lòng thầm nghĩ – Sư nương, cả ngày hôm nay người căn bản đâu có đi tí đường nào đâu! Sau khi xuống núi thì người ngồi xe ngựa, trước khi xuống núi thì sư phụ bế người đi một nửa, nửa còn lại người toàn cười lừa mà...

Ngoài cửa của khách quán là một mảng hoa cẩm dĩ [3]. Giờ là mùa hoa nở, từ đằng xa đã nhìn thấy, quả đúng là hoa đẹp như gấm, diễm lệ vô cùng. Trường trấn, Lưu Các Lão và mọi người cùng Dung Trần Tử bước vào trong, Dung Trần Tử miệng tuy đáp lời, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Hà Bạng đang chạy ở phía trước.

[3] Hoa cẩm dĩ là một loại cây bụi còn có tên khoa học là Weigela Florida, cẩm dĩ có nghĩa là dải gấm, hoa nở từng chùm trải dài trên một nhánh cây màu rất đẹp, nhìn trông như một dải gấm mềm rủ xuống.

Bóng lưng nàng rất nhanh đã xuyên qua hành lang, đến khi có hai tiểu a hoàn dẫn nàng vào phòng nghỉ ngơi, Dung Trần Tử mới chịu thu tâm mất lại. Vừa hay trường trấn dè dặt cẩn thận hỏi hẩn: “Tri quan, trong trấn của chúng tôi... sẽ không xảy ra chuyện gì nữa chứ?”.

Trong lòng Dung Trần Tử cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, mệnh người, mệnh việc trong nhân gian, đâu có lí nào sẽ có hậu họa vĩnh viễn, cũng như cả đời suôn sẻ được chứ? Nhưng để làm an lòng tất cả mọi người, hẩn cũng khẽ gật đầu: “Linh khí trấn Lăng Hà dồi dào, vốn là một vùng đất phúc. Chỉ cần mọi người tích đức làm việc thiện, nhất định sẽ gặp điềm lành”.

Những lời này nói mà cũng như không, nhưng trước giờ trọng lượng của những lời hẩn nói ra đều không hề tầm thường, nên mọi người lập tức đều yên tâm hơn hẩn.

Pháp sư Dương tiểu lần này vốn là làm cho người sống, chủ yếu là cầu thần giải hạn, phù hộ cho dân cư được bình an. Loại pháp sư như thế này đối với Dung Trần Tử mà nói chẳng có gì khó cả, nhưng hẩn vẫn tắm rửa sạch sẽ thay quần áo chỉnh tề, vô cùng trịnh trọng. Lưu Các Lão nài xin hẩn tìm con gái giúp mình, nên đợi suốt một buổi chiều vẫn không chịu rời đi.

Trong lòng Dung Trần Tử nhớ thương Hà Bạng, chuyện Lưu Cẩm Phương lên làm Hà Bạng bị thương vẫn cứ canh cánh trong lòng, nhưng dù sao hẩn cũng là người xuất gia, đành niệm tình nàng ta dù sao cũng là một sinh mệnh. Hiện Hà Bạng đã bình an, tra tìm tung tích nàng ta cũng không phải chuyện không thể.

Lưu Các Lão cũng nhìn ra được điểm này, nên mới đau khổ cầu xin. Nếu đổi lại là Hà Bạng, đừng nói là ông ta nài xin cả buổi chiều, mà dù có quỳ trăm năm nghìn năm, thì cũng còn lâu nàng mới thềm đếm xỉa đến

– Nếu tâm tình tốt, có lẽ nàng sẽ tiện tay tặng cho ông ta một cái bồ đoàn để quỳ cũng không biết chừng.

Hà Bạng tỉnh giấc thì cũng là lúc hoàng hôn buông xuống, nàng tìm rất lâu cũng không thấy bóng dáng Dung Trần Tử đâu, liền bĩu môi đi thẳng ra khỏi tiểu viện. Thanh Vận tưởng nàng sẽ ngủ đến khoảng tầm giờ Tí, nên cũng không chú ý tới nữa, mà đến luôn phòng bếp làm món cổ vịt chay cho nàng. Nàng vẫn mặc bộ váy áo bằng lông vũ, chân trần tóc xõa, vì được ngủ đủ giấc, nên hai má đỏ hồng yêu kiều mềm mại, tươi tắn như hoa quả mùa thu. Thời điểm ấy trấn Lăng Hà đang rất náo nhiệt, tất cả lồng đèn trước những lầu gác gỗ đều được thắp sáng rực, vô số những sạp quán đang hô hào chào khách. Hà Bạng định bụng đi tìm Dung Trần Tử, nhưng lại bị mùi thơm hấp dẫn... nên nàng cũng quên luôn việc chính. Nàng vừa đi vừa ngó nghiêng mọi thứ, dân cư trấn Lăng Hà dù sao cũng là những người rất thuần phác, chưa nhìn thấy cô nương nào ăn mặc như thế bao giờ, nên mắt của tất cả mọi người đều mở lớn như mấy con gà đen, đuổi theo nàng suốt cả đoạn đường. Cũng may trong khách quán đã người ở từng nhìn thấy nàng, liền lên thì thầm giải thích: “Ài, đừng có dọa nàng ta thế, đó là bảo bối quý giá của Tri quan đấy”. Nàng dừng trước một quán vịt quay, cau mày suy nghĩ nên đi tìm Dung Trần Tử trước hay nên ăn chút đồ ăn trước. Đang trong lúc rối rắm, thì ông chủ quán không dám chậm trễ, tay chân nhanh nhẹn đã chặt liền mấy đĩa vịt quay, còn chu đáo lẫn qua nước chấm cho nàng nữa. Mùi thơm khiến nước miếng của nàng ứa ra ào ạt, cô nàng liền tạm thời gác việc tìm Dung Trần Tử lại. Thanh Vận chế biến xong món cổ vịt chay, liền phái thị nữ trong khách quán tới tìm nàng, mới phát hiện nàng đã mất tích! Thanh Vận cuống quýt đến nỗi tóc tai dựng đứng cả lên, vội lệnh cho đám nô bộc trong khách quán đi tìm.

Dung Trần Tử đang dẫn theo đám đệ tử Thanh Huyền, Thanh Tổ cùng Lưu Các Lão tìm kiếm tung tích của Lưu Tẩm Phương. hắn cũng cảm thấy việc này rất quái dị – hắn đã dựa trên ngày tháng năm sinh của Lưu Tẩm Phương để diễn giải vận mệnh của nàng ta, người này dương thọ vẫn chưa hết, cho dù có đột tử, thì cũng không thể lưu lại chốn âm ti được. Nhưng hiện giờ nàng ta sống không thấy người, chết không thấy hồn. Dung Trần Tử lấy máu làm vật dẫn, sử dụng thứ đồ trang sức mà bình thường nàng ta thích nhất để thi triển thuật Tầm tung, nhưng hơi thở của nàng ta chỉ dẫn đến một ngôi nhà dân đơn sơ rồi sau đó biến mất không còn tăm tích. Bất luận có làm gì đi nữa cũng không tra ra manh mối. Dung Trần Tử cau mày trầm giọng hỏi: “Chủ nhân ngôi nhà này là ai vậy?”.

Lưu Các Lão không biết, nhưng trưởng trấn lại biết, ông ta nói: “Đó là nhà của Dư Trụ Sinh, bình thường mọi người đều gọi ông ta là lão Dư, trong nhà có ông nội, vợ, một thằng bé tên là Dư Xuân”. Trải qua vụ Minh xà, trong lòng ông ta vẫn còn rét lạnh: “Tri quan, lẽ nào mấy người nhà đó đã bị xà yêu ám vào người rồi sao?”.

Dung Trần Tử lắc đầu nói: “không nên suy đoán lung tung!”. hắn gõ cửa rồi bước vào, lưng lão Dư hơi gù, ông ta chưa bao giờ được tiếp cận với một nhân vật nào cỡ như Dung Trần Tử, nên có vẻ nhút nhát, từ đó có thể thấy ông ta là người thành thật. Dung Trần Tử sải bước tới trước, mới phát hiện ra chỗ hiện tại đang đứng chỉ cách vị trí thuật Tầm tung tìm đến lúc này có một bức tường, thì ra đó chính là chuồng lợn của nhà lão Dư. Bên trong nuôi khá nhiều lợn, vì giờ không phải lúc ngủ nên chúng ỉn à ỉn ỉn khắp trong chuồng. Mùi trong chuồng rất nặng, Lưu Các Lão và trưởng trấn bịt mũi không đi vào cùng, chỉ có Dung Trần Tử chậm rãi đi lòng vòng qua mấy ngăn trong chuồng, như đang chăm chú suy nghĩ điều gì đó.

hắn tựa hồ nghe thấy một âm thanh rất khẽ, giống như tiếng khóc của một linh hồn. một linh hồn đang khóc, là âm thanh của con người sau khi chịu đủ mọi tra tấn giày vò mà đến chính bản thân mình cũng không thể chịu được nữa phát ra, nỗi thống khổ ẩn trong đó không thể nào giả vờ được. Nhưng hắn lại chẳng thể tìm ra được nơi phát ra âm thanh đó, mọi thứ ở đây đều rất bình thường, không hề vương chút tà khí nào.

Mãi đến khi đi tới gần chuồng cuối cùng, nhìn thấy bên trong nhốt một con lợn nái màu đen, cả người đầy vết thương, đang nằm thở hổn hển trên một đồng rơm. hắn khẽ nhíu đôi mày rậm: “Đây là...”.

Lão Dư còn chưa kịp trả lời, thì dường như con lợn nghe thấy tiếng của hắn, nó đột nhiên mở bừng mắt ra, mắt lợn không nhìn được xa, nên nó không nhìn rõ người đang nói là ai. Trong lòng Dung Trần Tử thâm kinh sợ – Hình như con lợn này hình như nhận ra được giọng nói của hắn! hắn lại nhẹ nhàng hỏi thêm câu nữa: “Người có nghe hiểu được lời của bản đạo không?”.

Con lợn khựng lại hồi lâu, rồi đột nhiên như phát điên. Nó nhào tới, không màng tới việc cả người đang bị thương chân trước nhảy lên, gác vào thanh chắn trước chuồng, tiếng kêu thê lương đau đớn như chảy máu,

bi ai như lệ rơi. Mọi người đều bị dọa đến mức mặt vàng như đất, chỉ có Dung Trần Tử là vẫn vững vàng như núi đá: “Nếu như ngươi muốn người khác nghe thấy những điều ngươi nói, thì trước tiên phải bình tĩnh lại đã”.

Nước mắt con lợn rơi lã chã, lão Dư cũng vô cùng hoảng sợ, run rẩy đứng lùi ra xa: “Tri quan, chuyện này không liên quan đến tiểu nhân đâu! Con lợn này nhà tiểu nhân đã nuôi suốt mấy năm nay rồi, mấy năm trước vẫn yên lành, nhưng mấy ngày gần đây nó bắt đầu càng lúc càng vô dụng. không chịu ăn uống gì thì thôi không nói, lại còn cắn chết tất cả mười một con lợn con nữa. Mười một con lợn con đấy, tiểu nhân đã cho nó ăn biết bao nhiêu thức ăn, tiểu nhân cũng có dư dả gì đâu. Lúc ấy chẳng qua tiểu nhân chỉ nhất thời cáu giận, nên mới đánh nó thôi...”.

Dung Trần Tử gơ tay cắt ngang lời ông ta, hần trầm giọng xuống chậm rãi nói: “Lưu Các Lão, ta nghĩ chúng ta đã tìm được lệnh ái rồi”.

Khi nói những lời này giọng nói hần trở nên nặng nề. Sao có thể biến một con người trở thành một con lợn được chứ, lại còn có thể khiến cho tất cả pháp khí mà hần sử dụng cũng khó lòng phát hiện ra nữa? Lưu Tầm Phương là tiểu thư khuê các yếu ớt, rốt cuộc là có thâm thù đại hận với ai, mới khiến kẻ đó phải sử dụng phương thức tàn độc đến vậy, khiến nàng ta sống không bằng chết?

không cần nghĩ Dung Trần Tử cũng biết được đáp án. Trong lòng hần có chút cảm thán, nhưng không hề có chút oán hận nào, có vẻ như hần đã trở nên không giống với hần trước đây luôn căm ghét coi những kẻ xấu như thù địch. Chỉ là Hà Bạng vẫn chưa thể sửa được tính tình của loài yêu, nhưng ai có thể nói rằng nàng đã sai? Nàng không đủ bao dung, không có trái tim, nhưng trên thế gian này ai phải có nghĩa vụ buộc lòng dạ rộng lớn như biển khơi, dung chứa được tất cả mọi chuyện chứ? Nàng không có lòng hại người, nhưng nếu bị kẻ khác hại, thì nhất định sẽ trả lại cho kẻ đó nỗi thống khổ gấp trăm gấp ngàn lần.

hần thở dài, nói: “Chuyện này tuy quá tàn độc, nhưng nếu không phải cô có âm mưu đoạt bảo vật của nàng ấy trước, nảy sinh ác niệm, thì sao ra nông nổi này?”. Lệ máu tuôn ra từ hốc mắt con lợn, Dung Trần Tử khẽ thở dài: “hiện giờ cố nhiên cô rất khổ sở, nhưng nếu nàng ấy không gặp được cơ duyên, thì chẳng phải sớm đã mất mạng, hơn ngàn năm tu hành cũng đều bị hủy hoại trong tay cô. Lẽ nào nàng ấy không khổ sở sao?”.

Con lợn như sợ hần sẽ rời khỏi đây, nên hai chân trước liêu mạng như có ý muốn bắt lấy hần, trưởng trấn vẫn còn chưa hoàn hồn, nhưng Lưu Các Lão suy cho cùng đã gặp đủ loại người, chứng kiến đủ mọi tình huống, rất bình tĩnh nói: “Tri quan... ý ngài nói con lợn này...”.

Ông ta không hỏi tiếp nữa, nhưng ánh mắt của Dung Trần Tử đã khẳng định điều mà ông ta nghi vấn. Ông ta quay đầu liếc nhìn con lợn. Con gái ông ta tuy không được coi là chim sa cá lặn gì, nhưng cũng là cô gái thanh tú dễ thương, mà nay con lợn này...

Ông ta trầm ngâm không nói gì, bản thân ông ta tốt xấu gì cũng là thầy giáo của Thánh thượng, cũng có chút vai vế, giờ dẫn một con lợn về nhà, lẽ nào muốn bị người đời chê cười hay sao? Con lợn nghe thấy tiếng của ông ta, càng điên cuồng muốn lại gần ông ta hơn. Nhưng ông ta lại tránh ra phía sau Dung Trần Tử, về mặt thay đổi khó đoán.

Ước chừng sau một nén hương, ông ta điều chỉnh lại sắc mặt, cung kính nói: “Tri quan, tiểu nữ gặp phải bất trắc. Nhưng thế sự vô thường, vốn không thể đoán trước. Thiết nghĩ cả đời lão phu làm việc thiện, chưa từng làm chút chuyện xằng bậy nào, không ngờ cuối cùng lại gặp cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh”. Ông ta từ từ lùi ra xa chuồng lợn, ánh mắt tuy buồn bã nhưng kiên quyết: “đã làm phiền Tri quan rồi, chúng ta quay về thôi”.

Con lợn có thể hiểu được lời của ông ta, nó dùng đầu đập vào thanh chắn ngang chuồng, da lợn thô ráp bị rách toạc, vết thương cũ lại vỡ ra, máu tươi chảy đầm đìa. Dung Trần Tử thở dài, hần là người xuất gia, nhìn thấy tình này cảnh đấy, quả thực không nhẫn tâm. hần xoay người rời khỏi chuồng lợn, con lợn ấy kêu lên một tiếng đầy bi thảm, thê lương mà tuyệt vọng.

Ra khỏi nhà lão Dư, trưởng trấn không hề rằng nói tiếng nào, Lưu Các Lão là thầy giáo của Hoàng thượng, mặc dù đã nghỉ hưu, nhưng địa vị vẫn không giảm. Việc của ông ta không nên nhúng tay vào, đương nhiên cứ ít lời là ổn nhất. Dung Trần Tử là người thông minh, hần rất hiểu suy nghĩ hiện giờ của Lưu Các Lão –

Con gái biến thành lợn nái, sao ông ta còn gặp mặt người khác được nữa? Đương nhiên ông ta sẽ coi như không có đứa con gái này, tránh để tổn hại tới danh tiếng gia phong của Lưu gia. Chỉ là tình cha con vốn một giọt máu đào hơn ao nước lã, vậy mà lại bạc tình như vậy, không khỏi khiến một kẻ sĩ chính trực như hần nảy sinh vài phần coi thường.

hần không muốn đi cùng mọi người nữa, nên sau khi chia tay liền dẫn đám đệ tử quay về khách quán. trên đường chợt ngửi thấy một mùi rất thơm, mọi phiền muộn trong lòng hần liền giảm đi, khóe miệng lại thoáng mang theo ý cười – Nếu Hà Bạng nhìn thấy thứ này, nhất định là sẽ rất thích. hần mới hơi dừng lại, Thanh Huyền, Thanh Tổ đi theo hần đã lâu, đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của sư phụ mình. Hai người lập tức bước lên trước chuẩn bị gói mấy con vịt quay về. Nhưng vừa đi tới cửa, bọn hần đã lại quay lại nói: “Sư phụ... đồ nhi thấy... chỗ vịt quay này có lẽ không cần mua nữa đâu”.

Dung Trần Tử nhướn mày, bước lên vài bước thì nhìn thấy Hà Bạng với bộ dạng ăn thùng uống vại đang ở bên trong! Khóe miệng nàng dính đầy dầu, xung quanh xếp một chồng bát đĩa! Ông chủ đầu đầy mồ hôi đang nướng một con vịt mới! Dung Trần Tử không biết nên khóc hay cười, vội vàng lệnh cho Thanh Huyền trả tiền, nhưng nói sao thì ông chủ cũng không nhận: “Tri quan khách khí rồi, bình thường ngài giúp đỡ mọi người nơi đây biết bao nhiêu việc, tiểu nhân sao có thể tính toán chút tiền mọn này được”.

Dung Trần Tử sao có thể để Hà Bạng ăn không uống chực như vậy, nhất quyết đòi trả tiền, rồi kéo nàng ra khỏi quán. Hà Bạng cau mày, lúc bắt đầu vì ham ăn nên không thấy gì, giờ lại cảm thấy hơi ngấy. Nàng kéo tay Dung Trần Tử chạm vào ngực mình, ngay dưới con mắt của hàng trăm người, Dung Trần Tử vội vàng rút tay lại: “Có chuyện gì vậy?”.

Hà Bạng lầm bầm: “Tri quan, chỗ này của người ta khó chịu”.

Dung Trần Tử liền hiểu ra nàng ăn nhiều đồ có dầu nên ngấy, hần thở dài, đành quay lại quán ăn rót một chén nước, hòa thêm một lá bùa Thanh trọc, rồi cho nàng uống. Hà Bạng dựa vào người hần rên hừ hừ, hần đành phải sai Thanh Huyền đi thuê xe ngựa, để nàng ngồi xe, tránh bị mọi người vây quanh nhìn ngó. Về tới khách quán, Thanh Vận đang lo lắng đến độ sắp tự bốc cháy, khi thấy nàng và Dung Trần Tử cùng bước vào cửa, trái tim đang treo lơ lửng của hần mới được thả lỏng rơi bịch xuống đất. Dung Trần Tử nhanh chóng lệnh cho đám đệ tử chuẩn bị nước nóng để Hà Bạng tắm rửa. Trong biệt quán có thị nữ hầu tẩm, nên hần cũng không tiện có mặt ở đó.

Hà Bạng ngoan ngoãn ngâm mình trong nước nóng, tắm rửa thơm ngào ngọt xong liền chạy đến phòng Dung Trần Tử. Dung Trần Tử đang ngồi bên thư án đọc sách, bên án đặt một cái chân nến, một chén trà xanh. Thanh Huyền đứng một bên thấy nàng vào, dĩ nhiên không tiện ở lâu, vội vàng đi ra ngoài, còn tiện tay khép cửa phòng lại. Hà Bạng nũng nịu dựa vào lòng Dung Trần Tử, giọng nói vừa lạnh lót vừa mềm mại: “Tri quan”. âm cuối biến điệu xoắn xuýt hết cả lại, hần khẽ thở dài, liền bỏ quyển sách trên tay xuống, xoa xoa bụng cho nàng: “Đỡ hơn chút nào chưa?”.

Hà Bạng dựa hần vào lòng hần để hần xoa bụng ình, rất thoải mái rên lên hừ hừ: “Người ta muốn Tri quan ôm ngủ cơ!”.

Dung Trần Tử vừa bế nàng lên mới phát hiện ra cả người nàng chỉ khoác tạm một chiếc khăn tắm to, bên trong không mặc gì hết. Mặt hần lập tức đỏ lên vì tức giận: “Nàng, nàng, nàng! Nàng lại ăn mặc thế này chạy ra ngoài! Nếu bị người ta nhìn thấy thì làm thế nào hả?!”.

Về mặt hần quá hung dữ, Hà Bạng nhất thời nước mắt lưng tròng: “Người không thương người ta, cả ngày từ sáng đến tối đều chỉ biết lên lớp người ta thôi! Hu hu hu...”.

Dung Trần Tử hít sâu một hơi, rồi đi đến phòng nàng lấy quần áo, cũng tiện thể bình tĩnh lại, định rằng lúc về sẽ giảm giọng xuống một hai tông rồi nói chuyện tiếp. Nhưng lúc hần cầm váy áo về đến nơi, thì Hà Bạng đã nằm trên giường ngủ mất rồi. Chiếc chăn mỏng trên giường chỉ che được hết thắt lưng, cặp đùi của nàng thon dài trắng tấp, đôi bàn chân lung linh tinh tế, da thịt lộ ra phía sau lưng lại càng mịn màng trắng nõn, mái tóc dài phủ hết nửa gối.

Định lực của Dung Trần Tử tuy rằng cực tốt, nhưng tình cảm hần giành cho Hà Bạng vốn sâu đậm, nên nhất thời cũng có chút rung động. Lòng bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng trần của nàng, da thịt

mềm mại trơn mịn, dường như nàng cảm nhận được, hấp háy mở đôi mắt đang buồn ngủ ra. Cổ họng Dung Trần Tử trở nên khô nóng, tay phải từ từ nắm lấy đôi chân nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng mơn trớn.

Hà Bạng vẫn chưa tỉnh hẳn, nên Dung Trần Tử cũng không tiện nhắc lại chuyện lúc trước, giọng nói dịu dàng: “Ngày mai ta dẫn nàng đến một nơi”.

Hà Bạng áp cái trán xinh xắn lên hõm cổ hắn, đáng vẻ lười nhác ngây thơ, hoàn toàn thuần khiết vô hại: “đi đâu cơ?”.

Dung Trần Tử nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng đỡ nàng chìm vào giấc ngủ: “đi gặp cổ nhân”.

14. Chương 14

Chương 14: Tiếc rằng duyên trần dễ đứt

Duyên nở duyên tàn, duyên mỏng duyên sâu, không phải là thứ chúng ta có thể khống chế được.

Thứ chúng ta có thể làm chính là khi gặp được nhân duyên hãy trân trọng từng khoảng khắc ngắn ngủi được ở bên nhau.

Sáng hôm sau, như thường lệ Hà Bạng ngủ đến khi mặt trời lên tận quá ba ngọn sao mới dậy. Dung Trần Tử thì đã bị dân trong trấn mời đến thăm bệnh từ sáng sớm, rồi mới quay về ăn sáng cùng nàng. trên người nàng mặc bộ váy áo màu trắng ngọc, cổ hở rất sâu, Dung Trần Tử liền lôi về choàng thêm một chiếc khăn, rồi mới cho phép ra khỏi cửa.

Trần Lăng Hà vừa sống sót sau kiếp nạn nên đường phố vô cùng sạch sẽ, cây cối bên đường trở cảnh thêm lá tươi non mơn mẩn. Dung Trần Tử sánh vai đi bên cạnh nàng, Thanh Huyền, Thanh Tổ lưng đeo tay nải đi phía sau. Bóng của bốn người dưới ánh nắng ban mai nghiêng nghiêng kéo dài, Hà Bạng men theo khe rãnh giữa những phiến đá xanh nhẩy qua các ô đá hỏi: “Tri quan, chúng ta đi đâu đây?”.

Giọng Dung Trần Tử dịu dàng: “Sắp đến rồi”. Rẽ qua hai con hẻm nhỏ, đến gần một nhà dân, Hà Bạng nghiêng đầu đánh giá: “Quen quá”.

Dung Trần Tử gõ cửa, người ra mở cửa là vợ của Dư Trụ Sinh, bọn họ cũng dậy rất sớm, giờ cả gia đình đang ăn sáng. Nhìn thấy cả đoàn người Dung Trần Tử, Dư Trụ Sinh hoảng quá không biết nên làm thế nào cho phải: “Tri quan, sao ngài lại tới đây? Nhanh nhanh vào nhà ngồi đi”.

Dung Trần Tử cũng không muốn nói nhiều, trực tiếp dẫn Hà Bạng đến chuồng lợn của nhà lão Dư. Đám lợn nhà ông ta còn ăn sáng sớm hơn cả chủ, lúc này con nào con nấy đều đang ngủ, chỉ có thức ăn ở máng của con lợn nái màu đen ở gần chuồng cuối là vẫn còn thừa đến hơn phân nửa.

Người à họ Dư cũng không biết rốt cuộc con lợn nái này có vấn đề gì, mấy ngày nay họ bàn nhau định đem bán nó ấy tay lái buồn. Hà Bạng đứng trước chuồng nhìn ngắm hồi lâu, con lợn đã đói đến mức chỉ còn thoi thóp thở, nó gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, những vết thương cũ và vết thương mới lẫn lộn khó phân biệt. Giờ nó đang lặng lẽ nằm trên đồng rơm ẩm ướt, thậm chí chẳng có vẻ gì là giống như đang còn sống. Cuối cùng, Hà Bạng cũng nhớ ra tại sao nơi này lại quen đến vậy.

“Lưu Tầm Phương”. Nàng nhẹ nhàng gọi ra cái tên này, giọng nói dịu dàng vô hại như của một con mèo con, giống như tình cờ gặp một cổ nhân bên đường, nên uể oải lên tiếng chào hỏi mấy câu. Nhưng con lợn lại đột nhiên trở nên run rẩy, không biết nó lấy sức lực ở đâu mà bỗng nhồm hẫng lên, điên cuồng lao đi tìm nơi phát ra giọng nói đó, lệ trong đôi mắt đã bị nếp nhăn che mất một nửa, rơi xuống lã chã.

Hà Bạng duỗi tay ra muốn xoa xoa đầu nó, nhưng lại ngại vì nó bẩn, cuối cùng nàng nắm tay Thanh Huyền xoa xoa lên đầu con lợn: “Người vẫn ở chỗ này à?”.

Con lợn run rẩy như một chiếc lá rụng, nó không dám tránh bàn tay của Thanh Huyền, nhưng cũng không dám lại gần Hà Bạng sợ chọc cho nàng không vui, nên đành đứng nguyên một chỗ, nước mắt tuôn mãi không thôi.

Hà Bạng ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, rồi thở dài: “Nơi này... ít nhiều có hơi tồi tàn, thiên kim tiểu thư ở không quen, ta cũng có thể hiểu được phần nào. Nhưng ngươi cứ cố gắng thích nghi một thời gian đi, ở lâu rồi sẽ quen thôi”. Con lợn sao có thể chấp nhận những lời đó được, nhưng trái với dự đoán của mọi người, nó đã quỳ xuống trước mặt Hà Bạng. một con lợn quỳ, tư thế đúng là có hơi kì quặc, nhưng không một ai lên tiếng cả. Trong đôi mắt của nó máu và lệ hòa vào nhau rơi xuống.

Hà Bạng lúc này mới lười biếng nói: “Sau khi Thuần Vu Lâm không còn nữa, chẳng có ai ở bên cạnh chăm sóc ta cả, ta thật sự cảm thấy không quen. Ta muốn tìm một nô bộc ngoan ngoãn một chút, nhanh nhẹn một chút, chỉ là Lưu tiểu thư thân thể ngà vàng, sợ rằng không làm được công việc của người hầu”.

Con lợn dường như nắm được cọng rơm cuối cùng, nó liều mạng lao đến trước mặt Hà Bạng, ra sức kêu những tiếng kêu trầm thấp. Hà Bạng nghiêng đầu nghe một hồi, cuối cùng cũng không biết nàng lấy đâu ra một con ốc biển, tay phải bấm niệm khẩu quyết, cả người con lợn tỏa ra ánh sáng giống như có hàng chục ngôi sao, rồi từ từ nhập vào bên trong con ốc. Xong xuôi Dung Trần Tử dắt nàng đi, lúc sắp đi còn trấn an cả nhà lão Dư, rồi đến tiền ười một con lợn nhà lão.

Về đến khách quán, Hà Bạng phá lệ không ngủ. Nàng dốc hết những bảo bối vốn không còn nhiều nhận gì trong vỏ trai của mình ra, xẻ ngọc làm xương cốt, dùng nước làm cơ thịt, tạo ra thân thể của một thiếu nữ. Dung Trần Tử đứng bên nhìn đỡ khóc đỡ cười – Hiếm có khi nào thấy nàng tỉ mỉ đến thế.

Hà Bạng nhào nặn hồn phách Lưu Tẩm Phương vào bên trong cơ thể đó, nhưng nàng cũng nói trước: “Bắt đầu từ hôm nay, quan hệ giữa ta và ngươi là chủ – tớ, thời hạn là năm trăm năm, trong năm trăm năm này, tên ngươi sẽ là Ngọc Cốt. Ta cũng không có nghĩa vụ phải cứu ngươi không công, vì thế nếu sau này ta không vừa lòng, thì ngươi đến từ chỗ nào sẽ được trả lại về chỗ ấy”.

Lưu Tẩm Phương của bây giờ lẽ nào còn giống với nàng tiểu thư của Lưu gia luôn dè dặt ảo tưởng? Nàng ta quỳ phục xuống trước mặt Hà Bạng, thân hình run rẩy, tay chân vẫn chưa thể phối hợp được với nhau, trong lúc lo lắng còn nói không nên lời.

Hà Bạng bắt đầu giao nhiệm vụ: “Kiểm kê những vật phẩm ta mang theo bên mình, làm tất cả những việc mà một kẻ hầu người hạ phải làm. Cho ngươi thời gian nửa ngày để thích ứng với cơ thể hiện tại”.

Lưu Tẩm Phương cố gắng đứng dậy mấy lần nhưng không được, cuối cùng Thanh Huyền thấy nàng ta đáng thương, liền nhẹ nhàng đỡ lấy. Nàng ta đứng lên nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài, Dung Trần Tử lắc đầu thở dài: “Dù sao nàng ta cũng chỉ là một đứa trẻ, nàng hãy bao dung một chút đi”.

Hà Bạng vừa xẻ ngọc suốt nửa ngày, thật sự rất mệt, nàng vươn vai trợn trừng hai mắt lên, nói: “Người ta cũng chỉ là một đứa trẻ, nhưng sao không thấy ngươi bao dung với người ta!”.

Dung Trần Tử nhất thời câm nín. trên thực tế, Lưu Tẩm Phương – cũng chính là Ngọc Cốt của hiện tại – không chờ đến ngày thứ hai đã thực hiện nhiệm vụ của mình. Nàng mất một canh giờ để thích ứng với hình hài mới, lời của Hà Bạng nàng không dám không tin, nàng thật sự rất sợ sẽ phải quay lại quãng thời gian khủng khiếp và đầy tuyệt vọng trước đây.

Buổi chiều, nàng phân loại sắp xếp tất cả quần áo, đồ chơi của Hà Bạng thật cẩn thận. Hà Bạng tuy lười biếng, nhưng lại thích sạch sẽ. Quần áo trong ngày nhất định phải giặt giũ thơm tho, nhất là trên quần áo không được trang trí thứ gì có chất liệu quá cứng, những đồ thêu bằng tơ vàng sợi bạc cũng không được. Tiếp theo là phải có tay nghề nấu nướng, làm được nhiều món ăn ngon, nếu khiến nàng ấy vui thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngọc Cốt cẩn thận dè dặt đến nhờ Thanh Huyền và Thanh Tổ chỉ bảo về tập tính sinh hoạt của Hà Bạng.

Thời gian chính là lưỡi dao sắc bén, lặng lẽ mài mòn đi mọi góc cạnh sắc nhọn nhất trên thế gian này. Liên tiếp mấy ngày sau là những buổi pháp hội cầu phúc ở trấn Lăng Hà. Để chúc mừng cuộc sống mới, ngoại trừ có cao đạo luận kinh giảng pháp ra, trưởng trấn còn tổ chức rất nhiều những tiết mục giải trí dân gian, như dùng ngực đánh vỡ đá, dùng yết hầu đẩy cong thanh thép, há miệng nuốt than cháy... Đương nhiên,

cũng không thể thiếu những kẻ bán những viên thuốc kim cương tăng lực để góp vui. Quang cảnh lúc này vô cùng náo nhiệt.

Buổi tối, Hà Bạng đang ăn món mực nướng do Ngọc Cốt làm, thì đột nhiên có vài người ăn mặc theo lối Đạo tông bước vào khách quán. Những người này y phục nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm trang. Còn có một ông lão râu bạc trắng, vừa nhìn đã biết là một nhân vật rất có máu mặt trong Đạo tông. Bọn họ nhìn thấy Hà Bạng cũng dừng người ra một lúc. Cuối cùng Thanh Huyền đứng ra tiếp đón: “Vu Diễm chân nhân, sao ngài lại tới đây?”.

Người đến chính là Vu Diễm chân nhân của Chính Nhất Đạo, địa vị của ông ta trong Đạo tông rất được tôn trọng, nay đột nhiên xuất hiện, thiết nghĩ đã có chuyện lớn xảy ra. Vu Diễm chân nhân nhìn Hà Bạng một lượt, nhíu mày, hỏi: “Sư phụ của người đâu?”.

Thanh Huyền vội vàng mời mọi người vào phòng khách, tự khắc có nô bộc dâng trà lên. hần cung kính đứng hầu bên cạnh, nói: “Bẩm chân nhân, gần đây gia sư chủ trì pháp hội cầu phúc cho trấn Lăng Hà, nên giờ đang tắm rửa thay quần áo ạ”.

Vu Diễm chân nhân hơi gật đầu. Ông ta là huynh đệ kết nghĩa của Tử Tâm đạo trưởng, sư phụ của Dung Trần Tử, nên thái độ đối với Dung Trần Tử cũng tự cho là bậc tiền bối, lời nói cũng không giấu vẻ trách cứ: “đã chủ trì pháp hội, tại sao còn dẫn cả nữ quyến theo?”.

Thanh Huyền mồ hôi vã ra đầy đầu, nhủ thầm sư phụ cũng không muốn mang đi, nhưng không mang thì không đi được... Dung Trần Tử nghe nói Vu Diễm chân nhân tới, vội vàng sửa sang quần áo rồi ra đón. Vu Diễm chân nhân vừa nhìn thấy hần, lập tức giáo huấn ột bài: “Người vốn là người trầm ổn cẩn trọng, nhưng giờ làm việc càng lúc càng hoang đường. Người không sợ miệng lưỡi người đời, nên cũng không muốn giữ lại chút thể diện cho Thanh Hư quan và Tử Tâm lão hữu nữa phải không?”. Dung Trần Tử đương nhiên hiểu ông đang ám chỉ chuyện gì, nhưng còn chưa kịp đáp lời, thì Hà Bạng đã không vui, nói chen vào: “Cái lão đạo sĩ này thật đúng là không biết nói đạo lý! Tại sao dẫn nữ quyến ra ngoài lại là chuyện hoang đường?”. Nàng chẳng màng đến chuyện vai vế, tôn ti trật tự, muốn cho Vu Diễm chân nhân phải dẹp mặt ngay tại trận: “Ông cũng là do phụ nữ sinh ra, nhưng lại coi thường phụ nữ, người xuất gia thì có thể bất hiếu sao?”. Vu Diễm chân nhân chưa từng bị ai đốp chát lại như vậy bao giờ, lại còn ở trước mặt bao nhiêu người trong Đạo tông, nhất thời sắc mặt ông ta tái mét. Nhưng những lời của Hà Bạng mới chỉ là mở đầu, nàng nói tiếp: “Trong kinh gì gì đó có nói ‘Trời đất không có lòng nhân, coi bách tính như con chó gì đó’ [1]. Chúng ta đều là chó, vậy thì hà cớ gì một con chó như ông, dựa vào đâu mà đòi coi thường một con chó như ta chứ?”.

[1] Nguyên văn là “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật thập ma cẩu”. Nghĩa là trời đất đối với vạn vật chỉ công vô tư, không hề có sự thiên tư, thiên vị. Cho nên đối với đất trời, không có loài nào tuyệt đối là trọng, loài nào tuyệt đối là khinh, mà khinh trọng đều là tương đối, đều là tùy theo thời gian, không gian, nhu cầu, công dụng nhất thời. Y như con chó cổ trước khi hành lễ, thì được nâng niu, quý báu, sau khi hành lễ rồi, thì bị vứt ra đường, ọi người chà đạp.

Vu Diễm chân nhân giận đến mức râu tóc dựng đứng, Dung Trần Tử vội vàng quát khê: “không được nói nữa!”.

Lúc ấy Hà Bạng mới hậm hực ngồi về chỗ, tiếp tục ăn mực nướng. Dung Trần Tử đích thân rót trà cho Vu Diễm chân nhân: “Tiểu yêu hoang dã tuổi nhỏ không hiểu chuyện, xin chân nhân đừng trách”.

Vu Diễm chân nhân cũng không thể nổi cáu với hạng đàn bà con gái được, ông ta nhấp một ngụm trà, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đạo gần đây sùng dục Đại Phong cách phía bắc núi Trường Cương vài dặm có không ít thôn nữ bị mất tích, ta đã quan sát khí tượng, sợ là có yêu vật mượn tà khí Minh xà ngày xưa gây ra. Để tránh lại mang đến tai họa cho thế gian, mới vội vàng dẫn người tới đây. Người đã ở đây rồi, thì cùng ta đến đó. Hi vọng không phải Minh xà hồi sinh. Mấy năm gần đây nhân tài trong Đạo tông tiêu điều xơ xác, ta thật sự không muốn lại vì nhất đời khinh địch mà tổn hại đến đám hậu bối”.

Dung Trần Tử lập tức lệnh cho Thanh Huyền sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị xuất phát cùng Vu Diễm chân nhân.

Hà Bạng tung tăng chạy đến bên cạnh hần, nàng cũng muốn đi cùng. Người trong Đạo tông tuy đã nghe nói về cái đỉnh khí này của Dung Trần Tử, nhưng những người thật sự được gặp thì không nhiều. Nay được

tận mắt chứng kiến, quả nhiên là yêu kiều quyến rũ y như lời đồn, nên họ bất giác cũng nhìn ngắm thêm chút nữa.

Dung Trần Tử khẽ nghiêng người chắn hết tầm mắt mọi người, nhỏ giọng: “Lần này nàng không được đi, ngoan ngoãn ở lại đây. Ta sẽ về sớm thôi”.

Hà Bạng nghe xong liền mặc kệ, ôm chặt lấy cánh tay Dung Trần Tử giở trò: “Người ta muốn đi, muốn đi cơ!”.

Mọi người đứng đằng sau nào đã nhìn thấy cảnh tượng kì lạ như vậy bao giờ, nên không nhịn được bật cười. Dung Trần Tử khẽ giải thích cho nàng: “Nếu con yêu vật này hút tinh thần hồn phách của các thiếu nữ thật, thì nơi ấy nhất định rất kinh khủng. Nàng thân đàn bà con gái, đi theo làm gì?”.

Nhưng Hà Bạng đâu phải người biết nói lí lẽ như thế, liếc thấy Dung Trần Tử thật sự không định đi, nàng liền ôm lấy cánh tay hắn, lệ lập tức dâng lên ngân ngấn trong hốc mắt: “Người ta muốn đi, muốn đi cơ!”.

Dung Trần Tử thấy nói lí với nàng không xong, lại nhìn vẻ mặt mọi người xung quanh, liền ho khan một tiếng nói: “Được rồi, quay về phòng thay quần áo đi”. Lúc ấy Hà Bạng mới vui vẻ, reo lên một tiếng hoan hô rồi trở về phòng. Dung Trần Tử cũng theo sát sau đó, không màng đến vẻ mặt của Vu Diễm chân nhân, nói: “Cảm phiền chư vị đợi ột lát”.

Thanh Huyền dĩ nhiên lại bưng chút điểm tâm lên chiêu đãi.

Lúc quay về phòng, Ngọc Cốt đang rửa tay cho Hà Bạng. Dung Trần Tử khẽ ra hiệu bằng mắt mấy cái, nàng ta liền cúi người lui ra ngoài. Dung Trần Tử cài cửa lại thật cẩn thận, rồi lau mặt rửa tay cho Hà Bạng. Nàng vẫn còn đang băn khoăn: “Người ta phải mặc bộ quần áo nào đây? Ta cảm thấy bộ này cũng rất tốt mà”.

“Ừ”. Dung Trần Tử khẽ hôn lên trán nàng, tiện tay ôm nàng lên giường, Hà Bạng thuộc kiểu người quần áo mặc tận tay, nên lập tức dang rộng hai tay ra để hắn cởi áo tháo dây lưng. Dung Trần Tử đặt váy áo của nàng sang một bên, rồi bất ngờ áp người lên. Màn trướng rủ xuống, che lại cảnh bên trong.

Lần thứ nhất Hà Bạng vẫn còn tương đối hưởng thụ, nhưng đến lần thứ hai nàng nhận ra mình bị trướng kếp, liền khóc lóc ỉ ôi. Mấy ngày trước Dung Trần Tử học được mấy bí quyết trong thuật Phòng trung, giờ mới có đất dụng võ, trêu chọc thêm hai ba lần nữa khiến nàng lại hưng phấn lên, lúc ấy hắn mới hài lòng. Rất lâu sau, khi Dung Trần Tử sửa sang lại quần áo rời giường, thì Hà Bạng vẫn còn nức nở: “Người ta cũng muốn đi”.

Dung Trần Tử buộc lại dây áo, giọng nói dịu dàng: “Ừ, vậy thì dậy thay quần áo đi”.

Hà Bạng không đáp, Dung Trần Tử quần áo chỉnh tề cúi người xuống nhìn, hóa ra nàng đã ngủ say rồi. Dung nhan lúc ngủ của nàng thật sự quá an tĩnh xinh đẹp, Dung Trần Tử bất giác liền hôn nhẹ lên trán nàng một cái, khẽ thở phào gọi Ngọc Cốt vào trông nom.

Vu Diễm chân nhân và mọi người đợi ở phòng khách đã lâu, nhưng không thấy Hà Bạng đi theo, nên tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Suy cho cùng cả đoàn người Đạo tông đi cùng với nhau, lại có thêm một cô gái yêu kiều nũng nịu đi cùng thì đúng là hơi kì quặc.

Dung Trần Tử cùng đoàn người đến sườn dốc Đại Phong, dân cư ở gần đó nghe tin có cao nhân Đạo tông tới trừ yêu, đều bu lại xem. Dốc Đại Phong cũng chẳng phong phú gì, nhưng lại thấy bên cạnh những cây cổ thụ cao chọc trời có một khóm trúc hoa [1] rậm rạp, những cây trúc hoa này ột cách kì dị, gốc cây mập mạp. Sắc mặt mọi người đều rất nghiêm trọng: “Xem ra là do bụi trúc hoa này tác quái”.

[1] Trúc hoa cao khoảng từ bảy đến mười ba mét, đường kính từ ba đến mười mét, thân có những chấm nâu tím, dùng làm cán, quần bút hoặc đồ lưu niệm...

Dung Trần Tử bắt đầu bày trận, Vu Diễm chân nhân ở bên cạnh phát hiện dưới một tảng đá có một cửa động. Đám đệ tử lập tức lấy cuốc ra đào. Cửa động lúc đầu chỉ to bằng miệng bát, nhưng bên trong lại càng lúc càng rộng. Những người vây xung quanh vừa hiểu kì lạ vừa sợ hãi, muốn nhích lên xem nhưng lại không dám, nhưng lùi xuống thì trong lòng lại không nỡ.

Cửa động rõ ràng còn có chỗ ngoặt, đào tới chỗ rẽ, thì đột nhiên có một luồng khí hôi thối xông lên khiến tất cả mọi người đều thấy buồn nôn. Dung Trần Tử và Vu Diễm chân nhân đều nhũn mảy – Là mùi xác chết. Xem ra những thiếu nữ mất tích trong thôn lành ít dữ nhiều rồi.

Càng vào sâu trong động, thì việc đào xới càng khó khăn. Thấy sắc trời ngày một tối, Vu Diễm chân nhân không thể không hạ lệnh ngừng đào. Dung Trần Tử nhìn sắc trời, cũng thầm sốt ruột, muộn thế này rồi chỉ sợ Hà Bạng ở nhà sắp dậy. Nếu nàng dậy mà phát hiện ra Dung Trần Tử không ở đó, thì nhất định sẽ không tha cho hắn đâu.

Vu Diễm chân nhân cũng nhìn ra được đầu óc hắn để tận đâu đâu, lập tức nghiêm mặt mắng: “Đạo gia vốn có pháp môn Song tu, nên ban đầu ta đã nghĩ cho dù người có nuôi dưỡng khí thì cũng chẳng có gì to tát. Nhưng giờ người nhìn người xem, chẳng qua mới chỉ xa nhau có một lát, mà ngay cả hồn phách cũng sắp bị câu đi mất rồi. Từ xưa đến nay mi nhân là mồ chôn anh hùng, hưởng hồ người và ta đều là người xuất gia, càng phải tránh xa những lời ngon tiếng ngọt, loại bỏ những dục vọng thèm muốn. Người ấy, phạm danh tục lợi không lọt được vào mắt, nhưng sợ là bề tình lại khó vượt qua”.

Sắc mặt Dung Trần Tử đầy vẻ xấu hổ, những đạo lý ấy sao hắn lại không hiểu chứ? Bao nhiêu năm qua, hắn cũng đã giảng giải không biết bao nhiêu lần những điều đó cho đám đệ tử của mình nghe. Nhưng tư tình vô hình, một khi đã khắc cốt ghi tâm rồi, lẽ nào có thể vung dao chặt đứt được?

hắn khẽ thở dài: “Những lời chân nhân dạy bảo, vẫn bồi nhất định khắc sâu trong lòng. Chỉ là tính tình nàng ấy nghịch ngợm bướng bỉnh, nếu như tối nay vẫn bồi không về, sợ là sẽ gây náo loạn, nha đầu ở khách quán không dễ được nàng ấy đâu”.

Khuôn mặt Vu Diễm chân nhân lộ vẻ giận dữ: “Xem ra những lời ta vừa nói, người coi như gió xuân thổi qua tai! Cũng phải, giờ Tử Tâm lão hữu đã tạ thế, địa vị của người lại là Tôn sư của một phái, người ngoài cũng chẳng thể quản nổi nữa rồi”.

Dù sao Vu Diễm chân nhân cũng là bậc trưởng bối, ông ta đã nổi giận, nên Dung Trần Tử cũng không thể đi được, đành đứng dẹp sang bên, quan sát tình hình đào xới huyệt động.

Vụ Minh xà lần trước gây chấn động quá lớn, khiến cho Trang Thiếu Khâm thân là Quốc sư cũng có chút thần hồn nát thần tính. Giờ lại nhận được tin báo của Vu Diễm chân nhân gửi tới, nên không chút chậm trễ, lập tức dẫn theo mười mấy binh sĩ thân thủ khỏe mạnh vội vàng tới ngay.

Ý định ban đầu của hắn đương nhiên là tụ hợp với Dung Trần Tử, khi biết Dung Trần Tử đã đến dốc Đại Phong, hắn cũng định đuổi theo tới ố. Nhưng lúc đi ngang qua khách quán tình cờ hắn nhìn thấy Ngọc Cốt ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, khiến hắn kinh hãi nhảy dựng lên, còn tưởng vẫn để sót con Minh xà nào, liền tra hỏi cẩn thận suốt một lượt.

Khi biết Hà Bạng vẫn đang ở trong khách quán, lập tức hắn sinh lòng tốt bụng – Quyết định mang cô nàng này đến cho sư huynh nhà mình. Vậy là hắn bước vào khách quán đánh thức Hà Bạng vốn đang say giấc nồng dậy...

Tỉnh dậy, Hà Bạng quả nhiên nổi giận lôi đình, lập tức muốn xông tới dốc Đại Phong cắn cho Dung Trần Tử một miếng. Tuy Trang Thiếu Khâm đã dùng đủ mọi lời ngon tiếng ngọt, nhưng vẫn không dễ được cô nàng tham ăn này. Hắn day day trán, nhìn Hà Bạng Độn thủy, khẽ thở dài: “Sư huynh, huynh là Chính thân chuyển thế, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành... nhỉ?”.

Trong lúc đám đạo sĩ đang đào bới rất hăng say, thì Hà Bạng xuất hiện. Đám đạo sĩ nhất loạt xoay người lại nhìn, vì vừa mới ngủ dậy, mái tóc dài của nàng hơi rối, trên người vẫn chỉ mặc bộ vũ y, hai tay nhấc tà váy, hai chân để trần, cổ chân đeo sợi dây gắn những quả chuông vàng quen thuộc. Mọi âm thanh giữa chốn đất trời như hoàn toàn biến mất, nàng giống như một áng thơ đẹp để hoa mỹ bước ra từ cuốn sách cổ, lại như dòng nước trong veo chảy giữa chốn phồn hoa đông đúc.

Tất cả mọi người đều nín thở tập trung, chỉ sợ một tiếng động nhỏ thôi cũng sẽ làm kinh sợ khung cảnh tươi đẹp giữa chốn rừng núi này. Trái với dự đoán, Hà Bạng không hề khóc lóc ỉ ôi, Dung Trần Tử cũng không tới ôm nàng, rõ ràng lần này lão đạo sĩ đã lợi hại hơn rồi, khóc lóc nhất định không có tác dụng.

Nàng đứng cách Dung Trần Tử hơn ba bước chân, khuôn mặt ửng lên màu hồng đào làm say lòng người,

đôi mắt như bị sầu thương vương vấn, lấp lánh ướt đẫm. Dưới ánh hoàng hôn chiều tà nghiêng nghiêng đang trải dài, nàng khẽ ngẩng đầu lên, những giọt lệ long lanh như đang trùng trùng: “Lão đạo sĩ, người lại không cần ta nữa ư?”.

một Dung Trần Tử vốn không muốn chọc giận Vu Diễm chân nhân, lập tức lao tới ôm chặt lấy nàng: “nói lung tung gì vậy?”.

Hà Bạng buồn bã bi thương để mặc Dung Trần Tử ôm siết thật chặt, sau đó cách qua người hắn, nàng xoay mặt lại, thè cái lưỡi nhỏ nhắn ra làm mặt quỷ với Vu Diễm chân nhân đang tái xám cả mặt mũi lại ở phía sau, khiến ông ta tức đến nổi xem chút nữa là chảy máu não.

Đến bữa tối, Trang Thiếu Khâm dẫn theo cả Ngọc Cốt đến cùng. Thấy Hà Bạng và Dung Trần Tử ngồi cùng nhau, Trang Thiếu Khâm không khỏi cảm thán sư huynh mình đúng là phúc lớn mệnh lớn, lại thấy Hà Bạng lấy một chiếc bánh bao, rồi ra sức chằm vào đường. Còn Dung Trần Tử vừa gấp những món ăn đã được chia cho Hà Bạng vào đĩa của nàng, vừa cùng Vu Diễm chân nhân đàm luận về chuyện kì lạ trong cái hang: “Văn bối thấy yêu khí trong hang dày, nặng, e là số lượng yêu quái rất nhiều, kết trận pháp không khéo còn sơ hở. Nếu có một con trong số đó chạy thoát, thì sợ rằng trấn Lãng Hà lại không được yên ổn...”.

Bên này, hắn nói chuyện, thì bên kia chiếc bánh trong tay Hà Bạng đã được chằm đầy đường đến mức lớp đường còn dày hơn cả lớp bột mì làm bánh. Nàng vui vẻ hí hửng giơ bàn tay nhỏ bé lên, đặt chiếc bánh bao đến bên môi Dung Trần Tử. Đồ ăn thức uống của hắn vốn dĩ thanh đạm, sao có thể ăn được nhiều đường như vậy, mới chỉ cắn thử một miếng thì hàng mày rậm đã nhú cả lại.

Hà Bạng giả vờ như vô tình, lại chằm bánh bao vào một lớp đường thật dày nữa, rồi lại giơ cao lên bón cho hắn. Dung Trần Tử cúi mặt xuống nhìn, thấy nụ cười tươi tắn như hoa nở của nàng, hắn khẽ thở dài, lại từ từ há miệng, không nhanh không chậm ăn hết hơn nửa cái bánh bao chằm đường nàng đút cho. Hà Bạng có chút nghi ngờ – Lễ nào số đường này không đủ ngọt?

Nàng nhìn mẩu bánh còn thừa lại trong tay mình, bất giác há miệng ra cắn một miếng, còn Dung Trần Tử lặng lẽ bưng một bát cháo trắng lên, đổ thẳng xuống bụng.

Đến khi đào ra được bộ rễ của bụi trúc hoa dưới sơn động, thì mùi thối càng lúc càng nặng, Dung Trần Tử không cho Hà Bạng đi theo, nhưng nàng thích náo nhiệt như vậy, sao có thể ngăn được. Cũng may hắn dùng sức giữ chặt tay nàng lại, nên nàng mới không thể xông vào trước tiên.

Tình hình ở bên trong còn kinh khủng hơn so với tưởng tượng. Trong động toàn là thi thể của những cô gái, xem ra thì không chỉ có ở dốc Đại Phong, mà cả những thôn trang gần đây cũng gặp nạn. Thời gian chưa lâu, các thi thể đều bị lột sạch hết quần áo, có những cái xác đã thối rửa, cũng có những cái xác vẫn còn rất mới, nhưng đáng về lúc chết thì vô cùng thảm.

Bên trong còn có rất nhiều thi thể của phụ nữ đang mang thai, thai nhi bị móc ra từ dưới hạ thân, nước ối, máu tươi cùng lục phủ ngũ tạng nát bét hòa lẫn vào nhau vũng vãi khắp nền đất. Dung Trần Tử che chắn để Hà Bạng đứng ở sau lưng, giọng nói nặng nề: “Linh khí nặng nhất là của thai nhi, oán khí mạnh nhất là của những người chết thảm, đó đều là thuốc bổ tốt nhất cho tà môn ngoại đạo, xem ra có thứ gì đó đang vội vàng muốn bổ sung thêm pháp lực cho bản thân”.

Mùi hôi thối từ đồng xác người trong huyết động bốc lên rất khó ngửi, nên không ai nói câu nào, nhiều sinh mệnh như vậy, nếu do chuyện của Minh xà chưa được xử lí sạch sẽ, thì đó đều là trách nhiệm của Đạo tông.

Hồi lâu sau, Trang Thiếu Khâm lên tiếng: “Tà vật nhất định đã lui xuống tận đáy huyết, thiết nghĩ sẽ còn một trận ác chiến nữa, thu hết cảm xúc lại đi”.

Vu Diễm chân nhân cũng trầm giọng nói: “Nếu như yêu nghiệt coi rẻ mạng người như vậy, thì đúng là nên nghìn đao vạn chém!”.

sự phản nộ của mọi người trong đạo môn cuối cùng cũng tìm được chỗ để trút giận, tất cả kiếm đều được rút ra khỏi vỏ, mọi pháp bảo đều được khởi động, chỉ chờ chém chết yêu nghiệt dưới đáy huyết.

Nhưng lúc thật sự tìm đến được đáy huyết, Dung Trần Tử lại nhíu mày – Nơi này đúng là nơi tập hợp của đám yêu quái, số lượng không dưới một trăm, nhưng lại toàn là đám tiểu yêu chắc hẳn là mượn linh khí yêu tà của Minh xà vừa mới biến hóa thành. Đám tiểu yêu đa chủng loại, có trúc hoa, có cây cỏ và nhiều hơn

cả là gia súc. Bọn chúng thậm chí còn bị đám đạo sĩ sát khí đằng đằng dọa lui hẩn vào trong góc, trong con người vẫn chưa hoàn toàn biến hóa hết trần đầy vẻ sợ hãi.

Hai bên nhìn nhau, mọi người đang lửa giận phùng phùng thì bỗng lại cảm thấy có chút lúng túng. Vu Diễm chân nhân liếc nhìn Dung Trần Tử, tình thế đã quá rõ ràng, đa số bọn chúng đều không có bản lĩnh hại người, xem ra đều là bị đại yêu uy hiếp. Hiện giờ không biết đại yêu đã đi nơi nào, chỉ để lại đây đám yêu quái thậm chí còn không được coi là lũ tội đồ yếu ớt này.

Dung Trần Tử chậm rãi thu kiếm lại: “Việc khẩn cấp trước mắt là nhất định phải bắt được nghiệp chương đã trốn thoát”.

Vu Diễm chân nhân trầm mặc không nói. một đạo sĩ tên là Huyền Vân Tử khẽ hỏi: “Vậy đám tiểu yêu này phải xử lý thế nào?”.

Dung Trần Tử nhìn về phía đám yêu quái đang lúng túng hoảng loạn kia, trầm ngâm hồi lâu, đang định mở miệng, thì đột nhiên một cơn cuồng phong nổi lên, cuốn lấy đám tiểu yêu. Đám tiểu yêu không có sức kháng cự, chỉ nghe thấy những tiếng kêu rên thảm thiết, sau đó có bốn con bị vụn xoắn khiến áu thịt bầy nhầy nát bét.

Dung Trần Tử nắm chặt lấy cổ tay Hà Bạng, quát: “Tiểu Hà!”.

Tay phải Hà Bạng bấm niệm khẩu quyết, lại thêm một cơn cuồng phong nữa. Đám tiểu yêu hoảng sợ bắt đầu liều chết chống trả, như muốn chạy trốn. Nhưng bọn chúng ngay cả chân còn chưa thể mọc lại được, thì sao có thể thoát khỏi sự vây bắt của cao nhân đạo môn?

Bầu không khí hôi thối dày đặc trong huyết động bắt đầu ngập tràn mùi vị máu tanh xộc thẳng vào mũi, Hà Bạng quay đầu lại nhìn Dung Trần Tử, ngữ điệu bình tĩnh: “Bọn chúng nhất định phải chết”.

Năm ngón tay Dung Trần Tử đang nắm lấy cổ tay trắng nõn của nàng dần dần siết chặt lại: “Bọn chúng vốn không có khả năng làm người khác bị thương, nhất định là bị kẻ khác lợi dụng. Kiếm là để diệt trừ tà ma bảo vệ chính nghĩa, sao có thể dùng để chém giết cây cỏ gia súc được?”.

Những người xung quanh không ai nói câu nào, chỉ có tiếng nhựa thông trên cây đuốc đang cháy phật phật. Suy cho cùng tôn chỉ của Đạo tông là trừ ma diệt quái, chứ không phải là lạm sát người vô tội, các đạo sĩ tuy ngăn cản không cho đám tiểu yêu chạy thoát, nhưng cũng do dự không muốn đuổi cùng giết tận.

Điều nằm ngoài dự đoán của mọi người là Vu Diễm chân nhân và Trang Thiếu Khâm đều một mực trầm mặc. Hà Bạng giãy khỏi tay Dung Trần Tử, thấp giọng nói: “Nếu người không chịu được, thì ra ngoài đi”.

Tất cả mọi người đều dừng bước không tiến lên nữa, nhìn nàng tàn sát tận gốc đám tiểu yêu, có một con tiểu yêu mất đồ ra sức chống lại, nhưng rốt cuộc đạo hạnh quá kém, nên cứ ba bước nàng giết chết một con, máu tươi bắn tung tóe khắp người.

Ước chừng thời gian một chén trà, tất cả đám tiểu yêu đều đã chết, toàn thân Ngọc Cốt run rẩy, nhưng vẫn cầm khăn lụa vì cá lau vết máu bắn lên người Hà Bạng. Giọng nói của Vu Diễm chân nhân vọng lên từ trong huyết động: “Lôi hết xác đám tiểu yêu này ra ngoài, thiêu cháy ở cửa động. Thông báo cho dân chúng biết, đám tiểu yêu đã bị chúng ta hành quyết, để bọn họ vào nhận xác”.

Trang Thiếu Khâm vâng lệnh, liếc thấy Dung Trần Tử vẫn đứng yên bất động, đành kéo cánh tay hẩn cùng đi ra. Thi thể của đám tiểu yêu từng con từng con một được kéo ra ngoài, máu nhuộm đỏ cả nền đất. Dân chúng có người bật khóc hu hu, có người vừa cảm ơn ân đức, vừa quỳ vừa lạy các đạo sĩ.

Trang Thiếu Khâm lệnh cho quan binh tưới dầu lên những cái xác, chỉ thoáng chốc, ngọn lửa lớn đã bốc lên tận trời, trong làn gió núi tỏa ra mùi thơm của thịt chín.

Đúng vậy, bất kể là vì nguyên nhân gì, bọn chúng đều phải chết. Nếu bọn chúng không chết, không có máu tươi tứ chi đứt rời, thì sao có thể dập tắt được sự phẫn nộ của dân chúng trong thôn? Nếu bọn chúng không chết, không có kết quả sau cuộc chiến, Thánh thượng ở trong cung sẽ bình luận thế nào về Đạo tông?

Nếu như trên thất tín với triều đình, dưới thất uy với dân chúng, vậy thì tôn giáo mới liệu có vùng dậy được không?

một khi uy nghi của Đạo tông không còn, thì bao nhiêu đạo quan, đạo sĩ sau này sẽ ra sao?

trên đường từ dốc Đại Phong trở về khách quán, Dung Trần Tử và Vu Diễm chân nhân đều không mở miệng nói lời nào, Trang Thiếu Khâm thì bận trấn an dân chúng, Ngọc Cốt hầu hạ Hà Bạng tắm rửa, thay quần áo. Vu Diễm chân nhân gọi Dung Trần Tử tới thư phòng, trên mặt Dung Trần Tử vẫn còn vẻ mâu thuẫn tự trách, từ khi gia nhập đạo môn, hắn vẫn luôn tu thân tích đức, chưa từng nghĩ bản thân sẽ có lúc lâm vào cảnh thân bất do kỷ thế này.

Vu Diễm chân nhân cũng trầm tư, rất lâu sau, ông thả chiếc nhẫn đeo ở ngón tay cái vào trong chén trà, sau đó lại thò hai ngón tay vào chậm rãi nhắc ra: “thật ra, thể đạo cũng giống như một chén nước, muốn lấy thứ gì đó từ bên trong ra ngoài, khó tránh khỏi bị ướt tay”.

Dung Trần Tử dĩ nhiên hiểu được ẩn ý của ông, chỉ khẽ gật đầu nói: “Văn bối sẽ ghi nhớ lời dạy của chân nhân”.

Bữa tối ăn chay, trong bữa ăn các đạo sĩ vẫn rất ít lời như xưa, bầu không khí rất trầm lắng. Chỉ có Hà Bạng ngồi ở bên cạnh Dung Trần Tử, tay trái cầm dao tay phải cầm nĩa, ăn uống nhồm nhoàm, bận rộn không ngơi nghỉ. Trang Thiếu Khâm có ý muốn phá vỡ cục diện bế tắc, hắn rất cảm kích Hà Bạng, nếu không có nàng ra tay thì bức thư gửi về trong cung thật không biết nên viết như thế nào.

“Việc khẩn cấp trước mắt, e là nhất định phải bắt được tên chủ mưu đã chạy trốn”.

Lời vừa nói ra, mọi người đều tạm thời quay lại bàn về việc lúc trước: “Lúc đầu nên giữ lại vài con còn sống mới phải, hiện giờ biết tìm đại yêu ở đâu đây?”.

Bữa tối của Hà Bạng là do một mình Ngọc Cốt làm, có cá có thịt, nàng ăn nhiều khiến cả hai má phồng lên: “Ta có cổ hoài mộng, có thể dùng nó làm chất dẫn để nhòm trộm Đạo trời, đợi đến lúc đó xem thử là biết ngay thôi”.

Dứt lời, sắc mặt đám đạo sĩ đều đại biến. Cổ hoài mộng là kì bảo trong thần thoại, tương truyền rằng Đông Phương Sóc [2] đã dâng tặng nó cho Hán Vũ Đế, không ngờ Hà Bạng còn giấu được một khóm. Dung Trần Tử dùng đũa chung gỡ xương cá ra cho nàng, dường như không có hứng thú với thứ cổ hoài mộng ấy, nhưng Trang Thiếu Khâm thì rất quan tâm: “Nàng đến tìm sư huynh ta, cũng là vì đã nhòm trộm Đạo trời trước rồi đúng không? Biết rõ rằng thiếu chút nữa phải đền bằng cả mạng sống, mà vẫn còn dám đến thềm thường máu thịt của sư huynh, lá gan của nàng cũng không nhỏ đâu”.

[2] Đông Phương Sóc là một học giả nổi tiếng ở tỉnh Sơn Đông, cùng thời với Tư Mã Thiên, dưới thời Hán Vũ Đế Lưu Triệt. Ông là một người kì trí đa mưu, tinh thông văn sử, đã giúp cho Hán Vũ Đế diệt trừ các thế lực đen tối ở hậu cung, đồng thời đánh bại các chư hầu âm mưu chia rẽ đất nước.

Hà Bạng bất mãn nói: “Cái gì gọi là nhòm trộm chứ, người ta nhìn quang minh chính đại mà! Chẳng qua là ta cũng bị nó lừa được chưa, lúc ấy nhìn thấy Tri quan có ột đoạn vào miệng ta, nên ta tưởng có thể ăn được! Ai ngờ xem chút nữa là bị hóc rồi!”.

Dung Trần Tử gấp một miếng bụng cá mềm ngậy trắng phau phau vào trong bát của nàng, lòng vẫn buồn bực không vui: “Ta đâu có cho đoạn nào vào miệng nàng...”.

Lời còn chưa dứt, hắn đã bỏ nhào tới chặn miệng Hà Bạng lại. Khuôn mặt đám đạo sĩ trên bàn ăn im lặng nghiêm túc hồi lâu, rồi sau đó tất cả đồng loạt phá ra cười sặc sụa. Vu Diễm chân nhân tức giận đứng phắt dậy, phất tay áo bỏ đi. Khuôn mặt Dung Trần Tử như đang bốc cháy – Vu Diễm chân nhân, người quay lại đi, bản đạo bị oan uổng mà, bản đạo thề với trời ngay cả chiêu cơ bản nhất cũng chưa từng dùng...

Hà Bạng vẫn còn bực mình: “Lúc ấy vì muốn nhìn cho kĩ, ta còn mượn nước biển ở Đông Hải, khổn kiếp, phí bao nhiêu công sức như vậy mà vẫn không nói cho rõ ràng!”.

Trang Thiếu Khâm gấp cho Hà Bạng một gấp rau xào, không khỏi kêu oan cho Đạo trời: “Khụ khụ, thật ra là... thật sự... đã rất rõ rồi mà...”.

“Gì cơ?”. Hà Bạng nheo mắt nhìn một toán các đạo trưởng trước mặt: “Rất rõ sao?”.

Hai mươi mốt vị đạo trưởng đang ngồi bị thương gập đầu – Những năm đầu, chú trọng phát triển toàn diện cả đạo đức, trí tuệ, và thể chất cho yêu quái là chuyện vô cùng cấp bách...

Hôm sau, Dung Trần Tử vừa rửa mặt chải đầu xong thì bị Vu Diễm chân nhân gọi vào thư phòng, Dung Trần Tử tuy chấp chương môn hộ của Thanh Hư quan đã lâu, trong Đạo tông cũng là người đức cao vọng trọng, nhưng trước mặt vị sư phụ bậc trưởng bối này, vẫn rất cẩn thận dè dặt. Vu Diễm chân nhân ngồi trước thư án, hồi lâu mới mở miệng nói: “Thánh thượng chuyển lời tới nói rằng, vụ việc Minh xà lần này gây náo loạn khiến lòng dân bất an, sợ rằng trời cao trách phạt thiên triều ta, lệnh cho Đạo tông lập đàn làm Quốc tiếu”.

Sắc mặt Dung Trần Tử cũng nghiêm lại, cái gọi là Quốc tiếu không giống với các loại lập đàn cầu phúc bình thường khác. Lập đàn cầu phúc của đạo môn, chia làm ba loại Thượng tam đàn, Trung tam đàn và Hạ tam đàn; trong đó Thượng tam đàn là cầu phúc cho quốc gia xã tắc, Trung tam đàn là để giành cho các quan lại, Hạ tam đàn là của dân thường. Mà trong Thượng tam đàn, lại chia thành cầu cho quốc gia được hưng thịnh, cầu cho phúc lộc vĩnh cửu, sinh mệnh trường thọ, cầu ulla mạng được bội thu. Mà Quốc tiếu, chính là cầu cho quốc gia được hưng thịnh, bao gồm ba nghìn sáu trăm vì tinh tú, gọi là Phổ thiên đại tiếu. Quy mô của nó lớn cỡ nào càng không cần phải nói đến.

Vu Diễm chân nhân nhấp một ngụm trà, nói nốt: “Quốc tiếu lần trước, sư phụ của ta vẫn còn, vị trí Cao công pháp sư [1] do người đảm nhiệm. Nhưng giờ sư phụ ta quy tiên đã lâu, ý Thánh thượng định để ta đứng ra làm thay. Nhưng, Dung Trần Tử à, ta đã đến cái tuổi biết được mệnh trời rồi [2]. Trong số những hậu bối của Đạo tông, Thiếu Khâm tuy tinh thông đạo pháp, nhưng suy cho cùng tính tình lại ngang bướng, đồ đệ Thủ Nghĩa của ta trung hậu tuy có thừa, nhưng kinh nghiệm lại thiếu”. Ông chăm chú nhìn Dung Trần Tử vẫn đang đứng cúi đầu nghiêm trang, lại thở dài: “Đạo tông sớm muộn gì cũng sẽ giao cho người, Tử Tâm hảo hữu trước khi tạ thế đã nhờ cậy trăm bề, cho đến giờ, ta vẫn luôn lo sợ, sợ rằng phạm danh tục sự, sẽ làm tổn hại đến việc tu hành của người”.

[1] Cao công pháp sư là tên dùng để gọi những người cử hành nghi thức trong Đạo giáo, ngồi ở vị trí trung tâm cao nhất, chấp sự đàn tế.

[2] Xuất phát từ câu nói “Ngũ thập tri thiên mệnh”, nghĩa là: Năm mươi tuổi biết được mệnh trời.

Sao Dung Trần Tử lại không hiểu những trăn trở của ông chứ, hắn đang định mở miệng nói, thì Vu Diễm chân nhân đã phẩy tay: “Nhưng hôm nay ta đã nhìn ra, sợ rằng thứ làm hỏng việc tu hành của người chính là hương sắc hồng trần, nhưng sắc đẹp cuối cùng rồi cũng sẽ thành xương khô thôi. Nay ta đã tâu rõ với Thánh thượng, tiến cử người đảm nhiệm vị trí Cao công pháp sư. Sau này Đạo tông sẽ nghe theo mệnh lệnh của người, người phải đứng ra làm gương, còn cô gái đó... trên người mang theo dị thuật, tuy rằng có được căn tiên nhưng không thành tiên, tâm tư lại khó lường, người nhất định không thể giữ lại bên mình”.

Hai người nói chuyện riêng suốt một canh giờ. Hà Bạng ăn xong bữa sáng thì Dung Trần Tử mới đi ra. Thấy vẻ mặt hần chất đầy tâm sự, Hà Bạng theo thói quen dựa vào người hần hỏi: “Ông già đó nói xấu ta phải không?”.

“Không được vô lễ”. Dung Trần Tử dở khóc dở cười, rốt cuộc lại sợ Vu Diễm chân nhân trách cứ, bèn dẫn nàng về phòng, ngồi xuống trước bàn nói: “Hôm nay Vu Diễm chân nhân nói chuyện với ta rất lâu, ông ấy rất lo lắng về nàng”.

Cả người Hà Bạng nằm trong lòng hần, khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều đầy bất mãn: “Vậy người muốn đuổi ta đi sao?”.

Dung Trần Tử nắm chặt lấy bàn tay bé xinh vừa mềm vừa mịn của nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve: “Đừng nói lung tung”.

Hà Bạng cuộn người lại trong lòng hần: “Nhưng ông ta không thích người ta, vậy phải làm sao?”.

“Vu Diễm chân nhân chung quy lại cũng đã trăn trở suy nghĩ nhiều, giờ ông ấy không hiểu nhiều về nàng, nên trong lòng khó tránh nảy sinh nghi ngờ, đợi thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ hiểu thôi”. Nhuyễn ngọc ôn hương tràn đầy cõi lòng Dung Trần Tử, nhưng hần vẫn không quên việc chính: “Điều tra thử về con yêu quái bỏ trốn khỏi dốc Đại Phong đi, nhất định phải ngăn chặn được trước khi nó lại làm hại người khác”.

Hà Bạng vẫn chưa yên tâm lắm, hỏi: “Cho dù ông ta không thích ta, Tri quan cũng sẽ không nghe lời ông ta đúng không?”.

Dung Trần Tử khóc dở mếu dở: “Ừ, đừng suy nghĩ lung tung nữa”.

Buổi chiều, trong cung có người tới tuyên chỉ. Cũng không biết Trang Thiếu Khâm đã báo cáo công lao ra sao, tóm lại long nhan của Thánh thượng vô cùng vui vẻ, hết lời khen ngợi tất cả các đạo sĩ. Thậm chí còn vời Dung Trần Tử vào cung ở lại một thời gian, để tiện thỉnh giáo phương thuật của đạo giáo. Biết được chuyện này Vu Diễm chân nhân ra sức khuyên nhủ Dung Trần Tử nên đi, nếu như có được sự ủng hộ của triều đình, thì bất kể là đối với Đạo tông hay đối với cá nhân Dung Trần Tử thì đều có lợi cả.

Khi đó, Hà Bạng đang ở trong phòng ăn bỏng ngô, Ngọc Cốt rang bỏng theo một phương pháp rất độc đáo, khiến nàng rất thích. Ngọc Cốt cũng là người thông minh nhanh nhẹn, đầu tiên ra ngoài nghe ngóng tin tức, sau đó quay về báo lại cho Hà Bạng. Hà Bạng ôm ống bỏng giấy, dường như tâm tư đặt hết vào đồng bỏng: “Vu Diễm chân nhân nhất định để Tri quan nhập cung đúng không?”.

Ngọc Cốt nghe vậy, gật đầu: “Lúc nô tì đi thì ông ấy đang khuyên Tri quan ạ. Chủ nhân, nếu không người tìm một thời cơ thích hợp lấy lòng ông ta xem sao, để ông ta đỡ suốt ngày hiểu lầm người”.

Hà Bạng nhíu nhíu lông mày, đáp lại bằng một nụ cười rất khế: “Nếu sở trường của ta là khiến người ta yêu thích, thì sao lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay?”.

Ngọc Cốt rót cho nàng một chén trà mật ong, mấy ngày qua dường như nàng ta đã thích ứng được với vai trò của mình, cũng bắt đầu đoán được tâm tư của Hà Bạng: “Nhưng dù sao Vu Diễm chân nhân đối xử với Dung Tri quan cũng không giống với những người khác, nếu như trong lòng ông ta vẫn có ác cảm với chủ nhân, thì Ngọc Cốt sợ rằng...”.

Hà Bạng nhấp một ngụm trà, giọng điệu dừng dừng: “Tri quan nhà chúng ta là người có chủ kiến, nếu không người nghĩ tại sao ông ta lại chủ trương muốn Tri quan nhập cung làm bạn với thánh giá chứ?”.

Ngọc Cốt nghĩ ngợi một lát, hốt hoảng kêu lên: “Lẽ nào ông ta định gây bất lợi cho chủ nhân?”.

Hà Bạng ôm ống bỏng ngô ngồi trên giường, cười nói vui vẻ: “Dù sao ông ta cũng là bậc trưởng bối, nếu ta có xảy ra chuyện gì bất trắc, Tri quan cũng không thể hời tội ông ta được. Huống hồ ta là một Nội tu, đạo hạnh dù cao thâm đến đâu, thì cũng vô cùng yếu ớt. Trong một trận kịch chiến nhờ có gì sơ suất, thì cũng là chuyện quá đổi bình thường”.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Cốt nhất thời tái đi: “Vậy người mau đi khuyên Tri quan ở lại đi”.

Hà Bạng phá lên cười: “Ồ lại?”. Nàng tiếp tục ăn bỏng ngô: “Mùi vị món này thật sự rất ngon, người rang thêm nữa đi”.

Ngọc Cốt thấy nàng không muốn nói nữa, nên cũng không dám hỏi nhiều, đành thấp thỏm bước ra khỏi phòng.

Lát sau, Dung Trần Tử bước vào, sắc mặt hần vốn đang rất nặng nề, nhưng nhìn thấy Hà Bạng đang ở trên giường vừa lật quyển “Nam Hoa kinh”, vừa ăn bỏng, thì khóe miệng của vị Tôn sư Đạo tông đó bất giác cũng phải cong lên: “Lại ăn ở trên giường rồi”.

Tuy lời lẽ mang theo vẻ trách móc, nhưng trong từng câu từng chữ nào đâu có ý trách móc?

Hà Bạng uể oải duỗi lưng, Dung Trần Tử bèn lấy một cái khăn lau tay và miệng cho nàng, rồi ngồi luôn xuống giường, bâng quơ đề cập đến chuyện Thánh thượng tuyên hần nhập cung. Hà Bạng gối đầu lên đùi hần, dáng vẻ như đang thực sự suy nghĩ: “Đây là chuyện tốt nha, nếu Hoàng đế yêu mến người, thì sau này sẽ cấp càng nhiều tiền hơn để tu sửa đạo quan, nuôi dưỡng đạo sĩ nhỉ?”.

Dung Trần Tử nín cười, nói: “Lời tuy thô nhưng lí không thô”.

Hà Bạng sảng khoái nói: “Vậy Tri quan đi đi, rồi nhớ quay về sớm, nghe nói trong cung có rất nhiều, rất nhiều thứ ngon, lúc người quay về nhớ mang thật nhiều về nhé!”.

Dung Trần Tử vỗ vỗ đầu nàng: “Nhưng con quái vật trong vụ án docks Đại Phong còn chưa tìm ra, tuổi tác Vu Diễm chân nhân dù sao cũng đã cao, nên chung quy lại ta vẫn không yên tâm”.

Hà Bạng nghiêng đầu: “Còn có ta mà!”.

Dung Trần Tử vuốt ve mái tóc hơi lạnh lạnh của nàng, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Ta đã gửi thư mời Hành Chỉ chân nhân tới đây tương trợ, hôm nay hãy tìm lai lịch con yêu quái trước đã, đợi Hành Chỉ chân nhân đến rồi, ta sẽ đưa nàng quay về Thanh Hư quan, sau đó sẽ vào cung bái kiến Thánh thượng”.

Hà Bạng ngược khuôn mặt trắng hồng lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn hẩn dăm dăm, Dung Trần Tử nhẹ nhàng chạm vào gò má mềm mịn của nàng, nói: “Ban đêm nàng nhìn thử xem tung tích yêu quái ở đâu, ta sẽ hộ pháp cho nàng”.

Quyết định mời Hành Chỉ chân nhân đến, rồi đưa Hà Bạng quay về Thanh Hư quan của Dung Trần Tử đã vấp phải sự phản đối quyết liệt của Vu Diễm chân nhân. Nhưng Dung Trần Tử vẫn kiên quyết giữ ý kiến của mình, mặc cho Vu Diễm chân nhân khuyên bảo thế nào đi nữa, hẩn cũng không chịu thay đổi. Cuối cùng, Vu Diễm chân nhân cũng phát cáu, nói: “Người lo bản đạo sẽ gây bất lợi với nàng ta phải không?”.

Thậm chí cả Trang Thiếu Khâm cũng nhỏ giọng khuyên: “Sư huynh, Hà Phán tuy tham ăn, nhưng nếu có nàng ấy ở đây, lúc chúng ta diệt trừ yêu quái chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao, sao nhất định phải... Nếu huynh còn lo lắng, thì sau khi diệt trừ yêu quái xong đệ sẽ đưa nàng ấy trở về trong Quan là được mà”.

Dung Trần Tử khê lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Đệ không thể hiểu được đâu Thiếu Khâm, nếu để nàng ấy một mình ở lại đây, ta nhất định sẽ... ngày đêm nóng ruột”. Trang Thiếu Khâm thoáng ngẩn người, rồi không nói gì thêm nữa. Dung Trần Tử xoay người vãi một cái thật sâu với Hành Chỉ chân nhân, rồi nói: “Chân nhân, nỗi khổ tâm của người, Dung Trần Tử sẽ khắc sâu trong lòng. Phàm là việc gì có lợi cho Đạo tông, cho bách tính, thì bản đạo dù dấn thân vào nơi núi đao biển lửa cũng không từ. Nhưng nàng ấy... tuy nàng ấy có dị năng, nhưng nói cho cùng thể chất yếu ớt, hết thầy Nội tu vốn phải được nuôi dưỡng nơi nhà cao cửa rộng, ăn ngon mặc đẹp, có người hầu kẻ hạ, giờ theo bản đạo bôn ba khắp nơi đã là điều không nên rồi, quả thực không thể để nàng ấy một mình ở lại nơi này được”. Vu Diễm chân nhân vẫn còn định nói nữa, thì Dung Trần Tử nghiêng răng, giống như đã hạ quyết tâm: “Chân nhân... hãy cứ coi như bản đạo bị ma xui quỷ khiến đi”.

không lâu sau, Ngọc Cốt xách nước vào cọ vỏ cho Hà Bạng, nhân tiện kể chuyện vừa nãy cho Hà Bạng nghe: “Tri quan muốn đưa chủ nhân trở về Thanh Hư quan, còn tranh luận gay gắt với Vu Diễm chân nhân nữa, nhưng chân nhân đã đồng ý rồi”.

Hà Bạng trở mình nhả ra một tràng bong bóng: “Ông ta nên cảm ơn Dung Trần Tử vì đã nhặt lại về được một cái mạng”.

Ngọc Cốt nhất thời biến sắc: “Người là muốn...”. Nàng ta không dám nói tiếp nữa, cầm chiếc khăn tắm đặc chế cẩn thận lau vỏ trai cho nàng.

Buổi tối, Dung Trần Tử hộ pháp cho Hà Bạng, giúp nàng dòm trộm Đạo trời. Với Hà Bạng việc này có thể coi là ngựa quen đường cũ, nên nàng cũng không quá để tâm, vươn vai một cái rồi mượn cớ hoài mộng để Li hồn. Dung Trần Tử thận trọng hơn nàng nhiều, bên ngoài bày rất nhiều trận pháp ngăn ngừa yêu tà xâm nhập. Ước chừng khoảng một khắc, eo lưng của Hà Bạng bỗng nhiên căng ra, Dung Trần Tử vội vàng trấn an hồn phách của nàng lại, không bao lâu sau, nàng cũng an toàn thuận lợi quay trở về.

“Thế nào rồi?”. Dung Trần Tử dùng chiếc khăn vi cá lau mồ hôi đang lấm tấm trên trán nàng, rồi lại rót một chén nước đường cho nàng uống. Hà Bạng uống hết phân nửa mới hạ tầm mắt xuống, nói: “Phía bên phải cách dốc Đại Phong hơn hai trăm bảy mươi dặm, có một nơi gọi là Tuy Sơn, con yêu quái đó đang ở đây. Theo ta thấy thì đạo hạnh của nó chỉ hơn một nghìn năm thôi, ông già đó và Thiếu Khâm đi cùng nhau thì chắc chắn không có vấn đề gì lớn”.

Dung Trần Tử lúc ấy mới yên tâm, lại nhỏ giọng răn dạy: “không được xưng hô lung tung như vậy!”.

Hôm sau, Hành Chỉ chân nhân dẫn theo đám môn đệ tới, Dung Trần Tử cũng mang theo Hà Bạng và vài tên đệ tử chuẩn bị quay trở về Thanh Hư quan. Lúc xuất phát trời còn chưa sáng, Hà Bạng vẫn đang ngủ, Dung Trần Tử gọi mấy lần liên, nhưng khi đang ngủ say bị quấy rầy, nàng lập tức nôn nóng đến độ rầm rức khóc. Dung Trần Tử dở khóc dở cười, đành phải bế nàng về hình dạng con trai, gói lại trong một cái bọc rồi cắp dưới cánh tay. Vu Diễm chân nhân có lòng muốn khuyên nhủ tiếp, nhưng nhìn thấy cử chỉ đầy yêu thương của hẩn, cuối cùng cũng chỉ thở dài, không nói gì nữa.

Trang Thiệu Khâm để ý sắc mặt ông ta, không khỏi thấy rất khó hiểu: “Chân nhân, Hà Bạng tuy bướng bỉnh, nhưng từ sau khi đi theo sư huynh ta, cũng chỉ hơi tham ăn, chứ không làm việc gì xấu xa cả. hiện giờ trên người nàng ấy có thiên phong, thiên thủy linh tinh, lại đã đắc đạo thành tiên, khắp nơi ai cũng muốn tranh giành. Nàng ấy đi theo sư huynh, cũng chưa chắc đã là chuyện không tốt. Hơn nữa, từ nhỏ cho đến lớn, chưa từng có vật nào, việc nào lọt được vào tầm mắt của huynh ấy cả, giờ khó khăn lắm trái tim mới tìm được người để gửi gắm, ngài hà tất phải lo lắng như vậy?”.

Khuôn mặt Vu Diễm chân nhân đầy phiền muộn: “Thiệu Khâm à, cùng là một thứ, với người này là mặt ong nhưng với người khác lại là thạch tín, thứ mọi người tranh giành, không phải ai cũng thích hợp. Hà Bạng tuy đã đắc đạo thành tiên, nhưng suy cho cùng Dung Trần Tử cũng là Chính thần trời sinh, chuyện tư tình nhi nữ, nếu xảy ra sau khi hắn trở về vị trí thần tiên thì ta cũng không cần phải bận tâm giờ ngộ nhờ có xảy ra điều gì sơ suất, ta biết phải ăn nói sao với Tử Tâm hảo hữu và toàn bộ Đạo tông đây...”.

Trang Thiệu Khâm là người không câu nệ tiểu nhất, đối với hành động không đứng lại cứ vơ việc vào mình, buồn lo vô cớ thế này, hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi. Cũng may Vu Diễm chân nhân cũng không cần hắn phải hiểu: “Thông báo cho Hành Chỉ, chúng ta xuất phát thôi”.

Dung Trần Tử cười kiêu, chưa đến nửa canh giờ đã đưa Hà Bạng trở về trong Thanh Hư quan, sắc trời cũng vừa hửng, sáng hè tháng Bảy, ve sầu trong núi đã bắt đầu cất tiếng ra rả, bầu không khí mang theo hơi thở của bùn đất và cây cỏ, đạo bộ giữa khung cảnh ấy, thật khiến tinh thần người ta thấy sảng khoái.

Dung Trần Tử đưa Hà Bạng về phòng của mình trước, nàng vẫn đang say ngủ, thỉnh thoảng còn hé vỏ nả bong bóng ra ngoài. Dung Trần Tử khẽ lắc đầu, vuốt ve lớp vỏ trai đen xám của nàng, nói: “Ta tiến cung diện thánh, Thánh thượng đã hạ lệnh làm Quốc tiều cầu phúc cho xã tắc. Quốc tiều là chuyện liên quan đến Thánh thượng, nên trong thời gian này khó mà gặp mặt nàng được, xem chừng sẽ phải mất đến hai tháng đấy, nàng phải ngoan ngoãn nghe lời tiểu Diệp, không được chạy nhảy lung tung”.

Hà Bạng đang ngủ rất ngon, mà bên cạnh có người lải nhải không ngớt, nàng không kiên nhẫn được nữa liền khép chặt hai vỏ trai lại, ngay cả bong bóng cũng chẳng thém nả.

Dung Trần Tử ra khỏi phòng, lần Quốc tiều này hắn dự định dẫn Thanh Huyền, Thanh Tổ cùng đi, việc ở trong Thanh Hư quan vẫn giao cho Diệp Diễm giải quyết. Hắn rất an tâm về Diệp Diễm, nên chỉ dặn dò nàng mở đại trận hộ sơn ra. Diệp Diễm cũng là người rất cẩn thận, bình thường nàng cũng ở trong cung với Trang Thiệu Khâm, nên ít nhiều cũng hiểu rõ tính tình của người một lòng mộ đạo như Hoàng thượng, liền kể hết những sở thích của ông ta cho Dung Trần Tử nghe.

Dung Trần Tử cũng không để ý lắm: “Lần này sư ca đi không phải để lấy lòng Thánh thượng, mấy việc lật vạt này, không cần nhớ cũng chẳng sao”.

Trong Thanh Hư quan hương khói nghi ngút, sơn môn vừa mở, đã có khách hành hương lục tục đến thăm viếng, Diệp Diễm vội vàng đi tiếp đón. Hà Bạng cũng đã tỉnh. Tỉnh rồi mới phát hiện ra không thấy Dung Trần Tử đâu. Đám tiều đạo sĩ sợ nàng lại khóc lóc ỉ ôi, nên làm thật nhiều đồ ăn đem đến, lại thêm một đầu bếp riêng là Ngọc Cốt, nên trong phòng của Dung Trần Tử đâu đâu cũng thấy có đồ ăn ngon. Hà Bạng nhìn ngó khắp nơi, cuối cùng bắt đầu gặm cổ vịt chay, vừa gặm vừa nghĩ, lão đạo sĩ này nhất định là đã vào cung rồi, trong một thời gian ngắn sẽ không quay lại đâu, ăn xong rồi khóc cũng vẫn còn kịp.

Nàng vừa xem “Phong thần bảng” vừa ăn, những chữ nàng biết không nhiều lắm, nên toàn xem kiểu nửa đọc nửa đoán. Ăn mãi cho đến giữa trưa, nàng lại thấy buồn ngủ. Nàng vừa dụi dụi mắt, thì Ngọc Cốt đã vội vàng chạy tới cho nàng uống một chén canh quả La Hán và ngó sen ngọt lịm, rồi lấy khăn ẩm lau mặt và tay thật sạch sẽ cho nàng, sau khi lau xong liền dọn dẹp đồng xương, hạt quả vào trong chiếc giỏ trúc đặt gần giường.

Thời tiết giữa hè nóng bức, tuy độ ẩm trong núi rất cao, nhưng Hà Bạng vốn không chịu được nóng, đám tiều đám sĩ đặc biệt mua riêng cho nàng một chiếc gối sứ, Hà Bạng gối lên bề mặt mát lạnh của nó, vô cùng thoải mái, cũng không bị hơi nóng mùa hè quấy nhiễu nữa.

Buổi chiều, Diệp Diễm có ghé qua thăm nàng một lần, thấy nàng vẫn đang ngủ ngoan, nên cũng không làm phiền, chỉ căn dặn Ngọc Cốt chăm sóc cẩn thận cho Hà Bạng. hiện giờ, nàng hoàn toàn chẳng có chút ác ý nào với Hà Bạng nữa – thật ra nàng ấy cũng chỉ là một tiểu quái gây thơ thôi mà, trong mắt nàng ấy

chia làm ba kiểu người, kẻ địch, bạn bè và người lạ. Kẻ địch nhất định phải chết, bạn bè chắc chắn phải cẩn thận bảo vệ, người lạ thì không cần phải quan tâm tới. Cuộc sống như thế, vô cùng đơn giản, vô lo vô nghĩ, hạnh phúc hơn nhiều so với phần lớn những người khác trên thế gian.

Diệp Diễm vừa ra khỏi phòng, thì Hà Bạng liền đứng dậy, Ngọc Cốt vội vàng bước đến hầu hạ, nhưng nàng chỉ xua xua tay nói: “Ra bên ngoài canh chừng, không cho bất kì ai làm phiền ta”.

Ngọc Cốt cúi đầu vâng lệnh, lật tay khép cửa lại, đứng canh ở ngoài. Hai tay Hà Bạng bấm niệm khẩu quyết, không bao lâu sau hồn phách đã rời khỏi thân thể, đi đến núi Trường Cương. Trời chiều tháng Bảy, ánh dương nóng hừng hực như một ngọn lửa. Hồn phách không thể thoát mồ hôi, nên Hà Bạng thật sự nóng không chịu nổi. Một lúc sau, nàng dừng lại trước miệng giếng ở Lý Gia Tập, người phàm xung quanh không nhìn thấy được hồn phách của nàng, nàng bèn nhún người nhảy xuống giếng.

Nước trong giếng mát lạnh rất dễ chịu, nhưng nàng không để tâm đến việc tận hưởng, mà đi thẳng xuống dưới. Dưới đáy giếng nghiêm nhiên lại là một cảnh tượng khác. Một dải tảo đỏ hình ngôi sao trải dài ra phía trước, ở cuối đường là một tòa cung điện bằng thủy tinh, quy mô tuy có bé hơn so với cung Hải hoàng ở Lăng Hà, nhưng lung linh mới mẻ vô cùng. Hà Bạng từ từ bước vào trong, thì có một con yêu quái cá vừa biến hình cung kính tới hành lễ với nàng.

Bày biện trong cung điện thủy tinh này không khác biệt gì so với cung Hải hoàng, có một người đang xếp đồ ăn lên bàn, từng đĩa từng đĩa thức ăn lấp lánh muôn màu, có ghẹ hấp, hòng cá mập cay, nộm sứa... Bước chân của Hà Bạng rất nhẹ, nhưng người trước bàn đến đâu cũng không cần quay lại, đã nói: “Bệ hạ đến rồi à?”.

Quần áo đỏ rực, mái tóc đen dài, thậm chí đến cả ngữ điệu cũng đều vô cùng quen thuộc, khiến Hà Bạng cũng hơi mơ hồ: “Rốt cuộc thì người là ai?”.

“Vẫn còn thiếu món hải sâm kho hành lá, sẽ xong ngay bây giờ đây, mau tới ngồi đi”. Hắn kéo Hà Bạng ngồi xuống trước bàn, gấp cho nàng một miếng ốc biển. Tưởng tượng đến miếng thịt ốc trơn bóng non mềm, dường như mùi vị tươi ngon đó chỉ vừa vào đến miệng thôi là sẽ tan ra ngay, Hà Bạng bắt đầu thấy hối hận vì bản thân đã rời hồn phách đến đây.

Thấy nàng thích, ánh mắt của người đứng trước mặt đầy ắp ý cười: “Thần đi chuẩn bị hộp thức ăn, bệ hạ đem về đi”.

Dường như chẳng có chút gì thay đổi, hắn vẫn là Thuần Vu Lâm của hải vực Lăng Hà. Hà Bạng khẽ nói: “Người đã trốn thoát ra rồi, thì nên tìm một nơi yên tĩnh để chuyên tâm tu hành, tại sao nhất định phải đem tai họa đến nhân gian?”.

Thuần Vu Lâm không đáp, lát sau lại mang hải sâm kho hành lá quay lại, hắn cẩn thận xếp từng đĩa thức ăn vào trong hộp, Hà Bạng dùng sức đẩy hắn: “nói đi!”.

Hắn hơi lùi về sau một bước, qua một lúc lâu mới ngược mắt lên cười khê: “không muốn rời xa bệ hạ”.

Hà Bạng nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuyệt đẹp của hắn, hắn vẫn lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ. Hồi lâu sau, cuối cùng Hà Bạng cũng hạ quyết tâm: “đi đi, bất kể ngươi là Minh xà hay là Thuần Vu Lâm, hãy rời khỏi nơi này, tránh xa loài người ra. Trong một nghìn năm tới, ta không muốn nghe bất kì một thông tin nào về ngươi nữa”.

Rồi nàng sải bước ra ngoài, nhưng chưa được bao lâu đã lại quay lại, gạt hết toàn bộ số thức ăn trong hộp đi, rồi thi triển thuật Độn thủy, trở về trong Thanh Hư quan.

Cho đến giờ Dậu, bên phía Vu Diễm chân nhân gửi tin tới, nói rằng đã diệt được con yêu quái ở Tuy Sơn. Mọi người đều yên tâm, bắt đầu trừ bị cho công việc Quốc tiếu. Tính tình của Thánh thượng ra sao Trang Thiệu Khâm là người rõ nhất, việc này tuy rằng đã với Dung Trần Tử làm Cao công pháp sư, nhưng dù gì hắn cũng là Quốc sư, những chuyện quan trọng không bàn bạc với hắn thì không được.

Tuy Sơn không phải là nơi để nói chuyện, dù sao cũng cách Thanh Hư quan không xa, nên các đạo sĩ liền đi vòng qua Thanh Hư quan, tất cả các dụng cụ cũng đều do đám tiểu đạo sĩ trong Quan hợp sức lại chọn mua giúp.

Cảnh tượng trong Thanh Hư quan lại càng thêm náo nhiệt, thấy mọi việc trong Quan được xử lý gọn gàng đâu ra đấy, Vu Diễm chân nhân dĩ nhiên cũng phải mở lời khen ngợi Diệp Diễm. Từ sau khi Tử Tâm đạo trưởng tạ thế, ông vừa là sư phụ vừa là cha mẹ của cả ba đứa trẻ, đó gọi là một ngày làm thầy cả đời làm cha, người làm cha như ông trước mặt Dung Trần Tử, Trang Thiếu Khâm luôn rất nghiêm khắc, duy chỉ có trước Diệp Diễm là hòa nhã dễ gần.

Diệp Diễm cũng là người lễ nghi chu toàn, bình thường cũng không ý mình được yêu chiều mà sinh kiêu ngạo, cử chỉ trước mặt ông trước giờ vẫn luôn đúng mực. Ông cùng ngồi uống trà luận đạo cùng Diệp Diễm, nhìn thấy từng hành động gờ tay nhắc chân của nàng đều cẩn trọng nề nếp, nhất thời lại nhớ tới Hà Bạng tùy tiện chẳng ra sao kia. Vị đạo trưởng đức cao vọng trọng đó cũng không khỏi thấy khó hiểu – Tính tình Dung Trần Tử ngay thẳng chính trực, sao lại bỏ qua con bé Diệp Diễm gần ngay trước mắt để đi thích loại con gái không biết xấu hổ như vậy nhỉ?

Trang Thiếu Khâm và các đạo sĩ bàn bạc quá trình Quốc tiếu xong xuôi, không thấy bóng dáng Hà Bạng đâu, bèn đi đến phòng ngủ của Dung Trần Tử. Lúc đó mặt trời rực rỡ chiếu rọi trên cao, Ngọc Cốt đang đứng hầu bên cạnh cánh cửa ở trong sân, một khắc cũng không dám lơ là. Trang Thiếu Khâm khẽ gật đầu với nàng ta, định bảo nàng ta vào trong thông báo trước cho Hà Bạng một tiếng, thì nàng ta đã mở cửa tiểu viện, khuôn mặt bị ánh mặt trời nướng cho đỏ bừng nhưng vẫn lộ ra chút ý cười, nói: “Chủ nhân dặn dò không cho người của Đạo tông vào làm phiền, ngài nhất định đừng ngăn cản”.

Thấy nàng tát hết cả mồ hôi, Trang Thiếu Khâm bắt giắc cũng vui đi vài phần chán ghét, nói: “Ta đã dặn dò đạo hữu rồi, sẽ không có ai đến đây quấy nhiễu đâu, người lui xuống đi”.

Ngọc Cốt cúi đầu vâng lời, nhưng vẫn không dám rời đi. Trang Thiếu Khâm khẽ lắc đầu, rồi sải bước vào trong sân.

Thứ đầu tiên lọt vào mắt hấn chính là một cái ao, những đóa hoa sen trong ao hoàn toàn phớt lờ ánh mặt trời đang nóng như thiêu như đốt, nở bung rực rỡ đầy sức sống, nhìn qua là biết không phải loại hoa tầm thường của nhân thế. Hà Bạng đang ngồi nghịch nước dưới bóng râm của đóa hoa sen. Nàng vẫn đi chân trần như thói quen lúc trước, hai bàn chân nhỏ xinh ngâm dưới nước, không ngừng khóa nước khiến nước bắn lên tung tóe, dọa ấy con cá đang bơi phía dưới phải dạt ra xa.

Trang Thiếu Khâm ngồi xuống bên cạnh nàng, ánh mắt không khỏi di chuyển đến đôi chân lung linh như ngọc. Đôi chân nhỏ nhắn quả thật sinh ra đã tinh tế đẹp đẽ hơn hấn trời ban, nay được làn nước trong veo gột rửa, lại phủ thêm luồng ánh sáng mặt trời, nên càng lộ rõ vẻ trắng mịn hơn tuyết, mờ ảo hơn sương. Hấn tuy rằng không có sở thích mê luyến đôi chân, nhưng lại có lòng yêu cái đẹp, trong thoáng chốc không thể di chuyển ánh mắt đi nơi khác được.

Hà Bạng không quay đầu lại, nhưng đột nhiên lại hỏi: “Có đẹp không?”.

Trang Thiếu Khâm không tự chủ được trả lời: “Đẹp!”.

Hà Bạng rầu rầu nói: “Ai từng nhìn thấy đều khen rất đẹp, chỉ có Tri quan là không bao giờ khen”.

Trang Thiếu Khâm bắt giắc bật cười: “Huynh ấy không thể nói ra những lời này được đâu”.

Hà Bạng bĩu môi, trong giọng nói mang theo nỗi niềm tủi thân: “đã mấy ngày rồi mà hấn cũng chẳng quay về lấy một lần!”.

“thì ra là đang nhớ sư huynh à?”. Trang Thiếu Khâm ngồi khoanh chân, đối với khoa nghi của đạo gia, hấn hấn là rõ nhất, nên giờ cũng sẵn lòng giảng giải cho Hà Bạng nghe: “Thánh thượng với huynh ấy đảm nhiệm chức Cao công Quốc tiếu, quy mô của lần Quốc tiếu này rất lớn, phải mất tầm bảy bảy bốn chín ngày. Trong khoảng thời gian này huynh ấy sẽ ở trong cung, tháng sau lễ Quốc tiếu bắt đầu thì sẽ đến ở tông miếu, bất luận thế nào đi nữa cũng không có thời gian rảnh để quay về đâu”.

Hà Bạng nóng nảy: “Vậy ta có thể đi tìm hấn không?”.

Trang Thiếu Khâm lắc đầu: “Quốc tiếu không phải là trò chơi, nếu như để người ta biết Cao công pháp sư mang theo nữ quyến đi cùng, thì không chỉ sư huynh, mà sợ rằng tất cả mọi người trong Thanh Hư quan đều sẽ bị liên lụy”.

Hà Bạng lại quay đầu nhìn dải hoa sen trước mặt, khuôn mặt buồn bã: “Hừ, Ngọc Cốt đã nói với ta, cung nữ xinh đẹp trong cung nhiều vô cùng, hẳn nhất định là không muốn quay về rồi!”. Trang Thiếu Khâm đỡ khóc đỡ cười: “Sư huynh là đạo gia, cung nữ trong cung dù có nhiều thế nào đi nữa, thì người hầu hạ huynh ấy chắc chắn cũng chỉ có thể là thái giám thôi, việc này không cần phải lo đâu”.

Cuối cùng Hà Bạng đã tìm thấy chỗ bế tắc, nói to: “Vậy thì nhất định là hẳn đã thích tên thái giám nào đó rồi!”.

Trang Thiếu Khâm phá lên cười, chỉ đành vừa khuyên vừa dỗ: “Cái này thật sự là... khẩu vị nặng quá. Đừng đoán mò nữa, sư huynh thật sự có chuyện quan trọng phải làm mà. Chỉ hai tháng thôi, nhanh lắm. Nếu như nàng buồn chán, thì năng chơi với bọn Thanh Vận, Hạo Thiên vào”.

Trung tuần tháng Bảy, lễ Quốc tiểu chính thức bắt đầu. Trang Thiếu Khâm là Quốc sư, nên đương nhiên phải quay về triều. Để thể hiện sự long trọng, trong đạo môn bất cứ ai có uy tín đều có mặt, Diệp Diễm cũng muốn đi, dù gì Quốc tiểu cũng là chuyện trọng đại, hiếm lắm mới có một lần.

Nhưng điều ngạc nhiên là, Vu Diễm chân nhân thác bệnh không đi, mọi người trong đạo môn đều hiểu rằng – Ông thật sự đang muốn giao lại trọng trách của Đạo tông lên vai Dung Trần Tử.

Trong Thanh Hư quan, Vu Diễm chân nhân đang cùng Diệp Diễm ngồi thưởng trà. Ông kiểm tra rất nhiều thứ về sách pháp chế cổ, đạo pháp, Diệp Diễm đều đối đáp trôi chảy, ông vuốt vuốt chòm râu dê, vô cùng vừa lòng: “Số Tử Tâm đạo hữu đúng là tốt thật, môn hạ cả ba đệ tử đều ưu tú cả. Ở dưới hoàng tuyền, nhất định ông ấy có thể an tâm được rồi”.

Diệp Diễm hơi tỏ vẻ khiêm tốn, bỗng Vu Diễm chân nhân quay sang nói: “Lễ Quốc tiểu lần này rất hiếm có, con cũng nên đi, gặp gỡ nhiều mở mang thêm tầm mắt cũng tốt”.

Diệp Diễm cũng có chỗ khó nói của mình, Vu Diễm chân nhân tuệ nhãn sáng như đuốc bảo: “Việc trong Thanh Hư quan con không cần phải lo lắng. Dung Trần Tử chủ trì xong công việc Quốc tiểu lần này, người trong Đạo tông nhất định sẽ tới Thanh Hư quan chúc tụng. Mấy ngày này ta cũng không bận gì, sẽ ở lại trong Thanh Hư quan, con cứ yên tâm đi đi”.

Có ông ở lại trong Thanh Hư quan, thì quả thật không cần lo lắng gì nữa. Diệp Diễm cũng yên tâm hẳn: “Vậy... văn bối sẽ đi tông miếu, việc của Thanh Hư quan, đành phải phiền chân nhân rồi”.

Vu Diễm chân nhân cười khẽ xoa tay: “đi đi”.

Buổi chiều, Diệp Diễm sắp xếp hành lý chuẩn bị xuống núi, lúc sắp đi lại tới thăm Hà Bạng một lát, thấy nàng đang ngủ trưa, cũng không tiện làm phiền, chỉ dặn đi dặn lại Thanh Vận phải chăm sóc nàng cho chu đáo, không được sơ ý.

Diệp Diễm đi rồi, những ngày tháng đau khổ của Hà Bạng cũng bắt đầu.

Mấy ngày đầu, Vu Diễm chân nhân cũng không chú ý lắm đến sự tồn tại của Hà Bạng. Bình thường Dung Trần Tử quản giáo rất khoa học, nên tất cả đám tiểu đạo sĩ trong Thanh Hư quan sớm đã quen với phong cách ai làm việc người nấy, thấy cái gì đúng thì cứ thế mà làm, nên giờ dù hẳn không có ở đây đã nhiều ngày, nhưng mọi việc trong Thanh Hư quan vẫn có thể coi là nề nếp quy củ. Vu Diễm chân nhân kiểm tra tất cả mọi nơi trong Quan một lượt, vốn dĩ cũng chẳng có việc gì lớn, nhưng điều thực sự khiến ông nổi cáu lại là một việc rất nhỏ – Trong Quan cư nhiên lại có người nấu món mặn, hơn thế một ngày lại đến mấy bữa liền. Ông ngay lập tức tóm sống được Ngọc Cốt đang ở trong bếp: “Đạo quan là chốn thanh tu, sao có thể tự tiện làm những món tanh mặn như thế này hả?”.

Ngọc Cốt đương nhiên nhận ra được Vu Diễm chân nhân, nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì – Chuyện Hà Bạng có đầu bếp riêng trong Quan mọi người đều biết cả, cũng chưa từng có ai lên tiếng phản đối. Nàng đành cười gượng, nói: “Nô tì bái kiến chân nhân. Chân nhân không biết đầy thôi, chủ nhân của nô tì không thích đồ ăn chay, nên mỗi ngày ít nhiều gì cũng phải thêm mấy món mặn. Lúc trước khi Tri quan ở đây, cũng biết điều này ạ”.

Nàng ngàn sai vạn sai cũng không nên lời Dung Trần Tử ra, quả nhiên vừa nhắc đến tên Dung Trần Tử, Vu Diễm chân nhân lập tức nổi giận lôi đình: “Lẽ nào lại có cái lí ấy! hẳn thân là Tri quan, lại ngang nhiên không màng tới thanh quy đạo môn, hoàn toàn không đặt lễ nghi phép tắc vào trong mắt”. Ông ta nổi cáu

cả với đám tiểu đạo sĩ đang cúi đầu đứng bên cạnh: “Từ hôm nay trở đi, việc ăn uống của tất cả mọi người trong Quan đều phải thống nhất theo cùng một quy cách, không ai được đặc cách chiếu cố. Còn nữa, sau này thời gian thiện đường dùng cơm buổi sáng nửa canh giờ, buổi trưa một canh giờ, buổi tối một canh giờ, quá thời gian đó nhất loạt không được phép mở ra thiện đường nữa”.

thật ra, lư đỉnh trong đạo môn có một quy định bất thành văn, chính là ngoại trừ đình viện của người sử dụng ra, thì không được phép tùy ý đi lại trong cung quan, tránh để người khác chỉ trích. Bất kể là vào lúc nào, sự tồn tại của lư đỉnh đều sẽ khiến người ta vô cùng lúng túng. Cũng chỉ có con gái của những gia đình nghèo khổ, vì miếng cơm, mới phải bán mình cho những thuật sĩ. Bình thường tuy không nói là bị đối xử khắt khe, nhưng địa vị của lư đỉnh thì quả thực không được coi trọng. Nên cũng khó trách Vu Diễm chân nhân rất không hài lòng khi nhìn thấy Dung Trần Tử suốt ngày dẫn Hà Bạng ra ngoài như vậy.

Nhưng Hà Bạng lại là một ngoại lệ, nàng ở lì trong phòng ngủ ở tiểu viện của Dung Trần Tử không phải vì không được phép đi lại, mà là quá lười đi lại. Dĩ nhiên, đây là khi thức ăn còn dồi dào. Chưa quá hai ngày nàng đã phát hiện ra tất cả những món ăn ngon của nàng đều đã biến mất. một ngày của nàng cũng chỉ được ăn ba bữa, hơn thế đều là món ăn chay và bánh bao, thỉnh thoảng trong bánh bao còn có nhồi cả nhân rau cải nữa!

Huống hồ, lúc nàng ngủ vốn dĩ không thể có mặt trong giờ ăn, nên mỗi lần thức giấc xong thì cơm canh cũng đã nguội ngắt, mà vào giờ đó thì thiện đường cũng đã đóng cửa, thành ra không thể đi hâm nóng lại được. Suốt mấy lần liên tiếp như vậy, nàng liền nghiêng đầu liếc nhìn Ngọc Cốt đang đưa cơm đến. Ngọc Cốt nào dám chọc vào nàng, liền cuống quýt kể lễ hết đầu đuôi sự tình trong Quan.

Vì thế vào một buổi chiều nắng vàng chiếu rọi trên cao, cuối cùng Hà Bạng đã bước ra khỏi tiểu viện của Dung Trần Tử. Lúc ấy khách hành hương đi lại tấp nập, ám tiểu đạo sĩ cũng bận rộn ra ra vào vào. Nàng mặc một chiếc váy lụa màu vàng nhạt, không mang khăn choàng, chỉ có hai dải lụa đan chéo nhau vòng qua cổ, tiện tay kết thành một chiếc nơ bướm sau gáy. Phần gấu của chiếc váy lụa mỏng này rất rộng, chất liệu lại mềm mại mỏng nhẹ, lúc đi lại tà váy bay lên như một đóa hoa tươi tắn đang nổi cơn thịnh nộ, eo lưng được bó lại rất chặt, trước ngực được viền bằng những sợi tơ mảnh màu trắng, lại thêm việc nàng không choàng khăn, nên để lộ ra làn da ôn nhuận như ngọc, thân hình mảnh mai, đường nét xương quai xanh quyến rũ, bờ vai trần trắng sáng hơn cả tuyết đông. trên suốt cả đoạn đường, trông mắt của đám khách hành hương trở nên sinh động hơn hẳn.

Khi ấy, Vu Diễm chân nhân đang ở trong phòng ngồi thiền, lúc trong Quan không có việc gì cần giải quyết thì đám tiểu đạo sĩ không dám quấy rầy đến ông. Nhưng Hà Bạng thì không màng đến nhiều thứ như thế, nàng một cước đá tung cửa phòng. Mà Vu Diễm chân nhân lại là người cứng nhắc bảo thủ hơn cả Dung Trần Tử, nào đã nhìn thấy kiểu ăn mặc không biết xấu hổ như vậy bao giờ, thiếu chút nữa là hộc máu. Hà Bạng không quan tâm đến mấy chuyện ấy, nàng trợn trừng hai mắt lên, vô cùng tức giận, nói: “Lão già kia, tại sao ông lại cắt xén khẩu phần ăn của bốn tọa hử?”.

Vu Diễm chân nhân giận đến nổi tay chân phát run: “cô, cô, cô... lẽ nào cô không biết quy tắc lư đỉnh thì không được phép đi lại lung tung hử!”.

Hà Bạng chẳng hiểu gì, nói: “không biết, tại sao không được phép đi lại?”. Nàng chạy chỗ này nhảy chỗ kia, giẫm hết lên cả giá sách, thư án: “Tại sao không được phép đi lại chứ?”.

Thanh Vận vội vàng đi vào muốn đỡ nàng trở ra, nhưng nàng không chịu nghe, cho ăn gì cũng không chịu đi. Vu Diễm chân nhân phát cáu đập bàn: “Cần quấy, còn ra thể thống gì nữa! Thanh Vận, lập tức đuổi cô ta ra, không cho phép đặt chân vào sơn môn nữa bước. Sau này nếu sư phụ người hỏi đến, thì cứ bảo hẳn đến phủ Động Thiên trách tội ta đây này!”.

Thanh Vận cũng thầm kêu khổ, chỉ biết thấp giọng khuyên nhủ vị trưởng bối vai vế giống như cha của sư phụ mình: “Chân nhân, thật ra bình thường nàng ấy không như vậy đâu, thường ở trong tiểu viện của sư phụ chứ ít khi chịu ra ngoài lắm. Lần này chỉ là do đói quá, ngài xem hay là cứ làm ình nàng ấy chút đồ ăn...”.

Lời còn chưa dứt lời, Hà Bạng đã mở miệng lầm bầm: “Lão già, ông đúng là đồ không hiểu chuyện, ta đi lẽ nào còn cần ông đồng ý nữa chắc? Ta cũng chẳng phải do ông nuôi! Ta mà muốn đi, thì đi đâu cũng được!

Quả bóng như ông, không ngoan ngoãn ở lại trong động phủ của mình, lại chạy tới đây diễu võ dương oai, cứ tưởng mình ghê gớm lắm hả? Khốn kiếp, còn dám đập bàn nữa chứ, ta phải chặt cái tay này của ông!”.

Vu Diễm chân nhân tức đến độ chồm râu vểnh ngược cả lên, Thanh Vận cuống quýt kéo Hà Bạng lại: “Sư nương, người nói ít đi vài câu đi sư nương, quay về phòng trước đã nhé. Tôi hứa, lát nữa sẽ nấu vài món cho người, à không không, lập tức nấu ngay. Người về phòng trước đi”.

Hà Bạng quắc mắt nhìn trừng trừng: “không về! Quyết không về!”.

Vu Diễm chân nhân hận không thể đánh cho nàng một trận, ông cảm thấy rất mất tư cách, tay chân run rẩy: “Lôi xuống núi, lôi xuống núi, mau!”.

Đám tiểu đạo sĩ giống như chết cha chết mẹ – Sư phụ rất yêu thương nàng ấy, ai thật sự dám lôi xuống núi chứ? Nhưng lời của Vu Diễm chân nhân cũng không thể không nghe theo...

Thấy đám tiểu đạo sĩ do dự không quyết, lửa giận của Vu Diễm chân nhân bốc lên càng cao, muốn tự mình ra tay. Hà Bạng lại còn ăn mặc mát mẻ nữa chứ. Ông rút ra một lá bùa màu vàng, định biến Hà Bạng về lại nguyên hình. Thấy ông ta định ra tay thật, Hà Bạng cũng hề khách sáo!

Lập tức cuồng phong nổi lên trong phòng, đám tiểu đạo sĩ ở bên ngoài chỉ kịp nhìn thấy gạch đá trong cung quan cùng một cột nước như đang liều mạng phun nước ra khắp nơi, cột nước này phải cao đến hơn một trượng. Khách hành hương tưởng rằng xảy ra việc gì thần kì, lập tức bu lại xem không chịu đi.

Đám tiểu đạo sĩ nôn nóng không biết nên làm thế nào cho ổn thỏa, thì ước chừng thời gian một chén trà, Hà Bạng từ trong phòng lao ra, khóc hu hu chạy về phòng ngủ của Dung Trần Tử. Ngọc Cốt vội vàng chạy theo để hầu hạ, nhìn thấy nàng đang gói ghém tất cả quần áo, đồ chơi, trang sức mà mình rất thích lại, tưởng nàng bị Vu Diễm chân nhân bắt nạt, nên đành thu dọn đồ đạc cùng.

Đám tiểu đạo sĩ vội vàng chuẩn bị đi tìm Vu Diễm chân nhân cầu xin cho sư nương, nhưng vừa đẩy cửa ra, bọn họ liền sợ đến ngất người. Vu Diễm chân nhân toàn thân ướt nhẹp, ngọc trâm cài trên tóc cũng bị cào rơi mất, tóc tai bị cuồng phong càn quét xổ tung ra, chòm râu dê bị vật rơi rụng tơi bời, trên mặt vẫn còn mấy vết cào, đạo bào chỉnh tề bị xé thành một đồng giẻ rách, quai hàm bị đánh cho sứt vù, lúc nói chuyện đầu lưỡi cũng không di chuyển nổi. Bộ dạng ông thảm hại, giống như bị bảy bảy bốn mươi chín vị La Hán chà đạp bảy bảy bốn mươi chín lần vậy...

Đám tiểu đạo sĩ muốn học máu – Sư nương, người...

Nhìn thấy bộ dạng của Vu Diễm chân nhân như vậy, đám tiểu đạo sĩ muốn đi nhưng lại không dám, muốn vào nhưng lại thấy không tiện, đang trong lúc kêu khổ thấu tận trời xanh, thì Hà Bạng đã thu xếp đồ đạc xong xuôi, dẫn theo Ngọc Cốt xuống núi.

Ngọc Cốt an ủi nàng: “Vu Diễm chân nhân dù gì cũng là đạo sĩ mà, chủ nhân không đánh lại được cũng là lẽ thường thôi. Chỉ là sau này không ở trong Thanh Hư quan nữa, vậy chúng ta sẽ đi đâu đây?”.

Nước mắt vẫn chưa cạn, nhưng Hà Bạng đã nghĩ tới chuyện khác: “Ngọc Cốt, lư đỉnh là gì? Tại sao lão già đó lại nói ta không được đi lại lung tung?”.

Ngọc Cốt còn có chút ngượng ngùng: “Lư đỉnh à, chính là thứ để điều hòa âm dương cho các thuật sĩ đạo gia, mua một vài cô gái để ở trong mật thất, lúc nào cần thì Song tu một lát... công lực sẽ tăng tiến.

Hà Bạng vẫn chẳng hiểu gì: “Vậy tại sao không được phép đi lại lung tung?”.

Ngọc Cốt đã được đổi thân thể mới, nên sức lực hơn hẳn những cô gái bình thường, đi xuống núi không hề vất vả chút nào, lại còn thể diu Hà Bạng, nói: “À... vì lư đỉnh là thứ không thể để người khác nhìn thấy được, chủ nhân không muốn cho người khác biết, thì đừng để nó chạy đi chạy lại”.

Hà Bạng dường như có hơi thất vọng, rất lâu sau mới trả lời: “Ồ”.

15. Chương 15

Chương 15: Hồn như liễu rủ tàn bởi gió sương

Trên thế gian này, khoảng cách xa xôi nhất không phải là giữa sự sống và cái chết, cũng không phải là mối người một phương, mà chính là khi ta đứng ngay trước mặt chàng, nhưng chàng lại không biết rằng ta yêu chàng.

Hà Bạng không biết tông miếu – nơi diễn ra Quốc tiếu – ở đâu, nhưng Ngọc Cốt dù gì cũng đã sống ở nhân gian mười mấy năm, không biết thì có thể hỏi. Vậy là hai người cứ vừa đi vừa hỏi, trừ quãng thời gian Hà Bạng dừng lại ăn uống dọc đường, cộng với việc Ngọc Cốt hỏi rõ nơi Hà Bạng vừa Độn thủy ra, thì tổng cộng đã đi mất sáu ngày. Sau sáu ngày, Ngọc Cốt lại hỏi đường tiếp, thì phát hiện ra Hà Bạng Độn thủy quá lố, nên cả hai lại vòng vèo thêm ba ngày nữa.

Sau chín ngày, cuối cùng hai người đã đến được nơi cần đến. Xung quanh người chật như nêm, có thị vệ mặc áo giáp mang đao, có ẩn sĩ được mời tới tham gia Quốc tiếu, cũng có người dân đến góp vui.

Hà Bạng đảo đi đảo lại khắp xung quanh, lần này nàng phá lệ không tham ăn nữa. Thời tiết nóng nực, Ngọc Cốt che ô cho nàng, còn mua thêm cả nước mát. Vì thánh giá sẽ đích thân tới dự, nên thủ vệ ở tông miếu rất nghiêm ngặt, người tới dự cũng chỉ đứng nhìn từ xa.

Hà Bạng dẫn theo Ngọc Cốt len lỏi giữa đám đông, âm thầm lặng lẽ thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người, đương nhiên cũng không thiếu ánh mắt của bao kẻ háo sắc định mon men tiến đến sàm sỡ. Đối với loại người lưu manh ấy, Ngọc Cốt cũng hiểu biết được ít nhiều: “Chủ...”. Chưa nói hết lời, nàng lại nghĩ giờ mà gọi hai tiếng “chủ nhân” này trước mặt người khác thì có hơi kì quặc, nên nàng dứt khoát sửa lại rằng: “Tiểu thư, cẩn thận đừng để bọn họ chạm vào người!”.

Hà Bạng vẫn vô tư hỏi lại: “Tại sao?”.

Hà Bạng đang nói, thì có người vượt mạnh lên cánh tay nàng, nàng chưa bị người ta sàm sỡ bao giờ, còn đang nghi hoặc không hiểu gì, thì đột nhiên một bàn tay khác lại thò tới định sờ lên người nàng! Nàng lập tức biến ra một vòng tròn sóng nước bảo vệ cơ thể, Ngọc Cốt tranh thủ giải thích: “Là hành động của đàn ông khi nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp sẽ...”.

Hà Bạng nghe xong, liền dứt khoát thu vòng sóng nước về, chen lên tiếp. Ngọc Cốt ngăn không được, nên chẳng bao lâu cả hai đã chen lên tít trên. Hai nàng ướt đầm mồ hôi, Hà Bạng uống một ngụm nước mát, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Dung Trần Tử đầu đội mũ cừu ngọc vân, trên người mặc áo tiên vậy cá, eo thắt dây lưng ngọc phiêu phong, chân đi giày bộ vân tiên, khí thế nghiêm nghị, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Nhưng Hà Bạng lại dám nhìn thẳng!

Nàng reo lên một tiếng, dang hai tay lên lao về phía trước: “Tri quan!”.

Đó cũng chính là lúc buổi lễ đang diễn ra, Dung Trần Tử đang cầm thẻ ngọc bấm khẩu quyết chuẩn bị khai đàn, hốt nhiên quay đầu nhìn về phía đám đông. Trang Thiếu Khâm và Diệp Diễm cũng biết có gì đó không ổn, tuy lúc ấy đám đông chật cứng, nhưng bóng dáng Hà Bạng trong bộ váy áo màu vàng nhạt vô cùng bắt mắt, ba người dường như chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra được ngay.

Dĩ nhiên, Diệp Diễm rất ngạc nhiên: “Cái này... lúc muội đi nàng ấy vẫn còn ngoan ngoãn ở trong Quan cơ mà, sao lại chạy tới đây thế kia?”.

Hà Bạng ra sức chen lên phía trước, da thịt nàng vô cùng trơn mịn, nên chẳng bao lâu sau đã chen được ra khỏi đám đông. Đám đông liền trở lên nhốn nháo, lập tức có ngay quan binh xông tới cản lại. Nhưng nhìn thấy dung mạo nàng xinh đẹp dị thường, nên cũng không có hành động thô lỗ, chỉ quát: “Lui xuống, không được ồn ào!”.

Hà Bạng vừa nhìn thấy Dung Trần Tử, nhất thời cảm thấy tủi thân vô cùng: “Tri quan! Hu hu hu, lão già đó không cho ăn, còn mắng người ta... hu hu hu hu...”.

Thời tiết nóng nực, nàng chen lấn cả người đã đầm đìa mồ hôi, nên giờ khóc lóc thực sự trông rất đáng thương. Tâm tư Dung Trần Tử lập tức rối loạn hoàn toàn, ngay cả Hoàng đế ngồi trên ghế rồng cũng nhận thấy có điều gì đó: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Trang Thiều Khâm đứng bên cạnh ông ta vội vàng đáp lời: “không có gì đâu ạ, có một dân nữ ồn ào gây chuyện, bần đạo sẽ đi xem thử”.

nói xong, hần sải bước đi xuống, vừa đi vừa không ngừng ra hiệu với Dung Trần Tử mau khai đàn.

Dung Trần Tử nhìn thấy Hà Bạng đứng giữa đám đông, nàng khóc lóc mãi không thôi, binh sĩ xung quanh đang cầm đao đuổi nàng đi. hần rất sợ đông vũ khí sắc nhọn ấy làm nàng bị thương, cũng may Trang Thiều Khâm đã nhanh chóng bước tới. hần tập trung lại khai đàn, Hà Bạng thấy hần không tới ôm mình, liền càng khóc lóc càng thương tâm hơn.

Bậc đế vương đang ở đây, Trang Thiều Khâm cũng không dám nhiều lời với nàng, đành nhỏ giọng dặn dò Ngọc Cốt: “Ở phía nam thành có một khách quán tên là Thông Nguyên, dẫn nàng ấy tới đó trước đi, cứ nói tên của ta ra, sẽ có người sắp xếp ổn thỏa, những chuyện khác đến tối sẽ nói kĩ càng hơn”.

“Tri quan!”. Hà Bạng gào lên nức nở, trên đàn tràng Dung Trần Tử bái lạy ngũ phương, không hề quay đầu lại, giống như không hề quen biết nàng.

Ngọc Cốt kéo tay áo Hà Bạng, thấp giọng dỗ dành: “Tiểu thư, chúng ta đi thôi. Thời tiết nóng bức, mà ở đây lại có quá nhiều người”.

Đôi mắt to tròn của Hà Bạng ầng ậc nước, Trang Thiều Khâm dặn dò đám binh sĩ xung quanh: “Trước mặt thánh đàn không được vô lễ, đưa người ra ngoài là được rồi”.

Đám binh sĩ ci người hành lễ, cũng không xô đẩy nữa, mà đưa bọn họ ra khỏi đám đông. Dung Trần Tử vẫn tiếp tục làm pháp sự, nhưng lúc Trang Thiều Khâm quay về liền liếc nhìn hần một cái, Trang Thiều Khâm hơi gật gật đầu, ra hiệu cứ yên tâm.

Thực tế suốt cả một buổi chiều Dung Trần Tử không thể yên tâm được, hần cố gắng gượng đến chạng vạng tối khi buổi pháp sự kết thúc, nhưng Thánh thượng lại muốn luận đạo pháp với hần. Trái tim hần đang rối như tơ vò thế này, còn tâm trí đâu mà luận đạo?

Trang Thiều Khâm đương nhiên là nhìn ra được tâm tư của Dung Trần Tử, nhưng hiện giờ điều hần băn khoăn lại hoàn toàn khác. Tranh thủ lúc thay quần áo, hần lại gần Dung Trần Tử nói: “Sư huynh, giờ cả huynh và đệ đều không thể rời khỏi đây. Buổi tối, đành bảo Diệp Diễm đến xem thế nào vậy. Bất luận đã xảy ra chuyện gì, thì giờ nàng ấy đã an toàn ở đây rồi, huynh cũng đừng lo lắng quá. Thế cục trong triều hiện thay đổi trong nháy mắt, đây vốn là thời cơ rất tốt để Thanh Hư quan được vinh hiển, nhưng một khi việc huynh ra ngoài gặp gỡ riêng tư với nàng ấy bị kẻ xấu truyền đến tai Thánh thượng, thì sợ rằng sẽ đảo ngược tình thế mất”.

Sao Dung Trần Tử lại không hiểu những đạo lí đó chứ, chỉ là hần thực sự không thể yên tâm. Trang Thiều Khâm cũng đành lựa lời khuyên nhủ: “Dù gì nàng ấy cũng là đại yêu đã đắc đạo, sư huynh không nên lo lắng quá mức như vậy. Trong khách quán Thông Nguyên có người của đệ, sẽ chăm sóc cho nàng ấy chu đáo, huống hồ, tối nay đã có sư muội đến đó, huynh đâu cần phải bận tâm nữa”.

Dung Trần Tử thở dài: “Phải nhanh lên mới được, nàng ấy ham chơi, chỉ sợ là sẽ không chịu ngoan ngoãn ở trong khách quán đâu”.

Trang Thiều Khâm đương nhiên vâng lời: “Sư huynh đi gặp mặt Thánh thượng trước đi, đệ sẽ đi tìm sư muội”.

Dung Trần Tử đàm đạo với Hoàng thượng đến tận đêm khuya, Trang Thiều Khâm đương nhiên cũng phải tiếp chuyện cùng, còn Diệp Diễm thì lại đi mãi chưa thấy về. Dung Trần Tử lòng như có lửa đốt, cũng may mà có Trang Thiều Khâm gánh vác hộ, nên mới không lộ ra vẻ lo lắng thấp thỏm.

Giờ Tí qua đến quá nửa, Diệp Diễm mới vội vã trở về, việc đầu tiên là đi tìm Trang Thiều Khâm: “Nàng ấy không hề đến khách quán Thông Nguyên”.

Trang Thiếu Khâm lập tức huy động hết tất cả mối quan hệ trong thành tìm kiếm suốt một vòng, người cuối cùng nhìn thấy Hà Bạng chính là ông chủ quầy bán thịt dê xiên nướng.

Cả hai người không ai dám nói chuyện này cho Dung Trần Tử biết. Diệp Diễm giục Trang Thiếu Khâm đi tìm tiếp, Trang Thiếu Khâm cũng vô cùng bất đắc dĩ: “Thuật Độn thủy của nàng ấy hóa xa thành gần, nháy mắt đã đi được đến ngàn dặm, dù ta có huy động tất cả mọi người đi tìm cũng khó mà thấy. Việc khẩn cấp trước mắt là nhất định không được sư huynh biết việc này, để huynh ấy yên tâm chủ trì Quốc tiếu mới là chuyện quan trọng”.

Ngày thứ hai, quốc đô xảy ra chuyện, bàn tay của mấy người đàn ông thoát đầu chỉ bị mắc bệnh thủy đậu, nhưng mới qua có hai khắc đã bắt đầu phù thũng, sau đó toàn bộ cánh tay đều sưng mọng lên. Trong số họ, có không ít những người thuộc gia đình giàu có, đã mời cả danh y của quốc đô tới xem, nhưng không ai đưa ra được cách chữa trị.

Trang Thiếu Khâm nghe tin, nghi ngờ do bệnh dịch, nhưng sau khi tập trung mười mấy người bị bệnh lại, mới phát hiện ra tất cả bệnh nhân đều là đàn ông, chỗ bị đau đều ở trên tay, chỉ khác nhau tay phải hoặc tay trái mà thôi. Bệnh lí tuy cổ quái, nhưng, hoàn toàn không lây truyền phát tán. Trang Thiếu Khâm sử dụng bùa chú thử tìm hiểu, cũng không thấy có phản ứng gì. Nhưng đến chiều hôm đó, da tay của mười mấy gã đàn ông này bắt đầu bong tróc, chảy ra nước trong, thậm chí còn thấy được màu trắng mờ mờ của cơ bắp trong lớp bong nước.

Sau khi truy đi hỏi lại, cuối cùng cũng có một người ấp a ấp úng kể: “... Chuyện đến nước này, tiểu nhân cũng không dám giấu Quốc sư nữa, hôm qua trong lúc tổ chức Quốc tiếu, tiểu nhân nhìn thấy một cô nương vô cùng xinh đẹp, nên nhất thời bị ma xui quỷ khiến, không nhịn được đã sờ nàng ta một cái... Tiểu nhân thề rằng chỉ sờ một cái thôi. Lúc ấy, chỉ cảm thấy tay hơi ngứa ngứa, nhưng khi quay về tới nhà thì bắt đầu phát bệnh...”.

hắn ta vừa thú nhận xong, thì những người còn lại cũng nhất loạt thú nhận theo. Trang Thiếu Khâm vừa tức vừa buồn cười, cũng không muốn để tâm đến bọn họ nữa, đành viết hai chữ lên bức thư báo cho bậc đế vương – Thần làm!

Hà Bạng mất tích đến ngày thứ ba, thì Dung Trần Tử biết chuyện – Từ đầu đến cuối hắn vẫn không yên tâm, tranh thủ lúc Diệp Diễm nói dối là mình đang ở cùng Hà Bạng, hắn liền yêu cầu lấy bùa Truyền âm để nói chuyện với nàng.

Trang Thiếu Khâm cũng không hi vọng xa vời rằng sẽ giấu được lâu, hắn chỉ lo một khi Dung Trần Tử biết Hà Bạng lạc đường, sẽ không còn tâm trí đâu chủ trì chuyện cúng tế. Nhưng không ngờ sau khi biết được chuyện này, Dung Trần Tử lại không hề lo lắng giống như trong tưởng tượng của hắn: “Ta đã từng ấn lên người nàng ấy Đồng tâm sa, cứ đi tìm theo khí tức thì nhất định sẽ tìm thấy. Đợi đến tối ta sẽ Li hồn đi tìm”.

Đồng tâm sa là một loại pháp môn quen thuộc của người trong đạo môn khi muốn truy tìm tung tích ai đó. Nghe đến đây Trang Thiếu Khâm mới thở phào nhẹ nhõm: “Sư huynh không chịu nói sớm, vô duyên vô cớ khiến đệ bị một phen hốt hoảng”.

Diệp Diễm cũng an tâm hơn nhiều: “nói đi nói lại cũng là do muội không chu toàn, rõ ràng biết Vu Diễm chân nhân không có thiện cảm với nàng ấy, mà lại để nàng ấy một mình ở trong Quan”.

Dung Trần Tử xoa xoa tay nói: “Chuyện này không liên quan gì đến muội, nghỉ ngơi trước đi, tự ta sẽ đi tìm nàng ấy”.

Có Đồng tâm sa truy tìm theo khí tức, Dung Trần Tử gần như trong thoáng chốc đã tìm được cô nàng không chịu nghe lời kia – Quốc đô có một con hào, dòng chảy của nó hướng về phía đông, dòng chảy ấy quanh co ở một chỗ núi đá, hình thành nên một khung cảnh đào nguyên cây cỏ sông nước tươi tốt đẹp đẽ vô cùng. Đây cũng là nơi rất tuyệt để nam nữ thanh niên tới du xuân. Xung quanh có rất nhiều những sạp hàng bán rong, đồ ăn cũng rất nhiều. Thời tiết nóng nực, Hà Bạng lại lười vận động, nên làm một cái động phủ trong một tảng đá cực lớn dưới một con vực sâu, vừa thoáng mát lại yên tĩnh còn có cả đồ ăn nữa. Nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, nên định sẽ ở đây đến khi thu tới hạ đi rồi sẽ chuyển đến nơi khác.

Lúc Dung Trần Tử tìm tới nơi thì Ngọc Cốt vừa mới hầu nàng ngủ xong, nhìn thấy Dung Trần Tử nàng ta liền thấy thấp thỏm bất an, chỉ biết cúi đầu nói: “Tri quan”.

Dung Trần Tử đương nhiên không có ý định làm khó nàng ta – Trước mặt Hà Bạng nàng ta chỉ là một con thỏ, Hà Bạng muốn sao, nàng ta cũng chẳng thể ngăn được. Hang đá không lớn lắm, nhưng vẫn thừa đủ cho ba bốn người ở. Dung Trần Tử đi thẳng vào trong, nhìn thấy bên trong động có một cái bàn tròn rất to, cạnh bàn có một đám bèo rong vô cùng tươi tốt.

Lúc này, Hà Bạng đang chui vào nằm trong đồng bèo rong ấy, vỏ trai khép chặt ngủ rất say. Dung Trần Tử lắc đầu đầy bất lực, cũng may hần Li hôn đến đây, bèn thi triển pháp thuật, chui vào trong vỏ trai của Hà Bạng.

Bên trong vỏ trai tỏa ra luồng ánh sáng của trân châu êm dịu, Hà Bạng nằm ở chính giữa nhỏ nhắn yêu kiều, ước chừng chỉ hơn ba thước thôi. Dung Trần Tử nắm lấy bàn tay bé xinh mềm mại của nàng, nằm xuống bên cạnh, nhẹ nhàng thở dài: “Sao lại chạy lung tung đến đây thế này?”.

Lúc đầu, Hà Bạng còn tưởng mình đang nằm mơ, một lúc lâu sau ra sức chớp chớp mắt, thấy Dung Trần Tử đang ở bên cạnh mình, nàng lập tức nổi giận: “Người đã không để ý đến người ta, giờ còn tìm đến đây làm gì!”.

Dung Trần Tử nắm chặt lấy cổ tay trắng nõn của nàng, chậm rãi kéo nàng vào lòng. Pháp thuật của đạo gia đúng là thần kì, tuy chỉ có nguyên thần của hần tới đây, nhưng lại cứ như một thực thể vậy: “Ta có lúc nào là không để ý đến nàng chứ, chỉ là Quốc tiếu không phải chuyện nhỏ, nhất định không thể qua quýt vội vàng được. Nàng ngoan ngoãn nghe lời, vài ngày nữa chuyện cúng tế kết thúc ta sẽ đưa nàng quay về”.

Hà Bạng chu cái miệng nhỏ hồng hào mềm mại lên, nghiêng người sang một bên hồi lâu, quay lưng về phía hần nói: “không quay về, không bao giờ quay về nữa”.

Dung Trần Tử nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng đặt lên ngực mình, cũng không nói gì nhiều, mà cứ thế ôm nàng ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Hà Bạng tỉnh giấc thì Dung Trần Tử đã đi mất rồi. Nàng vẫn còn nghi ngờ đêm qua mình nằm mơ, vừa hay Ngọc Cốt mang thức ăn vào rồi nói cho nàng biết: “Tri quan quay về tông miếu rồi, Tri quan nói buổi tối sẽ lại đến”.

Cơn giận của Hà Bạng vẫn chưa nguôi: “Ở đây đâu có hoan nghênh hần tới chứ? Đợi thời tiết hết nóng rồi, ta sẽ về Đông Hải!”.

Ngọc Cốt khẽ hỏi: “Chủ nhân, người thật sự không đi theo Tri quan ư?”.

Hà Bạng dẫu môi lên nghĩ ngợi một thoáng, rồi lát sau lại nhét một miếng gân bò đã được ninh mềm vào miệng: “Nhưng địa vị của lư đỉnh quá thấp, tương lai sẽ rất đáng thương”.

Nàng là đại yêu nghìn năm, trải qua biết bao sóng gió, mọi việc cũng nên nghĩ xa hơn một chút. Thực ra mọi cay đắng ngọt bùi của vạn vật, chẳng qua đều do bản thân tự chuốc lấy. Quả thật, niềm vui thích trong mười mấy năm không đáng để đổi lấy kết cục thâm thảm.

Chủ nhân suy nghĩ như vậy, Ngọc Cốt nào dám nói gì thêm, chỉ đành chuẩn bị thức ăn đầy đủ, cứ để nàng được ăn no ngủ kĩ vậy là được rồi.

Đêm hôm sau, vừa hoàn thành xong việc cúng tế quả nhiên Dung Trần Tử lại Li hôn tới đây. hần vào đến trong thạch động cũng không nói tiếng nào, nhắc thẳng Hà Bạng vừa mới ăn no lên. Hà Bạng đang cuộn mình ngủ ngon trong vỏ trai, đột nhiên bị quấy rầy lên rất bất mãn, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, thì đã nhìn thấy khung cảnh bên ngoài trắng sáng sao mờ, gió mát hiu hiu, sáng khoái dễ chịu vô cùng.

Đời sống tinh thần của muôn dân bách tính ở đế đô phong phú hơn ở trấn Lăng Hà nhiều, lúc ấy chưa cấm đi lại vào ban đêm, nên buổi tối chính là lúc náo nhiệt nhất. Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng đi xem kịch, bên trong rất nhiều những quầy hàng rong bán những thứ như nước uống, điểm tâm, táo ngọt, hạt dưa. Dung Trần Tử trải lên mặt bàn một chiếc khăn lụa mềm mại, cẩn thận đặt Hà Bạng vào chính giữa tấm khăn. Chỗ ngồi gần phía trước, nên Hà Bạng mở vỏ ra nhìn lên sân khấu, thỉnh thoảng Dung Trần Tử lại cho nàng ăn nho khô, táo tàu, hạt dưa, nàng vừa ăn vặt vừa xem kịch, cơn buồn ngủ dần bay sạch. Vỏ trai của

nàng di chuyển theo góc độ đánh đấm của những hình con rối trên sân khấu, được một lúc, nàng quay lại nhìn Dung Trần Tử. Dung Trần Tử còn đang mãi bóc vỏ hạt dưa, hạt lạc, hạt hồ đào, rồi xếp thành một đống cho nàng. Thấy Hà Bạng đang nhìn mình, hắt lại cho nàng một hạt hồ đào.

một lúc lâu sau, không biết một vị tiểu thiếp của một gia đình nhà giàu nào đó đột nhiên hét lên: “Trời ơi, có một con trai đang ăn trộm đậu phộng tẩm đường kia!”.

Đêm thứ hai, có một nhân sĩ trong võ lâm đặc biệt dựng lều đài, tỉ mỉ chiêu thân cho con gái mình. Từ sớm Hà Bạng đã nóng lòng mong ngóng Dung Trần Tử quay về đưa mình đi chơi, bởi vậy ăn no xong nàng cũng không đi ngủ ngay.

Dung Trần Tử dắt nàng đi dạo khắp phố chợ, mua cho nàng một chiếc đèn lồng hoa sen, nàng nhấc lên chiếu hết chỗ này đến chỗ kia, vô cùng vui vẻ. Đến chỗ lều đài, nàng lại ngửi thấy mùi thơm của bánh bao. Dung Trần Tử đành phải chạy đi mua, nàng đứng cạnh lều đài, vấy dài màu vàng nhạt bị gió đêm hiu hiu thổi tung bay, tay áo lay động, trông nàng còn nhẹ nhàng uyển chuyển hơn cả cánh hoa đang rơi, bàn tay trắng nõn khẽ nhấc chiếc đèn lồng lên đưa theo chiều gió, tựa như thần tiên điện Dao Trì giáng trần.

Vô số người xung quanh tưởng nàng là vị tiểu thư mở lều đài cầu thân, nên lập tức bàn tán sôi nổi hẳn lên, sĩ khí anh hùng vô cùng phấn chấn, ồn ào cãi nhau nhốn nháo sản đến xun xoe tỏ vẻ ân cần, thề rằng sẽ vì mỹ nhân mà nguyện đầu rơi, máu chảy!

Mãi đến khi Dung Trần Tử mua bánh bao quay về, dẫn nàng đến ngồi ở quán trà gần đó, người ta ngỡ rằng đó là tên thuật sĩ bất lương ở đạo quan nào đó lừa được một thiếu nữ xinh đẹp nên mang ra ngoài bán. Trong khoảng thời gian uống hết một bình trà mà có đến mười mấy tên tiến tới, tên nào tên nấy mặt mày lấm la lấm lét gạ gẫm làm quen, sau đó vòng vo hỏi giá. Các bên tranh chấp bất phân thắng bại, giá tiền tăng lên như vũ bão, cuối cùng dứt khoát lao vào đánh nhau. Cũng may đạo gia chú trọng nhất là tu thân dưỡng tính, nếu không sợ là Dung Trần Tử đã lấy phát trần gậy võ đầu đám người đó ra từ lâu rồi.

Đêm thứ ba, Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng đi xem tháp chuông. Đây là tòa tháp có kiến trúc cao nhất quốc đô, thân tháp cao hơn mười hai trượng, tầng cao nhất treo một quả chuông bằng đồng rất to. Dung Trần Tử ôm Hà Bạng đứng trên đỉnh tòa tháp chuông quý, phóng tầm mắt nhìn những ánh đèn ngọn đuốc từ ngàn vạn gia đình dưới nhân gian, ánh sáng từ những vì sao sáng lúc hợp lúc tan, lưu quang lấp lánh, dường như toàn bộ dải thiên hà như được trải ra dưới chân vậy.

Gió mát hiu hiu thổi, Hà Bạng dang rộng hai tay ra đón gió, mái tóc dài và tà váy nhẹ lay động như đang múa. Vầng trăng tròn vành vạnh từ từ nhô lên phía sau lưng nàng, bầu trời đêm như một khối đá ngọc bích. Hà Bạng nhắm mắt lại tận hưởng cơn gió mát mẻ mơn man thổi đến, rất lâu sau mới nói: “Đứng ở đây, giống như đang đứng ở trên trời vậy”.

Dung Trần Tử nở nụ cười hờ hững, ôm nàng ngồi xuống mái lợp bằng sành lưu li của tòa tháp. hiện giờ chỉ có hồn phách của hắn đến đây, nên không ngửi được mùi thơm của thịt thần tiên. Nhưng Hà Bạng lại cảm thấy cứ ngồi mãi thế này cả đời cũng chẳng có gì là không tốt. Dung Trần Tử để nàng dựa vào người mình, rất lâu sau mới nói: “một trăm năm sau, cùng ta quay về trời nhé?”.

Hà Bạng đột nhiên quay đầu sờ lên phần mái tháp chuông quý giá được mạ vàng nói: “Cái này trông giống kẹo hồ lô quá!”.

Dung Trần Tử cũng không muốn ép nàng, cuối cùng nắm tay nàng đứng lên nói: “đi nào, đi xuống mua kẹo hồ lô”.

Đêm thứ tư, lúc Dung Trần Tử đến thì Hà Bạng lại không muốn đi chơi cùng với hắn nữa. Li hồn vốn hao tổn sức lực rất lớn, hiện giờ thân thể của Dung Trần Tử vẫn là của người phạm, cả ngày bận rộn làm Quốc tiểu đã vô cùng vất vả rồi, buổi tối Li hồn tới đây lại còn phải cùng nàng ra ngoài vui chơi, như vậy là cả ngày lẫn đêm đều không được nghỉ ngơi, cho dù có là bậc cao đạo như hắn cũng không thể chịu được. hắn ý vào tu vi của mình cao thâm, nên không bao giờ nhắc tới chuyện đó, nhưng Hà Bạng có được sự nhạy cảm của Nội tu, nàng có thể cảm nhận được nỗi mệt mỏi của hắn, nên hôm đó nàng đã để Ngọc Cốt chặn hắn lại bảo hắn quay về, còn mình thì khép võ ngũ vùi.

Ngọc Cốt canh ở miệng thạch động, Hà Bạng đã truyền cho nàng mấy tâm pháp điều khiển nước, lúc rảnh rồi nàng lại tự mình lấy ra tu luyện. Lúc trước vì đã được Thuần Vu Lâm xây dựng căn cơ cho, lại thêm

một giọt máu của Minh xà, nên việc học cũng không quá khó. Chỉ là Hà Bạng rất lười, nên việc truyền thụ cũng vô cùng hạn chế.

Đến canh ba, bên ngoài đột nhiên vang lên những tiếng động khác thường. Ngọc Cốt lập tức giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu lên nhìn. Dường như nàng không dám tin vào mắt mình nữa – Bên trong đầm nước mát lạnh có một người đang chậm rãi tiến đến, quần áo đỏ lấp lánh, mái tóc đen phiêu diêu, phong nhã hào hoa tuyệt thế.

Cả người nàng căng cứng, rất lâu sau mới run rẩy gọi một tiếng: “Sư phụ?”.

Người đến nhìn thấy nàng đang ở đây, cũng thoáng sửng người, rồi nhẹ nhàng đáp: “cô cũng ở đây à?”.

Giọng nói ấy vẫn dịu dàng như ngày xưa, hốc mắt Ngọc Cốt nóng lên: “Sư phụ, người vẫn còn sống!”. Nàng xúc động chạy tới ôm lấy thắt lưng mềm mại, giàn giụa nước mắt: “Người vẫn còn sống!”.

Người tới không còn nghi ngờ gì nữa chính là Thuần Vu Lâm, khuôn mặt thanh tú của hắn từ từ nở một nụ cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Ngọc Cốt: “Ta đương nhiên là còn sống, không cần đau buồn như vậy đâu”.

Ngọc Cốt khóc lóc hồi lâu, cuối cùng mới nhớ ra: “Để ta đi báo với chủ nhân!”.

Thuần Vu Lâm khẽ gật đầu, bước chân không hề ngừng lại, đi theo nàng vào trong thạch động của Hà Bạng.

Ngọc Cốt đánh thức Hà Bạng đang say ngủ dậy, Hà Bạng vừa mở vỏ trai ra thì nhìn thấy hắn, quần áo đỏ phản chiếu trong con ngươi của nàng như một ngọn lửa đang bùng cháy, nhưng nàng không có vẻ gì là vui mừng: “Tại sao lại đến tìm ta?”.

Ngọc Cốt mừng rỡ như phát điên, nhưng không ngờ Hà Bạng lại lạnh nhạt như vậy, nên nhất thời Ngọc Cốt có chút hoang mang. Thuần Vu Lâm ngồi xuống chiếc bàn đá, giọng nói trong trẻo: “Thời tiết nóng bức, thấy bệ hạ cứ nán ná mãi ở đây không chịu đi, lo lắng, nên đương nhiên phải tới thăm rồi”.

Hà Bạng nhìn đắm đắm vào đôi mắt dịu dàng như nước của hắn: “Người thăm xong chưa?”.

Sắc mặt Thuần Vu Lâm liền khựng lại, Hà Bạng lập tức ra lệnh đuổi khách: “Vậy thì đi đi”.

“Chủ nhân...”. Ngọc Cốt lí nhí gọi một tiếng, nhưng rốt cuộc cũng không dám trái ý Hà Bạng. Thuần Vu Lâm lấy ra một cái hộp, đưa cho Ngọc Cốt: “Trong này là mấy món ngọt mà bệ hạ thích ăn, ta đi trước, thân thể nàng ấy yếu ớt, cô phải chăm sóc cẩn thận vào”.

Đôi mắt Ngọc Cốt mang theo vẻ lưu luyến không rời, nhưng lại không dám đi tiến, chỉ biết nhận lấy hộp thức ăn, rồi nhìn theo bóng hắn đang xa khuất dần.

“Chủ nhân”. Nàng xoay người muốn khuyên Hà Bạng đôi lời, nhưng lại bị một câu nói lạnh lùng của Hà Bạng chặn lại: “Nếu người muốn đi theo hắn, thì giờ có thể đi được rồi đấy”.

Ngọc Cốt hoảng sợ tái mặt, cuống quýt quỳ rạp xuống đất: “Nô tì không dám, đời này kiếp này nô tì đều nguyện trung thành với chủ nhân!”.

Hà Bạng khép vỏ lại, lâu sau mới nói một câu: “Đạo hạnh của Thuần Vu Lâm chỉ có hơn ba trăm năm, Minh xà lại là mãnh thú thượng cổ không dưới một vạn năm. Cho dù cả hai có hợp nhất lại với nhau, người cho rằng người sống sót có thể là Thuần Vu Lâm được sao?”.

Lệ lại trào ra từ trong hốc mắt Ngọc Cốt: “Cho nên, sư phụ...”.

Nàng không nói tiếp nữa, nhưng nàng biết mình nên tin vào những lời Hà Bạng vừa nói, vì dựa vào năng lực hiện giờ của bản thân, Hà Bạng thật sự không cần thiết phải lừa nàng. Nhưng giống như trong trái tim đang tồn tại một niềm hi vọng gần như là ăn may – Khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy, lời nói ấy, thần thái ấy, có chỗ nào không phải là Thuần Vu Lâm chứ?

Có lẽ do hình dáng thật không tiện cho việc đi lại, nên tất những con trai nước đều rất lười. Cho dù là yêu quái tu luyện suốt hơn bốn ngàn năm như Hà Bạng cũng không thể sửa được tập tính này. Vì thế trong tình hình thức ăn đầy đủ dồi dào như hiện nay, Hà Bạng rất ngoan ngoãn, cơ bản là không hề đi ra ngoài, ăn no xong là đi ngủ.

Hàng ngày sau khi hoàn thành pháp sự cúng tế xong Dung Trần Tử sẽ tới thăm nàng, nhìn thấy nàng ngủ say thì không bao giờ quấy rầy. Thuần Vu Lâm cũng thường xuyên tới đây, nhưng chỉ đơn giản là đưa chút thức ăn. Lần nào Ngọc Cốt cũng lo sợ hai người họ sẽ chạm mặt, nhưng cứ như thể giữa hai người đã có thỏa thuận từ trước, cả hai chưa từng đụng mặt nhau.

Nàng mơ hồ cảm nhận được Thuần Vu Lâm của bây giờ thật sự rất khác so với ngày trước, hần của bây giờ từ sâu trong tận xương tủy luôn toát ra một luồng hơi thở yêu dị, khiến nàng cảm thấy có một nỗi sợ hãi không thể giải thích được. Nhưng sau khi đã suy nghĩ rất cẩn thận, lại không biết được loại cảm giác bức bách này từ đâu mà ra – hần của bây giờ vẫn giống như trước kia, luôn dịu dàng khi nói chuyện với nàng, tuy rằng không có cử chỉ thân mật nào, nhưng mỗi khi hần mở miệng, ngay cả con người cũng mang theo thần thái ấm áp ôn hòa.

Bất kể là ban ngày hay đêm tối, dưới đầm nước sâu này luôn luôn yên tĩnh không một tiếng động, những tia sáng không thể chiếu tới nơi xó xỉnh tối tăm này được, bên trong thạch động chỉ có ánh sáng lạnh lạnh tỏa ra từ những viên trân châu lấp lánh. Hà Bạng bỗng kêu lên một tiếng sợ hãi rồi ngồi bật dậy, Ngọc Cốt nghe thấy tiếng động, liền chạy vào hầu hạ. Nhìn thấy dáng vẻ vừa choàng tỉnh sau một cơn ác mộng của nàng, Ngọc Cốt cũng không dám hỏi nàng đã mơ thấy những gì, đành pha một bát đường cho nàng.

Hà Bạng uống hết một bát nước đường, rồi lại chui vào vỏ nhấm nghiền hai mắt lại. Trong lòng nàng chợt thấy trống rỗng, bỗng dưng bắt đầu thấy nhớ Dung Trần Tử, nàng đã sống suốt hơn bốn nghìn năm, chưa từng biết tương tư thứ gì. Từ sau quãng thời gian chia li để Dung Trần Tử chủ trì Quốc tiếu, đã dần dần nghiệm ra được cảm giác này. Giờ nằm trong vỏ trai trần trọc không ngủ được, bất giác lại nhớ tới lồng ngực dày rộng ấm áp, cánh tay khỏe mạnh có lực của Dung Trần Tử, cùng mùi thịt thơm từ lòng bàn tay mềm mọng như một tổ kén khiến người ta thêm đến nhỏ cả nước dãi ấy...

Nhưng nàng cũng biết hiện giờ không thể bảo Dung Trần Tử tới được, tự nàng chạy từ Thanh Hư quan đến đây, Dung Trần Tử đã vô cùng nhân nhượng với nàng rồi, đoán được rằng nàng ở trong Quan đã phải chịu nhiều điều tủi thân rất lớn, nên trong lòng hần luôn áy náy bất an. Nếu giờ nàng mở lời, ngay trong đêm Dung Trần Tử nhất định sẽ lao tới, hơn thế còn ở bên nàng đến tận sáng, nhưng ngày mai hần vẫn còn công việc phải xử lý, vậy thì sẽ cực kì mệt mỏi.

Nàng trở mình liên tục, cuối cùng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, nhưng vừa mở mắt ra thì phát hiện khuôn mặt Dung Trần Tử đang cách mình không quá ba thốn, cánh môi ấm nhuận lướt lên má nàng. Hà Bạng dụi dụi mắt hỏi: “Tri quan, sao ngươi lại tới đây?”.

Dung Trần Tử ở trên người nàng khẽ nở nụ cười không đáp, chỉ từ từ hôn lên môi, lên cằm của nàng, sau đó hôn đến cổ, Hà Bạng thoải mái rên lên khe khẽ. Đột nhiên, từ sau gáy của Dung Trần Tử bỗng thò ra đầu của một con rắn gớm ghiếc! Trong lòng Hà Bạng cả kinh, chợt giật mình tỉnh giấc, mới phát hiện ra mình nằm mơ thấy ác mộng.

Bốn mươi chín ngày tổ chức Quốc tiếu, nói ngắn thì cũng không hẳn là ngắn, nói dài cũng không hẳn là dài. Một hôm, lúc Hà Bạng vừa mở vỏ trai ra, thì phát hiện Diệp Diễm, Trang Thiếu Khâm và mọi người đều đang ở đây, nàng dụi dụi mắt, giọng điệu lười biếng: “Ngọc Cốt, sao ngươi không đánh thức ta dậy?”.

Mọi người phì cười, Ngọc Cốt vội vàng chạy tới đỡ nàng: “Gọi suốt nửa canh giờ mà người đâu có chịu dậy...”.

Quãng thời gian diễn ra Quốc tiếu khiến mọi người đều vô cùng vất vả, nên bữa cơm này đương nhiên sẽ phải khao thưởng thật hậu hĩnh cho cái bụng mới được. Trang Thiếu Khâm rất quen thuộc với nơi này, bèn dẫn bọn họ đến một tòa tiểu lầu màu xanh biếc, có một cái tên rất đặc biệt, Dê giấm vườn rau.

Hà Bạng vừa mới tỉnh ngủ, nên vẫn để Diệp Diễm ôm, một người một trai vừa đi vừa thì thầm nói chuyện. Nhưng vừa vào đến sân vườn thì Hà Bạng liền nổi cáu, một tên tiểu nhị chặn đoàn người lại, nhìn thấy bọn họ khí độ bất phàm, nên thái độ cũng còn có chút khách khí: “Ôi, các vị khách quan, không được mang nguyên liệu nấu ăn của mình vào trong tiểu điếm đâu, con trai này...”.

Hình như hần cũng chưa từng thấy con trai nào lớn như vậy, bèn thò ngón tay ra chọc chọc, Hà Bạng liền ra sức kẹp cho hần một cái, thiếu chút nữa là kẹp đứt luôn đầu ngón tay của hần rồi.

Lúc thức ăn được mang lên Hà Bạng vẫn đang mải mách tội với Diệp Điềm, liệt kê những “hành vi độc ác” của Vu Diễm chân nhân ra từng chuyện từng chuyện một, bình thường mọi người đều coi Vu Diễm chân nhân là bậc trưởng bối, nào dám bình luận hành động của ông là không phải. Nay nghe Hà Bạng thêm mắm dặm muối nói một cách vô cùng khoái chí, thì không khỏi nín cười nghe lén.

Dung Trần Tử ôm nàng, nhỏ giọng cắt ngang: “không được nói bừa!”.

Ngọc Cốt vốn dĩ đứng hầu ở bên cạnh, giờ mọi người đều ngồi xuống cả, chỉ còn lại mình nàng ta đứng đó, Hà Bạng đang được Dung Trần Tử ở bên cạnh bón canh, nên nàng cũng không giúp được gì. Dung Trần Tử bèn nâng cằm lên nói: “Ngồi xuống đi, ở đây có ta rồi”.

Ngọc Cốt không dám động đậy, lại liếc nhìn Hà Bạng, Hà Bạng chỉ cần có người bón, không quan tâm xem người bón là ai, nên Ngọc Cốt bèn ngồi xuống chỗ bên cạnh Thanh Huyền, Thanh Tố.

Lúc ấy cả đoàn người mới bắt đầu ăn cơm.

Nhưng rất nhanh Hà Bạng đã phát hiện ra cái tên Dê giẫm vườn rau đúng là lừa người: “Ở đây căn bản không có thịt dê! Ngay cả một cọng lông dê cũng chẳng có nữa là!”.

Mọi người đều phá lên cười, Dung Trần Tử dút cho nàng một miếng váng đậu được làm rất khéo: “Ở đây chỉ có thức ăn chay thôi, ta đã dặn tiểu nhị đặt mua ở chỗ khác rồi, nào, ném thử miếng váng đậu này đi...”.

Phía bên này vẫn đang ăn cơm vô cùng vui vẻ, thì phía bên kia đã có một đạo đồng vội vã tìm đến. Cũng không đợi mọi người nói gì, hắn đã cúi xuống thì thầm vào tai Trang Thiếu Khâm. Trang Thiếu Khâm càng nghe lông mày càng nhíu chặt lại, cuối cùng xoắn lại thành một cái mụn cóc. Hắn nhìn về phía Dung Trần Tử, rất lâu sau mới nói: “Trong cung xảy ra chuyện rồi”.

Ngay cả Hà Bạng đang mải ăn một miếng nấm hoa cô cũng phải xoay vó qua nhìn.

Trang Thiếu Khâm dẫn mọi người vào cung, đương nhiên không gặp phải bất cứ sự ngăn cản nào. Nhưng con đường mà cả đoàn người đi lại không phải là con đường dẫn đến chính điện. Tên tiểu thái giám dẫn đường phía trước đưa mọi người đi qua một cánh cửa nhỏ ở phía sau hoàng cung. Dung Trần Tử ôm Hà Bạng sánh vai đi bên cạnh Trang Thiếu Khâm.

Phía trước vốn dĩ là ngự hoa viên, rẽ tiếp vào một cái cổng vòm, trước mặt là thiên điện, xem cách bày biện thì chỗ này không giống như nơi có người ở, nhưng vẫn được quét tước vô cùng sạch sẽ.

Dung Trần Tử toan hỏi, thì tên thái giám đã ngẩng đầu lên nhìn Trang Thiếu Khâm, run rẩy xoay ngọn đèn trên bức tường bên cạnh từ trái sang phải. Không lâu sau, bức tường bên phải khẽ vang lên tiếng động, rồi để lộ ra một cánh cửa nhỏ cao cỡ một người lớn. Cánh cửa cũng được đúc bằng đồng thau, tên thái giám dẫn đường lấy chìa khóa mở cánh cửa ra, bên trong lại là một căn phòng tối. Trang Thiếu Khâm liền bước xuống bậc thang trước, giọng điệu bình tĩnh: “Đây là địa lao của hoàng cung”.

Dung Trần Tử gật đầu, rất nhiều chuyện trong hoàng cung được phong tỏa, nên căn địa lao này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Cũng chỉ có khoảng hai mươi bậc thang, nhưng mỗi bậc đều có thiết kế cơ quan bẫy ngầm, nếu như chưa được phép đã bước vào, người đi phía trên chạm vào những cơ quan này, nhất định sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Hà Bạng ở trong lòng Dung Trần Tử ngáp một cái, hắn vỗ vỗ lên vó trai của nàng, nhưng lại nói chuyện với Trang Thiếu Khâm: “Nơi này sợ rằng không đơn giản chỉ là địa lao, đúng không?”.

Trang Thiếu Khâm vừa ngược mắt lên nhìn hắn, hắn lập tức hiểu ra ngay: “Long mạch?”.

Việc này vô cùng trọng đại, nên Trang Thiếu Khâm cũng không dám nói nhiều, chỉ cầm cúi đi thẳng.

Nơi này tuy được thiết kế dưới lòng đất, nhưng lại không hề chật hẹp chút nào. Con đường chính lát bằng những phiến đá xanh, hai bên là phòng giam với những cánh cửa lớn bằng đồng thau dày nặng, bên trên có một ô cửa sổ nhỏ kích cỡ bằng lòng bàn tay, từ đó có thể quan sát được động tĩnh của phạm nhân bên trong. Phía dưới cũng có một lỗ hổng cỡ miệng bát, có lẽ là chỗ để đưa cơm đưa nước vào.

đi qua một cánh cổng sắt nữa, tên thái giám rẽ sang phía tay phải, dẫn mọi người vào một căn phòng đá. Trong căn phòng này có mấy chiếc giường đá, bên trên có sáu bảy thi thể, toàn thân đều được quấn chặt bằng vải trắng, ngay cả chân cũng không hề lộ ra ngoài.

Trang Thiếu Khâm nhìn thấy lá bùa Trấn thi hấn tự tay dán lên cánh cửa là đã biết ngay có chuyện không hay, nhưng đúng vào lúc tên thái giám lật tấm khăn trắng trên cái xác phía bên phải ra, thì khuôn mặt hấn đột nhiên biến sắc – Phần đầu của cái xác đã bị chặt đứt, đặt bên cạnh cái cổ đầm đìa máu tươi, bên trong lồng ngực lộ rõ xác rắn nền đen vân vàng!

Mọi người có mặt ở hiện trường đều giật mình: “Minh xà vẫn còn sống?”.

Sắc mặt Trang Thiếu cũng rất nghiêm trọng: “Là Văn đại nhân”.

Tên thái giám run rẩy khê gật đầu: “Rạng sáng nay, không biết vì nguyên nhân gì, Văn đại nhân bị giết chết ngay trong nhà. Người nhà vốn đã quá mức sợ hãi rồi, nhưng lúc thu dọn di thể, lại phát hiện ra bên trong ngực của ông ấy có một con rắn rất to! hiện giờ đầu rắn vẫn còn kẹt ở bên trong. Thánh thượng sai đặt thi thể ở đây, đợi Quốc sư tới xử lí. Bọn nô tài bị dọa cho sợ phát khiếp...”.

Trang Thiếu Khâm không muốn phải nghe những lời vô nghĩa của hấn, bèn nói: “Ta biết rồi, người lui xuống trước đi”.

Dung Trần Tử giao Hà Bạng cho Diệp Diễm ôm, cúi người xuống quan sát cái xác kĩ hơn. Vị Văn đại nhân này tên là Văn Tông Thư, kể ra thì cũng từng có duyên gặp mặt với Dung Trần Tử được một lần. Ông ta làm quan đến chức Tham tri chính sự, là một đại quan Tòng nhị phẩm, bình thường là một vị quan thanh liêm, danh tiếng cũng rất tốt.

Dung Trần Tử đeo chiếc găng tay da ở bên cạnh vào, cũng không để tâm đến chuyện máu tanh, lôi thân rắn từ lồng ngực của cái xác ra. Thân con rắn này to ước chừng bằng cổ tay người, nền đen vân vàng. Trang Thiếu Khâm rút con dao ở thắt lưng ra rồi cắt một miếng thịt, nấu một lúc mà miếng thịt bị xẻo ấy chỉ nhọt nhọt đi đôi chút.

hấn đứng dậy, gật đầu đầy chắc chắn: “Đúng là Minh xà rồi, chỉ là không ngờ Văn đại nhân bị trúng của Minh xà mượn khí hóa thành”. hấn suy nghĩ rất lung mà không sao hiểu được: “Lẽ nào là giết Văn đại nhân thật, rồi mạo danh thay thế?”.

Dung Trần Tử liếc nhìn cái đầu người đầm đìa máu tươi nói: “Là ai đã giết chết con rắn này vậy? Theo ta thấy, trên người nó không có vết thương nào khác, cũng không có dấu vết của việc phá rách cơ thể chui ra, là ai đã nhìn ra được chân thân của nó và lại có thể dễ dàng ra tay giết chết nó như vậy?”.

Cả đoàn người vẫn còn đang thấy khó hiểu, thì Diệp Diễm đã dững cảm nói: “Vậy để muội tới nhà Văn đại nhân xem thử?”. Dung Trần Tử gật đầu, Hà Bạng đột nhiên kẹp lấy vạt áo Diệp Diễm, nói: “Diễm Diễm, ta muốn quay về cái vườn rau gì đó, ta đói rồi”.

Diệp Diễm cũng sợ nàng bị đói, vội dặn dò Ngọc Cốt: “Vậy các người quay về quán Dê giãm vườn rau trước đi, đợi ta xử lí xong chuyện ở đây sẽ tới đó”.

Ngọc Cốt vâng lệnh, nhận lấy Hà Bạng ôm vào lòng, hành lễ với mọi người xong liền bước ra khỏi căn phòng đá, theo tiểu thái giám xuất cung. Ra khỏi cửa cung rồi, Ngọc Cốt ôm Hà Bạng đi về hướng tiểu lầu Dê giãm vườn rau, nhưng đi được nửa đường, đột nhiên Hà Bạng khê nói: “Tới núi Lăng Hà đi hướng nào?”.

Ngọc Cốt thoáng ngẩn người, sau đó chỉ đường, rồi đột nhiên trước mắt như hoa lên, cả người đau đớn như bị dao cắt. Nhưng nàng vẫn sống chết ôm chặt lấy Hà Bạng, lúc mở mắt ra hoảng sợ đến trợn mắt há hốc mồm: “Đây, đây, đây...”.

Trước mắt là non xanh nước biếc, có tiếng chim hót, có mùi hoa thơm, giống y hệt như là núi Lăng Hà. Giọng điệu Hà Bạng vô cùng nghiêm trọng: “Đến Cửu Đỉnh cung”.

Ngọc Cốt đã được tái sinh lại lần nữa, nên quả thật cũng có chút sức lực, chỉ thoáng chốc đã ôm Hà Bạng leo được đến Cửu Đỉnh cung. Tên đệ tử đứng canh ngoài cổng nhìn thấy hai người đến, thoáng nghi ngờ, Hà Bạng cũng không dài dòng lời thôi, liền dộn thủy vào trong.

Người phát hiện ra bọn họ đầu tiên chính là Dục Dương chân nhân, ông ta tay cầm kiếm, khuôn mặt đầy vẻ giận dữ: “Kẻ nào dám xông vào đây?!”.

Ngọc Cốt không biết phải trả lời sao, Hà Bạng hóa thành hình người, bỏ qua mấy màn hàn huyên khách sáo, hỏi thẳng: “Hành Chỉ chân nhân giờ đang ở đâu?”.

Dục Dương chân nhân đương nhiên cũng nhận ra nàng, liền thu kiếm lại, giọng điệu vẫn không thân thiện cho lắm: “Hải hoàng đệ hạ đến đây là có ý gì?”.

Hành Chỉ chân nhân đang bế quan, chính giữa nền đất trong mật thất là một bức hình bát quái rất lớn, ông ta khoanh chân ngồi ở ngay tâm bát quái trông như một lão tăng nhập định, trên đầu một cây trâm bạc giữ búi tóc, cả người mặc đạo bào chỉnh tề như mới. Lát sau, ông ta đột nhiên mở mắt ra, khước mắt chỉ kịp nhìn thấy một góc áo đỏ rực như lửa, ông ta chậm chậm ngẩng đầu lên, con ngươi co lại bé bằng đầu kim. Thời gian quá lâu, đã khiến ông ta không còn quen với việc xưng hô giống như nhiều năm trước nữa rồi, chỉ lạnh lùng nói: “Quả nhiên người vẫn còn sống.”

Người vừa tới chính là Thuần Vu Lâm đã bị Minh xà chiếm mất thân thể, năm ngón tay của hắn nhón mấy cọng cỏ thi [1] trên chiếc bàn dài đặt trong phòng, tiếng cười tuy êm dịu, nhưng trong đáy mắt lại lộ ra vẻ nguy hiểm như một dòng nước xiết: “Làm người nhiều năm nay, đã học được cả cách vong ân bội nghĩa rồi cơ đấy”.

[1] Cỏ thi là một loại cỏ chuyên dùng trong bói toán ngày xưa bằng cách sắp xếp chúng theo một quy tắc riêng, sau này người ta đơn giản nó bằng cách gieo đồng xu.

Hành Chỉ chân nhân vẫn ngồi khoanh chân, nhưng đáy mắt đã rũ bỏ vẻ kinh sợ lúc trước, người lại còn lộ ra vẻ bình tĩnh ôn hòa: “Kể từ lúc đầu khi quyết định ở hẳn trong Cửu Đỉnh cung, ta đã biết sẽ có ngày hôm nay. Nhiều năm qua ta vẫn luôn lo sợ bất an, nhưng lúc này đây, trong lòng lại thấy rất thản nhiên”.

Năm ngón tay Thuần Vu Lâm khẽ dùng sức, mấy cọng cỏ trong tay liền bị nghiền thành bột: “Vậy thì hãy trả lại thứ ta đã ban cho người đi?”.

hắn thò năm ngón tay thon dài tinh tế ra, Hành Chỉ chân nhân vẫn ngồi im bất động, từ từ nhắm chặt mắt lại.

“Đại Đạo không có hình dáng, nhưng sinh ra và nuôi dưỡng trời đất; Đại Đạo không có tình cảm, nhưng khiến ặt trời và mặt trăng hoạt động...”. Hơi thở của cái chết đang cận kề, nhưng lại không đáng sợ như trong tưởng tượng. Ông ta niệm một đoạn trong “Thanh tĩnh kinh”, chỉ cảm thấy rất tĩnh tảo.

“Nếu như...”. Năm ngón tay lạnh lạnh lướt trên khuôn mặt của ông ta, nọc rắn trơn mịn, “Nếu như cho người một cơ hội nữa để tái sinh, người cũng không cần sao?”.

“không cần. Thứ ta nợ người... xin hãy lấy lại đi”. Hành Chỉ chân nhân mở hai mắt ra, sức lực của ông ta cũng chẳng phải cường đại gì, nhưng Minh xà trong cơ thể Thuần Vu Lâm đột nhiên phát hiện ra con rắn con hèn mọn như một con kiến ngày xưa, giờ đã không còn nhỏ bé như một hạt bụi nữa rồi. Đôi con ngươi đẹp đẽ của hắn có thêm đôi chút hoảng hốt, Hành Chỉ chân nhân nhìn hiểu được sự hoang mang của hắn, ông ta cười nhạt, thần sắc ung dung: “không phải là có ý phản bội, chỉ là ta thích cái cảm giác được làm người... có thể yếu ớt, nhưng tuyệt đối không ti tiện”.

“Vậy thì ta thành toàn cho người”. Năm ngón tay của Thuần Vu Lâm khẽ gấp lại, một tay bóp chặt lấy cổ ông ta.

Chỉ với một tay thì không thể vặn gãy cổ Hành Chỉ chân nhân được.

Hiện tại Hà Bạng đang ngửa lòng bàn tay của hắn ra, cẩn thận ngắm nghía. Giọng nói của Thuần Vu Lâm mang theo vẻ âm tà nhàn nhạt rất khó diễn tả: “Đệ hạ nhìn gì vậy?”.

Hà Bạng nhẹ nhàng vuốt ve những đường vân chẳng chịt trên lòng bàn tay hắn, hồi lâu sau mới khẽ nói: “Ta rất buồn. Đôi bàn tay này, ta đã dùng hơn ba trăm năm để dạy chúng tu luyện Xí dương quyết, tìm thầy bác học nhất Đông Hải về dạy chúng viết chữ, chúng có thể làm ra những món ăn có mùi vị thơm ngon nhất trong toàn hải vực”. Cuối cùng nàng thu ánh mắt đang nhìn những đường vân giao nhau giữa năm

ngón tay của Thuần Vu Lâm lại, nói: “Mà giờ người lại dùng nó để móc những bào thai chưa đủ ngày đủ tháng, để moi tim phổi, để vận gãy cổ người ta”.

Thuần Vũ Lâm khẽ thở dài, lúc hần thở dài dường như ngay cả vầng mặt trời cũng mất đi ánh sáng, trở nên âm u theo tâm tình của hần: “Bệ hạ vẫn đang chìm đắm trong quá khứ mất rồi, nhưng suy cho cùng những gì thuộc về quá khứ thì hãy để nó trôi qua đi”.

Hà Bạng lặng lẽ thả tay hần ra, lại tranh thủ thời cơ kín đáo tách Hành Chỉ chân nhân ra xa: “Sức lực của người rốt cuộc có đủ để chống lại Đạo tông không?”.

Giọng điệu của Thuần Vu Lâm mang theo ý cười: “Đạo tông chẳng qua chỉ là đám chuột nhắt, có gì đáng sợ chứ? Nhưng bệ hạ thân thể tôn quý, nên cách xa ra thì hơn”.

Hà Bạng cũng bật cười: “Nếu như ta không để cho người giết ông ta, thì hôm nay người và ta sẽ phải ra tay với nhau ngay tại đây sao?”.

Khóe miệng Thuần Vu Lâm khẽ cong lên mang theo vẻ bất lực: “thật ra bệ hạ không nên nhúng tay vào những chuyện này. Nhưng nếu đây đã là ý của bệ hạ, thì đương nhiên ta cũng chỉ có thể tuân theo mà thôi”.

hần thực sự xoay người bỏ đi, Ngọc Cốt khẽ gọi một tiếng: “Sư phụ”.

hần ngoái đầu lại nở nụ cười, khuôn mặt rạng rỡ, quyến rũ ma mị.

Sau khi hần đi rồi, Hà Bạng nhìn đắm đắm vào Ngọc Cốt, rồi đột nhiên thấp giọng nói: “Đuổi theo đi, nói với hần long mạch của bản triều nằm ở dưới ngự hoa viên, phía sau địa lao”.

Ngọc Cốt kinh ngạc pha lẫn nghi ngờ, nàng bắt đầu có chung nỗi niềm hoang mang với con rắn ba mắt giả mạo làm nàng lúc trước rồi – Chủ nhân à, rốt cuộc thì chúng ta theo phe nào vậy?

Nhưng nàng không dám làm trái lời của Hà Bạng, liền lập tức đuổi theo.

Trong mật thất chỉ còn lại hai người, tinh thần của Hành Chỉ chân nhân đã tỉnh táo, giọng nói cũng bình tĩnh lại như trước: “Sao Hải hoàng bệ hạ lại biết ta là Minh xà mượn khí hóa thành?”.

Hà Bạng ngồi lên cái bồ đoàn của ông ta nói: “Vị ông có rất nhiều sơ hở, mỗi lần đi bắt Minh xà ông đều kì kèo kéo dài thời gian, chỉ cần Trang Thiếu Khâm và Thuần Vu Lâm đi cùng thì ông không bắt nổi một con rắn ba mắt nào hết”.

Con người của Hành Chỉ chân nhân khẽ co lại: “Chỉ từ những chuyện như thế, mà bệ hạ chắc chắn ta là Minh xà ư?”.

“Ồ, không phải”. Hà Bạng lắc đầu, khuôn mặt lộ ra nụ cười rất tinh quái, nói: “Lúc Minh xà và ta kí khế ước thần ma, ta đã tiện tay dùng cổ hoài mộng lật xem thử, thì thấy bản khế ước của ông và nó, hơn nữa trên đó cũng không ghi lại ngày tháng có hiệu lực”.

Ngọc Cốt quay lại, vốn dĩ đang chìm đắm trong nỗi bi thương, nghe thấy những lời này của nàng suýt chút nữa là ngã ngửa – Bảo sao con rắn ấy bị nhốt trong núi đến mấy ngàn năm... Sơ ý bất cẩn đã hại chết nó rồi...

Bữa trưa của Hà Bạng là do Dục Dương chân nhân có ý muốn mời khách, tốt xấu gì Hà Bạng cũng đã cứu sư huynh của ông ta. Hà Bạng vui vẻ hí hửng ngồi đợi trước bàn suốt một khắc, đến khi nhìn thấy tất cả những món ăn được mang lên, thì mới thật sự hiểu được câu hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn! Nàng bật khóc: “Hu hu hu, ta muốn quay về cái nơi Dê giẫm vườn rau ấy cơ! Hành Chỉ, ông là cái đồ quỷ bunn xỉn, đồ Minh xà thối! Ta sẽ tố giác ông với Tri quan! Đem hãm ông lên! Nuốt mật rắn của ông... hu hu hu...”.

Dục Dương chân nhân lo lắng vò đầu bứt tai, không sao đỡ được, cuối cùng Ngọc Cốt lôi ra cái cánh gà chiên đồ dành: “Được rồi, được rồi, chúng ta quay về đó, bên ấy nhất định là có đồ ăn ngon”.

Dục Dương chân nhân vẫn không biết mình đã sai ở chỗ nào, Ngọc Cốt ôm Hà Bạng đã biến trở về nguyên hình vào lòng, cũng không biết là có nên cười hay không nữa: “À... chủ nhân nhà tôi không ăn chay”.

Đến khi một người một trai quay về đến tiểu lâu Dê giã vườn rau, thì Diệp Diễm cùng Dung Trần Tử và mọi người đã đợi được một lúc lâu rồi. Dung Trần Tử đón lấy Hà Bạng, hỏi: “đi đâu vậy?”.

Vì trong lòng hẳn biết rõ Đồng tâm sa có thể tìm ra được hướng đi của nàng, nên chỉ nghĩ rằng nàng lại ham vui đi loăng quăng đầu đó, thành ra cũng không truy cứu. Bên này Hà Bạng vô cùng sốt ruột, khê kêu lên ở trong vỏ trai: “Ngọc Cốt, mau đi lấy bát!”.

Ngọc Cốt đưa bát đến, nhìn thấy trong vỏ trai của nàng chứa đầy thịt dê xiên, bánh rán hoa quả, đậu phộng đường, thậm chí còn có cả một miếng bánh cắt [1]! Thấy vậy Ngọc Cốt hoảng hốt, mặt mũi tái mét: “Nô tì... Nô tì chỉ mới ôm người từ đầu phố về tới đây thôi mà...”.

[1] Bánh cắt là một loại bánh được làm bằng những kĩ thuật thủ công truyền thống vô cùng đặc sắc của tộc người Duy Ngô Nhĩ ở Tân Cương, nguyên liệu gồm quả óc chó, đường làm từ ngô, nho khô, nước ép nho, hạt vừng, hoa hồng, hạnh nhân, táo cùng rất nhiều những nguyên liệu khác được hầm chín, vì hình dáng của chiếc bánh cực kì to nên mỗi khi mang ra ăn hoặc đi bán phải dùng dao cắt thành từng miếng nhỏ, vì thế nó được gọi là bánh cắt.

Diệp Diễm vừa tức vừa buồn cười, đập bốp một cái lên vỏ của Hà Bạng: “không được phép ăn trộm, đồ trai đạo tặc!”.

Ăn xong, Dung Trần Tử định dẫn Hà Bạng ra ngoài chơi, nhưng hôm nay Hà Bạng vừa Phong truyền lại Độn thủy, nên thấy rất mệt, khó khăn lắm mới được ăn no, giờ nàng chỉ muốn đi ngủ thôi. Trang Thiếu Khâm vẫn đang lo lắng về cái chết của Văn đại nhân, thành ra cũng không yên tâm để đoàn người của Dung Trần Tử ở cách quá xa, nên đã sắp xếp cho bọn họ ở lại trong căn nhà riêng của mình ở quốc đô. Căn nhà của hắn kém xa hoa hơn hẳn so với nhà của các vị quyền thần khác, đó là bởi vì bên trong thiết đặt vô số trận pháp, đó đều là những sản phẩm thử nghiệm trong lúc rảnh rỗi. Những trận pháp thành công hẳn còn có thể gỡ ra được, chứ rất nhiều những trận pháp còn lưu lại toàn là những sản phẩm không thành công, người có bản lĩnh càng cao siêu thì lại càng không thể thoát ra được – Sản phẩm thất bại mà, ai mà biết trận nhân của nó nằm ở đâu chứ.

Cả đoàn người chạy trên vách bay lên mái, giống hệt như một đám đạo tặc đi đến hậu viện, Dung Trần Tử và Hà Bạng đương nhiên sẽ ở chung một phòng, Ngọc Cốt vốn quen với việc cạo rửa vỏ trai cho Hà Bạng trước lúc ngủ, kết quả lại bị Diệp Diễm gọi lại, Diệp Diễm suy nghĩ chu đáo, nói: “Hai người bọn họ đã lâu rồi không được ở cùng nhau, việc này... cứ giao cho sư ca đi”.

Lúc còn làm người Ngọc Cốt tuy là một tiểu thư khuê các chưa được gả cho ai, nhưng những chuyện thế này thì cũng hiểu được đại khái, mặt mũi lập tức đỏ bừng.

Dung Trần Tử cạo vỏ cho Hà Bạng xong, thấy nàng ngủ rất ngon, nên cũng không làm phiền nàng nữa, nằm luôn xuống nhắm mắt nghỉ ngơi. Khi Hà Bạng thức giấc, cái đầu nhỏ hết quay trái lại quay phải, thấy Dung Trần Tử ngủ ở bên cạnh, liền nổi máu nghịch ngợm. Bàn tay nhỏ nhắn vừa mềm lại vừa mịn sờ mó lung tung lên khắp người hắn.

Dung Trần Tử cũng để mặc nàng cho nàng nghịch, vẫn nhắm mắt không động đậy, cũng chẳng nói năng gì. Nàng sờ càng lúc càng táo bạo, đến khi tiến quân thẳng tới vị trí trọng yếu, thì cả người Dung Trần Tử dần dần trở nên căng cứng.

Từ sau khi Hà Bạng đi theo Dung Trần Tử, hương vị hoan ái cũng nếm được kha khá. Nhưng Dung Trần Tử là người bảo thủ, thậm chí lúc ở trên giường cũng tuân theo đủ mọi quy củ ngặt nghèo, vì thế khi hành sự phần nhiều là trong bóng tối. Lúc bình thường những người, việc, vật mà Hà Bạng tiếp xúc đều vô cùng thuần khiết, khiến nàng ngây ngô chẳng hiểu gì, thậm chí những chê trách oán hận đối với Đạo trời cũng rất sâu, khiến Đạo trời mang nỗi hăm oan không nơi bày tỏ.

Lúc ấy, nàng nghĩ rằng Dung Trần Tử đã ngủ, liền nổi hứng muốn đi thăm hỏi cái thứ vẫn thường điếu vô dương oai trước mặt mình. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng chạm vào một lát, rồi giống như bị bỏng lại rút tay lại, khuôn mặt bé xinh tràn đầy vẻ đắc ý. Dung Trần Tử chưa từng chịu loại kích thích giống như vậy bao giờ, lòng muốn giữ cái bàn tay nghịch ngợm của nàng lại, nhưng thấy nàng đang chơi rất vui, nên bất giác có hơi do dự. Nhưng hẳn không ngờ nàng được voi đòi tiên, cứ nhiên lại muốn động khẩu!

Dung Trần Tử giữ chặt lấy hai bả vai nàng, nhắc nàng lên dựa vào ngực mình nói: “Đừng nghịch nữa”.

Hà Bạng bĩu môi: “Lão đạo sĩ cổ hủ”.

nói xong, nàng lại cúi người liếm khắp ngực hấn như một con mèo con. Dung Trần Tử kéo nàng lên ép chặt xuống dưới người, hơi thở dần dần trở nên nặng nề: “Lão đạo sĩ vừa cổ hủ lại vừa lạc hậu này, không chịu nổi mấy thứ quá kích thích đó đâu”. hấn khẽ hôn lên chóp mũi nàng, động tác rất nhẹ nhàng, “Nên nàng phải ngoan ngoãn vào, đừng có dọa khiến lão đạo sĩ sợ”.

“Nhưng người ta rất nhớ người”. Hà Bạng ôm chặt lấy cổ hấn liếm rất hăng say, liếm mãi liếm mãi liếm đến rơi lệ: “Ngày nào người ta cũng đều nhớ người”.

“Ừ”. Dung Trần Tử đưa tay lau khô những giọt nước mắt lấp lánh trên khóe mắt nàng, rồi cắn rách ngón tay trở, kề miệng vết thương vào miệng nàng, rất lâu sau mới nói: “Ta biết mà”.

Hương vị tươi ngon vẫn vút không tan giữa môi răng, Hà Bạng mút mãi mút mãi mút đến khi thấy buồn ngủ: “Vậy giờ chúng ta ngủ nhé?”.

Dung Trần Tử thấp giọng nói: “Nửa canh giờ nữa hãy ngủ”.

Hà Bạng đã bắt đầu thiu thiu: “Để làm gì?”.

Giọng nói của Dung Trần Tử tuy hờ hững, nhưng sắc mặt lại đỏ ửng: “Làm một số việc... không hẳn là rất kịch liệt, nhưng lại có thể khiến cho cả lão đạo sĩ... và tiểu yêu quái đều rất thích...”.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, đã có người đột nhiên đến gõ cửa: “Tri quan? Hải hoàng bộ hạ?”.

Dung Trần Tử nhận ra là tiếng của Hành Chỉ chân nhân, vội vàng sửa sang lại mũ áo cẩn thận, rồi đứng dậy tiếp đón. Sau khi mở cửa, Hành Chỉ chân nhân lúng túng: “Tri quan, ta có một yêu cầu quá phận...”. Ông ta dừng lại một lát, dường như đã hạ quyết tâm: “Ta có một chuyện, muốn thương lượng riêng với Hải hoàng bộ hạ”.

Tuy Dung Trần Tử không hiểu gì, nhưng điều khiến hấn lo lắng lại là chuyện khác: “Chân nhân, hiện giờ trời còn chưa sáng, nàng ấy trước giờ là người rất ham ngủ...”.

Nhưng Hành Chỉ chân nhân sao có thể chờ được: “Tri quan, mạng người quan trọng”.

Dung Trần Tử đành phải để ông ta vào phòng. Hà Bạng vẫn đang ngủ say sưa trên giường, màn trướng buông rủ. Ông ta bước đến trước giường, vẻ lo lắng khó lòng che giấu: “Bộ hạ? Hải hoàng bộ hạ?”.

Hà Bạng đã định ngủ một giấc thật lâu, hướng hồ đêm qua đã quá mệt rồi, nhưng giờ lại có người cứ không ngừng lảo nháo bên tai, khiến nàng không ngủ ngon được, liền giả vờ khóc hu hu một hồi.

Dung Trần Tử vội vàng dẫn Hành Chỉ chân nhân ra ngoài: “Nàng ấy... tính tình trẻ con, nếu ngủ không ngon, thì nhất định sẽ quấy khóc không ngừng, chân nhân đợi thêm một canh giờ nữa, chờ nàng ấy tỉnh ngủ đã. Người chân nhân nhắc đến rốt cuộc là ai vậy? Nếu liên quan đến tính mạng, thì chi bằng đưa hấn ta đến đây trước, có chúng ta ở đây, thì bảo đảm không cần phải lo lắng đến nữa”.

Hành Chỉ chân nhân do dự hồi lâu, cuối cùng rút ra một tờ danh sách từ trong ống tay áo: “Tri quan có thể nhận hoặc không tiếp nhận bọn họ đến đây, nhưng xin đừng hỏi bất cứ điều gì cả”.

Dung Trần Tử nhận tờ danh sách, quả nhiên không hỏi nhiều, lập tức đi tìm Trang Thiếu Khâm.

Hà Bạng ngủ mãi cho đến tận giờ Thìn, Ngọc Cốt đã đợi rất lâu rồi, thấy nàng vừa tỉnh giấc là đi vào rửa mặt, rửa tay cho nàng, lại cho nàng ăn một bát canh xương hầm đậm đà nóng hổi. Xong xuôi Hà Bạng mới chậm chậm lê bước ra ngoài.

thật ra, Hành Chỉ chân nhân không tiếp xúc nhiều với Hà Bạng nên không hiểu tính cách của nàng, giờ nàng lại đang nắm được thóp của mình, nên ông ta đành phải nhẫn nhịn chịu đựng thái độ ngạo mạn vô lễ của nàng mà cầu xin: “Bộ hạ, đúng là năm đó tộc Minh xà của ta có rất nhiều người lưu lạc khắp thế gian, nhưng bọn họ đều chỉ muốn an phận làm người, chưa từng có ý hại người. Nhưng nay chủ nhân thoát khỏi vây hãm, vô cùng phần nộ vì năm đó người trong tộc không chịu phá vỡ phong ấn cho hấn, nên ra tay tàn sát bừa bãi. Bộ hạ...”. Sắc mặt ông ta nghiêm trọng, rồi đột nhiên quỳ sụp xuống: “Ta không hề có ý muốn giấu giếm Đạo tông, chỉ là trước giờ Đạo tông luôn coi thường tộc Minh xà, nếu như ta nói ra chân tướng,

chỉ sợ sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ ra tay diệt trừ, thậm chí còn gây hại tới tính mạng của người trong tộc. Cầu xin bệ hạ hãy cứu tộc của ta”.

Hà Bạng để mặc ông ta quỳ, cũng không hề có ý đỡ ông ta dậy: “Chủ nhân của các người đã phát điên rồi, sao ta có thể giúp được chứ?”.

Hành Chỉ chân nhân cắn răng: “Giờ Vu Diễm chân nhân đã có ý muốn rút lui, quyền chủ trì đạo môn sẽ nằm trong tay Tri quan, xin bệ hạ hãy truyền đạt lại suy nghĩ của ta, toàn tộc Minh xà cảm kích vô cùng”.

Nụ cười của Hà Bạng đột nhiên trở lên kì quái: “Hành Chỉ, điều mà toàn tộc Minh xà cần không phải là đạo môn”. Hành Chỉ chân nhân kinh ngạc nhìn nàng, Hà Bạng nghiêng người khẽ nói bên tai ông ta: “Các người cần một vị vua”.

Ánh mắt Hành Chỉ chân nhân lộ ra vẻ thống khổ. Rất nhiều năm trước cả tộc Minh xà đã ở dưới sự thống trị của hai xà vương, bọn chúng tàn bạo khát máu, cuối cùng bị những đạo sĩ chính nghĩa phong ấn vĩnh viễn dưới núi Trường Cương. Đại đa số đám Minh xà đã chết trong kiếp nạn ấy, số ít không chịu nghe theo sự chỉ huy, nên đã tranh thủ trốn thoát ra ngoài. Tộc Minh xà từ lâu đã không có vị vua nào nữa rồi.

Hà Bạng chăm chú nhìn, dường như nhìn thấu cả trái tim ông ta: “Vị vua của tộc Minh xà sẽ được sinh ra sớm thôi”.

Lời nói của Hành Chỉ chân nhân mang theo vẻ thăm dò: “Trong Đạo trời... có tiết lộ gì sao?”.

Hà Bạng chỉ cười, không nói gì thêm.

Tuy không biết tại sao Hành Chỉ chân nhân lại muốn nhờ bọn họ bảo vệ những người có tên trong danh sách, nhưng Trang Thiệu Khâm vẫn tiếp nhận những người này đến đây, ước chừng phải hơn một trăm sáu mươi người, có thương nhân buôn bán, có quan lại trong triều, thậm chí còn có cả người làm nghề trồng trọt.

Trang Thiệu Khâm cũng vô cùng bất đắc dĩ: “Chân nhân, chỉ ít ngài cũng phải nói cho ta một lí do chứ, nếu không đột nhiên tiếp nhận nhiều người tới đây như vậy...”.

Hành Chỉ chân nhân muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ vãi một cái sát đất rồi nói: “Quốc sư, Hành Chỉ có nỗi khổ tâm không thể nói ra được, xin Quốc sư lượng thứ cho”.

một ngày trôi qua bình an vô sự. Đến tối, trên bàn ăn, Hà Bạng đang mãi ăn món tôm luộc thơm mềm béo ngậy. Ngọc Cốt giúp nàng bóc vỏ tôm. Dung Trần Tử và mọi người vẫn đang suy nghĩ chuyện của Văn đại nhân. Diệp Diễm đã điều tra cả nhà Văn đại nhân, người trong nhà đều nói Văn đại nhân tính tình ôn hòa, bình thường cũng ít có thù oán với ai. Thêm vào đó mấy ngày gần đây ông ta cũng không có phản ứng thay đổi gì khác thường cả, trước lúc chết một khắc vẫn còn có gia nô vào dâng trà, khi ấy ông ta vẫn đang ngồi trong phòng đọc sách.

Mọi người đều băn khoăn: “Lẽ nào Văn đại nhân chính là con rắn ba mắt?”.

Hành Chỉ chân nhân từ đầu đến cuối vẫn ngồi im không nói năng gì. Ông ta cũng không biết tại sao Hà Bạng còn chưa nói rõ sự tình ọi người nghe, nên cũng chỉ còn cách im lặng. hiện giờ mọi người cũng chưa xâu chuỗi được các đầu mối, trừ cái xác rất khó lí giải của Văn đại nhân ra, thì chẳng có bất kì manh mối nào khác – Hung thủ là ai? Mục đích của hắn là gì? Tại sao Văn đại nhân lại là con rắn ba mắt?

Nhưng Hà Bạng lại không để tâm đến nhiều chuyện như vậy, nàng ăn uống no nê rồi, đương nhiên là muốn đánh một giấc thật đã đời.

Lúc Dung Trần Tử về tới phòng, thì nàng đã ngủ từ lâu. Mùa hạ tháng Tám, thậm chí ban đêm vẫn rất nóng bức, cho dù Ngọc Cốt đã chuẩn bị một chiếc gối bằng cho nàng, thì trên trán nàng vẫn lấm tấm mồ hôi. Dung Trần Tử bèn lấy quạt quạt phe phẩy cho nàng. Nàng đang trong cơn mơ màng, cảm giác bên phía Dung Trần Tử mát hơn, nàng bèn lăn sang đó, giống như một con mèo con cuộn tròn bên cạnh người hắn, tiếp tục ngủ. Dung Trần Tử nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài hơi lạnh lạnh của nàng, đột nhiên hiểu ra tại sao người ta lại gọi thê tử là kiều thê.

Sáng sớm hôm sau, Hà Bạng bị một tràng kèn đồng đánh thức – Bên ngoài đang diễn ra đám tang của Văn đại nhân. Tuy rằng thi thể của ông ta đã được mang vào trong hoàng cung, nhưng người nhà vẫn đặt di vật

của ông ta vào trong quan tài mang đi an táng. Hà Bạng đứng trước cửa, nhìn thấy chiếc quan tài khiêng qua trước mặt, nhân duyên lúc sinh tiền của Văn đại nhân đúng là rất tốt, giờ người khóc tang cũng rất nhiều. Phóng tầm mắt nhìn khắp xung quanh, trên cả con phố lớn đều là sắc trắng của giấy tang, khiến người đi đường không khỏi nảy sinh đôi phần bi thương. Dung Trần Tử cùng Trang Thiếu Khâm và mọi người cũng đứng bên lề đường, thấy Hà Bạng bước ra, Dung Trần Tử liền ôm nàng vào lòng.

Hà Bạng hiềm khi yên tĩnh, dõi mắt nhìn theo đoàn người đưa tang đang vô cùng đau khổ kia, đột nhiên nàng kiễng mũi chân lên nghiêng đầu nhìn Dung Trần Tử: “Tri quan, nếu như người chết thì sẽ để lại tài sản cho ta chứ?”.

Dung Trần Tử câm nín.

Lúc quay về nhà, Ngọc Cốt đang bận lo liệu bữa sáng, Trang Thiếu Khâm lén lút đưa cho Dung Trần Tử một hộp phấn bằng đá khổng tước, được chế tác rất tinh xảo tỉ mỉ: “Là cống phẩm, hiềm lắm đấy”.

Dung Trần Tử nhú mày: “Để làm gì?”.

Trang Thiếu Khâm lắc đầu: “Đương nhiên là để lấy lòng người đẹp rồi, lẽ nào để giữ lại để bôi trộm chắt?”.

Dung Trần Tử cuối cùng đã hiểu ra: “Nàng ấy đang ngồi ăn, đệ cứ trực tiếp đưa cho nàng ấy là được rồi”.

Khuôn mặt Trang Thiếu Khâm đầy vẻ thán phục: “Sư huynh, rốt cuộc làm cách nào mà huynh có được trái tim của người đẹp thế? Cho huynh thử này là để huynh thuận nước đẩy thuyền thôi”.

Dung Trần Tử nhét hộp phấn vào ống tay áo, giọng điệu thản nhiên như không: “Nàng ấy tính tình trẻ con, chẳng thích mấy thứ son môi phấn nước này đâu. Thứ này coi như ta tặng lại cho vậy”.

Trang Thiếu Khâm day trán – Người đẹp trong thiên hạ, đều mù hết cả rồi... hắn đang trong lúc bất bình, thì đột nhiên có đạo đồng tới báo: “Quốc sư, Thánh thượng mời người mau chóng nhập cung”.

Trang Thiếu Khâm khẽ cau mày: “Có chuyện gì?”.

“Công công truyền chỉ nói... Ban đêm Thánh thượng nằm mơ thấy diêm chẳng lành”. Tên đạo đồng cúi đầu nói khẽ, Trang Thiếu Khâm hiểu ra: “Sư huynh, Hành Chỉ chân nhân, mọi người cùng đệ đi gặp thánh giá”.

Hà Bạng vô cùng bất mãn: “Còn ta thì sao? Còn cả ta ta ta nữa!”.

Trang Thiếu Khâm bất lực, chỉ biết quay sang nhìn Dung Trần Tử, Dung Trần Tử cũng hết cách, đành phải dặn dò nàng: “Hoàng cung không giống những chỗ khác, không được phép càn quấy đâu đấy”.

Lúc ấy Hà Bạng với vui vẻ trở lại, bá cổ Dung Trần Tử hôn mạnh lên cảm hấn một cái: “Cha mẹ ơi, người ta càn quấy khi nào chứ!”.

Mọi người cùng vào trong cung, Thánh thượng là người trầm mê đạo thuật, ở trong Thanh Hư cung, kiến trúc của hoàng cung cũng dựa trên nguyên lý các vì tinh tú xoay quanh mặt trăng và mặt trời để bảo vệ chòm sao Tử Vi [1], thể hiện quyền lực tối cao của Thánh thượng. Vì Thánh thượng là người mộ đạo, nên các phi tần trong cung phần nhiều cũng theo đạo, ngày ngày mặc đạo bào, cầm phát trần, khiến cho hoàng cung còn giống chốn đạo quan hơn cả đạo quan. Hà Bạng nhìn thấy cảnh ấy mà trần trề thất vọng.

[1] Sao Tử Vi được các nhà nghiên cứu gọi là “Đế tinh”, vì thế trong thuật bói toán có nói người nào sinh dưới chòm sao Tử Vi thì sẽ có tướng đế vương, cả đời có quý nhân giúp đỡ.

Đoàn người đi bộ tới hành lang, xuyên qua một rừng hoa, thấy Hoàng đế đang ngồi trong một tiểu đình lục giác đọc sách, bên cạnh có hai nàng cung phi mặt mộc bầu bạn, có một cầm sư đang gảy đàn bên ngoài đình, tôn lên vẻ yên tĩnh như đang ở ngoài cõi trần tục của khu vườn trong cung.

Trang Thiếu Khâm dẫn mọi người tới hành lễ bái kiến, Hà Bạng xoay đầu nhìn ngó xung quanh, nên chỉ hành lễ qua loa cho có. May mà Thánh thượng cũng không trách tội, chỉ ệnh ọi người đi vào trong đình: “Quốc sư, các vị tiên sư, hôm qua trẫm mơ một giấc mơ, thấy một đàn kiến đang cắn một con rắn, thân thể con rắn dần suy yếu, sau khi tỉnh lại trong lòng vẫn thấy bất an, nên đã triệu các vị tới đây”.

Trang Thiếu Khâm còn chưa kịp mở miệng, thì Hà Bạng đã nhảy tót tới ngồi xuống bên đình: “Rắn tượng trưng cho rồng, đàn kiến cắn rắn, nhất định là quốc thể bất an, là diêm báo long khí đang bị thất thoát”.

Giọng nói của Hà Bạng vừa yêu kiều lại vừa lãnh lút, khiến Thánh thượng lúc trước vẫn đang ngồi im đọc sách cũng phải chú ý đến cô gái hoạt bát vui vẻ đi theo cả một toán gồm toàn đạo trưởng như nàng. Ông ta tuy rằng thích sự yên tĩnh, nhưng thái độ đối với nàng cũng có thể coi là hòa nhã dễ gần: “Người là ai?”.

Trang Thiếu Khâm vội vàng kéo Hà Bạng xuống, Diệp Diễm cũng giúp giải vây, bèn thối phòng Hà Bạng lên: “Bẩm Hoàng thượng, nàng ấy là bạn thân của bản đạo, sở trường là bói toán, giải mộng, pháp thuật thông thiên, nhưng do ở trên Linh Sơn đã lâu, nên trong hành động lời và nói khó tránh khỏi có chỗ thất lễ. Xin Hoàng thượng ngàn vạn lần bỏ qua”.

Hà Bạng không dè dặt thận trọng quá mức như những người khác, khuôn mặt tươi cười của nàng rực rỡ đáng yêu như một đóa hướng dương. Hoàng đế cũng không muốn so đo gì thêm, hỏi: “Những lời nàng ta nói có thật không? Giải mộng đó thực sự là điềm báo long khí bị thất thoát sao?”.

Trang Thiếu Khâm cũng khẽ thì thầm riêng: “Hoàng thượng là người trời hạ phàm, đã nằm mơ như vậy, nhất định là do thần linh muốn gửi gắm. Để bản đạo quan sát long mạch, điều tra rõ ràng nguyên nhân xong, sẽ tới bẩm báo Thánh thượng”.

Hoàng đế khẽ gật đầu. Hà Bạng không quen nghe những lời à ừ cho qua chuyện ấy, bèn thò tay định lấy ít trái cây trên bàn. Trang Thiếu Khâm vội vàng đập bốp lên tay nàng một cái, cái miệng nhỏ nhắn của nàng lập tức bĩu ra. Hoàng đế khẽ bật cười, với tay lấy một chùm vải đưa cho nàng.

Nàng đương nhiên cũng chẳng khách khí, thò tay ra nhận, hơn nữa còn vút vổ và hạt vải lung tung! Trang Thiếu Khâm không dám ở lại lâu, vội nói: “Việc đã như vậy rồi, chúng bản đạo xin được cáo lui trước”.

Hoàng đế ngẩng đầu lên nhìn Hà Bạng, giọng nói mang theo ý cười: “Đúng là nên cáo lui thật, nếu không chỉ lát nữa thôi ở đây sẽ có một đống hạt vải”.

Trang Thiếu Khâm cũng khẽ cười. Diệp Diễm vội kéo tay Hà Bạng đi ra ngoài. Trang Thiếu Khâm đang định lui xuống, thì Thánh thượng vẫn đang cúi đầu đọc sách đột nhiên nói: “Từ lâu đã nghe nói đỉnh khí của Dung tiên sư xinh đẹp vô cùng, giờ được gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền”.

Trang Thiếu Khâm hơi sững người, ngẩng đầu lên nhìn ông ta, nhưng ông ta lại xua tay nói: “Trẫm cũng mệt rồi, Quốc sư đi đi”.

Trang Thiếu Khâm hành lễ thêm lần nữa, trong lòng thoáng rét lạnh – Người này ở trong cung tuy nhìn có vẻ như không màng đến chuyện trong nhân gian, nhưng thực ra trong lòng không hề hồ đồ chút nào.

Mọi người ra khỏi hoàng cung, Dung Trần Tử dắt tay Hà Bạng, quả nhiên nàng đã quên sạch những chuyện không vui mấy ngày trước, giờ đang ôm lấy cánh tay hắn nói: “Tri quan, người ta vẫn muốn ăn vải”.

“Ừ”. Dung Trần Tử cẩn thận lau sạch hết nước vải còn sót lại trên tay và mặt của nàng: “Giờ đi mua luôn”.

Buổi tối, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, muốn thăm dò nơi long khí hội tụ của quốc đô.

Hà Bạng ngồi bên bàn ăn vải, Dung Trần Tử sắp xếp bùa chú cẩn thận đang định đi, thì Hành Chỉ chân nhân hỏi khẽ: “không dẫn bộ hạ cùng đi theo sao?”.

Dung Trần Tử lắc đầu: “Thân thể nàng ấy yếu ớt, không chịu được vất vả”.

Hành Chỉ chân nhân lại có nỗi băn khoăn của riêng mình: “Nhưng hung thủ giết chết Văn đại nhân vẫn còn chưa bắt được, giờ để bộ hạ ở lại đây, Tri quan không thấy lo lắng à?”.

Dung Trần nghĩ ngợi giây lát, rồi xoay người ôm Hà Bạng vào phòng, thay cho nàng một bộ quần áo mềm nhẹ tiện dụng hơn. Hà Bạng như một con cún liếm đi liếm lại lên cổ hắn. Hắn cẩn thận buộc dây áo cho nàng, chỉ cười nhẹ: “Đừng nghịch nữa”.

Qua quá nửa giờ Tí, đoàn người đã tới địa lao ở ngự hoa viên. Đến phía cuối, thì có một bức tường đá chắn trước mặt, dường như đến đây là cùng đường. Trang Thiếu Khâm đưa tay sờ lên bức tường đá, không thấy có cơ quan nào. Hai người mò mẫm suốt ba khắc, mà vẫn không thấy gì.

Dung Trần Tử ngồi xuống cẩn thận quan sát số bụi đất dưới chân tường, rồi đột nhiên nói: “Có thứ gì đó đã đi qua đây”.

Trang Thiệu Khâm cũng rất nghiêm túc nói: “Vật nào lại to gan như vậy, dám hút long khí, khiến quốc thể lung lay?”.

Hành Chỉ nhân nhân hơi mất tự nhiên, xoay đầu liếc nhìn Hà Bạng, vẻ mặt Hà Bạng vẫn như bình thường, dường như nàng căn bản chẳng biết chuyện gì cả.

Phía sau có một tên thái giám chường ẩn đi lên trước, tay phải nâng ngọc tử, cầm ngọc tử ấn mạnh xuống chỗ lõm trên bức tường đá. Bức tường vốn sừng sững không có gì kì lạ bỗng nhiên phát ra tiếng động rất khẽ, cát bụi xung quanh rơi xuống lả tả, một lúc lâu sau, bức tường đột nhiên từ từ được nâng lên. một luồng linh khí bức người lao tới, khiến cho tinh thần những người đứng gần bức tường đều được thanh tỉnh, ngay cả Dung Trần Tử cũng phải thốt lên: “Luồng long khí linh thiêng ép người thế này, xem ra sự xâm nhập của vật lạ, vẫn chưa gây ra ảnh hưởng gì quá lớn”.

Trang Thiệu Khâm cũng không dám chậm trễ, vội vàng hô hào mọi người tiến vào bên trong: “Để đề phòng địa khí thoát ra bên ngoài, nên cánh cửa này không được mở lâu, mau đi thôi”.

Đoàn người nối đuôi nhau đi vào, Hà Bạng đột nhiên dang cánh tay ra ngăn Ngọc Cốt đang bám sát ngay sau lưng mình lại, tranh thủ thời cơ lấy thịt khô thái lát từ trong túi của nàng ta ra, rồi khẽ nói: “Đến núi Trường Cương, tìm một người, rồi đưa hân ta tới đây”.

Ngọc Cốt vô cùng khó xử: “Chủ nhân, núi Trường Cương cách nơi này đến tận mấy ngày đường lận, nô tì...”.

Hà Bạng vỗ đầu: “Ta quên không dạy người thuật Viễn hành rồi, Dung Trần Tử cũng thật là, ta không dạy hân cũng không thêm dạy, hừ!”. Nàng móc từ trong ngực ra một chiếc khăn vi cá, đưa cho Ngọc Cốt: “Người mang theo cái này đi”.

Ngọc Cốt nhận chiếc khăn cá, nhưng nàng vẫn còn nghi ngờ: “Chủ nhân, người đó rốt cuộc là ai vậy? Tướng mạo thế nào? Núi Trường Cương rất rộng, làm sao nô tì tìm được?”.

Hà Bạng an tâm nói: “Người cứ đứng ở nơi cao nhất trên núi Trường Cương, hét to ‘đồ ngu xuẩn’, ai trả lời người thì chính là kẻ đó”.

Ngọc Cốt vừa xoay người trở ra, thì Dung Trần Tử liền phát hiện ra hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Hà Bạng vừa đẩy Ngọc Cốt đi vừa nói: “Để nàng ấy quay về lấy thịt khô cho ta!”.

Dung Trần Tử dắt tay Hà Bạng, giọng nói thoáng mang theo vẻ trách móc: “không được nhiều chuyện. Tình hình trong này còn chưa rõ ràng, để Ngọc Cốt quay về trước cũng tốt”. Ngọc Cốt không dám nói nhiều, liên tục gật đầu, xoay người đi ra khỏi địa đạo. Hà Bạng vẫn còn cảm thán: “đã từng thấy không ít người ngu, nhưng chưa thấy ai ngu đến vậy”.

Dung Trần Tử vỗ bốp một phát lên đầu nàng nói: “không được mắng người”.

Hà Bạng thò tay vào lấy nho khô từ trong chiếc túi càn khôn bên hông hân: “Người ta đâu có mắng nàng ấy”.

Đến phía sau bức tường đá khoảng tầm mười bước chân, tên thái giám chường ẩn không đi vào cùng mọi người nữa. Phía trước dường như có một con sông ngầm sâu không thấy đáy, phía trên có một cây cầu xích sắt, nhưng những tấm phản gỗ trên cầu đã bị lấy ra hết, chỉ còn chừa lại phần dây xích bằng sắt đã vô cùng han gỉ. Cũng may cả đoàn người đều có thân thủ bất phàm, nên chỉ thoáng chốc đã vượt qua được cây cầu, luồng linh khí càng lúc càng mãnh liệt. Trang Thiệu Khâm đi trước nhất đột nhiên dừng bước. Hà Bạng thò đầu ra khỏi sau lưng Dung Trần Tử, cũng không khỏi có chút bất ngờ. Đoàn người đi được một lúc khá lâu, nơi này đã dẫn ra khỏi hoàng cung, chỉ thấy trước mặt tự nhiên lại là một ngọn núi, phía trước ngọn núi là một vịnh nước trong vắt chảy róc rách, tôn lên thể núi xung quanh, quả đúng là cảnh rộng khát uống nước.

“Đây là... lẽ nào là đây là phần mộ tổ tiên của đương kim hoàng thất?”. Trang Thiệu Khâm dẫn mọi người đi về phía trước, đường trên núi nhỏ hẹp lại khúc khuỷu, bốn bề lập lờ ánh ma trời, trừ tiếng nước chảy ra, thì không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Dung Trần Tử dắt tay Hà Bạng, kinh ngạc nói: “Ai có thể ngờ được tổ lăng của hoàng thất đương triều lại được xây dựng ở một nơi giống thế này. Thế gian quả nhiên không có việc kì lạ gì là không có”.

Tất cả mọi người đều vô cùng cảm thán, từng ngọn núi từng phiến đá, nơi có phong thủy tốt hội tụ linh khí như ở nơi đây lại là do con người tạo ra, thêm vào đó đầm nước phía trước ngọn núi dùng linh khí để bổ sung cho địa khí bị thất thoát, thật không biết người đã xây dựng lên tổ lăng là kì tài phương nào.

Nhưng Hà Bạng lại đang nghĩ chuyện khác: “Tại sao Hoàng đế lại dễ dàng cho nhiều người chúng ta vào đây như vậy nhỉ? hắn ta không sợ chuyện này bị tiết lộ ra ngoài sao?”.

Hành Chỉ chân nhân cũng khá căng thẳng: “Vậy nên phải nhanh chóng tìm ra được nguyên nhân long khí bị thất thoát, rồi lập tức rời khỏi nơi này”.

Trong lúc nói chuyện đoàn người đã đến con đường dốc chính giữa, dọc hai bên đường đều là tượng thần thú được chế tác bằng ngọc, trong làn ánh sáng màu xanh đậm của đám ma trời, thấp thoáng trước mắt có một tấm bia đá. Dung Trần Tử lấy hộp phấn thơm mấy ngày trước Trang Thiếu Khâm tặng cho Hà Bạng ra, hắn mở hộp phấn, chất phấn nhỏ mịn vô cùng, rồi hắn khẽ thổi một hơi, mùi thơm lan tỏa trong không khí, phảng phất phiêu dật.

Lát sau, Dung Trần Tử đưa số phấn còn thừa lại cho Hà Bạng: “Linh khí lưu chuyển bình thường, địa thế cũng không có vấn đề gì. Xem ra phải xuống dưới nước xem thử rồi”.

không một ai lên tiếng, tất cả đều nhìn về phía nàng. Hà Bạng trốn sau lưng Dung Trần Tử cực kì tức giận: “Có nhầm không vậy, ta đã trốn ở đây rồi mà các người vẫn có thể nhìn ra được cơ à?”.

Dung Trần Tử khẽ cười: “Ta sẽ xuống, nàng phải ngoan ngoãn không được gây chuyện đâu đấy”.

Hà Bạng kéo hắn lại: “Bỏ đi, hừ!”.

Dung Trần Tử vẫn còn đang mãi quan sát địa thế gần đấy, thì Hà Bạng đã cởi hết quần áo chuẩn bị xuống nước. Da thịt trắng trẻo óng ánh trong làn ánh sáng màu xanh đậm của ma trời càng tôn lên vẻ mềm mại mượt mà không gì bì kịp. Đám đạo sĩ đứng bên cạnh há hốc mồm nhìn trân trối, còn đôi mắt của Trang Thiếu Khâm thì sắp lồi hểnh ra như một con ếch. Dung Trần Tử vừa quay đầu lại nhìn, lập tức sắc mặt hắn còn xanh hơn đám ma trời. hắn nhặt chiếc ngoại bào trên đất lên, bó chặt nàng lại, rồi đánh bốp nàng một cái, rồi nói: “không được cởi quần áo lung tung như thế”.

Hà Bạng lằm bằm lằm bằm đi xuống dưới nước, nàng vốn dĩ không định tìm kiếm gì hết, lại e sợ đầm nước sâu không thấy đáy này, nên lúng búng bơi một vòng mang tính tượng trưng, sau đó lại chậm chạp leo lên: “không có, không có gì hết”.

Nhưng đám đạo sĩ lại ngậy người ra nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn đến nỗi khiến trong lòng nàng phải chột dạ: “Sao nào? Lễ nào các người v nghi ngờ ta à?”.

Cuối cùng vẫn là Thanh Huyền khẽ nói: “Sư nương, nhìn đằng sau kia”.

Hà Bạng vừa quay đầu lại, thì nhìn ngay thấy một người, tóc đen dài, y phục đỏ, quyền rũ mà lại yêu tà, hiện giờ đang cười mà như không cười nhìn nàng. Hà Bạng nheo nheo mắt, rối rắm một lúc lâu, nàng vẫn muốn mình oan cho bản thân: “Ta không nhìn thấy hắn, hắn ở sau lưng ta, mà sau lưng ta làm gì có mắt, đúng không?”.

Dung Trần Tử liền kéo nàng tới phía sau lưng mình để bảo vệ, rồi lấy một quả táo từ trong túi càn khôn ra chặn luôn cái miệng của nàng lại. Trang Thiếu Khâm nhướn mày: “Thuần Vu Lâm? không... Người là Minh xà? Người thật là to gan, lại dám hút lấy long khí? không sợ gây ra lời kiếp [1] sao?”.

[1] Lời kiếp là một hình thức công nhận của trời đất, chỉ có trải qua được lời kiếp mới có tư cách thành thần tiên.

Thuần Vu Lâm ở trước mặt chỉ nhìn Hà Bạng, căn bản không coi đám người Đạo tông ra gì: “Quá khen rồi, các người tự nhiên lại muốn chạy tới đây tự tìm cái chết, lá gan cũng không nhỏ đâu”. hắn từ từ tiến đến, đột nhiên duỗi tay về phía Hà Bạng: “Chỉ là, tại sao lại dẫn theo cả bộ hạ nhà ta thế này”.

Hà Bạng trốn sau lưng Dung Trần Tử. Nàng vẫn đang gặm táo, nên nói chuyện cũng không được rõ ràng: “Đừng có qua đây, lá gan các người đều lớn cả, lá gan của ta bé lắm. Các người đã đụng mặt nhau ở đây rồi, nhất định sẽ đấu với nhau một trận kịch liệt. Các người cứ đánh đi, ta không quấy rầy đâu”.

Lời nói của nàng thô thiển, nhưng lại là sự thật. Các đạo sĩ bắt đầu lấy pháp khí ra, tay phải Thuần Vu Lâm bấm niệm khẩu quyết: “Cũng được, ta sẽ tiến các vị lên đường trước”.

Mắt thấy màn đại chiến như lửa cháy xém lông mày, Hà Bạng nhỏ hạt táo ra, rồi đột nhiên nói: “Khoan!”.

Đám đạo sĩ nhất tề đều quay đầu lại, ngay cả Thuần Vu Lâm cũng tạm thời hoãn việc niệm chú. Hà Bạng chùi tay lên người Hành Chỉ chân nhân cho thật sạch sẽ, rồi nói: “Ta cảm thấy, chúng ta vẫn còn thiếu một khâu nữa... là cái gì ý nhỉ? Đúng rồi, khi chính – tà đối mặt với nhau, không phải nên tranh luận với nhau trước, nói rõ ràng rành mạch đúng sai, để chứng minh rằng tà không thể thắng được chính. Rồi tiếp sau đó mới động thủ à?”.

Các đạo sĩ im lặng, cuối cùng Thanh Huyền ghé lại gần nàng, nói: “Sư nương, phe chúng ta toàn là những nhân vật đức cao vọng trọng, hoàn toàn không giỏi lĩnh vực tổn nước bọt này đâu. Hơn nữa, đối phương là một con rắn, người không thấy một đoàn Thánh sư đạo môn mắng một con rắn thì rất mất tư cách à? Huống hồ, hiện giờ chúng ta đang ý đông bắt nạt ít, thắng bại còn chưa phân, ngộ nhỡ trong lúc cãi nhau nói cho sướng miệng rồi, cuối cùng lại bị Minh xà sao chép lại, thì không phải mọi người sẽ bị mất mặt sao?”.

Hà Bạng vẫn không vừa lòng: “Vậy Minh xà, tại sao người cũng không nói?”.

Thuần Vu Lâm dịu dàng nhìn nàng, hồi lâu mới trả lời: “Thần sợ vào những lúc khẩn trương nghiêm túc như thế này, bệ hạ sẽ phì cười mất”.

Hà Bạng vẫn không cam tâm: “Trận đại chiến này, nhất định sẽ có thương vong. Ta thấy tốt nhất mọi người nên bàn giao lại di ngôn cho rõ ràng đi, à không! Tốt nhất là mỗi người viết một tờ di thư, sắp xếp hậu sự xong xuôi, cũng coi như là có đầu có cuối”.

Đến đây thì ngay cả Thuần Vu Lâm cũng đã nhìn ra: “Bệ hạ đang kéo dài thời gian, có phải muốn đợi ai đó không?”.

hắn cẩn thận lướt nhìn tất cả những người có mặt ở đây, nói: “Thần thật sự không thể nghĩ ra, hiện giờ trong Đạo tông, người còn có thể trông cậy vào ai?”.

Hà Bạng cũng hết cách: “Nếu như người thật sự hiểu kì đến vậy... thì cùng đợi với ta đi!”.

Nụ cười trên khuôn mặt Thuần Vu Lâm vẫn không tắt, giọng nói dịu dàng: “Bệ hạ đã đợi, thì sớm muộn gì người đó cũng sẽ đến. Vậy sao phải ngồi đợi không chứ?”.

Dứt lời, hắn liền niệm thần chú, lập tức toàn bộ số ma trời trong núi liền bùng sáng rực rỡ, đầm nước sâu hun hút phía trước dãy núi cuộn lên lẫn tẩn như nước sôi, sắt đá đều bị nung cho đỏ hồng. Hành Chỉ chân nhân gầm lên một tiếng giận dữ, xông lên đầu tiên. Trang Thiếu Khâm sử dụng một lá bùa màu bạc, cũng nổi gót lên theo. Dung Trần Tử xoa xoa đầu Hà Bạng, nhỏ giọng dặn dò nàng cẩn thận, rồi cầm kiếm lao tới. Trong cơ thể Hà Bạng có thiên phong linh tinh và thiên thủy linh tinh, chỉ nháy mắt đã ép nhiệt độ hạ xuống. Dù gì Minh xà cũng là mãnh thú hơn ngàn năm tuổi, tuy đã bị tổn thương nghiêm trọng trong trận chiến lần trước, nhưng giờ lại được bổ sung bằng long khí, nên pháp lực rất nhanh hồi phục lại như xưa. hiện giờ hắn có được bảy phần pháp lực lúc cơ thể sung mãn nhất, tự cho rằng đối phó với đám người trần mắt thịt của Đạo tông là chuyện dễ như trở bàn tay, nên không coi bọn họ ra gì. Nhưng Hà Bạng tu vi bất phàm, trong người lại có thiên phong, thiên thủy linh tinh, nên không thể khinh thường.

Hà Bạng ngồi trên tấm bia đá, chỉ khống chế nước, chứ không giúp gì. Nơi đây là hoàng lăng, long khí tràn đầy. Thuần Vu Lâm có thể mặc sức hấp thụ, nhưng nàng thì lại không được – Hấp thụ long khí chính là họa quốc, phạm là những thứ ảnh hưởng tới vận mệnh quốc gia, thì chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng tới hàng ngàn hàng vạn tính mệnh của nhân loại, thậm chí còn nghiêm trọng hơn nhiều so với thiên tai.

Đây không phải là chuyện có thể mang ra đùa giỡn. Những yêu quái bình thường nếu như đạo hạnh không đủ, thì ngay cả quý tộc hoàng thất cũng không thể lại gần được, nếu không nhất định sẽ bị long khí làm cho tổn thương. Còn đối với những yêu quái tu vi đã đạt đến cảnh giới cao nhất thì càng không muốn nhiễm phải long khí, để tránh gây ra thiên kiếp.

Hà Bạng còn lâu mới sợ long khí, nhưng hiện giờ bị mắc kẹt ở đây, Thuần Vu Lâm có long khí tiếp viện, nên cho dù nàng có đứng gần nguồn long khí vô tận này thì cũng không dám động tới, thứ có thể sử dụng được chỉ có cái đầm nước này thôi, thành ra lại lâm vào thế yếu. Thêm vào đó, Minh xà vốn là dị thú, tu vi trên vạn năm, nếu không phải trên người nàng có phong, thủy linh tinh, thì thật sự không đủ tư cách để đứng đây xem rồi.

Nàng lại mắng cho cái tên ngu xuẩn đó thêm một hồi, cuối cùng đành phải rút từ trong người ra một con ốc biển, nhẹ nhàng thổi một hơi. Thuần Vu Lâm đang ở chính giữa đường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên trở nên vô cùng giận dữ. Hắn không quan tâm đến những đạo sĩ đang ở xung quanh, mà nhún mình lao về phía Hà Bạng.

Cũng may là Dung Trần Tử vẫn luôn để mắt tới nàng, lập tức sử dụng một lá bùa trừ tà, rồi nhân lúc hắn đang bị ngăn lại liền ôm Hà Bạng tránh ra xa. Hà Bạng còn tiện tay móc trộm từ trong chiếc túi càn khôn của hắn mấy viên kẹo. Lúc ăn kẹo thì nàng không có cách nào thổi được ốc biển, nên Thuần Vu Lâm dường như cũng bình tĩnh lại được đôi chút. Đợi đến khi ăn xong kẹo, Hà Bạng lại thổi tiếp một hơi nữa, hắn liền đột nhiên quay đầu lại, bỏ men theo sợi xích sắt, cả người như không có xương. Hà Bạng thu vỏ ốc lại, chậm rãi lùi ra sau: “Thuần Vu Lâm”.

hắn ra sức lắc đầu, rồi đột nhiên tóm lấy một vị đạo sĩ, dùng sức xé người đó làm hai. Một màn mưa máu bắn ra tung tóe, mùi máu tanh kích thích hắn. Hắn liền tiến sát về phía Hành Chỉ chân nhân, một chưởng đánh văng ông ta xuống nước. Diệp Diễm hoảng sợ kêu lên một tiếng, Dung Trần Tử cũng thu kiếm lại định xuống cứu, thì Thuần Vu Lâm cũng đột nhiên lao theo xuống nước.

Người vẫn luôn khoanh tay đứng nhìn như Hà Bạng bỗng đứng bật dậy, tặc tặc lưỡi: “Ấy, Hành Chỉ không thể chết được”.

Nàng nhún người nhảy xuống nước. Năm ngón tay của Thuần Vu Lâm vừa mới chạm được vào Hành Chỉ, thì bất ngờ có một cơn sóng từ chính giữa đầm cuộn cuộn dâng lên. Hắn liếc nhìn Hà Bạng, nở nụ cười dịu dàng như nước. Hà Bạng đang trong lúc hoảng sợ, thì hắn đã nhảy vọt lên, nàng vừa mới kéo được Hành Chỉ chân nhân đến gần bên mình, thì bỗng nhiên toàn bộ đầm nước đông cứng lại thành băng.

Thuần Vu Lâm đứng ở bên trên, cách một lớp băng chạm vào nàng: “Bệ hạ, thiên phong linh tinh và thiên thủy linh tinh cố nhiên là uy lực vô cùng lớn, nhưng hai thứ này đều cần phải lưu động. Nếu là ở dưới biển sâu, có lẽ không ai có thể khống chế được nước. Nhưng nếu ở trong ao, hồ, đầm, thì ngàn vạn lần không được để bị mắc kẹt trong nước. Người điều khiển nước suốt ngàn năm nay, mà lại không hiểu được đạo lý này sao?”.

Hà Bạng bị bọc trong một khối băng, không thể động đậy gì được, pháp thuật thuộc mệnh phong cũng vì không có không gian nên cũng không thể thi triển. Nàng có thể làm tan một chút xú khối băng quanh người, nhưng phải làm tan đến bao giờ mới có thể di chuyển được đây?

Dung Trần Tử và mọi người thấy nàng không sao, trước liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau cũng chỉ có thể lo lắng suông mà thôi. Thuần Vu Lâm cuốn lấy Dung Trần Tử, ý rằng không giết được hắn thì sẽ không bỏ qua. Trang Thiếu Khâm dốc sức giúp đỡ, Diệp Diễm tu vi không bằng hai người họ, cuống đến độ không biết nên làm thế nào. Những người còn lại như Thanh Huyền, Trang Hạo Thiên còn không bằng nàng, hầu như không có sức chiến đấu.

Đương nhiên, Dung Trần Tử đối phó với Thuần Vu Lâm rất vất vả, suy cho cùng cơ thể của hắn vẫn là của người phàm, luận về pháp lực thì chẳng qua cũng chỉ là trong khoảng thời gian mười mấy năm, thực lực quả thật không cùng một đẳng cấp. Thuần Vu Lâm chậm chậm áp sát, giọng nói mang theo vẻ chế nhạo: “Loại người giống như ngươi, rốt cuộc thì bệ hạ thích người ở điểm nào chứ? Ngoại trừ thân thể với đồng thịt thơm ngon này ra...?”.

Dung Trần Tử sử dụng một lá bùa màu bạc, cẩn thận tung lên cao, rồi tiếp tục đấu với hắn thêm một trận nữa. Ở dưới lớp băng, Hà Bạng giãy giụa rất lâu cũng không thể nhúc nhích được, cuống quá bèn ngoác miệng khóc to: “Tri quan! Người ta mắc kẹt dưới băng đau sắp chết rồi đây này, hu hu hu...”.

Dung Trần Tử không thể chịu được khi thấy nàng khóc, liền dùng phong chưởng đuổi theo Thuần Vu Lâm, còn mình thì đứng lên mặt băng cúi người về phía trước, giáng một chưởng xuống, lực đạo vừa phải, lớp

hàn băng quanh người Hà Bạng bị đánh vỡ tạo thành một vết nứt rất nhỏ. Thuần Vu Lâm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được, lập tức đánh thẳng một chưởng xuống lưng hắn.

Dung Trần Tử cố nén một ngụm máu, lại giáng một chưởng nữa xuống dưới mặt băng, vết nứt lập tức lan rộng ra. Thuần Vu Lâm xuống tay đánh tiếp một chưởng nữa, lần này thì Dung Trần Tử phun thẳng ngụm máu tươi lên mặt băng.

Ánh mắt Thuần Vu Lâm giống như đang nhìn một món đồ chơi sắp chết: “Người có tài đức gì mà xứng sánh vai cùng nàng?”.

Khóe môi Dung Trần Tử vẫn còn vết máu tươi chưa khô, nghe thấy những lời đó hắn chỉ cười nhạt: “Tuy người đã tồn tại qua ngàn vạn năm, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một con dã thú sống ở chốn nhân gian mà thôi, sao có thể hiểu được tình cảm của loài người chứ?”.

Khe hở của vết nứt rất nhỏ, nhưng đối với Hà Bạng mà nói, một không gian bé xíu như vậy thôi cũng quá đủ rồi. Nàng sử dụng thuật Phong liệt phá tung mặt băng, vất vả trầy trật lắm mới kéo được Hành Chỉ ra khỏi khe băng nứt. Vừa kéo nàng lại còn vừa bất bình: “Tri quan, người ta vẫn là trai đấy nhé... một chết đi được, không được kì thị động vật”.

Thấy nàng không sao, khóe môi Dung Trần Tử khẽ nhếch lên: “Ừ”.

Thuần Vu Lâm cũng không để ý, ngược lại còn quay ra an ủi Hà Bạng: “Bệ hạ hà tất phải tức giận, chỉ lát nữa thôi, hắn sẽ trở thành một cái xác. Đến lúc ấy động vật cũng được, loài người cũng được, mà thần tiên thì cũng xong, có gì khác nhau đâu?”.

Hà Bạng ngồi xuống cạnh khe băng thở hổn hển: “Thế mà vẫn có đấy, Tri quan nhất định ngon hơn những thứ khác”.

Nụ cười của Thuần Vu Lâm càng dịu dàng hơn: “Vậy đến lúc đó, đợi thần chế biến thành thịt muối xong, sẽ mang tới thăm hỏi bệ hạ”.

Bỗng nhiên, Hà Bạng trở nên rất có khí phách: “Tên rắn thối, nếu người còn dám động vào Tri quan nhà ta, thì lát nữa ta sẽ mang người đi hầm canh!”.

Diệp Diễm cuồng quát: “Giờ đã là lúc nào rồi, cô vẫn còn tâm trí nói đùa à?”.

Hà Bạng ngửa hai tay nói: “Ta sai rồi, ta không nên tin vào cái tên ngu xuẩn ấy”.

Trang Thiểu Khâm sử dụng rất nhiều bùa chú, nên giờ cũng đã tiêu hao quá độ, nhưng vẫn ra sức ngăn cản Thuần Vu Lâm, giảm bớt áp lực cho Dung Trần Tử.

Hà Bạng nhảy tới bên cạnh Dung Trần Tử, duỗi tay ấn lên huyệt Thiên đột, Dung Trần Tử hơi giật mình, bỗng nhiên hắn cảm thấy tốc độ lưu chuyển của linh lực trong cơ thể bắt đầu tăng nhanh, một lát sau, hắn vừa hơi vận khí, thì cảm thấy linh lực trong cơ thể sung mãn vô cùng. Đến lúc quay đầu lại nhìn, Hà Bạng đã đứng sau lưng Trang Thiểu Khâm.

Thuần Vu Lâm nhẹ nhàng thở dài: “đã đến lúc này rồi mà người cũng không thay đổi lập trường sao? Bệ hạ”.

Hà Bạng hừ lạnh: “Đừng có lừa ta, rắn thối. Thuần Vu Lâm đã chết lâu rồi, người căn bản oán hận ta đến tận xương tủy, hiện giờ chẳng qua chỉ đang đợi giết hết bọn họ rồi sau đó sẽ giết ta mà thôi!”.

Nụ cười của Thuần Vu Lâm như một đóa hoa quỳnh: “Người vẫn luôn nghĩ như vậy sao? Bệ hạ”.

“Dù miệng người có phun ra được cả hoa sen, ta cũng sẽ không tin người đâu, hừ!” Hà Bạng đứng sau lưng Dung Trần Tử, Dung Trần Tử đang bận rộn lấy ra vài viên kẹo từ trong túi cần khôn cho nàng ăn, nàng ngậm trong miệng. Tay phải của Thuần Vu Lâm thấp thoáng xuất hiện tia sáng đỏ: “Vậy thì... tạm thời chỉ có thể mạo phạm bệ hạ thôi”.

hắn từng trải hơn Hà Bạng rất nhiều, biết rõ dùng cách nào hiệu quả nhất để đối phó với nàng. Hà Bạng chậm chậm lùi về phía sau, Dung Trần Tử đứng chắn trước mặt nàng, thân hình vững chắc như một ngọn núi. Dừng khí của Hà Bạng cũng được tăng lên không ít: “Chết tiệt, ta còn lâu mới sợ tên rắn thối như người. Mà sao cái tên ngu xuẩn đó vẫn chưa tới cơ chứ...?”.

Nàng đang lầm bầm mắng, thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp, một giọng nói từ rất xa truyền tới: “Bệ hạ? Bệ hạ? Hì hì hì hì, ta đã quay trở lại rồi đây bệ hạ!”.

Hà Bạng vừa nghe thấy, lập tức ngoác miệng mắng to: “Cái tên ngu xuẩn nhà ngươi, hấp thu thiên hỏa linh tinh mà mất đến hơn nửa năm trời!”.

Mọi người đều ngược mắt lên nhìn, nhưng lại chỉ nhìn thấy một con rắn đang lắc đầu vẩy đuôi bò tới. Nó giờ to cỡ cái thùng đựng nước, nền xanh lục vân đen, tuy rằng thân thể to khỏe, nhưng lại vô cùng linh hoạt. Đó chính là con rắn ba mắt con đã cho Hà Bạng mượn mệnh hồi trước. Nó trườn đến bên cạnh nàng, dụi dụi đầy thân thiết: “Bệ hạ, hì hì, bệ hạ, người ta nhớ người chết đi được. Lâu rồi không gặp, dung nhan của bệ hạ người vẫn như xưa, xinh đẹp như tiên nữ trên trời, kiều diễm như hoa đào nở, béo tốt tựa như hai người...”.

Hà Bạng dùng dùng nổi giận, nhắc chân đạp nó: “Người mới béo tốt tựa như hai người, cả nhà người mới béo tốt như hai người! Người là đồ rắn chết tiệt, đồ rắn thối tha, đồ rắn rách nát... Mau xông lên cho lão tử!”.

Nhìn thấy Thuần Vu Lâm, con rắn cũng cảm thấy hơi rờn rợn: “Nhưng nhưng, nhưng, nhưng... bệ hạ, ta vẫn còn hơi sợ hãi thì phải làm thế nào?”.

Lần này, Hà Bạng thật sự đạp thẳng lên người nó: “Vậy thì người đi chết đi!”.

Từ phía sau, Ngọc Cốt chạy đến thở hồng hộc, thêm vào đó cả người toàn bụi đất, váy áo xộc xệch, nhếch nhác vô cùng, nói: “Chủ nhân, người nói không sai, nó thật sự đúng là một tên ngu xuẩn... Nô tì nói dùng khăn lụa vì cá quay về, nó lại cứ đòi công nô tì! Kết quả là suốt cả đoạn đường nó đánh rơi nô tì đến sáu lần...”.

Mọi người đều phá lên cười.

Thuần Vu Lâm từ từ lùi về sau một bước, ánh mắt mang theo vẻ do dự: “không thể nào, thân xác của ta một khi đã chết, thì thiên hỏa linh tinh cũng sẽ tự hủy, sao có thể...”.

Hà Bạng dương dương tự đắc: “Vốn dĩ là sẽ phải tự hủy, nhưng lúc ấy bị bắn vào trong thiên nhân của người, ta đã phát hiện ra linh lực của thiên thủy linh tinh và thiên phong linh tinh có thể tạm thời nuôi dưỡng để nó không chết. Vừa khéo lại hứa giữa con rắn này sẽ giúp nó tu được thành hình người nội trong vòng năm mươi năm, thành ra lại hời cho nó. một con rắn ba mắt như nó vốn dĩ không thể chỉ hấp thu thiên hỏa linh tinh không được, nhưng lại có thịt từ thân xác người làm thức ăn, nên đã có thể sống được đến giờ”.

Thuần Vu Lâm đột nhiên hiểu ra: “Người vẫn luôn che giấu nó là dùng để đối phó với ta?”.

Hà Bạng nằm bò lên vai Dung Trần Tử, thò tay lấy trộm đồ ăn trong túi càn khôn của hắn: “Thân thể thần tiên của ta bị bỏng bởi thiên hỏa linh tinh, phải mất mấy tháng mới có thể hồi phục lại được. Trong khoảng thời gian đó, nếu tiết lộ nó ra ngoài, nhất định sẽ khiến những kẻ khác tranh cướp để đoạt báu vật, như vậy nó sẽ không thể sống được. Dùng nó để đối phó với người ấy à... chẳng qua chỉ là mài dao mà thôi, chứ không muốn đối phó với ai cả. Nhưng ta đã từng bảo người hãy đi đi, nếu người đã không đi, thì đương nhiên ta phải tìm nhà cho người trở về rồi”.

Thuần Vu Lâm cụp mi mắt xuống, giọng nói mong manh như gió thổi: “Là nơi chôn thân sao?”.

Hà Bạng nhét một viên nứt hoa quả vào miệng, rất lâu mới nói: “Cứ coi là như vậy đi”.

Con rắn ba mắt con hấp thu thân thể của Minh xà vương, lại có thiên hỏa linh tinh trong người, nên chí ít cũng có được bốn phần công lực lúc Minh xà đang sung mãn nhất, lại có thêm cả đám người Hà Bạng và Dung Trần Tử. hắn đã hoàn toàn không có cửa thắng nữa rồi.

Dung Trần Tử thở phào nhẹ nhõm, thò tay vào túi càn khôn lấy ra một viên thuốc trị thương, lúc đưa vào trong miệng mới phát hiện ra đó là kẹo đường.

Có thêm con rắn ba mắt, cục diện trận chiến trong nháy mắt liền đảo chiều, nhưng Hà Bạng lại có suy nghĩ khác: “Nếu ở đây có thêm một thần thú bảo vệ, thì nhất định có thể kéo dài được quốc vận”. Nàng nhìn về

phía Thuần Vu Lâm, ánh mắt sâu thẳm: “Sau hơn một trăm năm, tà khí trên người ngươi cũng sẽ bị long khí hòa tan hút hết đi, đến lúc đó sẽ lại tìm cho ngươi một nơi khác để đi”.

Nhưng Thuần Vu Lâm lại đột nhiên trở nên cuồng loạn: “không! Ta thà chết còn hơn”.

Dung Trần Tử thấp giọng than: “Nó bị phong ấn đến sợ rồi, nhưng mọi chuyện có nhân thì ắt phải có quả, đây cũng chính là ác báo do tự nó gây ra”.

“không, các ngươi đừng có mơ!”. Giọng nói của hắn rất nghiêm trọng, sau đó, hắn lao về phía Dung Trần Tử, chiêu nào chiêu nấy như đòi mạng kẻ khác. Tu vi của Dung Trần Tử tuy rằng không bằng hắn, nhưng tiến lùi lại có trật tự, nên nhất thời hắn cũng không thể làm gì được. Con rắn ba mắt dần dần đến chỗ khe nứt trên mặt băng, thiên hỏa linh tinh trong cơ thể nó trong nháy mắt đã làm mặt băng tan ra, dòng nước trong đầm lại bắt đầu chảy.

Thuần Vu Lâm bị ép xuống nước. Hà Bạng không nhanh không chậm theo ở đằng sau. Dung Trần Tử ở đằng trước dẫn đường: “Quốc vận sẽ không ngừng làm tiêu hao long khí, một khi long khí đã cạn, thì lúc ấy triều đình sẽ bị sụp đổ. Nơi đây nhất định có một chỗ tiếp xúc với địa khí, hãy giam nó vào trong đó, cái huyết này sẽ nhanh chóng làm tiêu hao linh lực của nó thôi. Nó là thần thú thượng cổ, kéo dài quốc vận thêm năm mươi năm nữa là chuyện không có gì phải lo”.

Dưới nước là một mảng tối đen, Hà Bạng lấy ra một viên trân châu chiếu sáng, mọi người ép Thuần Vu Lâm lùi về phía chân núi, thì nhìn thấy có một chỗ dòng nước đang đập dềnh, đầm nước vốn không có sóng to gió lớn gì thì giờ giống như mặt biển, không ngừng nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Con rắn ba mắt đang muốn đuổi theo Thuần Vu Lâm, thì dòng nước bỗng trở lên xao động, Hà Bạng vốn là sinh vật dưới nước, nên rất miễn cảm khi ở trong nước. Nàng lắng tai nghe một lúc, rồi đột nhiên nói: “Mặt đất có biến”.

Mọi người nhất loạt quay người nhìn nàng, nàng ngẩng đầu lên quan sát: “Xảy ra chuyện gì vậy? Nơi này đang chìm xuống”.

Sắc mặt Trang Thiếu Khâm đại biến, lập tức đi lên trước kiểm tra. Con rắn ba mắt cũng hoảng hốt: “Bệ hạ, vậy phải làm thế nào với hắn?”.

Hà Bạng bắt đầu thấy hơi run: “không đúng, nơi này có điều cổ quái, mau chạy thôi!”.

Dung Trần Tử dắt tay nàng, Trang Thiếu Khâm bảo vệ Diệp Diễm, ngay cả Minh xà con trong lúc hỗn loạn cũng đang công Ngọc Cốt. Cả đám người lao lên khỏi mặt nước, bên trên lại vô cùng yên tĩnh tất cả đều không hề thay đổi, ngay cả mặt nước cũng không mấy may gợn sóng. Dung Trần Tử nhìn Hà Bạng: “Áo giác?”.

Hà Bạng biến về chân thân, ngâm mình xuống dưới đầm nước, hồi lâu lại hóa trở về hình người: “không, nơi này thật sự đang chìm xuống!”.

Mọi người liền chạy đi chạy lại, nhưng xung quanh càng lúc càng nóng, đầm nước bắt đầu sôi lên sùng sục. Hà Bạng khổng chế nước giảm sức nóng, nhưng nhiệt độ vẫn tăng cao đến mức người bình thường không thể nào chịu nổi. Hà Bạng có thể cảm nhận được dòng chảy, nàng nhìn quanh: “Dung nham”.

Lời vừa thốt ra, mọi người đều tái mét mặt: “Nơi này có núi lửa ư?”.

Hà Bạng lắc đầu: “Đây là do con người làm, lúc lăng tẩm chìm xuống đã có sinh vật sống thoát ra ngoài chạm vào nó. Quy mô không lớn lắm, nhưng tất cả số sinh vật sống bị giết chết bên trong quá nhiều. Cơ quan nhất định sẽ không phá hủy lăng mộ, nên giờ chúng ta mới có thể chạy thoát trở về địa lăng, tạm thời không chết. Chỉ là tòa lăng mộ này không biết lúc nào thì sẽ nâng lên lại như trước, không biết chúng ta sẽ còn bị mắc kẹt ở đây bao nhiêu năm. Cũng không biết trong lăng mộ này còn có cơ quan bẫy ngầm nào nữa không?”.

Bên trong càng lúc càng nóng, có thể nhìn thấy dung nham đỏ rực đang chảy xuống xung quanh.

một vài người mồ hôi vã ra như mưa, đột nhiên có người hét lên chói tai, Hà Bạng quay đầu lại nhìn, thì thấy sợi dây xích sắt chỗ Diệp Diễm đang đứng bỗng nhiên đứt rồi, thì ra Thuần Vu Lâm ở đằng sau đã đuổi tới. Chiếc vòng nhật trong tay hắn đã chặt đứt sợi dây xích, còn vòng nguyệt trong tay trái của hắn

trực tiếp tấn công Diệp Diễm. Diệp Diễm vốn không phải là đối thủ của hắn, giờ lại nhất thời không để ý kĩ, nên lập tức rơi thẳng xuống dưới. Hà Bạng bỗng nhiên vươn tay ra, nắm được cổ tay của Diệp Diễm, tay phải bấm niệm khẩu quyết ngăn chiếc vòng nguyệt đang xé gió lao tới.

Thời gian quá gấp, nên nàng chỉ kịp kết một lớp sóng nước. “Ầm” một tiếng chiếc vòng nguyệt đã phá vỡ được lớp sóng ấy, lập tức tay phải của nàng bật máu. Nàng cắn răng, vẫn tóm chặt lấy cổ tay Diệp Diễm không buông. Chỉ trong một khoảng thời gian như vậy thôi, cũng đã quá đủ để Dung Trần Tử và Trang Thiếu Khâm đuổi tới cứu viện rồi. Thân thể của Hà Bạng vốn yếu ớt, tay trái đang nắm chắc lấy cổ tay Diệp Diễm, bỗng vang lên một tiếng xương gãy giòn tan. Diệp Diễm hoảng sợ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hà Bạng đang cắn môi, hai tay nắm chặt lấy nàng, lực đạo như muốn vặn gãy cổ tay nàng.

Ngọc Cốt ở sau lưng Hà Bạng vội vàng quăng chiếc khăn vi cá xuống, tay phải của Diệp Diễm nắm chặt lấy nó, Ngọc Cốt liền kéo được nàng lên. Hà Bạng nghiêng rằng, trên trán toát mồ hôi lạnh. Dung Trần Tử kéo nàng chạy thẳng về phía trước, nham thạch nóng chảy đỏ rực chỉ trong chốc lát đã bắt đầu dâng lên, càng lúc càng tiến gần đến sợi xích sắt. Cả đoàn người cho dù thân thể có nhẹ như chim én, nhưng đối với sợi xích sắt han gỉ này mà nói thì chẳng khác nào sức nặng ngàn cân.

Hà Bạng tập trung số nước dự trữ trong cơ thể mình, Động thủy đưa mọi người đến cửa ra, nhưng lúc đến được chỗ lối ra, mới phát hiện chỗ đó đã bị nham thạch bao phủ từ lâu.

Hà Bạng không còn cách nào khác lại dùng nước hạ nhiệt độ xuống, Dung Trần Tử và Trang Thiếu Khâm cũng chẳng có thời gian đâu mà đuổi giết Thuần Vu Lâm nữa. Dung Trần Tử ôm nàng: “Đây không phải lối ra. Lẽ nào nó xoay tròn rồi chìm xuống?”.

Lúc này, sắc mặt Hành Chỉ chân nhân cũng rất nghiêm trọng: “Lối ra đã bị xoay đến chỗ khác rồi chẳng? Giờ làm cách nào tìm được đây?”.

Hà Bạng là người không thể xác định được phương hướng, giờ lại càng hỗn loạn. Dung nham càng lúc càng nhiều, cách sợi dây xích càng lúc càng gần. Khí nóng bốc lên, Hà Bạng Động thủy ba lần nữa, trong bốn phương thì đông, tây, nam, đều không có. Nàng thở hổn hển, lượng nước trong cơ thể cũng đã không đủ để di chuyển được nhiều người như vậy nữa rồi, nàng nói: “Chạy về hướng bắc”.

Nhiệt độ quá cao, mọi người đều là người trần, giờ phút này có thể tỉnh táo được đã là chẳng dễ dàng gì. Minh xà con công mọi người chạy về hướng bắc, tình cảnh này quá nguy kịch, ngay cả Hành Chỉ chân nhân cũng không kìm được hét lên một tiếng.

Lối ra phía bắc đã ở ngay trước mắt, xung quanh quả nhiên không có dung nham, nhiệt độ bên trong đã quá cao, cao đến nỗi mọi người đều tưởng rằng cánh cửa trước mắt là ảo giác, thuật pháp của Minh xà con thuộc mệnh hỏa, nên vẫn có thể chịu được. Nó công đám người Hành Chỉ chân nhân, Ngọc Cốt, Thanh Huyền lao tới con đường trên hành lang. Hành Chỉ chân nhân vốn đã bị thương, nên giờ rất yếu, Dung Trần Tử đưa ông ta ra khỏi hành lang, Trang Thiếu Khâm cũng đưa Diệp Diễm và mấy tên đệ tử theo sau. Dung Trần Tử quay người lại đưa tay về phía Hà Bạng, Hà Bạng liền vô tình giơ lên tay, thì bỗng nhiên khuỷu tay truyền tới một cơn đau tê tái, tay nàng mất hết sức lực, cả người đột nhiên rơi thẳng xuống dưới. Dung Trần Tử kinh hãi đến hồn bay phách tán: “Tiểu Hà!”.

Hà Bạng cũng bị dọa át hết hồn vía, đầu ngón chân của nàng vẫn còn hơi nhúc nhích, muốn sử dụng thuật Phong truyền, nhưng bỗng nhiên eo lưng căng lên, rồi được một vật nào đó ôm vào lòng. Dung Trần Tử đuổi tới trong nháy mắt nhưng lại sợ ném chuột vỡ bình hoa, nên không dám hành động: “không được làm hại đến nàng ấy!”.

Hà Bạng quay đầu lại, thì nhìn thấy Thuần Vu Lâm. Mái tóc dài của hắn rối bời, dáng vẻ thảm hại, nhưng hắn vẫn khẽ nở nụ cười: “Sao lại không cẩn thận như vậy chứ, bệ hạ”.

Hà Bạng lại há miệng ra khóc hu hu, cửa địa đạo đã nhìn thấy ngay trước mắt rồi, vậy mà nàng lại không ra được. Dung Trần Tử lòng nóng như lửa đốt: “Người muốn thế nào đây? Bất luận là gì đi nữa, trước tiên ra khỏi đây đã!”.

Thuần Vu Lâm đứng trước cửa địa đạo, bọt khí của dung nham xung quanh không ngừng bốc lên. Thuần Vu Lâm chăm chú nhìn Hà Bạng đầy ảm áp, chậm rãi lau sạch nước mắt trên hai má nàng: “Đừng khóc”.

Dung nham dưới chân đang cuộn tới, Hà Bạng không dám nhúc nhích. Thuần Vu Lâm ôm nàng quay lại, giọng nói dịu dàng: “Những điều người nói đều đúng cả, giờ ta đã chẳng có cửa thắng được Đạo tông. Nhưng những năm tháng vô tận chốn cổ mộ buồn tẻ này, nếu có bề hạ bầu bạn lâu dài, thì cũng chẳng vấn đề gì nữa”.

Hà Bạng khóc to: “Tri quan, Tri quan cứu ta đi! Ta không muốn bị nhốt lại đây, ở đây chẳng có thứ gì ăn cả!”.

Bàn tay nắm chặt thanh kiếm của Dung Trần Tử run lên: “Thả nàng ấy ra, người muốn thế nào ta đều đồng ý”.

Bước chân của Thuần Vu Lâm vẫn không ngừng lại: “Ta chẳng muốn thế nào cả, thế gian này vốn kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, đã là kẻ yếu rồi, thì biết yêu cầu điều gì đây?”.

Thể chất của Hà Bạng quá yếu, khoảng cách lại gần như vậy, nên không ai dám có hành động gì. Nàng khóc lóc bị thương trong lòng Thuần Vu Lâm. Cả người Dung Trần Tử run lên, đột nhiên một luồng ánh sáng vàng rực ngưng tụ lại trên huyệt Bách hội của hắn, luồng sáng đó lao thẳng về phía Thuần Vu Lâm. Thuần Vu Lâm còn chưa kịp phản ứng thì thân thể bỗng trở nên tê dại, mất đi ý thức.

Mọi người đang ở cửa địa đạo chỉ nhìn thấy thân hình cứng nhắc của Dung Trần Tử ôm lấy Hà Bạng, rồi rơi xuống. Con rắn ba mắt con lao tới đỡ được cả hai người, đưa đến con đường trên hành lang. Chỉ thoáng chốc trong ánh mắt Trang Thiếu Khâm trào lên nỗi niềm bi thương cùng cực – Phàm là người trong Đạo tông thì đều biết, trong tất cả các linh khí, long khí là thứ mãnh liệt nhất, mọi linh khí khi đứng trước mặt nó đều sẽ bị nó hòa tan nuốt chửng. Mà hồn phách, lại là thứ yếu ớt nhất trong tất cả linh khí. một khi hồn phách rời khỏi cơ thể khi đang ở trong luồng long khí, thì không lâu sau sẽ bị nó hòa tan thành hư ảo.

Động tác của Dung Trần Tử cứng đờ, hắn ôm lấy Hà Bạng đặt ở cửa địa đạo, ghé sát vào tai nàng khẽ nói: “Nhà Hạ chia thiên hạ thành chín châu, cứ một châu thì đúc thành một đỉnh, nên cửu đỉnh tượng trưng cho thiên hạ. Cho nên đỉnh khí chính là thứ bảo vật rất quý giá, rất quý giá, còn quý giá hơn cả mạng sống nữa”.

Hoàng lăng dần chìm xuống, dòng dung nham ngăn cản tất cả mọi thứ, trong tầm nhìn chỉ còn sót lại luồng khí nóng đang bốc lên đỏ rực. Ánh mắt của Thuần Vu Lâm trước mặt cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn, thần thức của hắn rất nhanh đã quay lại, con rắn ba mắt dùng đuôi cuốn Hà Bạng cách xa khỏi người hắn, rồi phun một luồng lửa nóng dồn hắn đang từ trước cửa địa đạo lùi về phía trong dung nham.

Trang Thiếu Khâm cũng sử dụng bùa chú từng bước từng bước ép sát, Diệp Diễm đỡ Dung Trần Tử dậy, hoảng sợ vô cùng: “Sư ca!”.

Về mặt Dung Trần Tử đờ đẫn, dường như hoàn toàn vô cảm đối với tất cả mọi chuyện xảy ra xung quanh. Điều Hành Chỉ chân nhân quan tâm đến nhất đương nhiên là Minh xà vương, giọng nói của ông ta đầy vẻ khó hiểu: “Thân thể thật sự của hắn thuộc mệnh thủy, thuật pháp lại thuộc mệnh hỏa, theo lý mà nói thì thủy hỏa không thể dung hòa được mới đúng. Sao lại có thể điều chỉnh thủy hỏa, tương hỗ với nhau không chút ảnh hưởng như vậy được?”.

Hà Bạng ngây người đứng đó, dường như hồn vía đã bay mất, Hành Chỉ chân nhân tóm chặt lấy hai bả vai nàng: “Bệ hạ? Bệ hạ? Giờ không phải là lúc bị thương đâu, xà vương nhất định phải bị tiêu diệt, nếu không một khi thoát ra khỏi đây rồi, nội công của nó sẽ được khôi phục, bao công lao của đạo môn sẽ tan thành bong bóng mất”.

Hà Bạng đờ đẫn nhìn Dung Trần Tử, tiếng khóc của Diệp Diễm khiến người khác như đứt ruột đứt gan. Rồi bỗng nhiên khóe miệng của nàng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười: “Sao nó có thể chạy thoát được? Sao bao công sức lại thành bong bóng chứ? Ta không sợ trời tru đất diệt, thì hà cớ gì lại phải e sợ tên yêu ma tai họa này?”. Nàng nhìn Dung Trần Tử, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Ta chỉ sợ một câu nói băng quơ của chàng, sẽ nhốt ta suốt ngàn vạn năm, khiến ta từ nay về sau, không thể quay về dưới biển khơi của mình được nữa”.

“Hải hoàng bệ hạ?”. Hành Chỉ chân nhân khẽ thở dài: “Xin hãy tạm gạt bỏ bi thương sang một bên, Dung Trần Tử sẽ không hi sinh vô ích đâu”.

Cuối cùng, Hà Bạng ngược lên nhìn ông ta, ánh mắt thông minh trong veo nhiễm theo cái lạnh lẽo của đông giá: “Ông mới hi sinh, cả nhà ông đều hi sinh, cả hộ cả tịch nhà ông đều hi sinh”.

Hành Chỉ chân nhân sợ nhất là lúc tính tình nàng thất thường như thế này, không phân biệt đâu là bạn đâu là thù, liền lập tức đỡ dành: “Là bản đạo nói năng không đúng, nói năng không đúng... nhưng...”.

không đợi ông ta nói tiếp, Hà Bạng bỗng nhiên lại nhẹ nhàng nói: “Nhưng những lời ông nói đều có lí, thiên địa vô cực, năm tháng dài lâu, vẫn còn vô số thời gian để bị thương. Hà có gì phải vội vàng ngay lúc này”.

Lúc trước Thuần Vu Lâm bị nguyên thần của Dung Trần Tử lao tới, nên cũng bị long khí làm tổn thương. Nhưng chỉ dựa vào con rắn ba mắt và Trang Thiếu Khâm thì sức lực của hắn vẫn có thể cầm cự được.

Tay phải Hà Bạng khẽ nắm lại, một cột băng từ từ hiện lên trong không trung, Thuần Vu Lâm dốc sức ngăn cản Trang Thiếu Khâm và con rắn ba mắt, nhưng vẫn đủ sức cười khê: “Bệ hạ muốn giết ta sao?”.

Hà Bạng thả vào bên trong một viên huyết trân châu, nàng không trả lời, bàn tay trắng nõn khẽ vung lên, cột băng mang theo gió, khí thể sấm vang chớp giật rạch không trung lao tới. Thuần Vu Lâm mượn thể nước làm chậm tốc độ cột băng đang bay tới, chỉ lát sau đã tóm được cột băng trong tay, rồi dùng lực bóp nát nó ra: “Dung Trần Tử vốn tự tìm đến cái chết, bệ hạ hà tất phải để ý tới? Giờ nguyên thần của hắn đã hết, sao Đạo tông có thể tha thứ cho bệ hạ được? Quay về bên cạnh ta đi”.

Hà Bạng nhìn chăm chăm vào hắn, đột nhiên cười nhạt, cánh môi hồng hào của nàng hé mở, giọng nói rõ ràng: “Minh xà, thật ra từ trước tới giờ Thuần Vu Lâm không hề yêu Hà Phán”. một Thuần Vu Lâm vẫn luôn nho nhã ăm ắp bỗng nhiên trở nên cuồng loạn, ánh mắt Hà Bạng mang theo vẻ thương hại sâu sắc: “hắn chỉ trúng pháp thuật của ta thôi”.

“không!”. Khuôn mặt Thuần Vu Lâm đột nhiên hiện lên sự đau đớn khôn xiết, thuật pháp thuộc mệnh hỏa không thể thích ứng được với thân thể thật sự thuộc mệnh thủy, chẳng qua hắn chỉ dựa vào ý thức còn sót lại của Thuần Vu Lâm để không chế nước, duy trì sự cân bằng cho cả hai. Nhưng nay thần thức của Thuần Vu Lâm đang đứng trên bờ vực của sự sụp đổ, hắn đau đớn không chịu nổi, liều mạng chịu một nhát kiếm của Trang Thiếu Khâm lao về phía Hà Bạng. Hà Bạng không hề tránh né, trên tay phải lại xuất hiện một cột băng nữa, khoan thẳng vào giữa trái tim hắn. Lực đạo đó kéo hắn lùi về sau mấy bước, thủy hỏa trong người hắn kích động lẫn nhau, đau đớn khôn cùng: “Tiện nhân, ta phải giết ngươi, giết ngươi!”.

Hà Bạng lại ngưng kết thêm một cột băng nữa, giọng nói lạnh lẽo: “Sao ta phải yêu thương một pháp thân chuyên để bồi dưỡng cho ngươi chứ? Chẳng qua là sợ con đường phía trước có nhiều biến cố, nên mới khiến hắn cam tâm tình nguyện quyến luyến mình mà thôi. Nếu có một ngày ta và ngươi trở thành kẻ thù, bất luận là thắng hay thua, ta cũng có được một con đường sống”.

Thuần Vu Lâm gào lên một tiếng thê lương, máu trong người hắn bắt đầu bùng cháy, ngọn lửa thiêu đốt xuyên qua cả cơ thể hắn, ánh sáng bắn tung tóe ra bốn phía. Hà Bạng mím môi, cột băng thứ ba tiếp tục đâm thẳng người hắn, con rắn ba mắt cũng phun thêm một ngọn lửa nữa, khiến hắn không thể đứng vững, nhất thời ngã nhào xuống dưới dòng dung nham.

Trước mắt Hà Bạng đột nhiên trở nên mờ lung, nàng sải bước lao tới nắm chặt lấy tay Thuần Vu Lâm. Nhiệt độ trên bàn tay hắn nóng đến đáng sợ, từng giọt từng giọt lệ châu rơi xuống cổ tay, và gò má hắn. Thuần Vu Lâm ngẩng đầu lên, máu tươi trên người bốc cháy bùng bùng: “Người khóc ư?”.

Tay của Hà Bạng bị trật khớp nên đã mất đi cảm giác từ lâu, nhưng trái tim nàng cũng đã không còn tri giác nữa, nàng chỉ biết tóm chặt lấy hắn như thế này thôi, khuôn mặt thậm chí vẫn còn mang theo nụ cười nhẹ nhàng: “Đúng vậy, nước mắt của ta không đáng giá, một ngày ta khóc ba lần, mỗi lần chảy đến nửa lít, từ lâu khóc đã trở thành thói quen rồi”.

Thuần Vu Lâm vẫn cười: “Cũng phải nhỉ, chỉ là không biết tại sao, nước mắt của người... khụ khụ, còn nóng hơn cả máu của thần”.

Nhiệt độ quá cao, hạt trân châu trong cơ thể hắn bùng một tiếng rồi nổ tung, cả người bốc cháy thành một ngọn lửa sáng rực rỡ. Hà Bạng vẫn nắm chặt tay hắn, bàn tay ấy vẫn thon dài mềm mại như xưa. Trong tiếng khóc nức nở của Ngọc Cốt, Trang Thiếu Khâm chạy tới, dùng sức gỡ năm ngón tay của nàng ra, nên

bàn tay ấy cũng rơi xuống dòng dung nham đang cuộn cuộn phía dưới. Hà Bạng chậm chậm siết chặt năm ngón tay lại, trong lòng bàn tay chỉ còn lưu lại hơi nóng hầm hập xé tim gan.

Cửa địa đạo truyền đến một ồn trăn động, con rắn ba mắt ngậm lấy Dung Trần Tử, công Ngọc Cốt, Diệp Diễm và mọi người ra sức chạy thoát ra phía lối ra. Trang Thiệu Khâm dắt tay Hà Bạng chạy theo phía sau. Hà Bạng quay đầu lại nhìn dòng dung nham cháy đỏ rực phía xa, có một vài thứ như bị móc ra khỏi trái tim, đầm đìa máu tươi lưu lại ở phía sau.

Địa đạo từ từ chìm xuống, hần... hần cũng trở thành quá khứ mất rồi.

16. Chương 16 – Hoàn

Chương 16: Hương tan chấn lạnh ngọn đèn tàn

Cùng là một người, nhưng sẽ không bao giờ đem đến cho người cùng một nỗi đau.

Khi chàng làm tổn thương người hết lần này đến lần khác, vết thương rồi sẽ thành quen, cảm giác sẽ trở nên tê liệt, bất luận là bị chàng làm tổn thương bao nhiêu lần, thì nó sẽ mãi mãi không bao giờ đau đớn bằng lần đầu tiên.

Núi Lãng Hà, Thanh Hư quan.

Mộc phù dung lại nở hoa khoe sắc khắp triền núi.

Gió thổi trước tiểu viện hơi lạnh, Hà Bạng cầm một chiếc áo choàng khoác lên người Dung Trần Tử, sau đó dựa vào hần: “Tri quan, hoa sau núi nở nhiều lắm, bông nào bông nấy đều rất đẹp. Nhưng năm nay ta rất ngoan, không hái một bông nào hết”.

Nàng không ngớt lải nhải bên tai hần: “Con suối sau núi năm nay trong vô cùng, ta chẳng qua cũng chỉ ném xuống đó có một hòn đá thôi, vậy mà ông già ấy đã chạy tới mắng cho ta một trận, chàng cũng chẳng thêm giúp người ta”.

“Ta đã dùng cổ hoài mộng nhìn lên Đạo trời vô số lần, nhưng nó không chịu nói cho ta biết kết quả. Các trang đằng sau hoàn toàn để trống. Có lẽ muốn ta phải lựa chọn, nhưng làm gì có lựa chọn nào tốt chứ. Dù sao ta cũng không thể bỏ đi được”. trên chiếc ghế dựa bên bằng tre đặt cạnh nàng, Dung Trần Tử nằm bất động, không nói không rằng. Hà Bạng ôm chặt lấy hần, hôn lên khóe môi hần: “Gió nổi lên rồi, chúng ta vào phòng thôi”.

Dung Trần Tử không may có chút phản ứng nào, Hà Bạng sử dụng thuật Phong truyền đưa hần quay về phòng ngủ, đỡ hần nằm lên giường. Bên ngoài có tiếng bước chân càng lúc càng gần, không lâu sau Vu Diễm chân nhân đi tới. Phía sau ông ta không biết là cao nhân ẩn sĩ tìm được ở chốn danh sơn thắng cảnh nào. Lúc bước vào phòng, dường như ông hoàn toàn không thèm nhìn đến Hà Bạng, tự mình dẫn người tới bắt mạch cho Dung Trần Tử.

trên người Dung Trần Tử đang có bệnh, nên Diệp Diễm tạm thời chủ trì. Vu Diễm chân nhân cũng không thể trở về phủ Động Thiên được, mái tóc ông càng lúc càng bạc thêm, sống lưng vốn dĩ thẳng tắp nay cũng còng hẳn xuống. Bậc trưởng bối đầy uy nghi, giờ giống như một ông lão đang sắp gần đất xa trời. Vị ẩn sĩ mà ông đưa đến cũng không tìm ra cách chữa trị nào có hiệu quả, Hà Bạng cũng chẳng vì thế mà thất vọng, vẫn ngày ngày ở bên cạnh hần trông nom.

Diệp Diễm cũng thường xuyên đến, một là tới thăm Dung Trần Tử, hai là tới nói chuyện cùng Hà Bạng. Nhưng Hà Bạng không khóc lóc cũng chẳng ồn ào, bình tĩnh đến mức đáng sợ, khiến Diệp Diễm muốn nói những lời nói an ủi khuyên nhủ cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ngược lại Hà Bạng còn an ủi nàng: “Trước đây, mọi việc chỉ cần khóc một lúc thôi, thì sẽ có người ra tay giải quyết hộ. Nhưng giờ khóc mất linh rồi, đành phải tự mình ra tay thôi. Ta hiện chẳng bận tâm chuyện

gì hết, vì có chuyện xảy ra nghĩa là sẽ có điều phải khiến mình phải lo lắng, nên mong rằng chúng ta sẽ không có chuyện gì hết”.

Tin Dung Trần Tử gặp nạn đã lan truyền ra ngoài rất nhanh, vô số yêu quái nghe được tin này lập tức hành động, lao tới vì thịt thần tiên. Vu Diễm chân nhân muốn thông báo để toàn bộ Đạo tông tới cứu, nhưng tới ngày hôm sau tất cả đám yêu quái đều không dám manh động thiếu suy nghĩ nữa.

Hà Bạng treo một con xà yêu nghìn năm tuổi trước sơn môn của Thanh Hư quan, mổ phanh bụng nó ra, căng da thịt nó bằng một cái thẻ trúc, rồi dùng một cái thìa cạo toàn bộ nội tạng từng muôi từng muôi một cho đến hết, cứ cạo như thế suốt hai ngày liền. Tiếng gào thảm thiết của xà yêu đã khiến vô số yêu ma phải kinh hãi, linh khí của nó bắt diệt, kêu rên liên tục bốn ngày mới từ từ chết. Xác rắn khô đét như một cành cây khô treo trước sơn môn, có tác dụng hơn hẳn bất kì một loại bùa chú trừ yêu nào, từ đó không con yêu quái nào dám tiến thêm một bước nữa.

Dân chúng trong trấn Lăng Hà lại càng nể đến hơn, thỉnh thoảng có thiện nam tín nữ đến xin được vào thăm Dung Trần Tử, đương nhiên Diệp Diễm đều khéo léo từ chối hết. Nhưng mọi người vẫn đổ xô tới, nhiều người trong thôn còn sắm bài vị trường sinh của Dung Trần Tử, sớm hôm cúng bái.

Hà Bạng cự tuyệt sự giúp đỡ của đạo môn, cũng đuổi hết đám quan binh mà Trang Thiếu Khâm phái tới để bảo vệ cho Thanh Hư quan đi. Thanh Hư quan sừng sững bất động, vẫn thường xuyên tiếp đón hướng dẫn khách hành hương. Tất cả vẫn như bình thường ai làm bổn phận của người nấy.

Đạo môn đột nhiên xảy ra biến cố lớn, khó tránh khỏi việc chia rẽ, Vu Diễm chân nhân gắng sức khống chế đại cục, nhưng dù sao tuổi tác của ông cũng đã cao, rất nhiều chuyện quả thật lực bất tòng tâm.

Sau khi Minh xà vương chết, tộc Minh xà trở thành rắn mất đầu. Hà Bạng tìm đến Hành Chỉ chân nhân, vào thẳng vấn đề, không chút quanh co lấp liếm: “hi Minh xà xảy ra chuyện, lưu lạc chốn nhân gian đã liên lạc với ông đầu tiên, chứng tỏ ông là người uy tín nhất, đáng tin cậy nhất trong số bọn chúng. hiện tộc Minh xà chia năm xẻ bảy, một khi để người trong Đạo tông phát giác ra, thì e rằng sẽ gây ra họa tiêu diệt cả tộc”.

Nàng quá bình tĩnh, nên Hành Chỉ chân nhân không dám động vào nàng, nói: “Xin bệ hạ cứ nói thẳng”.

Hà Bạng lật chén trà trên bàn của ông ta lên nói: “Ông hãy ra mặt, tiến cử con rắn ba mắt làm xà vương, thống nhất toàn tộc Minh xà lần nữa”.

thật ra, trong lòng Hành Chỉ chân nhân đã sớm đoán được ra, nhưng ông ta vẫn thấy có điểm khó xử: “Bệ hạ, bản đạo cũng sẽ nói thẳng. Con rắn ba mắt... À, tuy hiện giờ thực lực của Minh xà đã lớn mạnh, công lao trong trận chiến vừa rồi là không thể phủ nhận, nhưng lại không có lai lịch sư phụ truyền dạy. Bản đạo sợ rằng...”.

Hà Bạng giơ tay ngăn ông ta lại: “Nó sẽ báỉ ta làm sư phụ, nội công tâm pháp cũng là từ môn hạ của ta, còn những thứ tài nghệ khác đều do Trang Thiếu Khâm Quốc sư truyền thụ”.

Hành Chỉ chân nhân lập tức hiểu ra: “Bản đạo cảm tạ bệ hạ”.

Hôm sau, Hà Bạng ban cho con rắn ba mắt cái tên Hà Vi, cùng Trang Thiếu Khâm và Hành Chỉ chân nhân triệu tập toàn bộ tộc Minh xà đến. Tư cách và kinh nghiệm của con rắn ba mắt này tuy rằng mỏng, nhưng trước nó có Hành Chỉ chân nhân ra sức tiến cử, sau có Hà Bạng làm hậu thuẫn, giữa có Trang Thiếu Khâm bảo đảm, thêm vào đó lập được đại công trong việc tiêu diệt Minh xà vương, đám Minh xà nhao nhao tới góp sức, nên toàn tộc Minh xà tạm thời đã được ổn định.

Con rắn ba mắt lên làm xà vương, nhưng vẫn vô cùng dốt. Nó thường dùng đuôi câu vài con cá, rồi mang chút quà ấy đến hiếu kính Hà Bạng. Chỉ là gần đây khẩu vị của Hà Bạng không tốt, ngay cả ngừ cũng không được ngon, nó mang cái gì đến cũng rất khó khiến nàng vui lòng.

Còn Vu Diễm chân nhân một cây chống nhà chằng vững, nên cuối cùng cũng quyết định tạm thời để Trang Thiếu Khâm dẫn dắt đạo môn. Uy danh của Trang Thiếu Khâm tuy không bằng Dung Trần Tử, nhưng giờ địa vị của hắn lại rất cao, nên mọi người trong đạo môn cũng không dám dị nghị gì.

Ban đêm, hương hoa quế phiêu diêu khắp trong núi.

Hà Bạng chuyển Dung Trần Tử đến bên ao nước, còn mình thì ngâm mình dưới ao. Trong tiểu viện không có ai, nàng bèn dứt khoát cởi giày tháo tất của Dung Trần Tử ra rửa chân cho hắn.

“không biết tại sao trước đây lúc ở bên cạnh chàng luôn cảm thấy cực kì buồn ngủ, nhưng giờ chàng không thêm để ý gì tới ta nữa, ta tuy cũng vẫn cực kì muốn ngủ, nhưng lại không ngủ được. Có lúc ta nghĩ thật ra khi đó ta nên nhảy luôn xuống dòng nham thạch chết đi cho rồi, vì những ngày tháng như thế này thật sự quá đáng sợ. Mà điều đáng sợ nhất chính là ta phát hiện ra mình ngay cả dừng khí rồi đi ta cũng chẳng có”.

Dung Trần Tử vẫn không nói gì. Hà Bạng sợ hắn lạnh, nên lau khô chân cho hắn xong, lại cẩn thận đi tất xỏ giày lại cho hắn. Xỏ mãi xỏ mãi, xỏ đến khi cả người nàng lại dính sát vào lòng hắn: “Tri quan, hôm nay trăng thật là tròn”. Nàng kéo cánh tay Dung Trần Tử lại vòng qua ôm lấy eo mình, ánh trăng khê lay động, gió đêm thổi đưa những cánh hoa rụng bay la đà. Hà Bạng phúi những cánh hoa rơi trên áo hắn, lại ghé sát vào tai hắn thủ thủ: “Lão đạo sĩ, chàng mà không tỉnh lại nữa, ta sẽ cắn rồi ăn luôn lỗ tai chàng đấy?”.

Dung Trần Tử vẫn thờ dờ nhìn ánh trăng đang trút mặt đất, còn Hà Bạng thật sự liếm liếm lên lỗ tai hắn: “Ta cắn thật nhé?”.

Dung Trần Tử hoàn toàn không có chút động tĩnh nào. Hà Bạng liếm một hồi lại không khỏi thở dài: “Trước kia lúc chàng không cho ta ăn, nên ta lại càng muốn ăn, ngày nào cũng muốn ăn. Giờ chàng để mặc ta ăn lúc nào cũng được, thì ta lại chẳng thể cắn được miếng nào”.

một tiếng động khe khẽ vang lên, nàng quay đầu lại, thì nhìn thấy Trang Thiếu Khâm đang chậm rãi bước tới: “Trời lạnh rồi, đưa sư huynh về phòng đi”.

Hà Bạng làm ồ trong lòng hắn không muốn động dậy: “Quần áo chàng mặc dày lắm, không phải lo đâu”.

Trang Thiếu Khâm hạ giọng thở dài, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Tiểu Hà, nếu như... ta nói là nếu như thôi, sư huynh mãi mãi không tỉnh lại nữa, vậy thì nàng định làm thế nào?”.

Hà Bạng áp mặt vào lồng ngực của Dung Trần Tử: “Ta có thể làm thế nào chứ? Ngoan ngoãn đợi thôi. Nếu không một ngày nào đó chàng tỉnh, phát hiện ra... A, Tri quan của Thanh Hư quan thay người khác rồi, chủ sự đạo môn cũng đổi người rồi, ngay cả đỉnh khí cũng không thấy nữa... chẳng phải sẽ vô cùng thâm sao?”.

Trang Thiếu Khâm nghe vậy cười khổ: “Nàng cũng thật là...”.

Giọng nói của Hà Bạng rõ ràng như ánh trăng: “Cho nên ta phải ngoan ngoãn ở bên cạnh chàng, đợi chàng tỉnh lại, nhìn thấy sư huynh, sư muội, đệ tử của chàng đều còn đây, Thanh Hư quan vẫn còn đây, Đạo tông bình an vô sự và thấy ta... cũng vẫn còn ở đây”.

“Nàng đã nghĩ vậy rồi, thì ta cũng không khuyên nhủ thêm nữa”. Trang Thiếu Khâm lại bắt mạch cho Dung Trần Tử thêm lần nữa, rất lâu sau mới nói: “Sau này có cần gì, thì phái người đưa tin cho ta”.

Hà Bạng ừ một tiếng, rồi quay đầu lại nhìn hắn: “Người muốn trở về hoàng cung?”.

Trang Thiếu Khâm gật đầu: “Ta biết nàng muốn nói gì. Hoàng thượng thân là người trong hoàng tộc, nhất định là biết rõ huyền cơ của cơ quan trong hoàng lăng, ông ta cố ý sắp xếp để chúng ta và Minh xà đồng quy vu tận. Nhưng ta nhất định phải ở bên cạnh ông ta, để đảm bảo rằng đạo môn ta được bình an vô sự. Chỉ có chính bản thân chúng ta được an toàn, thì mới có thể làm được càng nhiều việc tốt uôn dân”.

Hà Bạng nhướng nhướng mày, nhưng cũng không phản đối: “Người biết số đơn thuốc các thuật sĩ kê cho Tri quan chứ? Có biết tại sao tất cả đều không có chút mảy may chuyển biến tích cực nào không?”.

Trang Thiếu Khâm thấy khó hiểu: “Tại sao?”.

Hà Bạng ngẩng đầu lên, ánh trăng rót vào trong đôi mắt nàng, sáng lấp lánh: “Bởi vì ta đâu có cho chàng uống thuốc”.

Ánh mắt Trang Thiếu Khâm sắc nhọn như dao: “nói tiếp đi”.

“Nguyên thần của Tri quan bị long khí làm tổn thương, mọi linh khí bổ sung vào cơ thể đều sẽ bị long khí nuốt hết, linh khí càng tràn đầy, thì hồn phách của chàng sẽ càng suy nhược. Ta đã rút cạn linh khí có trong người chàng ra rồi”.

không một từ ngữ nào có thể diễn tả được vẻ mặt trầm tư lo lắng của Trang Thiếu Khâm: “Chẳng trách, ta lại không cảm giác được sự lưu chuyển của linh lực trong cơ thể sư huynh. Nhưng không có linh khí chống đỡ, thân thể của huynh ấy sẽ ngày càng yếu đi, nếu không tìm được cách giải quyết, thân thể của huynh ấy sẽ chết rất nhanh”.

“Năm đó, yêu kiếp của Thuần Vu Lâm như lửa xém lông mày, nhưng chỉ một bát máu từ tim của Tri quan mà có thể hoãn đến vô hạn. Bởi, chính huyết mạch thần tiên đã trung hòa yêu khí, khiến Đạo trời không thể phát giác ra được. Nay, nguyên thần của Tri quan bị long khí làm tổn thương, dù có nuôi dưỡng nó ở trong cơ thể chàng bằng cách nào đi nữa thì cũng rất khó để hồi phục lại như ban đầu. Tuy đương kim Thánh thượng không phải là minh chủ, nhưng cũng là bậc quân vương được Đạo trời chọn lựa. Nếu có thể lấy được một bát máu từ tim của ông ta...”.

Sắc mặt Trang Thiếu Khâm đại biến: “Ý nàng là...”.

Hà Bạng nhìn thẳng vào mắt hắn: “hiện giờ trong cơ thể Tri quan không có bất kì luồng linh khí nào, nên hoàn toàn có thể dung nạp được máu rồng. Khi máu rồng di chuyển trong cơ thể của chàng, long khí cũng sẽ dễ dàng sử dụng, vì thế không những không gây tổn hại gì tới chàng, mà còn rất có lợi cho chàng nữa”.

Về nghi ngờ hoảng sợ trong mắt Trang Thiếu Khâm dần dần nhạt đi, vẻ vui mừng lộ ra: “Ý kiến hay. Chỉ là Thánh thượng... sợ rằng sẽ...”.

Hà Bạng không mấy may do dự, nói: “sẽ chết. Lần trước diện kiến ta quan sát thấy ông ta khí hư huyết nhược, đến tu vi của Dung Trần Tử mà bị lấy một bát máu còn suýt nữa mất mạng, huống hồ là ông ta”.

Trang Thiếu Khâm đứng bật dậy: “Ông ta chết thì cứ việc chết, vì sư huynh, thì không cần phải bận tâm nhiều chuyện như vậy”.

một tay Hà Bạng tóm lấy bả vai hắn, cánh tay ấn hắn ngồi xuống: “Chẳng lẽ ngươi định trực tiếp vật ngã ông ta ra, khoét một lỗ ở ngực rồi lấy máu chắc?”.

Ánh mắt Trang Thiếu Khâm nhìn đầy chăm chú: “Cho nên?”.

Tay Hà Bạng khoác lên đầu vai hắn từ từ dùng sức: “nói cho ông ta biết, long khí của hoàng lăng đã làm tan chảy nguyên thần của Minh xà, tuy rằng linh khí của nó đủ để kéo dài quốc vận thêm năm mươi năm nữa, nhưng vì có những luồng tà khí khác hòa lẫn vào bên trong long khí, nên từ nay về sau, vương triều của ông ta nhất định phải lấy đức để bù lại”.

Trang Thiếu Khâm thắc mắc: “sự việc đúng là vậy, nhưng nếu bẩm báo đúng sự thật... ông ta nhất định lệnh cho bọn ta nghĩ cách hóa giải. Chuyện đó thì có liên quan gì đến chuyện lấy máu từ trong tim?”.

Hà Bạng thu tay lại, vòng qua ôm lấy thắt lưng Dung Trần Tử, nói: “Làm thế nào để hóa giải tà khí trong long khí?”.

Trang Thiếu Khâm suy nghĩ hồi lâu nói: “Tà khí lẫn lộn trong long khí, lại không thể làm long khí tiêu tan được, thì sao có thể diệt trừ được tận gốc tà khí?”.

Hà Bạng gật đầu: “Chuyện hoàng lăng lần trước nhất định là có người hiến kế giết dây Hoàng đế mà ra. Trong cung có không ít cao nhân thuật sĩ đứng không?”.

Trang Thiếu Khâm trầm ngâm: “Ừ, Thánh thượng là người mộ đạo, thuật sĩ tu đạo ở trong cung rất nhiều”.

Hà Bạng cảm thấy nhiệt độ trên người Dung Trần Tử hơi giảm xuống, liền vội vàng đỡ hắn dậy, Trang Thiếu Khâm liền khiêng hắn vào phòng ngủ, đợi sắp xếp ổn thỏa xong, Hà Bạng mới nói: “Chỉ cần bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng, chỗ nào không biết thì cứ thẳng thắn thừa nhận là không biết”.

Đầu óc Trang Thiếu Khâm vẫn mờ mịt, nhưng chỉ cần có thể cứu được Dung Trần Tử, thì hắn nhất định phải thử: “Được”.

Hai ngày sau, Trang Thiếu Khâm quay về hoàng cung, bẩm báo rõ chuyện này với Hoàng thượng. Hoàng thượng đã nhiều lần hỏi kế sách giải quyết, hần cũng đành thật thà bẩm báo, khiến Hoàng thượng rất không hài lòng. Sang ngày thứ ba, có một thuật sĩ hiến kế cho Hoàng thượng, nói rằng mình có cách điều hòa tà khí trong hoàng lăng, nhưng cần phải dùng năm trăm đồng nam đồng nữ, thực hiện lễ tế máu.

Trang Thiếu Khâm nghe được tin này, trong lòng vô cùng khiếp sợ, vô số đạo sĩ trong cung cũng ra sức can gián, nhưng lại không ai có cách nào hay hơn. Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ, lên án Trang Thiếu Khâm và những người khác một hồi, rồi ra lệnh cho các châu phủ hiến đồng nam đồng nữ. Trang Thiếu Khâm tức giận, liền cười kiêu trở về trong Thanh Hư quan ngay trong đêm.

Lúc ấy, Hà Bạng đang bón nước cho Dung Trần Tử uống, thấy vẻ mặt hần đầy giận dữ, chỉ thản nhiên hỏi: “Sao vậy?”.

Trang Thiếu Khâm đón lấy bát nước trong tay nàng, uống hết nửa bát trước rồi mới nói: “Đúng là tên vua tầm thường. Ông ta nghe lời tiểu nhân gìm pha nịnh nọt, muốn dùng năm trăm đồng nam đồng nữ làm lễ tế máu. Tuy rằng linh hồn đồng nam đồng nữ sạch sẽ, nhưng toàn là những người vô tội gặp phải họa chết chóc, lẽ nào lại không sinh ra oán hận chắc? Oán hận dung nhập vào trong long khí, thì có khác gì tà khí chứ?”.

Hà Bạng cười khê: “Người đường đường là Quốc sư, việc có danh sách của hơn mấy trăm bậc cha mẹ của đám đồng nam đồng nữ đó, có lẽ cũng không khó lắm nhỉ?”.

Trang Thiếu Khâm có chút do dự: “Hà Phán, ta hiểu tâm trạng muốn cứu sư huynh của nàng. Nhưng dù gì cũng là mấy trăm mạng người. Nếu như sư huynh biết được chuyện này, tuyệt đối sẽ không để chúng ta hi sinh hơn mấy trăm mạng người để cứu huynh ấy đâu. Ta có thể dễ dàng tiếp cận được ông ta, giết ông ta lại càng dễ như trở bàn tay, chi bằng...”.

“Im miệng!”. Hà Bạng đỡ Dung Trần Tử nằm xuống, đắp chăn cẩn thận cho hần: “Có được cái đầu của ông ta vốn là chuyện hết sức đơn giản, nhưng người có biết trong Đạo trời ai ra tay giết chết chân long thiên tử sẽ phải gánh tội gì không? Người có thể sẽ bị chìm vào con đường súc sinh, từ nay về sau không thể làm người được nữa! Nghe đây, trong số cha mẹ của những đứa trẻ bị hiến tế, hãy chọn lấy một người khỏe mạnh, to gan, kiếm ngày sinh tháng đẻ của nó, rồi dẫn nó tới đây cho ta là được”.

Trang Thiếu Khâm vẫn còn lo lắng: “không được làm loạn, một khi bị phát giác, sẽ trở thành trọng tội bị tịch thu gia sản giết sạch cả gia tộc đấy”.

Hà Bạng nheo mắt nhìn hần: “Ông ta có thể bắt rồi giết sạch tất cả số trai có ở trong nước hay sao?”. Trang Thiếu Khâm hoàn toàn bó tay: “Ta không đùa với nàng đâu”.

Hà Bạng đẩy ra hần ra khỏi cửa: “đi mau, đi mau, dài dòng quá!”.

một tháng sau, trong cung bắt ép hơn mấy trăm đồng nam đồng nữ, khiến tiếng oán thán của dân chúng vang lên khắp nơi. Ba ngày sau, vào một buổi tối, Thánh thượng bị ám sát. Có người đã dùng một thanh trúc nhỏ, vót nhọn, đâm xuyên qua tim ông ta, ông ta chết do mất nhiều máu quá. Thậm chí vị cung phi ngủ ngay bên cạnh ông ta, cũng không nhìn thấy hung thủ.

Trong cung tình cảnh hỗn loạn, còn trong Thanh Hư quan vẫn yên tĩnh như trước.

Diệp Diễm bước vào phòng ngủ của Dung Trần Tử, phát hiện Ngọc Cốt đang đỡ Dung Trần Tử, còn Hà Bạng thì đang bón canh cho hần. Bát canh màu sắc rực rỡ như máu, khiến nàng không khỏi tò mò sán lại gần: “Đây là thứ gì vậy?”.

Hà Bạng cười hì hì xua nàng ra xa: “Là thuốc đấy, lẽ nào ta lại hại chàng chắc?”.

Diệp Diễm đặt bát canh ngọt trong tay sang một bên, đôi mắt nàng vẫn còn sưng đỏ: “Gần đây ta rất hay làm mơ thấy sư ca, cũng thường nhớ lại rất nhiều chuyện cũ trước kia. Huynh ấy đột nhiên thành ra thế này, ta cảm thấy trời đất đều trở nên u ám. Phán Phán, cô vẫn ổn chứ?”.

Hà Bạng bón từng thìa từng thìa một cho Dung Trần Tử: “Ổn thì sao? Mà không ổn thì thế nào?”.

Diệp Diễm quay đầu lại nhìn nàng: “Phán Phán, ta sợ, ta thật sự rất sợ! Sư phụ chết rồi, Vu Diễm chân nhân càng lúc càng tiêu tụy, trông ông ấy như sắp rang khô bản thân mình đến nơi. Nhị sư huynh vẫn muốn

trở về hoàng cung, trong lòng huynh ấy chỉ có quyền vị Quốc sư thôi! Nếu như Vu Diễm chân nhân cũng... Vậy sau này Thanh Hư quan phải làm thế nào?”

Hà Bạng quay đầu lại nhìn nàng, lúc trước nàng cũng được coi là cô gái cao ráo đầy đặn, nhưng giờ lại gầy gò mỏng manh đi nhiều quá, ánh mắt cương nghị thuở ban đầu nay tràn ngập vẻ bất lực và lo lắng. Nàng tu đạo, nhưng từ khi sinh ra đã được yêu thương chiều chuộng, tuy không giống những cô gái bình thường được nuông chiều dung túng khác, nhưng cũng chưa từng gặp phải biến cố nào. Thậm chí khi Tử Tâm đạo trưởng quy tiên, mọi việc đã có Dung Trần Tử và Trang Thiếu Khâm toàn quyền sắp xếp, nàng chỉ phụ trách chuyện bị thương thôi.

Hà Bạng đặt chiếc bát xuống, chậm chậm ôm lấy bả vai nàng: “Tri quan sẽ tỉnh lại thôi, trong lòng Thiếu Khâm cũng có các người mà, Thanh Hư quan nhất định sẽ bình an vô sự. Đừng sợ gì cả”.

Diệp Diễm ở trong lòng nàng, nước mắt đột nhiên tuôn ra như suối – Nàng lo lắng nhiều thứ lắm, mà trái tim thì quá nhỏ, không thể chứa được nhiều như vậy: “Nếu như lúc đó cô không cứu ta, tay của cô sẽ không bị sao hết, cô sẽ không bị rơi vào tay Minh xà. Sư ca cũng sẽ không xảy ra chuyện! Đều là tại ta! Tại sao lúc ấy ta không rơi luôn xuống dưới cơ chứ, nếu như ta rơi xuống thì sư ca sẽ không sao cả!”.

Hà Bạng nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, giọng nói dịu dàng: “không ai được rơi xuống hết, chúng ta đều phải sống”.

Đây là lần đầu tiên Diệp Diễm lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt người khác, mà lại là trước mặt một người như Hà Bạng. Nàng thoát ra khỏi cái ôm của Hà Bạng, lau sạch nước mắt, giọng nói nghẹn ngào: “Phán Phán, có lúc ta thật sự nghi ngờ tình cảm cô giành cho sư ca là giả vờ, nhưng có những lúc, ta lại sợ cô đang gượng cười, nên nỗi niềm đau khổ vào trong lòng mình”.

Hà Bạng cười khê, lại bưng bát canh lên, tiếp tục bón cho Dung Trần Tử. Ngọc Cốt đứng ở bên cạnh không hài lòng, nói: “Sao người lại có thể nói như vậy, những chuyện chủ nhân nhà nô tì làm cho Tri quan, có việc nào là không đích thân tự tay làm chứ? Vu Diễm chân nhân ngày nào cũng mắng mỏ chủ nhân, người đã không quan tâm thì thôi, lại còn hoài nghi chủ nhân nữa”.

Hà Bạng khê đá nàng ta một cái, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng: “Diễm Diễm, hiện giờ ta là Nội tu mạnh nhất trong toàn yêu giới, còn Hà Vi được thừa hưởng huyết mạch thần thú thượng cổ, lại có thiên hỏa linh tinh, thực lực hiện giờ chỉ kém Giang Hạo Nhiên một chút thôi. Nó là đồ đệ của ta, trong cơ thể còn có viên trân châu của ta, nên tuyệt đối sẽ không dám làm trái ý ta đâu. Chỉ cần nó vẫn ở trong tay ta, thì yêu giới sẽ không xảy ra chuyện gì hết. Những người có tài trong Đạo tông hiện không nhiều, dù lão già đó có chết đi chẳng nữa, thì Đạo tông cũng sẽ không đảo lộn được đâu. Trang Thiếu Khâm còn ở trong cung thì đạo môn sẽ còn tiếp tục giữ được thể thượng phong. Tất cả đều chẳng có gì thay đổi cả. Đừng sợ!”.

Ngữ khí của nàng không chút sợ hãi, lại phóng khoáng tự nhiên vô hình trung khiến lòng người được trấn an rất nhiều. Diệp Diễm hít một hơi thật sâu, rồi đột nhiên gạt đầu thật mạnh: “Ừ”.

Về sau, Hà Bạng bắt đầu thức khuya dậy sớm, ngày nào cũng bận rộn thu thập tinh hoa của nhật nguyệt, tích trữ linh khí. Có khi suốt mấy ngày liền Diệp Diễm không nhìn thấy bóng dáng nàng đâu, đến Vu Diễm chân nhân cũng cảm thấy sự tồn tại của nàng mỏng manh đi rất nhiều, ngay cả việc muốn mắng nàng một trận để trút giận cũng phải đi tìm mất nửa ngày.

Chưa được mấy hôm, thì trong cung truyền tới tin Hoàng đế bị ám sát, quốc đô giới nghiêm, Trang Thiếu Khâm cũng không dám tùy ý đi lại. Mãi cho đến cuối tháng Mười, tân đế mới đăng cơ, vì muốn lấy lòng dân, nên đã tiếp thu những lời can gián của đám người Trang Thiếu Khâm, thả năm trăm đồng nam đồng nữ bị bắt ép lúc trước về nhà. Chuyện cúng tế hoàng lăng cũng coi như đã kết thúc.

Tháng Mười một, Trang Thiếu Khâm tranh thủ lúc rảnh rỗi quay về Thanh Hư quan một chuyến, Diệp Diễm vẫn còn giận hờn, nên hẳn chỉ có thể đi tìm Hà Bạng. Hà Bạng thấy hắn tới thì rất vui: “Thiếu Khâm, người nhìn xem khí sắc của Tri quan có phải khá hơn rất nhiều rồi không?”.

Trang Thiếu Khâm bắt mạch cho hắn, chỉ cảm thấy nguyên thần trong cơ thể đã tràn đầy hơn so với trước rất nhiều, không khỏi có chút mừng rỡ: “Hi vọng sư ca sớm tỉnh lại”.

Hà Bạng dính sát lấy cánh tay Dung Trần Tử, ánh mắt lấp lánh như nước: “Nhất định sẽ tỉnh lại”.

Nhưng Trang Thiếu Khâm vẫn còn muốn hỏi một chuyện khác nữa: “Nàng... rốt cuộc nàng làm cách nào để lấy được máu từ tim của tiên hoàng?”.

Hà Bạng lau tay và mặt cho Dung Trần Tử xong, đưa khăn mặt cho Ngọc Cốt rồi đáp: “Rất đơn giản. Ta báo mộng cho cha của một đứa bé, nói với hắn rằng nếu như tân đế kế vị sẽ đại xá khắp thiên hạ, con trai của hắn cũng sẽ được cứu. Tiện thể cho hắn một ống trúc, dạy hắn ta một câu thần chú ẩn thân. Hắn ta cũng rất thông minh, sử dụng thần chú ẩn thân đột nhập vào hoàng cung, giết chết hoàng đế, ta chỉ tiện tay lấy một bát máu từ tim ông ta thôi”.

Trang Thiếu Khâm cũng thảm toát mồ hôi: “Hà Phán, thật ra có một chuyện ta vẫn muốn hỏi”.

Hà Bạng không mấy may để tâm: “Hỏi đi”.

“Lần trước, Hoàng thượng nằm mơ thấy đàn kiến cắn con rắn, có phải là do nàng giở trò không?”.

Hà Bạng nhìn hắn một cái, khẽ cười nhưng không nói gì. Trang Thiếu Khâm hít một ngụm khí lạnh: “Ta vẫn luôn thấy kì quái, tổ lăng của Hoàng thượng vốn dĩ là chuyện cực kì cơ mật, sau khi Minh xà bị thương đến thân ốc còn không mang nổi mình ốc, sao có thể tìm đến được nơi đó. Nàng cố ý tiết lộ vị trí hoàng lăng cho nó biết, dù nó tới đấy, rồi lại báo mộng cho Thánh thượng lệnh cho bọn ta đi hàng phục, chính là vì muốn để long khí hòa tan tà khí trên người nó, đợi hơn trăm năm sau, khi vận mệnh của hoàng triều đã tận, thì sẽ đưa nó ra, tu hành lại lần nữa. Đây cũng có thể là một chủ ý hay”.

“Vậy thì có gì sai sao? Nhốt Minh xà vào trong hoàng lăng, chỉ ít có thể kéo dài quốc vận của vương triều thêm năm mươi năm nữa. Ta vốn không định hại ông ta. Nếu không phải ông ta tự tiện mở cơ quan trong hoàng lăng, muốn một mẻ lưới bắt gọn tất cả chúng ta, hại hòng phách Tri quan bị hao tổn, thì sao ta phải lấy một bát máu từ tim ông ta chứ?”. Hà Bạng sờ sờ lên trán của Dung Trần Tử, rồi lại sờ thử nhiệt độ trên trán mình, cười nói yêu kiều: “Đây là luật nhân quả, chuyện này nói cho cùng cũng là do ông ta gieo nhân nào gặt quả ấy thôi”.

Trang Thiếu Khâm nhìn Dung Trần Tử vẫn đang ngủ say bất tỉnh trên giường, nói: “Nàng đối với tên ngư yêu kia cũng thật sự đã trăn trở suy nghĩ nhiều, cho dù chỉ còn sót lại một linh hồn nhỏ nhoi cũng quyến luyến không nỡ buông bỏ”.

Hà Bạng cup mắt xuống: “Thiếu Khâm, ta không giống các người. Trái tim của các người rất lớn, có thể chứa được rất nhiều người, nhưng trái tim của ta rất nhỏ, những thứ nó có thể chứa được rất ít, nên mỗi một người được chứa bên trong nó đều vô cùng, vô cùng quan trọng”.

“Chỉ là... nàng vẫn buông tay hắn”. Trang Thiếu Khâm khẽ thở dài. Hà Bạng đã thoải mái trở lại: “Ta đã nói rồi, trái tim ta rất nhỏ, chứa được rất ít. Có người bước vào, thì đương nhiên sẽ có người nhất định phải bước ra”.

Nàng áp mặt lên má Dung Trần Tử, nở nụ cười vừa đắc ý vừa giảo hoạt: “hiện giờ người cứ thương hại ta nữa đi, đợi đến khi Tri quan tỉnh lại, người cũng chỉ có thể ghen tị với ta thôi”.

Trang Thiếu Khâm cũng tủm tỉm cười, mắt nhìn Dung Trần Tử nằm trên giường: “thật ra hiện giờ ta cũng đã có chút ghen tị với sư huynh rồi”.

Mùa đông năm ấy, Vu Diễm chân nhân bắt đầu ho ra máu, Diệp Diễm và đám đệ tử của ông bận rộn luôn tay chăm sóc suốt ngày đêm, Trang Thiếu Khâm cũng rất bận, trong cung tân đế vừa mới đăng cơ, địa vị của hắn không vững chắc, khó tránh phải dụng tâm nhiều, nhiều hơn nữa.

Dung Trần Tử vẫn do Hà Bạng săn sóc, ngày nào nàng cũng thu thập linh khí cho hắn, hiện giờ long khí trong cơ thể hắn đã lưu chuyển thuận lợi hơn, chỉ là vẫn chưa có ý thức.

Vu Diễm chân nhân chống gậy đi vào, ông ngồi xuống bên giường, chòm râu đã bạc trắng, mắt thường cũng thấy ông không thể sống nổi được đến mùa đông sang năm. Thanh Huyền đi theo phía sau ông, mặt mày ủ dột đầy lo lắng. Vu Diễm chân nhân bắt mạch cho Dung Trần Tử, không biết đã xảy ra chuyện gì, mà cơ thể của Dung Trần Tử lại thích ứng với long khí, hiện giờ nội tức đã thông thuận, linh khí dồi dào, nhưng vẫn mãi không tỉnh.

Ông thở ngắn than dài ngồi lặng một lúc lâu, bỗng nhiên con rắn ba mắt được Hà Bạng đặt tên là Hà Vi bò vào. Thấy Hà Bạng không có ở đây, nó ít nhiều có chút thất vọng, lại nhìn thấy bộ dạng u ám sâu thẳm của Vu Diễm chân nhân, không khỏi khuyên nhủ vài lời: “Chân nhân, theo ta thấy, nay Tri quan đã phục hồi rồi, nhưng vẫn chưa tỉnh, nói không chừng là vì kích thích chưa đủ. Từ trước tới giờ ngài ấy là người căm ghét cái ác như kẻ thù, nếu như giờ nhìn thấy kẻ xấu, nói không chừng dùng một cái, tức quá bật dậy cũng nên!”.

Vu Diễm chân nhân không có thiện cảm với Hà Bạng, nên lại càng không có thiện cảm với nó – Nhiệm vụ của đạo môn vốn dĩ là trừ ma diệt quái, sao lại có thể làm bạn cùng yêu vật được? Nên ông coi như chưa từng nghe thấy những lời Hà Vi nói.

Cũng may là da mặt của Hà Vi không thuộc loại mỏng, nên cũng không để ý đến nữa, nó hỏi: “Thanh Huyền, sư phụ của ta đâu?”.

Thanh Huyền coi nó như là sư đệ, nên thái độ cũng ôn hòa hơn nhiều: “Sư... khụ, gần đây bề hạ thường không có ở đây, hình như là đang thu thập linh khí. Người đi ra sau núi xem thử xem”.

Hà Vi ừ một tiếng rồi bò ra sau núi, cái đuôi rắn cong vểnh lên thật cao vẫn còn đang treo một con cá khô.

Sau khi Hà Vi đi khỏi, Thanh Huyền thấp giọng nói: “Chân nhân, vẫn bối thấy những lời Hà Vi nói cũng có lí, nói không chừng kích thích sư phụ một chút... sư phụ sẽ thật sự tỉnh lại chẳng?”.

Vu Diễm chân nhân cũng chẳng còn cách nào khác, có bệnh thì phải vái tứ phương, ông khẽ thở dài một tiếng, chỉ cần đừng quá bữa bãi thì cứ thử xem sao. Thế là đám tiểu đạo sĩ nghĩ ra đủ những chuyện có thể kích thích được Dung Trần Tử. Đầu tiên là Thanh Huyền mở rộng cửa, thét lên từ đằng xa: “Sư phụ, sư phụ, ang nước trong thiện đường của chúng ta bị cháy rồi, sư phụ người mau tỉnh dậy đi!”.

Sau đó Thanh Tố theo sát: “Sư phụ, sư phụ, Minh xà lại xuất hiện ăn thịt người rồi!”.

Tiếp nữa, Thanh Vận xông vào: “Sư phụ, sư phụ, quan phủ muốn mua lại Thanh Hư quan để mở tiệm mát xa chân...”.

Cứ lặp đi lặp lại mãi như vậy, Dung Trần Tử vẫn không tỉnh.

Có một hôm, Hà Bạng tranh thủ ngoài trời có ánh nắng ấm áp, bèn chuyển Dung Trần Tử ra ngoài sân phơi nắng. Nàng ngồi bên ao nghịch nước, những bông hoa sen hái trộm từ chỗ Nam Hải Quan âm về trồng trong ao quanh năm không tàn. Hà Bạng ngồi cùng Dung Trần Tử bên bờ ao một lúc, nhìn xung quanh thấy không có ai, liền bắt đầu len lén cởi hết quần áo ra. Da thịt nàng mềm mịn, vốn dĩ không thích bị bó buộc vào mấy thứ vấy áo này, hiện giờ không có ai quản thúc, nên lại càng không kiêng kị gì, hưởng hồ thời tiết ấm áp, có nước có ánh mặt trời, khiến nàng muốn ngâm nước. Nàng ghé lên người Dung Trần Tử, nhìn trái nhìn phải nói: “Chàng vẫn không tỉnh đúng không?”. Đương nhiên Dung Trần Tử không có chút phản ứng nào, Hà Bạng dứt khoát mặc váy áo lên trên người hắn: “Vậy thì chàng giúp ta ôm đống quần áo này đi”.

Chỉ vài ba động tác nàng đã cởi hoàn toàn sạch sẽ, giống như một chú cá lặn lẽ trằm mình xuống nước. Ở dưới nước vui vẻ bơi lội một lúc, nàng liền nhô lên, ánh mặt trời màu vàng nhạt hòa cùng vẻ lấp lánh của nước, phủ lên người nàng một vầng sáng hiền hòa êm dịu. Mái tóc đen dài như tơ vì ướt nước, nên dính sát vào cơ thể, đen trắng giao nhau, càng tôn lên làn da mịn màng như ngọc. Nàng duỗi lưng, mũi chân chạm nhẹ lên một đóa hoa sen, hai tay bấm niệm khẩu quyết chậm rãi bắn ra những hạt minh châu còn mượt mà đầy đặn, trong suốt hơn cả trân châu. Những viên minh châu ẩn hiện trên tay nàng, ánh mặt trời xung quanh dường như cũng bị nó hấp dẫn, từ từ rót vào bên trong nó, luồng sáng của nó lưu chuyển, màu sắc sắc sỡ.

“Hà Phán!”. Hà Bạng đang mải hấp thu tinh hoa của mặt trời, thì đột nhiên sau lưng vang lên tiếng hét đầy giận dữ. Nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên chiếc ghế mây là Dung Trần Tử với khuôn mặt đầy tức giận: “Nàng... giữa ban ngày ban mặt, nàng lại ăn mặc thành ra thế kia! Để người ta nhìn thấy thì biết làm sao hả?”.

Hà Bạng thu lại nội đan, nghiêng đầu nhìn hắn: “Ăn mặc thành ra thế nào? Ta rõ ràng là không mặc gì mà!”.

Dung Trần Tử lâu rồi chưa hoạt động, nên không được nhanh nhẹn lắm. Vất vả lắm mới đứng được lên, hần tức đến phát run chỉ tay vào Hà Bạng: “Nàng lên ngay cho ta! Mau mặc quần áo cho tử tế vào!”.

Hà Bạng đứng trên đóa hoa sen không hề nhúc nhích, tất cả giống như một giấc mơ vậy, nàng sợ rằng mình chỉ khe cử động thôi thì sẽ tỉnh lại, sau khi tỉnh lại rồi Dung Trần Tử vẫn nằm ở trên ghế, để mặc nàng lay gọi đủ mọi cách, cũng không chịu nói năng gì.

Dung Trần Tử lại gọi tất cả những người khác đến, đầu tiên là Ngọc Cốt đang canh ở bên ngoài, nàng ta lao vào giọng nói còn lớn hơn: “Tri quan! Tri quan! Cuối cùng người cũng tỉnh rồi!”.

Dung Trần Tử vẫn đang ôm váy áo của Hà Bạng trong lòng, hần chỉ sợ tiếng của Ngọc Cốt sẽ lôi kéo những người khác tới, nên càng nhón nhác hỗn hển, cũng không dám nói to, chỉ hạ thấp giọng xuống lên lớp: “Ta vừa mới tỉnh, nàng lại muốn làm cho ta tức chết có phải không?”.

Hà Bạng nheo mắt nghĩ một lát, cuối cùng nhẹ nhàng nhảy đến bên bờ ao, Dung Trần Tử vội vàng lấy áo choàng bao nàng lại. Sau đó Thanh Huyền, Thanh Tổ chạy tới, cả hai người cũng không màng đến lễ nghi, ôm chầm lấy Dung Trần Tử, chỉ gọi được mỗi tiếng sư phụ, rồi không thốt nổi lên lời nữa.

Tiếp đến Diệp Diễm cũng lao đến, toàn bộ Thanh Hư quan đều bị kinh động. Nhưng Dung Trần Tử lại bận lòng chuyện khác: “Quay về phòng cho ta, lập tức mặc quần áo tử tế vào!”. Hà Bạng quay đầu chạy thẳng về phía phòng ngủ, Dung Trần Tử vội vàng bổ sung thêm một câu: “Vào mật thất thay!”.

Vu Diễm chân nhân nghe được tin, cũng vội vàng chạy tới, Dung Trần Tử để mặc cho bọn họ vây quanh, lần này hần tỉnh lại, mọi người ai cũng có rất nhiều chuyện muốn nói. Dung Trần Tử thấy Vu Diễm chân nhân và Diệp Diễm tiểu tụy vô cùng, bất giác trong lòng ngập tràn chua xót áy náy. hần quỳ xuống dưới chân Vu Diễm chân nhân, nói: “Vãn bối bất tài, đã khiến chân nhân phải lo lắng rồi!”.

Vu Diễm chân nhân đưa tay ra đỡ hần dậy, hốc mắt nóng lên: “không sao là tốt rồi! không sao là tốt rồi!”.

“Sư ca!”. Diệp Diễm ôm chặt lấy hần, nước mắt thấm ướt cả quần áo hần. Dung Trần Tử vỗ nhẹ lên lưng nàng, cũng nhỏ giọng trấn an: “không sao rồi, quãng thời gian qua... đã làm khổ mọi người rồi”.

Mọi người vẫn còn muốn nói thật nhiều, nhưng vì lo lắng cho cơ thể hần, nên Vu Diễm chân nhân liền xua hết những người còn lại ra: “Người tự mình vận khí đi, kiểm tra xem cơ thể có gì khác thường không?”.

Dung Trần Tử gật đầu, Vu Diễm chân nhân liền ra khỏi cửa, tiện tay khép luôn cánh cửa lại.

Dung Trần Tử lập tức ấn lên bức tranh núi cây tùng trong phòng, bước xuống mật thất. Hà Bạng vẫn đang được bọc trong bộ quần áo ngồi trên giường, trước mặt là đồng quần áo lộn xộn, Dung Trần Tử cau mày: “Sao vẫn chưa thay xong?”.

Hà Bạng cực kì tủi thân, nói: “Người ta đang nghĩ xem bộ quần áo là đẹp nhất mà!”.

Trái tim Dung Trần Tử lập tức trở nên mềm mại vô cùng, hần tiến lên trước ôm chặt Hà Bạng vào lòng: “Tiểu Hà mặc gì cũng đẹp, mặc cái gì cũng là đẹp nhất!”.

Rất lâu, rất lâu sau, Hà Bạng mới ôm lại hần: “Tri quan, chàng sẽ không đi nữa chứ?”.

“không đi nữa”. Dung Trần Tử nhẹ nhàng thơm lên trán nàng: “sẽ không bao giờ đi nữa”.

Hà Bạng há miệng hung hăng cắn lên đầu vai hần một cái: “Nếu như lần sau chàng còn dám bỏ đi nữa, thì trước khi đi ta sẽ dùng một kiếm lấy mạng chàng”.

Trái tim Dung Trần Tử như bị kim châm: “Khờ quá”.

Dung Trần Tử vừa mới tỉnh lại, đạo môn, bạn bè cũ, thiện nam tín nữ tới thăm hỏi nhiều không kể hết. Tinh thần của Vu Diễm chân nhân cũng đột nhiên phấn chấn hẳn lên, bọn họ trước sau vẫn lo lắng cho thân thể của Dung Trần Tử, nên chặn mọi người ngay từ ngoài cửa.

Sức khỏe của Dung Trần Tử đã không còn gì đáng ngại nữa, nhưng hần cũng rất ít gặp khách khứa. Gần đây, Hà Bạng phá lệ kẻ kẻ bên cạnh hần. Có một lần hần cạo rửa vỏ trai cho nàng, bỗng giạt mình nhận ra nàng gầy đi nhiều quá, ngay cả vỏ trai cũng nhỏ hẳn đi. Trong lòng hần thâm hoảng sợ, mới để ý buổi tối nàng ngủ không được ngon, dạo này ăn uống cũng rất ít.

Dung Trần Tử sắp xếp cho Thanh Vận ngày nào cũng làm những món sở trường, cũng giả vờ coi như không thấy Ngọc Cốt làm những món mặn, nhưng nàng vẫn ăn không nhiều như trước, ngày nào cũng dính lấy người hần, không thấy hần một lúc thôi cũng sẽ chạy đi tìm kiếm khắp nơi.

Đêm khuya yên tĩnh, nàng trở mình mãi vẫn không chịu ngủ. Dung Trần tử ôm nàng vào lòng, dịu dàng trấn an: “Ta ở đây, ngủ đi”.

Hà Bạng dẫu môi: “không ngủ được, có phải ta ngủ rồi, chàng cũng ngủ, sau đó chàng lại không tỉnh lại nữa không?”.

Dung Trần Tử duỗi tay ra cho nàng liếm: “Phải làm sao thì mới chịu ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn đi ngủ?”.

Hà Bạng ôm lấy cổ hần, đôi mắt tròn xoe mở to nhìn hần: “Hay là ta ăn luôn chàng nhỉ? Nuốt xuống bụng rồi, sẽ khỏi phải lo nghĩ nhiều”.

Dung Trần Tử cười nít trên cổ áo, lật người đè nàng xuống, nói một cách rất hào phóng: “Vây ăn đi”.

Ngọn đèn trong phòng tắt phụt, rất lâu rất lâu sau truyền ra giọng nói của Hà Bạng: “Ý ta là dùng cái miệng ở trên mặt để ăn cơ mà, đáng ghét!”.

Hôm sau, trời vẫn còn chưa sáng, Dung Trần Tử vừa mở mắt, thì phát hiện ra Hà Bạng không biết đã mở đôi mắt to tròn đen lay láy nhìn hần được bao lâu rồi. Trước đây chỉ cần ban đêm có hoạt động, là nàng sẽ ngủ đến khi mặt trời lên quá ba ngọn sào cơ mà. Dung Trần Tử ngồi dậy mặc quần áo, một lúc sau mới kéo Hà Bạng lên, giọng nói trịnh trọng như đang tuyên thệ: “Nếu như sau này nàng và ta có chia li, trước khi rời đi ta sẽ giết nàng trước!”.

Lúc ấy, Hà Bạng mới nhắm mắt, không bao lâu sau liền chìm vào trong giấc ngủ.

Dung Trần Tử vừa mới tỉnh lại, nên nhất định phải kiểm tra võ công và tu vi đạo pháp của đám đệ tử, thêm vào đó là khách khứa từ khắp nơi tới chúc mừng, bạn tri kỉ thân thiết của hần lại rất nhiều, quả thật là phải vật lộn để ứng phó.

Buổi tối, Diệp Diễm làm rất nhiều món ăn, Thanh Vận cũng trở hết tuyệt kĩ của bản thân, các món ăn bày chật kín trên bàn. Tất cả đám tiểu đạo sĩ đều tề tựu đông đủ trong thiện đường. Thanh Hư quan lặng lẽ đã lâu cuối cùng đã lại xuất hiện những tiếng cười nói vui vẻ. Trong bữa cơm Vu Diễm chân nhân ngồi đầu, Dung Trần Tử ngồi bên phải ông, còn Hà Bạng dĩ nhiên sẽ ngồi bên cạnh hần.

“Chân khí lưu chuyển trong cơ thể thế nào rồi?”. Thần sắc Vu Diễm chân nhân hòa ái dễ gần, ngay cả tình trạng bệnh tật cũng bớt đi đôi chút.

“Làm phiền chân nhân phải quan tâm rồi, mọi thứ đều ổn cả”. Dung Trần Tử cung kính trả lời, Vu Diễm chân nhân cũng yên tâm nói: “Sau này làm việc nhất định phải thận trọng hơn nữa, nhất định không được khinh suất như vậy nữa”.

Dung Trần Tử đương nhiên vâng lệnh, Diệp Diễm liền gấp cho ông một ít thức ăn, nói: “Chân nhân, trên bàn ăn có thể đừng nói những chuyện đó được không ạ?”.

Vu Diễm chân nhân cũng bật cười: “Tất cả ăn cơm đi”.

Đám tiểu đạo sĩ nhất loạt lấy trà thay rượu kính Dung Trần Tử, khiến Dung Trần Tử bận rộn ứng phó luôn tay. Trong lòng Hà Bạng cực kì không vui, nàng gấp hai gấp, chẳng thấy có mùi vị gì, ngồi thêm một lúc nữa, rồi dứt khoát quay về phòng.

Trong phòng im ắng, Hà Bạng nằm bò trên giường của Dung Trần Tử hồi lâu, lật qua lật lại vẫn không ngủ được. Bực mình nàng trèo xuống, chạy vào nằm trong chiếc giường bằng gỗ voi trong mật thất.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nàng bắt đầu mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Trước mắt là phía sau núi Lăng Hà, Hà Bạng bước thấp bước cao tiến lên phía trước, vừa đi vừa lẩm bà lẩm bẩm: “Biết rõ người ta không thích đi đường rồi mà, là ai đây hử, nằm mơ cũng phải bắt người ta đi một đoạn, thật quá thất đức!”.

Phía trước có tiếng cười vô cùng tươi sáng: “cô bé, qua đây đi”.

Hà Bạng cực kì không vui, vẫn cần nhà cần nhàn đi qua đó. Phía trước có một tảng đá rất to, trên tảng đá có bày vài đĩa thức ăn, ngồi ở phía đối diện là một ông lão râu tóc bạc trắng, dáng vẻ rất hiền từ, trên người mặc đạo bào, trên cánh tay còn gác một cây phát trần. Hà Bạng chưa ngồi xuống thì tay đã nắm lấy đôi đũa, miệng còn chưa kịp ăn, thì phát hiện ra phía bên kia Vu Diễm chân nhân cũng đang bước thấp bước cao đi tới.

“Lão hữu, từ lúc chia tay đến giờ mọi việc vẫn ổn chứ?”. Ông lão râu bạc chào hỏi Vu Diễm chân nhân rồi cũng ngồi xuống. Trong đầu Hà Bạng liến lóe lên một tia sáng: “Ông có phải là Tử Tâm, sư phụ của Dung Trần Tử không?”.

Ông lão râu bạc nở nụ cười ấm áp hiền hòa: “Quả nhiên là một cô bé thông minh nhanh nhẹn”.

Hà Bạng rất hiếm khi được khen, nên lập tức nảy sinh thêm vài phần thiện cảm với ông lão: “Con mắt của ông đúng là không tồi, ta đương nhiên là người thông minh nhất rồi”.

Con mắt của bần đạo không chỉ không tồi thôi đâu”. Ông lão râu bạc gấp cho nàng thêm một đĩa thức ăn, giọng nói ôn hòa. Hà Bạng nếm thử một miếng, chép chép miệng: “Thức ăn của ông rất ngon, oa oa oa ao, nghe nói ông đã chết từ lâu rồi?”.

Ông lão râu bạc khẽ mỉm cười gật đầu, khuôn mặt Hà Bạng đầy nuối tiếc: “Đáng tiếc thật, Đạo trời bất công quá, người không nên chết lại chết”. nói xong, nàng lại liếc nhìn Vu Diễm chân nhân một cái, rồi tiếp tục lầm bầm: “Người nên chết thì lại cứ cố mà sống”.

Vu Diễm chân nhân tức đến suýt học máu, Tử Tâm đạo trưởng đưa tay ra ngăn ông lại: “cô bé, Dung Trần Tử tỉnh lại rồi, con có vui không?”.

Hà Bạng nghiêng đầu: “Đương nhiên là vui rồi”. Nàng lại suy nghĩ một lúc, thấy hơi băn khoăn: “Nhưng không biết tại sao lại có chút không vui. Ông lão, ông nói xem tại sao Tri quan lại có nhiều người quan tâm thế? Tại sao lại có nhiều người đối xử tốt với chàng như vậy?”.

Ông lão râu bạc lại gấp cho nàng thêm một đĩa thức ăn nữa: “Vì đó chính là con đường của hần, hần là Chính thân, đã được định sẵn sinh ra là để giữ gìn bảo vệ trật tự của Đạo trời. Con đường của hần chính là dùng nhân đức cứu giúp thế gian, phổ độ chúng sinh. cô bé, còn con thì sao, con đường của con là gì?”.

Hà Bạng cắn đũa, nhúu mày suy nghĩ rất lâu: “không biết nữa. Con đường của ta là gì nhỉ?”.

Ông lão xoa đầu nàng đầy trìu mến: “Suy nghĩ suốt bốn ngàn năm, mà vẫn chưa nghĩ đến à?”.

Hà Bạng lắc đầu: “Trước đây ta chỉ muốn sống, ăn thật nhiều, thật nhiều món ăn ngon. Lúc linh hồn của Tri quan bị long khí hòa tan trong hoàng lãng, ta muốn chàng được sống. Bây giờ chàng đã sống lại rồi, có phải ta nên tiếp tục ăn thật nhiều, thật nhiều không?”.

Vu Diễm chân nhân tức đến ê cả răng: “Người là lợn hả?! Chỉ biết có mỗi ăn ăn ăn!”.

Hà Bạng nổi cáu: “Ông là đồ lão già chết tiệt, dám mắng ta nữa thì ta sẽ tấn cho ông một trận đấy!”.

Ông lão râu bạc can Vu Diễm chân nhân, rồi lại gấp cho Hà Bạng một miếng váng đậu. Nàng ăn miếng váng đậu xong, lập tức ngoan ngoãn đi nhiều. Ông vẫy tay một cái, trên tảng đá lại có thêm một ấm trà, ba cái chén bằng trúc, ông đứng dậy rót trà rồi nói: “cô bé, lúc người ta lạc đường sẽ có hai lựa chọn, một là chọn bừa một hướng để đi, hai là đi theo người biết đường”.

Hình như Hà Bạng đã hiểu ra được một chút: “Ý của ông là ta nên đi theo người biết đường phải không?”.

Ông lão đưa chén trà cho nàng, giọng điệu thân thiết: “Ít ra thì sẽ không đi nhầm đường đúng không?”.

Hà Bạng gật đầu, nhưng vẫn còn có chút buồn phiền: “Nhưng những người quan tâm đến chàng nhiều vô kể, thế chẳng phải là ta không có chút quan trọng nào sao?”.

Vu Diễm chân nhân cảm thấy trao đổi giao lưu với nữ nhân quả đúng là chuyện vô cùng khó khăn, ông nói: “Trái tim người chỉ có chút tình cảm yêu đương nhỏ bé, trên người có mang thiên phong linh linh và thiên

thủy linh tinh, thậm chí còn có duyên thành tiên, nhưng lại chẳng may có chút cốt cách nào của thần tiên cả?”.

“Phì!”. Hà Bạng phun ra khiến một lá trà bắn lên mặt ông ta: “Bớt mấy lời sáo rỗng lung lạc của các ông ra giáo huấn ta đi. Ông cứ nói ra rả luôn mồm đến cốt cách thần tiên. Chứ không phải vì ta xuất thân từ yêu quái nên ông mới coi thường ta sao? À? Lẽ nào do ông thích Tri quan, nên muốn giết ta để độc chiếm chàng?”.

Vu Diễm chân nhân lại muốn học máu. Ông lão râu bạc lại rót trà cho nàng: “Trong lòng con chỉ có một mình hần, nhưng trong lòng hần lại có rất nhiều người, con cảm thấy không công bằng, đúng không?”.

Hà Bạng bĩu môi, ông lão cười như ánh mặt trời ấm áp: “cô bé, con thử ngẩng đầu lên nhìn thử xem. trên trời chỉ có một vầng thái dương và cũng chỉ cần có duy nhất một vầng thái dương để chiếu rọi nhân gian. Nhưng tất cả mọi người dưới vầng thái dương ấy đều nhận được sự ấm áp”.

Hà Bạng hiềm khi để bộ não hoạt động như bây giờ, suy nghĩ một lát, nhỏ giọng lặp lại: “đi theo người biết đường...”.

Ông lão vuốt vuốt chòm râu chỉnh tề rất đẹp của mình, nói: “Người này sẽ cẩn thận và chu đáo dẫn dắt con đi trên con đường chính xác nhất”.

Hà Bạng lại cúi đầu bắt đầu ăn: “Ông lão, món váng đậu của ông rất ngon!”.

Ông lão lại xoa xoa đầu nàng: “Tên đồng tử theo hầu lão phu có biệt tài làm món váng đậu rất ngon, nào, ăn thêm một miếng nữa đi...”.

Ăn xong miếng váng đậu, Hà Bạng liền tỉnh dậy. Ba người ngồi xung quanh tảng đá giờ chỉ còn lại hai, Vu Diễm chân nhân vẫn còn rất bức mình: “Lão hủ!”.

Tử Tâm đạo trưởng nở nụ cười như trăng thanh gió mát: “Con bé không biết lễ nghĩa, lúc hành sự quả thật không từ một thủ đoạn nào. Nhưng một yêu quái sống hơn bốn nghìn năm, đã trải qua bao nhiêu thăng trầm chốn nhân gian rồi? Con bé quyết đoán hơn Dung Trần Tử, thông minh hơn Trang Thiếu Khâm, và kiên cường thẳng thắn hơn Diệp Diễm. Lão hủ à, con bé cũng là một đứa trẻ tốt”.

Sáng hôm sau, trong thiên đường.

Hà Bạng đang húp món cháo tôm nấu với gạch cua, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó nói: “Tri quan, hôm qua ta nằm mơ thấy sư phụ chàng đấy!”.

Dung Trần Tử gấp vào trong bát nàng một miếng khoai tây xào hỏi: “Sư phụ nói gì?”.

Hà Bạng cắn dưa, nhíu mày nghĩ ngợi rất lâu, đột nhiên một tia sáng lóe lên: “À, ta nhớ ra rồi! Sư phụ của chàng nói, tên đồng tử hầu hạ ông ấy có sở trường làm món váng đậu cực kì ngon!”.

Thân hình Vu Diễm chân nhân ở ghế đầu liền lệch hẳn đi, rồi oạch một tiếng cả người lẩn ghế ngã cắm mặt về phía trước.

Sau khi Dung Trần Tử khỏe lại, Thanh Hư quan lại khôi phục lại cảnh tượng giống như trước đây, Trang Thiếu Khâm vô cùng vui mừng, vội vàng trở về chong đèn nói chuyện đêm khuya cùng Dung Trần Tử suốt cả một buổi tối, sau đó cuống quýt đá quả bóng cao su đạo môn lại cho hần.

Hà Vi dường như cũng coi Thanh Hư quan là nơi ở cố định của nó, Dung Trần Tử thấy nó giờ đã thống lĩnh toàn tộc Minh xà, nên không thể không dạy dỗ nó chút bản lĩnh. Hà Vi cũng hiếu học, ngày nào cũng theo đám người Thanh Huyền tu đạo học pháp thuật. Hà Bạng cảm thấy dù sao Dung Trần Tử dạy cả đám bọn họ cũng là dạy, liền đá luôn Ngọc Cốt sang đó học cùng.

Cuộc sống của Dung Trần Tử ở trong Quan rất có quy củ, mỗi ngày từ lúc trời chưa sáng, hần đã rời giường, dẫn đám đệ tử đi đọc kinh buổi sớm, đọc kinh sáng xong thì ôm Hà Bạng dậy ăn sáng. Ăn sáng xong thì Thanh Hư quan mở sơn môn, đón tiếp hướng dẫn khách hành hương. Dung Trần Tử hoặc là tiếp đãi khách hành hương, hoặc là đọc sách, viết chữ, luyện kiếm, bói quẻ, còn Hà Bạng hoặc là vui vầy cùng đám Thanh Huyền, Thanh Tố, Diệp Diễm, Hà Vi, hoặc là nghịch cùng đám chó con mèo con trong Quan, hoặc ra sau núi chơi cùng đám cây cỏ hoa lá, sông núi nước non. Ăn xong bữa trưa, Dung Trần Tử dẫn đệ tử đi tụng

kinh trưà. Hà Bạng thường sẽ đi ngủ. Đến chiều, Dung Trần Tử dạy đám đệ tử kinh thư, nhạc khí, cách phân biệt một số thảo dược thường dùng, những kiến thức cơ bản về y thuật. Còn Hà Bạng ngủ dậy lại đi chơi, vui vẻ đến nỗi một nửa Thanh Hư quan cũng có thể nghe thấy tiếng cười lạnh lóe giống như chuông bạc của nàng. Đến chạng vạng tối, Dung Trần Tử cùng đám đệ tử niệm kinh buổi tối xong, Hà Bạng chơi cũng đã mệt, Ngọc Cốt sẽ cạo rửa vỏ trai cho nàng. Sau khi tắm rửa sạch sẽ nàng chơi đùa cùng Dung Trần Tử, chơi đùa chán rồi đi ngủ.

Cuộc sống ăn ngủ chơi chẳng khác gì lợn thề này, Vu Diễm chân nhân vẫn luôn kín đáo phê bình như thế, nhưng nghĩ tới những lời nhờ cậy của Tử Tâm đạo trưởng, nên ông cũng đành mắt mở mắt nhắm cho qua.

Nửa tháng sau, Vu Diễm chân nhân thấy Dung Trần Tử đã bình phục hoàn toàn, nên cũng chuẩn bị trở về phủ Động Thiên. Dung Trần Tử vẫn thường xuyên dẫn đệ tử xuống núi, trừ yêu diệt quái, chế thuốc chữa bệnh cứu giúp dân chúng như cũ.

Tết âm lịch, dưới núi Lăng Hà có một trận tuyết lớn hiếm thấy. Thanh Huyền, Thanh Tổ sau khi cùng đám sư huynh đệ dán câu đối xong, vui mừng hí hửng đắp người tuyết, chơi ném tuyết cùng Hà Bạng.

Dung Trần Tử là người nghiêm túc, luôn chú ý đến cử chỉ điệu bộ, dĩ nhiên sẽ không tham gia, mà ngồi một bên pha trà. Hà Bạng, Diệp Diễm cùng Ngọc Cốt thành một nhóm, ném tuyết khiến đầu cổ mặt mũi của tất cả đám tiểu đạo sĩ đều dính đầy tuyết. Hà Vi đang lệnh cho đám rắn ba mắt chuyển rất nhiều pháo hoa pháo bánh ra bên ngoài, thấy bọn họ đều đang ở trên núi chơi ném tuyết, nhất thời ngứa đuôi, vờ một quả cầu tuyết rất lớn, dùng sức ném đi. Loài rắn đúng là họa phúc khó lường, quả cầu tuyết bay “vù” một tiếng trúng ngay đầu Hà Bạng. Hà Bạng không ngờ mình bị ném trộm, lập tức nổi giận, đuổi nó đánh đập loạn xạ, khiến nó gào thét âm ỉ, ôm đầu lủi chạy như chuột.

Dung Trần Tử cũng không can thiệp, mà một mực cúi đầu đọc sách. Hà Bạng nện cho Hà Vi một trận, đến khi nó phải quỳ gối xin tha mạng, nàng mới vừa lòng ngừng tay. Ngẩng đầu thấy Dung Trần Tử đang ngồi uống trà đọc sách, nàng liền nhảy chân sáo chạy tới: “Tri quan!”

Người còn chưa thấy đầu, thì một quả cầu tuyết đã bay tới trước. Dung Trần Tử phát ổng tay áo lên cản lại, giọng nói thoáng mang theo vẻ trách móc: “Đừng nghịch”.

Hà Bạng lao vào lòng hắn như én con bay về tổ, ra sức dụi đầu vào người hắn, đám lông thỏ trên chiếc khăn ở cổ vừa ấm lại vừa mềm của nàng dính sát vào hõm cổ hắn: “Tri quan, ra chơi cùng bọn ta đi”.

Dung Trần Tử nhấp một ngụm trà, lật quyển kinh thư trên tay, nói: “Lớn không ra lớn, bé không ra bé, còn ra thể thống gì nữa”.

Hà Bạng hung hăng vốc một nắm tuyết, rồi bất ngờ nhét vào trong cổ áo hắn, nở nụ cười vừa giảo hoạt vừa đắc ý. Dung Trần Tử liền nghiêng người dè nàng xuống dưới tuyết, không để nàng cử động lung tung: “Cứ không chịu nghe lời, có tin là ta sẽ đánh nàng không, hả?”

Hà Bạng ra sức giãy giụa, nhưng sức quá yếu, thành ra chỉ như châu chấu đá voi. Nàng sợ Dung Trần Tử cũng nhét tuyết vào trong người mình, lập tức vừa vờ khóc hu hu vừa kêu: “Cứu với! Cứu với!”.

Dung Trần Tử sợ nàng lạnh, nên chỉ lùa bàn tay lạnh toát của mình vào trong váy áo nàng tìm kiếm hơi ấm. Hà Bạng cuống quýt hai chân đá lung tung: “Diễm Diễm! Diễm Diễm cứu với!”.

Diệp Diễm chạy qua đó, nhìn thấy hai người đang nằm dè lên nhau trên tuyết, chỉ có đôi chân nhỏ nhắn của Hà Bạng là đang cạo tuyết cạo lui dưới người Dung Trần Tử. Khuôn mặt nàng nhất thời ửng hồng liền cùng Ngọc Cốt chạy dạt ra xa, đến khù khờ như Hà Vi mà còn biết đi đường vòng, thì có ai sẽ thật sự tới cứu nàng chứ?

Mỗi năm một lần, Đạo tông sẽ tiến hành một cuộc sát hạch đánh giá đối với những đệ tử trẻ tuổi, đây chính là sự kiện lớn, là cơ hội cho những đệ tử trẻ tuổi nâng cao danh tiếng, để những mầm non tài năng được xuất đầu lộ diện phô diễn bản lĩnh. Trước đây, cuộc sát hạch đều được tổ chức ở phủ Động Thiên do Vu Diễm chân nhân chủ trì, đa phần những người có mặt ở đó đều là những người uy tín trong đạo môn. Năm nay, theo ý của Vu Diễm chân nhân buổi sát hạch sẽ được cử hành ở Thanh Hư quan. Nhưng Dung Trần Tử lo lắng cho sức khỏe của Vu Diễm chân nhân, nên vẫn quyết định tổ chức ở phủ Động Thiên.

Chín tên đệ tử chân truyền của Dung Trần Tử ở Thanh Hư quan đều đủ tư cách tham gia, nên Dung Trần Tử liền dẫn theo tất cả bọn họ cùng lên đường. Những nơi náo nhiệt giống như vậy, đương nhiên không thể vắng mặt Hà Bạng.

Dung Trần Tử kiểm tra thuật Viễn hành của vài đệ tử, đám người Thanh Huyền, Thanh Tố, Ngọc Cốt đều tự mình đi. Hà Bạng đứng trên kiềm của Dung Trần Tử, gió lạnh thổi thẳng vào trong cổ, nàng liền rúc vào trong lòng hắn. Dung Trần Tử dịu dàng nói: “Lát nữa đến phủ Động Thiên rồi nhất định phải nghe lời, Vu Diễm chân nhân dù gì cũng là bậc trưởng bối của ta, gần đây sức khỏe lại không tốt, nàng không được chọc giận ông ấy”.

Hà Bạng bĩu môi: “Vậy sao ông ấy chọc giận ta chàng lại không quan tâm?”.

Dung Trần Tử thơm lên trán nàng: “Phải ngoan đấy”.

Đôi mắt tròn xoe của Hà Bạng trợn trừng lên: “không ngoan!”.

“Bốp”. Dung Trần Tử vỗ một cái lên đầu nàng: “không ngoan thì lần sau không cho nàng đi cùng nữa!”.

Giờ đang là lúc phủ Động Thiên náo nhiệt nhất, vô số tinh anh của đạo môn đều tề tựu về đây. Hà Bạng ngậm kẹo râu đường trong miệng, nàng vẫn canh cánh trong lòng: “không dẫn ta ra ngoài nữa, vậy chàng muốn dẫn ai ra ngoài chơi?”.

Dung Trần Tử cũng biết tiểu nhân và phụ nữ khó nuôi dạy, nên coi như chưa nghe thấy gì. Suốt cả chặng đường có rất nhiều người lên tiếng chào hỏi, Hà Bạng đi đằng sau bực mình hăm hứ suốt.

Phủ Động Thiên là một đại phái, có vô số đệ tử. Dung Trần Tử dắt theo Hà Bạng, nên đương nhiên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt ngấm ngầm có công khai có của mọi người xung quanh. Dung Trần Tử vừa đi vừa nhỏ giọng lên lớp: “Nhớ kĩ lời ta nói đấy”. Hà Bạng hừ hừ mũi, không hợp tác. Dung Trần Tử lại nhỏ giọng nói tiếp: “Lúc về sẽ bắt Phì phì [1] cho nàng”.

[1] Trong truyền thuyết Trung Quốc có ghi thần thú Phì phì có hình dáng giống như gấu trúc, trên cổ có bờm lông, đuôi màu trắng, nui nó trong nhà có thể hóa giải mọi u sầu.

Lúc ấy Hà Bạng mới chịu vui vẻ lên một tí: “thật không?”.

“Ừ”.

Giờ đang là cuối năm, vì sức khỏe không tốt nên Vu Diễm chân cũng không ra tận cửa đón tiếp. Dung Trần Tử cùng mọi người liền vào trong bái kiến. Tuy Vu Diễm chân nhân có ngấm ngầm phê phán hành động dẫn Hà Bạng đi khắp nơi của Dung Trần Tử, nhưng tất cả mọi người đều đang có mặt ở đây, nên ông không tiện nói ra.

Hà Bạng ngồi bên cạnh Dung Trần Tử, đám tiểu bối tới nói những lời an lành chúc Tết Vu Diễm chân nhân. Dung Trần Tử lên bôn một miếng mít quả vào miệng nàng, nói: “Phải ngoan đấy”.

Lần này coi như Hà Bạng đã hợp tác, toàn bộ quá trình không hề rằng nói một câu.

Vu Diễm chân chuẩn bị ổi vằn bối một phong lì xì đỏ, tiền không nhiều, cốt là vui vẻ. Được ông đích thân chúc tết hỏi thăm đều là những tông phái đích truyền, đệ tử ưu tú, năm nào cũng đã được ghi rõ ràng lại trong sổ sách từ trước. Lúc Vu Diễm chân nhân phát bao lì xì thì phát hiện ra thấy thiếu một cái.

Đệ tử đích truyền trong đạo tông chỉ có mười mấy người, ông ngẩng đầu nhìn một vòng thì đã hiểu ra nguyên nhân – Dung Trần Tử dẫn theo Hà Bạng cùng đi. Trước giờ làm gì có cái lì xì phát bao lì xì cho cả đỉnh khí chứ, nên tên đệ tử đảm trách nhiệm vụ đăng kí cũng không dám ghi lại.

Vu Diễm chân nhân không thích Hà Bạng, nhưng rốt cuộc cũng là bậc trưởng bối, không thể khiến một cô gái phải khó xử trước mặt đám đông được. Ông im lặng không biểu hiện gì, phát ổi người một bao lì xì đỏ, chỉ trừ tên đại đệ tử Vu Thủ Nghĩa của mình ra.

Hà Bạng cầm bao lì xì nhìn qua nhìn lại, nàng chưa từng thấy thứ này bao giờ, hỏi: “Đây là gì vậy?”.

Dung Trần Tử cười khê: “Tiền mừng tuổi. Mỗi dịp đầu năm mới, các bậc trưởng bối sẽ phát nó cho vân bối, để trấn ác trừ tà, tiền cái cũ đón cái mới”.

Hà Bạng mở ra nhìn thử, Dung Trần Tử liền biết ngay là sắp có chuyện không ổn, nhưng tay hắn lại không nhanh bằng miệng Hà Bạng. Nàng lẩm bẩm: “Có chút tiền thể này thôi mà cũng có thể trấn giữ được tà ma à?”.

Mấy tên đệ tử đứng bên cạnh phì một tiếng phá lên cười. Vu Diễm chân chân cũng không biết nên tức hay nên cười nữa, hồi lâu sau mới ho khan một tiếng, nói: “Thủ Nghĩa, con là đại đệ tử của ta, trọng trách của phủ Động Thiên sớm muộn gì cũng sẽ giao lại cho con, nên năm nay ta không mừng tuổi cho con nữa, con đã lớn rồi”.

Rồi ông đem ấn tín chương môn của phủ Động Thiên truyền lại cho đại đệ tử của mình.

Nhìn đám hậu bối đứng khắp sảnh đường, Vu Diễm chân nhân không khỏi có đôi phần cảm khái: “Đến tận bây giờ ta vẫn thường nhớ tới năm đó, các người đều chỉ là những đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi lớn, chân tay lóng ngóng, làm việc bộp chộp, không nghĩ tới hậu quả. Giờ thì đều đã trở thành trụ cột vững vàng của đạo môn cả rồi. Khụ khụ...”. Ông lại bắt đầu ho khan không ngừng, một tên đệ tử đứng bên cạnh vội vàng bưng một bát trà thảo dược đến. Ông uống một ngụm, rồi lại chậm chậm nói: “Con người ấy à, sống mãi sống mãi rồi già đi. Thế mà vẫn không phát hiện ra, tóc mình đã hoàn toàn bạc trắng cả. Thời gian của ta không còn nhiều nữa, nhưng nhìn thấy các người của ngày hôm nay, cảm giác giống như nhìn thấy vầng thái dương mới mọc, khiến người ta tràn đầy hi vọng”.

Bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề, Hà Bạng thò đầu ra khỏi sau lưng Dung Trần Tử, nói: “Này, ông già, ông đừng có nói những lời bi thương như vậy chứ. Ta thấy thân thể xương cốt ông vẫn còn chắc khỏe lắm, tạm thời không chết được đâu”.

Nàng vừa nói xong, lập tức có vô số ánh mắt nhìn về phía nàng, Hà Bạng gật gù đắc ý: “Mọi chuyện cứ dùng tay làm là được rồi, đừng có để ở trong lòng. Liệu ông có quản được mặt trời mọc mặt trời lặn, quản được tóc người ta đen hay trắng không? Bụng dạ thì chỉ bé bằng từng này”. Nàng dùng hai tay vẽ một cái vòng tròn nho nhỏ, sau đó lại vẽ thêm một cái vòng tròn to to: “Ông lại cứ thích chứa nhiều thứ như thế này, không chết sớm mới là lạ đấy”.

Dung Trần Tử nhét tiếp một miếng mứt nữa vào miệng nàng: “Trẻ con nói năng không kiêng kị, trẻ con nói năng không kiêng kị”.

Qua nửa canh giờ, mọi người đều không muốn làm phiền Vu Diễm chân nhân nghỉ ngơi nữa, nên đều đứng dậy cáo từ. Dung Trần Tử dắt Hà Bạng ra ngoài, lúc đi qua trước giường của Vu Diễm chân nhân, Hà Bạng liền cúi người xuống, nhanh nhẹn nhét một miếng mứt mơ vào miệng của ông, rồi nói: “Ông già, những lời ta nói là thật đấy”.

Vu Diễm chân nhân còn chưa kịp phản ứng, thì đột nhiên thấy ngọt lan tỏa trong miệng, từ nhỏ tới giờ ông ta nào đã ăn những thứ đồ ăn này bao giờ, lập tức lông mày nhăn tít cả lại. Dung Trần Tử vỗ vỗ lên đầu Hà Bạng, nói: “không được nghịch ngợm”.

Cơm trưa được bố trí ăn tại đại sảnh phủ Động Thiên, vì có quá nhiều người ở đây, nên Dung Trần Tử cũng không tiện sắp xếp ột mình Hà Bạng ăn mặn. Cũng may Ngọc Cốt có mang theo b người không ít thịt sấy khô, đồ dành vỗ về nàng, nên Hà Bạng mới không gây náo loạn, ngoan ngoãn ăn xong bữa cơm.

Cơm nước xong xuôi, Dung Trần Tử còn phải gặp gỡ xã giao với rất nhiều người, Hà Bạng lại không ngồi yên được. Lúc ấy tuyết vẫn chưa tan, bên cạnh phủ Động Thiên có một hồ nước, tuyết đọng lại thành đồng, cá dưới hồ đều bị đông lại không bơi được. Đây là lần đầu tiên Hà Bạng được nhìn thấy nhiều cá chen chúc dưới nước như thế, nàng vô cùng vui vẻ, chơi đùa luôn bên hồ. Nàng lấy khăn lụa vì cá ra làm lưới đánh cá, vớt từng con từng con lên. Cá trong hồ vừa béo lại vừa to, nàng thêm đến chầy nước miếng, lại có cảm giác thỏa mãn của người đi săn, chơi vô cùng thích thú.

Bên ngoài trời rất lạnh, nên Dung Trần Tử để nàng mặc bộ quần áo vũ y màu tuyết trắng, đây là bộ pháp y có thể bảo vệ cơ thể ngăn cản giá lạnh của mùa đông. Chiếc váy không có tay áo, nên Diệp Diễm làm cho nàng một đôi găng tay dài bằng da thỏ, che được cả cánh tay. Trên cổ nàng cũng quàng một chiếc khăn làm bằng lông thỏ trắng, trên đầu còn đội một vòng hoa màu trắng lông thỏ. Mỗi khi có cơn gió lạnh thổi qua, nàng như một con vật nhỏ toàn thân phủ lông tơ mềm mại, yêu kiều đáng yêu.

“cô bé từ đâu đến đây thế này, lại còn dám tự tiện xông vào phủ Động Thiên?”. Sau lưng vang lên một giọng quát khê. Hà Bạng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một đạo nhân mặc áo lam đang chậm rãi đi tới, nhìn đáng vẻ thì là đệ tử canh giữ núi của phủ Động Thiên.

Hà Bạng nghiêng đầu nhìn hần: “Ai tự tiện xông vào chứ, đáng ghét!”.

Giọng nói của nàng vừa mềm mại vừa uyển chuyển, khiến hần thoáng sững người, sau khi tiến lại gần tâm trí của hần lại càng chấn động – Tuy rằng nàng đùa nghịch khiến cả người dính đầy tuyết, nhưng dung mạo đoan trang thanh tú, mỹ lệ khôn xiết. Hồ nước vốn là nơi hẻo lánh, bình thường vốn cũng ít người qua lại. hần nhất thời nổi ý đồ xấu.

Hà Bạng đang bắt cá, nàng đã bắt được mười mấy con rồi. Nàng bắt cá rất vui vẻ, cũng không quan tâm có ăn được hay không. hần nhẹ nhàng đi đến sau lưng, rồi bất ngờ ôm choàng lấy nàng.

Nàng xoay đầu lại, phía sau là một đạo sĩ tầm hai mươi lăm hai mươi sáu, ngũ quan vốn dĩ cũng đoan chính, nhưng lại không giấu nổi ánh mắt tà dâm. Hà Bạng nheo nheo mắt hỏi: “Người làm gì vậy?”.

Tên đạo sĩ khê nuốt nước bọt, vùi đầu vào cổ nàng hít một hơi thật sâu: “Nàng lên núi xin gì à? Tìm người? Xin thuốc? Mĩ nhân chỉ cần theo ta một lần thôi, muốn gì ta cũng cho nàng tất”.

Hà Bạng nghiêng đầu: “Nhưng ta đâu có tìm người hay xin thuốc”.

Đối phương nào có quan tâm nhiều đến thế, tay phải của hần giữ chặt lấy mắt cá chân của nàng, từ từ lần sờ lên trên. Tay phải Hà Bạng móc ra một cái thìa con, đây là cái thìa nàng giữ lại từ lần ăn của trước. Nhanh như chớp, tên đạo sĩ đã sờ lên đến đùi của nàng, nhưng nàng đột nhiên thu cái thìa lại. Sau lưng truyền đến tiếng quát gấp gáp: “Các người đang làm gì vậy!”.

Người Hà Bạng nhìn thấy đầu tiên là Vu Thủ Nghĩa, sau lưng hần chính là Dung Trần Tử.

“Làm gì ư?”. Khuôn mặt Hà Bạng đầy vẻ hoang mang: “Ta đang bắt cá mà”.

Ánh mắt của Dung Trần Tử nhìn cái tên đạo sĩ không biết tốt xấu vẫn đang ôm nàng kia, càng ngứa mắt hơn là bàn tay bẩn thỉu của hần đang đặt lên chân nàng! Vu Thủ Nghĩa đập hần bắn sang một bên, cũng vô cùng xấu hổ, nói: “Là bản đạo quản giáo kẻ dưới không nghiêm, nên mới gây ra chuyện bại hoại thế này, thật là làm ô uế danh tiếng của phủ Động Thiên. Người này xin giao cho đạo huynh toàn quyền xử lí, bản đạo sẽ đến gặp sư tôn xin trị tội”.

Tên tiểu đạo sĩ đó giờ mới hiểu ra, vội quỳ sụp xuống không ngớt xin tha mạng.

“Ta thấy hay là người đừng đi thì hơn”. Hà Bạng đứng lên, phúi phúi đám tuyết trên người, không chút mấy may để tâm: “Ông già các người sức khỏe vốn không tốt, bụng dạ lại nhỏ, đừng để chuyện này khiến ông ta tức chết”.

Vu Thủ Nghĩa nhìn về phía Dung Trần Tử, Dung Trần Tử tiến lên hai bước, kéo tay Hà Bạng lại, lạnh nhạt nói: “Môn quy của phủ Động Thiên, người phạm phải điều tà dâm thì sẽ xử lí thế nào?”.

Vu Thủ Nghĩa rút bảo kiếm ra: “Chặt đứt hai tay, trục xuất ra khỏi sư môn”.

“Chưởng môn sư huynh, xin tha mạng!”. Tên tiểu đạo sĩ dập đầu rất mạnh, giọng nói của Dung Trần Tử lạnh lùng: “Xử lí theo môn quy đi”.

Vu Thủ Nghĩa vừa gạt đầu xong, thì hần cũng dắt Hà Bạng quay về phòng. Hà Bạng ngượng ngùng nói: “Tri quan, sao chàng lại tìm đến đây?”.

Dung Trần Tử vẫn dắt Hà Bạng đi không nói lấy một lời. Hà Bạng dụi dụi vào người hần lấy lòng: “không phải chàng đang cùng đám đạo sĩ đó nói chuyện à?”.

Về đến phòng, Dung Trần Tử đóng cửa thật cẩn thận, định bụng sẽ đánh cho Hà Bạng một trận nhớ đời. Hà Bạng thấy tình hình không ổn, vội vàng lớn tiếng khóc hu hu, thấy thế bàn tay đang giơ lên của Dung Trần Tử mới không đánh xuống nữa. Nàng khóc một hồi, thấy Dung Trần Tử ngồi ở bàn uống trà với vẻ buồn bực, liền hoãn chảy nước mắt lại lật đật chạy tới: “Tri quan, chàng đang giận à?”.

“không giận”. Dung Trần Tử hít thở sâu mấy lần, cuối cùng đặt chén trà trong tay xuống, hồi lâu sau mới câu tiết quát lên: “không giận thì ta có còn là người nữa không? Kẻ khác có lòng dạ bất chính, thế mà nàng không biết đường tránh? không biết đường giết hắn à? Lại cứ thế để mặc cho kẻ xấu khinh bạc!”

Hà Bạng sợ hấn thật sự sẽ đánh mình, vội vàng lùi về trong giường: “Pháp y có ba tầng kết giới mà, hấn ta lại chưa sờ đến. Hơn nữa ta thề là ta đang chuẩn bị tránh đi, thì chàng đến”.

Dung Trần Tử cứ nghĩ đến tình cảnh vừa nãy là lại không chịu nổi, bực mình lão đảo xông tới: “Nàng còn dám ngụy biện!”.

Hà Bạng rút đầu lại, rồi lại lần tới đáng vẻ vô cùng đáng thương, ôm lấy cánh tay Dung Trần Tử làm nũng: “Người ta đang chơi ở bên hồ, cũng đâu có biết là có kẻ xấu đi tới đó”.

Thân thể của nàng vừa mềm lại vừa mịn, Dung Trần Tử lại nhớ đến tên hạo sắc với những suy nghĩ bẩn thỉu trong đầu lúc nãy, liền giận đến sôi máu: “Trước tiên sẽ đưa nàng về Thanh Hư quan, sau này phải ở trong Quan cho ta, ngoan ngoãn đọc sách viết chữ!”.

Hà Bạng hoảng sợ tái mặt: “Tri quan, người ta sai rồi, người ta không dám thế nữa!”.

Dung Trần Tử bắt đầu thu dọn váy áo của nàng, nàng cuống quá, cuối cùng khóc thật: “Người ta bị kẻ xấu bắt nạt, chàng còn mắng người ta! Hu hu hu hu, đi ra ngoài chơi cùng người ta, mà chàng chẳng chịu mua cho thứ gì ăn, cũng không thèm quan tâm đến người ta, chỉ biết cùng đám người đó buôn chuyện thôi. Hu hu hu hu, giờ còn muốn đuổi người ta nữa...”. Nàng vừa chùi nước mắt vừa tí hí nhìn trộm, thấy Dung Trần Tử vẫn đang thu dọn váy áo, liền khóc lóc càng thảm thiết hơn: “Ta muốn trở về Đông Hải, ta muốn đi tìm Giang Hạo Nhiên, hu hu hu...”.

Dung Trần Tử thoáng sững người, Hà Bạng thấy có kịch hay, vội vàng khóc tiếp: “Giang Hạo Nhiên còn biết đưa người ta đi chơi, mua đồ ăn ngon cho người ta... hu hu, hấn ta còn biết đánh kẻ xấu, không bao giờ mắng người ta”.

Dung Trần Tử hồi lâu mới thở dài, nói: “Qua đây”.

Hà Bạng nước mắt ngăn nước mắt dài lại gần, Dung Trần Tử nắm lấy bàn tay nàng, rất lâu mới mở miệng: “Sau này không có chuyện gì thì ở trong phòng chơi, muốn ra ngoài thì bảo Ngọc Cốt đi cùng. Ta hết bận sẽ đưa nàng ra ngoài đi dạo. Đợi cuộc sát hạch kết thúc chúng ta sẽ đến Hoắc Sơn tìm Phì phì nhé”.

Lúc ấy Hà Bạng mới chịu nín khóc, chui vào trong lòng Dung Trần Tử, nàng ngẩng đầu lên hôn mạnh lên cằm hấn một cái, nở nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời: “Ừ. Tri quan là tốt nhất!”.

Dung Trần Tử lại thở dài thườn thượt, chậm rãi dang tay, ôm nàng thật chặt.

Mười lăm tháng Giêng, Tết Nguyên Tiêu.

Vừa hay cuộc sát hạch của đạo môn cũng kết thúc, dưới núi có hội hoa đăng, nên đương nhiên Dung Trần Tử sẽ dẫn Hà Bạng đi chơi. Ban đêm là lúc đông vui tấp nập nhất, những chiếc đèn lồng được treo kín hai bên đường phố, chính còn có một chiếc đèn rất to làm bằng giấy màu, cao hơn mười trượng, bên trên treo vô số đèn lồng rực rỡ. Nhìn từ xa trông chúng giống như lầu gác của thần tiên trên trời.

Hà Bạng vô cùng hưng phấn hết nhìn đông lại ngó tây, mọi người đông đúc chen chúc, Dung Trần Tử sợ bị lạc mất nàng, nên luôn nắm tay nàng dắt đi. Có nơi để chơi thì đương nhiên cũng có chỗ để ăn, Hà Bạng ăn một lèo từ tào phớ cho đến thịt xiên nướng, Dung Trần Tử vừa bận rộn lau sạch vết tương dính bên khóe miệng nàng, vừa bận rộn tìm chỗ ăn ngon chơi vui cho nàng.

Phía trước có tiếng chiêng trống vang trời, có người đi cà kheo, múa sư tử. Hà Bạng liền chen qua đó, cạnh đây có một con sông nhỏ, chảy vòng quanh một bãi cỏ, quan phủ chọn chỗ này để bắn pháo hoa, đốt pháo bánh.

Hà Bạng thò đầu ra nhìn thử, rồi lại vội vàng thụt lại. Dung Trần Tử kéo nàng ôm vào lòng hỏi: “Sao thế?”.

Hà Bạng ăn một miếng bánh trứng gà, rất lâu sau mới nói với vẻ rối rắm: “Bọn họ đang đốt pháo”.

Dung Trần Tử gạt đầu: “đi nào, đến đó mua”.

Bên cạnh liền vang lên tiếng pháo nổ, Hà Bạng rút cổ nói: “Hay... Hay là không cần đâu”.

Dung Trần Tử giờ mới phát hiện ra nàng sợ pháo. hần nhất thời thấy hơi buồn cười: “Chẳng trách lần trước Hà Vi khiêng pháo hoa ra nàng cũng không chơi”.

Hà Bạng sờ mũi: “Trước kia ấy, lúc ta vẫn còn là một con trai, có một lần bò lên bờ, không biết ai đột nhiên đánh rơi một bánh pháo, nổ bùng một cái ở ngay trên vỏ của ta, thật là đáng ghét!”.

Dung Trần Tử không nhịn được phá lên cười, dắt nàng chen lên trước quây bán pháo hoa, sau đó mua rất nhiều loại pháo bông que. Mới đầu Hà Bạng không dám bắn, Dung Trần Tử châm lửa thì nàng tránh ở phía xa xa. Về sau thấy loại pháo hoa này khi cháy không hề phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, nàng mới chần chừ do dự tiến lại gần. Dung Trần Tử nắm lấy tay nàng, đặt một cây pháo hoa đã châm lửa vào đó. Nàng bắn mãi bắn mãi đến độ gan cũng to hẳn ra, nhấc cây pháo bông que khua loạn xạ. Tiếng cười của nàng lẫn vào trong đám đông, luồng ánh sáng ngũ sắc rực rỡ nhảy nhót bên cạnh bàn tay trắng nõn của nàng, xé tan đêm tối lạnh lẽo khiến bầu không gian như vỡ vụn, đốt cháy cơn lạnh giá trong tiết trời đông.

Dung Trần Tử đứng ở bên cạnh, chỉ thấy trong ánh đèn chồn đình đài, giữa cảnh pháo hoa nơi thế gian.

Nàng đứng bên con sông nhỏ, nụ cười còn tươi sáng rực rỡ hơn cả pháo hoa.

Thanh Huyền, Thanh Tổ cùng Vu Thủ Nghĩa và mọi người đi dạo phố hoa đăng, thị lực của Ngọc Cốt rất tốt, từ xa đã nhìn thấy Hà Bạng đang chơi rất khí thế bên bờ sông. “Chủ nhân?”. Từ đằng xa nàng gọi một tiếng đang định chạy tới đó, thì Vu Thủ Nghĩa là đưa tay ra ngăn nàng lại: “Ngọc Cốt cô nương, bản đạo nghĩ, có lẽ hiện giờ bọn họ không cần có người hầu hạ đâu. Hay là cô nương đi cùng với bọn ta?”.

Hà Bạng chơi với pháo bông que đủ rồi, lại muốn chơi pháo ống, Dung Trần Tử sợ pháo nổ sẽ làm nàng bị thương, nên cầm tay nàng rồi cùng nhau bắn. Pháo hoa nổ bung lên trời cao, từng vụn từng vụn ánh sáng màu vàng kim điểm xuyết tỏa ra rơi xuống mặt sông, đám bèo được nhuộm màu cũng trở nên rực rỡ hơn. Hà Bạng dựa vào lòng Dung Trần Tử, đột nhiên nói khẽ: “Tri quan, ta yêu chàng”.

Dung Trần Tử vòng tay ôm chặt eo của nàng, tỉ mỉ cảm lên đỉnh đầu nàng, rất lâu sau mới nói: “Ừ”.

Hà Bạng vẫn mãi ngẩng đầu nhìn pháo hoa, Dung Trần Tử ép đầu nàng cúi xuống rồi nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi: “Sau một trăm năm nữa, quay về trời cùng với ta nhé?”.

Cuối cùng Hà Bạng cũng không giả ngốc nữa, nàng nghiêng đầu không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Dung Trần Tử biết nàng không thể nào động não được, nên phân tích cẩn thận cho nàng: “Giờ Minh xà đã được diệt trừ, ta phải quay lại vị trí thần tiên, nàng cũng đã qua được tiên kiếp. Chúng ta có thể quay về thần giới. Nếu như nàng không muốn, ta sẽ tu tiên bằng thân thể này, dựa vào duyên tiên mà nói thì cũng coi như không có vấn đề gì. Đến lúc đó cho dù có cùng nàng đi khắp chân trời góc bể cũng được”.

Hà Bạng vẫn đang nghĩ ngợi rất lâu: “Nhưng người ta nói quy tắc của thần tiên trên thiên giới rất nhiều, sơ suất một tí là bị đầy xuống chốn phàm trần, ta không muốn đi”.

Dung Trần Tử chỉ khẽ cười: “Ai nói năng vớ vẩn vậy?”.

Hà Bạng nói năng hùng hồn đầy lí lẽ: “Năm đó tên Quyển Liêm Đại Tướng [2] gì gì đó, chẳng qua chỉ làm rơi một cái chén, mà bị giáng xuống trần gian đấy thôi!”.

Dung Trần Tử ôm nàng càng chặt hơn, suy nghĩ cẩn thận, nói: “Đúng là có chuyện như vậy thật, nhưng chẳng qua là do tội xả rác từ ở trên cao xuống thôi, ở đâu mà chẳng có những hành vi rất không văn minh đúng không?”.

“Hả?!”. Nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan của Hà Bạng hoàn toàn vỡ vụn: “không phải là vì hần ta đánh vỡ đồ vật của yêu thích của bề trên sao?”.

“Một cái chén lưu li thì có gì là, thiên đình phê phán hành vi vứt rác bừa bãi từ trên cao xuống đấy”.

“Ồ...”.

Sau khi cuộc sát hạch kết thúc, Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng trở về Thanh Hư quan. Ngày tháng lại bình yên, năm này sang năm khác trôi qua thật nhanh. Đến năm thứ ba, Vu Diễm chân nhân đi về cõi tiên, Dung Trần Tử dẫn Hà Bạng tới phủ Động Thiên, giúp Vu Thủ Nghĩa lo toan hậu sự với thân phận đệ tử. Vì sẽ

phải chịu tang, nên để Hà Bạng ở lại trong Thanh Hư quan. Nàng cũng không ồn ào, ngoan ngoãn chơi cùng với Diệp Diễm.

Hai ngày sau, Tiền gia trang cách trấn Lăng Hà năm mươi dặm gặp phải cương thi, đã liên tục ba ngày nay xảy ra hiện tượng gia súc mất máu quá nhiều mà chết. Vì muốn để Thanh Huyền được rèn luyện tích lũy kinh nghiệm, nên Dung Trần Tử dứt khoát giao cho bọn hắn tự xử lý. Thanh Huyền lo lắng thời gian quá dài, tà vật sẽ lớn mạnh làm bị thương người dân, nên vội vã đến Tiền gia trang ngay trong đêm. Lúc ấy Hà Bạng vốn dĩ đang gặm chanh dây, thấy hắn và Thanh Tổ định đi, lập tức cũng đòi đi theo.

Thanh Huyền khóc dở mếu dở: “Sư nương, sư phụ nói lần này chỉ để cho bọn đệ tử ra tay, không cho phép trưởng bối giúp đỡ”.

Hà Bạng nghiêng đầu nói: “Vậy ta đi xem thôi có được không, không giúp gì hết”.

Thanh Tổ cũng khuyên: “Nhưng sư phụ nói rằng phải để người chơi ở trong Quan...”.

Hà Bạng không chịu: “Mặc kệ, ta muốn đi, muốn đi cơ!”.

Thanh Tổ cũng là người nhanh nhẹn, nháy mắt với Thanh Huyền, hai người vội vàng dùng kế hoãn binh: “Sư nương, đột nhiên đệ tử nhớ ra còn có chút chuyện, việc của Tiền gia trang không cần phải vội, qua vài ngày nữa sẽ đi”.

Hà Bạng nghe vậy, cũng đành thôi, lại quay về phòng gặm hoa quả.

Thanh Huyền, Thanh Tổ lén lút rời khỏi Thanh Hư quan, lén xuống núi như kẻ trộm.

Nửa đêm Hà Bạng thức giấc, vô cùng đặc ý cầm theo đồ chơi đồ ăn vặt của mình, rồi Độn thủy đến chân núi. Thanh Huyền vẫn đang cười kiêu, Thanh Tổ đứng ở đằng sau, đột nhiên kéo kéo góc áo hắn: “Sư huynh”.

“Hử?”. Thanh Huyền quay đầu lại, ngón tay cái của Thanh Tổ chỉ ra phía sau, Thanh Huyền nhìn theo ngón tay hắn, thấy Hà Bạng cũng đang đứng trên kiếm, nở nụ cười vừa giảo hoạt vừa đặc ý.

Hai người cũng hết cách, đành phải dắt nàng theo cùng.

Đến canh hai, ba người đã tới được Tiền gia trang, Thanh Huyền, Thanh Tổ tay cầm la bàn vòng đi vòng lại quanh thôn trang. Hà Bạng đi theo đằng sau, không ngừng ngáp vặt – Bình thường vào giờ này nàng đã đi ngủ từ lâu rồi.

Lại đi thêm một hồi nữa, cuối cùng nàng không chịu đi tiếp, ngồi phệt luôn xuống đất bất động. Thanh Huyền đành để nàng biến về nguyên hình, rồi lấy khăn vi cá bọc nàng lại buộc lên người.

Dung Trần Tử tuy rằng đang ở phủ Động Thiên chịu tang, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho đám đệ tử của mình, hắn dùng bùa Truyền âm liên lạc với Thanh Huyền, ở bên này Thanh Huyền đã dò ra được tung tích của tà vật, đang trên đường lần theo dấu vết. Dung Trần Tử đang nói chuyện thì nghe thấy đầu bên kia có tiếng hò reo vui vẻ: “Lạc, oa oa, ta muốn ăn lạc!”.

Thanh Huyền cũng chẳng kịp nói chuyện với sư phụ, vội vàng đuổi theo: “Sư nương, lạc người ta trồng, chúng ta không thể chưa hỏi xin mà đã lấy được!”.

Dung Trần Tử cau mày: “Ai dẫn nàng đi theo vậy?”.

Về mặt Thanh Huyền rất vô tội: “Nàng ấy nhất định đòi đi theo, có đánh cũng không chịu về!”.

Dung Trần Tử cau mày càng chặt hơn: “Các người đánh nàng ấy?”.

Thanh Huyền hoảng hồn sửa lại: “Ai dám đánh nàng ấy chứ sư phụ, là đồ cũng không chịu về!”.

Dung Trần Tử cũng hết cách, hỏi: “Nhìn thấy tà vật chưa?”.

Thanh Huyền gật đầu nói: “Nhìn thấy rồi ạ, hình người, mùi tanh rất nồng, la bàn cũng có phản ứng, khả năng là có cương thi thật”.

Dung Trần Tử thoáng trầm ngâm “Hai mắt nó có màu gì? Tốc độ hành động thế nào?”. Thanh Huyền trả lời từng câu từng câu một. Dung Trần Tử suy tính: “Bảo Thanh Tổ đưa nàng ấy qua chỗ ta. Việc ở Tiền gia trang người tự mình giải quyết đi”.

Hà Bạng tới phủ Động Thiên, tất cả mọi việc vẫn như xưa. Có rất nhiều người trong Đạo tông tới phúng viếng, Dung Trần Tử cũng dẫn nàng tới linh đường, châm hương đưa cho nàng, nói: “Nào, thấp nén hương cho chân nhân đi”.

Hà Bạng trái lại không hề ảm ỉ, nghiêm trang thấp hương, còn lầm bầm rất trịnh trọng: “Ông già, đồ đệ của ông rất có tài, ông cứ yên tâm đi đi”.

Dung Trần Tử đưa nàng quay về phòng, xoa xoa đầu nàng. Hà Bạng xoay người lại nhẹ nhàng ôm lấy hắn: “Tri quan đừng buồn nhé”.

Dung Trần Tử ôm nàng vào lòng: “Ừ”.

Lại qua thêm mấy năm nữa, chín tên đệ tử chân truyền của Thanh Hư quan đều đã thu nhận được một số đệ tử có tư chất không tồi, cả trấn Lăng Hà vẫn bình yên. Hà Vi đã tu luyện Xí dương tâm quyết đến một trình độ nhất định, Hà Bạng bèn đá nó sang cho Hành Chỉ chân nhân. Ngọc Cốt thành ngọc yêu, con đường tu hành đại để cũng giống với Hà Vi. Nay Hà Bạng đã có Dung Trần Tử hầu hạ, nên cũng đẩy nàng đi theo Hà Vi luôn. Dung Trần Tử hoặc là bề quan, hoặc là dẫn Hà Bạng đi du ngoạn, thường chẳng thấy bóng dáng đâu.

Hơn mười năm sau, Dung Trần Tử bói quẻ biết được rằng dương thọ của mình đã tận, bèn gọi tất cả chúng đệ tử tới, cẩn thận dặn dò chuyện hậu sự ỳnh: “Những đạo lí lớn lao cần nói thì đều đã nói cả rồi, sau này Thanh Hư quan sẽ giao lại vào tay các ngươi. Hãy nhớ, nếu ta chết, hỏa thiêu thành bụi, rắc phía sau núi. Tin báo tử không cần phải quá phô trương. Nếu bạn bè cũ của ta có hỏi đến, hãy cứ nói rằng vì sự đã đi xa rồi”.

Hà Bạng nằm trong lòng hắn, vẫn yêu kiều xinh đẹp, mềm mại tươi tắn như một tiểu cô nương mười tám tuổi. Dung Trần Tử nắm chặt tay nàng, người hắn không yên tâm nhất không phải là mấy tên đệ tử của mình, bọn chúng đều cẩn trọng, biết chừng mực. Người khiến hắn phải lo lắng nhất chính là cô gái đang ở trước mặt đây.

“Tình tú quay về vị trí, thủ tục rất phức tạp, ta phải xuống địa phủ xóa dương thọ trước, sau đó lên thiên đình báo cáo. Nàng đợi ở Thanh Hư quan một thời gian, đợi hoàn thành thủ tục xong xuôi, ta sẽ quay về đón nàng, có được không?”.

hắn cúi đầu xuống nhìn, thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong đôi đồng tử trong veo sâu thẳm thẳm của Hà Bạng, Dung Trần Tử dịu dàng dỗ dành: “Ở đây có nhiều đồ ăn ngon, giữa chốn trời đất chín vạn dặm này, thật tình ta chẳng muốn nàng phải buồn ba cùng ta”.

Hà Bạng vẫn biết phân rõ đúng sai: “Ừ”.

Kết quả buổi trưa ngày hôm sau, Dung Trần Tử tắm rửa thay quần áo xong, chuẩn bị thuận theo mệnh trời, đám đệ tử đều đã thay sang quần áo tang, sau khi hành đại lễ ba quỳ chín khấu xong, thì Hà Bạng ôm chặt lấy Dung Trần Tử khóc lóc thảm thiết, chết cũng không chịu buông tay. Tình tú quay về vị trí là chuyện trọng đại, trên thiên giới âm thanh vui vẻ rộn rã, là điềm vô cùng tốt lành, nên đương nhiên sẽ có người từ âm phủ tới đón. Trước mặt đông đảo tất cả mọi người, người của âm phủ cười đến nỗi khuôn mặt cứng đờ, bao nhiêu lời hay ý đẹp đều đã ra nói bằng hết, nhưng Hà Bạng vẫn gào khóc không thôi. Dung Trần Tử gỡ tay nàng ra: “Ngoan, sẽ không mất nhiều thời gian đâu”.

Hà Bạng sống chết tóm chặt lấy hắn không buông tay, khóc như mưa rơi xối xả: “Tri quan, chàng đừng vứt bỏ ta mà!”.

Dung Trần Tử thoáng sững người, rồi đột nhiên lại nắm chặt lấy tay nàng, cảm giác chua xót bắt đầu dâng lên từng lớp, từng lớp trong lòng. Hắn ôm nàng vào lòng, cẩn thận lau hết lệ vương trên khóe mắt nàng đi, thở dài thườn thượt, cũng không màng đến mặt mũi thể diện gì nữa, giọng nói của hắn dịu dàng: “Thương còn thương không hết, sao lại nỡ vứt bỏ chứ?”.

Đến lúc này thì người của âm phủ cũng không biết nên làm thế nào cho phải, Dung Trần Tử phát tay: “Chư vị hãy về trước đi, ngày mai tự ta sẽ đến”.

Đối phương cũng còn không cách nào khác, đành nhận lệnh quay về.

Ngày hôm sau, Lý Gia Tập.

Lão Hứa của năm nào đã tạ thế, con trai của lão là Hứa Thiết Trụ cũng đã có tuổi, nhưng năm đó được Hà Bạng nhỏ ột giọt nguyên thần, nên giờ khuôn mặt của hắn chẳng có chút dấu hiệu nào của tuổi già cả. Hứa Thiết Trụ dĩ nhiên vẫn nhận ra được Dung Trần Tử, nên khi vừa mở cửa, nhìn thấy Dung Trần Tử đang đứng bên ngoài, thì hắn vui mừng khôn xiết: “Dung Tri quan, sao ngài lại tới đây thế này? Xin mời vào. Mẹ bọn trẻ đâu, Dung Tri quan đến này, mau đi làm bữa sáng đi!”

Dung Trần Tử mũ áo trắng như tuyết, hần dắt Hà Bạng bước vào phòng, xua xua tay không muốn làm phiền mọi người trong Hứa gia, hỏi: “Năm nay hoa màu thu hoạch thế nào?”

Mọi người trong Hứa gia đón Dung Trần Tử và Hà Bạng vào ngồi xuống bàn, rồi kể hết lại tất cả tình hình thu hoạch trong năm. Dung Trần Tử khẽ gật đầu. Bên ngoài đã có người hái cho Hà Bạng mấy quả cam to nhất chín nhất. Hà Bạng vừa nhìn thấy số cam ấy liền vui quên trời đất, Dung Trần Tử bóc từng múi từng múi một cho nàng, nàng ăn đến nổi cả khuôn mặt đều dính nước cam.

Cứ lần chần mãi cho đến quá nửa ngày, sắc trời cũng đã sáng rõ, sương mù cũng đã tan. Người nhà họ Hứa nấu một bữa sáng vô cùng thịnh soạn, nhưng Dung Trần Tử lại khéo léo từ chối, hắn cẩn thận lau mặt và tay cho Hà Bạng rồi dắt nàng ra khỏi cửa. Người của Hứa gia cũng tiễn họ mãi. Bỗng bên ngoài ồn ào nhốn nháo, phía con đường dẫn lên núi có một người chạy tới thậm chí còn không kịp thở, nói: “Dung... Dung Tri quan đêm hôm qua đã về với cõi tiên rồi”.

Người nhà họ Hứa nghe vậy cả kinh, liền quay đầu lại nhìn, sương mù đã tan, đâu còn thấy bóng dáng Dung Trần Tử và Hà Bạng nữa? Chỉ còn lại mấy miếng vỏ cam vẫn ở trên mặt bàn trong phòng mà thôi.

Phía cuối con đường núi, Hà Bạng đi càng lúc càng chậm: “Tri quan, người ta mệt rồi”.

Dung Trần Tử biến nàng trở về hình dáng con trai, lấy khăn lụa vi cá cẩn thận bọc nàng lại rồi buộc trước ngực, bầu không khí mát mẻ trong núi còn mang theo cả chút lành lạnh và ẩm ướt, con đường phía trước thấp thoáng trong màn sương, trải dài đến vô tận. Dung Trần Tử ôm nàng đi trên con đường núi, Hà Bạng há vỏ ngáp một cái, không bao lâu sau đã chìm vào giấc ngủ. Nàng không hỏi Dung Trần Tử đang đi đâu.

Dù sao chàng cũng biết đường, đâu cần phải để tâm làm gì chứ.

—END—

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thit-than-tien>